

ДЕЙВИД
ФАРЛАНД

Вълчето Братство

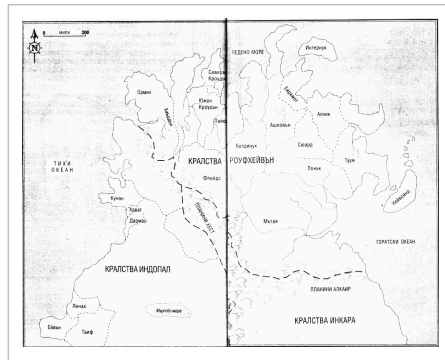
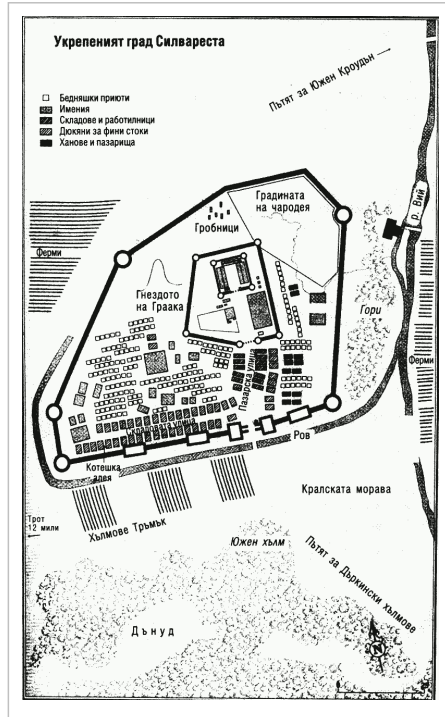
ВТОРИ ТОМ ОТ • ПОВЕЛИТЕЛИТЕ НА РУНИТЕ •

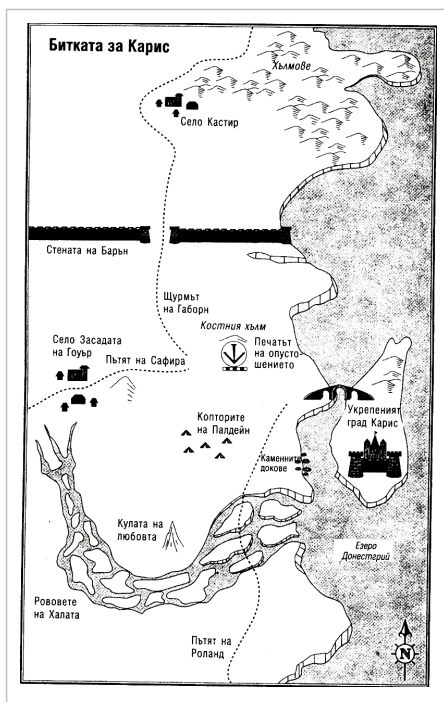
ЖЕСТОКА И
МРАЧНА САГА ЗА ВЛАДЕТЕЛИ,
ЖАДУВАЩИ КРЪВ!

МОГЪЩО ФЕНТЪЗИ!

Дейвид Фарланд

Вълчето братство

Пролог

Седмицата на Хостенфест в замъка на Тол Римън в северна Мистария започна с обичайното празнично настроение.

В първата сутрин на Хостенфест духът на Земния крал дойде както обикновено. Бащи и майки с радост трупяха на трапезите дарове с храна за децата си – капещи от сладост пчелни пити, обичайните за Мистария дребни мандарини на кафяви петънца, печени в масло бадеми и сладко грозде, току-що откъснато от лозите и още влажно от утринната роса. Всички те представляваха изобилните дарове, които Земния крал въздава на онези, които обичат земята, „плодовете на леса и полето“.

И в същото това първо утро на Хостенфест децата ставаха с радост и тичаха припряно до камината. Тук майки бяха оставили за дъщеричките си кукли, изплетени от слама и сухи диви цветя, или да речем кошничка с жълто котенце в нея; там пък момченца намираха лъкове, издялани от ясен, или пък фино извезани вълнени наметала, да ги топят в идващата зима.

Тъй че детската радост беше пълна, а седмицата на Хостенфест дойде в Тол Римън под толкова топли и чисти небеса, че сякаш не настъпваше есен.

Лятото е вечно, внушаваха тези небеса. И най-слаб полъх на вятър не безпокоеше гористите хълмове около замъка.

А и да си шушукаха с тревога на втория ден на Хостенфест родителите, че е паднала някаква крепост, малко деца го забелязваха. Тол Дур беше далече на запад, в края на краищата, а и херцог Палдейн, Ловеца, който служеше като регент в отсъствието на краля, бързо щеше да прогони армиите на Индопал.

Пък и все пак беше време за радост и всичко наоколо напомняше за това. По подовете бяха посипани пресни цветя и билки: ливадниче, бласкун, лавандула или рози. Ликовете на Земния крал все още си стояха на място, до всеки праг и прозорец, приканяйки го в хорските домове. От близо две хиляди години не беше се въздигал Земен крал, за да поведе човечеството. Старите му образи, изваяни от дърво, го показваха в зеления му пътен халат, с тоягата му в ръка, с венец от дъбови листа, вплетени в косата, а в нозете му си играят зайци и лисичета.

Тези ликове трябваше само да напомнят, че някога е дошъл Земен крал. Но на този ден някои старици пристъпваха пред тях и шепнеха

сякаш на самата Земя: „Земята дано ни опази“.

Малко деца го забелязваха.

А по-късно същата вечер, когато пристигна един ездач, за да извести, че далече на север в Хиърдън наистина се е въздигнал нов Земен крал и че името на този Земен крал е Габорн Вал Ордън от Мистария, народът на Тол Римън избухна в празнично веселие.

Какво толкова, че същият вестоносец донесе мрачните вести за избити в далечни краища владетели, че войските на Вълчия господар Радж Атън нанесли тежки удари из всички кралства на Роуфхейвън? Какво толкова, че бащата на самия Габорн, старият крал Менделас Вал Ордън, бе паднал в бран?

Нов Земен крал се е въздигнал, в края на краищата, и най-голямото чудо беше, че е владетелят на самата Мистария.

Тази вест изпълни сърцата на младите с неопишуема гордост, но старите се споглеждаха разбиращо, поклащаха глави и шепнеха: „Дълга ще е тая зима“.

Ковачите около Тол Римън веднага се хванаха на работа и почнаха да коват мечове и бойни чукове, щитове и брони и за хора, и за коне. Маркиз Брунхърст и другите местни лордове се върнаха рано-рано от есенния лов. Останаха в голямата зала на маркиза и дълги часове обсъждаха знаменателните вести – за нападения с помощта на тъмна магия, за придвижвания на вражески войски, за призива на херцог Палдейн да се подготвят за бран.

Малко деца го забелязаха. Радостта им засега все още беше ненакърнена.

Но в този ден въздухът изведнъж сякаш се промени и донесе една неназовима тръпка на възбуда, като пред приближаваща буря. През цялата седмица младежта на Тол Римън се беше подготвяла за турнирите, съпътстващи края на Хостенфест. Но сега очите на момчетата, подготвяли се за боя, изведнъж добиха някакъв зъл блясък. А по средата на седмицата, когато започнаха първите турове, участниците в двубоите и в игра на „сражение“ нападаха противниците си с необичайна жестокост. Защото сега се стремяха да спечелят слава не само помежду си, но се бореа за правото един ден да потеглят на битка със самия Земен крал.

Маркизът забеляза промяната и когато подхвърляше често-често на своите лордове: „Добра е реколтата тази година, най-добрата, която съм виждал“, нямаше предвид ябълки.

Посред седмицата небесата потъмняха, над Тол Римън загърмя и

затреща и гръмотевиците разтърсиха града. Местните дечица се сгушиха в леглата при майките и бащите си, на сигурно под дебелия завивки. Същата нощ петстотин могъщи Владетели на руни препуснаха от изток, за да отвърнат на призива на херцог Палдейн да защитят Карис, най-големия замък в западна Мистария. Защото според последните донесения Вълчия господар, отстъпващ към родния си Индопал, изведнъж ударил на юг, право към сърцето на Мистария.

Маркиз Брунхърст не можеше да настане за спане толкова много лордове, затова накара повечето от тях да изчака да мине бурята в голямата зала или в приютите около вътрешния замък. Там лордовете и рицарите водиха дълги и яростни спорове как да отблъснат неизбежното нашествие.

Войските на Радж Атън вече бяха завзели три гранични укрепления. Още по-лошото беше, че той бе взел дарове от може би двайсет хиляди души. Бе си присвоил тяхната сила, ум, жизненост и гъвкавост, превръщайки се в толкова свиреп воин, че никой не можеше да го надвие в битка. Стремеше се да се превърне в Дар всечовешки, същество от древните сказания, за което се твърдеше, че е безсмъртно. Някои се бояха, че и сега той вече не може да бъде убит.

А още по-лошото пък беше, че той бил взел толкова дарове на обаяние, че красотата му греела по-ярко и от слънцето. На стотици мили на север в Хиърдън, когато войските му обсадили замък Силвареста, хората на крал Силвареста само като погледнали лицето на Радж Атън, почнали да хвърлят оръжията си от стените на замъка и да го посрещат възторжено като свой нов владетел. А в Лонгмът, разправяха, Радж Атън използвал невероятната сила на Гласа си, за да разбие каменните стени на замъка, както някои майстори певци могат да трошат кристал с песента си.

Беше почти призори, когато Радж Атън удари Тол Римън.

Доиде, теглейки ръчна количка пълна с лук, с придърпана ниско над челото му гугла на дрипавото наметало, за да го пази от нощния дъжд. Стражите при портите на замъка не му обърнаха много внимание, защото и други селяни вкарваха колите си през портите. Бяха се подслонили от дъжда под стрехите на дюкяна на един тъкач.

Радж Атън запя някаква песен, която нямаше думи, а само гърлен, монотонен стон с невероятна мощ, от която отначало каменните стени на Тол Римън забучаха, а тъпанчетата на хората завибрираха все едно, че оса е забръмчала в черепите им.

Пазачите на портите заругаха и наизвадиха оръжия. Селяците,

оказали се близо до Радж Атън, се хванаха за главите от болка, шом пента му започна бавно да троши черепите им. Почнаха да падат в несвест и да мрат.

След няколко секунди камъкът на кулите на Тол Римън започна да се тресе жестоко. Заоткрътваха се и западаха парчета камък все едно, че катапулти бяха ударили стените.

След още няколко мига бойниците на замъка се разтърсиха, започнаха да се накланят и да падат, ударени сякаш безжалостно от мощен юмрук.

А Радж Атън в дрипавото наметало извиси гласа си, докато кулите на маркиза не се сринаха и голямата зала не рухна сред скърцането на старите дебели греди.

Владетелите на руни вътре бяха премазани под камъните. Строшените светилници пръснаха маслото си по греди и гоблени и по-голямата част от замъка лумна в буйни пламъци.

Никой простосмъртен не можеше да приближи до Радж Атън, без да бъде убит. Двама Владетели на руни имаха достатъчно дарове на жизненост, за да понесат неговия Глас. Но когато се втурнаха към него от развалините и посегнаха да извадят мечовете си, Радж Атън измъкна камата си, бърз като мълния, и им разпра коремите.

След като замъкът и повечето постройки на пазара се сринаха, Радж Атън се обърна и побягна по тъмните улици.

След няколко мига стигна до бойния си кон, вързан зад една плевня в подножието на нисък хълм. Там в тъмното се бяха сбрали две дузини от неговите Непобедими и го чакаха да се върне.

Един огнетъкач, Рахджим, седеше на черен кон и гледаше жадно към руините на Тол Римън, към виещата се нагоре в небето огнена стихия. Това бе третият замък, който господарят му унищожаваше само за една нощ. Рахджим дишаше на пресекулки от възбуда, от устата му бълваха валма дим, а в очите му блестеше неестествена светлина. Нямахше коса, косъмче нямаше дори по веждите.

– А сега накъде, о, Велика светлина? – запита огнетъкачът.

Щом Радж Атън го приближи, усети сухия зной, лъхащ от кожата му.

– Сега препускаме към Карис – отвърна Радж Атън.

– Но защо не към Дворовете на прилива? – замоли огнетъкачът. – Можем да им сринем столнината преди владетелите им да са надушили

опасността!

– Карис – заяви още по-твърдо Радж Атън, решил да устои на аргументите на огнетъкача. Все още не искаше да срине цяла Мистария.

Кралят на Мистария все още си стоеше безопасно укрит далече на север в Хиърдън, заровен дълбоко в недрата на Дънуд, пазен от духовете на предците си.

– Да сринем столнината при Дворовете на прилива ще е жесток удар – настоя Рахджим.

– Няма да я нападам – изсъска с убийствен тон Радж Атън. – Момчето няма да дойде, ако не му оставя нищо за спасяване.

Радж Атън се метна на коня си, но дълго не тръгна към Карис. Тол Римън се виждаше ясно като посред бял ден под стълбовете пушек, огрени от бушуващите пламъци. В далечината се чуваха хорски писъци и врява – оцелелите се мъчеха да потушат огъня в горящите си домове или да издърпат попадналите под срутениите сгради. Чуваше ясно плача на деца.

Радж Атън гледеше горящия град и пламъци играеха в черните му очи.

Шеста книга
Ден тридесети в Месеца на жътвата,
Ден за избор

Мишите гласове

На път към замък Силвареста, в последния ден на Хостенфест, деня на голямото празненство, крал Габорн Вал Ордън дръпна юздите на коня си и се загледа нагоре по пътя към Дъркински хълмове.

Тук, на три мили от града, дърветата на Дънуд бяха разчистени от пътя. Слънцето тъкмо беше изгряло и мятеше лъчи сребриста светлина над хълмовете на изток, а сенките на голите дъбове скриваха пътя напред.

Но в откритото се на завоя петънце от утринното слънце Габорн зърна три заека. Единият, изглежда, пазеше, защото надничаше с щръкнали уши над пътя, а друг скубеше от сладката златиста комунига в крайпътната ивица. Третият само подскачаше глупаво и душеше напалдалите кафяви и златни листа.

Въпреки че зайците бяха на повече от сто разкрача, за Габорн сцената изглеждаше свръхестествено ярка. След като през последните три дни бе стоял в подземния мрак, сетивата му сякаш се бяха изострили. Светлината му се струваше по-ярка от всякога, птичата песен в ранното утро идваше по-ясно до ушите му. Дори начинът, по който утринните ветрове се носеха от хълмовете и лудуваха пред лицето му, бе нов и различен.

– Почакай – прошепна Габорн на чародея Бинесман, пресегна се зад гърба си и развърза лъка и колчана от седлото. С един предупредителен поглед подкани своя Дни, мършавия схолар, който го следваше неотлъчно от детството му, да остане назад.

Тримата бяха сами по пътя. Сър Боренсон ги следваше на известно разстояние, понесъл своя трофей от лова на Хостенфест, но Габорн бързаше да се прибере у дома при своята невяста.

Бинесман се намръщи.

– Заек ли, ваша милост? Вие сте Земния крал. Какво ще кажат хората?

– Шшшт – прошепна му Габорн, бръкна в колчана, извади

последната си стрела, но се поколеба. Бизнесман беше прав. Габорн беше Земния крал и изглеждаше по-редно да свали някой добър глиган. Сър Боренсон беше убил цяла хала магесница и влачеше главата ѝ към града.

От две хиляди години хората на Роуфхейвън бяха очаквали пришествието на Земен крал. Всяка година седмият ден на Хостенфест, последният ден на празненствата, денят на големия пир, служеше да напомни за обещанието на Земния крал, който ще благослови своя народ с всички „плодове на леса и полето“.

Предната седмица Духът на земята бе короновал Габорн и му бе възложил да спаси семе от човечеството в тъмните времена, които идат.

Габорн беше водил дълга и люта битка през последните три дни и главата на халата принадлежеше толкова на него и Бизнесман, колкото и на сър Боренсон.

И все пак, ако Габорн донесеше за големия пир само един заек, глупците и кукловодите щяха да го осмеят.

Мисълта за насмешките на глупците го стегна и той скочи леко от гърба на коня и му прошепна: „Стой“ в ухото. Конят беше подсилен, имаше руни на ум, жигосани по шията. Животното го изглежда разбиращо, съвсем смълчано, а Габорн опря лъка в земята, огъна го и закачи тетивата.

След това огледа грижливо сивите пера на стрелата и се запромъкна напред, снишил се зад храстите покрай пътя. Под тях растеше висока дива теменуга с тъмнопурпурни цветове.

Заобиколеше ли на завоя, зайците щяха да са напълно огрени от слънцето. Стига да останеше в сенките, едва ли щяха да го видят; стига да не вдигнеш шум нямаше да го чуят; и понеже вятърът духаше в лицето му, нямаше и да го надушат.

Габорн погледна през рамо и се увери, че неговият Дни и Бизнесман са останали на конете си.

Започна да се прокрадва напред.

Но изпитваше нервност, по-голяма от обичайните ловни тръпки. Изпитваше някакво мрачно предчувствие. Между многото новооткрити сили, с които го беше дарила Земята, Габорн можеше да долавя опасността, дебнеща хората, които беше „избрал“.

Само преди седмица беше усетил как смъртта се прокрадва към баща му, но не можеше да я спре. Предната нощ обаче същото това обсебващо чувство му бе помогнало да избегне погрома, когато халите им устрои халата засада в Долния свят.

Сега усещаше опасност, но някак смътно, отдалечено. Дебнеше го смърт, също толкова сигурно, колкото той самият дебнеше зайците.

Единственият недостатък на тази новооткрита сила бе в това, че не можеше да различи източника на опасността. Можеше да е всичко: някой побъркан васал или пък скрил се в храстите глиган.

Но Габорн подозираше, че е Радж Атън, Вълчия господар на Индопал, човекът, който беше убил баща му.

Ездачи на подсилени коне бяха донесли от Мистария вестта, че в родината на Габорн войските на Радж Атън са взели с хитрост три замъка точно преди Хостенфест.

Неговият роднина херцог Палдейн беше свикал войски, за да се справи с проблема. Палдейн беше стар владетел, майстор стратег с няколко дара на ум. Бащата на Габорн бе разчитал на него безрезервно и често го беше изпращал на кампании, за да залови престъпници или да усмири непокорни васали. Заради успехите му, някои го наричаха „Ловеца“, а други – „Хрътката“. В цял Роуфхейвън се бояха от него. Ако някой можеше да се сравни по ум с Радж Атън, то това беше Палдейн. И разбира се, Радж Атън не можеше да насочи войските си на север и да рискува да срещне духовете на Дънуд.

И все пак Габорн беше сигурен, че надвисва опасност. Той застъпва предпазливо по засъхналата кал, тихо като призрак.

Но когато стигна завоя, зайците ги нямаше. Той долови шумолене край пътя, но бяха само мишки, щъкащи под сухата шума.

Остана за миг неподвижен, зачуден какво става. „Ех, Земя – обърна се той мислено към Силата, на която служеше. – Не може ли поне някой елен да ми пратиш от гората?“

Но никакъв глас не му отвърна. Както винаги.

След няколко мига Бизнесман и Дни дойдоха по пътя в тръс. Дни държеше юздите на коня на Габорн.

– Зайците днес са боязливи, изглежда – каза Бизнесман. И лукаво се подсмихна, сякаш доволен. Утринната светлина подчертаваше бръчките по лицето на чародея и открояваше ръждивите петна по халата му. Преди седмица Бизнесман беше отдал част от живота си, за да призове вайлд – крепко в земните си сили създание. Дотогава косата на Бизнесман беше кафява, а халатът му – със зеления цвят на летен лист. Сега халатът беше сменил цвета си, а на Габорн му се струваше, че само за няколко дни чародеят се е състарил с десетилетия. Още по-лошото беше, че вайлдът, който се бе опитал да призове от земното лоно, беше изчезнал.

– Да, боязливи са – измърмори с подозрение Габорн. Като Земен

пазител Бинесман се стремеше да служи вярно на земята и твърдеше, че го е грижа толкова за мишките и змиите, колкото и за човечеството. Габорн се зачуди дали чародейт не е предупредил зайците с някакво свое заклинание, или просто с едно махване на ръката. – Повече от боязливи, бих казал. – Метна се отново на седлото, но задържа лъка си опънат и стрелата на тетивата. Вече бяха близо до града, но все още можеше да види някой елен край пътя, някой грамаден стар sameц с рога колкото две разперени ръце, слязъл от планините да похрупа сладки ябълки от градината на някой фермер, преди да умре.

Хвърли поглед към Бинесман. На устните му все още беше изписана тайнствена усмивка, но трудно можеше да се разбере дали е лукава, или тревожна.

– Радваш се, че изгървах зайците, нали? – подхвърли Габорн.

– Нямаше да сте доволен с тях, милорд – каза Бинесман. – Баща ми беше ханджия. Той често казваше: „Човек, който го човърка отвътре, никога не е доволен.“

– Тоест?

– Избирайте си пляката, милорд – отвърна Бинесман. – Щом сте тръгнали на лов за хали, глупаво е да тичате подир зайци. Кучетата си нямаше да пуснете по тях. Вие също не бива да го правите.

– Аха – каза Габорн, зачуден дали чародейт няма предвид нещо повече от това, което казва.

– Освен това халите се оказаха доста по-трудни за надвиване, отколкото предполагахте.

Габорн с горчивина осъзна колко прав е Бинесман. Въпреки съчетаните сили на двамата, в боя с халите бяха загинали четиридесет и един храбри рицари. Освен Габорн, Бинесман и сър Боренсон, едва деветима други се бяха измъкнали живи от руините. Битката беше тежка. Сега деветимата бяха отзад с Боренсон и влачеха главата на халата магесница към града.

Габорн смени темата.

– Не знаех, че магъосниците имат бащи – заяде се той. – Разкажи ми повече за твоя.

– Отдавна беше – каза Бинесман. – Не го помня много. Всъщност май вече ви казах всичко, което си спомням за него.

– Разбира се, че помниш повече от това – сгълча го Габорн. – Колкото повече зная за теб, толкова повече ще вярвам на всичко, което ми кажеш. – Не знаеше колко стотици години бе живял чародейт, но беше сигурен, че е запомнил и други истории.

– Прав сте, милорд – рече Бизнесман. – Нямам баща. Като всички Земни пазители, роден съм от Земята. Бях само едно същество, изваяно от някого от кал, докато не си оформих тази плът сам, по своя воля. – Бизнесман повдигна загадъчно едната си вежда.

Габорн изгледа чародея и макар и само за миг, го обзе натрапчивото подозрение, че Бизнесман говори по-искрено, отколкото се прави.

Но мигът бързо отмина и Габорн се разсмя.

– Голям лъжец си! Заклевам се, че ти си изобретил лъжите!

Бизнесман на свой ред се засмя.

– Вярно, това умение е чудесно, но не съм го изобретил аз. Само гледам да го усъвършенствам.

В този момент по пътя от юг се чу конски тропот. Конят беше бърз, с три или четири дара на метаболизъм, бял, и проблясваше на слънчевата светлина между сенките на дърветата. Ездачът носеше ливреята на Мистария с образа на зеления мъж на синьо поле.

Габорн дръпна юздите и зачака. Беше доловил опасност. Сега се страхуваше от новините, които му носеше куриерът.

Вестоносецът яздеше бързо, без да забавя, докато Габорн не вдигна ръка и не му извика. Чак тогава ездачът го позна, тъй като кралят беше облечен в прост сив халат, изпоцапан от пътя.

– Ваше величество! – викна вестоносецът.

Бръкна в кожената кесия на кръста си и извади малък свитък. На червения восък личеше печатът на Палдейн.

Габорн отвори свитъка. Зачете и сърцето му се сви.

– Радж Атън е навлязъл на юг в Мистария – каза той на Бизнесман. – Сринал е замъците Горлейн, Аравел и Тол Римън. Станало е призори, преди два дни. Палдейн пише, че неговите хора и неколцина свободни рицари са го накарали да плати скъпо. Стрелците им устроили засада на войските на Радж Атън. Казва, че човек може да мине от село Глиганска глава до рида при Гоуърс по трупове им.

Но не посмя да преразкаже по-страшната част от донесението. Бележките на Палдейн бяха изключително подробни и точни, посочваха точния вид и брой на понесените от врага щети: 36 909 мъже, повечето от които обикновени бойци от Флийдс. Беше отбелязал също броя на изразходваните стрели (702 000), убити защитници (1 274), ранените (4 951), убитите коне (3 207) и бройките пленени брони, злато и коне. След това описваше съвсем подробно придвижванията на вражеските части и сегашното местоположение на бойците си. Подкрепленията на Радж Атън се събираха към Карис от замъците Крайдън, Фелс и Тол Дур.

Палдейн укрепваше Карис, убеден, че Радж Атън ще се опита да завладее могъщата крепост, вместо да я разруши.

Габорн дочете донесението и отчаяно поклати глава. Радж Атън вършеше дивацини. Палдейн му беше платил скъпо. Вестта го възмути.

Последните думи на Палдейн гласяха:

Очевидно Вълчия господар на Индопал се надява да Ви въвлече в този конфликт. Опустошил е северната Ви граница, за да не можете да се върнете на юг със значителни свежи сили. Моля Ви да останете в Хиърдън. Позволете на Ловеца да пропъди това псе.

Габорн нави свитъка и го прибра в джоба си. „Влудяващо е – помисли той. – Да седя тук, на хиляда мили от дома, и да научавам как загиват хората ми дни след като е станало.“

Почти нищо не можеше да направи, за да спре Радж Атън. Но поне новините можеше да получава по-бързо...

Хвърли поглед към вестоносеца – момък с къдрава кафява коса и ясни сини очи. Беше го виждал много пъти в двора. Вгледа се в очите на младежа, а с помощта на Земния взор проникна и през тях, чак до сърцето му. Куриерът беше горд, гордееше се с поста си и с бързата си езда. Беше смел, готов да рискува живота си в служба на своя владетел. Десетина слугинчета из хановете в Мистария си мислеха, че ги обича, защото ги е пощипнал добре и ги е нацелувал още по-добре, но самият той се разкъсваше между любовта на две жени с твърде различни характери.

Габорн нямаше особено добро мнение за младежа, но и не виждаше причини да не го Избере. Трябваше му хора като този, бързи вестоносци, на които да може да разчита. Затова вдигна лявата си ръка, взря се в очите на момъка и прошепна:

– Избирам те за Земята. Сега си отдъхни, но още днес тръгни обратно за Карис. В момента имам там Избран вестоносец. Ако усетя опасност и за двама ви, ще знам, че Радж Атън се кани да нападне града. Чуеш ли в ума си да те предупреждава моят глас, подчини му се.

– Не смее да си отдъхвам, ваше величество – заяви вестоносецът, – докато Карис е в опасност.

И момъкът обърна коня си на юг. След няколко мига вече го нямаше и само прахта, вдигаща се по пътя, показваше, че изобщо е стигал до Хиърдън.

С натежало сърце Габорн се замисли какво да направи. Трябваше

на всяка цена бързо да уведоми лордовете си в Хиърдън за тази обезпокоителна новина.

Продължиха под лъчите на ранното утро и Габорн изведнъж изпита неустоим порив да се отдалечи. Пришпори коня и се понесе вихрено под дърветата край пътя. Конят на Бизнесман без усилие продължи редом с него, а Дните му закрета далече зад тях на бялото си муле. Найсетне се озоваха на билото на един хълм, от който им се откри пълна гледка към замък Силвареста.

Габорн дръпна юздите. Дватама с чародея спряха и зяпнаха в почуда.

Замък Силвареста бе разположен на един малък хълм при завоя на река Вий – с високи стени и издигащи се като планински зъбери кули. Около хълма се беше проснал укрепеният с крепостна стена град. Извън градските стени трябваше да се виждат само селски околности – пусти ливади с купи сено тук-там, овощни градини и селски къщи и плевни.

Но през последната седмица, след като се пръсна мълвата за пришествието на Земен крал, бяха започнали да се събират благородници и селяци от цял Хиърдън – и дори от други кралства отвъд Хиърдън. Габорн бе предчувствал какво ще стане. Полята пред замък Силвареста бяха изпепелени от Радж Атън, но вече се бяха струпали толкова много селяни, че цялата околност на укрепения град Силвареста бе покрита с шатри и павилиони. Не всички от тези временни подслони бяха на селяни; много от шатрите принадлежаха на лордове и рицари от различни краища на Хиърдън – армии, тръгнали в поход, когато бяха чули за нашествието, но пристигнали твърде късно, за да могат да предложат някаква помощ. Знамена на Оруин, Северен Кроудън и Флийдс, както и на различни търговски принцове от Лайсъл се смесваха с цветовете на Силвареста, а на един по-далечен хълм си бяха вдигнали стан хиляди търговци от Индопал, които – след като бяха прогонени от крал Силвареста – бързо се бяха върнали, за да видят това ново чудо, този Земен крал.

Полята около замъка бяха почернели, но сега тъмнееха не заради изгорялата трева. Бяха черни заради гъмжилото от стотици хиляди хора и животни.

– Сили небесни! – възкликна Габорн. – Броят им трябва да се е учетворил през последните три дни. Ще ми трябва почти цяла седмица, докато ги Избера всички.

Макар и отдалече, долови музиката, носеща се над лагерните огънове. Чуваше се и трясък на пики от рицарски двубои, съпроводен от

възторжени викове. Бизнесман седеше смълчан на коня си. Дни ги настигна.

Нещо привлече погледа на Габорн. В небето над долината се виеше ято скорци – хиляди и хиляди, като жив облак. Завиваха ту наляво, ту надясно, спускаха се рязко надолу и след това се извисяваха стремително. Скорците често летяха така през есента, но тези птици изглеждаха особено напласнени.

След това чу и гъшия грак. Обърна очи към река Вий, която се виеше през полята като зелена ивица. На стотина разтега над реката, на няколко мили далечина, летяха гъски.

Бизнесман изправи гръб и се обърна към Габорн.

– И ти го чу, нали? Усещаш го в костите си.

– Кое? – попита Габорн.

Дните на Габорн се окашля, сякаш се канеше да попита нещо, но си замълча. Историкът рядко си отваряше устата. Намесата в човешките дела беше забранена от Господарите на Времето, на които служеха Дните. Но си личеше, че любопитството го гложди.

– Земята. Земята ни говори – каза Бизнесман. – Говори на теб и на мен.

– И какво казва?

– Все още не знам – отвърна искрено Бизнесман. Магьосникът се почеса по брадата, после се намръщи. – Но точно така ми говори обикновено: с тревожното цвърчене на зайци и мишки, със сменящия посоката на летежа си птичи облак, с гъшия грак. А сега ето че шепне и на Земяния крал. Растеш, Габорн. Растеш в силата си.

Габорн изгледа Бизнесман. Кожата на чародея бе придобила странен ръждивочервен оттенък, също като торбестия му халат. Ухаеше на треви, които пазеше в издутите си джобове – липов цвят и дива теменуга, босилек и още стотици всевъзможни билки. Приличаше на най-обикновен червендалест весел старец, ако не бяха чертите на мъдрост, изписани на лицето му.

– Ще го проверя това. До довечера ще знаем повече – увери го чародеят.

Но Габорн не можеше да остави настрана тревогите си. Подозираше, че ще му се наложи да свика военен съвет, но не смееше да го направи преди да е разбрал естеството на заплахата, за която предупреждаваха земните му сетива.

Тримата се спуснаха по пътя в една дълбока седловина между два хълма, изпепелена предната седмица.

И там, в подножието на хълма Габорн видя някаква жена, която отначало взе за старица, с увита около главата кърпа.

Когато конете затропаха с копита по пътя, старицата вдигна очи и Габорн видя, че изобщо не е стара. Напротив, беше млада жена и той веднага я позна.

Преди седмица Габорн бе повел „армия“ от замък Гроувърман към Лонгмът. Армията включваше двеста хиляди глави добитък, карани от селяни, мъже, жени и деца, както и от неколцина престарели войници. Прахът по пътя им, докато стадото прекосяваше планините, се оказа достатъчно ловка хитрина, за да откаже Вълчия господар Радж Атън от щурма му срещу Лонгмът.

Ако Радж Атън бе разбрал измамата на Габорн, щеше да нареди да избият всяка жена и дете от свитата му само от яд. Тази жена беше яздила в неговата „армия“. Помнеше я добре. Носеше тежко знаме в една ръка, а в другата – кърмаче.

Беше се държала храбро и себеотрицателно. Той бе изпитал благодарност заради помощта на хора като нея. Но сега се притесни, като я видя – най-обикновено селянче, което сигурно и кон си нямаше – чак тук, при замък Силвареста, на повече от двеста мили северно от Лонгмът, само една седмица след битката.

– О, ваше величество – смотолеви тя и сведе глава.

Габорн веднага разбра, че го е чакала край пътя да се върне от лова. Беше заминал от замък Силвареста преди три дни. Зачуди се колко ли дълго е чакала тук.

Тя се надигна и Габорн забеляза, че краката ѝ са оцапани с пръст. Явно беше извървяла пеш целия път от Лонгмът. Държеше бебето в дясната си ръка. След като се изправи, пхна ръката си под шала да издърпа гърдата си от бебешката уста и да се загърне по-прилично.

След като бяха помогнали в една победоносна битка, много благодарници щяха да дойдат, за да поискат едно или друго благодеяние. Габорн рядко беше виждал селянин да прави същото. Но тази жена явно искаше нещо от него и го искаше отчаяно.

Бизнесман се усмихна и възкликна:

– Моли? Моли Дринкъм? Ти ли си?

Момичето се усмихна свенливо, а чародеят слезе от коня си и я приближи.

– Ами, аз съм.

– Я дай да видя сладкото ти детенце. – Бизнесман взе отрочето от ръцете ѝ и го вдигна високо. Детето – тъмнокосо, едва ли на повече от

два месеца – беше пъхнало юмруче в устата си и го смучеше енергично със затворени очи. Магьосникът се усмихна блажено. – Момче? – Моли кимна. – О, ама той е одрал кожата на баща си – Бизнесман цъкна с език. – Какво съкровище! Верин толкова щеше да се гордее. Но ти какво правиш тук?

– Дойдох да видя Земния крал – каза Моли.

– Е, ето го и него – каза Бизнесман. Обърна се към Габорн и му представи Моли. – Ваше величество, това е Моли Дринкъм, някогашна жителка на замък Силвареста.

Моли изведнъж замръзна, с пребледняло от ужас лице, сякаш не можеше да понесе мисълта, че говори с крал. „Или навярно се бои да говори само с мен, Земния крал“ – помисли Габорн.

– Моля да ми простите, ваше величество – извика пискливо Моли. – Надявам се, че не ви притеснявам... знам, че е рано. Вие сигурно не ме помните...

Габорн скочи от коня си, за да не я гледа отвисоко, и се постара да я успокои.

– Изобщо не ме притесняваш – каза той. – Извървяла си дълъг път от Лонгмът. Помня помощта, която ми оказа. Сигурно някаква голяма несгода те е довела тук. Чакам с нетърпение да чуя молбата ти.

Тя кимна свенливо.

– Виждате ли, мислех...

– Продължавай – каза Габорн и погледна към своя Дни.

– Виждате ли, не съм била винаги просто слугинче на херцог Гроувърман – заговори тя. – Баща ми чистеше конюшните за войниците на крал Силвареста и аз живеех в замъка. Но направих нещо, което ме опозори, и баща ми ме отпрати на юг. – Сведе очи към детето си. Незаконородено.

– Миналата седмица тръгнах с вас – продължи тя – и зная едно: щом вие сте Земния крал, би трябвало да имате силите на Ерден Геборен. Та нали това ви прави Земен крал.

– Къде си го чула това? – попита Габорн. Изведнъж се уплаши, че ще му поиска нещо невъзможно. Делата на Ерден Геборен бяха легендарни.

– От самия Бизнесман – каза Моли. – Помагах му в сушенето на билките и той ми разказваше истории. А щом сте Земния крал, значи идат лоши времена и Земята ви е дала силата да Избирате... да избирате рицарите, които ще се сражават редом с вас и да Избирате кои ще живеят под вашата закрила, и кои – не. Ерден Геборен е познавал кога хората

му са в опасност и ги е предупреждавал в сърцата и в умовете им. Вие, разбира се, би трябвало да можете да правите същото.

Габорн разбра какво иска от него. Искаше да живее. Искаше той да я Избере. Вгледа се в нея продължително и видя много повече от закръгленото ѝ лице и приятната фигура, скрита под дрипавите дрехи. Видя много повече от дългата тъмна коса и угрижените бръчици около очите ѝ. С помощта на Земния си взор се взря в дълбините на душата ѝ.

И видя обичта ѝ към замък Силвареста и изгубената ѝ там невинност, и любовта ѝ към един мъж, Верин, коняр, който беше умрял, ритнат от кон. Видя отчаянието ѝ от това, че се е озовала в замък Гроувърман, принудена да върши черната работа на несретно слугинче. Не искаше много от живота. Искаше да се върне у дома си, да покаже бебето на майка си, да се върне там, където ще ѝ е топло и ще се чувства обичана. Не видя в нея нито притворство, нито жестокост. Тя се чувстваше горда със своя незаконен син и го обичаше горещо.

Земният взор не можеше да покаже всичко на Габорн. Той подозираше, че ако продължи да се вира в сърцето ѝ с часове, ще научи за нея повече, отколкото знае тя самата. Но времето беше кратко и за тези няколко секунди той видя достатъчно.

След миг Габорн се отпусна и вдигна лявата си ръка.

– Моли Дринкъм – занарежда той тихо заклинанието си. – Избирам те. Избирам те за тъмните времена, които идат. Чуеш ли моя глас в ума си или в сърцето си, послушай го. Ще дойда за теб или ще те изведе от опасността, доколкото ми е по силите.

И толкова. Габорн моментално почувства въздействието на заклинанието, почувства връзката, онова вече познато му стягане отвътре, което му позволи да усети присъствието ѝ и което щеше да го предупреди, когато тя изпадне в опасност.

Очите на Моли се разшириха, сякаш и тя го усети, а след това лицето ѝ почервения от смущение и тя се смъкна на едно коляно.

– Не, ваше величество, разбрахте ме погрешно. – Тя вдигна бебето. Юмручето се измъкна от устата му, но детето сякаш беше задрямало и му беше все едно. – Искам да Изберете него, да го направите някой ден един от своите рицари!

Габорн зяпна детето и се разтрепера, притеснен от молбата. Жената явно беше отраснала с приказките за великите дела на Ерден Геборен и затова очакваше твърде много от един Земен крал. Но нямаше представа, че Габорн съвсем не беше все silen.

– Ти не разбираш – помъчи се да ѝ обясни той. – Не е толкова

лесно. Когато те Избирам, враговете ми го забелязват. Аз воювам не с хора, нито с хали, моята война е с невидими Сили, които ги тласкат. Изборът ми над теб те поставя в голяма опасност и макар да мога да ти изпратя рицари на помощ, в повечето случаи ти ще трябва да си помагаш сама. Моите възможности са твърде ограничени, а враговете ни – твърде многобройни. Ти ще трябва да можеш да си помагаш сама, да помагаш на мен, за да мога да те избявам от опасността. Аз... не мога да направя това за едно дете. Не мога да го изложа на опасност. То няма да може да се защити само!

– Но той има нужда някой да го закриля – каза Моли. – Няма си татко. – Тя изчака да ѝ отвърне, след което го замоли: – Моля ви! Моля ви, Изберете го заради мен!

Габорн се вгледа в лицето ѝ и пламна от срам. После се заозърта към Бизнесман и към своя Дни, като нещастен торбалак, хванат в тъмния ъгъл на кухнята и чудещ се как да се измъкне.

– Моли, ти искаш да позволим детето ти да отрасне, за да стане воин на служба при мен – почна смутено Габорн. – Но не мисля, че разполагаме с толкова време! Идат тъмни времена, най-тъмните, които е виждал този свят. Може би само след няколко месеца, или година, те наистина ще ни връхлетят. Твоето дете няма да може да се сражава в тази битка.

– Все едно, Изберете го – каза Моли. – Поне ще знаете кога е в опасност.

Габорн се втрени в нея, изпълнен с ужас. Преди седмица беше изгубил няколко души, които бе избрал в битката за Лонгмът баща си, бащата на Шемоаз, крал Силвареста. Когато умираха, се бе почувствал сразен до дъното на душата си. Не се беше опитвал да обясни това чувство нито на себе си, нито на някой друг, но се чувстваше все едно, че... че всеки от тях бе пуснал корени и ги изтръгнаха от тялото му и те оставиха след себе си тъмни, зейнали дупки, които никога нямаше да се запълнят. Загубата им беше като да загубиш крайници, които нищо не може да замести, и той беше съкрушен от мисълта, че смъртта им е признак за личния му провал. Носеше вината си за гибелта им като баща, който от небрежност е оставил децата си да се удавят в кладенеца.

Габорн облиза пресъхналите си устни.

– Не съм толкова силен. Не разбираш какво искам от мен.

– Няма кой да го защити – повтори Моли. – Нито баща, нито приятели. Само мен си има. Вижте го, та той е още едно бебе!

Тя разви заспалото момченце, вдигна го и пристъпи напред. Детето

беше слабичко, макар че спеше дълбоко и не изглеждаше гладно. В дъха му се долавяше сладкият мирис на новородено.

– Хайде, стига – прикани я Бинесман. – Щом Негово величество казва, че не може да Избере дете, значи не може. – Бинесман хвана леко Моли за лакътя, сякаш се канеше да я побутне към града.

Моли го изгледа и злобно се развика:

– Това ли ме карате да направя? Да пръсна главата на това малко копеле в някой камък край пътя и да се свърши с него, така ли? Това ли искате?

Габорн се почувства отчаян като удавник, понесен от придошъл порой. Погледна към своя Дни, уплашен от това, което можеше да се напише за избора му. После потърси с очи помощ от Бинесман.

– Какво мога да направя?

Земният пазител огледа намръщено бебето. После съвсем леко поклати глава.

– Боя се, че сте прав. Избирането на едно невръстно дете няма да е разумно. Нито ще е проява на милост.

Моли зяпна стъписана и отстъпи, сякаш разбрала изведнъж, че Бинесман, когото беше смятала за стар приятел, се е превърнал в неин враг.

Бинесман се опита да обясни:

– Моли, Габорн бе задължен от Земята да събере семената на човечеството, да защити онези, които може, в тъмните времена, които идат. Но всичко, което прави той, може би няма да се окаже достатъчно. Други раси вече са заличени от лицето на земята – расата на тот, на мътните. Човечеството може да се окаже следващата.

Бинесман не преувеличаваше. Когато Земята изяви себе си в градината на чародея, тя беше казала почти същото. Бинесман дори беше твърде милостив с Моли, като криеше от нея мрачната истина.

– Земята е обещала да закриля Габорн, а в замяна на това той се закле да те закриля както може. Но мисля, че ще е най-добре ти самата да пазиш детето си.

Точно така Габорн смяташе да спаси своите хора – като Избира владетели и воители, които да поемат задълженията си. Преди лова той бе Избрал сто хиляди души около Хиърдън, подбрал беше толкова, колкото можеше, стари и млади, лордове и селяци. Във всеки момент, стига да помислеше за някой от тези хора, той можеше да посегне в ума си и да разбере посоката и разстоянието. Можеше винаги да ги намери, стига да му потрябваша, и знаеше дали са в опасност. Но бяха толкова много!

Затова започна да Избира рицари и лордове, които да закрилят определени групи. Стараеше се да ги Избира умно и не смееше да отхвърля слабите, глухите и слепите, младите или слабоумните. Не смееше да оценява хора като тях по-долу от някой друг, защото нямаше да позволи собствената му самонадеяност да доведе до човешки жертви. Като поставяше някой лорд или дори някой баща или майка да отговарят за безопасността на своите подопечни, той се освобождаваше от част от неимоверната тежест, която изпитваше. До голяма степен бе правил точно това. Беше използвал силите си, за да наставлява лордовете, като изискваше от тях да се подготвят за война.

При мисълта, че ще ѝ възложат закрилата на детето ѝ, Моли пребледня. Изглеждаше толкова стъписана, че Габорн се уплаши да не припадне. Съвсем основателно подозираше, че няма да може да го защити добре.

– А аз също ще ти помогна да опазиш детето си – предложи ѝ малко утеха Бизнесман. Промърмори под нос някакви думи, намокри с език пръста си и коленичи край пътя, за да топне пръста си в калта. Стана и с калния пръст начерта руна на защита на челото на бебето.

Но Моли явно беше убедена, че помощта на чародея няма да е достатъчна. По бузите ѝ потекоха сълзи, и тя стоеше стъписана и разтреперана.

– Ако беше ваше – замоли се тя на Габорн, – нямаше ли да го Изберете? И тогава ли нямаше да го Изберете?

Габорн знаеше, че щеше да го Избере. Моли като че ли прочете отговора на лицето му.

– Тогава ще ви го дам – предложи Моли. – Като брачен дар, стига да го приемете. Ще го дам на вас, да го отгледате като свой син.

Габорн затвори очи. Отчаянието в гласа ѝ го удари като бравда.

Как можеше да Избере това дете? Струваше му се жестоко. „Това е лудост – помисли Габорн. – Ако го Избера, колко ли хиляди други майки могат с основание да поискат същото? Десет хиляди, сто хиляди? Но ако не го Избера и Моли се окаже права? Ако с бездействието си го осъжда да умре?“

– Детето има ли си име? – попита Габорн, защото в някои страни незаконородените оставаха за цял живот без имена.

– Наричам го Верин – каза Моли. – Като баща му.

Габорн се втренчи в детето, вгледа се под милото личице и гладката кожа, взря се дълбоко в малкия му ум. Нямаше много неща за виждане – един неживян още живот, няколко смътни желания. Детето изпитваше

облекчение и благодарност от майчината гърда, от топлината на тялото ѝ и от сладките песни, с които го приспиваше. Но Верин не възприемаше майка си като личност, не я обичаше така, както тя обичаше него.

Габорн потисна хлипа си.

– Верин Дринкъм – промълви той и вдигна лявата си ръка. – Избирам те. Избирам те за Земята. Нека Земята те цери. Нека Земята те крие. Нека Земята те направи свой.

Габорн усети как връзката се стегна.

– Благодаря ви, ваше величество – каза Моли. – Очите ѝ блеснаха, пълни със сълзи. Тя се обърна и тръгна към замък Гроувърман, готова отново да извърви пеш двестата мили до дома си.

Но щом го направи, Габорн изпита мощно и непреодолимо усещане за смъртна заплаха; Земята го предупреждаваше, че тя е в опасност. Ако отново отидеше на юг, щеше да умре.

Дали щеше да бъде нападната от някой разбойник, дали щеше да се поболее по пътя, или щеше да я споleti някоя друга зла съдба, той не разбра. Но макар да не можеше да предположи каква форма на опасност я дебне, предчувствието му бе толкова силно, колкото в деня, в който умря баща му.

„Моли – помисли Габорн, – натам те чака смърт. Върни се и иди в замък Силвареста.“

Тя спря напред крачка и извърна питащо големите си сини очи към него. Поколеба се за половин секунда, след което се обърна и затича на север към замък Силвареста, сякаш я гонеше хала.

При тази гледка очите на Габорн се изпълниха със сълзи на благодарност.

– Добро момиче – прошепна той. Беше се побоял, че няма да чуе предупреждението му или че ще се поколебае дали да му се подчини.

Дните го гледаше невярващо.

– Вие просто така я... *обърнахте*?

– Да.

– Усетихте опасност на юг?

– Да – повтори Габорн и премълча смътното чувство на страх, което се прокрадна в него. – Поне за нея.

Обърна се към Бизнесман:

– Не знам дали ще мога да издържа на това. Не очаквах, че ще е така.

– От един Земен крал не се чака да носи леки товари – каза Бизнесман. – Казват, че след битката при Сийр Фийл по тялото на Ерден

Геборен не намерили нито една рана. Според някои е умрял от разрив на сърцето.

– Много ме успокои – отвърна сардонично Габорн. – Искам да спася това дете, но не знам дали постъпих добре, или зле, като го избрах.

– А може би нищо от това, което правим, няма значение – отвърна Бинесман, сякаш примирил се с разбирането, че и най-големите им усилия може да не спасят човечеството.

– Не. Трябва да вярвам, че има значение – възрази Габорн. – Трябва да вярвам, че борбата си заслужава. Но как мога да ги спася всичките?

– Да спасиш цялото човечество? – каза Бинесман. – Това е невъзможно.

– Тогава трябва да измисля как да спася повечето. – Габорн погледна своя Дни, историка, който го следваше неотлъчно от детството му.

Мъжът беше облечен в скромния си, неизменен кафяв схолярски халат и се взираше в него с немигащи очи. Но когато Габорн се вгледа в него, Дните извърна поглед някак гузно.

Чувството за заплаха, което изпитваше Габорн, бе тревожно. Той беше убеден, че Дните може да му каже кой е източникът на тази опасност, стига да поиска.

Но Дните отдавна се беше отказал от името си, беше се посветил на Господарите на Времето. Нямахше да проговори.

Все пак, въпреки че предаността на Дните към Господарите на Времето уж оставяше малко място за намесата им в хорските дела, Габорн беше слушал приказки за някои Дни, които отстъпвали от клетвите си.

Знаеше, че далече на север, в една манастирска обител на островите отатък Оруин, живее друг Дни – такъв, който бе отдал на Дните на Габорн дара си на ум и в замяна бе получил от него същото. По този начин сега двамата Дни споделяха един и същи ум – деяние рядко повтаряно извън онзи манастир, тъй като водеше до лудост.

Дните на Габорн се наричаше „свидетел“ и бе натоварен от Господарите на Времето да наблюдава Габорн и да слуша думите му. Неговият двойник, „писарят“, записваше делата на Габорн до смъртта му, когато щеше да се публикува книгата на живота на Габорн.

И тъй като всички писари живееха в общата обител, те споделяха информация. Всъщност всички знаеха какво става между Владетелите на руни.

Ето защо Габорн имаше чувството, че Дните знаят твърде много, но че разкриват тайните си твърде рядко.

Бинесман улови обвинителния поглед, който Габорн хвърли към

Дните, и каза:

– Ако избирах семена за посев в градината си догодина, не знам дали щях да гледам да ги опазя всички, или само най-добрите.

Странници в една постеля

Селцето Сеново в земите на средна Мистария беше кацнало като листна въшка сред иначе невзрачния пейзаж, но си имаше хан. А един хан беше всичко, което му трябваше на Роланд.

Влезе в Сеново посред нощ, без дори да разбуди селските псета. Небето далече на югозапад бе придобило огнен цвят. Преди няколко часа Роланд беше срещнал един от кралските далекогледци, мъж с половин дузина дарове на взор, който му каза, че е избухнал вулкан, въпреки че Роланд изобщо не беше чул гърмежа. Но светлината на огньовете му се отразяваше от огромния стълб пушек и пепел. Далечният му огън усилваше звездната светлина и всичко наоколо изглеждаше неестествено ярко.

Селцето се състоеше от пет каменни къщи със сламени покриви. Ханджията гледаше свине, които обичаха да ровят пред прага му. Докато Роланд се смъкваше от седлото, две от тях изгрухтяха, надигнаха се от калта, задушиха във въздуха и замигаха умно. Роланд потропа по дървената порта и зяпна в закованата на нея хостенфестка икона – очукано дървено изображение на Земния крал, облечен в нов зелен пътен халат и с венец от дъбови листа. Някой бе заменил тоягата на Земния крал със стрък бабина душица с тъмночервени цветчета.

Дебелият ханджия, който го посрещна, беше с толкова мръсна престилка, че почти не се различаваше от свинете си. Роланд мълчаливо се наруга, че е тръгнал толкова надалече преди да е хапнал. Но искаше да поспи още сега, затова си плати за стая.

Тъй като стаите бяха пълни с пътници, тръгнаха да бягат от севера, трябваше да легне в едно легло с някакъв тип, който вонеше на мас и на много ейл.

Все пак стаята беше суха, докато земята отвън не беше, така че Роланд се качи в леглото с непознатия тип, сръга го, за да престане да хърка, и се опита да заспи.

Планът му обаче се провали. Само след две минути типът се извъртя обратно и захърка шумно в ухото му. Преметна единия си крак върху Роланд, а после го хвана за гърдата. Хватката му беше толкова яка, че

можеше да е само от човек, взел няколко дара на мускул.

Роланд заплашително прошепна:

– Я стига, че ще оставя в това легло една отсечена ръка на заранта.

Едрият мъж, чиято брада беше толкова рунтава, че в нея можеха да се крият катерици, примижа на смътната светлина, прозираща от покрития с олющен пергамент прозорец.

– О, ще прощаваш! – избоботи извинително мъжът. – Рекох, че е жена ми. – Обърна се и моментално захърка пак.

Това донякъде беше успокоително. Роланд беше чувал за някои мъже, станали жертва на подобни попълзновения.

Роланд се извърна на хълбок, та гърбът на непознатия да стопли задника му, и отново се опита да заспи. Но след час едрият тип отново го стисна за гърдите. Роланд го сръга рязко.

– Проклетата да си, жено! – изсумтя насън непознатият, извъртя се на гръб и изпъшка. – Станала си само кокали.

Роланд се закани наум утре вечер да спи на камъните сред полето.

И щом тази мисъл мина през ума му, пак се събуди.

Отново се оказа оплетен в ръцете на непознатия тип, дебели като дъбови клони. Другарят му по легло го беше млясал по челото.

От прозореца струеше смътна утринна светлина. Затворил очи, мъжът изглеждаше заспал и дишаше дълбоко.

– Аа, ще има да вземаш – изръмжа Роланд, хвана мъжа за брадата и я дръпна. После блъсна главата му в постелята. – Добре е човек да показва обич, но се въздържай да я показваш на мен.

Непознатият отвори кръвясалите си очи и го зяпна. Роланд очакваше да му се извини.

Но вместо това той се слиса и пребледня.

– Боренсон? – изрева другарят му по легло, вече съвсем буден. Подпря туловището си на стената и се сви разтреперан, сякаш го беше страх, че Роланд може да го удари. – Какво правиш тук?

Беше едър мъж с черна коса и прошарена брада. Роланд не го позна. „Но пък аз спах двайсет години“ – помисли той.

– Познавам ли те? – попита Роланд.

– Дали ме познаваш? Че ти за малко щеше да ме убиеш бе, човек, макар че си го заслужавах. Голям задник бях тогава. Но съм се оправил, вече не съм чак такъв задник. Не ме ли позна? Барон Пол!

Роланд никога не беше срещал този човек. Бъркаше го със сина му, Айвариън Боренсон, разбра Роланд – син, за когото беше научил едва след като се събуди от дългия си сън.

– А, барон Пол! – възкликна с престорен възторг Роланд. Очакваше непознатият да осъзнае грешката си. Не му се струваше възможно синът му чак толкова да прилича на него, с огненорижата му коса и светлата кожа. Майката на момчето беше доста по-мургава. Радвам се, че ви виждам.

– И аз. Значи било, каквото било. И ми прощаваш... кражбата на кесията, нали? Всичко?

– Мен ако питаш, все едно че не сме се познавали – каза Роланд.

Барон Пол го изгледа объркано.

– Много си великодушен нещо... след оня бой, дето ти дръпнах. Макар че според мен точно той те направи войник. Човек дори може да каже, че си ми длъжник. Нали?

– А, оня бой – отвърна Роланд, още стъписан от това, че непознатият не схваща грешката си. Роланд знаеше само едно нещо за сина си: че е капитан в кралската гвардия. – Нищо работа. Разбира се, аз ти го върнах тъпкано, нали?

Барон Пол го зяпна, сякаш съвсем се е побъркал, и Роланд разбра, че синът му съвсем не си го е върнал „тъпкано“.

– Ами... – смотолеви колебливо Пол, – радвам се тогаз, че сме се помирили. Но... какво търсиш тук? Мислех, че си на север, в Хиърдън?

– Уви, крал Ордън е мъртъв – тъжно каза Роланд. – Радж Атън го срещнал при Лонгмът. Хиляди наши мъже паднали в битката.

– А принцът? – Лицето на Пол пребледня.

– Добре е, доколкото знам – отвърна Роланд.

– Доколкото знаеш? Че ти си му телохранилелят бе!

– Точно затова бързам да се върна при него – каза Роланд и се смъкна от леглото. Наметна си пътното наметало от меча кожа и навлеche тежките си ботуши.

Барон Пол надигна туловището си, седна на ръба на леглото и го загледа тъпо.

– Къде ти е бравата? А лъкът? Не може да пътуваш без оръжие!

– Така пътувам.

Роланд бързаше да стигне до Хиърдън. Все още не бе имал време да спира, за да си купи оръжие. Беше разбрал едва предната нощ, че може да му потрябва – когато започна да среща на пътя си бежанци от север.

Барон Пол го изгледа, сякаш го е ударила дамла.

– Знаеш ли, че замък Крайдън е паднал преди шест дни, а също и замъкът Фелс, и крепостта при Тол Дур? А преди два дни Радж Атън е

сринал Тол Римън, Горлейн и Аравел. Двеста хиляди бойци на Радж Атън са тръгнали към Карис и ще стигнат там до утре призори. И при толкова опасности си тръгнал без оръжие?

Роланд знаеше малко за разположението на тези замъци. Беше неграмотен, и дори карта не можеше да чете, и досега не се беше отдалечавал на повече от десет мили от родния си дом при Дворовете на прилива, но знаеше, че замъците Крайдън и Фелс пазят проходите на западната граница на Мистария. За Тол Дур никога не беше чувал, но знаеше за унищожените на север замъци.

– Мога ли да стигна до Карис преди тях? – попита той.

– Конят ти бърз ли е?

Роланд кимна.

– Има един дар на жизненост и по един на сила и метаболизъм. – Беше благородно животно, каквито язدهа кралските вестonosци. След седмица вървене по пътя срещна един търговец и го купи с парите, които бе спечелил, докато беше спал.

– Тогава лесно ще можеш да вземеш сто мили за ден – каза барон Пол. – Но пътищата са измамни. Плъзнали са убийците на Радж Атън.

– Чудесно. – Надяваше се, че животното ще се справи. Обърна се към вратата да си тръгне.

– Я стой, не можеш да тръгнеш така – спря го барон Пол. – Взemi мойто оръжие и бронята ми – каквото искаш. – Кимна към един от ъглиците в стаята. Гръдната броня на барон Пол беше опряна на стената заедно с една грамадна брадва и два меча – двуръчен и къс.

Нагръдникът, не ще и дума, беше твърде широк за Роланд, а колкото до двуръчния меч, той се усъмни, че изобщо ще може да го вдигне, ако му се наложи да го използва в битка. По занаят Роланд беше касапин. Бравдата не беше по-голяма от четиридесетфунтовите сатъри, които беше използвал, за да сече говеждите бутове, но се съмняваше, че такова тромаво оръжие ще му хареса в бой. Оставаше късият меч, не по-голям от добър дълъг нож. Все пак не можеше да вземе такъв подарък с измама.

– Извинете, барон Пол – каза той, – боя се, че ме бъркате. Аз съм Роланд Боренсон. Не съм от кралската гвардия. Бъркате ме със сина ми.

– Какво? – изоботи барон Пол. – Боренсон, дето го знаех, беше копеле без баща. Всички го казваха. Дразнехме го жестоко за това!

– Няма човек без баща – каза Роланд. – Служех като Посветител в Синята кула през последните двайсет и една години, давах си метаболизма за краля.

– Но всички разправяха, че сте мъртъв! Не. Почакайте... Спомни си: казваха, че сте престъпник, убиец, екзекутиран преди да се роди синът ви!

– Не съм екзекутиран – възрази Роланд. – Макар че майката на сина ми сигурно го е искала.

– А, помня я аз добре оная харпия – каза барон Пол. – Доколкото помня, тя често искаше всички мъже да са мъртви. Мен специално ме е проклела поне сто пъти. – Баронът изведнъж се изчерви, сякаш смутен да продължи. – Трябваше да се сетя – рече той. – Изглеждате твърде млад. Оня Боренсон, когото познавах... самият той има дарове на метаболизъм и се е състарил съответно. За последните осем години трябва да е остарял с повече от двайсет. Сега ако застанете един до друг, ще приличате на баща и син... само че той ще изглежда бащата, а вие – синът.

Роланд кимна.

– Ето, това е.

Барон Пол се начумери замислено.

– Значи сте тръгнали да видите сина си?

– И да се поставя в служба на моя крал – отвърна Роланд.

– Нямате дарове – изтъкна Пол. – Войник не сте. Изобщо няма да може да стигнете до Хиърдън.

– Може би – съгласи се Роланд.

И тръгна към вратата.

– Чакай! – ревна барон Пол. – Убий се, щом си решил, но поне не ги улеснявай. Вземи поне някое оръжие.

– Благодаря – каза Роланд и взе късия меч. Нямаше колан, на който да окачи ножницата, затова го затъкна под ризата си.

Барон Пол изсумтя, недоволен от избора му.

– Няма за какво. Желая ти късмет.

Барон Пол се вдигна от леглото и стисна ръката на Роланд за китката. Имаше хватка като менгеме. Роланд стисна здраво, все едно че и той имаше дар на мускул. Годишната работа с нож го бяха оставили със здрави китки и яка хватка. Макар да беше проспал десетилетия, мускулите му все още бяха силни и мазолите по дланите – дебели.

Забърза надолу по стълбите. Гостилницата беше пълна. По някои от масите се бяха струпали бягащи на юг селяни, а на други седяха щитоносци, тръгнали със своите лордове. Младежите точеха мечове или търкаха с мазни кожени парцали плетени ризници. На столовете при тезгяха седяха неколцина от лордовете – по ризи, елечи без ръкави и

ватирани жилетки, каквито се носеха под ризниците.

Миризмата на прясно опечения хляб беше толкова примамлива, че Роланд набързо се отказа от клетвата си да напусне хана гладен. Седна на един от малкото свободни столове. Двама рицари спореха яростно колко зоб трябвало да се даде на един боен кон, преди да влезе в битка. Единият кимна на Роланд, сякаш го подкани да се включи в крамолата. Той се зачуди дали човекът го познава, или го е взел за някой лорд заради хубавото му наметало от меча кожа и новата му туника, панталони и ботуши. Знаеше, че е облечен като благородник. Но скоро чу един щитоносец да споменава името Боренсон.

Ханджията му донесе топъл, подсладен с мед чай в голяма чаша и той започна да яде комат ръжен хляб, като го топеше в мазния тиган, пълен с тлъсти свински мръвки.

Докато се хранеше, се замисли за събитията от последната седмица. За втори път от една седмица се беше събудил с целувка...

Преди седем дни беше усетил докосване по бузата си – нежно и треперливо докосване, все едно че по лицето му беше полазил паяк – и се събуди стреснат, с разтуптяно сърце.

Стресна се, като видя, че се намира в полутъмно помещение и че лежи в постелята посред бял ден. Стените бяха от тежък камък, а постелята – от гъши пера и слама. Веднага позна мястото по мириса на морския въздух. Отвън се носеше самотният и тъжен грак на птици рибари и чайки, а огромните океански вълни се разбиваха в брустверите, издялани от древна скала в основата на кулата. Като Посветител, отдал своя метаболизъм, беше спал двайсет години. Някак, през всичките тези години, през които бе спал, Роланд беше усещал как тези вълни връхлитат при бури и карат цялата цитадела да се тресе – и непрестанно подриваха скалата. Намираше се в Синята кула, на няколко мили източно от Дворовете на прилива, в Каролско море.

Малката килия, която обитаваше, беше с изненадващо оскъдно обзавеждане, почти като гробница: без маса, без столове, постелки. Нямаше гардероб за дрехи, нито дори окачалка на стената, където човек да си закачи наметалото. Не беше стая, в която да живее човек, а само да спи безкрайно време. Освен постелята и самия Роланд в стаичката имаше само една млада жена, която скочи стресната към едно ведро с вода. Той я видя на смътната светлина, прозираща през покритото с морска сол стъкло на прозореца. Беше мило девойче с овално лице, светлосини очи и сламеноруса коса. Носеше венче от малки изсъхнали теменуги. Събудило го беше докосването на дългата ѝ коса по лицето му.

Лицето ѝ се изчерви от смущение и тя се присви.

– Извинете – смотолеви девойчето. – Госпожа Хета ми поръча да ви почистя. – И вдигна един мокър парцал пред себе си, сякаш искаше да докаже с него добрите си намерения.

Но влагата на устните му имаше вкус не на мръсен парцал, а на момичешка целувка. Сигурно беше смятала да го почисти, но беше решила да си намери по-съблазнително занимание.

– Ще ви помогна – каза тя и пусна парцала във ведрото. И бързо се извърна.

Роланд я сграбчи за китката, бърз като мангуста, хванала кобра. Заради скоростта му го бяха накарали да даде метаболизма си в служба на краля.

– Колко съм спал? – запита той. Устата му беше пресъхнала ужасно и от говоренето гърлото го засърбя. – Коя година е сега?

– Година ли? – учуди се младата жена и се опита вяло да се измъкне от хватката му. Държеше я леко. Можеше да се измъкне, но предпочете да остане. Той долови мириса ѝ: чист, с лека нотка на люлякова вода в косата ѝ – а може би беше от сухите теменуги. – Двайсет и втората година от царуването на Менделас Дрейкън Ордън.

Новината не го изненада, въпреки че почувства думите ѝ като удар. Двайсет и една години. Бяха изтекли двайсет и една години, откакто беше отдал метаболизма си в служба на краля. „Двайсет и една години съм спал в тази постеля, докато млади жени като тази са ме почитвали и са ми сипвали с лъжица рядка супа в гърлото, за да дишам.“

Беше дал метаболизма си на един млад воин, сержант Драйдън. През тези двайсет и една години Драйдън трябваше да се е състарил с над четиридесет години, докато Роланд беше спал и не се беше състарил нито с ден. Сякаш бяха изтекли само няколко мига, откакто бе коленичил пред Драйдън и младия крал Ордън. Облекчителите изпяха птичата си песен – притискаха силарите си в гърдите му и го призоваваха да отдаде дара си. Беше изпитал неописуемата болка от силарите, беше помирисал горящата си плът и косми, усетил бе смазващата умора, когато облекчителите извлякоха от него метаболизма му. Накрая бе изпищял от болка и ужас и сякаш бе заспал завинаги.

Тъй като вече се беше събудил, разбра, че Драйдън е мъртъв. Ако човек отдадеше някое свое качество на владетел, то след като владетелят умреше, качеството се връщаше при Посветителя. Дали Драйдън беше загинал в битка, или издъхнал в постеля, Роланд нямаше как да разбере. Но след като вече беше един от Възстановените, това означаваше,

че Драйдън със сигурност е умрял.

– Аз ще си вървя – каза момичето и се задърпа, но съвсем леко.

Роланд усети под пръстите си меките косъмчета на ръката ѝ. Имаше една-две пъпчици по лицето, но след време щеше да стане красавица.

– Устата ми е пресъхнала – каза Роланд, без да я пуска.

– Ще донеса вода – обеща тя. Престана да се бори – сякаш с примирението си се надяваше той сам да я пусне.

Роланд пусна китката ѝ, но се взря в лицето ѝ. Самият той беше очарователен младеж – с дълга, вързана отзад рижа коса, волева брадичка, пронизващи сини очи и стройно, мускулесто тяло.

– Преди малко, когато ме целуваше в съня ми, мен ли искаше, или си представяше някой друг мъж? – попита я той.

Момичето се разтрепера от страх и погледна към дървената врата, сякаш да се увери, че е затворена. После сведе срамежливо глава и прошепна:

– Теб.

Роланд се вгледа в лицето ѝ. Малко лунички, прави устни, чипо носле. Прииска му се да я целуне зад лявото ушенце. За да запълни неловката тишина, момичето забърбори:

– Мия ви от десетгодишна: за това време опознах тялото ви добре. В лицето ви има доброта, и жестокост, и красота. Понякога се чудя що за човек сте и се надявах, че ще се събудите преди да се омъжа. Аз съм Сийра, Сийра Крайър. Баща ми, майка ми и сестрите ми, всички загинаха в една кална лавина, когато бях малка, затова сега служа в цитаделата.

– Името ми поне знаеш ли? – попита Роланд.

– Боренсон. Роланд Боренсон. Всеки в цитаделата ви знае. Вие сте баща на един капитан от кралската гвардия. Синът ви е телохранил на принц Габорн.

Роланд се зачуди. Не беше чувал, че има син. Но беше имал млада жена, когато даде дара си, макар че сега тя трябваше да е остаряла. Когато даде метаболизма си, не знаеше, че тя носи дете.

Зачуди се дали момичето говори истината. Зачуди се и защо, с какво я беше привлякъл. Попита:

– Знаеш името ми. А знаеш ли също така, че съм убиец?

Момичето се дръпна стъписано.

– Убих един човек – призна ѝ Роланд. Учуди се защо ѝ го казва. Но макар онзи мъж да беше умрял преди двайсет години, за него все едно,

че беше станало преди часове, и усещането за изсипалите се в ръката му черва на убития все още беше прясно в ума му.

– Сигурна съм, че сте имали сериозна причина.

– Заварих го в леглото с жена ми. Разпрах го като риба, но още докато го правех, се удивих защо. Бракът ни беше уговорен и не си допадахме с нищо. И не се интересувах от нея, а тя ме мразеше. Убийството му беше безсмислено. Мисля, че го направих, за да я нараня. Не знам. От години съм се чудил що за човек съм аз, Сийра. Ти смяташ ли, че знаеш?

Сийра Крайър облиза устни и затрепера.

– Всеки друг е щял да загуби главата си за такова нещо. Кралят трябва много да ви е харесвал. Навярно и той е видял някаква доброта, скрита зад жестокостта.

– Аз виждам само безсмислие и глупост – отвърна Роланд.

– И красота. – Сийра се наведе и го целуна по устните. После леко извърна глава.

– Аз съм отдаден – каза той.

– На една жена, която се е отрекла от вас и се е омъжила за друг много, много отдавна... – отвърна Сийра. Роланд разбра, че говори за жена му. Новината го натъжи. Момичето бе дъщеря на друг касапин... и умът ѝ беше по-остър от ножовете на баща ѝ. Тя го смяташе за глупав, той нея – за жестока.

– Не – отвърна той, усетил, че не е разбрала истината. – Отдаден съм не на жена, а на своя крал.

Роланд се надигна, приседна в постелята и се загледа в краката си. Беше само по долна риза – тънка червена памучна дреха, през която тялото му да може да диша във влажния въздух. Нямаше ги старите му работни дрехи, които бе носил преди двадесет и една години, когато отдаде дара си. Бяха изгнили.

Сийра му донесе някакви панталони и ботуши, после му предложи да му помогне в обличането, макар че той нямаше нужда от помощ.

Никога не се беше чувствал толкова отпочинал.

Въпреки че днес за втори път през една седмица се беше събудил от целувка, устните на Сийра Крайър бяха много по-желани от тези на барон Пол.

Докато се хранеше, в гостилницата влезе някакъв млад рицар в люспеста ризница.

– Здравей, Боренсон! – извика новодошлият. В същия момент барон Пол слезе по стълбите и застана на площадката. – И барон Пол! – добави слисано новодошлият.

Изведнъж в залата настъпи суматоха. Двамата лордове до Роланд скочиха на пода. Рицарят при вратата задърпа меча си и той издрънча в ножницата. Щитоносците в ъгъла завикаха: „Бой!“ и „Кръв!“ Един от хлапците преобърна масата пред себе си и се скри зад нея като зад барикада.

Едно момиче, което сервираше, хвърли във въздуха кошницата с хлябове и побягна към склада с писък:

– Барон Пол и сир Боренсон са в една стая!

Ханджията изхвърча от кухните с преbledняло лице, уплашен, че ще му изпотрошат мебелите.

Накъдето и да се озърнеше Роланд, виждаше изплашени лица.

Барон Пол стоеше на дървената площадка и оглеждаше сцената. На устните му играеше весела усмивка.

Шегата се хареса на Роланд. Той свъси чело, извади меча си и изгледа заканително барон Пол. После срязва самуна пред себе си и заби върха на меча в тезгяха така, че той затрептя над дъската.

– Столът до мен, изглежда, е празен, барон Пол – каза Роланд. – Ще седнете ли до мен за закуска?

– Защо не, благодаря – вежливо отвърна барон Пол, заклати едрото си туловище до стола, седна, отчупи от хляба и топна в тигана на Роланд.

Всички зяпнаха в почуда. Роланд си помисли, че изглеждат по-стъписани, отколкото ако двамата с барон Пол бяха жаби, полетели из стаята като врабци да гонят мухи с дългите си езици.

Ужасен, младият рицар възкликна:

– Но вие не трябва да се приближавате на повече от петдесет левги един от друг... по заповед на краля!

– Вярно, макар че снощи, по чиста случайност, двамата с Боренсон бяхме натикани в едно легло – отвърна със задоволство барон Пол. – И трябва да призная, никога не съм имал по-сърдечен приятел по легло.

– Аз също – подхвърли Роланд. – Малко мъже могат да ти стоплят гърба толкова добре като барон Пол. Тоя човек е едър като кон и горещ като ковашка пещ. Че то, ако питате мен, цяло село може да стопли нощем. Можеш риба да пържиш на краката му или да печеш тухли на гърба му.

Всички ги зяпнаха, сякаш бяха откачени, така че Роланд и барон

Пол заобсъждаха на висок глас такива светски теми като времето, как скорошните дъждове са утежили подаграта, от която страдала тъщата на Пол, как най-хубаво се готви еленско и тъй нататък.

Всички ги гледаха настръхнали, сякаш очакваха, че всеки момент примирието помежду им ще се развали и двамата ще извадят оръжие.

Накрая Боренсон потупа свойски барон Пол по гърба и излезе навън в ранното утро. Селцето се казваше Сеново. Навсякъде из полята се виждаха купи сено, а чернооките „лениви невести“ бяха пораснали високо в късното лято. Околността беше равна, тревата през лятото беше израснала висока, но вече бе повяхнала и избеляла от слънцето.

Свинете пред хана умно се разбягаха. В краката на Роланд кълвяха няколко кокошки. Той зачака някое от конярчетата да му доведе коня.

Остана пред вратата и се загледа в мъгливото небе. Струйки утринна влага се сбираха в бяла мъгла. Сред нея се носеше вулканична пепел, като снежинки топъл сняг.

Барон Пол излезе, загледа се нагоре и почеса замислено брада.

– Нещо измамно има в това избухване на вулкан, някаква мощна магия – каза той. – Чувам, че Радж Атън водел огнетъкачи. Дали те не са замесени в това?

Роланд реши, че огнетъкачите едва ли имат нещо общо с вулкана. Той беше избухнал далече на юг, а войниците на Радж Атън отиваха към Карис, на сто мили на север. Все пак изглеждаше злокобно.

– Каква е тази история с кралската заповед? – попита Роланд. – Защо не трябва да се доближаваш на петдесет левги от сина ми?

– А, нищо работа – ухили се смутено барон Пол. – Стара история. Бих ти я разправил, но предполагам, че скоро ще я чуеш от някой странстващ менестрел. Те повечето го разправят вярно. – Барон Пол погледна кротко към земята и отръска с ръка наметалото си. – Десет години живях в смъртен страх от момчето ти. – Роланд се зачуди какво ли щеше да направи синът му, ако се беше събудил в прегръдката на този мъж. – Но тъмните времена могат да направят и от най-големите врагове приятели, нали? – каза барон Пол. – Пък и хората се променят. Предай на сина си най-добрите ми пожелания, ако го намериш.

Изражението му сякаш молеше Роланд за прошка и той с радост щеше да му я даде, но не можеше да говори от името на сина си.

– Ще му предам – обеща Роланд.

Далече долу по южния път петдесет рицари препускаха на север и копитата на конете им тътнеха по земята.

– Май пътят ти на север ще е доста опасен – каза барон Пол. – Но

помни ми думата. Стой по-надалече от Карис.

– Ти няма ли да тръгнеш на север? Мислех, че ще пътуваш с мен.

– Ба! – изсумтя барон Пол. – Моят път не е натам. Имам едно лятно имение извън Карис, тъй че жена ми поиска да преместя някои по-ценни неща преди хората на Радж Атън да са го оплячкосали. Помагам на слугите с пазенето на фургона.

Това май бе проява на страхливост, но Роланд си замълча.

– Тъй де – каза барон Пол. – Зная какво си мислиш. Но ще трябва да се бият без мене. Имах два дара на метаболизъм до миналата есен, когато някои от Посветителите ми ги убиха. Чувствам се твърде стар и дебел за истински бой. Бронята ми приляга толкоз, колкото долната риза на жена ми.

Думите излязоха от устата му с мъка. Баронът искаше да дойде. Все пак беше на повече от четиридесет и няколко години. Щом бе имал Посветители десет години, сега щеше да е хронологично на двайсет. Възрастта на Роланд.

– Можем да заобиколим тая битка при Карис – предложи Роланд – и да намерим някоя, която ще ти приляга повече. Защо не дойдеш с мен?

– Ха! – изсмя се горчиво барон Пол. – Осемстотин мили до Хиърдън? Ако не те е грижа за здравето ти или за моето, съжали поне горкия ми кон!

– Остави слугите си да ти закарат имането. Те нямат нужда да ги пазиш.

– А, жената така ще ме нагълчи... свадливката му проклетата! По-добре да ядосаш Радж Атън, отколкото нея.

Едно девойче излезе от хана и ловко спипа за шията една от кокошките, които кълвяха пред прага.

– Ти идваш с мен. Лорд Колингсуорд те иска за компания на закуска. – Откъсна врата на бедната ярчица и вече скубеше перата ѝ, докато я внасяше вътре.

След малко рицарите, идещи от юг, стигнаха селото и спряха пред конюшнията. Явно се надяваха да отдъхнат, да научат новините и да дадат почивка на конете си.

Когато конярчето доведе кобилата му, Роланд я яхна и му подаде дребна монета. Кобилата беше отпочинала добре, пристъпваше игриво. Беше грамадно червено животно с бели петна над копитата и на челото. Изглеждаше готова за жива езда в хладния утринен въздух. Роланд я поведе към пътя през влажната утринна омара, която скоро щеше да се

превърне в ниска мъгла.

Подуши пепелта във въздуха. По пътя на север беше войската на Радж Атън – армия, за която разправяха, че включвала огнени магьосници, Непобедими, гиганти главанащи и свирепи бойни кучета.

Неволно си помисли колко несправедлив е животът. Онова нещастно пише при хана беше умряло, без дори да разбере.

След малко, докато беше зает с тези мрачни мисли, го стресна тропътът на препускащ кон.

Той се озърна през рамо, притеснен дали няма да е някой разбойник или убиец. Яздеше през гъста мъгла и не можеше да види на повече от сто стъпки.

Отби встрани от пътя и извади меч. В следващия миг видя към него да се носи огромно туловище.

Барон Пол се тресеше на седлото на коня си.

– Добра стига! – изрева дебелият рицар, неловко наместил бутовете си в твърде малкото за него седло. Кавалерийският кон под него се озърташе уплашено, сякаш се боеше, че господарят му здраво ще го напердаши.

– Няма ли да вървиш на юг с имането си? – попита Роланд.

– Майната му на имането. Слугите могат да духнат с него, все ми е тая! Да вземат и оная харпия, жена ми, ако щат! – ревна барон Пол. – Ти беше прав. По-добре е да умреш млад, докато кръвта в жилите ти е гореща, отколкото да умреш стар и бавно от затлъстяване!

– Никога не съм казвал това – възрази Роланд.

– Ха! Очите ти го казаха, момко.

Роланд прибра меч.

– Е, щом очите ми са толкова красноречиви, май ще трябва да дам почивка на непослушния си език.

И с тези думи смуши кобилата и продължи напред в мъглата.

Хостенфест

Призори Мирима се събуди със сълзи в очите. Изтри ги и остана да лежи, учудена от странното чувство на меланхолия, което я обладаваше всяка сутрин от три дни. Не й беше ясно защо се събужда разплакана.

Не трябваше да се чувства така. Днес беше последният ден на Хостенфест – денят на големия пир – и трябваше да е най-щастливият ден на годината.

Нещо повече, през последните няколко седмици тя беше извоювала няколко малки победи. Вместо да спи в съборетината си извън Банисфер, се беше събудила в кралската кула на замък Силвареста. Беше се сприятелила с младата кралица Йоме Ордън и се беше омъжила за истински рицар, при това заможен. Сестрите ѝ и майка ѝ бяха тук в замъка, живееха в цитаделата на Посветителите и за тях щяха да се грижат до края на живота им.

Трябваше да е щастлива. И въпреки всичко се чувстваше, сякаш над нея е натежала ръката на ориса.

През прозореца ѝ се чуваше монотонната птича песен на кралските облекчители в цитаделата на Посветителите. През последната седмица хиляди хора бяха предложили да посветят качествата си в служба на Земния крал. Въпреки че Габорн беше Клетвообвързан владетел и се беше заклел да не взима ничий мускул, ум или жизненост, ако не му е даден драговолно, а тези се предлагаха съвсем драговолно, досега той не беше взел нито един дар. Някои се опасяваха, че той напълно се е отрекъл от тази практика, въпреки че не забраняваше на рицарите си да вземат дарове.

Крал Габорн Вал Ордън, изглежда, разполагаше с неизчерпаеми запаси от силари и от седмица главният облекчител работеше с помощниците си ден и нощ – раздаваше като милостиня дарове на рицарите на Хиърдън, за да възстановят силите на изтощената кралска войска. Но цитаделата на Посветителите все още беше пълна само наполовина.

На вратата на Мирима тихо се почука. Тя отгърна сатенените завивки и погледна през прозореца. Лъчите на утринното слънце прозираха през образа на цветното стъкло – скръбни гълъбици, разперили криле в синьо небе, видени през гъстите листа на лозница. Чак сега разбра, че я е събудило също такава тихо почукване.

– Кой е?

– Аз съм – чу гласа на Боренсон.

Тя скочи, изтича до вратата и я отвори. Той стоеше на прага, със запален светилник в ръце. Малкият пламък примигваше в сумрачния коридор. Боренсон изглеждаше грамаден в тъмното, ухилен като момче, което се кани да разкаже някоя шега. Сините му очи блестяха, рижата му брада беше чорлава.

– Няма нужда да чукаш – засмя се тя. Бяха женени от четири дни, макар че той беше избягал и бе прекарал последните три на лов. По-лошото беше, че още не бяха консумирали брака си и за Мирима това изглеждаше странно.

Сър Боренсон изглеждаше влюбен до уши в нея, но когато се бе опитала да го вкара в леглото за брачната нощ, ѝ каза:

– Как може човек да се захване с такива удоволствия, когато довчера отиваме на лов в Дънуд?

Мирима нямаше опит с мъже. Не знаеше дали е редно да е толкова уязвена от отказа му. Беше се чудила дали настина е превъзбуден от лова, дали това е естествено, или е получил някоя рана в битките, която му пречи да изрази чувствата си. Навярно Боренсон се беше оженил само защото Габорн го бе посъветвал така.

Трети ден се чувстваше уязвена и смутена. Копнееше Боренсон да се върне. И ето че сега той беше при нея.

– Мислех, че спиш – каза той.

Пристъпи напред и леко я целуна, без да пуска светилника. Тя го взе от ръката му и го окачи на стената.

– Не така. Женени сме. – Сграбчи го за брадата, дръпна го надолу, целуна го грубо и го поведе към леглото. Надяваше се, че най-после се е вразумил.

Съжали почти моментално. Целият беше покрит с прах, а ризницата му беше оцапана с кал. Щяха да ѝ трябват часове, докато почисти нощницата си.

– А, това ще трябва да почака – ухили се Боренсон. – Но не много, разбира се. Само докато се почистя.

Тя се вгледа в лицето му. Меланхолията, която бе изпитала само преди няколко мига, съвсем се изпари.

– Иди се измий тогава.

– Чакай, още не – изсмя се Боренсон. – Трябва да ти покажа нещо.

– Убил си ми някой глиган за Хостенфест? – засмя се тя.

– Тоя Хостенфест ще е без глигани – отвърна той. – Ловът не мина, както се очакваше.

– Е, предполагам, че лордовете на масата ще минат с по някой заек – заяде се тя. – Макар че по-малко няма да приема. Не съм свикнала с вкуса на полски мишки.

Боренсон се усмихна загадъчно.

– Хайде. Побързай.

Отиде до гардероба и извади една от простите ѝ сини рокли. Мирима смъкна нощницата си, навлече роклята и започна да връзва връзките на корсажа. Боренсон я гледаше очарован. Тя нахлузи някакви обуца и след няколко мига вече тичаше надолу по стъпалата на кулата, за да не изостане зад него.

– Ловът не мина добре – каза Боренсон и я хвана за ръката. – Дадохме жертви.

Това я учуди. Вярно, в леса все още имаше от черните рунтави върколаци и от великаните главанащи. Радж Атън беше побягнал на юг само преди седмица, изоставяйки онези от войската си, които бяха твърде уморени, за да бягат.

– Жертви?

Той кимна, но не й каза нищо повече.

Излязоха на покритата с камъни улица. Утринният въздух беше хапливо студен и дъхът на Мирима заизлиза на пара. Боренсон бързо я преведе през портикула на кралската порта и забързаха по Пазарната улица към градската порта. Там, малко след подвижния мост, вече се събираше огромна тълпа.

Полята пред замък Силвареста бяха пълни с яркоцветни шатри, пръснали се околоръст като цял град. През последната седмица тук се бяха събрали още над четиристотин хиляди селяни и благородници от цял Хиърдън и отвъдни кралства, за да видят Земния крал Габорн Вал Ордън. Полетата се превръщаха в безкрайни лабиринти от шатри и животни, толкова много, че шатрите вече покриваха близките хълмове, а по низините на юг и на запад изникваха цели селища.

Навсякъде търговци и продавачи вдигаха сергии и сред човешката гмеж никнеха импровизирани пазарища. Сред тълпата се носеше тежката, лютивя миризма на печена наденица и тъй като беше празничен ден, стотици странстващи певци вече свиреха на лютни и арфи под всяко дърво.

Четири селянчета свиреха толкова лошо, че Мирима се зачуди сериозно ли го правят, или просто се подиграват на окаяните усилия на други.

Боренсон избута няколко селянци и изгони две-три кучета, за да може Мирима да види какво има в центъра на тълпата.

Това, което видя, я погнуси: на тревата лежеше голяма колкото фургон грамада от сива плът, безока глава на хала. Пипалата й висяха като мъртви червеи на тила, а редиците кристални зъби изглеждаха ужасяващо в лъчите на утринното слънце. Беше мръсна – нали я бяха влачили толкова много мили дотук. Но под мръсотията, по челото, Мирима видя жигосаните по плътта на чудовището руни – руни на сила, които от време на време проблясваха като смътни пламъци. Всяко дете в Роуфхейвън знаеше какво значат тези лицеви руни.

Не беше обикновена хала. Беше магесница.

Сърцето на Мирима се разтуптя, готово да изскочи от гърдите ѝ. Тя усети, че диша на пресекулки и че всеки момент може да припадне. Изведнъж ѝ стана студено и се остави топлината на чуждите тела да я сгрее. Няколко кучета душеха главата на халата и нервно поклащаха опашки.

– Хала магесница? – глухо попита тя. Никой не беше убивал хала магесница в Хиърдън от над хиляда и шестстотин години. Изглежда стъписана главата на звяра. Това чудовище можеше да разкъса на две цял боен кон. Да не говорим за човек.

Наоколо хихикаха селяци; деца протягаха ръце да пипнат ужасната твар.

– Спихаме я в Дънуд, по някакъв стар път, оставен от мътните, под земята. Имаше си самци и потомство, затова ги избихме всички и строшихме яйцата ѝ.

– Колко загинаха? – попита стъписана Мирима.

Боренсон не отговори веднага.

– Четиридесет и един добри рицари – отрони най-сетне. – Биха се добре. Беше жестока битка. – И добави, колкото можеше по-скромно: – Аз лично я убих.

Тя се извърна разярена към него.

– Как можа да го направиш?

Стъписан от реакцията ѝ, той заломоти:

– Н-не беше лесно, признавам. Доста ме затрудни тая вещица. Май никак не ѝ хареса, че ще ѝ вземат главата.

Изведнъж тя разбра всичко съвсем ясно: защо се беше будила всяка сутрин изпълнена с меланхолия, защо толкова трудно можеше да заспи вечер. Беше изплашена. Беше си търсила мъж заради богатството му, но вместо това се беше влюбила. Междувременно мъжът ѝ като че ли повече го интересуваше как по-интересно да бъде убит, вместо да се люби с нея.

Обърна се и бързо закричи през тълпата – избутваше зяпачите от пътя си – заслепена от сълзи.

Боренсон забърза след нея, хвана я при моста и я обърна към себе си.

– Защо си толкова бясна?

Гласът му прогърмя толкова силен, че стресна някаква риба в тръстиките край крепостния ров. Нещо едро отплува под водата и тя закипя след него. Тълпата запъти се към замъка хора се раздвои около Боренсон и Мирима като вода около остров.

– Бясна съм, защото ме оставяш.

– Разбира се, оставям те... след няколко дни – каза той. – Но не е по мой избор.

Боренсон беше убил крал Силвареста и Мирима знаеше, че това му е донесло позор, въпреки че Силвареста беше отдал дар на Радж Атън, отстъпил беше ума си на Вълчия господар. Макар Силвареста да беше добър човек, дал дара си по принуда, истината беше, че в ужасна война като тази приятел не можеше да щади приятеля. Брат не можеше да пощади брата.

Отдавайки ума си на Радж Атън, крал Силвареста се беше превърнал във враг на всеки справедлив човек, а Боренсон се бе почувствал обвързан с дълг да отнеме живота на стария си приятел.

След като деянието бе извършено, кралската дъщеря, Йоме, не искаше да накаже Боренсон, но не можеше и да му прости. Затова, в името на справедливостта, беше възложила на Боренсон изпитание, заповядала му бе да извърши Акт на покаяние – да отиде в земите отвъд Инкара, да намери легендарния Дайлан Чука, Дара всечовешки, и да го върне тук, в Хиърдън, за да помогне в борбата срещу Радж Атън.

Приличаше на подвиг, достоен за глупак. Макар че според мълвата все още беше жив, Дайлан Чука не можеше да е жив след шестнайсет века. Сър Боренсон като че ли изпитваше ужасна неохота да тръгне, след като виждаше по-добри начини да защити своя народ. Но все пак беше въпрос на чест да замина: и скоро щеше да тръгне.

– Не искам да замина – каза Боренсон. – Но трябва.

– Пътят до Инкара е дълъг. Дълъг път, за да го измине сам човек. Мога да дойда с теб.

– Не! – настоя Боренсон. – Не можеш. Няма да оцелееш.

– Защо мислиш така? – попита Мирима, макар че знаеше отговора. Той беше капитан от кралската гвардия, с дарове на мускул, на жизнениост и метаболизъм. Ако изобщо имаше някой жив човек, способен да премине през вражеските територии, това беше Боренсон. Инкара беше опасно място: чужда земя, където не понасяха северняците. Нито той, нито Мирима щяха да могат лесно да пътуват през Инкара: кожата на всички инкарци беше светла като слонова кост и имаха права коса с цвѳта на сребро. Боренсон и Мирима не можеха да се предрешат толкова добре, че да скрият чуждото си потекло.

В по-голямата си част инкарците бяха нощни хора, работеха и излизаха предимно нощем. Денем прекарваха повечето си време по домовете или сред сенчестите гори. Да ги избягва човек беше почти

невъзможно.

А ако хванеха Боренсон, щяха да го хвърлят да се бие на кървавите арени.

За да остане жив, щеше да е принуден да пътува скришом през нощта, избягвайки всякакъв контакт с инкарците.

– Не мога да те взема – каза той. – Ще ме бавиш. И ще ни убият и двамата.

– Това не ми харесва – отвърна Мирима. – Никак не ми харесва идеята да заминеш сам. – Един продавач, който теглеше ръчната си количка, мина покрай тях и Мирима се отмести от пътя му и придърпа Боренсон със себе си.

– На мен също, но и за миг не помисляй, че можеш да ми помогнеш.

Мирима поклати глава и сълзите ѝ потекоха.

– Разказах ти за баща ми. Беше доста заможен търговец. Явно го бяха обрали и след това бяха запалили дюкяна му, за да прикрият убийството. Понякога се чудя дали не съм могла да го спася. В нощта, когато го убиха, той не беше нито най-богатият търговец в Банисфер, нито най-слабият. Но беше сам. Ако бях с него...

– Ако беше с него, сигурно и ти щеше да си мъртва – каза Боренсон.

– Може би – прошепна тя. – Но понякога си мисля, че е по-добре да съм мъртва, отколкото да живея, без да знам дали не съм могла да помогна.

Боренсон я изгледа твърдо.

– Възхищавам се на верността ти, ценя я. Но най-лошият ден в живота ми беше миналата седмица, когато разбрах, че си тръгнала към Лонгмът, за да си до мен в битката. Искам да спиш до мен, а не да се биеш до мен... въпреки че имаш сърце на воин. – Целуна я нежно.

Очите им се срещнаха. Тя задържа протегнатата му ръка. В молба.

– Щом не мога да дойда с теб – каза тя, – няма да съм щастлива, докато не се върнеш.

Боренсон се усмихна, наведе се и я целуна по нослето.

– Хайде да се разберем така. Никой от двамата ни няма да е щастлив, докато не се върна.

Задържа я дълго. Тълпата се нижеше покрай тях.

Зад себе си чу двамата да говорят.

– Да ми Избере оная курва Бони Клийдс, моля ти се! Няма и преди половин час! Ама защо Земния крал ще Избира такава като нея?

– Вика, че Избира ония, дето обичали хората – рече другият. – аз пък не знам дали някоя е обичала повече от нея.

Мирима усети как Боренсон се вцепени в прегръдката ѝ от тези зловни подмятания, но не се скара на говорещите.

След миг Мирима чу вик и плясък, сякаш някой беше хвърлил нещо в рова. Боренсон я пусна и се обърна.

Тя погледна да види какво е привлякло вниманието му. На стръмния насип стояха четирима мъже и гледаха надолу. Бяха се скупчили на едно малко възвишение, под огромна върба.

Слънцето грееше ярко и небето беше чисто. От тъмните води се вдигаше ранна утринна омара. Пред очите на Мирима някаква грамадна риба излезе на повърхността и заплува лениво. Един младеж я замери с копие, но рибата ловко се отклони и отново се гмурна.

– Ей! – ядосано извика Боренсон. – Момчета, какво правите?

Един от момците, кльощав, с коса като слама и остро лице, му отвърна:

– Ловим есетра за Хостенфест. Тая заран в рова са излезли едри парчета.

Още докато говореше, една огромна риба, дълга поне осем стъпки, се издигна до повърхността и закръжи по водата на странни фигури. Подмина някакво пате, което ровичкаше с клюна си в близките тръстики. Едно от момчетата вдигна копието си.

– Спри... в името на краля! – заповяда Боренсон. Мирима се усмихна неволно, като го чу да се позовава на краля.

Вдигналият копието момък изгледа Боренсон, сякаш се е побъркал.

– Ама такава грамадна риба никога не е влизала в тоя ров – викна хлапакът.

– Тичай да доведеш краля... веднага! – заповяда Боренсон. – И магьосника Бизнесман също! Кажим им, че е спешно, че в рова се е появила *изключително* странна риба. – Момчето изгледа със съжаление огромната есетра. – Тичай веднага! – ревна Боренсон. – Или се заклевам, ще те изкормя на място.

Момчето го погледна, погледна и рибата, после хвърли копието на земята и затича към замъка.

Когато Габорн стигна при рова с Йоме и Бизнесман, на брега вече се беше сбрала тълпа. Хората изглеждаха едновременно смутени и ядосани от това, че един рицар е застанал и им пречи да си наловят от

грамадните есетри, плуващи няма и на двацет стъпки от брега. Чуваше се ръмжене и мърморене как „рибата била добра за кралския корем, но не и за нашите“.

Боренсон разпитваше за рибата вече от няколко минути. От съмване бяха забелязани девет есетри, влезли в рова от река Вий. Сега и деветте кръжаха на повърхността точно под стената на замъка, сякаш изпълняваха някакъв странен и сложен танц.

Йоме застана до Мирима, лъчезарно усмихната, че мъжът ѝ се е върнал. Дните на Габорн и Йоме и този път не бяха ги оставили сами.

– Изглеждаш добре – каза Мирима. – Направо сияеш. – Беше си самата истина.

Йоме само се усмихна на подхвърлянето ѝ. През последните няколко дни беше канила Мирима на всяко ядене, все едно че е родена в кралския двор дама. Мирима се чувстваше непривично и малко неловко от това отношение и се стараеше насила да играе добре ролята си на жена на благородник, макар че и Йоме като че ли беше доволна от компанията ѝ.

Девата на честта на Йоме, Шемоаз, беше заминала в имението на един свой чичо на север. От шест години Йоме и Шемоаз бяха неразлъчни. Но сега, след като Йоме вече се беше омъжила, вече нямаше нужда една Дева на честта непрекъснато да е с нея. Все пак Мирима се чудеше дали не жадува за женска компания – Йоме определено се беше сприятелила с нея с голяма лекота.

Йоме целуна Мирима по бузата и ѝ се усмихна.

– Ти също изглеждаш добре. Но за какво е тази суматоха?

– Заради големите риби – отвърна Мирима. – Нашите лордове и рицари все още са момчета в сърцата си.

– Наистина, нашите съпрузи днес се държат странно – каза Йоме, а Мирима само се засмя, защото и двете бяха женени едва от четири дни и нито тя, нито Йоме беше навикнала да говори за „нашите съпрузи“.

Младият крал Ордън коленичи до рова – тъмнокоп и синеок младеж, присвил очи към дълбоките води до розовите водни лилии. Земният пазител Бизнесман последва примера му, облечен в магьосническият си, вече ръждивочервен халат.

Габорн зяпна с откровено удивление и попита:

– Водни чародеи? Тук, в рова?

– Така изглежда – отвърна Боренсон.

– Какво искаш да кажеш с това „водни чародеи“? – попита Йоме Габорн. – Това са риби.

Земният пазител я изгледа търпеливо и поглади прошарената си брада.

– Не мисли, че за да си чародей, трябва непременно да си човешко същество. Силите често надаряват и диви животни. Сърни, лисици и мечки често научават някои магически заклинания, които им помагат да се крият в горите и да вървят тихо. А тези риби, изглежда, са доста мощни.

Габорн вдигна грейналите си очи към Йоме.

– Онзи ден ти ме попита дали баща ми е довел водни чародеи за годежа ни, а ето че сега Хиърдън ме изненадва със свои.

Йоме се ухили като дете и стисна ръката на Мирима.

Мирима зяпна удивена рибите. Беше чувала приказки за древна риба, обитаваща горните течения на Вий, за вълшебна риба, която никой човек не можел да улови. Чудеше се какво правят тези риби.

– Но дори да ги закрилят Силите, с какво могат те да са ни от полза? – попита Йоме. – Не можем да говорим с тях.

– Вярно, не можем – съгласи се Бизнесман. – Но Габорн може да ги слуша. – Габорн го погледна, като че ли изненадан, че Земният пазител го смята за способен на такъв подвиг. – Използвай Земния взор – прикани го Бизнесман. – Той е точно за това.

Няколко момчета бяха донесли рибарски мрежи, други държаха копия и лъкове с надеждата, че ще похапнат тлъста есетра, ако кралят позволи. Изглеждаха доста натъжени от възможността да ги лишат от толкова вкусен пир.

Сега, след като слънцето се беше издигнало малко по-високо и мяташе коси лъчи към водата, Мирима успя съвсем ясно да види черните гърбове на грамадните есетри. Кръжаха близо до повърхността, перките им бляскаха през водата, и плуваха на странни фигури. Някой случаен наблюдател щеше да помисли, че кръжат на повърхността като съомги, готвещи се да си хвърлят хайвера.

– Какво ли е станало с водата тук в рова, откакто започна това? – запита се на глас Габорн.

– Нивото на рова се вдига – каза Бизнесман. – Според мен тази сутрин се е вдигнало поне с една стъпка. – Слезе до ръба и топна пръстите си. – А водата е станала много по-чиста. Утайката се сляга към дъното.

Една от рибите описа лениво „S“, после се гмурна и се издигна отново, просто ей така, като за да сложи точката в края, след което зацепи през знака. Габорн го проследи с пръст.

– Виж – посочи му Бизнесман. – Ей онази прави руни на защита.

– Виждам я. Обикновена водна руна, баща ми ме е учил на нея като дете. От какво според теб търсят защита?

– Не знам – отвърна Бизнесман, втренчен съсредоточено във водата, сякаш искаше да намери отговора в окоето на есетрата. – Защо не ги попиташ?

– След малко – обеща Габорн. – Не съм опитвал Земния си взор на животни. Нека първо помисля.

Покрай тях избръмчаха тъмнозелени водни кончета. Мирима и Йо-ме гледаха смълчани, хванати за ръце. Очите им следяха руните, изписвани от рибите... Забелязаха, че всяка от есетрите си е избрала място, чисто от тръстики и лилии.

Междувременно Габорн и Бизнесман взеха да обсъждат смисъла на руните. Една от есетрите продължи да описва по водата руни на защита недалече от няколкото стръка папур. Според Габорн друга чертаеше руни на чистота – руни, които трябваше да прочистят водата. Трета рисуваше руни, които според Бизнесман трябваше да са руни на цяр. И все така, без да спират.

Малко по-нататък една от рибите се гмуркаше в дълбините на рова и чертаеше руни, които нито Габорн, нито Бизнесман бяха виждали. Дори Габорн, крал, отраснал в Дворовете на прилива, където водните магьосници бяха нещо обичайно, не можеше да разгадае предназначението на всички руни. Но Бизнесман подхвърли предположението, че руната може би трябва да охлади водата.

– Мислиш ли, че наистина е изстинала? – прошепна Йо-ме на Мирима.

– Ще видя – каза Мирима, слезе и също топна пръсти във водата, въпреки че никой друг по брега не смееше. Бизнесман беше прав. Водата беше студена, студена и чиста като в най-дълбоките планински езера. А нивото наистина се беше покачило.

Мирима погледна към Йо-ме и каза:

– Замръзва!

Габорн слезе на един голям плосък камък близо до Мирима, наведе се над гладката като стъкло повърхност и започна да чертае руни – най-обикновени деветки, означаващи закрила. Повтаряше фигурите на есетрата.

Една от грамадните есетри доплува до него, точно под ръката му, и тъмносиният ѝ гръб почти го докосна. Хрилете ѝ се разширяваха и сви-ваха ритмично, докато рибата го гледаше – следеше пръстите му, сякаш са нещо за ядене. Беше възбуждащо близо до Мирима.

– Точно така. Ще те закрилям, ако мога – прошепна Габорн на рибата. – Каж ми от какво се боиш?

Продължи да рисува руни във водата, като се взираше в очите на рибата и в собствения си ум. После се намръщи, сякаш това, което видяше, го смути.

– Виждам мрак във водата – промърмори той. – Виждам мрак и вкусвам метал. Усещам... задушаване. Вкусвам... метал. Идва нещо... червено.

Младият крал изведнъж замълча, сякаш беше престанал да диша. Очите му се подбелваха.

– Крал Ордън! – извика Бизнесман, но Габорн не помръдна.

Мирима помисли дали да не го хване, за да не падне, но Бизнесман слезе до водата и го докосна по рамото.

– Какво? – попита Габорн, събуждайки се от вцепенението си. Подпря се на близката скала.

– От какво се боят? – запита го Бизнесман.

– Боят се от кръв, мисля – каза Габорн. – Боят се, че реката ще се напълни с кръв.

Бизнесман притисна тоягата си към гърдите, намръщи се и удивено поклати глава.

– Не мога да го повярвам. Няма никакъв признак за приближаваща се армия, а за да се напълни реката с кръв, ще е нужна много голяма битка. Радж Атън е много далече. Но *наистина* става нещо странно. Усещах го през цялата нощ. Земята е в болка. Усещах болката й като убождания с игли... на север оттук, в Северен Кроудън, както и на юг. Тя трепери по далечни краища, но има слаби потръпвания и тук, под краката ни.

Габорн се опита да погледне на нещата откъм по-светлата им страна.

– Все пак ме успокоява, че си имаме тези магьосници в рова. – Той се обърна и заговори на тълпата с копията, лъковете и рибарските мрежи. – Нека никой да не лови риба от този ров, нито да замърсява водите му по какъвто и да било начин. Никой да не плува в него. Тези водни чародеи ще бъдат наши гости.

После попита Бизнесман:

– Можем ли да отделим рова от реката?

Мирима знаеше, че няма да е трудно. Едно изкуствено малко отклонение горе по течението изливаше вода в канала, който захранваше рова.

– Разбира се – каза Бизнесман. И се огледа. – Дафид, Хю! Тичайте при воденичния улей. Бързо!

Двама яки младежи веднага хукнаха нагоре.

Магьосникът вдигна очи към утринното слънце.

Мирима затаи дъх, напрегната да чуе какво ще каже Бизнесман.

– Милорд – заговори той толкова тихо, че повечето от стоящите наблизо едва ли можеха да го чуят. – Земята ни говори. Понякога тя говори с движенията на птици и животни, друг път – с пукота на камъните. Но тъй или иначе ни говори. Не знам какво ни казва, но цялата тази работа с реки, пълни с кръв, никак не ми харесва.

Габорн кимна.

– Какво ще ме посъветваш да направя?

– Радж Атън имаше една могъща пиромантка в свитата си, онази, която убихте – замислено каза Бизнесман. – Но съм сигурен, че все още се жертват цели гори за силите, на които служат пиромантите му.

– Да – каза Габорн.

– Не бих говорил за планове, които искам да се запазят в тайна точно сега, на дневна светлина. Нито бих го направил пред огън, дори той да е пламъкът на една свещ. Свиквайте си съветите на звездна светлина, ако трябва. Или още по-добре в някоя тъмна каменна зала, където земята може да прикрие думите ви.

Мирима знаеше, че могъщите огнетъкачи твърдяха, че слушат шепнешите езици на пламъците, че чрез тях могат ясно да чуват думи, изричани на стотици мили разстояние. Но никога не беше виждала огнетъкач, който да е способен на нещо толкова чудодейно.

– Добре – съгласи се Габорн. – Ще провеждаме съветите си в Голямата зала и ще се разпоредя да не се палят никакви огънове в нея през зимата. И ще дам заповед никой да не обсъжда военни стратегии или тайни с друг на дневна светлина или на светлина на огън.

– Така ще е добре. – Бизнесман кимна.

След това кралят с Йоме, техните Дни и Бизнесман отидоха да видят главата на халата, а после се върнаха пеш в замъка. Боренсон се позадържа малко и остави на пост няколко момчета да пазят рибата.

Мирима стоеше на брега и се чудеше. През последната седмица много неща в живота ѝ се бяха променили. Но това, за което Бизнесман бе предупредил Габорн, намекваше за лоши поличби. Реки от кръв. При стотиците хиляди хора, вдигнали стан около град Силвареста, сякаш цялата земя се стичаше към Хиърдън, към двора на Земния крал. Каквато и промяна да предстоеше, тя самата беше почти в центъра на всички

събития.

Изкачи се на стръмния насип и се загледа към огромните тълпи, към шатрите и павилионите, които бяха изникнали като гъби след дъжд през последната седмица. На юг и на запад се вдигаше прах от многобройните пътници, прииждащи по пътя. Предната нощ Мирима беше чула, че са дошли богати търговци чак от далечния Лайсъл.

Цялата земя щеше да се събере тук, осъзна Мирима. Силите на един Земен крал бяха легендарни и се даваха само в най-мрачни времена. Всеки човек във всяка страна, който искаше да живее, щеше да дойде тук. В Дънуд имаше хали, в рова – чародеи. Скоро тук щеше да има достатъчно хора, за да се напълнят реките с кръв.

Това я накара да се почувства нищожна и безпомощна, разтревожена за бъдещето. А и Боренсон скоро щеше да замине и тя знаеше, че няма да може да разчита на него.

„Трябва да се подготвя за това, което предстои“ – помисли Мирима. Тръгна с Боренсон обратно към замъка. Спря се за няколко мига на подвижния мост и се загледа в грамадните риби, които пореха с перки водата на рова. Присъствието им ѝ вдъхна чувство на облекчение. Водните чародеи бяха силни в изкуството на церенето и закрилата на живота.

Мирима закуси в кралската кула, с Габорн, кралица Йоме и техните Дни. Въпреки че се беше сприятелили с Йоме, все още изпитваше неудобство да се храни в присъствието на краля.

Всъщност храненето мина предимно в неловко мълчание: Габорн и Боренсон отказаха да обсъдят лова си от последните три дни и не говореха почти нищо. Габорн освен това беше получил тревожни новини от Мистария и изглеждаше измъчен, мрачен и вгълбен.

Почти бяха привършили закуската, когато на вратата на трапезарията се появи старият канцлер Родерман, бляскав с пищната си, грижливо сресана бяла брада и черния си сюртук.

– Милорд, милейди – обяви той. – Херцог Гроувърман чака в преддверието и моли за аудиенция.

Йоме погледна отегчено Родерман.

– Важно ли е? Не съм се виждала със съпруга си от три дни.

– Не знам, кисне тук от половин час – каза Родерман.

– Кисне? – засмя се Йоме. – Е, не трябва да го оставяме да се кисне съвсем. – Въпреки че Йоме се засмя, Мирима усети, че херцогът не я

интересува много.

Херцогът влезе. Беше нисък мъж с дълги ръце и крака, сухо лице и тъмни очи, разположени толкова близо едно до друго, че го правеха почти грозен. В семейство на воители и благородници изглеждаше не на място. Мирима беше чувала клюки, че истинският баща на херцога бил някакъв чистач на конюшния.

В чест на Хостенфест Гроувърман беше облякъл черен халат, извезан с тъмнозелени листа. Косата му беше току-що сресана, а посивялата брада – изрядно подстригана и раздвоена. За грозен човек като него изглеждаше наистина добре облечен.

– Ваше величество – усмихна се херцогът и се поклони ниско, – надявам се, че не съм развалил закуската ви?

Мирима разбра, че Гроувърман е помолил Родерман да изчака, докато кралят и кралицата привършат с храната, преди да ги уведоми за присъствието му.

– Ни най-малко – отвърна Габорн. – Много мило от ваша страна, че изчакахте толкова търпеливо.

– Честно казано, има нещо, което смятам, че е доста спешно – каза херцогът, – въпреки че други може би няма да се съгласят. – Погледна многозначително към Йоме. Мирима се зачуди какво ли може да означава такова едно предупреждение. Дори Йоме изглеждаше стъписана. – Донесъл съм ви брачен дар, ваше величество... ако ми е позволена тази дързост.

През последните дни всеки лорд в кралството отрупваше краля и кралицата с брачни дарове; някои от даровете бяха скъпи, поднасяни с надеждата да спечелят благосклонност. Повечето лордове водеха синовете си или доверени хора, за да помогнат в попълването на кралската гвардия. Такива синове изпълняваха четворна задача: те не само попълваха кралската войска, но служеха също така като постоянно напомняне на краля за верността на лорда. Един доверен син в двора също така можеше да ходатайства за баща си или да бъде негов шпионин. И на последно място, това позволяваше на самото момче да си създава връзки с други благородници, които живееха в отдалечени краища на кралството или дори в други държави.

През последните три дни редиците на новите войници се попълваха толкова бързо, че на Габорн като че ли нямаше да му се налага да обременява поданиците си с нови набори, въпреки че Радж Атън беше свел кралската гвардия до нищожен брой. На Мирима й се струваше, че Габорн по-скоро ще си има проблеми с намирането на постове за всички

тези нови войници.

– Е? – попита Йоме. – Какъв подарък сте ни донесли, че е толкова спешно?

Гроувърман заговори по същество.

– Въпросът е доста деликатен – каза той. – Както знаете, съдбата не ме е благословила със синове или дъщери, иначе щях да ви предложа някой от тях да ви служи. Но съм ви донесъл дар, който е също толкова скъп на сърцето ми.

Плесна с ръце и погледна към вратата на трапезарията.

В залата влезе едно момче и тръгна напред с изпънати ръце. Във всяка ръка държеше за врата по едно жълто пале. Палетата се озъртаха жално с големите си кафяви очи. Мирима не познаваше породата им. Не бяха нито мастифи, нито някоя от известните породи бойни кучета. Не бяха и от хрътките, познати на ловците, нито приличаха на домашните любимци, популярни сред дамите в страни с по-студен климат.

Можеше дори да са мелези, въпреки че и двете бяха еднакви – къса светлокафява козина на гърба и малко бяло на гърлото.

Момчето, десетгодишно – с тежки кожени панталони и ново палто, чисто и добре сресано, също като херцог Гроувърман – връчи палетата на Габорн и на Йоме.

Едната купчинка козина помириса маста от наденицата по ръката на Габорн. Влажното езиче на палето запълзя по пръстите му, после то го захапа закачливо. Габорн го почеса зад ухото, обърна го да види дали е мъжко, или женско. Беше мъжко. То замята енергично опашка и се изправи, сякаш готово да сръфа не на шега пръстите на младия крал. Истински боец.

Той го огледа озадачено.

– Благодаря ви – каза Габорн изненадано. – Но не съм запознат с тази порода. Какво правят?

Мирима погледна към Йоме да види реакцията на кралицата и се стъписа. В очите ѝ блестеше такъв гняв, сякаш тя едва се сдържаше. Погледът ѝ не убягна на херцога.

– Чуйте ме – заговори той на Габорн. – Тези палета не ги поднасям с леко сърце, ваше величество. Вие не сте взимали дарове от хора и аз знам, че като Клетвообвързан изпитвате определена неохота да го правите. Всъщност въпреки че много хора са предлагали да служат като ваши Посветители през последната седмица, нито вие, нито кралицата сте взели дарове. Но все пак трябва да се подготвите за онова, което предстои.

Мирима се изненада, като чу Гроувърман да повтаря на глас мисълта, която ѝ се въртеше в главата само преди час.

– Решението е тежко – съгласи се Габорн. Очите му бяха изпълнени с болка. Мирима се беше съгласила да получи дарове на обаяние и ум от сестрите си и майка си. Разбираше цената на чувството за вина, произтичащо от такава жестокост.

– Няма да взема с леко сърце сила, жизненост или ум от друг човек – каза кралят. – Но размислям дали все пак не трябва да го направя за доброто на кралството.

– Разбирам – отвърна откровено Гроувърман. – Но ви моля, милорд, милейди, да обмислите възможността да вземете дар от куче.

Йоме се вцепени.

– Херцог Гроувърман! – изсъска тя. – Това е кошунство!

Херцогът нервно потръпна. Сега Мирима позна породата. Въпреки че не беше виждала такива палета, беше чувала за тях. Палетата бяха отгледани за дарове – кучета, силни на жизненост и обаяние.

– Нима не е по-малко кошунство да се взимат дарове от човек? – защити се Гроувърман. – Казват, че са нужни петдесет дара на мирис от хора, за да се сравнят с обаянието на едно псе. Убеден съм, че носовете на моите палета са сто пъти по-добри от носа на един обикновен човек. Затова ви питам кое е по-добре – да вземеш дарове от сто човека или от едно куче? Колкото до жизненост, тези палета са от здрава порода. От хиляда поколения Вълчите господари са ги отглеждали, за да се бият в ямите, така че да оцеляват само най-силните. Нито един жив човек не може да ви осигури по-добър източник на жизненост.

– Метаболизъм и слух също могат да се придобият от такива кучета, макар да се опасявам, че са твърде малки, за да дадат мускул – продължи той. – И докато един човек трябва да отдаде дара си доброволно и поради това често пъти не успява да прехвърли качеството си изцяло, ако вие храните тези паленца и си играете с тях ден-два, те ще развият такава преданост към вас, че качествата им ще се прехвърлят без никаква загуба. Някое друго животно не обича човека толкова всеотдайно и няма да ви се отдаде толкова изцяло като тези паленца.

Йоме изглеждаше толкова разгневена, че не можеше да проговори. Взимането на дарове от куче се смяташе за гнусно и ненавистно деяние. Някои крале щяха да хвърлят херцога в крепостния ров само защото е предложил да се вземат дарове от куче.

Самият Габорн беше Клетвообвързан, а Йоме беше дъщеря на Клетвообвързан. Един Клетвообвързан се заклеваше да получава дарове

само от онези свои васали, които ги отдават доброволно. Такива васали обикновено бяха мъже и жени, притежаващи някое силно развито и основно качество, като бърз ум или изключителна жизненост, но често им липсваха необходимите качества, за да бъдат добри воители. Осъзнали, че не могат да служат на своите господари като воители, те можеха да изберат да отдадат своя ум или жизненост в полза на господаря, подлагайки се на омразния силар заради общото добро.

Но не всички лордове в Роуфхейвън бяха Клетвообвързани. Приживе бащата на Габорн например се водеше „прагматик“. Така наречените „прагматици“ често си откупуваха дарове. Мнозина пожелаваха да продадат ползата било от очите, било от ушите си на своя господар срещу злато, защото много хора обичат златото дори повече от самите себе си. Но Йоме беше казала на Мирима, че дори бащата на Габорн в един момент се е отказал от навичките си на „прагматик“, не е могъл да е винаги сигурен в мотивите на един човек, който продава дарбата си. Често някой селяк или дори дребен феодал, зъгнал в тежки дългове, не виждаше друг изход, освен да продаде някоя от дарбите си за възможно повече пари.

Бащата на Габорн бе осъзнал, че прагматизмът му е безкрупен – защото не можеше винаги да е сигурен какво е тласнало човека да отдаде даровете си. Дали алчност? Дали безнадеждност, или просто глупост го е накарала да изтъргува най-скъпото си качество срещу няколко жълтици?

Някои жадни за сила владетели обаче криеха хищната си алчност за чужди качества под наметалото на „прагматизма“. Такива владетели с радост приемаха дарове срещу отмяна на данъци и много често в подобни кралства, щом кралят вдигнеше данъците, селяните започваха да се чудят какво всъщност целят.

Най-лошите от всички бяха, разбира се, Вълчите господари. Тъй като васалът трябваше да „желае“ да отдаде дар преди качеството му да може да се прехвърли, Вълчите господари търсеха всевъзможни начини да накарат хората да го „пожелаят“. Изнудата и изтезанията, както физически, така и психически, бяха обичайната монета, с която Вълчите господари си купуваха могъществото. Радж Атън беше изнудил крал Силвареста да му отдаде ума си, като го беше заплашил, че ще убие единствената му дъщеря, Йоме. А след като крал Силвареста се бе покорил, Радж Атън бе принудил Йоме да му отдаде дара си на обаяние, за да не гледа как изтезават лишения ѝ от разум баща, за да не убият приятелката ѝ Шемоаз и да не ѝ отнемат кралството. Радж Атън беше най-

презреният и отвратителен от всички хора на този свят – Вълчи господар.

Евфемизмът „Вълчи господар“ първоначално беше възникнал, за да обозначи хора, обладани от такава хищна алчност, че да взимат дарове дори от псета. В тъмните, отминали времена някои бяха стигали дотам, че да взимат от кучета не само дарове на мирис, жизненост или метаболизъм, но дори на ум. Казваха, че това усилвало бойната хитрост на човек и жаждата му за кръв.

Поради това самата представа да се взимат дарове от кучета беше анатема в Роуфхейвън. Въпреки че Радж Атън, най-големият враг на Габорн, не беше престъпвал границата да вземе дар от куче, го наричаха Вълчи господар. А ето че сега Гроувърман се осмеляваше да оскърби Йоме и ѝ предлагаше да стане Вълча господарка.

– Стига човек да не взима от куче дар на ума, практиката не е лоша – каза Гроувърман, окуражен като че ли от това, че никой не започна да спори с него. – Едно куче, лишено от обоняние, все пак си остава чудесен домашен любимец. Стига да имате добър кучкар, който да се грижи за него, то ще е добре, дори ще ви обича. То ще ви отдаде обонянието си, но децата ви ще могат да се боричкат с него на пода.

– Всъщност аз съм изчислил броя на фермерите, тепавичарите, строителите и шивачите, необходими за поддържането на един Посветител – продължи той. – По моя сметка, необходим е общият труд на двадесет и четирима селяци, за да се грижат за един-единствен Посветител, и още осем за един кон-Посветител. Но е нужен трудът само на един човек, за да се грижи за седем кучета-Посветители. Доста икономично е. А за един крал във война добрите кучета са също толкова необходими, колкото оръжието и бронята. Радж Атън има бойни кучета – мастифи с дарове. Ако не желаете да позволите тези паленца да служат като Посветители на вашите воители, помислете поне за възможността те да отдадат даровете си на бойните ви кучета.

– Това е кошунство! – заяви Йоме. – Кошунство и обида! – Погледна умолително Габорн.

– Моля за извинение. Не съм го мислил нито като кошунство, нито като обида – каза Гроувърман. – Само споменах, че тази възможност е практична. Докато вие се хранехте, стоях половин час отвън, а вие така и не разбрахте! Ако бях някой убиец, много лесно щяха да ви нападна от засада. Но ако притежавахте дар на мирис само от едно куче, нямаше да е нужно да ме видите или чуете, за да разберете, че се крия зад вратата ви.

– Няма да бъда наричана „Вълча господарка“ – възрази гневно Йоме и пусна палето на пода. То отиде при Мирима и задуши крака ѝ.

Тя го почеса зад ухото.

Габорн не изглеждаше особено смутен от предложението. Мирима се зачуди дали не е заради влиянието на баща му. Винаги го бяха смятали за разумен човек. Можеше ли един човек с принципи да бъде едновременно Клетвообвързан лорд и Вълчи господар?

– Ваше величество – започна да го увещава херцогът. – Длъжен съм да ви помоля да обмислите следното. Само въпрос на време е кога Радж Атън ще прати убийците си. Нито вие, нито жена ви сте подготвени да срещнете един Непобедим, а вече се мълви, че сте Клетвообвързан. Не знам как смятате да се противопоставите на Радж Атън. Всъщност лордовете на Хийрдън напоследък ги тревожи само това и почти нищо друго. Но може да се окажете в ужасна нужда от Посветители, ако откажете да плащате на хората за техните дарове.

Габорн замислено погали дебелата топка козинка в ръцете си. Палето изръмжа и ухапа силно палеца му.

– Прибирайте си мелезите и се махайте оттук – каза Йоме на Гроувърман. – Не искам да участвам в тази игра.

Габорн се усмихна жестоко, премести поглед от Йоме към херцога, след което само поклати глава.

– Лично аз нямам нужда от дарове на кучета – каза Габорн и се обърна към Йоме: – А щом и ти не искаш да ставаш Вълча господарка, така да бъде. Все пак можем да научим палето да джавка по непознати и да го държиш в стаята си. Ще ти бъде пазач и може би по свой начин ще спаси живота ти.

– Не искам да го виждам пред очите си – заяви Йоме. Мирима вдигна в скута си палето на кралицата, за да го защити. То пхна муцунка между гърдите ѝ и я загледа в очите.

– Значи решихме – каза Габорн на Йоме. – Но колкото за бойците, Гроувърман е прав. Ще са ми нужни съгледвачи и пазачи със силни носове, за да надушват засади. Ще оставя хората ми сами да преценят дали е достойнство, или проклетие да те нарекат Вълчи господар.

Габорн кимна благосклонно към дара на Гроувърман.

– Моите благодарности, ваша светлост.

После насочи вниманието си към момчето, което бе донесло палетата, и Мирима осъзна, че подаръкът включва не само кутретата, а и момчето. Беше тъмнокосо и стройно. Дългокрако като вълче.

– Как се казваш? – попита Габорн.

– Кайлин – отвърна момчето и коленичи.

– Кучетата са великолепни. Ти си гледачът им, както разбирам?

– Аз таквоз, помагам. – Момчето говори като селянче, но острият му поглед издаваше интелигентност.

– Палетата ти харесват, нали? – попита Габорн.

Момчето подсмръкна и примига да махне сълзата от окото си. Кимна.

– Защо си толкова тъжен?

– Гледам ги откакто са се родили. Не искам да им се случи нещо лошо, ваше величество.

Габорн погледна Гроувърман. Херцогът се усмихна и кимна към момчето.

– Тогава, Кайлин – попита Габорн, – би ли желал да останеш в замъка и да ми помагаш в гледането им?

Момчето зяпна стъписано. Мирима си помисли, че Гроувърман не го е предупредил за такава възможност. Габорн се усмихна на херцога и попита:

– Колко такива палета можете да ми осигурите?

Херцогът също се усмихна.

– С голямо удоволствие ги отглеждам вече от четири години. Бях надушил, че предстоят големи беди. Хиляда ще задоволят ли ваше величество?

Брачният дар се оказа твърде щедър, въпреки че Йоме изглеждаше готова да скочи от яд и да оскубе херцога.

– Смятате, че можем да получим толкова много до пролетта? – удиви се Габорн. – Броят е доста внушителен.

– Много по-скоро – отвърна Гроувърман. – Седемстотин палета чакат отвън – във фургони. Останалите ще са готови до няколко седмици.

Мирима знаеше, че есента на е най-добрият сезон за това. Повечето кученца се раждаха в ранна пролет и през лятото. Тези седемстотин трябваше да са родени преди три-четири месеца.

– Моите благодарности – каза Габорн. Пусна кученцето на пода и се наведе към масата. Гроувърман излезе от трапезарията. Кайлин вървеше по петите му.

Палето пристъпи до обувката на Мирима и се опита да я смъкне от крака ѝ. Тя му пусна една наденичка от блюдото си.

Йоме изглеждаше толкова притеснена от присъствието на кутренцата, че Мирима предложи да ги изнесе отвън при другите. След като Йоме се съгласи, тя грабна двете палета и взе едно блюдо с наденички.

Излезе и завари на моравата Кайлин, загледан някак тъжно към един от фургоните с кутрета.

Новият съветник на Габорн, Джюрийм, който съвсем доскоро беше служил на Радж Атън, стоеше до момчето с гръб към Мирима и даваше указания на Кайлин.

– Ти, разбира се, ще бъдеш неуморим в службата – наставляваше го Джюрийм. – Кучетата ще зависят от теб за храна, вода, подслон и къпане. Трябва да ги държиш силни.

Кайлин кимаше енергично. Мирима спря зад Джюрийм. Беше го виждала да наставлява домакинския персонал на замъка през последните няколко дни – гълчеше ту някоя слугиня, ту някой коняр. Сега изпита любопитство да чуе какво има да каже този бивш роб от далечна страна.

– Добрият слуга отдава всичко на своя господар – редеше монотонно и с малко смешно увлечение Джюрийм със заваления си тайфански акцент. – Той никога не си позволява да е уморен или да бяга от задълженията си. Трябва с жар и всеотдайност да се стреми да изпълнява задачите си колкото се може по-добре. Той служи на своя господар с всяка своя мисъл и действие, осигурява нуждите на своя господар още преди да са огласени. Той отдава целия си живот – сънищата и удоволствията си – в служба на своя господар. Способен ли си на това?

– Но... – измънка момчето – аз искам просто да се грижа за палетата.

– Като служиш на тях, ти служиш на своя господар. Това е задачата, за която той те е избрал. Но ако той реши да ти избере друга задача, трябва да си готов да изпълниш всяка негова заповед. Разбра ли?

– Искате да кажете, че могат да ме махнат от палетата? – изхленчи момчето.

– Някой ден – да. Ако вършиш тази работа добре, той ще разшири задълженията ти. В добавка към кучкарниците може да ти възложи да отговаряш за конюшните или да обучаваш кучета за война. Може дори да бъдеш призован да станеш гвардеец и да носиш оръжие... защото дори кучетата-Посветители в кучкарниците могат да се окажат целта на убийците на Радж Атън.

– Виж краля ни – продължи съветникът. – Той се труди неуморно за своя народ. Трябва да се учиш на преданост от него. Всички ние живеем в служба един на друг. Човек е нищо без своя господар. Господарят е нищо без своите слуги. – С това Джюрийм завърши поученията си и тръгна по други важни дела.

Момчето като че ли премисляше думите на съветника. После

вдигна очи, видя Мирима и затаи дъх. Усмихна ѝ се с онова изпълнено с надежда изражение, които придобиваха мъжете, откакто тя бе надарена с чар.

Тя пусна двете палета в краката си и ги погали, а те заръфаха гладно наденичките. До този момент самата Мирима не знаеше какво ще прави.

Но знаеше, че трябва да се подготви, и думите на Джюрийм само я убедиха, че трябва да започне да го прави неуморно, да се подготви за заплахата преди тя да е дошла.

– Палетата те харесват – замислено каза Кайлин.

– Ти познаваш ли ги добре? – попита го Мирима. – Знаеш ли кое пале от коя кучка е родено?

Кайлин кимна уверено. Разбира се, че ги познаваше. Това беше единствената причина Гроувърман да го доведе да служи при младия крал Ордън.

– Искам четири от тях – тихо каза Мирима, за да не чуе някой.

Беше ужасно гузна от това, че се кани да вземе тези палета от собствения си крал, без да е помолила. Но Кайлин изобщо нямаше да разбере, че ги краде. Не беше ли я видял току-що да се храни с краля и кралицата? Момчето щеше да реши, че е някоя господарка, която има право на палетата. А Мирима се надяваше, че ако се потруди здраво, може би наистина ще придобие това право. – Две за жизненост, едно за мирис и едно за метаболизъм. Можеш ли да ми подбереш най-добрите?

Кайлин закима енергично.

След закуската Йоме и Габорн се оттеглиха за малко в спалнята си – затвориха вратите и оставиха своите Дни в преддверieto.

Йоме още не можеше да се почувства съвсем своisky в тази стая. Огромното легло с резбованите фигури на глупци и владетели по пилоните и ананасовите плодове отгоре беше ложето на майка ѝ и баща ѝ само допреди седмица. Парфюмите и козметиката на майка ѝ бяха в раклата до еркера, където утринната светлина беше най-силна. Дрехите на баща ѝ все още си бяха в гардеробите; Габорн беше донесъл малко свои дрехи от Мистария, но одеждите на баща ѝ му прилягаха добре.

Но не толкова предметите в тази стая, самата ѝ миризма напомняше на Йоме за родителите ѝ. Още усещаше дъха на косата на майка си по възглавницата, мазилата ѝ, парфюмите ѝ.

„Дали да му го кажа?“ – зачуди се тя. Беше сигурна, че носи дете на

Габорн. Бяха женени само от четири дни и тя още не изпитваше замайване. Едва след няколко дни щеше да разбере дали е пропуснала месечния си срок. Но изпитваше някаква странност в тялото си и Мирима го беше разбрала. Беше казала на Йоме, че „сияе“.

Но беше ли това достатъчно доказателство? Йоме се съмняваше. Все още не смееше да сподели надеждите си с Габорн.

Приседна на ръба на леглото, зачудена дали Габорн ще я поиска, но той отиде до прозореца и дълго остана там, загледан на юг и потънал в мисли.

– Реши ли вече какво ще правиш? – попита тя. Преди венчавката им той беше изпитвал постоянно вълнение, чудеше се как по най-добрия начин да се бори с Радж Атън, чудеше се къде Радж Атън ще нанесе следващия си удар. Като Земен крал, той беше закрилникът на цялото човечество, а сега се разтреперваше от самата мисъл, че трябва да отнеме човешки живот, дори живота на враг. Тази сутрин вестите за нападенията на Радж Атън го бяха разтревожили дълбоко.

Тя го беше окуражила да отиде на лова, та като прекара навън няколко дни, като потъне в рутината на мъжкото ежедневие, да прочисти ума си от мрачните мисли и в същото време да поразсее тревогите сред хората си.

– Ще вземеш ли все пак дарове? Вече хиляди души се предложиха за твои Посветители.

Габорн умислено сведе глава.

– Не мога – каза той. – Все повече се убеждавам в това.

Преди седмица бяха убити бащите и на двамата. След това Габорн беше поискал да вземе дарове, да вземе силата на хиляда мъже и ловкостта на други хиляда, и да вземе жизнеността на десет хиляди, и метаболизма на триста души... и да използва всичко това, за да отсече главата на Радж Атън.

Но сега това вече му се струваше непосилно. Взимането на дарове от човек беше рисковано. Човек можеше да ги отдаде съвсем доброволно, но опасност винаги съществуваше. Изведнъж можеше да се окаже, че човек, отдал мускула си, е с много слабо сърце и да умре след няколко мига. Човек, отдал гъвкавостта си, можеше да се окаже неспособен да смила храната си или да отпуска достатъчно дробовете си, за да може да издиша, и да стане жертва на глад или задушаване. Човек, отдал жизнеността си на своя владетел, можеше да умре от заразяване, ако замъкът бъде пометен от болест.

Така че човек, поел даровете на друг, можеше скоро да се окаже

отровен от чувството за вина. Нещо по-лошо, след като един могъщ Владетел на руни се оказваше почти непобедим, то само глупак щеше да го нападне пряко. Вместо това жертвите на вражеската ярост се оказваха Посветителите на Владетеля на руни. Ако човек успееше да избие Посветителите, той прекъсваше магическата връзка, усилваща качества на Владетеля, и по този начин го правеше повече човешко същество, по-уязвим на удари.

Преди седмица Боренсон беше избил Посветителите на самата Йоме. Болката от това беше стъписваща. Бяха загинали добри мъже и жени. Тя беше плакала горчиво заради това нощ след нощ, защото Посветителите често бяха приятели, хора, обичали своето кралство, и заради това се бяха стремили да го укрепят, отдавайки й сили, за да може по-добре да поддържа владенията си.

Като Земен крал, стремежът на Габорн беше да закриля хората. Можеше да затвори Посветителите си в кули, да ги пази с най-силните си рицари, да осигури най-добрите лекари, които да се грижат за тях. И все пак всичко това можеше да се окаже недостатъчно.

Аргументите на Габорн срещу взимането на дарове бяха обосновани морално. И все пак Йоме не можеше да прецени. Той беше Земния крал, надеждата на света. Но как можеше да е велик крал, ако се оставеше открит за вражески атаки?

– Миналата седмица – каза Йоме – ти ми се закле, че ще бъдеш Клетвообвързан лорд. Напълно ли отказваш да вземеш дарове? Не мога да си представя защо. Ти си добър човек. Ако вземеш дарове само от своите Избрани, знам, че ще ги използваш мъдро, разумно. Точно заради това ще бъдеш по-добър крал. И тъй като си Земния крал, ще знаеш кога твоите Посветители са в опасност и ще можеш по-добре да ги опазиш.

– Да знаеш, че човек е в опасност, и да го спасиш са съвсем различни неща – отрони тежко Габорн. – Въпреки всичките ми сили може да се окажа неспособен да ги опазя.

– А Радж Атън? Какво ще стане, когато той изпрати убийците си? Със сигурност ще го направи!

– Ако изпрати убийци, ще усетя опасността и ще я избегнем – каза Габорн. – Но няма отново да се бия с друг човек, освен ако не се окажа без избор.

Подобни разговори объркваха Йоме. Тя ценеше живота, а над всичко ценеше живота на своя народ. Но не можеше просто да обърне гръб на Радж Атън. Никога нямаше да може да му прости това, което бе

направил. Бащата и майката на Йоме бяха загинали от неговата ръка. Майката и бащата на Габорн – също.

В този момент Габорн трябваше да крещи за отмъщение. Дори сега Радж Атън навлизаше в родната му Мистария. Всички съветници на Габорн бяха единодушни, че силите на Хиърдън са твърде изтощени, за да могат да подгонят Вълчия господар на юг. Липсваха им достатъчно воини и подсилени коне, за да го направят. Бойците на Радж Атън бяха отвели при бягството си всички добри коне в конюшните на Силвареста. Едно от първите неща, които Габорн направи, когато стигна в замъка, бе да научи от конярите името на всеки взет кон, както и имената на техните Посветители. След това беше изпратил списъка на херцог Гроувърман, където се пазеха конете-Посветители, и всички те бяха избити.

Това бе едно отчаяно усилие да се забави походът на Радж Атън към Мистария. Рицарите на Радж Атън щяха да бъдат принудени да яздят обикновени коне. Може би тъкмо заради избиването на конете-Посветители орди от свободни рицари можаха да устроят засади и да нанесат тежки щети на Непобедимите на Радж Атън.

Габорн беше спечелил на херцог Палдейн време, за да укрепи отбраната си срещу Вълчия господар, и можеше да се окаже възможно да срази част от силите на Радж Атън. Мистария беше най-богатото от всички кралства на Роуфхейвън. Една трета от всички бойци в Севера беше под командата на Палдейн Ловеца.

Но Йоме се съмняваше, че Палдейн ще може да спре армиите на Радж Атън. Можеше само да се надява, че Палдейн донякъде ще задържи Вълчия господар, докато кралете на Севера успеят да обединят армиите си. Габорн беше разпратил вестonosци из цял Роуфхейвън с молба за помощ.

И все пак не беше изпратил хора от Хиърдън да помогнат на Палдейн.

– Защо? – попита го Йоме. – Защо не искаш да спреш Радж Атън? Не си длъжен да го направиш сам. Тук се събират много хора, лордове от цял Хиърдън. Разполагаш с мъже, които могат да се бият, лордовете на Хиърдън горят от нетърпение да отмъстят! *Аз самата ще се бия! Колебая се дали да те попитам, но да не би да се боиш от него?*

Габорн поклати глава и я погледна, сякаш се надяваше да го разбере.

– Не се боя от него. Но нещо ме съдръжа. Има нещо... Усещам го толкова дълбоко... а не мога да го изразя добре. Навярно изобщо не мога да го изразя. Но... Аз съм Земния крал и съм длъжен да спася семе от

човечеството през тъмното време, което иде. Не чувствам народа на Индопал като свои врагове. Не мога да им навредя и няма драговолно да унищожавам мъже и жени. Не и след като се боя, че истинските ми врагове са халите.

– Нашият враг е Радж Атън – каза Йоме. – Той е не по-малко лош от хала.

– Така е – призна Габорн. – Но помисли за следното: на всеки четирисотин живи мъже и жени ние имаме само по един подсилен войник, само по един защитник, способен да спре една хала. И ако този единствен защитник умре, тогава е възможно заради неговата смърт да загинат четирисотин души.

Мисълта беше ужасяваща, а и самата Йоме не се беше занимавала почти с нищо друго, освен със сметки през последните седем дни, когато започна да обмисля сложността на проблема. Колко воини можеше да загуби Габорн в сраженията с Радж Атън? Дали само един от тях не беше твърде много?

Габорн много пъти й беше намеквал, че мисли точно така. С четирисотин хиляди силара, които баща му беше пленил при Лонгмът, Габорн можеше да подсили четири хиляди воини. Броят беше десет пъти повече от това, с което бе разполагал бащата на Йоме. Но и това щеше да е нищожна сила в сравнение с броя, който можеше да изкара Радж Атън на бойното поле.

А освен това трябваше да се справи и със самия Вълчи господар. Самият Радж Атън притежаваше хиляди дарове. Габорн беше говорил, че ще използва силарите, за да се изравни с Радж Атън, за да може да се срази с Вълчия господар мъж срещу мъж.

Но ако го направеше, ако изцедеше даровете дори от неколкостотин души, това можеше да се окаже неоправдано прахосничество. Той не знаеше дали изобщо ще може някога отново да придобие силари. Джюрийм го беше предупредил, че мините с кръвен метал в Картиш са изтощени. Тези четирисотин хиляди силара бяха най-доброто оръжие на Габорн срещу халите.

Изведнъж Йоме се сети за нещо, което й се беше изплъзвало.

– Почакай, да не би да ми казваш, че не искаш да убиеш Атън? – До този момент си беше мислила, че Габорн просто ще остане тук в Хиърдън, ще се крие зад закрилящите го граници на Дънуд и ще остави на сенките на своите предци да го защитават от Радж Атън. Но Габорн изглеждаше нервен, в него се долавяше някаква напрегнатост, гледаше я и говореше някак умолително, за да разбере, че изпитва необходимост да

й каже нещо, което тя не би искала да чуе.

Габорн я погледна с крайчеца на околото си, сякаш не смееше да се обърне с лице към нея.

– Трябва да ме разбереш, обич моя... хората на Индопал не са мои врагове. Земята ме е направила свой крал и Индопал също е мое владение. Трябва да спася онези, които мога. Народът на Индопал също има нужда от закрилник.

– Не можеш да отидеш в Индопал – каза Йоме. – Не можеш и да си помислиш такова нещо. Хората на Радж Атън ще те убият. Освен това си нужен тук.

– Съгласен съм – каза Габорн. – Но Радж Атън има най-могъщата армия на света и е най-могъщият Владетел на руни. Ако се бия с него, всички ще бъдем унищожени. Ако го пренебрегна, това, разбира се, ще се окаже гибелно за мен. Ако се опитам да му избягам, той ще ме хване. Виждам само една възможност...

– Да не искаш да ми кажеш, че смяташ да използваш силите си, за да го Избереш? След всичко, което той направи? – Йоме не можа да сдържи потреса и гнева си.

– Надявам се да уредя мир с него – призна Габорн и тя разбра по тона му, че решението е окончателно. – Обсъдих тази възможност с Джюрийм.

– Радж Атън няма да приеме мир – заяви убедено Йоме. – Освен ако не му върнеш силарите, които баща ти спечели с цената на живота си. А това няма да е мир; това ще е поражение!

Габорн кимна и я изгледа спокойно.

– Нима не разбираш? – каза Йоме. – Това няма дори да бъде поражение с чест, защото върнеш ли му силарите, Радж Атън ще ги използва срещу теб. Той няма да те остави на мира. Фактът, че Земята ти е дала власт над човечеството, не означава, че Радж Атън ще ти отстъпи тази чест.

Габорн стисна зъби. Терзанието се беше изписало на лицето му. Тя знаеше, че обича хората си, че иска да ги опази и че точно сега не вижда начин как да съкруши Радж Атън.

– Все пак трябва да поискам мир – отвърна Габорн. – И ако не мога да спечеля мир, то тогава... трябва да поискам почетни условия за поражение. Само ако не могат да се изпълнят тези условия, ще бъда принуден да се бия.

– Поражение не може да има – каза Йоме. – Баща ми прие поражението и веднага след като го направи, Радж Атън промени условията,

както му изнасяше. Не можеш да бъдеш Посветител на Радж Атън и Земния крал!

– Права си – с тежка въздишка отвърна Габорн, седна на леглото до нея и хвана ръката ѝ. Но дланта му беше студена, не носеше утеха.

– Защо просто не го убиеш и да се свърши? – попита Йоме.

– Радж Атън има навярно десет хиляди подсилени воители на служба – каза Габорн. – Дори ако го съкруша окончателно и загубя половината от този брой, ще си струва ли цената? Само помисли – четири и половина милиона деца, жени! Бих ли могъл съзнателно да отнема живота дори на едно дете? И кой може да каже, че всичко ще спре с това? И при толкова много жертви ще бъде ли изобщо възможно след това да бъдат спрени халите?

Габорн замълча. След малко вдигна пръст пред устните си, показвайки на Йоме да мълчи, и отиде до старата писалищна маса на крал Силвареста.

Извади от горното чекмедже една малка книга и започна да изважда страници, скрити в подвързията ѝ. Донесе ги при Йоме и зашепна:

– В Къщата на Разбирането, в Стаята на сънищата, Дните ги учат така за природата на доброто и злото – каза Габорн. Това изненада Йоме. Ученията на Дните бяха скрити за Владетелите на руни. Сега тя разбира защо шепнеше. Дните им бяха зад вратата.

Габорн ѝ показа следната диаграма:

– Всеки човек вижда себе си като господар – каза Габорн, – и властва над три Владения: Невидимото владение, Общностното владение, и Видимото владение. Всяко Владение може да има много части. Времето на човека, телесното му пространство, свободната му воля, всички те са части от неговото Невидимо владение, докато всички неща, които той притежава, всички неща, които са зрими, са част от Видимото му владение.

– Когато някой наруши някое наше владение, ние го наричаме зъл – продължи Габорн. – Ако той се стреми да ни отнеме земята или съпругата, ако се стреми да унищожи общността ни или доброто ни име, ако злоупотреби с времето ни или отнеме свободната ни воля, ние ще го мразим заради това. Но ако някой разширява владението ти, ти го наричаш добър. Ако те хвали пред другите, ако укрепва положението ти сред общността човешка, ти го обичаш заради това. Ако ти дава пари или ти отдава чест, ти го обичаш заради това. Йоме, има нещо, което чувствам много дълбоко и което мога да изразя само по този начин... животът на всички хора, техните съдби, всичко това е тук, като част от моето владение.

Той посочи рисунката и бегло очерта Общностното владение и Невидимото владение. Йоме го погледна в очите и реши, че го разбира. Самата тя беше Владетел на руни през целия си живот и беше посветена в държавните дела. Приела беше надеждите, мечтите и съдбите на своите хора като част от своето владение.

– Разбирам – прошепна Йоме.

– Знам, че отчасти го разбираш – въздъхна Габорн, – но не напълно. Чувствам... чувствам, че приближава бедствие. Земята ме предупреждава. Наближава някаква голяма опасност, за теб и за мен, за всеки мъж, жена и дете, които съм Избрал. И аз трябва да направя каквото мога, за да ги защитя... всичко, което мога, за да ги защитя, дори да съм обречен на провал.

Помълча и добави:

– Длъжен съм да потърся съюз с Радж Атън.

Тя долови страстта в думите му и разбра, че той не просто споделя решимостта си. Търсеше одобрението ѝ.

– А аз къде попадам в тези твои кръгове? – попита Йоме и посочи рисунката в скута на Габорн.

– Ти си всичко – отвърна Габорн. – Не разбираш ли? Това тук не е моето легло или твоето легло. Това е нашето легло. – Посочи себе си. – Това не е моето тяло или твоето тяло, това е нашето тяло. Твоята съдба

е моя съдба, и моята съдба е твоя. Не искам между нас да има стени. Ако има, значи не сме истински венчани. Не сме истински едно.

Йоме кимна. Разбираше го. Беше виждала семейни двойки, виждала беше как споделят толкова много неща, стават толкова близки, че дори започват да възприемат един от друг най-странните навици и възгледи.

Копнееше за такъв съюз.

– Мислиш се за много мъдър – каза тя, – като ми цитираш забранени учения. Но и аз съм чувала нещо от Стаята на сънищата. В Къщата на Разбирането, в Стаята на сънищата, казват, че човек се ражда с плач. Плаче на майка си за гърдата ѝ. Плаче, когато падне. Плаче за топлина и обич. И докато расте, се учи да различава желанията си. „Искам да ям!“, плаче той. „Искам топлина! Искам да се съмне!“ А когато майката утешава детето си, нейните думи са само плач: „Искам радост за теб.“

– Докато се учим да говорим, всички наши твърдения са само точно определени плачове – продължи тя. – Вслушвай се във всяка яка дума, която ти изговаря човек, и ще се научиш да чуваш молбите, вложени във всичко, което той иска да изрази: „Искам обич.“ „Искам утеха.“ „Искам свобода.“

Йоме помълча, за да въздействат думите ѝ по-силно, и в тази дълбока и внезапна тишина усети, че изцяло е привлякла вниманието му.

И тогава каза молбата си:

– Габорн, не се предавай пред Радж Атън. Ако ме обичаш... ако обичаш своя живот и живота на народа си... никога не се предавай пред злото.

– Стига да имам избор – каза Габорн, най-после вслушал се в здравия разум.

Тя бутна книгата на пода, хвана Габорн за брадичката, целуна го и го притегли към себе си на леглото.

След около два часа стражите по стените на замъка се развикаха удивено и почнаха да сочат река Вий, която лъкатушеше през полята. В горното си течение реката беше станала червена, червена като кръв.

Кървавият поток носеше минералната миризма на мед и сярка. Беше само кал и тиня, достатъчно гъста, за да задръсти хрилете на рибите и да ги задуши.

Габорн и магьосникът отидоха да видят какво става. Бизнесман нагази до колене, загреба шепа вода, опита я и се намръщи.

– Кал, дълбоко от земята.

– Как е излязла в реката? – удиви се Габорн. Миризмата на омърсената вода беше неприятна.

– Вий – каза Бизнесман – извира дълбоко изпод земята. Калта идва оттам.

– Може ли да го е причинил земетръс? – попита Габорн.

– Да, разместване на земята може да го причини – каза Бизнесман. – Но се боя, че не е това. Руините, където убихме халата магесница, са близо до изворите. Мисля, че халите ровят там тунел. Май не сме ги избили всички.

Толкова много лордове се бяха струпали около замъка за отпразнуването на Хостенфест, че не беше трудно бързо да се съберат достойни мъже и да препуснат на трийсет мили нагоре в планините. След шест часа, в ранния следобед, петстотин храбри воители стигнаха до древните руини на мътните. Водеха ги Габорн и Бизнесман.

Руините изглеждаха досущ като предната нощ, когато Бизнесман, Габорн и Боренсон бяха дошли тук. Корените на един грамаден дъб скриваха входа. Мъжете запалиха факли и започнаха да се спускат по древното полуразрушено стълбище. Земята бе напоена със силна минерална миризма. Габорн усети, че миризмата се е променила от предния ден.

Входът към древния град на мътните бе съвършен полукръг. Камъните на стените бяха огромни и всеки беше съвършено издялан и наместен така, че макар и след хиляди години зидарията бе все още здрава.

Още в началото имаше хиляди тунели и камери, къщи и дюкяни, някога обитавани от мътните. Сега всичко бе обрасло със странната подземна флора на Долния свят – тъмноръждиво мъжко ухо и гъбеста растителност, плътно прилепнала по стените. Мястото беше прочистено от артефакти на мътните още преди векове и сега бе обиталище на светещи тритони, слепи раци и други чудновати обитатели на Долния свят.

Не бяха слезли и на половин миля надолу, когато стълбището изведнъж прекъсна.

Пътят напред беше отрязан. Там, където стълбите трябваше да продължат надолу, много и много мили, чак до Идименско море, минаваше огромен тунел.

Бизнесман пристъпи до последното стъпало, но камъкът изпраця и поддаде под краката му и той отстъпи назад. Вдигна фенера си и погледна надолу.

Отворът на тунела бе огромен кръг с ширина поне двеста разкрача

и беше прокопан през твърда пръст и каменни отломки. Дъното беше мешавица от тиня и камъни. Никое човешко същество не можеше да е прокопало този проход. Както и никоя хала, впрочем.

Бизнесман зяпна и поглади брадата си. После вдигна един камък и го хвърли надолу.

– Тъй. Усетих аз, че мърда нещо под краката ми – каза той. – Земята я боли.

Точно в този момент някакво ято дребни твари прелетя през черния тунел под тях – същества от Долния свят, които не можеха да понасят дневна светлина. Нададоха болезнени пискливи звуци и се скриха по-далече от светлината на фенерите.

Боренсон изнервено попита:

– Какво е могло да изрови такъв тунел?

– Само едно нещо – отвърна Бизнесман. – Въпреки че моят бестиярий на Долния свят го описва като същество, видяно досега само от един човек, поради което го определя като легендарно същество. Такъв проход може да бъде прокопан единствено от *хъджмот*, световен червей.

Халите

– Небесен ездач Ейвран – каза зверомайсторът Бранд. – Ела.

Ейвран се обърна да го погледне в сумрачната предутринна светлина, предпазливо и без да бърза. В огромната сенчеста зала на гнездото на грааците усещаше къде е Бранд повече по звука на стъпките му, отколкото го виждаше. Хранеше няколко млади граака и не смееше да извърне очи от влечугите. Грааците се извисяваха на цели четиринайсет стъпки и лесно можеха да глътнат наведнъж дете като нея. Въпреки че я обожаваха, а тя ги хранеше, откакто бяха пробили с нокти кожестите обвивки на яйцата си, хапеха, когато са гладни. Понякога се опитваха да дръпнат месо от ръката ѝ с някой от дългите нокти на крилете. Ейвран не искаше да изгуби ръката си, както се бе случило с Бранд преди време.

„Небесен ездач – помисли тя. – Нарече ме небесен ездач, а не «зверогледач».“ На девет години Ейвран беше твърде тежка за небесен ездач. Не ѝ разрешаваха да лети вече втора година.

Бранд стоеше на прага на гнездото и смътната утринна светлина го очертаваше като в ореол. На колана му с въже беше вързано агнешки

бут, примамка за грааците. Той примижа и погали сивата си брада с лявата си ръка.

Тя се зачуди дали не е прекалил снощи с младото вино, дали не е забравил колко е голяма.

– Дали сте...

– Сигурен? Да – изпръхтя Бранд. Думите му бяха отсечени, напрегнати. Тя изведнъж забеляза, че старият зверомайстор трепери. – И трябва да побързаме. – Той се обърна и тръгна нагоре към гнездата.

Заизкачваха се по стъпалата, изсечени в камъка, към леговището на горния етаж. Гнездата тук воняха силно. По-старите грааци имаха миризма не по-различна от змийската и след стотици години обитаване тя се беше просмукала в камъните. Ейвран отдавна беше почнала да харесва тази миризма, също както за някои хора разправяха, че им харесва миризмата на конска пот или на кучета.

Стълбите водеха към просторно помещение с един-единствен тесен проход, изсечен на източния склон на хълма. На смътната светлина Ейвран забеляза, че залата е празна. Грааците бяха излезли за сутрешния си лов. Прохладното есенно време обикновено ги правеше нетърпеливи и гладни.

Ейвран излезе с Бранд на площадката за кацане. Той постоя малко, свали агнешкия бут от колана си и се увери, че е стегнат здраво между сухожилието и костта на ставата. После се изправи и размаха тромаво примамката.

– Кожоврат! – извика Бранд. – Кожоврат!

Граакът беше обучен да се отзовава на името си. Агнешкото щеше да послужи като награда за послушанието на чудовището, когато дойдеше.

Ейвран се загледа в утринното небе. Влечугото не се виждаше. Кожоврат беше стар, звяр с много жизненост, но бавен на летеж. Напоследък рядко го използваша за езда. От миналото лято беше започнал да ловува все по-надалече из полята.

На запад се издигаха планините Хест, чиито стръмни върхове бяха покрити от навалелия снощи сняг. На планинския склон под гнездото на грааците се издигаше цитаделата Хейбърд – пет каменни кули, чиито стени се протягаха от двете страни на тесен проход, водещ към планините. В замъка тичаха и викаха хора. Някои все още носеха факли. Главовете им звучаха смътно и далечно. Жени и деца се качваха по фургоните – бързаха да избягат.

Ейвран разбра, че става нещо ужасно.

– Какво става?

Бранд пусна на пода агнешкия бут, сякаш се беше уморил да го размахва, и я погледна.

– Преди малко пристигна щитоносец от хълмовете Мореншир. Снощи в планините Алкаир е избухнал вулкан и е изхвърлил прах. След него идат хали. Ездачът смята, че между тях има поне осемдесет хиляди оръженоски, поне хиляда по-малки магесници и поне една зла магесница. Над тях летят облаци мухи и затъмняват небесата. Трябва да занесеш вестта на херцог Палдейн в Карис.

Ейвран се помъчи да разбере следствията от току-що казаното от Бранд. Мореншир беше област в най-западната част на Мистария, там, където се съединяваха планините Хест и Алкаир. Тукашната цитадела Хейбърд, най-близкото укрепление, беше стара и яка. Служеше като убежище за пътници през планините, а войниците от местния гарнизон пазеха планинските пътеки чисти от разбойници, хали и други зли твари. Но крепостта нямаше да устои на сила като описаната от Бранд. Халите щяха да пометат стените ѝ за час и нямаше да взимат пленници.

Херцог Палдейн беше кралският стратег. Ако изобщо някой бе в състояние да победи халите, това беше Палдейн. Но Палдейн беше твърде зает. Воините на Радж Атън бяха разрушили и завзели няколко замъка по границите и населението бягаше.

– Господарят смята, че избухването на вулкана е изхвърлило халите от леговищата им – продължи Бранд. – Това се е случвало веднъж, по времето на дядо ми. Вулканът е запълнил леговищата им с лава и чудовищата се побегнали. Но това изригване ще донесе по-големи беди от тогавашното. Халите се въдят безогледно по ония хълмове вече от дълго време. – Той поглади мустаците си.

– А вие? – попита го Ейвран. – Вие какво ще правите?

– Ти за мен не бери грижа – каза Бранд. – С една ръка ще ги оправя, ако трябва. – Размаха чукана на дясната си ръка и се разсмя на собствена си шега.

Но тя прочете страха в очите му.

– Тъй че не бери грижа за мен, а вземи стария Кожоврат – каза Бранд. – Но ще трябва да летиш без седло, храна и вода – за да смъкнеш от тежестта.

– Ами Деруин? – попита Ейвран. – Не трябва ли той да отнесе съобщението на херцог Палдейн? – Деруин беше по-малък. На петгодишна възраст той беше официалният небесен ездач на цитаделата Хейбърд.

– Него го пратих снощи по друга задача – отвърна Бранд и се

загледа на юг, търсейки с очи звяра. После измърмори с горчивина: – Глупавият ни господар: да праща небесни ездачи да носят писма до любовницата му.

Ейвран знаеше това. Преди години самата тя често беше носила писма и рози от лорд Хейбърд до лейди Четъм в Ароушир. В замяна даматата пращаше свои писъмца с кичурчета от косата си или парфюмирана носна кърпичка. Лорд Хейбърд явно вярваше, че може да скрие изневяратата си по-лесно, като използва за пратеници деца, вместо някой от по-възрастните си войници.

Плодородните низини на изток бяха загърнати в утринна мъгла, която се превърна в тъмно злато, щом я докоснаха първите слънчеви лъчи. Тук-там от мъглата се издигаше по някой зелен хълм, като смарагдов остров. Ейвран се загледа за някакъв признак от граака. Кожоврат щеше да е там, да търси нещо бавно и тлъсто, което да може да изяде.

– Кога трябва да се върнат грааците? – попита Ейвран.

– До два часа – отвърна Бранд. – Най-много.

Нямаше време за стягане на отбрана. Ако лорд Хейбърд потърсеше помощ от най-близките укрепления, щеше да е нужен цял ден, дори рицарите да яздеха подсилени коне. Тя се зачуди колко дълго ще удържат мъжете тук.

Бранд сви ръка пред устата си и извика отново. Ейвран видя в далечината откритолюто се над мъглата светлокафяво крилато петънце, светнало на утринната светлина – Кожоврат се бе отзовал на призива.

– Кожоврат е стар – рече Бранд. – Ще трябва да спираш често, за да отдъхва.

Ейвран кимна.

– Лети над горите на север, после свий през ридовете на планините Брейс. Само двеста и четирийсет мили е – не е далече. До довечера можеш да стигнеш Карис.

– Почивките няма ли да ме забавят? – попита Ейвран. – Може би трябва да летя, без да спирам.

– Така е по-безопасно – каза Бранд. – Няма нужда да убиваш животното с бързане.

Какво ли имаше предвид? Разбира се, че трябваше да бърза... а смъртта на граака й беше нищо в сравнение със смъртта на толкова хора.

И веднага разбра истината. Цитаделата Хейбърд беше изолирана. Каквото и да направеше тя, беше без значение. Никаква помощ не можеше да дойде навреме. Лорд Хейбърд вероятно вече беше пратил

вестоносци, яхнали подсилени коне. А конете сяха да постигнат по-добро време от нея. Върховата ѝ скорост беше четиридесет мили в час, а да лети на север по това време на годината... сигурно щеше да ѝ се наложи да се бори с насрещни ветрове. На бърз кон с дарове на метаболизъм, сила и жизненост, човек лесно можеше да взима по осемдесет мили в час.

– Вие не ме изпращате да занеса вест – каза Ейвран. Гърлото ѝ се беше стегнало, сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

Бранд я погледна и се усмихна обичливо.

– Разбира се, че не. Спасявам живота ти, дете – призна той. – Все пак отнеси вестта на херцог Палдейн. Винаги е възможно конниците да не стигнат.

Наведе се към нея и зашепна заговорнически:

– Но ако послушаш съвета ми, на твое място не бих спрял там. Дворецът в Карис е смъртен капан. Ако халите се засият натам, ще стигнат за два дни, а няма никаква гаранция, че Палдейн ще ти позволи да яхнеш отново звяра, на който си долетяла. Кажу ми, че ти е заповядано да отнесеш предупредителната вест още по на север, до втория братовчед на господаря ни в Монталфър. Тогав Палдейн няма да посмее да те задържи.

Кожоврат се заиздига енергично от мъгливите низини, понесъл в огромната си паст овцата на някой задрямал овчар. Летеше нетърпеливо, малките му златисти очи святкаха.

Кацна на площадката – пляскаше с криле толкова силно, че косата на Ейвран изплющя – направи един тронав подскок и пушна овцата в краката на Бранд, сякаш беше гигантски котарак, показващ на господаря си убита мишка. Беше се задъхал и гънките по кожата на гърлото му затрепераха, докато се мъчеше да вдиша.

После се наведе и близна Бранд по гърдите.

Бранд се усмихна тъжно, посегна със здравата си ръка, потупа грозника по носа и измъкна едно парче месо, заседнало между острите като саби зъби на Кожоврат.

– Ще ми липсваш, старо гущерче – въздъхна Бранд. После подхвърли агнешкия бут колкото може по-нависоко. Кожоврат го сръфа още във въздуха.

– Знаеш ли, яздох го като малък, преди четиридесет години, заедно с крал Ордън. Ще яздиш кралски граак – каза Бранд на Ейвран.

Кожоврат беше един от най-старите грааци в гнездото – не точно този, който щеше да избере тя самата. Но беше добре обучен и Бранд

винаги беше изпитвал особена обич към чудовището.

– Ще се грижа добре за него – каза Ейвран.

Бранд стисна юмрук с длан надолу и влечугото се наведе и се преви, за да може Ейвран да се качи. Тя се засили една крачка и скочи на гърба му. Като всички небесни ездачи, имаше по един дар на жизненост и на мускул. Притежаваше повече сила и издръжливост от всеки простосмъртен и с дребния си ръст можеше леко да скочи и да се изкатери на гърба на чудовището. Освен тези дарове имаше и един на ум, благодарение на което можеше да запомни дословно почти всяко съобщение, което господарят ѝ поискаше да отнесе. Тези дарове я отделяха от другите деца. Беше едва деветгодишна, но за това време беше научила много.

Намести се удобно пред първата плочка на врата на звяра и го почеа по грапавата кожа.

– Да не падаш – заръча ѝ Бранд. Това беше първото правило, което научаваше един небесен ездач като дете. Беше също така нещо като „сбогом“ между небесните ездачи, подкана за началото на всяко пътуване.

– Няма – увери го Ейвран. Той ѝ подхвърли малка торбичка и тя я хвана във въздуха. Вътре издрънчаха монети. „Спестяванията от целия му живот“ – помисли тя.

После стисна крака около шията на граака и усети как здравите му мускули се напрягат и вълнуват в очакване на командата ѝ.

Съжали, че няма повече време да се сбогува с Бранд. Отчасти не можеше да възприеме, че халите наистина идват. Тази сутрин цитаделата изглеждаше също като във всеки друг есенен ден. Тук, на площадката високо над замъка, между скалите бяха израснали девича коса и утриничета; яркочервените им цветове се бяха разтворили широко. Въздухът беше тих. От домовете долу навяваше миризма от кухненски огньовете.

Умът ѝ не можеше да се примири с мисълта, че трябва да тръгва. Обикновено щеше да нахрани звяра много по-добре преди такова дълго пътуване. И сега ѝ се искаше да остави Кожоврат да хапне повече, но звярът едва ли щеше да понесе и нейната тежест, и тази на пълния си корем.

Ейвран усети, че гърлото ѝ е пресъхнало. Горчиви сълзи опариха очите ѝ. Тя подсмръкна и попита още веднъж, за последно:

– А ти, Бранд? Ти какво ще правиш? Ще напуснеш ли замъка? Ще ми обещаеш ли, че ще се скриеш... ако не за себе си, заради мен?

– То да бягаш пред халите си е жива смърт – каза Бранд. – Ще ме

скълцат на две като наденица. А и се боя, че в сегашното ми състояние от мен ще излезе лош стрелец по бойниците.

– Скрый се тогава – помоли го Ейвран. Бранд беше всичко за нея – баща, брат, приятел. Тя си нямаше семейство. Баща ѝ беше умрял в битка с хали още преди да се роди, а майка ѝ издъхна след падане още когато Ейвран съвсем мъничка... падна от един стол, докато палеше фенер в цитаделата на господаря. Ейвран я видя как пада, но така и не можа да възприеме, че човек може толкова лесно да умре от едно падане. Самата тя беше падала от петнайсет стъпки височина неведнъж, когато влечуго-то ѝ я мятеше от гърба си при кацане, но изобщо не беше пострадала.

– Обещавам – каза Бранд.

Тя се вгледа в очите му, за да се опита да разбере дали не я лъже. Но хич не я биваше във виждането зад очите на хората. Какво наистина мислеха другите, какво имаха предвид, за нея винаги си оставаше невъобразима загадка.

За това трябваше да се задоволи само с надеждата, че Бранд ще се скрие, ще избяга или все ще се спаси по някакъв начин.

Бранд я гледаше. После очите му изведнъж се съсредоточиха на нещо зад нея и той затаи дъх.

Тя се обърна. И изведнъж ги видя на един далечен хълм над клисурата – халите, плъпнали напред на шестте си крака. На сутрешната светлина бръчкавите им кожи изглеждаха светлосиви и от толкова далече беше трудно човек да види по колко руни са дамгосани по тях. Виждаха се ножовете им, бляскащи под лъчите на слънцето, както и огнените им прътове. Отдалече шестокраките същества приличаха просто на някакви странни насекоми, изпъззели изпод някой камък. Но Ейвран знаеше, че всяко от тези зли създания е три пъти по-тежко от човек.

Зад тях летеше тъмен облак грий, стекли се на безчетни ята. Грий бяха по-малки от прилепите и малко по-големи от майския бръмбар. Понякога излитаха от пещерите. Ейвран никога не беше виждала толкова много – чак затъмняваха небето.

– Тръгвай веднага! – викна Бранд. При скоростта, с която тичаха, халите щяха да се стекат до стените след пет минути.

– Нагоре – извика Ейвран.

Граакът се засили и скочи от стръмнината. Когато летящият гущер започна да пропада, Ейвран за миг изпита замайване, после погледна на зъбените канари на стотици стъпки надолу.

За миг забрави за халите. Много млади небесни ездаци бяха падали върху тези скали през вековете. Ейвран беше видяла как предната

година падна малката Килис, чула беше смъртния писък на момиченцето. Сега за един безкраен миг изпита страх, че Кожоврат няма да може да понесе тежестта ѝ и че ще отнесе и двамата към смъртта.

Но крилето на граака уловиха въздушното течение и тя се понесе нагоре.

Обърна се назад. Бранд ѝ помахаше с ръка от скалистата площадка и слънцето озари лицето му. После, без да трепне, тръгна към горните помещения.

На Ейвран ѝ се стори, че планината сякаш го глътна. Почти се изкуси да покръжи малко над града, да види какво ще донесе идването на халите, но знаеше, че не иска такива спомени да я измъчват до края на живота ѝ.

Затова с леки боцвания с пети Ейвран подкара Кожоврат на север, над гъстата мъгла, проблясваща като морски вълни, и отри от очите си горчивите сълзи.

Мечи истории

– Та тогава синът ти хвърля копието по дъртия глиган – кискаше се барон Пол, – и нали се мисли за много точен стрелец, бие право между очите. Обаче дъртият глиган трябва да е имал череп дебел като на кралския шут, щото копието се тресна в черепа и се строши, само одраска звяра!

Барон Пол се усмихна на спомена, а Роланд се загледа напред. Все още бяха на половин ден път от Карис, язدهа бавно в следобед, оставили конете да си поемат дъх.

– Та дъртият му нерез се побърква, смъква си зурлата, заорава в земята и по бивните му се стича кръв. Нали ги знаеш глиганите в Дънуд, високи са като коне и с рунтава козина като на як. А синът ти, нали беше само на тринайсет, вижда, че глиганът се кани да напада, но не му стига ум да направи каквото прави един истински мъж.

– А то е? – попита Роланд. Никога не беше ходил на лов за глигани в Дънуд.

– Ами, обръщаш коня и бягаш! – ревно барон Пол. – Ама не, синът ти си седи и гледа звяра, конят му трябва да е бил чудна мишена, и не се съмнявам, че до тоя момент вече си е подмокрил гащите.

– А оня ми ти дърт глиган напада и удря коня му точно под корема с една хубава забивка отдолу, тъй че изкарва червата на коня, а сина ти

го хвърля на четири стъпки във въздуха – продължи барон Пол. – И та както казах вече, това става един час след като сме загубили хрътките и сме отпрашили да ги търсим. Е, чуваме ги да джавкат някъде по хълмовете, нали. А синът ти друсва от коня и куцук-куцук – тръгва да бяга. Добре, ама глиганът го вижда, нали, и синът ти така драсна, че кълна се в Силите, като го видях, помислих, че аха-аха и ще хвъркне!

Очите на барон Пол се бяха разширили от възторг, докато разказваше случката. Личеше, че я е разказвал много пъти и я е подсладил добре с подробности.

– Та тогава щитоносец Боренсон, като чува хрътките да лаят, си вика – както разбрахме по-късно – „Ще тичам при кучетата! Те ще ме защитят!“ И като драсва през папратта, с она ми ти глиган право зад него... – Барон Пол се изкикоти. – По онова време, нали, синът ти току-що беше взел два дара на метаболизъм. Спринтира той с трийсет мили в час и реве: „Помощ! Проклятие, помощ!“; вдига вой до небесата и щом позабави – глиганът налита отзад и всява смъртен ужас в душицата му. И значи той вече е овършал половин миля все нагоре по хълма и аз почвам да си мисля, че май е време да го отървам. И подкарвам моя кон нагоре, точно зад него и глигана. Добре, ама те тичат толкова бързо през храстите, че аз трябва да завивам покрай тях, да търся по-чиста пътека и все не мога да се доближа до глигана...

Пое си дъх и зараказва нататък:

– И тогаз твоя син стига при кучетата. А те клечат под едно голямо дърво, изплезили езици, и някое току нададе вой – ей така, колкото да прави нещо, за да мине по-бързо времето, а синът ти си мисли, аха, сега ще се кача на това дърво, а кучетата ще ме спасят. И значи мята се синът ти на дървото, кучетата скачат в очакване, гледат го и въртят опашки, а младият Боренсон драсва двајсет стъпки нагоре по дървото. И тогаз глиганът скача право между псетата. Явно, че тоя дърт бивняк си беше имал работа с ловци и ги мразеше толкова, колкото и сина ти, и като вижда, че са кльофнали и малко пообъркани от появата на хиляда и петстотин фунта звяр, си смъква зурлата – и хвърли първото куче поне на четирийсет стъпки нагоре, а следващото го разпра още преди да са се окопитили. Тъй че останалите – бяха само пет-шест – решават, че е крайно време да си приберат каквото е останало от опашките им между краката и да се отправят към най-близкото кръчме. А щитоносец Боренсон почва да ми пици: „Помощ... кучи сине! Помощ!“ Добре, викам си аз, ама това не е най-добрият начин да се обръщаш към някой, когото молиш да спаси мизерния ти животец, както си беше, нали. И понеже го

виждам, че е безопасно горе на дървото, почвам да забавям коня, уж да си поеме дъх, един вид. И точно тогаз чувам един много особен звук – оглушителен рев. Оказва се, че на дървото има мечки! Три големи мечки! Кучетата ги бяха накарали да се спасят на дървото!

Барон Пол зарева от смях и на очите му избиха сълзи.

– Синът ти значи се залепил на дървото, мечките отгоре му не са много щастливи, че го виждат при тях, под всичко това глиганът долу чака, а аз се смея толкова яко, че за малко да падна от седлото... А той ме псува здраво – не бяхме приятели, нали – и ми заповядва да го спася. Добре, ама аз съм с две години по-голям и на моите петнайсет си викам, проклет да съм, ако ще ми заповядва един сополанко, който само преди две седмици е навършил дванайсет. Държа се аз на прилично разстояние от дървото и викам: „Ти ли ме нарече кучи син?“ А синът ти вика: „Аз!“

– Това, че каза истината, не беше много важно – добави барон Пол. – Нямах да търпя да ме ругае така един тринайсетгодишен. Затова му извиках: „Наречи ме «сира», или се спасявай сам!“

Барон Пол замълча и се умисли.

– И какво стана тогава? – попита Роланд.

– Лицето на сина ти потъмня от гняв. Никога не сме били приятели, както вече казах, но не бях допускар, че ме мрази толкова. Разбираш ли, аз винаги се държах безмилостно с него като дете, обиждах го, че е копеле, и мисля, че той е виждал вътре в мен. Разбирал е, че съм от долно потекло, и е мислел, че такъв като мене трябва да се държи с него по-добре от другите момчета, а не по-зле. Така че съм си заслужавал омразата му, предполагам, но представа си нямах, че едно момче може толкова много да мрази. Та той каза: „Когато умреш, ако умреш с чест, тогава ще те нарека «сира», нито миг по-рано!“

– И тогава извади ножа си – продължи малко по-сериозно барон Пол, – закатери се нагоре по дървото, почна да се смее и тръгна сам срещу мечките.

– Само с нож?

– Аха – каза барон Пол. – Имаше си дарове на мускул и жизненост, но все пак на ръст си беше момче. Мечките се бяха покатерили на едни дебели клони и не знам дали някой с капка ум в главата щеше да тръгне да се бие с тях така. Но момчето ти тръгна срещу тях, може би само за да ми докаже, че може да го направи.

– Мисля, че щеше и да ги убие. Но мечките го видяха, че иде, и заскачаха първи. Тъй че глиганът като видя мечки да падат като круши от дървото, реши да се откаже от сина ти и да се махне, да си потърси

някъде жълди вместо да... – Барон Пол се изкиска на спомена.

– И тогава най-напред разбрах, че младият Боренсон един ден ще стане капитан на кралската гвардия – продължи барон Пол. – Ако не се убие. А може би и двете.

– И двете ли? – Роланд погледна барон Пол в лицето. Мъжът беше огромен, триста фунта тлъстини, целият покрит с черни като нощта косми. Но лицето му беше замислено.

– Мъжете, които стават капитани на кралската гвардия, рядко се задържат дълго на поста си. Знаеш ли, че семейството на крал Ордън беше нападано от убийци три пъти през последните осем години?

Три нападения за осем години изглеждаше доста. Роланд не беше чувал за нищо подобно в новата история. Когато отдаде дара си на метаболизъм в служба на краля, не си беше и представял, че може да се събуди в толкова тъмни времена. А то – кралят му мъртъв, и цялото кралство Мистария нападнато от нашественици.

– Не знаех – каза Роланд. Беше проспал двайсет години и не беше имал възможност да следи новата история. Зачуди се дали Ордън не бе имал никакви местни неприятности – съседи, които може да са искали смъртта му. – Кой е прасал убийците?

– Как кой? Радж Атън, разбира се – каза барон Пол. – Така и не можахме да го докажем, но винаги сме го подозирали.

– Трябвало е да пратите някой убиец да очисти *него* – отвърна Роланд, кипнал от праведен гняв.

– А, праскахме ние. Не един, а дузини. Заедно с всички кралства на Роуфхейвън, праскали сме стотици, ако не и хиляди. Опитвали сме да убием и него, и наследниците му, да пометем Посветителите му и съюзниците му. А и свободните рицари си хабяха силите. Проклятие, това, в което сме се замесили, не ти е някой дребен граничен сблъсък.

Беше смайващо, че един Вълчи господар е могъл да отбие толкова много атаки и пак да остане толкова могъщ, колкото се мълвеше, че е Радж Атън.

Но доказателствата за това се виждаха навсякъде. През целия следобед срещаша бягащи от север селяци. Мъже и жени, теглещи коли, натоварени с вързопи с дрехи, малко храна и някои по-ценни вещи от домакинството. Виждаха следи и от наскорошни придвижвания на войски – воините на Мистария, тръгнали на север за битка.

Роланд се умълча.

– Охо – промърмори барон Пол. – Я да видим какво става тук?

Завиха и погледнаха надолу по склона. На пътя пред тях беше

паднал един кон. Счупен крак, както изглежда. Животното беше вдигнало глава, озърташе се немощно, а ездачът му беше заклешен отдолу. Мъжът носеше униформа на кралски вестоносец – кожен шлем, зелен плащ и тъмносин елек с извезания на гърдите зелен рицар.

Вестоносецът ги беше подминал няма и преди един час, като им викна да се отдръпнат от пътя му. Сега горкият не помръдваше.

Роланд и барон Пол тръгнаха към него. Ниският участък от пътя се беше разкалял от дъждовете преди два дни – е, не толкова кален, че да го забележиш веднага – но Роланд забеляза къде конят се е подхлъзнал на завоя – явно беше изкълчил крак и беше паднал. Язденето на подсилен кон – с три дара на метаболизъм – беше опасно нещо. Кон, опитал се да вземе завой с шейсет мили в час, можеше да обърка крачка или да се натресе в някое дърво.

Вестоносецът явно беше мъртъв. Главата му се беше изкривила под грозен ъгъл, очите му се бяха изцъклили. Около изплезения му език танцуваха мухи.

Роланд скочи и измъкна пакета със съобщения изпод туниката на убития – дълга кесия за свитъци от боядисана в зелено кожа. Конят вдигна очи към него и изцвили от болка. Роланд рядко беше чувал такъв звук от кон.

– Дай му малко милост на животното – каза барон Пол.

Роланд извади късия си меч и когато конят извърна глава, му нанесе смъртния удар.

После отвори торбата, измъкна свитъка и го огледа. Не знаеше да чете, нито да пише повече от няколко думи, но мислеше, че ще може да разпознае печата на осьъка. Оказа се непознат.

– Ще го отворим – каза барон Пол. – Най-малкото трябва да разберем къде е трябвало да стигне.

Роланд счупи осьъчния печат, разгърна свитъка и видя, че съобщението е надраскано набързо. Позна някои от думите, но колкото и да се взираше, не можа да разбере какви са останалите.

– Чети де, мъгните да те вземат! – ревна му Пол.

Роланд стисна зъби. Не беше глупак, но не беше и грамотен. Хвърли писмото на барон Пол.

– Не мога да чета.

– О, извинявай. – Барон Пол взе свитъка. Като че ли го прочете с един поглед.

– Сили милостиви! – изрева той. – Цитаделата Хейбърд е завзета призори от хали... били са хиляди. Пращат вест до Карис!

– Съмнявам се, че херцог Палдейн много ще се зарадва, като чуе още лоши новини – каза Роланд.

Барон Пол прехапа устна замислен. Погледна на юг, после на север, явно загрижен по кой път да хванат.

– Палдейн е роднина на краля, брат на дядо му – обясни той, сякаш Роланд можеше да го е забравил през последните двайсет години. – Сега управлява като регент вместо краля. Но ако е под обсада при Карис, което изглежда вероятно, ще може да направи адски малко с тия хали. Някой трябва да отнесе тази вест на юг в Дворовете на прилива, до съветниците, както и до краля.

– Не вярвам да са пратили само един ездач – каза Роланд.

– Дано.

Роланд понечи да се качи на коня си, но барон Пол се окашля гръмо и кимна към мъртвия вестоносец.

– Я му прибери кесията. Няма защо да я оставяме на мародерите.

Роланд изпита погнуса, че трябва да обере един мъртвец, но барон Пол беше прав. Ако не вземеха кесията на нещастника, следващият по пътя щеше да го направи. Освен това, щом щеше да носи кралско писмо, трябваше да получи и заплата на вестоносец.

Сряза кесията. Беше по-тежка, отколкото очакваше. Човекът сигурно си носеше спестеното от целия си живот.

Роланд поклати глава. За втори път през тази седмица се оказваше собственик на малко състояние. Зачуди се дали това няма да излезе знак, че тази война ще мине добре за него.

После скочи на коня си и извика на барон Пол:

– Ще те надбягам!

Препуснаха като буря. Конят на барон Пол беше по-бърз, но Роланд знаеше, че животното на дебелака ще се измори по-скоро.

На един хълм на десетина мили северно от мястото, където Роланд и барон Пол бяха намерили мъртвия вестоносец, далекогледецът Акулар се бе загнездил в дебелия клон на висок бял дъб. Подпря глава на един от клоните и загледа двамата мъже, препускащи на север по разкаляния път в ранния следобед.

Разбра, че не са селянци, побягнали от предстоящата битка при Карис. Нито пък бяха войници, препускащи на бран.

Не приличаха и на кралски вестоносци, защото не носеха полагащите се ливреи. Но Акулар се зачуди...

Хората му бяха убили няколко вестоносци през последната седмица, като разчистваха телата им от пътя. Може би кралските вестоносци бяха станали по-хитри и пътуваха предreshени?

Акулар имаше пет дара на зрение. Макар и от толкова мили, можеше да различи лицата им и изписаната на тях решителност. По-младият – плещест мъж на тънкокрак кон – носеше на кръста си кожена торба за съобщения. Другият, дебелият, беше добре въоръжен.

Да, кралските вестоносци бяха станали по-хитри. Вече яздеха без кралските цветове, а този водеше със себе си рицар, който да го пази.

Акулар изсвири на бивака под дървото. Хората му бяха на привършване. Тази седмица беше загубил трима убийци. Но извика на младежа, Майстор от Братството на мълчаливите.

– Бесахан, двама конници! Носят съобщение. – И посочи към пътя, въпреки че убиецът долу нямаше да може да види през дърветата. – Яздат бързо към Карис. Трябва да ги убиеш.

– Няма да стигнат Карис – увери го Бесахан, скочи на подсиления си кон и смъкна мръснокафявата качулка над лицето си. С едната ръка се пресегна зад седлото, за да се увери, че роговият му лък е здраво вързан над дисагите.

После пришпори коня и препусна надолу по планинския склон.

Между дребните лордове

– Ето така, сега е по-добре – каза сър Хосуел. Мирима изглежда как стрелата ѝ описа дъга и улучи мишената от осемдесет разкрача. Заби се на една стъпка под точката, където искаше, но за трети път поред улучваше червения платнен кръг, окачен на купата слама, и беше горда.

– Добре, милейди – похвали я сър Хосуел. – Сега ако го направите това десет хиляди пъти, ще ви стане вътрешен навик. Научете се да стреляте от това разстояние, после от по-далече и още по-далече. Скоро ще започнете да стреляте по усет, а не с главата и ръцете.

– Ще трябва да вдигна прицела – отбеляза тя. Мисълта, че ще трябва да стреля още десет хиляди пъти, я попритесни. Пръстите и ръцете ѝ вече бяха изтръпнали от усилието. – Този изстрел не би спрял един Непобедим.

– Ба! – изсумтя сър Хосуел. – Може и да не го убие, но ще го направите евнух. А ако целта ви е да го спрете да изнасилва, определено ще куцука с повече от една притурка между краката.

Мирима го изгледа накриво. Сър Хосуел се усмихна широко. Беше жилав мъж с рошави мустаци, тънка брада и тежки клепачи като на гущер, задрямал върху някой топъл камък. Усмивката му щеше да е приятна, ако зъбите му не бяха толкова криви.

Сър Хосуел стоеше близо, твърде близо до нея. Мирима не можеше да се отърве от чувството за неудобство. Намираха се на една поляна в тясна долина, недалече от шатрите, вдигнати от дребните лордове на Хиърдън. Предния ден тук се бяха упражнявали в стрелба стотици момчета, но днес бе денят на големия пир. Дърветата се съгъстваха на петдесет разкрача от двете ѝ страни и Мирима не можеше да се отърве от чувството, че е сама и уязвима.

Познавала беше сър Хосуел почти през целия си живот – той беше от Банисфер, в края на краищата – но кой знае защо, днес не му вярваше много. Ставаше късно следобед и тя се замисли дали вече не трябва да се връща в замъка.

Дъбовете по хълмовете оформяха естествена преграда, която ги скриваше от поглед. Мирима нямаше свидетел. Знаеше, че да е насаме с друг мъж, освен със съпруга си, може да изглежда скандално, но след като бе решила да се подготви за войната, не искаше да привлича вниманието на Боренсон. Ако мъжът ѝ се досетеше за намерението ѝ, щеше да ѝ забрани. А ѝ трябваше някой, който да я научи на бойни умения.

Навремето лорд Хосуел беше приятел на баща ѝ и беше отличен стрелец с лък. Когато го завари тук да упражнява уменията си, тя го помоли да ѝ даде уроци следобед и той се съгласи. С дара на ум, който ѝ бе отдала майка ѝ преди две седмици, Мирима установи, че научаването на основните умения по стрелба върви по-бързо, отколкото бе допускала, че е възможно.

– Опитайте пак – подкани я лорд Хосуел. – И тоя път го дръпнете тоя лък по-силно, та стрелата да проникне по-надълбоко. Трябва да го ударите по-силно, да проникне по-надълбоко.

Мирима извади една стрела от колчана и я погледна. Стреларят я беше направил набързо. Едно от белите гъши пера не беше залепено и притегнато добре. Тя близна пръста си и оглади перото, после хвана здраво стрелата между пръстите си, постави я на тетивата и я издърпа до ухото си.

– Чакай – спря я сър Хосуел. – Трябва да си оправиш стойката.

Пристъпи зад нея и тя усети топлината на тялото му, топлината на дъха му на врата си.

– Изправи гръб и обърни тялото си малко настрана: ето така.

Пресегна се, хвана я за лявата гърд, обърна я леко настрана и остана така, без да я пуска, разтреперан. Краката му се тресяха.

Тя се изчерви от смущение. Но в ума си чу гласа на Габорн, Земния крал, да я предупреждава: „Бягай. В опасност си. Бягай.“

Изведнъж толкова се уплаши, че без да иска, пусна стрелата. Но сър Хосуел не пусна гърдата ѝ.

С цялата бързина, на която беше способна, така че и с даровете си на метаболизъм да не може да я спре, тя се изви настрана и го изрита с коляно в слабините.

Сър Хосуел се свлече, но държеше блузата ѝ и се опита да я смъкне, докато падаше.

Гласът на Габорн я достигна за втори път. „Бягай!“

Тя замахна към адамовата му ябълка. Той се опита да се отдръпне от удара ѝ, но охлаби хватката си достатъчно, така че след като го удари, тя се измъкна.

Обърна се да побегне.

Той я сграбчи за глезена и я спъна. Мирима извика: „Насилник!“, обърна се и го изрита, докато падаше. Той се озова върху нея.

– Проклетата кучка! – изсъска ѝ той и я удари силно през лицето. – Затваряй си устата, че ш'ти я затворя хубаво.

Изви ръката ѝ, хвана я за брадичката и натисна с такава невероятна сила, че гърбът ѝ се изви от болка. После стисна ноздрите ѝ. Не можеше да диша. Не можеше да се измъкне. Опита се да го откаже – заби палеца си в дясното му око толкова силно, че потече кръв.

– Проклетата да си! – изруга той. – Да те убия ли трябва!

Удари я с юмрук в корема, изкара ѝ въздуха и храната стигна до гърлото ѝ. В един безкраен миг тя продължи да се мятта, бореше се само да си поеме дъх, докато той се мъчеше да откопчае токата на колана си със свободната си ръка. Дробовете ѝ пареха, жадни за въздух, причерня ѝ. Главата ѝ се замая, все едно че пропадеше някъде.

И тогава чу силно пукане и как сър Хосуел изпъшка. В следващия миг се изгъркули от нея.

Някой го беше изритал... изритал го беше толкова силно, че му беше счупил ребра. Мирима зяпна, за да си поеме въздух; усети как дробовете ѝ се пълнят отново и отново, но въздухът все не стигаше.

– Я, какво става тук? – попита нечий глас. Женски глас, но с толкова груб акцент, че отначало Мирима не разбра, че жената говори на роуфхейвънски.

Тя вдигна очи. Жената, застанала над нея, беше със сини очи и

черна коса, която се спускаше на къдрави кичури по раменете. Изглеждаше около двадесетгодишна. Широките ѝ рамене наемваха за толкова сила, колкото нямаше да има и най-якият хамалин. Беше облечена в прост кафяв халат върху плетена ризница и държеше тежка секира.

Зад нея стоеше сива като мишка жена в схолярски халат. Дни.

Мирима погледна към сър Хосуел и за миг се зачуди дали жената не го е съсякла със секирата. Не беше обикновена жена. Трябваше да е конна господарка от Флийдс, воин с толкова дарове на мускул, че можеше да се опре на такъв като Хосуел.

Сър Хосуел беше жив. Държеше се за ребрата, свит като пребито пале. От лицето му капеше кръв. Въпреки това изръмжа:

– Стой настрана, флийдска кучко!

– Охо. Аз не бих се обърнала към едно момиче толкова грубо, особено след като държи брадва, а ти не си се представил добре. – Жената се усмихна с насмешката на дама, възпитана в светски маниери. Но усмивката ѝ беше пълна със злост.

Поогледа го и се намръщи.

– Ох, ако Хиърдън не развъжда по-добри воители от тоя, така и ще си остана без мъж в леглото.

Мирима дишаше задъхано, ужасена от случилото си. Едва чу думите на жената, но разбра, че е шега.

Конните господарки на Флийдс отглеждаха породисти коне от хиляда поколения – подбираха ги и ги чифтосваха според силата, красотата и интелигентността им.

По същия начин благородните жени във Флийдс си подбираха и мъже, за да раждат добри деца. Една знатна дама там можеше да поиска и дузина мъже да ѝ направят деца. Можеше дори да се омъжи за някого, но мъжът никога нямаше да властва над нея. Само жените имаха правото да носят титли, тъй като във Флийдс се вярваше, че „никог да не може да знае кой му е бащата“. Жените на Флийдс се смееха на изчанчената представа, че мъжете можели да управляват. Така във Флийдс „крал“ беше само този, който е женен за кралица. Ако тя решише да го изгони и да си избере друг sameц, той губеше титлата си.

– Аз... а... – заекна Мирима.

Хосуел се хвана за разкъравеното чело, после рухна, останал без сила.

– Ти, а, какво? – попита жената.

– Съжалявам – каза Мирима. – Само го помолих да ме научи да стрелям с лък.

Жената заплю Хосуел.

– Човек би помислил, че вашите северняшки лордове ще молят жените да ги учат да се бият, след като Радж Атън ви събаря замъците.

Мирима нямаше какво да възрази. Коленичи над доскорошния си насилник. Хосуел кашляше и се мъчеше да се изправи на колене.

Тя понечи да му помогне, но Хосуел избута ръката ѝ.

– Я ме остави, курво мистарска! Трябваше да се сетя аз, че ще ме вкараш в беля.

Изправи се някак на колене, после се надигна и си тръгна. Залиташе.

Мирима не знаеше какво да изпита – съжаление ли, или гняв. Думите му „мистарска курва“ я жегнаха. Беше родена и отраснала в Хиърдън. Хосуел я познаваше. Нима беше дръзнал да я нарече курва, защото се е венчала за мъж от Мистария?

Жената от Флийдс каза:

– Не се ядосвай заради такъв като тоя. Знаем ги много добре. На вечеря ще им разправя как те е оправил, пък после си ударил лицето в един камък.

– Трябва да доведем лекар – каза Мирима. – Не съм сигурна дали ще може да се върне до бивака.

– Това само ще доведе до бой. Ако искаш да отмъстиш за честта си, просто му пусни една стрела още сега.

– Не.

– Тогава го остави на мира.

Мирима се намръщи. Никога не се беше смятала за образец на добродетелност, но не беше и помисляла, че може да остави един ранен човек да се оправя сам.

„Трябва адски да ме е ядосал тоя мерзавец, щом не изпитвам никакво съчувствие към него“ – помисли тя.

Мирима сви устни. Щом се канеше да ходи на война, щеше да види много по-лоши неща от един залитащ мъж с цицина над носа.

– Благодаря ви – каза Мирима на конната господарка. – Имах късмет, че се оказахте наблизо.

– О, не беше случайно – отвърна жената от Флийдс. – Бях отвъд онзи хълм и Земния крал каза, че някой има нужда от помощ.

– О!

Коневладетелката изгледа откровено Мирима.

– Хубава си. Колко дара имаш?

– Два на обаяние, един на ум – отвърна Мирима.

– Каква си ти? Знатна дама или богатата курва? Макар че не виждам голяма разлика между двете.

– Знатна... – почна Мирима, но се поколеба, защото беше лъжа. – Донякъде. Казвам се Мирима. Мъжът ми е в кралската гвардия.

– Накарай *него* да те учи на лък – каза жената, без да крие отвращението си от северняците с техните тъпи нрави. Обърна се, готова да zakрачи през дърветата.

– Почакайте! – помоли я Мирима.

Жената се обърна.

– С кого имах удоволствието да разговарям? – Мирима веднага прецени, че говори твърде маниерно, твърде изискано за такава груба жена.

– Ерин, Ерин от клана Конал.

Беше принцеса, дъщеря на Върховната кралица Херин Червената.

– Моите съболезнования за баща ви – каза Мирима, след като не можа да измисли нищо друго. Преди няколко дни в Хиърдън беше стигнала вестта, че Радж Атън е пленил Върховния крал Конал и го е хвърлил жив за храна на великаните главанаци.

Лейди Конал само кимна и зелените ѝ очи блеснаха. Можеше да каже нещо неодобрително за баща си, омаловажаващо храбростта му като воин. В нейната страна подобни омаловажавания минаваха за проява на скромност. Можеше и да покаже по някакъв начин обичта си към него. Любовта на едно дете към бащата също минаваше за заслужаващо уважение чувство. Но тя не направи нито едното, нито другото.

– Много воители загинаха – каза само тя. – Мъже и жени. Мъртвите са щастливците. Някои неща са по-лоши от смърт.

Ерин се пресегна и взе лъка и колчана на Мирима. Сложи стрела, изпъна докрай тетивата и стреля. Стрелата се заби точно в центъра на мишената в купата сено.

„Хвали се – прецени Мирима. – Очаква да я почитам.“

Трийсет хиляди воители на Флийдс бяха принудени да се присъединят към армията на Радж Атън. Вълчия господар притежаваше толкова много дарове на обаяние и Глас, че малцина можеха да устоят на силата му да убеждава.

Мирима изведнъж разбра Ерин Конал. Тя се гордееше с баща си, беше горда, че е загинал, вместо да премине на вражеската страна.

Само допреди миг Мирима щеше да се бои да помоли тази дама за благодеяние. Но след като видя смущението на самата Ерин, видя и човечността ѝ. „Не сме различни“ – помисли Мирима.

– Принцеса Конал, а вие можете ли да ме научите? – попита

Мирима.

– Стига да можеш да се учиш – отвърна Конал. – Но първото, което ще трябва да научиш, е да не ме наричаш „принцеса“ или „лейди“, или с каквито и да е дворцови титли. Не желая да говорят с мен, сякаш съм глезеното същество на някой мъж. А и в моята страна една жена става Върховен господар на клановете само с труд, а не по рождение, така че нямам големи права на вашите титли. Ще ме наричаш Конал, или ако държиш на титла, наричай ме „Конесестра“, или пък просто „Сестра“, за по-кратко.

Мирима кимна сковано.

Сър Хосуел тъкмо се беше скрил на завоя зад дърветата. Сестра Конал каза:

– Да се махаме оттук преди този язовец да си е намерил приятелчетата и да се върне.

Мирима взе лъка и стрелите си, и Сестра Конал я поведе нагоре през горите. Дните на Конал закрачи дискретно след тях. Тревата по равното беше суха, но щом навлязоха под дърветата – дъждовете от предните две нощи бяха размекнали тревата и сухите листа, – все едно стъпваха по мек килим.

Изкачваха се през дъбовата гора. Сестра Конал погледна Мирима неодобрително с крайчеца на окото си.

– Ще трябва да поработиш над стойката си. Проблемът при жената стрелец е, че гърдите пречат. А твоите са доста едри. Можеш да ги стегнеш с някой парцал. Или още по-добре носи тесен кожен елек.

Мирима се понамръщи. Винаги се беше гордяла с гърдите си и не й хареса идеята да ги стяга с парцал или да ги крие под кожа.

Стигнаха билото на хълмчето и за миг спряха. Тук, край стария път за Дъркински хълмове, дребните лордове бяха вдигнали бивака си – виждаха се многобройни шатри чак до земите около замъка.

Полята пред замък Силвареста се бяха превърнали в същинско море от платно и коприна. Тук край пътя беше бивакът на дребните лордове, мъже и жени с права на благородници, придобити само заради една или две родословни нишки, хора, чиито бащи или дядовци са били помазани в рицарство и така са се издигнали в сан над обикновените селяци. Един върховен лорд обикновено получаваше рицарското си звание заради четирите си родословни линии, а неговите предци му бяха спечелили тази чест поколение след поколение, потвърждавайки благородната му кръв. Но според Мирима рицарството не беше кой знае колко голяма чест. Всеки грубиян можеше да си я спечели в някой хубав ден.

Повечето мъже сред дребните лордове имаха предци, които са били помазани в рицарство само защото умението им с оръжие е съвпадало със свадливия им нрав и отвратителното им поведение. Например „сър“ Джилмичал в шатрата под нея беше от родния на Мирима Банисфер. Беше го създал на този свят някакъв хлевоуст пияница, който кой знае как открил, че може да намери и праведен гняв, и кураж в чашата с уиски. Щом чуел, че някой разбойник е нападнал пътник, се напивал до ослепяване, обикновено посред нощ, след което взимал ловните си кучета и отивал да убие разбойника, докато спи. Заради това селяните бяха задължени да се кланят и да метат пода на потомците му с шапките си поколения занаят.

Така Джилмичал беше станал дребен владетел, човек с титла, но без потекло или сан, който да му дава право да търка рамене с по-важните особи, чиито по-пищни павилиони бяха накацали при източната страна на замък Силвареста.

На запад от замъка, както и пред него, селяните бяха изпънали бедняшките си шатри или просто спяха по земята с нищо друго освен небето за покрив над главите им.

Още по-далече на запад се издигаха ярките копринени павилиони, вдигнати от търговците на Индопал.

Сестра Конал постоя малко на билото, загледана към множеството шатри.

– Ей онова е моят павилион – каза тя и посочи една проста, покрита с прах платнена шатра. Докато павилионите на Хиърдън бяха привързани за четирите краища и много колове крепяха покривите им, шатрата на Конал беше кръгла, само с един пилон в центъра, с неелегантния стил, присъщ за Коневладетелките.

Точно под Мирима, по средата между вдигнатите от дребните благородници шатри, беше разкаляното турнирно поле, с дървени трибуни, за да могат зрителите да гледат състезанията. Тук-там по оградите пред трибуните бяха провесени цветни платнища, за да пазят фините дрехи на зрителите от плискащата се кал. Продавачи на сладкиши и печени лешници сновяха неуморно сред гъстата тъпла и хвалеха стоката си.

Склонът, на който стояха Ерин и Мирима, беше толкова стръмен, каменист и обрасъл с трънливи храсти, че никой не си беше направил труда да се качи тук, за да гледа ставащото долу. Все пак Мирима реши, че мястото е почти идеално за гледане над тълпите към арената на двубоите, а и звукът стигаше до тях забележително ясен. Тя загледа състезанията над множеството долу, от осемдесетте стъпки височина,

хванала се за грубата кора на един дъб, заедно с Ерин Конал и нейната Дни.

Двубоите с пика се смятаха за момчешка игра в Роуфхейвън, подходяща за младежи, които все още се обучават за война. След Владетелите на руни, чиито дарове на мускул ги правеха много силни, дори някой небрежен удар с пика можеше да се окаже смъртоносен. Така че в живота на един воин идваше момент, когато трябваше да се откаже от двубоите с пика.

На турнирното поле двама младежи в пълно снаряжение бяха яхнали бойни коне. Момчето от западната страна на арената, изглежда, беше от доста невзрачно потекло. Носеше турнирно снаряжение, включващо тежък шлем и гръдна броня, която обикновено беше по-дебела от дясната страна – там, където беше по-вероятно пиката да удари с повече сила, отколкото от лявата. Снаряжението му изглеждаше старо и съставено безразборно от части, заети от други рицари. Единствената му украса беше една конска опашка, боядисана в яркочервено и закрепена за шлема му, както и благосклонният дар на дамата на сърцето му – жълт копринен шал, вързан на пиката му. Мирима изпита симпатия към този момък.

Момчето от другата страна на полето беше по-заможено. Турнирната му броня беше нова и очевидно за направата ѝ беше отишла цяла година. Нагръдникът, шлемът, раменниците и ръкавиците бяха изработени от ковано сребро, покрито с червен емайл, с образа на три биещи се мастифа. Носеше златотъкана мантия и избелени паунови пера на шапката.

Патронът на игрите, барон Уеленсби, седеше в специален павилион от едната страна на турнирната арена, с трите си дебели дъщери и огромната си жена. Беше се нагиздил глупашки с яркочервена дреха с толкова издути ръкави, че в тях можеха да се скрият и четирите. Над това пищно облекло беше нахлупил бяла шапка с толкова широка периферия, че скриваше лицето му – явно смяташе, че никой няма да забележи, ако задреме по време на турнира. Жена му, чиито одежди не бяха образец на последната мода, носеше смарагдово котардие с везани дълги ръкави. Държеше си ръцете пъхнати в рязания джоб отпред и галеше малкото кученце, което надничаше оттам – то джавкаше, щом рицарите препуснеха един срещу друг. В един миг, докато тълпата се беше смълчала, окуражителните ѝ викове към воините на арената странно прозвучаха също като лая на кученцето.

Това явно беше един от многото сблъсъци, през които момчетата

вече бяха минали. Имената им вече бяха известени и ако се биеха за някаква изрично посочена чест, то тя също бе обявена от херолда, както и условията на двубоя.

Барон Уеленсби пусна пиката си надолу. При този сигнал младежите на конете снишиха пиките си, присвиха се, извикаха и пришпориха конете си.

Бойните коне се понесоха напред, бронята им задрънча, копитата затупкаха в калта. Младежът със златотъканата пелерина беше навързал десетки сребърни звънчета по гривата и опашката на коня си и в ритмичния му бяг от него кънтеше музика.

Зад баронския павилион беше насядала гълпа менестрели – свиреха на рогове, гайди и барабани: възбуждащ музикален ритъм за един двубой, който най-вероятно щеше да завърши с няколко потрошени пики. Пиките бяха направени кухи, за да не могат сражаващите се наистина да се понижат, а само да съборят противника си от коня. При сблъсък се трошаха с пукот, който се чуваше на мили разстояние. Публиката, разбира се, щеше да аплодира.

Все пак Мирима не можа да овладее възбудата си от битката. Случваше се някои да пострадат. Дори един слаб удар с пика можеше да остави на човек болезнен оток, а рицарят, хванал зле пиката си, можеше да си скъса сухожилие. Някоя пика можеше да пониже забралото и да стигне чак до мозъка, падане от коня пък можеше да прекърши нечий врат.

Конете понякога също падаха в двубоя и премазваха ездачите си. Рядко се случваше подобно представление да завърши без поне един-двама убити, а гледката беше още по-възбуждаща от това, че зрителите познаваха състезателите. Все един от тях се случваше да е човек, когото познаваш, комуто се възхищаваш или на когото завиждаш, или го мразиш, или обичаш.

Роговете запищяха, барабаните забиха, противниците връхлетяха един срещу друг сред звъна на звънчетата и грохота на бронята. Мирима затаи дъх.

Тези коне бяха подсилени, всеки с дарове на метаболизъм, така че препускаха един срещу друг с главозамайваща скорост, копитата им святкаха като мълнии. По гърба й полазиха мравки.

– Бедното момче отляво ще спечели – заяви с безразличие Конал. – Стойката му е по-добра.

Мирима се съмняваше, че това ще стане скоро. При двубоя с пики можеше да се наложи състезателите да направят двайсет или трийсет

сблъсъка, докато се спечели победа. Тези момчета изглеждаха уморени и изпокаляни – явно вече бяха направили няколко тура.

Воините се срещнаха и въздухът се изпълни с пукота на кършещи се пики и конско цвилене. Богатият момък падна, отхвърлен от пиката, която го бе поразила в металния предпазител на гърлото, и главата му се отплесна назад. Той се опита да се задържи с помощта на юздите, но те се скъсаха от тежестта.

Публиката зарева възторжено, а тези, които бяха заложили в полза на падналия рицар, засипаха люти ругатни по адрес на победителя.

– Ах, момченцето ни си оцапа хубавите паунови перца – възкликна с насмешливо съчувствие Мирима.

Конал се изкикоти.

– Ще им трябва чук и клещи, за да му свалят шлема.

Но момчето бързо се изправи и се поклони, за да увери тълпата, че всичко е наред. Закуцука от арената и щитоносците притичаха да му свалят бронята – трупаха я на куп като награда за победителя. Мирима изпита радост за бедното рицарче.

Миризмата на прясно изпечени в масло и кимион лешници се разнесе откъм продавачите из тълпата и тя разбра, че е изгладняла. Прииска й се да слезе и да се присъедини към празненството.

– Можеш ли да победиш този рицар? – попита Мирима, докато победителят обикаляше в кръг арената, вдигнал високо скършената си пика.

– А, разбира се – отвърна Сестра Конал. – Но кое му е забавното в тази работа?

Мирима се зачуди. Коневладелците на Флийдс бяха свирепи воители, които зачитаха силата на една своя предводителка повече от потеклото ѝ. Сестра Конал вероятно беше една от най-силните сред тях, а и притежаваше дарове на мускул, жизненост и пъргавина, достатъчни, за да надвие всеки воин.

След като раненият рицар напусна бойното поле, напред излязоха херолдите и обявиха следващите състезатели. Когато излезе първият херолд, последва внезапен глух рев и възбуден кикот. От високото, през виковете на десетки хиляди гърла, Мирима не успя да чуе името на воина, обявено от херолда, но разбра, че тази битка няма да е обикновена. Херолдът, говорещ от другата страна на арената не беше момче, а стар ветеран с побеляла коса и нашарено с ужасни белези лице. На туниката му липсваше гербът на владетеля, комуто служи, затова Мирима реши, че трябва да е свободен рицар на честта, закле се да се сражава

единствено срещу злото.

В отсрещния край на полето излезе рицар, яхнал огромен черен кон – цяло чудовище, с жигосани по плътта му толкова много руни на сила, че вече не приличаше на същество от плът и кръв. Движеше се с увереност и мощ като оживяло създание, изковано от желязо.

Мъжът, яхнал този звяр, изглеждаше не по-малко чудовищен. Трябваше да е с цяла глава и рамене по-висок от всеки мъж, който Мирима бе виждала, сякаш в жилите му течеше кръвта на великан.

Беше огромен и навъсен. Носеше обикновения, без хералдически знак щит на свободен рицар, но бронята му беше в някакъв странен, другоземски стил. Самият щит беше с формата на крилат орел, като единственият шип стърчеше от едното око на орела. Шлемът му бе увенчан с рога, според обичая на воините на Интернук, а плетената му ризница беше необичайно дълга. Ако се изправеше, щеше да стига до глезените му и покриваше стъпалата в стрemenата. Ръкавите на връхното му палто стигаха до китките му.

Но плочеста броня за турнира не носеше. Плетената му ризница, колкото и да беше дебела, щеше да бъде пробита от пика толкова лесно, колкото игла пробива плат.

Този двубой нямаше да е обикновен. Сред могъщите Владетели на руни, яздещи подсилени коне, *всеки* удар с пика можеше да натроши костите или да разкъса вътрешностите на човека. Плочестата броня пък не можеше да се направи достатъчно дебела, за да ги предпазва и в същото време да могат да яздят коня. По тази причина сред могъщите лордове изкуството на двубоя с пики се бе развило в нов вид състезание. Такива лордове не можеха да си разменят удари, нито бронята можеше да ги опази много.

Вместо това Владетелите на руни трябваше да използват пъргавина, ум и скорост, за да отбягват или отклоняват ударите. Отбранителните способности на човека се превръщаха в най-сигурната му броня – всъщност в единствената му истинска броня. Поради това малцина Владетели на руни изобщо носеха броня, която можеше само да затрудни пълния обхват на движението им, а вместо нея носеха дебели пластове кожа или плат, които да им помагат да отклоняват ударите. Когато Владетелите на руни се сражаваха в турнири, зрелището беше наистина възбуждащо – лордовете върхлитаха на бързите си подсилени коне, сблъскаха се при скорост от сто мили в час, като или скачаха от конете, за да избегнат убийствения сблъсък, или се извъртаха под коремите им, или изпълняваха други феноменални трикове. Забавлението беше

изключително, достойно за кралски турнир.

Двубоят също така беше смъртоносен и на него се гледаше много сериозно.

Лордът, излязъл на арената, не носеше турнирна броня. Това чудовище не беше дошло, за да се бие за слава; беше дошло, за да отнеме живот – или да загуби своя.

– Виж ти, това пък какво е? – каза Сестра Конал. – Изглежда интересно.

– Кой е този – попита Мирима. – Кой се бие?

– Върховният маршал Скалбейрн.

– Върховният маршал тук, в Хиърдън? – попита слисана тя. Никога не го беше виждала, не беше дори чувала да е прекосявал някога границата. Обикновено зимуваше в Белдинук, три кралства по на изток.

Но разбира се, че щеше да дойде, след като бе чул за възшествието на Земен крал. Целият свят се стичаше в Хиърдън. А той яздеше толкова бързо, че никой вестonosец нямаше да може да го изпревари, за да обяви за пристигането му.

И ето че беше тук – самият предводител на рицарите на честта. Мирима беше смаяна. Между свободните рицари нямаше владетел. Най-просто момче, включило се в редиците им, можеше да израсте в ранг толкова бързо, колкото и някой принц. Бяха се заклели само в едно: да унищожават Вълчи господари и разбойници, да се борят за справедливост.

Никой между свободните рицари на честта не притежаваше титлата „лорд“, но си имаха рангове – щитonosци, рицари и маршали. Водач на всички беше Върховният маршал Скалбейрн. По своему той притежаваше почти толкова власт, колкото всеки крал в Роуфхейвън.

А човек не стигаше до ранга Върховен маршал, без да пролее кръв. За Скалбейрн разправяха, че е луд, необуздан воин, сражаващ се винаги като човек, който си търси смъртта.

Но тя позна херолда, който излезе откъм по-близката страна на арената. Набитият херцог Мардън закрачи покрай главния павилион, облечен в най-хубавите си дрехи. Той вдигна високо ръце, за да усмири тълпата.

– Херцог Мардън! – изумена възкликна Мирима. Щом цял херцог излизаше в ролята на херолд на един от воините, това изобщо нямаше да е двубой между дребни фигури. Това означаваше, че ще се бие някой голям благородник, може би дори крал, и за миг й мина през ума, че може би на арената ще се появи младият Габорн.

И все пак, зачуди се Мирима, ако щеше да се бие някой благородник, защо ще се бие тук? Висшите благородници си имаха друга арена горе на моравата на замъка, а този сблъсък щеше да стане тук. Освен ако висшите благородници не искаха да запазят двубоя в тайна от някого в двора, докато не приключи.

– Дами и господа – изрева херцог Мардън с глас, който отекна сред полята. После гласът му се удави в прилива от възторжени възгласи и Мирима не можа да чуе нищо, докато той не изрева още по-силно: – Рицарят, който вчера уби хала магесница в Дънуд... сър Боренсон Кралеубиеца!

Сърцето на Мирима затуптя толкова силно, че беше сигурна, че Сестра Конал можеше да го чува.

Виковете и писъците, които се надигнаха от тълпата, бяха оглушителни. Някои викаха във възхвала на мъжа й, други ревяха, че искат смъртта му. Разгневени селянци закрещяха: „Тъпак!“, „Копеле!“, „Кучи син!“, „Кraleубиец!“

В настъпилата суматоха от околните шатри започнаха да се стичат още хора и публиката се разлюля опасно, като приливна вълна.

Едва сега Мирима разбра защо тази битка щеше да се води тук. Мъжът й беше убил крал Силвареста, беше го убил по заповед на крал Ордън след битката при Лонгмът. И макар крал Силвареста да беше дал дара на ума си на Радж Атън, поради което беше станал пионка в ръцете на врага, за времето си той беше добър крал и народът му го обичаше. Като наказание за престъплението му, Йоме Силвареста беше осъдила съпруга на Мирима да извърши Акт на покаяние. Но това явно не беше достатъчно за Върховния маршал. Той искаше пролятата кръв да се възмезди с кръв и заради това беше предизвикал на двубой сър Боренсон. Младият крал Габорн Вал Ордън никога нямаше да одобри такъв двубой. Нямаше да позволи той да се проведе на висшата арена. Затова щяха да се сразят сред дребните благородници.

– Сили небесни! – възкликна съвсем непринудено Сестра Конал. – Единственият мъж в това кралство, когото бих пожелала между краката си, а той да излиза на смъртен двубой!

Мирима се обърна към коневладетелката, стъписана от обидата, но се сети, че Сестра Конал няма откъде да знае, че сър Боренсон е неин съпруг.

Боренсон се появи в западния край на полето. Яздеше сив боен жребец, носеше ризница и прост кръгъл щит без отличителни знаци. Дългата му рижа коса се вееше на гърба му, а очите му се усмихваха.

Той изгледа противника си, преценявайки здравината на ръцете му и ръста му.

Един рицар в цветовете на крал Силвареста притича напред, поне-съл тежък боен шлем, и Боренсон си го нахлузи.

Мирима се стъписа. Беше слисана, че мъжът ѝ е излязъл долу на арената да се бие, без да ѝ е казал и дума.

Притичаха двама рицари, понесли пики. Но тези не бяха ярко оцветените кухи турнирни пики. Бяха истински, здрави бойни пики от лъскав ясен, обковани с железни пръстени и увенчани със стомана. Стоманените върхове бяха намазани с катран, за да не се хлъзгат по щита или при удар, а да пробиват навътре. Всяка от пиките трябваше да тежи поне сто и петдесет фунта, а в основата си бяха цяла педя. Пронижеше ли човек, пиката разцепваше плътта и костите и отваряше такава огромна рана, че дори с дарове на жизненост раненият не можеше да оцелее. Тези пики бяха оръжие за убийство. Върховният маршал взе черна пика, с цвета, символизиращ възмездие. Боренсон взе червената, цветът на невинната кръв. За дръжката ѝ беше вързан червеният копринен шал на Мирима.

Менестрелите засвириха буйна мелодия.

– Трябва да отида – каза със свит стомах Мирима и се огледа отчаяно за някаква пътека. Стръмният склон беше покрит с камънаци и дъбови фиданки, расли между тях.

– Къде? – попита Сестра Конал.

Мирима изстена и посочи.

– Долу. Това е съпругът ми!

Стъписването на Сестра Конал поне я облекчи донякъде. Мирима беше започнала да я мисли за стоик, докато собствените ѝ чувства – шокът и ужасът от всичко, което бе преживяла днес – я караха да се чувства слаба и уязвима в сравнение с дамата от Флийдс.

Мирима се обърна и затича колкото може по-бързо надолу по стръмния хълм. Докато стигне до подножието и прекоси пътя, тълпата около полето на турнира съвсем се беше сгъстила.

Опита се напразно да пробие през навалищата. После изведнъж чу Сестра Конал до себе си да вика: „Дръпни се!“ и да разбутва хората.

Мирима вдигна очи да ѝ благодари. Сестра Конал ѝ се извини за предишното подхвърляне с протичкото: „Не знаех, че е мъжът ти“.

Докато се проврат през тълпата достатъчно близо, за да могат да виждат добре, конете вече препускаха.

Това нямаше да е момчешки турнирен бой с двайсет и петте напада

с пиката, завършващ най-много с няколко понатъртени ребра.

Дивашките викове на тълпата бяха оглушителни. Мирима се озърна към изопнатите, възбудени лица на хората наоколо. Те искаха да видят кръв.

И двамата воини бяха избрали непривични стойки. Сър Боренсон се беше изправил на стремената леко наклонен надясно, нещо по силите само на воин с много дарове на мускул. Нещо повече, не държеше пиката си снишена, а я беше вдигнал високо над главата си, леко като ловно копие.

Върховният маршал пък се бе привел силно напред на черния си жребец, за да направи туловището си по-малка мишена. Като видя стойката на Боренсон, вдигна тежката си пика и я задържа странично в положение, каквото Мирима не беше виждала да се използва от войник. Нещо повече, той бе решил да не носи щит в другата си ръка. Вместо него държеше къс меч.

Боренсон, изглежда, смяташе да връхлети с пиката върху Върховният маршал отгоре, докато последният може би се надяваше да пониже мишницата на Боренсон, където липсата на защита оставяше плътта оголена.

Но когато се срещнаха по средата на полето, двамата мъже се извъртяха в мълниеносно движение.

Двата коня връхлетяха един срещу друг. Ездачите им се завихриха като в мъгла, всеки се стремеше да получи предимство и взимаше всевъзможни отбранителни стойки. Мирима видя как Боренсон се надига, после се присвива, после замахна с щита си в усилие да отбие острието на пиката на Скалбейрн.

Колкото до Скалбейрн, всъщност тя не можеше да следи едновременно и мъжа си, и него, но все пак видя как се завъртя наляво, може би дори залитна за половин миг в усилието си да избегне пиката на Боренсон, след което отново се изправи на коня си.

Мъжете се сблъскаха и се превърнаха в жестоко кипнала стихия.

Мирима чу трясъка на оръжие и броня. Някой от двамата извика от болка. Тълпата ревеше от възторг, роговете виеха. Щитът на Боренсон млатеше с все сила, а Скалбейрн сечеше с късия меч.

Бляскаше метал, един шлем изхвърча и падна на земята. Сър Боренсон залитна назад на седлото.

В един безкраен миг Мирима помисли, че са отсекли главата на мъжа ѝ. От устните ѝ се изтръгна ужасен вик, когато сребърният му шлем отхвърча нагоре в дъга и тупна на земята. Музикантите надуха

тромпетите си в сигнал за смърт, а тълпата закрещя неистово.

Мирима усети, че ще припадне, и стисна рамото на Конесестра Конал.

Но в следващия миг разбра, че и двамата мъже са паднали... и че двамата са *живи!*

Боричкаха се със свръхестествена бързина по разкаляното поле, ревяха и се блъскаха с облечените си с желязо юмуци и се мъчеха да се откопчат един от друг.

Боренсон пръв скочи на крака и отстъпи крачка назад. Въпреки бронята се движеше леко, защото имаше осем дара на мускул и поради това притежаваше силата на осем души. От едната страна на лицето му течеше кръв. Тълпата зарева подигравки по негов адрес.

Боренсон посегна към колана си, откачи боздугана си, завъртя го ловко и тежките, увенчани с шипове железни топки се завъртяха като вихрушка. Той запристъпва на една страна да си вземе щита.

Във въздуха се носеше миризма на кал и на кръв.

Но гигантът Скалбейрн се вдигна също толкова леко, изтича през арената до коня си и откачи огромната конническа брадва от седлото.

Размаха я и тръгна към сър Боренсон – извисяваше се със стъпка и половина над него.

Едва тогава тълпата се смълча достатъчно, за да може Мирима да чуе какво си казват двамата. Мъжът ѝ се смееше, лееше безумния си бон смях, с който бе станал прочут.

Боренсон завъртя боздугана – целеше се в главата на Върховния маршал, за да принуди чудовището да отстъпи.

Върховният маршал се извърна рязко надясно и приклезна. Миг след това двамата си размениха мълниеносни удари, толкова бързо, че Мирима не можа да види, но без никой да излезе явен победител. Но когато Боренсон отстъпи, за да си поеме дъх, тя зърна за миг кръвта, потекла от челото му.

Двамата отново се нахвърлиха един срещу друг. Върховният маршал замахна жестоко с брадвата. Боренсон се опита да парира, но брадвата посече стоманения обръч на щита и потроши дървото. Разбитият щит се смъкна по ръката на Боренсон, докато той замахваше с боздугана, целейки се в лицето на противника си. Шиповете на стоманените топки одраскаха брадичката на Върховния маршал, но главната сила на удара беше отбита от здравия му шлем.

Останал без защита, Боренсон скочи във въздуха и замахна с всяка сила, търсейки бързия край.

Движенията на двамата мъже отново се превърнаха в мъгла. Мирима по-скоро усети, отколкото видя как Върховният маршал избегна атаката – бравата му посрещна въртящите се топки и те се оплетоха около дръжката ѝ.

Отново се заблъскаха с юмруци и запъшкаха. Ритникът на Скалбейрн помете краката на Боренсон.

Боренсон падна, понечи да се изправи, но Скалбейрн го фрасна с железния си юмрук в лицето.

Зашеметен, Боренсон рухна по гръб, за миг изгубил съзнание.

Скалбейрн извади дългата си кама, скочи на крака и я притисна в брадичката на Боренсон. Мирима се опита да прескочи парапета, уплашена, че Върховният маршал ще забие камата в гърлото на мъжа ѝ, но Сестра Конал я стисна за рамото и извика в ухото ѝ:

– Не се бъркай!

– Предаваш ли се? Предаваш ли се? – зарева грамадният Скалбейрн. Сред тълпата избухнаха ръкопляскания за победителя, придружени от ругатни: „Убий го!“, „Убий го кучия мерзавец!“, „Кралеубиец!“

Обикновено ругатните бяха предназначени само за най-големите страхливци и глупаци. Мирима се изуми от яростните оскърбления. Мъжът ѝ беше убил хала магесница и беше донесъл главата ѝ пред градските порти. Трябваше да го поздравят като герой.

Но хората нямаше да забравят, че мъжът ѝ е убил крал Силвареста. Мирима започна да съзнава, че никога няма да забравят деянието му, никога нямаше да му простят.

„Мистарска курва“ я беше нарекъл сър Хосуел. „Кралеубиец“, крещяха хората на съпруга ѝ. Тя се огледа и видя само зачервени от възбуда лица. Нищо нямаше да ги зарадва повече от това да видят мъжа ѝ убит.

Сега барабанът биеше ритмично и един самотен рог виеше високия, писклив сигнал за смъртния удар.

Призля ѝ. „Той е по-добър от всеки от вас – искаше ѝ се да изкрещи. – По-добър е от цялата ви сган, взета заедно!“

Тълпата зашътка, за да чуят отговора на Боренсон над тътена на барабана.

А там, легнал сред калта на арената, с притиснатата във вратната му вена грамадна кама, Боренсон отговори с гръмкия си смях, разсмя се толкова сърдечно, че Мирима се зачуди дали целият този бой не е нагласен само за забавление на дребните лордове.

Навярно не беше смъртен двубой в края на краищата, обнадежди се

тя. Двама опитни воители, играещи си на смъртна битка само за да възбудят една тълпа. Правила го бяха и преди.

– Предаваш ли се? – отново изрева Върховният маршал Скалбейрн и тонът му ясно даде да се разбере, че това не е шега.

– Предавам се – отвърна през смях сър Боренсон и понечи да се надигне. – Сили небесни, не бях срещал човек, който да ме подреди така.

Но Върховният маршал изръмжа злобно, натисна надолу главата на Боренсон и опря по-силно острието на дългия нож в гърлото му.

Според правилата на официалния рицарски двубой, предавайки се, сър Боренсон оставяше живота си в ръцете на Върховния маршал. Сега животът му принадлежеше на Скалбейрн и той можеше да бъде убит или оставен жив според прищявката му.

Но формалният рицарски кодекс на бойното поле рядко се взимаше на сериозно тук, на турнирната арена. От един победен рицар можеше да се поиска да плати откуп във вид на оръжие и доспехи, понякога дори в пари или земя. Но никога не го убиваха току-така.

– Няма да се отървеш толкова леко! – изрева като бик Върховният маршал. – Животът ти е мой, долно копеле, и смятам да ти го взема!

Сър Боренсон се отпусна на гръб, стъписан от яростта на Върховния маршал.

Друг на негово място сигурно щеше да продължи да се бори с надеждата да отърве живота си. Но верен на думата си, Боренсон остана да лежи, надсмивайки се на противника си.

– Казах „предавам се“. Ако ми искаш живота, взимай го!

Върховният маршал се усмихна дивашки и надвеси гигантското си туловище над него, сякаш изгаряше от нетърпение да забие ножа в гърлото му.

– Най-напред един въпрос – изръмжа Върховният маршал. – И трябва да ми отговориш честно, иначе – животът ти.

Боренсон кимна и светлосините му очи станаха ледени.

– Каж ми – ревна Върховният маршал, – Габорн Вал Ордън наистина ли е Земен крал?

Чак сега Мирима разбра, че Върховният маршал не иска живота на съпруга ѝ, а само информация. И толкова държеше да я получи, че бе готов да рискува живота си заради нея.

Честта задължаваше един признан поражение си рицар на бойното поле да говори истината. Сега Боренсон щеше да каже истината, стига отговорът му да не представляваше измяна към неговия господар.

Върховният маршал беше извикал така, че цялото поле се смълча

да чуе отговора. С глас, не търпящ възражение, Боренсон заяви:

– Той наистина е Земния крал.

– Чудя се... – каза Върховният маршал. – В Южен Кроудън чух странни слухове. Разправят, че в Къщата на Разбирането твоят крал се е учил в Стаята на лицата и в Стаята на сърцето – учел се е на подражателство и подбуждане в място, където един безчестник може да се научи как по-добре да мами. И после, когато той се обяви, че е Земния крал, в същия този ден, първият му акт беше да приложи добре измислена хитрина, за да прогони Радж Атън от земите си! Според някои това е доста странно съвпадение – младият Ордън „най-случайно“ да стане Земния крал точно когато Хиърдън има най-голяма нужда от него. Твърде удобно изглежда тая историйка, колкото да пообнадежди селяка. Тъй че, питам те отново: той наистина ли е Земния крал, или е мошеник?

– Кълна се в честта си и в живота си, той наистина е Земния крал.

– Някои го наричат кутре, при това без обичайната симпатия – изръмжа Върховният маршал. – Някои се чудят защо е избягал от Лонгмът, оставяйки хората си и баща си да загинат от ръката на Радж Атън. Че ако беше Земния крал, нали щеше да надвие дори Радж Атън. Но ти го познаваш момчето от години – отгледал си го от пале. Какво казваш ти?

Гласът на Боренсон трепереше от гняв.

– Убий ме веднага, въшлив негоднико, защото няма повече да слушам отровните лъжи, пръскани от оня тъпак крал Андърс!

През тълпата премина приглушен ропот и мнозина се заозъртаха към другия край на полето, откъдето бе дошъл сър Скалбейрн. А там при портата стоеше висок мъж, облечен в изящен халат. Имаше мека руса коса, остро, изсечено лице и мрачен поглед. Изглеждаше около тридесетгодишен, но ако имаше дарове на метаболизъм, можеше и да е доста по-млад. Мирима не беше го виждала досега, нямаше и да го забележи сред тълпата, но хората зашепнаха: „Принц Селинор.“ „Синът на Андърс.“

Гигантът се усмихна мрачно и вдигна очи към принц Селинор, сякаш чакаше одобрението му. Принцът кимна; изглеждаше доволен.

Така значи. Зад всичко това стоеше момчето на крал Андърс. Но защо искаше да разбере дали Габорн е Земния крал? Дали защото търсеше сигурно потвърждение, или го правеше само за да посади съмнения в умовете на селяните? Ако беше по втората причина, едва ли можеше да избере по-подходяща сцена за този спектакъл от тук, при дребните лордове.

Върховният маршал Скалбейрн прибра камата си в канията, след което подаде ръка на сър Боренсон.

– Е, станете тогава, сър Боренсон. Бих искал лично да го видя това момче крал.

За няколко мига арената се изпълни с млади момчета и дребни благородници, втурнали се да видят отблизо Върховния маршал, човека, победил сър Боренсон. Някои отидоха да му донесат пиката, други – да му докарат коня.

Боренсон се надигна треперейки. Никой не дойде да го утеши с дума или да го похвали за добрия бой. Той изкуцука сам до счупената си пика и коленичи, за да отвърже червения шал на Мирима, знака на благоразположението ѝ.

Мирима прескочи оградата и се огледа за по-лесен път до мъжа си. После закрачи в дълбоката кал и докато стигне до Боренсон, усети, че се е разтреперала и не знае какво да му каже.

Беше развързал шала, стоеше с гръб към нея и го увиваше на шията си. Опита се да го върже, без да се сети да свали ръкавиците, но кожата и металната оплетка го затрудниха.

Мирима обиколи пред него, върза му проклетото нещо и усети, че собствените ѝ ръце толкова треперят, че е по-непохватна и от него. Погледна го в лицето. Косата му беше зацапана от кал, кръвта от дълбоката рана над дясното му око вече се съсирваше.

– Видя ли? – попита той.

Мирима кимна мълчаливо. Вече не можеше да вижда. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

– Проклет да си, сега можеш да връзвам това около *трупа* ти.

Боренсон се изсмя – късо и хрипливо.

– Толкова ли за нищо ме нямаш, че не ми каза поне? – Помисли си, че той е трябвало да се бие тук, без тя да види.

– Опитах се да те намеря – обясни Боренсон. – Но на кралския пир те нямаше, нямаше те и на кралските игри. Тази сутрин никой не беше те виждал. А сър Скалбейрн ме призова и настоя битката да е преди залез-слънце. Беше въпрос на чест!

Всъщност наистина никой не я беше видял. Беше се постарала никой да не разбере къде отива.

– Можеше да изчакаш. По-малко ли ме обичаш от собствената си чест?

Досега не му беше говорила за обич. Габорн бе уговорил брака им и тя се бе съгласила. Не беше познавала Боренсон и седмица. Но

въпреки всичко се бе омъжила за него и въпреки краткото време заедно знаеше, че е влюбена. Искаше Боренсон да признае същото.

– Разбира се, че не – каза той. – Но какво е един живот без чест? Ти изобщо нямаше да ме заобичаш, ако бях по-малко мъж.

Боренсон погледна над рамото ѝ и Мирима се обърна да види какво гледа. Оказа се Конесестра Конал – носеше лъка и колчана ѝ. Боренсон се усмихна на коневладетелката.

– Милейди – каза Конесестра Конал. – Изтървахте си тези неща.

Мирима ги взе в една ръка.

– Ерин Конал, добра среща! – поздрави Боренсон. – Не бях чул, че си тук.

– Дойдох вчера – каза Конесестра Конал. – И няхах никакво по-интересно занимание, освен да гледам гниещата глава на халата, която довлече на съмване.

– Двамата сте се срещали? – попита Мирима.

– Един-два пъти – колебливо отвърна Боренсон. – Старият крал Ордън беше приятел на майка ѝ, така че се отбивахме в палата ѝ на път през Флийдс.

– Радвам се, че те виждам – каза Ерин и сведе глава като свенлива дама.

Това никак не се хареса на Мирима. Никак не ѝ харесваше мисълта, че двамата се познават и че Конал е привлечена от мъжа ѝ. Затова го попита грубо:

– Знаеш ли, че иска бебета от теб?

Боренсон изсумтя изненадано и лицето му почервеня.

– Ааа... ами разбира се, че ще иска да ми има децата. Коя коневладетелка няма да иска? – Говореше като на тълпа приятели на чашка. После замълча, сякаш усетил, че е избързал с отговора, и добави на шега: – Но, разбира се, ние с теб няма да ѝ дадем скъпите си дечица, нали, миличко?

Мирима се усмихна със стиснати устни.

Върховният маршал

Боренсон се извърна настрана, съжалил, че няма как да избяга от жена си. Не посмя да я попита нито какво прави с този лък, нито защо е с Ерин Конал.

За щастие, налагаше се да си разчисти нещата от полето за

следващия двубой, така че отиде при коня си и го поведе заедно с двете жени към Върховния маршал.

Върховният маршал беше потънал в тих разговор с принца. Но Боренсон, разбира се имаше два дара на слух, така че хвана края му.

– Кажете на баща си да задържи проклетите си пари – шепнеша Върховният маршал. – Армиите ми няма да зимуват в Кроудън, ако това момче *наистина* е Земният крал. Ще ги пратя където трябва.

– Разбира се, разбира се – отвърна с почти умолителен тон Селинор. После вдигна очи и видя, че Боренсон идва към тях.

Боренсон се усмихна и извика:

– Принц Селинор, сър Скалбейрн, позволете да ви представя жена си.

Върховният маршал кимна за поздрав, а принц Селинор само огледа одобрително Мирима от главата до петите.

– Отивам да си взема коня – каза Селинор и се обърна. Докато минаваше, Боренсон подуши силната миризма на алкохол, лъхаша от него. Селинор тръгна през тълпата към северния край на арената.

– За какво беше всичко това? – попита Боренсон Върховния маршал. Гледаше го в лицето. Скалбейрн се извисяваше над него като мечок. – Каква беше тая приказка за зимуване в Кроудън?

Върховният маршал го изгледа продължително, сякаш преценяваше колко да му каже. Явно това, което имаше да каже, не беше нещо, което кралят на Южен Кроудън Андърс държеше да се разчуе. Но Върховният маршал беше корав мъж и като че ли не го интересуваше какъв ефект ще имат думите му.

– Преди четири дни в Белдинук ме стигна вестта за нападението на Радж Атън тук. Но ми я донесоха пратениците на крал Андърс, който ме помоли да заведа Праведната орда на свободните рицари в Южен Кроудън. И донесоха пари, с които да платят пътя. Доста пари. Замириса ми на подкуп.

– Иска да подкупи рицарите на честта?

– Мога да разбера притеснението на Андърс – продължи Върховният маршал. – Кой крал не би поискал свободните рицари да лагеруват във владението му, когато войските на Радж Атън се движат наоколо? Всъщност ходът му ми се стори логичен. Но вместо това подгонихме Радж Атън в планините и наредих на хората ми да го преследват. Но като стигнах снощи Кроудън, разбрах, че Андърс все още държи войската ни да остане там, пренебрегвайки по-голямата заплаха за Мистария. Сигурно му току-що настоя да спазва договора ни, поне засега.

– Какво ще направите?

– Андърс ще побеснее. Връщам му златото – поне по-голямата част.

– Андърс, изглежда, е страхливец – каза Боренсон.

При тези думи черните очи на Върховния маршал блеснаха опасно.

– Не го надценявайте. По-лош е и от страхливец.

– Тоест?

– Той иска войските ми, и то на всяка цена. Един страхливец щеше да ги иска за защита. Но докато пътувах към Кроудън, си мислех – ами ако се страхува не от Радж Атън? Ако всъщност се страхува от Земния крал?

– От Габорн? – стъписа се Боренсон. Не можеше да си представи, че Андърс ще се бои от момчето.

– На границата намерих доказателство. Крал Андърс беше поставил войски на пътя и беше забранил на всички селяни и дори на търговците да влизат в Хиърдън. Бойците му обявяват Габорн за самозванец и говорят, че е пълно губене на време хората да идват да го гледат, и че това е против интересите на Андърс.

– Ако Андърс няма интерес сам да разбере истината – каза Боренсон, – това е едно. Но да забранява на хората си да идват? Това е зло.

– Погледни на нещата от негова гледна точка – каза Скалбејрн. – Земен крал не е имало от две хиляди години. Във времената на Ерден Геборен той е бил зачитан като единствен и истински крал на целия Роуфхейвън. Но оттогава по-низши хора са се обявявали за крале и така земята е била разпокъсана. Какво ще стане с Андърс, ако хората се вдигнат и предложат да служат на Дома Ордън? Дали ще се задоволи с положението си на дребен лорд? Или ще бъде приканен да се поклони и превие коляно като някой прост селяк? Ти и простите люде можете да мислите, че е чудесно да има Земен крал, но запомни ми думата: ако Андърс можеше да убие момчето още сега, не би се поколебал. И той не е единственият владетел в Роуфхейвън, който би го направил.

– Проклятие – прошепна Боренсон и се огледа. Мирима и коневладетелката бяха достатъчно близо, за да чуят всичко, казано от Върховния маршал.

– Майка ми твърди, че ако изобщо по наше време бъде въздигнат Земен крал, то той ще дойде от Дома Ордън – каза коневладетелката Ко-нал. – Помоли ме да проверя дали той наистина е Земния крал и ако е, да му предложи подкрепата на клановете.

– Аз също – заяви Върховният маршал. – Стига да е Земния крал.

– Но той е – настоя Мирима. – Десет хиляди души при Лонгмът видяха как духът на Ерден Геборен го короняса. А аз лично съм чувала за поведиците на Габорн в ума си.

– Срегнах го тази сутрин – каза Ерин на Скалбейрн – и разбрах истината. Аз ще го подкрепя.

– Да, но крал Андърс осмива приказките за коронясването му като брътвеж на обладана от привидения войска – възрази Върховният маршал Скалбейрн. – Изтъква, че е присъствал Земният пазител Бизнесман и че този стар вещер може да има пръст в някакво мошеничество.

– Това са мерзки злословия – възмути се Мирима.

– Да, но Андърс може да вярва, че е така – каза Скалбейрн. – Той изтъква, че собственото му родословие е точно толкова истинско, колкото и на Ордън, и че е напълно възможно Земния крал да се пръкне от неговия род.

– Ще провъзгласи принц Селинор за Земния крал? – удиви се Конестра Конал. – Селинор пияницата? Много тъжни неща съм слушала за него.

– Разбира се, че не – подсмихна се Върховният маршал. – Защо Андърс ще изтъква напред сина си, след като толкова обича себе си?

Боренсон се изсмя презрително.

– Мисля – продължи Върховният маршал, – че синът му не е нищо повече от пионка. Момчето дойде тук уж за да предложи меча си в кралската гвардия, като син на някой дребен лорд. Но приказва повече като шпионин по поръчка на баща си. Само го послушайте като се върне!

– Кажете ми тогава – попита Боренсон, – ако Земния крал призове мъжете ви на битка, колко можеш да доведеш?

Върховният маршал изпръхтя и тъмните му като кремък очи примигаха.

– Ако доведем всички? Броят ни понамаля. Праведната орда наброява около хиляда души конница и още осем хиляди стрелци, шест хиляди пиконосци, петстотин каменометци и, разбира се, към тях петдесет хиляди щитоносци и тълпа.

Върховният маршал не си направи труд да спомене качеството на бойците си. Неговата хилядна конница струваше колкото десет хиляди конници на всеки друг владетел, докато така наречените му „стрелци“ си бяха професионални убийци, които често навлизаха в опасна територия и можеха да изтрепят от засада цяла армия.

– Шшт – прошепна Мирима.

Селинор доведе коня си при тях; неговият Дни го следваше

няколко крачки по-назад. Въпреки че конят му беше подсилен, ушите му бяха клепнали и изглежда имаше нужда от добра храна в кралските конюшни, след като бе пропътувал сто и петдесет мили от заранта.

Принц Селинор се усмихна невинно и попита:

– Тръгваме ли?

Боренсон ги поведе през множеството. Тази вечер улиците бяха пълни, тъй като селяните се местеха от една трапеза на друга и от един турнир на друг. Селинор завиваше ловко през тълпата, но краката му се огъваха. Явно беше вече доста понапреднал с чашите.

Никой не проговаряше – оставиха на принц Селинор да запълни неговото мълчание, което той направи с голяма охота, като забърбори:

– Всичко това направо ми се струва невероятно. Искам да кажа, *познавам* Габорн. Ходехме с него в Къщата на Разбирането, но не сме говорили много. Рядко го виждах. Той не прекарваше много време в пивниците...

Коневладелката Конал се намеси:

– Ние, разбира се, не бихме могли и да очакваме, че ще се сприятелите сериозно с някой, който не прекарва цялото си свободно време в пивниците.

Селинор не обърна внимание на ужилването.

– Имам предвид, че беше много странно момче. Тъй като учеше в Стаята на лицата и в Стаята на сърцето, не изучаваше оръжие и тактика. Тъй че, разбира се, не го познавах добре.

– А може би говорите толкова лошо за него, защото изпитвате ревност? – каза Конал.

– Аз ревнив? Та аз никога не бих могъл да стана Земния крал. И храня пълно уважение към Ордън. Но като дете понякога си мечтаех, че през живота ми ще се появи Земен крал. И винаги си го представях като някой така, по-голям от мен, и по-стар... някой, чието чело е набраздено е набраздено от дълбока мъдрост, със сила на цяла армия, издуваща гърдите му, някой с легендарна осанка. Но какво получавам? Ха! Габорн Вал Ордън!

Мирима се зачуди на думите на принц Селинор. Младежът говореше съвсем невинно, като разбърборило се безгрижно хлапе. Но наистина ли беше невинен брътвежът му? Всичко, което казваше, като че ли беше добре пресметнато да всява съмнение у другите.

– Габорн служи на своите хора – каза Боренсон на Селинор. – Служи им по-вярно от всеки друг, когото съм срещал. Може би затова Земята избра Габорн, направи го наш върховен закрилник.

– Може би – отвърна Селинор. Усмихна се някак студено и надменно и килна глава замислено.

Когато Боренсон стигна до голямата зала с принц Селинор, Върховният маршал Скалбейрн и коневладетелката Конал, десетки лордове и барони вече пируваха по разположените в кръг маси. В центъра на кръга на възглавнички седяха менестрели и свиреха тихо, а обслужващите деца притичваха между кухнята и склада, носеха храна и пиене, както им бяха заръчали, и после почистваха масите.

Щом Боренсон застава на прага с останалите зад него, Габорн се усмихна, стана за поздрав и извика:

– Сър Боренсон, лейди Боренсон, принц Селинор и лейди Конал, добре сте дошли. Нека слугите ви донесат столове и блюда. – След това вдигна очи към Върховния маршал и попита: – А ваша милост сте?...

Менестрелите оставиха лютни, тамбури и барабани. Габорн се взря твърдо в очите на Скалбейрн.

– Ваше величество, позволете ми да ви представя Върховния маршал Скалбейрн, Предводителя на Свободните рицари на честта.

Боренсон очакваше, че Скалбейрн ще кимне учтиво и ще огледа Габорн отдалече. Но Върховният маршал пристъпи без колебание напред и избоботи грубо:

– Милорд, някои твърдят, че вие сте Земния крал. Вярно ли е?

Въпросът стъписа Боренсон, защото смяташе, че мъжът вече се е убедил. Но със закъснение осъзна, че Върховният маршал се бе убедил само, че Боренсон вярва, че Габорн е Земния крал.

– Да, аз съм – заяви Габорн.

Върховният маршал каза:

– Разправят, че Ерден Геборен гледал в сърцата на хората и назовавал някои от тях за свои бранители. Ако притежавате тази сила, тогава ви моля, вгледайте се в сърцето ми и ме Изберете, защото бих служил на Земния крал с живота си. Водя със себе си Праведната орда на Свободните рицари на честта, хиляди воини, които ще се сражават редом с мен.

Той извади меча си и пристъпи към кралската маса, после коленичи, заби острието в пода и положи длани на дръжката.

Боренсон за миг се стъписа. Никой не си позволяваше публично да поиска тази чест от Земния крал. Но Габорн като че ли не се стресна от грубата безцеремонност на Върховния маршал.

Около кралските маси лордовете започнаха да мърморят стъписани. Някои поставиха под въпрос доброто възпитание на сър Скалбейрн, но Върховният маршал беше прочут воин, един от най-великите в цял Роуфхейвън, и те знаеха, че той може да доведе десетките си хиляди бойци да подсилат армиите на Земния крал. А това щеше да е огромна придобивка. Тъй че никой не посмя да го упрекне открито.

Нещо повече, никой Върховен маршал никога не беше предлагал верността си на един крал.

Досега.

Габорн се наведе над масата, поставил ръцете си от двете страни на сребърното си блюдо, и се взря продължително и твърдо в очите на Върховния маршал.

Върховният маршал Скалбейрн също се втренчи в него.

Лицето на Габорн се изопна както всеки път, когато извършваше Избора. Взря се дълбоко в очите на Върховния маршал и вдигна лявата си ръка, сякаш готов да изпълни церемонията.

След което пусна ръката си и го изгледа потресен и разтреперан.

– Вън! – каза Габорн с преbledняло лице. – Вън, ти, скверно същество! Вън от замъка ми! Вън от земите ми!

Потресен, Боренсон си спомни хората, които Габорн беше Избрал през последната седмица: бедняците, глупците и стариците, които една кама не можеха да извадят в своя защита, камо ли меч.

Сега един от най-великите воители на века бе коленичил пред него, а Габорн го отхвърляше!

Върховният маршал се усмихна в таен триумф.

– Но защо, милорд? – попита той. – Защо ще ме гоните?

– Трябва ли да го изрека? – попита Габорн. – Виждам вината ти, написана в сърцето. Трябва ли да я изрека за твой вечен срам?

– Моля ви, направете го – отговори Върховният маршал. – Назовете моя грях и ще знам, че сте Земния крал.

– Не, няма да го назова – кипна Габорн, сякаш самата представа за видяното будеше погнусата му. – Тук има жени и ние сме на пир. Няма да го назова сега... нито никога. Но отказвам службата ти. Вън.

– Само *истинският* Земен крал би разбрал, че съм недостоеен да живея – каза Върховният маршал, – и само един истински благородник би отказал да назове греха ми. Предложението ми все още е в сила. Предлагавам ви службата си.

– Аз я отхвърлям – отговори Габорн.

– Щом не мога да живея в служба на вас – заяви Скалбейрн, –

тогава ще умра в служба на вас.

– Така може би е най-добре – каза Габорн.

Върховният маршал Скалбейрн стана и прибра меча си в ножницата.

– Вие, разбира се, знаете, че Радж Атън се придвижва на юг, към сърцето на родната ви Мистария. Ще трябва да му се противопоставите, и то скоро. Вашите врагове биха искали да видят поражението ви.

– Знам – каза Габорн.

– Праведната орда се движи на юг. Ще се сражавам редом с тях, въпреки че ме мразите.

Когато Върховният маршал се обърна, за да напусне Хиърдън, в залата се бе възцарила гробна тишина.

Боренсон забеляза изражението на принц Селинор. Принцът беше килнал глава на една страна и беше изгледал с преценяващ поглед целия спектакъл.

И забеляза също така, че младият принц не посмя да предложи меча си.

Зелената жена

Ейвран летеше, без да спира да се озърта назад. Взираше се в далечината към крепостта и към зверомайстора Бранд за какъвто и да било признак, че нещата са се променили. Очакваше да види дим от горящите сгради или да чуе съдбовния гръм.

Но крепостта блестеше на утринното слънце, белият камък на кулите ѝ просветваше както винаги, докато не се смали пред очите ѝ и няколкото ѝ високи кули не се превърнаха в бледо петънце на хоризонта. После бе погълната напълно от вдигащите се от низините облаци. Дори Ейвран да имаше очите на далекогледец, щеше да изгуби замъка сред мъглата.

Остана във въздуха с часове. Светът течеше под крилете на граака. В лицето ѝ биеше хладен вятър, а слънцето стопляше хълбока и гърба ѝ. Облаците продължаваха да се издигат в небето и някои се изопнаха нависоко, превърнаха се в кристални стълбове, в причудливи скулптури. Летенето в тях винаги бе погрешно, знаеше Ейвран. Бяха пълни с парчета смразен от вятъра лед, а въздушните течения наоколо им можеше да са опасни.

Дори да се доближиш до тях означаваше да усетиш ледената им

захапка. Ейвран съжали, че не си носи кожените ръкавици, за да топят ръцете ѝ.

Присви се до врата на граака, да почувства топлината на тялото на Кожоврат и да се вслуша в тихия ритъм на дъха му, за да разбере, когато започне да се уморява.

На два пъти през деня беше позволила на Кожоврат да се спусне под мъглите и да отдъхне малко на земята. Граакът беше стар и лесно се уморяваше. Тя се боеше, че ако прекали с ездата, сърцето му може да спре от умора.

Докато летяха, планините Алкаир се смалиха и скоро се изгубиха в мъгла, а планините Брейс се надигнаха от облаците и се проточиха напред. Ейвран знаеше по име всеки връх и знаеше също така, че бързо се приближава към Карис, намиращ се точно зад една седловина на седемдесет мили напред. Съмняваше се, че ще стигне Карис до мръкване, и се надяваше само, че облачната покривка ще е тънка, за да може да види отгоре светлините на града.

Беше вече почти по здрач; Ейвран летеше със свит от глад стомах, устата ѝ беше пресъхнала от жажда и не искаше да кара носачът ѝ да търпи повече, отколкото бе способна да изтърпи сама. Беше се притиснала плътно до врата му, слушаше тихото и ритмично туп-туп, туп-туп на сърцето му и се чудеше дали да не му позволи отново да отдъхне.

Беше се разсеяла в може би най-важния миг в живота си. Защото тъкмо тогава зелената жена се спусна като комета от безоблачното небе.

Ейвран чу безсловесен вик – разкъсаш, слуха вой – и вдигна очи. Небето над нея беше съвършено синьо, като яйце на червеношийка.

А от небето падаше зелена жена.

Ейвран я зърна едва на двеста разкрача разстояние. Жената се преметаше презглава, гола като новородено бебе. Беше висока, тънка, ребрата ѝ ясно се четяха под малките ѝ гърди. Косата ѝ и космите между краката ѝ бяха с цвета на борови иглички, докато кожата беше с по-нежен оттенък, почти с цвета на човешка плът.

Ейвран не успя да различи много други подробности.

Погледна нагоре, за да види да не би жената да е паднала от някой небесен съд. Понякога в балони с горещ въздух се возеха огнетъкачи. Разправяха и че Небесните господари пътували на кораби от облак, въпреки че самата Ейвран никога не беше виждала такъв кораб.

Но нито горе, нито някъде наблизо се виждаше облак или балон.

В този момент Ейвран усети как студеният вятър задраска ръцете ѝ и задуха през дупките по наметалото и в лицето ѝ. И видя жената

съвсем ясно. Съвсем ясно чу вика й.

Нещо в Ейвран се прекърши.

Беше видяла как майка й падна от стола и си удари главата в каменната настилка пред камината. Беше видяла как петгодишната й приятелка Килис се катурна от площадката за кацане и се разби долу в скалите.

Не можеше да гледа безучастно как друг човек пада и умира.

Забравила всякаква мисъл за задачата си да отнесе съобщение до херцог Палдейн в Карис, тя се приведе, стисна здраво Кожоврат с крака и му извика:

– Долу! Бързо!

Граакът прибра крилете си и се изстреля след зелената жена като ястреб, спуснал се за мишка.

За миг жената вдигна очи и се взря към Ейвран с протегнати за помощ ръце. Устата й беше зинала от ужас, дългите й зелени нокти се протягаха като нокти на птица.

„Не е човек“ – разбра Ейвран. Тази жена не беше човек. Все едно. Приличаше почти на човек, макар да беше трудно да се каже. След няколко секунди тя се спусна стремглаво през облаците и се изгуби от погледа й.

Ейвран я последва през мъглата. По кожата й полепнаха капки влага.

Кожоврат плесна с криле и забави, отказа да се гмурка слепешком в мъглата. Отдолу се чу пукот на кършещо се дърво и писъкът на зелената жена заглъхна.

Щом голямото влечуго излезе под niskия облачен таван, Ейвран видя зелената жена.

Беше паднала в някаква овощна градина, между три криви чворести дървета. Едно от дърветата се беше прекършило при сблъсъка и на мястото на горните клони сърцевината проблясваше бяла.

Граакът направи плавен кръг над градината. Умът на Ейвран сякаш беше изтръпнал, докато подкарваше Кожоврат към земята. Грамадният гущер плесна с криле и Ейвран скочи на земята миг преди той самият да я докосне.

След секунди вече стоеше до зелената жена.

Жената лежеше леко извърната на една страна, с дясната ръка над главата й, разкрячена. Беше се ударила толкова силно във влажната земя, че тялото й бе издълбало дупка.

Ейвран не можа да види никакви външни признаци за счупени кости. Нищо не се виждаше да стърчи от плътта на зелената жена. Но видя

кръв, толкова тъмнозелена и мазна, че изглеждаше почти черна, потекла над лявата ѝ гръд.

Ейвран рядко беше виждала гола жена – и никога не беше виждала такава като нея. Зелената жена беше не просто красива; беше неземно красива, като някоя дама от Владетелите на руни, надарена с толкова много дарове на обаяние, че една простосмъртна можеше да се отчае само като я види.

И в същото време, въпреки съвършените черти на лицето ѝ, въпреки съвършено гладката ѝ кожа, зелената жена очевидно не беше човек. Дългите ѝ пръсти завършваха с нокти, остри като рибарски куки. От устата ѝ, леко отворена, бликаше зелена кръв и се виждаха кучешки зъби, по-дълги и от мечешки. А ушите ѝ бяха някак... сбъркани. Бяха тънки и изящни, но някак си... кривнати малко, като уши на сърна.

Зелената жена не дишаше.

Ейвран опря глава на гръдния ѝ кош и се вслуша. Чу сърцето ѝ – биеше тихо, дълбоко, сякаш зелената жена бе в дълбока дрямка.

Ейвран опипа ръцете и краката на зелената жена за рани. Изтри зелената кръв от шията ѝ и откри нещо като порязване, вероятно от ноктите на самата жена. След това изтри кръвта от устните на жената и надникна в устата ѝ.

Беше си прехапала езика при падането и кървеше лошо. Ейвран извърна на една страна главата на жената, за да не би обилно стичащата се в гърлото ѝ кръв да я задави.

Зелената жена изръмжа ниско и гърлено – като куче, събудено, докато е сънувало лов.

Ейвран отскочи уплашена, че тази жена може да е някое животно. Хищно. Смъртно опасно.

Отнякъде изляя куче.

Ейвран вдигна очи.

Намираше се в края на някаква ферма. Недалече беше къщата – струпана от събрани по полето камъни, със сламен покрив. В края на оградата лаеше свиреп вълкодав, но не смееше да се приближи до граака. От своя страна граакът само гледеше кучето гладно, сякаш се надяваше вълкодавт да му скочи.

Зелената жена отвори очи и сграбчи Ейвран за гърлото.

Ейвран изпищя.

Избавлението

Роланд и барон Пол бяха яздили здраво през целия ден със скорост, която щеше да убие един нормален кон. И изведнъж чуха лай на куче и детски писък.

Тъкмо бяха минали покрай едно село в подножието на планините Брейс и конят на Роланд бе забавил, заради насрещния вятър. Небето се беше заоблячило и тъй като хълмовете бяха много близо и нагъсто, вечерните сенки вече се сгъстяваха.

Когато чуха писъка, тъкмо приближаваха една малка ферма с градина с круши и ябълки зад нея.

Бърз поглед и Роланд видя един граак, кацнал сред градината – зъбеше се на огромен вълкодав, – а под сянката на едно дърво едно момиче пишеше от ужас.

– Сили небесни, див граак! – извика барон Пол и пришпори бойния си кон. Тук, близо до планините, дивите грааци често нападаха селски животни. Но беше рядкост да посягат на хора.

Сърцето на Роланд заби лудо.

Барон Пол се пресегна зад гърба си, извади брадвата си и пришпори коня си покрай къщата, като подплаши няколкото гъски, струпали се пред вратата. Конят му прескочи дървената ограда. Кучето, окуражено от появата на барон Пол, скочи след него и връхлетя срещу граака.

Конят на Роланд изведнъж прескочи оградата и Роланд осъзна, че и той напада граака, без да го е мислил. Бръкна под туниката си за късия меч, макар че едва ли щеше да му свърши много работа срещу грамадния гушер. Целият свят сякаш за миг се стесни. Роланд чуваше писъците на детето в градината и видя как огромният звяр се надигна и разпери криле. Конят на барон Пол се изправи на задните си крака и зарита във въздуха.

Гушерът, както изглеждаше, беше стар, огромен. Зъбите му бяха като ножове, златистите му очи светеха.

Псето скочи към него и граакът разтвори муцуната си и го спипа в дългите си челюсти. Разтърси го силно и костите на кучето изпращаха. В същия момент, докато гушерът се беше разсеял, барон Пол вдигна брадвата си с две ръце и с все сила го удари право между очите.

– Ха, така ти се пада, мръсна твар! – с малко смешно пресилен героизъм извика баронът.

Граакът дръпна главата си, сякаш стъписан от изненада. Кръв

рукна от тежката рана, нанесена му от барон Пол. Граакът плесна веднъж с криле, после залитна на една страна и рухна.

Роланд поседя половин секунда в седлото си, изпълнен с триумфална възбуда и стиснал глупаво меча.

Обаче детето продължаваше да пищи.

След като тялото на граака се строполи на земята, Роланд видя детето по-добре, защото до този момент беше скрито зад крилата му – момиче на седем-осем години, коленичило до дърветата. Беше полуизвърнато към него. Пронизващо зелени очи и коса, също толкова рижа като неговата.

Носеше наметало с качулка, тъмносино на цвят, с кралския герб, извезан на него – образа на зелен мъж с лице, обкръжено от дъбови листа. Над него беше изшит с червен конец летящ граак.

Небесна ездачка. Роланд пребледня. Бяха убили граака на кралски вестоносец. С всичкото злато, което имаше, нямаше да може да се изплати на новия крал.

Детето отново изпищя и Роланд разбра още нещо. Дървото на киселищата, под която седеше детето, беше скършено, сякаш ударено от гръм. А във високата кафява трева под дървото лежеше нещо зелено.

И един от ноктите на това нещо се беше забил в наметалото на небесната ездачка.

Детето изобщо не беше нападано от граака. Нещо друго го беше спипало здраво.

– Помо-о-о-щ! – изрева детето.

Роланд притича още няколко крачки напред, за да погледне по-добре – и видя съвсем ясно зелена жена, легнала сред локва тъмнозелена кръв.

Такова чудовище не беше виждал никога. Зелената жена беше красива и невъобразимо странна. Държеше здраво дрехата на детето в ноктите си, просто я държеше и се беше втренчила в знака, извезан на гърдите на момичето. Хипнотизирана, тя въртеше момиченцето насам-натам, зяпнала в цветните нишки, оформящи лика на зеления мъж.

– Махни се от това нещо, дете – прошепна объркано той. – Спри да пищииш и остави наметалото си на звяра.

Момичето се обърна към него. Лицето му бе пребледняло като пепел. Спри да пищи, но почна да хленчи, докато се мъчеше да се измъкне от халата и да се отскубне.

Междувременно барон Пол беше слязъл от коня и се приближаваше с тежко пръхтене към тях. Вече бе прибрал бравата.

Роланд скочи от коня си, вдигнал меча за бой.

Зелената жена почти не забеляза двамата мъже, докато момичето не се опита да се отдръпне от нея. Тогава замахна, спипа я за ръката и я изгледа с очите си, течnozелени като кръвта ѝ.

– Пусни я! – извика Роланд, пристъпи напред и размаха меча си. Барон Пол пристъпи до него.

Зелената жена се извърна към тях, втренчи се в Роланд и някак през него. Отхвърли детето настрана като парцалена кукла, после се надигна на колене и задуши във въздуха като животно, малките ѝ гърди се разлюляха, докато въртеше глава наляво и надясно да улови миризмата, после се втренчи съсредоточено в барон Пол.

Сърцето на Роланд биеше лудо от страх.

– Точно така – каза барон Пол. – Мен търсиш ти. Мен искаш. Кръв надушваш ли? Искаш ли? Ела я вземи.

Зелената жена скочи към Пол и преодоля на три крачки шестдесетте стъпки разстояние. Роланд се приготви за атаката. Заби стъпала в земята, вдигна меча и премери замаха си така, че да отсече главата на зелената жена. С мощен вик той размаха меча си тъкмо когато зелената жена се добра до барон Пол.

Вложи в удара цялата си тежест, стовари меча във врата на зелената жена и усети, че острието все едно се удари в камък. Издрънча в нея, отскочи от врата ѝ и го плесна по лявата китка.

Болката го ужили, а от удара дясната му ръка изтръпна.

Зелената жена спипа барон Пол. Беше паднал на гръб, твърде блисан, за да се сети да замахне, а тя се беше изгърбила над него, стиснала дръжката на бравдата му.

Барон Пол се мъчеше да раздвижи оръжието, но въпреки даровете си на мускул почти не можа да го мръдне.

Тя задържа бравдата и я огледа. Подуши кръвта на граака, после изплезидългия си език и близна леко съсирващата се по острието кръв.

Роланд отстъпи крачка назад, а чудовището притвори чувствено очи, наслаждавайки се на вкуса на кръвта.

Момичето продължаваше да хленчи. Кръвта пулсираше в ушите на Роланд, а предницата на туниката му беше плувнала в пот.

Явно зелената жена жадуваше за кръв точно толкова, колкото удавник за още глътка въздух.

– Сили небесни, разкарайте я от мен! – изпъшка в ужас барон Пол. Държеше бравдата и се мъчеше да я издръпа; зелената жена започна да я облизва жадно.

Роланд никога не беше виждал такова нещо, никога не беше чувал за нещо като тая зелена жена. Трябваше да е някое призовано същество, може би някое зло чудовище, привлечено от Долния свят. От две малки рани на шията ѝ се стичаше зелена кръв – зелена като зелени пламъци.

Кралската ездачка продължаваше да хлипа. Роланд ѝ извика тихо:

– Махни се оттук, дете. Върви бавно. Не бягай. – Той самият заотсгътва, разбрал, че с нищо не може да помогне на барон Пол.

Зелената жена спря да ближе острието на брадвата, обърна се и го изгледа, след което повтори с тих глас, имитирайки съвсем точно всяка негова дума:

– Махни се оттук, дете. Върви бавно. Не бягай.

Роланд не разбра дали звярът заповядва на него, или просто повтаря думите му. Отстъпи крачка назад и един сух клон изпраща под петата му.

Зелената жена облиза острието на брадвата и извика на барон Пол:

– Мен търсиш ти. Мен искаш. Кръв надушваш ли? Искаш ли? Ела я вземи.

Барон Пол кимна, докато тя дооблизваше острието, и пусна брадвата.

– Кръв – прошепна той. – Кръв.

Зелената жена спря да ближе и го зяпна.

– Кръв – повтори тя и пак прокара език по острието. – Кръв.

Роланд беше отстъпил вече десетина крачки и се чудеше дали да не побегне и да не се спира. Човек никога не бяга от куче, знаеше той, или от глиган. Движенията на краката ти само възбуждат животните. Реши, че и той няма да бяга от зелената жена.

Само отстъпи и се обърна. За част от мига зелената жена скочи и го спипа изотзад.

– Не! – извика той, докато тя го поваляше на тревата и го обърна на една страна. Устата му се напълни с пръст и му замириса на моркови и на плесента по растящия наоколо ечемик.

Последва пареща болка – зелената жена заби един от дългите си нокти в китката му. Той се помъчи да се отскубне, опита се да я изрита в лицето. Тя го задържа, прокара езика си по лявата му китка и облиза кръвта.

Той я изрита в глезените. Макар да изглеждаше тънка като танцьорка, мускулите ѝ се оказаха здрави като стоманени въжета. Борбата не му донесе нищо – тя само го стисна още по-здраво, готова да откъсне ръката му от рамото.

Той изохка от болка.

Зелената жена засмука от раната му, изтръгвайки жизнените му сокове с тих, мляскащ звук. Той извика и започна да се бори за живота си, уплашен, че всеки момент ще го ухапе за гърлото.

– Помощ! – изрева Роланд и се озърна в паника към барон Пол. Но дебелият рицар едва се беше изправил на разтрепераните си крака и го гледаше в безпомощен ужас.

„Сили небесни – помисли той. – Да спя цели двайсет години и да се събудя само за да умра още първата седмица.“

Изведнъж детето притича до барон Пол, грабна брадвата му и скочи към тях.

– He! He! – извика й Роланд.

Момичето замахна с брадвата към зелената жена. Чу се тъп удар.

Зелената жена спря, надигна се и поосвободи хватката си.

Обърна се, втренчи се в детето и извика:

– He! He!

После го пусна и Роланд се озова на свобода. Понечи да тръгне залитайки през тревата, но само на три крачки се спъна и падна. Зелената жена го изгледа жадно.

– He! – повтори детето. – Не него. – Замахна за втори път с брадвата и удари зелената жена в черепа.

Зелената жена се присви на земята. Вдигна очи към детето и повтори:

– He.

Момичето пусна брадвата. Беше оставила само една драскотина по кожата на жената, съвсем лека резка. От нея се процеди тъмнозелена кръв.

Детето посегна с ръка и погали косата на жената. Зелената жена изви гръб, сякаш доволна от тази проява на внимание.

– Когато обучаваш опасно животно – тихо каза момичето на Роланд и на барон Пол, – трябва да го награждаваш за добро поведение и да го наказваш за лошо.

Роланд кимна. Разбира се, момичето трябваше да разбира от дресиране на зверове. Нали беше небесна ездачка в края на краищата и бе гледала граци.

Преди да си даде дара, Роланд беше кралският касапин. Като дете едно от първите му задължения беше да носи кокали и обрезки при кучкарниците, за да може зверомайсторът Хамриксън да дресира бойните кучета на краля. Ето защо реши, че е разбрал за какво го моли

момичето.

Той заотстъпва предпазливо, за да не привлече отново вниманието на зелената жена, след което скочи болезнено към убития граак.

– Не, аз ще го направя – спря го момичето. – Тя трябва да ме приеме за своя господарка.

Избърза покрай него и заобиколи гущера. Очите ѝ изглеждаха пусти от скръб, когато го погледна. После се наведе и издърпа кучешкия труп от челюстите му. Не беше лесно. Вълкодавът беше грамадно куче, трябваше да има поне сто фунта. Въпреки това момичето го надигна с лекота.

„Какъв глупак съм – помисли Роланд. – Това момиче е небесен ездач, с поне един дар на мускул. Въпреки малкия си ръст е по-силна от мен. Мислех си, че я спасявам, а ето, че детето спаси мен.“

Тя пусна кучето в краката на зелената жена и прошепна:

– Кръв. За теб.

Зелената жена подуши кучето, после започна да ближе козината му. Когато сякаш се увери, че никой няма да издърпа плячката, заби зъби в трупа и започна да го разкъсва.

– Добро момиче – каза детето. – Много добро.

Зелената жена вдигна очи към детето. Кръв капеше от устата ѝ, докато повтаряше:

– Добро момиче.

– И си умна – каза детето.

После посочи гърдите си и прошепна: „Ейвран, Ейвран“. Зелената жена повтори името ѝ. После посочи Роланд и той каза своето име. Барон Пол се приближи и също каза своето. Тогава Ейвран посочи към зелената жена.

Зелената жена спря да яде и я зяпна тъпо.

Скъпоценният камък

Сълзи на гняв и болка заплашваха да заслепят Ейвран, докато работеше – гняв и болка от това, че вижда граака си мъртъв. Не искаше да изглежда дете, не искаше да се държи като дете. Но разбра, че е невъзможно да се прави на безразлична.

Затова, след като Роланд и барон Пол се представиха, тя се залови с раната на Роланд – движеше се сковано като в сън. Падането на зелената жена от небето, потресът от това, че вижда Кожоврат мъртъв,

ужасиите, които знаеше, че са се случили в замъка Хейбърд, всичко това я беше зашеметило и я караше да се чувства като пребита. Искаше ѝ се да запищи.

Но тя прехапа устна и продължи работата си.

Знаеше, че раната на китката на Роланд ще жили като оса, докато я промива. Раната беше дълбока, раздрана и кървеше силно. Тя отиде до кладенеца до къщата, извади вода и проми раната. Той потисна вика си, а зелената жена се приближи алчно, като куче, молещо за огризки.

– Не – предупреди Ейвран зелената жена. – Този не е за тебе. – Барон Пол разтърси заканително брадвата и зелената жена се отдръпна.

Роланд се изсмя окаяно.

– Благодаря, чеденце, че не ме даде за храна на домашната си любимка. – Ейвран тъкмо беше привършила с промивката. От раната потеche кръв и тя отпра парче от ризата на Роланд и го превърза.

– Не ми е любимка – възрази Ейвран. Мъчеше се да сдържи собствената си болка.

– Опитай се да го кажеш на нея – изпръхтя барон Пол. – Само след половин час ще заскимти за теб и ще се опита да се напъха в леглото ти.

Ейвран знаеше, че са прави. Зелената жена я беше приела, беше я приела от мига, в който се беше събудила и бе видяла Ейвран коленичила над нея. В това отношение приличаше на малко, новоизлюпено грааче. Но само защото баронът беше прав още не означаваше, че трябва да ѝ харесва. В края на краищата той беше тъпакът, убил Кожоврат.

„Зелената жена си мисли, че съм майка ѝ“ – осъзна Ейвран и поклати глава. Не знаеше какво да прави с нея.

– Ти ли призова това същество? – попита барон Пол.

– Да съм я призовала? – удиви се Ейвран.

– Добре де, все пак не е естествено същество, нали? – каза барон Пол и хвърли предпазлив поглед към зелената жена. – Не съм и чувал за такава нещo. Значи някой трябва да я е призовал.

Ейвран сви рамене. Въпросът на барон Пол беше извън възможностите ѝ. От магия не отбираше нищо, освен това, което човек можеше да чуе от някой странстващ вешер. В цитаделата Хейбърд не търпяха много хора с магическа сила.

– Това ще да е зеленото на огъня – каза Роланд. – Пламъците могат да бъдат зелени. Ти имаш ли сила над огъня?

Зелената жена се надигна, отиде при Кожоврат и почна да го ръфа. Ейвран потръпна и извърна очи.

– Не – отговори тя механично. – Понякога паля огъня в огнището

на гнездото ни. Нищо друго не мога. Не съм огнетъчкача.

Отри кръвта около превръзката и продължи:

– Земята също може да бъде зелена. Както и водата. – Примигна да махне сълзата от окоото си.

Роланд не отговори, но барон Пол рече:

– Права си, момиче, но изкуството на призоваването все пак се практикува от огнетъчкачи, а не от земни магьосници или водни чародеи.

– Тя падна от небето – каза Ейвран. – Само това знам. Видях я как се спусна от небето пред мен. Бях над облаците. Може да е небесно същество.

Барон Пол я изгледа.

– Призована е – отрони той замислено, уверен в себе си.

Ейвран се намръщи. Имаше дар на ум и се учеше бързо. Но беше само на девет години и никога не беше учила магьосничество.

– Мислиш, че съм призовачка, а? Тъпак такъв.

Барон Пол беше най-старият от тримата и дори Роланд погледна към него за съвет.

– Може и така да е, но съм чувал да разправят, че Силите си имат свои причини да правят каквото правят. Може да не си я призовала ти; може да е пратена.

Това изглеждаше също толкова невероятно.

Ейвран забеляза, че по пръстите ѝ има още от кръвта на зелената жена. Тя ги топна във ведрото и се опита да изтрие кръвта, но зеленото вещество вече се беше просмукало в кожата ѝ, зацапвайки ръцете ѝ на неравни петна все едно, че беше разляла мастило. Тя предположи, че с времето ще се изтрие.

– Съжалявам за твоя граак – каза барон Пол за трети път, откакто се беше представил. – Можеш ли да ми простиш?

Ейвран едва сдържа горчивите си сълзи. Не беше нейният граак. Беше на краля – или на Бранд, повече, отколкото на всеки друг.

Все пак тя го беше хранила години наред, беше чистила зъбите му и беше лъскала ноктите му. Беше го обичала.

Знаеше, че е стар, че му бяха оставали още най-много едно-две лета.

Знаеше, че не бива да обвинява барон Пол, че го е убил. Бран все твърдеше: „Никога не наказвай едно животно затова, че има добро сърце. И най-милото зверче понякога ще те захапне по погрешка.“

Предполагаше, че същото е в сила и за хората. Дори за дебели стари рицари, които би трябвало да са по-разумни. Сълзи напълниха очите

й.

– Забравено е, сър Шкембо – отвърна Ейвран. Мъчеше се да го каже като шега, мъчеше се да скрие болката в гласа си.

– Ха така, чедо, хвърляй обиди по мене, ако това ще ти помогне да се чувстваш по-добре – каза старият рицар. – Можеш да измислиш и нещо по-добро.

Ейвран искаше да съдържи езика си, но болката беше твърде силна, за да може да я затаи. Все пак не посмя да бъде прекалено груба с един лорд.

– Щом ви харесва, сър Тулум, сър Бъчва, сър Дебел задник.

– Така вече е по-добре, дете – насърчи я унило Пол.

– Макар че той е барон – поправи я Роланд – и ще е по-правилно да го наричаш барон Дебел задник.

Ейвран се усмихна вяло, подсмръкна и отри сълзите си, доволна поне засега от прякорите.

Барон Пол запитва:

– Накъде отиваше! Носиш ли някое важно съобщение?

Ейвран се замисли. Беше най-важното съобщение, което беше носила: вестта за предстоящо нашествие.

– Палдейн трябва вече да го е чул – каза тя замислено. – Към цитадела Хейбърд идваха хали, от планините. Досега Хейбърд вече е паднал. Трябваше да занесе съобщение на херцог Палдейн, но са пратени и вестносоци на подсилени коне. Майстор Бранд ме накара да отлети само за да ми спаси живота.

– Ние намерихме вестносоцеца ви – каза барон Пол. – Преди няколко часа. Беше паднал много лошо и предполагам, че Палдейн тепърва ще научи новината. Зле вървят работите напоследък. Кралят мъртъв, Радж Атън напредва към Карис: все такива работи. Сега пък и хали.

– Щото ние пък сме тръгнали на север, за Хиърдън – каза Роланд и се надигна. – Ще предадем новината ти на Палдейн в Карис: а после и на краля.

– Можем да те хвърлим в Карис – добави барон Пол.

Тя си спомни предупреждението на Бранд да продължи на север, за по-безопасно.

– Не искам да ходя в Карис. Ще отида в Хиърдън, с вас!

– В Хиърдън? – каза барон Пол. – А, не. Много е опасен пътят, както се е разбеснял тоя Радж Атън. Няма нужда да биеш път чак дотам. Ние ще ти занесем съобщението.

– Ама аз познавам пътя до Хиърдън – каза Ейвран. – Зная

пътищата, познавам планините и знам най-бързите пътеки, по които може да мине човек на кон. Мога да ви водя.

– Летяла ли си дотам? – попита барон Пол.

– Да, два пъти – излъга Ейвран. Беше гледала картите, беше запомнила наизуст разположението на местността. Но никога не беше летяла по-далече от Флийдс.

Мъжете се спогледаха многозначително. Можеха да я използват за водач.

– Не става, имаме само два коня – заяви Роланд. – Ще те оставим някъде на безопасно.

– Мога да яздя с теб – каза Ейвран на Роланд. Заради корема на барон Пол за нея нямаше да има място на коня му. – Малка съм, но имам дар на сила и на жизненост. Ако конят ти се умори, мога да слеза и да тичам.

Знаеше, че това е важно. Искаше да стигне до Хиърдън; изпитваше някакъв неясен и необясним копнеж да направи точно това. Съобщението й до Палдейн беше важно, но собствената й нужда бе още по-настоятелна. Цялото й тяло трепереше от желание. Всъщност тя знаеше почти точно къде иска да отиде. Затвори очи и си припомни картите: точно по средата на Хиърдън, на деветстотин мили оттук, отвъд Дъркински хълмове. В замък Силвареста. Там блестеше нещо, наподобяващо зелен скъпоценен камък.

– Имаш ли близки в Хиърдън? – попита барон Пол.

– Не – призна тя. – Не съвсем. – Беше важно да отиде там.

– Тогава защо си толкова решена да отидеш? – попита я Роланд.

Ейвран знаеше, че понеже е малка, понеже е дете, другите очакват от нея да се държи като дете, склонно към капризи и неразумни прищевки. Но тя не беше като останалите деца; никога не бе била като тях. Бранд беше казал, че я е избрал между всички сираци в Мистария, защото като погледнал в очите й, видял там старица. През краткия си живот тя бе преживяла повече от другите.

– Защото там щях да отида – излъга тя, – след като предадох съобщението на херцог Палдейн. Моят майстор Бранд има сестра в замък Силвареста. Той се надяваше, че тя ще ме приеме. Даде ми писмо до нея и пари за храна. – Потупа кесията на колана си и тя звънна.

Роланд не поиска да види писмото. Думи, надраскани на хартия, явно бяха извън възможностите му. А барон Пол беше мързелив човек. Не му се занимаваше с четене на писма. Ейвран се надяваше, че с примамката с парите може да ги хване.

– А домашната ти любимка? – попита барон Пол и кимна многозначително към зелената жена. – Мислиш ли, че ще тръгне след нас?

– Ще я оставим тук – отвърна Ейвран, въпреки че нещо отвътре й подшушна, че няма да се получи. Ами ако барон Пол се окажеше прав? Ако Силите бяха призовали това същество точно за нея? Щеше да е загуба да го остави, може би дори опасно. Все пак не виждаше как биха могли да вземат съществото с тях.

Барон Пол се замисли, после заяви с нетърпящ възражение тон:

– Не смеем да те вземем толкова надалече. Ще те оставя някъде на сигурно, на север от Карис, ако искаш. Имам една братовчедка в едно градче на север оттам. Тя може да те подслони у тях.

Ейвран беше свикнала да се разправя с лордове. Те често се оказваха неразсъдливи и никога не обичаха да им казват, че грешат. Тонът на барон Пол й подсказа, че не може да очаква от него нещо по-добро.

Но в сърцето си се закле: „Ако ме оставите, ще тичам след вас, ако трябва, и ще ви следвам на всяка крачка.“

Изгича да доведе петнистата кобила на Роланд и кафявия жребец на барон Пол и тримата се приготвиха за път. Слънцето почти беше залязло, но собственикът на схлупената къщурка още не се беше прибрал.

Барон Пол откъсна няколко круши и ябълки от градината, после измъкна няколко репи и лук от зеленчуковата леха зад къщата. Пред къщата важно се поклащаха няколко проскубани гъски, но той ги остави на мира.

Ейвран се зачуди кой ли може да живее тук. Някой стар дървар, реши тя, защото овощната градина беше твърде малка, за да осигури прехраната дори на сам човек, а хълмовете наоколо бяха гористи. Зачуди се какво ли щеше да си помисли, като завари кучето си мъртво и един грак да лежи до него в задния двор. Отвори кесията, която й бе дал Бранд, и видя, че е пълна не само със северняшки монети, но и с няколко златни пръстена от онези, които обикновено носеха търговците от Индопал. Пръстените бяха с точно тегло като монетите и бяха ударени със символите на Мъятин, но можеха да се носят на пръсти или на верижка на шията и затова не можеха да се губят толкова лесно като северняшките монети.

Все един сребърник и го постави върху тялото на кучето.

После седна пред Роланд на коня му и тримата поеха по виещия се път към планините Брейс.

Зелената жена все още се хранеше с трупа на Кожоврат. Дори не вдигна глава, само хвърли незаинтересован поглед след Ейвран.

След около миля пътят почна да се изкачва по хълмовете и стана стръмен. Гората беше пожълтяла. По-нависоко започнаха да се мяркат и борове.

Пътят постепенно се превърна в тясна пътека, минаваща през брулени от ветровете хълмове. На някои места се бяха свлекли големи канари и почти го преграждаха. Допреди десетина години пътят беше поддържан добре, но разбойниците по тези хълмове бяха толкова нагъсто, че кралските хора го бяха зарязали.

Беше почти един час след залез-слънце, а Бесахан беше яздил здраво целия следобед, за да догони и залови кралските пратеници. Но конят му бе изгубил подкова в горите и той трябваше да спре и да му сложи друга, което го забави почти цял час.

Откри граака край пътя почти случайно. Край една селска къща до пътя стоеше дебела жена с очукан фенер и гледаше втренчено гушера в овошната си градина. Фенерът беше заслонен с тъмносин глинен капак и не пускаше достатъчно светлина. В тъмното жената взе че сбърка Бесахан с някой друг.

– Ей, Коуби, ти ли си бре?

Бесахан владееше доста ограничено езика на Роуфхейвън. Не искаше тя да чуе акцента му, затова си замълча.

– Някой е убил тоя граак тук, до къщата ми. Пръснал му главата. Има дири от два коня. Ти ли го направи това?

Бесахан поклати глава.

– А проклетото чудовище е убило и кучето ми. – Дебелата жена поклати глава. Беше дърта, с проскубана коса и мазна престилка. Бесахан беше взел дарове от две кучета. Без усилие подуши лугавия сапун по нея дори от петдесет крачки. Мръсна жена, която переше дрехите на други.

– Който и да го е убил, добро не ми е направил – замърмори старичката. – Да ми бяха рекли: „Кити, щеш ли да го утрепеме това чудовище тука, в задния ти двор“, щях да им река: „Нее. Я да ме оставите на мира. Като го утрепете, това ще ми върне ли псето... а и гъските ми можете да оставите на мира.“ Но някой да ме е чул? Неее!

Мнението на Бесахан за старичката се развали още повече. Не само че беше дебела и мазна, ами много говореше и мислеше малко.

– Е – попита го тя, – не щеш ли ми помогна да се отърва от него? Тая леш само ще докара вълците. Че то май някой вече е бил тук.

Цялата е раздрана.

Бесахан погледна нагоре по пътя. Вестоносците, изглежда, бяха минали оттук към планините, в тъмното. Но нощта падаше и той се зачуди дали ще рискуват нощем да вървят по планинските пътеки. Можеше да са спрели на бивак някъде наблизо – в овощната градина или горе на някой от хълмовете.

А идваше дъжд. Той го надуши във вятъра. Щеше да е трудно да ги проследи по миризмата.

Той подкара коня си към старата жена. Тя го изгледа изпод качулката си и изведнъж се сепна.

– Ей, ама ти не си Коуби!

– Не съм – отвърна Бесахан. – Не съм Коуби. Казвам се Бесахан.

– Че какво правиш тук? – попита тя и уплашено отстъпи назад.

– Търся хора, които убили граак – отвърна Бесахан.

– Че за к'во? – настоя старицата. Бесахан подкара коня си по-близо. – Бесахан? – попита тя изведнъж уплашена. – Що за име е това?

Явно не беше видяла двамата мъже и нямаше други ценни сведения, които да измъкне от нея. Затова той й каза истината.

– Не е име. По-скоро е титла. В моята страна името ми значи „Ловец на хора“.

Старицата сложи ръка на устата си, за да не извика.

Бесахан се наведе, хвана я за косата и извади с лявата си ръка кивара, дългия нож на убийците от Индопал.

Замахна силно, така че ножът мина през кокала и тялото на старицата се сринна в тревата в краката на коня. Отряза едното й ухо и пусна главата до тялото.

Старицата умря, без да извика.

Бесахан прибра ухото в кесията си, после скочи от коня и вдигна фенера. Изтри оръжието си и обиколи трупа на граака. Улови миризмата на млад мъж в памучна риза и на стар мъж, чиято пот миришеше по-скоро на глиган. Тия северняци прекаляваха със сиренето и с ейла. Самата им кожа вонеше на прокиснало мляко. И бяха мръсни на всичко отгоре.

Но той подуши и още нещо... мирис на момиче на врата на граака. Този граак не беше див! Вдигна фенера и видя излъсканите люспи по врата му, там където млади крака се бяха впивали под раменете на звяра. Небесен ездач беше яздил тоя звяр!

Тъй, значи тя беше тръгнала с кралските пратеници!

Дирите от копитата край трупа на граака показваха, че два коня

наистина са тръгнали на север.

Бесахан духна пламъчето и остави фенера на земята. Дано някой не намереше тялото на старицата до заранта.

Погледна нагоре. През дрипавата дупка между облаците се показваха звезди, грейнали като диаманти в чистото небе.

Красива нощ, съвсем леко прохладна. В такава нощ, у дома, той щеше да вземе две момичета в стаята си, за да го стоплят. Много дълго беше преживял без жена.

Той разтърси дългата си черна коса и задуши във въздуха.

Подоуши нещо странно, нещо: каквото не беше помирисвал никога. Като току-що разорана земя или като мъх... но по-сладко.

„Защото съм в северна гора – напомни си той, – далече от дома. Разбира се, тук има дървета, каквито никога не съм помирисвал.“

И все пак нещо го обезпокои. Надушваше въздуха, вкусваше миризмата, но не можеше да установи източника на самата миризма. Сякаш някакво странно животно беше минало отгук.

Метна се на коня си и препусна в нощта.

Лъскави камъчета

Йоме и Габорн стояха на върха на кралската цитадела и гледаха към полята под замък Силвареста. Беше последната вечер на Хостенфест и пирът беше свършил, въпреки че Габорн не беше хапнал и залък през целия ден. Сега, по традиция, бе време за песен.

Защото от хиляда или повече години, краят на Хостенфест се отпразнуваше с песен, когато се съберяха край огнището и хвърляха в огъня шепи дъхави сухи листа и листенца от цветя – роза и жасмин, лавандула и мента.

Тогава всички запяваха заедно, с надежда за новия крал.

Двеста хиляди шатри и павилиони покриваха полята пред замъка и всички светеха от запалените фенери, така че сияещата отвътре светлина ги правеше да блестят в злато и сребро, яркосиньо и бляскаво зелено. Нещо повече, хората на Хиърдън стояха пред шатрите си, вдигнали високо малки светилници. Аромат на цветя изпълваше въздуха, а светлината на светилниците озаряваше лицата им.

Всякакви хора стояха на това поле: лордове и дами в пищните си одежди, хиляди и хиляди дрипави селяци, схолари и глупци, менестрели и труженици, курви и лечители, търговци и ловци. Болните, здравите,

куците, берящите душа. Удивените, радостните, скептичните, искрено вярващите, ужасените.

Хората бяха замаяни, със замъглени погледи. Беше последният ден на Хостенфест, празненството в чест на Земния крал. Хората празнуваха, макар че в празника им се долавяше и нотка на страх.

И те запяха в един глас древния химн:

Владетелю на лесовете и на полята господар,
пред който всеки се прекланя, сърцето му отдава.
Велика ще е мойта радост, щом дойде царството ти в слава,
вземи ме с теб, щом донесеш в дома ми жътвения дар.

Ще се възправим до един, другари до другари,
единни в бран, щом дойде злият враг.
И мечът ми е твой, щом щит си срещу мрак,
владетелю на лесовете и на полята господарю.

Когато хората запяха, Йоме се загледа надолу в почуда, защото освен пъстро-млечната светлина, струяща от павилионите и светилниците около замъка, в рова засия странна сапфирена светлина.

Огромните есетри плуваха и рисуваха руни на закрила около замъка, сякаш и те предлагаха подкрепата си за Земния крал.

Когато песента свърши, по стените на замък Силвареста и из цялото огромно множество гръмко засвириха тръби. Стотици хиляди гласове се сляха в един вик: „Слава, слава на новия Земен крал! Слава на Земния крал!“

Гласовете отекнаха над хълмовете и многократно се повториха от стените на замъка. Мъже, жени и деца вдигнаха стиснати юмруци и викаха, изпълнени с възторг и удивление. Животните заскачаха лудешки, подплашени от виковете, и затичаха през биваците. Тълпа от поне петстотин хиляди души се затича напред, за да коленичи пред Габорн. Викаха мъже и плачеха жени, роговете свиреха пронизително. По стените на замъка момчета буйно развяваха знамената на Силвареста.

Йоме никога не си беше представяла, че може да има такъв шум и такова бурно вълнение. По гърба ѝ полазиха мразовити тръпки.

„Това е само началото – помисли тя. – Хората помнят легендите. Всеки мъж, жена, дете, който иска да живее, знае, че трябва да служи на Земния крал, да си спечели неговата закрила. Милиони и милиони хора се стичат насам. Целият свят ще се събере тук.“

И така, Габорн Вал Ордън стоеше на стените на замък Силвареста,

изпълнен с триумф.

Йоме го погледна, за да види реакцията му. Габорн стоеше вцепенен и се взираше на юг, вслушан сякаш в някоя далечна тръба.

Йоме погледна към края на гората, но не можа да види нищо зад тъмните дървета. Но Габорн потръпваше, загледан втрепенено отвъд южните хълмове, с отчужден поглед.

– Какво има? – попита тя.

Той въздъхна тежко.

– Йоме, чувствам предупреждение за гибелна опасност! Земята ме предупреждава. Полетата тук са черни. Моята смърт иде! Идва смъртта на всички ни!

– Какво искаш да кажеш? – попита Йоме.

– Трябва да се приготвим за бягство – каза той.

Не й обясни нищо повече. Само стисна ръката ѝ и се затича от върха на кралската кула през отворения капак, надолу по стъпалата, шест етажа надолу, чак до старите мазета, където не бе живял никой, откак Йоме се помнеше.

Дните на Габорн и на Йоме се втурнаха след тях да не изостанат.

Йоме знаеше, че Земният пазител Бизнесман е превърнал тази мръсна дупка в свое обиталище, след като огнетъкачите на Радж Атън бяха изгорили къщичката му в градината, но когато Габорн отвори вратата, изобщо не бе подготвена за онова, което видя.

Чародеят Бизнесман стоеше посред мазето, миризмата на плесен, сярата и пепелта бе поносима единствено благодарение на балите с билки по околните рафтове. В това помещение Бизнесман не държеше нито свещи, нито лампи. Но полузаровен в пръстта на пода се виждаше Зрителен камък. Камъкът беше огромен, излъскан чисто бял ахат. Други, по-малки кристали бяха разположени около него с върхове, насочени към големия камък, а чародеят бе начертал магически руни около цялото съоръжение. Всички кристали и лъскавият ахат сияеха със собствена светлина.

Бизнесман стоеше подпрян на тоягата си и взрян в сияещия камък, гледеше някакъв образ. Йоме погледна камъка и видя четири планински върха, от които изригваше пушек, прах и огън. Чуваше се далечен тътен, от който сякаш подът под краката ѝ потреперваше. Камъкът разкриваше образ на изригващи вулкани.

Или поне така си помисли тя отначало. Защото тези вулкани не бяха обикновени. Приличаха по-скоро на малки куполи, от които лавата извираше като вода; на земната повърхност от тях изскачаха десетки хиляди хали.

А и Зрителният камък не показваше само образа. Йоме осъзна, че миризмата на сяра и пепел във въздуха идва от камъка, а горещината, излъчвана от Зрителния камък, затопля помещението като пещ. Всъщност тя можеше да помирише, да усети и да чуе всичко, все едно че наистина гледаше вулканите отблизо.

Никога не беше чувала, че Бизнесман работи със Зрителни камъни. Всъщност той дори беше отрекъл, че се занимава с такива дреболии, когато го изправиха пред Радж Атън.

Йоме се взря стъписана в образа в камъка.

– Хали са излезли на повърхността в Северен Кроудън – съобщи съвсем равнодушно чародеят. – Други излизат на земята по-далече на юг, в планините Алкаир. Твоята цитадела Хейбърд е срината. Укрепленията на Радж Атън в Картиш не са в по-добро положение.

Още докато го казваше, замък Силвареста изведнъж се разтърси от земен трус. Отначало Йоме помисли, че това е остатъчен ефект от подредените по пода Зрителни камъни, но чародеят вдигна угрижено очи към стените и каза:

– Това беше само един малък трус. Земята е в болка.

Йоме се обърна към Дните, които се бяха свили в един от тъмните ъгли зад нея. Със споделените си умове със своите събрата и сестри, те знаеха повече за земните дела от всеки друг в това помещение, в това число и чародея Бизнесман. Това, което видя, я разтревожи. Дните на Габорн гледаше ужасено, със зяпнала уста.

– Какви ги върши Радж Атън? Да ме напада в такова време – възмути се Габорн. – Нима не разбира опасността?

– Съмнявам се, че все още не е разбрал величината на бедствието – отвърна магьосникът. – Последния път, доколкото видях, войските му напредваха към Карис. Във всеки случай така беше допреди няколко часа.

– Къде са те сега? – попита Габорн.

Бизнесман сведе глава и притвори очи, сякаш беше твърде изтощен, за да продължи. Откакто бе създал своя вайлд и след това го бе изгубил, страдаше от умора.

– Дълъг ден беше. Но ще се опитам.

Чародеят се наведе към пода, взе две шепи рохкава пръст и я разтърка по дланите и лицето си. После вдигна няколко кристала и ги размести около Зрителния камък – едни издърпа назад, други премести вляво или вдясно. Беше много съсредоточен.

Процесът отне няколко минути, защото чародеят първо трябваше

да засече войските на Радж Атън, след което да намери по-удобно място за наблюдение.

Така или иначе от това, което видя, Йоме настръхна: войските на Радж Атън се бяха струпали около някакво село – стотина каменни къщи със сламени покриви. Селото беше обградено с ниска каменна стена, каквато един рицар, яхнал добър подсилен кон, можеше лесно да прескочи.

По стените нямаше наблюдатели, нито се чуваше кучешки лай. Селището, изглежда, още не подозираше за приближаващата се заплаха.

– Познавам това място – каза Габорн. – Това е село Твинхейвън.

Главанаците гиганти в армията на Радж Атън надигнаха муцуни и задушиха жадно във въздуха, сякаш се опитваха да уловят миризмата на прясна кръв. Рицарите във войската му държаха пиките и бойните си брадви в готовност.

Но тези, които поведоха шурма, бяха магьосниците на Радж Атън.

В редица се развърнаха трима огнетъкачи, точно пред стената на селото, и запяха – тихо и пискливо. Йоме ги чуваше съвсем ясно, но не можеше да разбере думите, защото монотонната им песен беше песен на огън и поглъщане, като прашящите звуци на пламъци, като пукот на цепеница в огнище.

Около всеки от тях изведнъж лумнаха трева и храсти. Към небето се изстреляха зелени пламъци и огнетъкачите бяха погълнати. Йоме надуши пепел и усети зноя на пламъка. Те закрачиха към селото, изкачиха ниската каменна стена...

Изведнъж кучетата в селото ги забелязаха и залаяха. Чу се уплашено конско цвилене.

Но все още никой не вдигаше глас за тревога.

Огнетъкачите прескочиха стената. Междувременно пламъците им се бяха вплътнили, така че Йоме наблюдаваше огнените магове зад огнена преграда.

Слънцето беше изсушило тревата около стената на селото, беше изсмукало влагата от нея. Най-отдалеченият огнетъкач посочи наляво и от ръката му изхвърча огнена нишка, и се понесе около стената по-бързо от галоп на един добър кон. Огнетъкачът отдясно направи същото. След секунди двете огнени стрели се събраха в отсрещния край на селището и то се оказа обградено от пожар.

Тогава огънят изригна нагоре и прелетя към центъра на кръга.

Някаква жена изхвърча с писък от къщата си в края на селото. От околните домове я последваха други – деца и майки. Няколко коня

събориха един стобор и затичаха из селото, скачаха и цвилеха като подивели.

Огнетъкачите вече влизаха в селото. Усилващата се огнена стихия ги подхранваше с енергия. Един огнетъкач посочи някаква плевня и сламеният ѝ покрив избухна в пламъци.

Секунди по-късно един от приятелите му приближи някаква къща, изпрати въже от пламък, което се загърчи към нея, и покривът и дървените ѝ греди лумнаха. Зноят едва не помете Йоме.

Хората в къщата запищяха. От вратата изхвърча грубоват селяк с пламнали коса и дрехи. След него навън изтичаха жена и сина ѝ; момчето носеше щит. Пламъците се отразяваха в очите им. Нажеженият от огъня дим озаряваше сцената.

Миризмата на пушек удари в ноздрите на Йоме.

Цялото селище изведнъж избухна в адски пожар и пламъците се завихриха високо, на сто, на двеста разкрача. Огнетъкачите запяха още по-силно – газеха през този адски пожар и самите те се превръщаха в блестящи червеи от светлина, гърчещи се около умиращите жители.

– Принасят тези хора в жертва на Силите, на които служат – каза с ужас Бизнесман и извърна очи от Зрителния камък. – Черно призоваване е това. От недрата на пъкъла.

– Ето това е източникът на ужаса ми – каза Габорн.

Пламъците, обхванали селото, бавно започнаха да стават зелени и няколкото избухнали пожара се сляха в някаква странна земя на чудесата, изпълнена със сенки от друг свят. Каменните стени на къщите и каменните зидове започнаха да се разпадат на разтопени локви лава.

Скоро селището беше изравнено със земята; костите на всички трупове, човешки, както и животински, изгоряха в пламъците.

Йоме смяташе, че ще минат часове в обичайното дразнене и примамване, прилагани при призоваването на същества от долния свят, но не стана така. Навярно жертвоприношението беше усилило заклинание-то на огнетъкачите. Те запяха и затанцуваха като живи пламъци.

Над земята се появи сияещ зелен портал и огнетъкачите застанаха пред него – бяха езиците на пламъците.

Нищо не се появи, докато един огнетъкач не премина през портала и не потъна в долния свят.

Почти моментално пламъците из селището се смалиха, духнати като пламък на свещ, и настъпи пълна тъмнина. Само тук-там в чернилката проблясваше по някой въглен.

Йоме затаи дъх, повярвала, че огнетъкачът е загинал, че е изчезнал

долу и никога няма да се върне.

И тогава, сред пепелищата, видя как се оформиха две фигури – гърчеха се като вкопчени един в друг борци. Но не, по-скоро се гърчеха като хора, мъчещи се да изпълнят последните няколко крачки от дълго и трудно пътуване.

Единият беше огнетъкачът, наполовина покрит с пепел.

Фигурата до него беше по-голяма, като на черен мъж с космата грива и дълга къдрава коса. Но той блестеше с чиста синя светлина, сякаш беше направен от кристал. По кожата му тичаха и танцуваха пламъци.

Огромният мъж се изправи и разтвори широките си криле. По челото му сякаш пробяга мълния и изригна ярко от очите му.

Закалените в какви ли не изпитания бойци на Радж Атън извикаха удивено, а бойните кучета отстъпиха назад и заръмжаха от ужас.

– Сили небесни! – възкликна Габорн. – Той е призовал Сияен!

„Но какъв Сияен?“ – зачуди се Йоме. Защото от древни времена се знаеше, че в битката за Ждрелото на Вейдърлий крал Ерден Геборен се сражавал с един Сияен от дясната му страна и друг – от лявата. Разправяха, че те били несъкрушими противници. Тя ги смяташе за благодетели на човечеството.

Но този млад мъж имаше зъл поглед. Когато разпери криле, струящата от него светлина заприлича на мрак като в най-дълбоката пропаст.

– Не се подвеждайте – предупреди Бизнесман. – Този не е като Сияйните, за които с възхита говорят древните сказания. Той е Сияен на мрака. Това същество е дошло, за да убие Земния крал, а не за да го спаси.

– Кога? – попита го Габорн. – Кога ще дойде?

Бизнесман отиде до една масичка и взе от нея дебел том – ръкопис, описващ всевъзможни същества, появявали се на земята. Прелисти го и стигна до страниците, засягащи съществата от долния свят. Бележките за Тъмните сияйни или „Сияенията на мрака“ бяха твърде оскъдни, липсваше дори груба скица. Явно беше, че дори за мъдреците това същество е почти легендарно.

– Съществото е съставено от въздух и тъмнина – каза Бизнесман. – То ще полети към теб и най-вероятно ще изчака да те нападне нощем. Мисля, че е твърде далече, за да стигне до нас днес. Но утре през нощта или най-много вдругиден ще дойде със сигурност.

– И какво да направя? – попита Габорн.

Бизнесман не отговори, а само се намръщи, зачетен в статията за Тъмните сияйни. Йоме разбра, че няма отговор.

– Какъв глупак е този Радж Атън – промърмори чародеят. – Да изтърве такова чудовище точно сега.

Бизнесман коленичи до кристалите, отмести един от тях само на косьм и промени гледната точка така, че да вижда по-добре армията на Радж Атън.

Взира се дълго, след което заговори отново.

– Не виждам самия Радж Атън. Къде ли може да е?

Габорн също се вгледа в образа.

– Там е тъмно. Може да е някъде отзад, в сенките.

– Не – възрази Бизнесман. – Той щеше да е най отпред, за да поздрави новия си съюзник. Заминал е някъде. Отделил се е от армията си по някаква причина.

– Но защо? – попита Габорн. – Можеш ли да го намериш?

Бизнесман поклати глава и се намръщи.

– Съмнявам се. Армия, вулкан... такива неща се забелязват лесно. Но един човек, препускащ в нощта? Може да ми отнеме дни, а силата ми е на изчерпване.

Бизнесман обърна гръб на Зрителния камък и образът съвсем се стопи, макар че светещите кристали все още осветяваха смътно помещението. На смътната светлина чародеят изглеждаше съвсем изтощен. Само допреди седмица халатът му беше зелен, с цвета на листата в разгара на лятото. Но после той се опита да призове вайлд, същество на Земята, което уж трябваше да укрепи силите му. За нещастие вайлдът беше отлял и сега Бизнесман бе уморен и изнемощял.

– Проучвах вулканите – каза той вяло. – Опитях се да разбера замисъла на халите за атака. Трябва да призная, че беше доста глупаво. Халите излизат на повърхността на отдалечени едно от друго места и повечето от тях са далече от човешки поселения. Но забелязах едно. Появяват се на места, където наблизко вече има стари вулкани, или в области, пълни с горещи извори или гейзери.

– Какво означава това? – попита Габорн.

– В земните недра съществува едно огнено владение – каза Бизнесман, – както видя ти самият, когато наближихме Идименско море.

– Смятам – продължи Бизнесман, – че на някои места това огнено владение е по-близо до земната повърхност, отколкото на други. Оттам идват горещите извори и вулканите. Чудя се дали самата горещина не изтласква халите на повърхността.

– По-важното сега е, че Радж Атън сериозно се подготвя да шурмува Мистария – каза Габорн. – Ще трябва да свикам съвет на

пълководците.

– Война с Радж Атън? – каза Бинесман. – Сигурен ли си, че е разумно? При толкова много хали?

Габорн въздъхна тежко.

– Не съм. Но ако не покажа поне с малко, че ще се бия с него, Радж Атън може да направи още по-големи поразии. Мога само да се надявам, че като научи за щетите в собствените си земи, ще се оттегли в Индопал и ще се погрижи за собствената си отбрана. Може дори да се окаже възможно да договоря мир.

Чародеят го изгледа замислено.

– Можеш да се опиташ да вразумиш Радж Атън, ако искаш. Но се съмнявам, че дори *ти* би могъл да го спасиш. Не забравяй, че преди седмица го прокълнах. За такива проклетия е нужно време, докато въздействат изцяло, но подозирам, че вече не можеш да му помогнеш.

– Заради моя народ съм длъжен да опитам – заяви Габорн.

Бинесман го изгледа изпод гъстите си вежди.

– И заради твоя народ длъжен съм да те предупредя: Радж Атън едва ли ще се вслуша в съветите на своя враг. Ще се изложиш на огромна опасност, когато отидеш пред него. Възможно е дори той да се опитва да те привлече на битка, тъй като знае, че не може да те нападне тук, толкова близо до Дънуд, където духовете те закрилят.

– Знам – каза Габорн. – Ти ще дойдеш ли с мен?

– Знаеш, че не съм много силен в боя – каза Бинесман, – но мога да те придружа за ден-два и да ти предложи каквото мога. Засега обаче трябва да се подготвя за среща със Сияйния на мрака и трябва да го срещна сам.

– Ти? – удиви се Габорн. – Сам, и то без вайлд? Мога да пратя петдесет хиляди рицари да се бият редом с теб.

– И каква полза? Само ще се убият – каза Бинесман.

– Какви оръжия можеш да извадиш срещу него? – попита Габорн.

– Хмм... все още не знам – отвърна Бинесман. – Ще трябва да измисля нещо. А ти си свикай съвета. Хората ти знаят да се бият по-добре от мен. Предупреди ги, че утре трябва да напуснат замък Силвареста. Явно усещаш приближаващата се опасност. А сега трябва да си отидъна.

И без повече приказки се оттегли уморено в един ъгъл и легна върху купчина глина. Глината явно беше тук отскоро, помисли Йоме. Подовете в мазето бяха покрити с няколко плочести камъка, нахвърляни върху коравата пръст. Чародеят сигурно сам бе донесъл глината – земните

пазители често лекуваха болните с лечебни почви. Йоме се зачуди дали и тази, в която легна да спи сега, не притежава някакви специални свойства. Той придърпа няколко шепи глина около себе си, посипа се с тях и кротко заспа.

Йоме се огледа. Помещението вече миришеше съвсем малко на плесен и повече на чистите аромати от билките на чародея. Тук тя усещаше земната сила, онова гъделичкащо и възбуждащо чувство, което изпитваше всеки път, когато се озовеше близо до Габорн или до чародея. Само че тук то беше по-силно. И неволно й хрумна онзи благослов, който толкова често беше чувала от устата на Габорн. „Нека Земята те крие. Нека Земята те цери. Нека Земята те направи свой.“

Това място беше обкръжено от Земя.

– Да вървим – каза Габорн.

В кралския съвет

Сър Боренсон събуди Мирима и ѝ съобщи новината. Габорн я беше поканил да присъства на съвета.

– Кани *мен*? – попита изумена Мирима. Беше се прибрала от вечеря и бе заспала с дрехите. Надигна се сковано.

– Да, теб – каза Боренсон.

– Ако иска да знае кои есенни цветя ще стоят най-добре в голямата зала – каза Мирима, – мога да го съветвам до заранта, но от война не разбирам нищичко.

– Габорн те харесва – отвърна Боренсон. И той беше малко объркан. Тя наистина не разбираше от война и Боренсон подозираше, че Габорн я е поканил само от вежливост към него, за да е повече време с новата си жена преди да тръгне за Инкара. Но не смееше да уязви чувствата на жена си, като ѝ го каже. – Не ти ли каза, когато се срещнахте първия път, че те иска в дворцовата си свита? Той цени мнението ти.

– Но аз се чувствам като натрапничка.

– Аз пък съм сигурен, че кралят изпитва същото за себе си – подхвърли Боренсон. – Преди седмица най-голямата му грижа беше дали да носи, или да не носи перо на шапката си, когато отиде при Йоме да поиска ръката ѝ. Сега баща му е мъртъв, а той трябва да планира война. Сигурен съм, че допреди седмица Йоме се е притеснявала какъв конец да използва във вземото си, но тя също ще присъства на съвета.

– Той май е поканил всички в кралството на този съвет! –

възкликна Мирима.

– Е, не чак всички. Ще присъстват канцлерът Родерман и Джюрийм, както и Ерин Конал, крал Оруин, Върховният маршал Скалбейрн и лорд Ингрис Лайсъл.

Мирима се намръщи замислено, стана, огледа се в едно от огледалата и започна да сресва дългата си тъмна коса.

Самият Боренсон също не беше сигурен дали мястото му е в съвета. Сега, след като се бе отрекъл от клетвата си за върност, той беше само един лишен от знаци щит.

Преди няколко дни той бе обещал да си даде две седмици, за да се подготви за пътуването си до Инкара. Трябваше му време, за да се сбогува с родната си земя и със съпругата си. Беше смятал, че времето ще му стигне. Но освен това тогава вярваше, че Радж Атън ще си отиде в Индопал за зимата. Вместо това Вълчия господар бе ударил на юг, към сърцето на Мистария, без да даде и един ден отдых на Габорн. Сега Габорн стоеше натикан тук в Хиърдън и почти откъснат от кралството си и от съветниците си.

Така че Боренсон все още не можеше да се насили да поеме далечния си път към Инкара. Не и докато приятелят му все още се нуждаеше от неговия съвет. Макар да беше свободен рицар и да беше в правото си да тръгне още тази вечер, Боренсон предпочете да остане.

Но знаеше, че ако Габорн реши да тръгне на юг към Мистария, ще тръгне с него. А обърнеше ли гръб на Хиърдън и на жена си, нямаше да се върне, докато не свърши експедицията му.

– А билкарят Бизнесман? – попита Мирима. – Ще бъде ли на съвета?

– Той спи – отвърна Боренсон. – Не бива да го обезпокояват.

От всички, които щяха да липсват на този съвет, Боренсон най-много се чудеше за Бизнесман. Беше предложил да срита с чародея в ребрата, но Габорн му забрани.

– Ами принц Селинор? – запита тя. – И богатите търговци от Лайсъл?

Боренсон се намръщи. През последните няколко часа всеки в двора беше чул как бяха дошли търговците – бяха вдигнали стан, след което приканиха Габорн да дойде при павилионите им и да ги Избере, сякаш им беше личният слуга, а не Земния крал.

Боренсон щеше да ги напъди, но за всеобща изненада Габорн им се подчини и Избра няколко.

– Подозирам, че кралят не вярва съвсем на Селинор – отвърна той. – И макар че е поканил лорд Ингрис, явно смята, че другите търговци

ще са толкова от помощ, колкото ято кресливи гъски.

– И други лордове вече са на стан тука – каза Мирима. – Ами Северен Кроудън, Белдинук?

– От Северен Кроудън нямаме никаква вест – каза Боренсон. – Железния крал никога не е харесвал Силвареста и може би също като братовчед си, крал Андърс, няма интерес от Земния крал. А може и да е заради неговите си проблеми. Тая нощ в Северен Кроудън излизат хали. Габорн вече е изпратил вестоносци с предложение за помощ.

– Колкото до Белдинук, крал Лоуикър е болнав... – Боренсон не знаеше какво повече да каже. Лоуикър винаги се бе държал приятелски към Дома Ордън, но Боренсон не му вярваше много. Струваше му се, че Лоуикър използва крехкото си здраве като оправдание за бездействието си всеки път, когато е необходима намесата му. Тъй или иначе, той повтори преценката на Габорн за положението: – Лоуикър в края на краищата трябва да се оправи с войските на Радж Атън, минаващи покрай границата му на път за Мистария. Нищо чудно, че още не е изпратил хора.

Мирима се среса и постоя малко да се полюбува на отражението си. Изглеждаше красива и привлекателна.

Боренсон предложи ръка на съпругата си и я придружи по стъпалата към Голямата зала. Завариха Габорн седнал в тъмното зад една маса, с гръб към стената. В стаята не светеха никакви свещи или светилници, в камината не гореше огън. Само един прозорец беше отворен, за да пропуска малко звездна светлина. Останалите прозорци бяха плътно затворени.

Крал Оруин беше заел място вляво от Габорн. Йоме седеше встрани от масата, зад Габорн. Вдясно от него се беше разположил галфонът лорд Ингрис – небрежно галантен възрастен тип с широка изтъркана кафява плъстена шапка, увенчана с шраусово перо. Копринената му блуза блестеше перленобяла в тъмното, а пръстените, нанизите и гривните му просветваха дори на смътната светлина. До него седеше Джюрийм, чието южняшко облекло поне този път не изпъкваше с пищността си. Габорн посочи на Боренсон да седне до Джюрийм.

Мирима отиде до задната стена, настани се до Йоме и хвана кралицата за ръката. Боренсон погледна жена си. Йоме впи пръсти в ръката на Мирима, сякаш търсеше подкрепа. Лицето на кралицата бе осветено от звездната светлина и по стегнатите ѝ челюсти Боренсон разбра, че е уплашена.

Погледна към Габорн. На звездната светлина видя, че челото на

краля е навъсено. И двамата бяха изплашени. Този съвет наистина нямаше да е обикновен.

След няколко мига в залата влезе Ерин Конал и зае място в другия край на масата, до канцлера Родерман. Всички Дни се подредиха зад лордовете.

– Търсихме Върховният маршал в лагера му – каза Родерман, – но от него няма и помен. Вече си е отишъл.

– Боях се от това – каза Габорн.

– Ти не му остави много избор – каза Боренсон, без да се притеснява от предизвикателния си тон. Беше убеден, че Габорн бе сгрешил, като отхвърли службата на Върховния маршал и, Сили небесни, въпреки че никой нямаше да се осмели да укори Земния крал за грешката му, не искаше да крие чувствата си.

– В тъмното ли ще говорим? – женствено изхленчи лорд Ингрис.

– Да – твърдо заяви Габорн. – Никакъв огън. И никой не трябва да повтаря това, което се каже тук – на дневна светлина или пред пламък.

Габорн си пое дъх.

– Предстои ни битка. Земята ме предупреди, че сме изправени пред гибелна опасност, а тази нощ чародейт Бизнесман използва Зрителен камък, за да ми покаже враговете ми. В този момент в Северен Кроудън извират хали.

– Какво? – попита лорд Ингрис. – Кога тръгваме?

– Не... във всеки случай не и срещу халите – каза Габорн. – Железния крал отказва да отговори на всякакви писма от наша страна, а съм предложил както на крал Андърс, така и на Железния крал помощ. Нищо повече няма да правя.

– Тогава – попита лорд Ингрис, – смятате ли, че халите са удържани?

– Ни най-малко – каза Габорн. – Халите са унищожили цитаделата Хейбърд в Мистария. Други са се появили в Картиш. А може да последват и още изригвания.

Лордовете се спогледаха в тъмното. Един прилив на хали на север сам по себе си беше обезпокоителна вест. Но споменаването на Габорн за многобройни изригвания и на юг предизвикваше сериозен страх. Подсказваше, че инцидентът не е случаен.

Подсказваше, че започва повсеместно нашествие.

Боренсон беше чул за изригванията малко преди заседанието и трудно можеше да си представи по-лоша новина. През целия му живот хали рядко се бяха появявали на земната повърхност. Но древните

сказания предупреждаваха, че не винаги е било така, и всички се бояха, че един ден халите ще излязат на повърхността на земята – десетки и десетки хиляди.

– Изправени сме пред сериозна заплаха – каза Габорн, – такава, срещу която в момента не можем да направим нищо. Но има и друг проблем, не по-малко тежък. Защото докато халите хапят по границите ни, Радж Атън бие в сърцето ни. Защото миналата седмица войските на Радж Атън са поели на юг. Умората, както и свободните рицари, са взели тежка дан от силите на Вълчия господар. Той е оставил Флийдс с над четиридесет хиляди души. Съгледвачите на херцог Палдейн преценяват, че сега Радж Атън разполага едва с четири хиляди бойци – само половината от които са Непобедими – плюс малко стрелци, главанащи, бойни кучета и магьосници.

– Изглежда, се скапват – заяви обнадеедено лорд Ингрис. – Не могат да бягат вечно.

– Вярно е, че хората на Радж Атън са изтощени – каза Габорн, – а конете, които е взел във Флийдс, са съсипани от пътя. Оставил е след себе си дияр от изпопадали гиганти, бойни кучета и обикновени войници, твърде изморени, за да могат да издържат на скоростта му.

– Но въпреки всичко за момента Радж Атън ни се изплъзва – продължи той. – Оставил е тези четири хиляди души зад себе си, на осемдесет мили северно от Карис. Дватама с канцлер Родерман огледахме картите и по всичко личи, че той лично е заминал да срещне войските си при крепостта Тол Дур, въпреки че може да се е отправил за замъка Крайдън или замъка Фелс.

– Няма да избяга във Фелс – намеси се Ерин Конал. – Получих вест преди един час. Един от нашите съгледвачи съобщава, че войските на Радж Атън почти са изоставили замък Фелс. Изглежда, се придвижват към Карис – над сто хиляди души само от Фелс, повечето от които обикновени войници. Радж Атън ще се свърже с тях. Вашият Палдейн Ловеца, изглежда, ще се окаже дивечът!

Боренсон лично беше предупредил Габорн за такава възможност. Не можеше да си представи, че Вълчия господар ще се оттегли към някое хълмче като Тол Дур, след като го примамва могъщият замък Карис.

Конесестра Конал продължи:

– Майка ми заповяда кланът Бейбърн да върне Фелс на Мистария.

Това явно изненада Габорн, защото Боренсон го чу как си пое дълбоко дъх.

– Ей на това му се вика добра вест! – заяви крал Оруин, а лорд

Ингрис изпляска въодушевено с ръце.

Боренсон си представи движението на войските на Радж Атън. Карис беше най-силната крепост в западна Мистария и изключително ценна, но Радж Атън бе използвал Гласа си, за да разруши Лонгмът. Сега вероятно щеше да направи същото с Карис. Боренсон можеше само да се надява, че ще се въздържи.

– Ако Радж Атън успее да вземе Карис – предупреди той, – тази зима ще падне половината Мистария. Трябва да го спрем.

Джюрийм сплете пръсти и подпря тлъстата си брадичка на тях. После се обърна към Габорн:

– Боренсон е прав, но аз бих бил предпазлив, о, Велики. Като вълк, Радж Атън се надява да ви удари в мекото, в корема, а този корем е Мистария. Той се надява да привлече Земния крал в битка, да го принуди да остави Дънуд. Той ще шурмува Карис.

– Знам, и точно това опасение ме измъчва – тихо каза Габорн. – Но има и още една заплаха, която ми показва Бизнесман. Тази нощ огнетъкачите на Радж Атън призоваха от долния свят Сияен на мрака.

Лорд Ингрис ахна, останалите приеха новината по-спокойно. Боренсон се поколеба как да реагира. Беше чувал за Сияйни, разбира се, същества от светлина и доброта, обитаващи Долния свят. И смътно знаеше, че те си имат врагове, същества от мрак, притежаващи тайнствени сили. Но нищо повече не знаеше за тях.

– Опасявахме се от убийци – каза канцлер Родерман. – Нападението на Радж Атън над Земния крал изглежда неизбежно. Този Сияен на мрака тук ли ще дойде?

– Не – обади се Джюрийм. – Според мен Радж Атън ще го използва срещу Мистария, срещу Палдейн в Карис.

– Грешиш – каза Габорн. – Сияйният на мрака идва. Земята ме предупреди.

– Може и така да е – отстъпи Джюрийм. – Допреди седмица разбира стратегиите на Радж Атън, но сега играта явно се е променила.

– Ще трябва да обмислим своите стратегии, за да се преборим с това същество – каза крал Оруин.

Габорн поклати глава.

– Не. Ще заповядам на хората да бягат.

– Тогава да ги уведоим веднага – предложи крал Оруин.

Габорн поклати глава.

– Ако новината изтече тази нощ, ще настъпи паника. Полята са тъмни, пълни с коне и говеда – и деца, които ще бъдат стъпкани.

Половината от лагеруващите навън мъже са пияни след Хостенфест. Не, колкото и да ми е тежко, ще изчакам до съване и ще ги предупредим тогава. Опасността е огромна, но все още е далечна.

Ерин Конал рязко попита:

– Ваше величество, а можете ли да сте сигурен, че Сияйният на мрака идва за вас, а не срещу някой друг – дори Флийдс? – Боренсон реши, че е разумно от нейна страна да се безпокои най-напред за своите земи.

– След като Избрах своя баща – отвърна й Габорн, – почувствах опасността, която го грозеше, задуши ме като черен облак. Няколко часа по-късно той умря. От сутринта усещам как задушаващата аура нараства и нараства, обкръжавайки всеки човек в тази зала – всъщност обкръжава всеки в замък Силвареста. През последната седмица се опасявахме, че Радж Атън ще прати в лагера ни професионален убиец. Сега съм убеден, че убиецът идва, но е нещо много по-злокобно от който и да е Непобедим. И всички ние в замък Силвареста сме негови цели. Васалите, които избрах в Лонгмът – и тези по пътя си на север, – не са толкова застрашени. Но всеки от нас трябва да е нащрек.

– Щом можете да почувствате *нашата* застрашеност – каза лорд Ингрис, – тогава не можете ли да почувствате и опасността за Мистария, или за Лайсъл? Може би *вие* ще можете да ни кажете къде смята да нанесе следващия си удар Радж Атън?

Габорн тъжно поклати глава.

– Докато не видя един човек, не мога да го Избера. А и тази сила е нова за мен. Освен няколкото вестоносци, които съм изпратил в Карис и в Дворовете на прилива, не съм Избрал никого в Мистария или Лайсъл, така че да мога да преценя какво предстои. Следователно трябва да обмислим своя план за действие, да измислим начин да се защитим срещу Радж Атън.

– Би трябвало да знаете – каза лорд Ингрис, – че други лордове вече са предприели действия срещу Радж Атън. Още щом чухме за нахлуването му в Мистария, ние взехме мерки срещу него... и не сме сами.

– Как така? – попита крал Оруин.

– Докато вие се браните с оръжие и с хора – каза лорд Ингрис, – в Лайсъл нашата най-добра защита винаги е била богатството ни. Ние наемаме бойци да укрепят границите ни и плащаме дан на своите съседи. Когато чухме за нападението му, изпратихме послания до някои владетели в Инкара, като им предложихме подкупи, ако изпратят убийци да избият Посветителите на Радж Атън в южните провинции, където той

най-малко ще го очаква.

– Умно! – каза крал Оруин. – Аз имам хиляда добри подсилени войници в Оруин, които могат да нападнат от север!

Ингрис се усмихна широко.

– Бойните вождове на Туум могат да ви надминат в това отношение, според всичко, което съм чувал...

Боренсон седеше и слушаше унило. Той самият беше избил Посветителите на Радж Атън тук, в замък Силвареста, няма и на сто крачки. Мръсна работа – беше му разбила сърцето. Макар да се убеждаваше, че го е извършил по заповед и че се налагаше, трудно можеше да понесе да седи тук и да слуша за такава приближаваща касапница.

Тъкмо се канеше да проговори, когато Габорн извика:

– Не! – И изгледа твърдо Ингрис и Оруин. – Отхвърлям такъв план!

– Защо? – попита Ингрис. Извади копринена носна кърпа от джоба си, изсекна се и я хвърли на пода.

– Цената е твърде висока – каза Габорн. – Аз се сражавам не срещу Радж Атън, а за човечеството. Да пращам войните ни едни срещу други е глупост!

Лорд Ингрис заяви равнодушно:

– Стрелите вече са пуснати. Вероятно няма да можете да спасите Радж Атън от съдбата му.

„Твърде самоуверен е – помисли Боренсон. – В края на краищата, ние сме прасали убийци години наред.“ Но за негова изненада Габорн изглеждаше много притеснен. Той попита:

– Кажете ми, кога стигнахте до решението да наемете убийци от Инкара?

Лорд Ингрис помисли.

– Беше следобеда, преди седмица. В деня, в който загина баща ви.

Габорн го изгледа навъсено.

– Същия онзи следобед, в който чародеят Бизнесман прокълна Радж Атън. Също като вас, той се опасява, че тази клетва не може да бъде отменена. Съвпадението едва ли е случайно. Вие можете да се окажете инструмент в ръцете на Земята.

Лорд Ингрис се изкикоти все едно, че отхвърля незаслужен комплимент.

– Едва ли. Ако Радж Атън умре, ще го убие *моето* злато и алчността на инкарците, а не проклятието на някакъв Земен пазител.

Йоме се намеси иззад стола на Габорн.

– А вашето злато, то откъде идва – запитва тя, – ако не от Земята?

В последвалата тишина Боренсон се замисли дали наистина е възможно няколко убийци да нанесат толкова голям удар.

Съмняваше се. Радж Атън разполагаше с Посветители, пръснати из цялото му огромно кралство, и ги пазеха добре. Въпреки че можеше да бъде ранен, Боренсон знаеше, че Вълчия господар няма да бъде убит лесно.

Най-напред Радж Атън трябваше да загуби няколко ключови дара. Ако загубеше жизнеността си например, можеше да си запази силата, но да падне под някой по-гаден удар. Или ако си загубеше метаболизма, можеше толкова да се забави, че и най-мудният войник да му отсече главата.

При подходящи обстоятелства няколко убийци можеха да нанесат опустошителен удар на Вълчия господар.

Габорн поклати глава и заяви:

– Не мога да пожелая гибелта на нито един човек. Определено не мога да одобря убиването на невинни мъже, жени и деца, чието единствено престъпление е, че са си позволили да отдадат някой дар на Радж Атън. Сам ще застана срещу него, ако трябва, но засега искам само да го спра: или да го обърна в правия път, ако мога.

– Проклетата ви глупава прошка – изпръхтя крал Оруин и се надигна разгневен от стола си. – Знаех си, че точно това ще кажете!

– Противопоставяте се на мъдростта на своя господар? – попита Джюрийм.

Лицето на крал Оруин пребледня.

– Простете ми, ваше величество – каза той, като се мъчеше да овладее яростта си. – Но не можете да рискувате да оставите Радж Атън жив. Ще е повече от неразумно, ще е направо глупаво.

– Не правя този избор, защото е умен – каза Габорн. – Правя го, защото чувствам, че така е редно да се постъпи.

– Вие сте млад човек, изпълнен с благородни идеали, и Земните сили ви помагат – заговори лорд Ингрис. – Може би се надявате да вразумите Радж Атън, но как, ако мога да попитам, предлагате да стане това?

– Плених четиридесет хиляди силара при Лонгмът – заяви спокойно Габорн.

Крал Оруин, лорд Ингрис, дори и Ерин Конал се стъписаха от изненада.

– Вече използвах пет хиляди от тях, за да подновя армията на Хиърдън и да възстановя конницата ни – продължи Габорн. – Останалите силари са достатъчно, за да осигурят дарове на една малка армия – или

достатъчни, за да създадат един-единствен лорд с мощта на Радж Атън.

Той помълча и ги огледа.

– Миналата седмица, след битката при Лонгмът, мислех да направя точно това – да стана владетел, равен по сила на Радж Атън, след което да се опитам да го надвия. Също като вас, и аз искам да се бия. Но изпитвам отвращение да нарека дори Радж Атън свой враг, въпреки че нападна народа ми. Ще му предложи мир.

Крал Оруин беше сащисан.

– Той ни натрапи войната си – заговори той твърде високо. – Не можем да му отстъпим просто ей така.

– Той е прав – каза Джюрийм. – Старият ми господар няма да приеме мир – освен ако вие лично не му дадете някой дар. Ще поиска ума ви или мускула ви, нещо, което да ви осакати така, че никога да не можете да се изправите срещу него.

– Може би – каза Габорн. – Но все едно ще му го предложи. Ще пратя вестonosец, който да му занесе следните думи: „Макар да мразя своя братовчед, врагът на моя братовчед е мой враг.“ Докато посланието ми стигне до него, той вече ще е научил за падането на цитаделата Хейбърд, а може би и за собствените си неприятности в Картиш. Така ще му напомня за заплахата от халите и ще го уведомя, че вече съм негов братовчед по брачна линия. За да подпечатам мира, вместо моя дар ще му предложи двайсет хиляди силара. Той знае, че без тях съм достатъчно осакатен. Но ще му дам силарите само при условие, че се съгласи да напусне Роуфхейвън.

Боренсон облиза пресъхналите си устни. Радж Атън едва ли щеше да се вразуми, но същевременно трудно можеше да обърне гръб на двайсет хиляди силара.

– И други хора са му отправяли подобни призиви – предупреди Джюрийм. – Той няма да купи това, за което е убеден, че може да си го вземе със сила. Подозирам, че няма да се вслуша. Може би дори ще убие пратеника ви.

– Възможно е – каза Габорн. – Но какво би станало, ако поканата му бъде предадена от някой от собствените му хора, някой, когото той обича и от когото не би могъл лесно да се отърве? – Обърна се наляво и се вгледа в Джюрийм. – Джюрийм, преди няколко дни ти ми каза, че Радж Атън има стотици жени, пазени в Двореца на конкубинките в Оубран. Казваш, че никой мъж не може да ги вижда под страх от смъртно наказание. Коя от тях е любимата му жена? Би ли се вслушала *тя* в моя призив? Тя би ли предала поканата ми?

– Сафира й е името, милорд – отвърна Джюрийм и поглади козята си брада. – Дъщерята на емир Оват, от Тулистан. Тя е перлата на неговия харем.

– Баща й го знам по описание. Емирът е добър човек – каза Габорн. – Дъщеря му би трябвало да е наследила отчасти неговата доброта и сила.

– Може би – отвърна Джюрийм. – Но никога не съм я виждал. Влезе ли веднъж жена в двореца, повече не излиза.

– Радж Атън е суетен – каза Йоме. – Хрумва ми само една причина, поради която крие жените си в харема от очите на хората. С колко ли дара на обаяние е възнаградил своята любимка?

Джюрийм помисли.

– Предполагенето ви е мъдро, милейди. Знае се, че има навик да дарява с един дар на обаяние жена си всеки път щом легне с нея, така че при следващото гостуване тя да е още по-красива, отколкото я помни. Сафира му е любимката От пет години. Значи досега би трябвало да е получила над триста дара.

Боренсон се смая. Жена с десет дара на обаяние можеше да накара всеки мъж да се побърка от желание. Не можеше да си представи как ще му въздейства една жена със стотици такива дарове. Може би *ще* да подейства.

Но все пак изпита безпокойство.

– Не мога да повярвам, че никой досега не се е сетил да я използва като оръжие.

– Аз бях най-довереният слуга на моя господар – каза Джюрийм. – Мое задължение беше да осигурявам дрънкулки и дарове за конкубинките. Освен на още двама-трима на никой друг не беше позволено да знае какво има в харема.

Габорн запремества поглед от човек на човек.

– Какво ще кажете? Предлагам да изпратим съобщение на Сафира, а тя да го предаде на Радж Атън.

– Може и да стане – отвърна със съмнение Джюрийм. – Но трудно бих повярвал, че Радж Атън ще се вслуша в съвета й. В края на краищата, тя е само негова жена.

Боренсон се замисли. В много части на Индопал вслушването в женски съвет се смяташе за недостойно за мъж.

– *Може* да подейства – заяви по-обнадеждено Йоме. – Бизнесман допускаше, че Радж Атън е полудял само защото слуша собствения си Глас. Тя би могла да го убеди.

– А ако аз ѝ дам още хиляда дара на обаяние и Глас – попита Габорн, – в знак на добра воля, за да не може дори Радж Атън да ѝ се противопостави?

– В Оубран действително има облекчители, опитни в прехвърлянето на такива дарове – призна Джюрийм.

– А ние разполагаме със силарите, с които това да стане – отсече канцлер Родерман. – Но може да отнеме ден-два, докато намерим жени, които да послужат за Посветителки.

– Аз бих предложила обаянието си – каза Мирима.

И погледна боязливо към Боренсон, сякаш се боеше от реакцията му. Беше използвала красотата си, за да го подмами към женитба. Трябваше да разбира, че не е честно тепърва да предлага да си я даде. Но Боренсон въпреки това ѝ се възхити, че го предложи.

– В Оубран вече има жени – каза Джюрийм. – Радж Атън има много конкубинки, всички от които са дарени с обаяние или Глас. Някои от тях са пострадали тежко от тази дълга война. Те също се надяват на мир и подозирам, че някои от тях, навярно много от тях, ще послужат за вектори.

– Много рисковано ще е – намеси се крал Оруин. – Не я познаваме тая жена: нито пък знаем как може да ѝ въздейства толкова много сила. Ами ако и тя се обърне срещу нас?

– Трябва да опитаме – каза Габорн. – Радж Атън не е най-големият ни враг. Трябва ми силата му. Искам той да се срази с халите.

Шансът изглеждаше твърде нищожен. Дотолкова, че Боренсон лично щеше да го отхвърли, без да му мисли.

– Може би – каза Ерин Конал. – Но трябва да се придвижваме с предпазливостта на сърна. Казвате, че чувствате аура на голяма опасност около нас. Дори да пратите ездачи още тази нощ, ще са нужни дни, докато стигнат до Индопал...

– Не и с подходящия кон – възрази Джюрийм. – Крепостта на Оубран е в северните провинции, малко по на юг от Деяз, няма и на седемстотин мили оттук.

– Никога не съм чувал за Оубран – заяви Боренсон. – Но щом е толкова близо, тогава с някой кралски кон и с малко късмет бих могъл да хвана Гарвановия проход от Флийдс и да съм там утре рано следобед. Ако се съгласи, Сафира би могла да предаде посланието на Радж Атън още следващата нощ.

Изрече го, без изобщо да помисли. Експедицията изглеждаше глупашка. Зачуди се какви мотиви го бяха накарали да го каже. Отчасти –

може би защото знаеше, че е подходящият за тази задача човек. В миналото беше изпълнявал десетки опасни мисии.

Разбираше също така, че това ще му даде възможност да разузнае отбраната на Индопал и да проучи движението на вражеските войски по границата. А междувременно щеше да се отправи далече на юг, към Инкара.

Така щеше да започне експедицията, която му беше възложила Йоме.

Но една малка частица от него съзнаваше, че иска нещо много повече: изкупление.

Лорд Ингрис и крал Оруин приказваха най-небрежно за избиване на Посветители, за придържане към безкрайната традиция на касапство, предопределила бойните стратегии на Владетелите на руни в миналото. Стратегии толкова по-ужасни, защото бяха надеждни.

Но Боренсон не можеше повече да понесе това. Планът на Габорн, колкото и зле да беше замислен, предлагаше някаква нищожна надежда, че Индопал и Роуфхейвън могат да стигнат до съгласие, да сложат край на безумието.

И това беше единственият такъв план, поставен на масата.

Боренсон беше омърсил ръцете си с кръвта на две хиляди души – мъже, жени и деца. Може би това щеше да му помогне да я свали най-сетне от себе си. Да се очисти.

– Аз не бих заложил всичките си надежди на това хвърляне на зарове – заяви крал Оруин. – Трябва да се погрижите и за собствената си отбрана. Сафира може да не е в състояние или да не пожелае да направи каквото я молите, а и вие нямаше да свикате този съвет, ако не се каните да се задействате и да тръгнете в защита на Мистария. Трябва лично да се подготвите за двубой с Радж Атън, ако се наложи... Или можете да си изберете поборник. Имам един племенник – истински лъв – сър Ленгли. Тук е, в лагера.

– Това с прашането на поборник е много добре – каза Конал, – но не бива да оставяте Оруин или Хиърдън да се сражават сами. Радж Атън може и да се бои от херцог Палдейн, но ако вие тръгнете от север, от вас ще се бои повече. И това ще привлече всички мъже от Севера да се сражават с вас. Конните кланове ще тръгнат с вас.

Габорн мълчеше и обмисляше предложенията им.

Това идеалистично хлапе май наистина се надяваше да се измъкне без сражение с Радж Атън, осъзна Боренсон. Но подозираше, че Габорн няма да успее. Наближаваше война с Радж Атън, все едно дали Габорн

или някой друг я желаше или не.

Габорн помисли още половин секунда, после кимна.

– Съдбата на света зависи от нашето решение. Не бих взел подобно решение прибързано, а честно казано, през последната седмица не мисля почти за нищо друго.

– Моят народ не може да се скрие от Радж Атън, а аз не мога да го прогоня – продължи той. – Бих се сразил с него, стига да бях убеден, че ще надвием в тази битка. Но не го вярвам. Затова съм длъжен да се надявам, че ще го обърна в правия път, колкото и нищожна да е тази надежда.

Младият крал се обърна към Боренсон.

– Взимаш моя кон и тръгваш след един час.

Боренсон удари с юмрук по масата и се надигна от стола, нетърпелив да тръгне, но се позадържа малко от учтивост.

Габорн се обърна към крал Оруин.

– Срегнах се със сър Ленгли. Той има добро сърце. Ще ви дам две хиляди силара, за да го подготвите както той пожелае.

– Твърде щедър сте – отвърна крал Оруин, явно изумен от благодеянието на Земния крал. Дори преди десет години, когато кръвният метал се намираще в изобилие, цялото кралство Оруин едва ли беше виждало повече от две хиляди силара годишно. Накрая Габорн се обърна към Конал.

– Вие сте права. Ако тръгна в челото на нашите войски, Радж Атън няма да може да ме пренебрегне. Ще тръгна на юг и Флийдс също ще получи две хиляди силара.

Конал ахна от изумление. Бедното ѝ кралство едва ли беше виждало две хиляди силара за пет години.

С това съветът приключи и лордовете почнаха да стават. Габорн бръкна в джоба на елека си, извади ключовете за кралската съкровищница и ги хвърли на Боренсон.

– Милорд – каза Джюрийм, – ако позволите да предложа, накарайте го да вземе седемстотин за обаяние и триста за глас.

Габорн кимна и каза на Боренсон:

– Чу го.

Боренсон напусна залата и се запъти към цитаделата на Посветителите. Мирима го последва и след като излязоха навън, го придружи няколко крачки покрай каменната стена.

После хвана ръката му.

– Почакай!

Той се обърна и я погледна на звездната светлина. Нощта бе малко студена, но не чак мразовита. Мирима го гледаше с тревога. Беше великолепна. Плавната извивка на кръста ѝ и блясъкът на косата ѝ го изкушаваха.

– Няма да се върнеш, нали? – каза тя.

Боренсон поклати глава.

– Не. Карис е на деветстотин мили южно отгук. Само още триста мили и мога да стигна границата на Инкара. Ще продължа на юг.

Тя го изгледа.

– Не смяташ ли поне да се сбогуваш?

Боренсон разбра, че раздялата няма да е лека. Искаше му се да я задържи до себе си, да я целуне. Искаше му се да остане. Но дългът го зовеше другаде, а той през целия си живот беше бил верен на своя дълг.

– Няма много време.

– Време има – каза тя. – Имаше цяла седмица. Защо изобщо остана в Хиърдън, ако не за да се сбогуваш?

Права беше, разбира се. Той бе останал, за да се сбогува – с нея, с цял Роуфхейвън, с живота си може би. Но не бе намерил сила да го изрече.

Целуна я нежно и прошепна:

– Довиждане.

Понечи да се обърне, но тя отново го хвана за ръката.

– Наистина ли ме обичаш?

– С цялата любов, на която съм способен.

– Тогава защо не легна с мен? Искаше ме. Видях го в очите ти.

Не беше искал да засяга тази тема, но сега ѝ отговори с цялата си искреност.

– Защото рискувах да направя дете...

– А не искаш да ти износя дете ли?

– ... а довеждането на дете на този свят изисква да приемеш някои отговорности...

– Смяташ, че не съм готова за такива отговорности! – каза прекалено високо Мирима.

– Ако се наложи да загина, не искам да наричат детето ми копеле! – кипна Боренсон. – Или син на кралеубиец! Или нещо още по-лошо!

Кръвта изби на лицето му и той усети, че трепери от гняв.

Но въпреки гнева си успя сякаш да се отдели от себе си – сякаш се видя отвън – замислен за миналото и за настоящето. Ах, как боляха старите рани. Ето го сега – кралеубиец, убиец на хала, бранител на Земния

крал, един от вдъхващите най-голям страх воини в цял Роуфхейвън – и основателно. Но дълбоко в себе си той все още беше детето, тичащо по оградените с варосани зидове улици на остров Твин, а другите момчета го замерваха с обиди, кал и камъни.

Боренсон винаги беше изпитвал нуждата да се доказва. Това го бе подтикнало да стане един от най-могъщите воини на своето време. Сега той всъщност не се боеше от никого на света.

Но мисълта, че едно негово дете може да бъде наранено така, както бяха наранявали него, му се струваше непоносима.

Все още се страхуваше от обидите на малките момчета.

– Люби ме! – настоя Мирима и го придърпа към себе си.

Но Боренсон вдигна пръст пред лицето ѝ и каза още по-твърдо:

– Отговорност.

– Обичай ме – замоли го тя.

– Нима не разбираш? Така стоят нещата. А ако загина – което е най-вероятно, – ще имаш името ми, богатството ми...

– Чувала съм да разправят, че си похотлив мъж – обвини го Мирима. – Нима никога не си лягал с жена?

Вече ядосан не на шега, Боренсон се постара да се овладее. Не можеше да изрази самоомерзението си, желанието си да заличи собственото си минало.

– И да съм го правил, било е грешка. Защото никога не съм си представял, че ще срещна жена като теб.

– Не отговорността те гони от леглото ми – обвини го Мирима. – Ти се самонаказваш. Мислиш, че наказваш себе си, но по този начин наказваш и мен – а аз не го заслужавам!

Каза го толкова сигурно, толкова убедено. Боренсон нямаше отговор за обвинението ѝ, само вярата, че един ден ще разбере, че всичко, което е правил, е било в неин интерес.

Стисна силно ръката ѝ и си тръгна.

Мирима го гледаше как се отдалечава и се чувстваше излъгана. Тихото подрънкване на ризницата му отекна между каменните кули. След малко той стигна до портикула на цитаделата на Посветителите и сенките го погълнаха. Тя постоя малко, загледана как звездната светлина облива каменната настилка във вътрешния двор.

Знаеше, че е прав за себе си. Да обичаш някого означава да поемеш отговорност за него.

Но докато той отиваше да вземе силарите, Мирима кипна. Прав беше, но тя нямаше да позволи това с отговорността да е в сила и в двете посоки.

След няколко минути той отново се появи, понесъл кожена торба, пълна със силари. Щом я видя, се обърна и тръгна към конюшните; искаше да я отбегне.

– Имам една дума за теб – каза тя. – Отговорност. – Боренсон спря и я зяпна за миг. – Защо настояваш да бъдеш отговорен за мен, а аз не мога да бъда отговорна за теб?

– Няма да дойдеш с мен – заяви Боренсон.

– Смяташ, че съм по-малко способна да обичам от теб?

– По-малко способна си да оцелееш – отвърна той.

– Но...

– А и да не беше така, няма кон в Хиърдън, който да може да поддържа скоростта на този, който ще яздя тази нощ. – Той погледна към конюшната.

Тя помисли, че ще си тръгне, но за нейна изненада Боренсон се върна при нея, сложи огромната си ръка зад врата ѝ и я целуна – дълго и с много страст. После постоя дълго, опрял челото си в нейното и взрян в очите ѝ. Светлината на звездите не се отрази от тези светлосини очи – празни като пресъхнали кладенци.

Но имаше все още и свирепа твърдост у него. Тя усети в тези бездънни очи волята му да живее, да се бие и да се върне. Усети го в начина, по който ръката му беше обхванала тила ѝ. Накрая той промълви:

– Когато се върна, ще те любя, както искаш... както заслужаваш.

После се обърна и забърза. Бързината му я смая. Тя остана дълго сама – все още вдишваше мириса му, усещаше вкуса на устните му. Помисли дали да не отиде след него до кралската конюшня, но докато се нагани, той вече бе оседлал коня на Габорн, излезе навън като вихър и извика на стражите да отворят портите.

Тя скръсти ръце, за да надвие нощния хлад, и само го изгледа как тръгва.

След като мъжът ѝ замина, Мирима взе един фенер и отиде при кучкарниците, където Кайлин държеше палетата ѝ. Днес беше успяла само два пъти да се измъкне за малко и да ги види, но щом доловиха миризмата ѝ, палетата заджавкаха и замахаха с опашки; скоро десетина кутрета заджавкаха настойчиво, за да привлекат вниманието ѝ.

Кайлин беше в дъното на кучкарника – спеше на купчина слама с поне двама палета около него и нищо друго, което да го топли.

Мирима зави момчето с наметалото си, после отиде до клетката, където бяха нейните палета, и свали резето.

Беше им донесла остатъци от вечерята и им ги даде, поговори им тихичко и накрая те се укротиха достатъчно, за да може да ги вземе в прегръдката си.

– Да, мъничките ми – зашепна им тя. – Тази нощ ще спите с мен.

Успя да вземе по две във всяка ръка и отиде до вратата на кучкарника. Докато се мъчеше да вдигне ключалката, тя изведнъж рязко се отвори.

Пред нея стоеше Йоме Силвареста, с един слуга зад нея и нейната Дни най-отзад. Огряхаха ги само пръсналите се по небето звезди.

Мирима заподозря, че Йоме я е проследила, за да я хване как краде палетата.

– Ваше величество! Каква изненада!

Йоме погледна мълчаливо палетата в ръцете ѝ, после погледна през рамо, сякаш самата тя смутена, че са я видели тук.

А после изведнъж вдигна брадичка и я погледна строго.

– Кайлин тук ли спи?

Притичаха кученца, наобиколиха кралицата, заскачаха по полите на роклята ѝ и заджавкаха да привлекат вниманието ѝ.

– Да – отвърна Мирима.

Йоме не потърси извинение за това, което бе решила да направи. Още като принцеса беше отказала да взима дарове от друг човек, да подлага на риск човешки живот.

– И аз искам няколко – каза тя сковано. – Ако мога с нещо да ти помогна...

По-късно същата нощ, след като лордовете си бяха заминали, Габорн стоеше буден в стария кабинет на Силвареста на четвъртия етаж в кралската цитадела и гледаше над хълмовете на югозапад. Подът наскоро беше посипан с цветенца от ливадник, стъпките му бяха размачкали златистите цветчета и стаята се бе изпълнила с приятен аромат.

Боренсон беше тръгнал преди три часа. Йоме се бе прибрала в покоите си още преди това, макар Габорн да не мислеше, че е заспала. Бяха младоженци в края на краищата и тя сигурно щеше да е будна, обзета от грижи, както и той.

Но може би не. Дано да беше заспала. Преди седмица Боренсон беше избил Посветителите ѝ и Йоме бе изгубила всичките си дарове на

жизненост. Сега тя имаше нужда от сън като всеки простосмъртен. Но Габорн все още си имаше дарове и на жизненост, и на мускул. В тревожни моменти като този не спеше много – предпочиташе да си почива прав, като понякога оставяше ума си да се зарее в сънища, макар и буден.

Надяваше се, че Йоме не го чака. Тази нощ имаше нужда от самота.

Част от градината на кралицата беше тук, зад кабинета му. Във водата на малкия басейн квакаха две жаби. Един подобен на плъх торбалан, облечен в мръсни дрипи, изпълзя отнякъде и дойде да пие вода от басейна. Жабите млъкнаха, а съществото се заозърта със светлите си очи. Габорн вдиша свежия въздух, идващ от прозореца, и се загледа навън под звездната светлина.

Лагерите извън града вече бяха потънали в мрак, огромните тълпи се бяха прислонили за нощта. Габорн още усещаше опасността за тях, чувстваше я как се затяга като примка на шията му. Сияйният на мрака идваше. Габорн усещаше как се усилва тази опасност, полетяла неотклонно на север.

Половин милион хора, всички под неговата закрила – с конете и добитъка си – спяха, без да подозират нищо.

– Нека Земята ви крие. Нека Земята ви цери. Нека Земята ви направи свои – зашепна той древната благословия.

Ужасяваше го онова, което трябваше да направи. Призори щеше да остави хората си и да се отправи на юг, на бран. Можеше само да се надява, че ще избегнат гнева на Сияйния на мрака.

Толкова хора зависеха от него и той искаше да ги спаси всички, да направи всичко, което му е по силите. Но макар да беше Земния крал, силите му все още бяха нови за него, тепърва растяха. Чувстваше се тромав. Неподготвен.

„Ако някои от нас оцелеят след тези тъмни времена – мислеше той, – ще трябва да живея с паметта за онези, които съм оставил да загинат. Заради съвестта си, не бих посмял да изоставя нито един от тях.“

Дълго размисля над няколко думи от малката книга, написана от емир Оват на Тулистан – не забранените слова от Къщата на Разбирането, а няколко глуповати стиха, засягащи човешкото самоопределение. Не беше ги наизустил, помнеше само две двустишия.

Макар не винаги да устояват любимите и любовта,
избирам да обичам.

Макар да може сърцето да ме предаде и битката да губя,
избирам да се боря.

Също като емира, Габорн бе решил да търси мъдростта в борбата. Вселената беше могъщ противник. Рано или късно надвиваше всички. Но докато дишаше, Габорн беше свободен да избира що за човек да бъде. Най-важното от всичко бе да остане такъв човек, какъвто да може да се понесе.

Замисли се за емир Оват. Малката книга, изпратена за крал Силвареста, го беше беше заинтригувала. Емирът явно беше същинско съкровище сред хората. А сега Габорн залагаше големи надежди на дъщеря му Сафира.

Примигващ призрачен пламък привлече погледа му горе на хълма, в самия край на Дънуд – треперлива сива светлина.

Там, сред мрака, на призрачния си кон седеше дух и се взираше към замъка и човешките тълпи около него.

„Моя народ пази – помисли Габорн, – точно както му заповядах. Като пастир на билото на хълма, бди през нощта над стадата си.“

От толкова далече не можеше да го види ясно. Възможно бе да е духът на самия Ерден Геборен. Можеше и баща му да е.

Липсваше му бащиният съвет.

Зачуди се разсеяно дали духовете могат да се сражават със Сияйния от мрака. Едва ли. Студеното докосване на един дух можеше да убие смъртен човек, но духовете се разсипваха на светлина. Един лагерен огън можеше да ги прогони. Слънчевите лъчи ги унищожаваша. А щом Сияйният на мрака идваше от Владенията на огъня в долния свят, със сигурност щеше да владее този елемент.

Дните на Габорн в дъното на стаята се окашля.

– Кажи ми – със спокоен и леко безгрижен тон го попита Габорн. – Какво мислиш за плановете ни? Добре или зле се справих днес?

– Това не мога да кажа – отвърна Дни с тон, който не подсказваше нищо.

Габорн го запита риторично, тъй като знаеше отговора:

– Ако се давех в дълбока вода, само на една стъпка от брега, щеше ли да ме спасиш?

– Щях да отбележа в записките си мига, в който потъваш за последен път – каза му Дните, развеселен от играта.

– А ако с мен потъне човечеството? – попита Габорн.

– Това би било един тъжен ден за книгите – отвърна сериозно Дни.

– Къде е Радж Атън? Какво замисля той?

– Всичко с времето си – каза Дни. – Съвсем скоро ще разбереш.

Габорн се зачуди. Дали и Радж Атън бе тръгнал на север? Възможно ли беше да идва насам със Сияйния на мрака? Или кроеше още по-зловещи планове?

– Ваше величество, мога ли аз да ви задам един въпрос? – каза Дни.

– Разбира се.

– Замисляли ли сте се някога за съдбата на Дните? Мислили ли сте дали ще Изберете мен... или когото и да е от Дните?

Възползвал се от мига, Габорн се вгледа в очите му и погледът му проникна отвъд тях, в надеждите и мечтите на Дни.

Габорн се беше вгледал в сърцето на баща си и то беше ясно. Беше се вгледал в сърцето на невръстната рожба на Моли Дринкъм и бе видял, че бебето все още не обича нищо, че изпитва само благодарност от цицката на майка си и от топлината на тялото ѝ, и от това как тя му пееше, за да заспи.

Но дори онова дете с неговите смътни копнежи изглеждаше по-ясно, по-понятно за Габорн от неговия Дни.

През Земния взор той видя не мъж, а мъж и жена – жена с перо и пергамент, жена с коси с цвят на пшеница и смарагдовозелени очи.

Никога не му беше хрумвало, че писарят на неговия свидетел е жена. Сега виждаше, че двамата се обичат, че за тях споделянето на общ ум носи радост и интимност, каквито той самият никога не си беше представял за възможни.

Вгледа се още по-надълбоко и видя, че споделят много повече неща от това: любов към древните сказания, дела и песни, една детинска радост, извираща само от наблюдението им над разгръщания се наоколо свят, също както някой стар градинар обича да гледа как първите пролетни минзухари разтварят широките си цветове или как изниква от семената зеленото по наскоро засятата нива. За тях изучаването на историята бе постоянна радост, несекваща наслада.

И никой от двамата не искаше нищо друго, освен да наблюдава. Те не искаха да подобрят света или да смекчат нечия болка. Не търсеха печалба или изгода.

Бяха доволни само от това – да наблюдават.

Габорн не можеше да го проумее. Беше удивен. Никога не си беше представял, че е възможно едно човешко сърце да е толкова странно, колкото сърцето, биещо в гърдите на историка.

Замисли се. Беше казал на Йоме, че му се иска с двамата да стане нещо такова, неговото и нейното владения да се слоят в едно, че иска да израства заедно с нея. Но докато оставаха две отделени едно от друго същества, това едва ли можеше да се постигне. А ето, че Дните бяха намерили такава възможност, начин да се обединят двама души така, че да се превърнат в един ум и едно сърце, и бяха тръгнали по този път.

Почти им завидя. Щеше да поговори с Йоме за подобна възможност, ако за тях двамата не беше твърде късно. Тя вече бе отдала дар на обаяние на вектора на Радж Атън и макар векторът да беше умряла и Йоме да бе възвърнала красотата си, фактът, че бе извършила Посветителство, вече правеше невъзможно да отдаде дар на друг.

Тя и Габорн никога нямаше да могат да споделят такава интимност.

– Ще обмисля възможността – отговори Габорн.

– Благодаря, ваше величество – каза Дни.

Габорн отново се обърна към отворения прозорец – свежият ношен въздух задуха в лицето му – и се заслуша в песента на жабите. Дълги часове остана да отдъхва по обичая на Владетелите на руни – с отворени очи, бродейки в кралството на сънищата.

В съня беше млад мъж и яздеше жребец през тъмна клисура по тесен планински път, по който веднъж бе минал с баща си.

Познаваше мястото, знаеше този гол пейзаж. Предната седмица бе попитал Дни защо Дните някога били наричани „Пазачи на сънища“. Неговият Дни бе отвърнал, че един ден, много скоро, щял да посети това място: тази земя в пределите на сънищата му, където лежали скрити всички негови страхове. Беше му казал да издири това място.

Само че сега, в съня си, той беше сам и паяжини, дебели като стоманени въжета, преграждаха пътя му. В цепнатините между тъмните скали се мяркаха паяци, големи колкото раци, щъкаха сред сенките и очите им проблясваха като ярки кристали.

Габорн погледна нагоре по стената на тъмната пропаст. Сърцето му биеше в ужас, гърдите му се бяха стегнали. Пот изби по челото му. Той извади сабята си и засече здравите нишки на паяжината, а те заплющяха като скъсани струни на лютня. Подкара коня напред.

Пропусна една нишка и тя го удари по челото и го срязва, преди да се скъса. Габорн продължи. Кръвта се стичаше по носа и стиснатите му устни.

„Това е страната на страховете – осъзна той. – Тук обитават моите страхове.“ Сега препускаше напред, за да се изправи срещу тях.

Присви се до врата на жребца и препусна през тясната клисура,

уплашен от смъртта, с надеждата, че вместо нея ще намери тук баща си, или майка си, или някоя друга по-достойна награда.

Но процепът пред него зави и след това се отвори в широк проход, в който светеше смътна светлина.

Там, над него, висок на тъмния си кон, седеше неговият Дни; косата му беше разрошена. Приличаше почти на скелет, само кости, увити в платнен вързоп. Държеше хилава, треперлива зеленикава светлина като от духан от вятъра фенер, въпреки че не се виждаше никакво устройство, от което тя да излиза.

– Чаках те – каза Дните и вдигна нависоко тънката светлинка, сякаш се канеше да я предаде в ръката на Габорн.

– Знам – отвърна Габорн. – Ще се постарая да не те разочаровам. – Габорн се пресегна да вземе светлината. – Какво е това?

– Надеждата на света и всичките му мечти – каза Дни и тънките му устни се изпънаха в грозна усмивка.

Габорн потръпна като видя колко малка е светлината; ръката му се разтрепера и пламъчето падна върху каменистата земя.

Седма книга

Ден тридесет и първи в Месеца на жътвата, Ден без избор

Четвъртото ухо

Макар вятърът да менеше посоката си, Бесахан надуши дима от огъня на вестоносеца на три мили надолу по планинската пътека. Беше се изкачил високо в планините Брейс, сред големите борове. По залез-слънце облаците се бяха струпали с тежката миризма на дъжд и само след половин час дъждът заваля и западаха мълнии. Ветровете разгърсиха големите борове, закършиха клони покрай пътя, завъртяха се вихрушки от нападали листа. Ловният му кон не посмя да продължи в дъждовния мрак и затова се принудиха да спрат под дърветата. След час гръмотевиците затихнаха, само по някоя далечна мълния просветваше далече на хоризонта на север. Но дъждът продължи да вали.

Той приближи до дима съвсем тихо – стъпваше по пътя така, че да не вдига шум, ниско приведен, докато пушекът от изгоряло дърво не се усили съвсем.

Беше очаквал, че ще ги намери на бивак край пътя, но след като подмина източника на миризмата, разбра, че са проявили повече предпазливост. Бяха хванали една странична пътека и се бяха изкачили по планината до по-скрито място. От пътя не можеше дори да види огъня им.

Затова слезе от коня си, върза го за едно дърво и изпъна лъка си. После измъкна кивара си и го огледа. Беше почистил острието, след като обезглави старицата. Сега се позадържа, за да го наточи – действаше пипнешком в тъмното.

След като се почувства най-сетне подготвен, свали коравите си обувки, босите му крака стъпиха върху студената разкаляна пръст на пътя и той се приготви да изкачи хълма.

За майстор в Братството на мълчаливите не беше кой знае какво изпитание. Да се катериш сред храсти в тъмното не беше трудно, само студено, неприятно и понякога болезнено. Трябваше да си проправя път през трънливите храсталаци, опипвайки с пръстите на ръцете и краката си за клони, които очите му не можеха да видят.

Така започна бавното му изкачване. Пътеката не беше трудна. Мъхът беше дебел и скоро Бесахан запълзя през гъста папрат, по-висока от гърдите му. Дърветата бяха стари, поне на сто години, и отдолу почти нямаше сухи клони. Малкото, на които се натъкваше, бяха тънки и тъй като бяха влажни, стари и гнили, пукаха съвсем тихо. Папратта, както и леещият се дъжд, приглушаваха още повече звуците от счупените клони.

Само веднъж по целия път се натъкна на малка трудност. Докато пълзеше, дланта му потъна в дебелия мъх и се удари в нещо остро, сигурно разкъсана кост, оставена от някой вълк. Раната беше малка и плитка, почти не кървеше, а и Бесахан можеше да пренебрегва болката.

След половин час стигна до билото на хълма и видя огъня. Един голям бор беше паднал, дърво с може би двацет стъпки диаметър, и лежеше под тъгъл спрямо склона.

Групата се беше прислонила под падналото дърво и го използваше за покрив. Бяха обелили част от сухата му кора за огън, но тя беше влажна и пушлива.

Сега лежаха загърнати в одеялатата си край огъня и си говореха. Граманият рицар, едрият вестоносец с рижата коса и едно малко момиче.

– Престани да се вайкаш – каза едрият червенокос вестоносец. – Не можеш да заспиш от тия грижи.

– Но мина цял час, откакто я чухме. Ами ако се е изгубила? – попита детето.

– Толкова по-добре, според мен – избоботи дебелият рицар.

– Огънят ти я уплаши – обвини детето рицаря. – Много я е страх от него.

Бесахан спря с разтуптяно сърце. Беше мислил, че ще хване трима души, но изглежда, имаше и четвърти. Господарят му плащаше за убийствата на ухо. Трябваше да вземе ухо и от тази четвъртата.

Ако тя ги търсеше, сигурно скоро щеше да се натъкне на бивака. Дори човек без дара на вълче обоняние щеше да надуши такъв огън.

Бесахан отстъпи назад, решил да изчака.

Но докато пълзеше назад по корем, изведнъж се блъсна в нещо кораво.

Обърна се. Отгоре му се усмихваше глупаво някаква гола жена с тъмна кожа.

– Здравей? – прошепна ѝ той, надявайки се, че тя няма да извика за помощ.

– Здравей – прошепна тя в отговор.

Луда ли беше? Тя клекна до него и почна да го оглежда. На смътната светлина, отразена от клоните горе, той почти не я виждаше. Но беше дългокоса и с пищни форми.

Много дълго време беше живял без жена, затова реши първо да се позабавлява с нея, чак после да я убие. Посегна бързо, залепи ръка на устата ѝ и се опита да я повали на земята.

Но тя се оказа по-силна, отколкото изглеждаше. Вместо да се прекатури върху него, просто сграбчи ръката му и я подуши с израз на неподправен екстаз, все едно че помирисваше букет цветя.

– Кръв – каза тя с копнеж, захапа китката му и внезапната болка го заслепи. Захапката ѝ разкъса плът и жили и от една артерия бликна кръв като фонтан.

Той се опита да издърпа ръката си, но жената го държеше здраво. С трите си дара на мускул Бесахан задържа с все сила, за да се освободи. Костите на китката му изпукаха, докато се мъчеше да я извие, но тя продължи да го държи здраво. Той зърна за миг ръката ѝ и разбра, че това, което беше взел за женски нокти, са остри и дълги като на птица. Това не беше човек!

Жената отвори уста с удивление и възторг и загледа как кръвта блика от ръката му.

Бесахан вдигна кивара си и нанесе убийствен удар в гърлото ѝ. Въпреки даровете му на мускул киварът дори не я поряза, а отскочи.

Лицето и ръцете му бяха в кръв. Жената коленичи над него, сякаш искаше да я оближе.

Той се замаята мълчаливо, а тя го притисна към земята и заблиза лицето му с грапавия си език. Когато започна да дъвче брадичката му като котенце, ненаучило се още как да убива мишката, която яде, той се замаята отчаяно. После зъбите на зелената жена намериха гърлото му и той най-сетне се усмири – само стъпалата му продължиха да ритат дълго след като загуби разсъдък.

Зелената жена влезе в бивака почти на съмване. Роланд беше заспал, но усети докосването ѝ, когато легна до него.

Ейвран се беше свила до корема му, а зелената жена се опита да легне откъм гърба му. Трепереше от студ. От огъня беше останала само димяща пепел, а в последния час дъждът бе преминал в лапавица.

Роланд спеше под едно одеяло, върху което беше метнал новото си

наметало от меча кожа. Полубуден, той хвана наметалото и го придърпа над голата плът на зелената жена, после я прикани шепнешком да се пхне под одеялото при него и Ейвран.

Зелената жена се подчини колебливо, сякаш не беше сигурна какво точно иска от нея. След като я накара да легне между него и детето, където телесната топлина на двамата щеше да я стопли, Роланд праметна ръката си и единия си крак върху нея.

След няколко минути тя престана да трепери и се отпусна затоплена.

В предутринния полуздрач Роланд успя да види чертите на зелената жена. Беше една от най-красивите жени, които бе виждал, въпреки странния тен на кожата и тъмнозелените ѝ устни.

Лежеше до него, но той забеляза, че гледа уплашено пушещите въглени в огъня.

– Спокойно – прошепна ѝ той. – Няма да те нарани.

Тя сграбчи ранената му ръка и подуши превръзката.

– Кръв: не! – каза тихо.

– Точно така – отвърна Роланд. – Кръв, не! Умна си. И послушна. Качества, на които се възхищавам у една жена. Или каквото си там.

– Умна си – повтори тя. – И послушна. Качества, на които се възхищавам у една жена. Или каквото си там.

Роланд помириша косата ѝ. Мирисът ѝ беше странен, като мъх и дъхав босилек. Надушваше и сладникавия вкус на кръв. Беше едра – висока колкото него и дори по-мускулиста.

Той хвана палеца ѝ и прошепна:

– Палец. Палец.

Тя повтаряше думите му и за няколко минути той я научи всичко за ръце, рамене и носове, след което мина на дървета, на есенни листа и на небе.

След като му омръзна, се унесе в дрямка, притиснал плътно зелената жена. Чудно му беше откъде ли се е взела и дали изпитва самота. Също като него и като малката Ейвран, доколкото разбираше, тя не бе свързана с никого. И тримата бяха съвсем сами на този свят, пометени от ветровете.

„Трябва да изцера тази рана – помисли Роланд. – Мога да помоля Палдейн да стана настойник на Ейвран. Светът е пълен със сираци, а и тя има моята коса. Хората ще мислят, че ми е дъщеря.“ Обеща си да поговори утре с Ейвран за това.

Навярно защото държеше жена в прегръдката си и защото

жадуваше за женска близост, а и защото още помнеше жената, която го бе отхвърлила преди двайсет години, се замисли за Сийра Крайър, както и за чувството за дълг, което го бе отпратило на север.

Спомни си как се събуди преди седем дни:

Докато навличаше широките си панталони, беше казал на Сийра Крайър:

– Дадох си даровете преди години, на един мъж на име Драйдън. Беше сержант в кралската гвардия. Знаеш ли го?

– Лорд Драйдън – поправи го тя. – Кралят му позволи да се оттегли на заслужен отдых в имението си преди няколко години. Доста стар е... мисля, че е взел не само твоя метаболизъм. Но все още ходи всяка година до Хиърдън за кралския лов.

Роланд кимна. Най-вероятно лорд Драйдън беше паднал от кон или го бе срещнал някой от старите глигани на Дънуд. Глиганите там бяха високи като коне и бяха отнели живота на не малко ловци.

Мисълта тъкмо бе минала през ума му, когато из тесните зали отекна вик:

– Кралят е мъртъв! Менделас Дрейкън Ордън е мъртъв! – А от друго място в цитаделата някой викна: – Сър Бофор е мъртъв! – Една жена извика: – Марис е мъртъв!

Роланд се зачуди защо толкова много лордове и рицари бяха измрели наведнъж. Тук имаше нещо повече от съвпадение или случайно нещастие.

И докато привършваше с обуването на ботушите, извика:

– Лорд Драйдън е намерил покой!

Посветителите в Синята кула продължиха един след друг да съобщават за смъртта на владетели и рицари и обикновени войници – много и много имена, така че всеки да разбере за нечия гибел.

Не можеха глигани да са избили толкова много мъже наведнъж. Трябваше да е имало някаква голяма битка. И докато гласовете на викащите продължаваха да се сливат в многогласен поменик, Роланд си помисли – не, не и битка дори. Това си беше цяло клане.

Изтича от килията си в дългия коридор и разбра, че тесният му приют се намира над едно стълбище. От близката килия излезе с олюляване някаква жена и заразтрива ръцете си, току-що върнала си отдадената гъвкавост. От другата страна на коридора един мъж примигваше удивен. Той пък си беше дал взора на някой господар.

Сийра Крайър го последва по петите.

Викове на скръп кънтяха из Синята кула и хората се стичаха по

стълбите към Голямата зала.

Синята кула беше древна. Според легендата не беше построена от хора, защото никакви хора не бяха в състояние да одялат и вдигнат толкова масивни камъни като тези, които изграждаха преградните ѝ стени. Според мнозина кулата бе издигната в древни времена от някаква забравена раса великани. Цитаделата се издигаше на трийсет етажа над Каролско море. Със своите десетки хиляди стаи Синята кула сама по себе си представляваше цял огромен град. В продължение поне на три хилядолетия тя беше приютявала Посветителите на Мистария, онези, които отдаваха своя ум, жизненост или мускул, своя метаболизъм, обаяние или глас.

Роланд притича покрай група хора, провря се покрай някаква дебелия жена. Сийра забърза след него да не изостане. Той я хвана за ръката, провря се през претъпканите коридори, подуши покрай други, докато накрая двамата със Сийра не се озоваха зяпнали в края на една тераса в Голямата зала – великолепна зала, в която се събираха хиляди Посветители и слуги.

Виковете и плачовете се носеха отвсякъде. Някои викаха да им обяснят какво става, други плачеха открито заради смъртта на обичния си крал. Една старица се разпищя, сякаш бяха откъснали детето ѝ от гърдите и се сринна върху каменния под.

– Това е старата Лейрас. Готвачка е. Момчетата ѝ са в кралската свита. Сигурно и те са умрели! – каза Сийра, потвърждавайки подозренията на Роланд.

Долу в голямата зала Посветителите – вече Възстановени – се трупаха на неудържима тълпа наред с готвачите и слугите, които обикновено се грижеха за тях. Избухна бой, когато един едър мускулест тип започна да налага човека срещу себе си, и суматохата стана пълна. Онези, които искаха да разберат какво става, викаха на всички останали да млъкнат. От това шумотевицата в залата само ставаше още по-силна и заотеква от стените.

Голямата зала имаше огромен куполест таван на около седемдесет стъпки височина и балкони, обкръжаващи залата на пет нива. В залата се бяха събрали поне три хиляди доскорощни Посветители. Сипеха се от всяка врата и стълбище и се навеждаха рисковано над дъбовите парапети на балконите.

Роланд трудно можеше да възприеме размерите на случващото се. Хиляди Посветители – възстановени наведнъж? Колко ли доблестни рицари бяха загинали в битка? И то наведнъж, толкова бързо?

Седем мъже на различна възраст заеха места около огромна дъбова маса. Един от тях заудря с огромен месингов свещник по масата и зарева:

– Тишина! Тишина! Нека всички да чуем историята! Кралските умове ще ни я кажат най-добре!

Седмината бяха умовете на краля – мъже, дарили самия крал Менделас Дрейкън Ордън с възможността да използва умовете им – черепите им да се превърнат във вместилище на спомените на някой друг. Въпреки че кралят беше умрял, части от неговите мисли и спомени щяха да живеят съхранени у всеки от тези възстановени хора. Те вероятно те първа щяха да се окажат ценни съветници за новия крал.

След малко една разпищяла се жена беше извлечена от залата, а другите потиснаха хлиповете и виковете си. Сийра Крайър се притисна в гърба на Роланд и едва не се качи на раменете му, за да вижда по-добре суматохата долу.

На Роланд му се стори, че множеството задиша като един човек – всички чакаха с нетърпение да чуят вестта за битката.

Умовете на краля заговориха. Най-старият беше белобрадият Джеримас. Роланд го беше познавал в двора като дете, но сега едва го позна.

Джеримас заговори пръв.

– Кралят, разбира се, умря в битка – заяви той. – Спомням си, че виждах един враг. Мрачен мъж, облечен в южняшка броня. Щитът му беше с образ на червен триглав вълк.

Беше съвсем малък откъс от спомен. Образ само, нищо повече.

– Радж Атън – уточниха другите двама умове. – Сражаваше се с Радж Атън, Вълчия господар.

– Не. Нашият крал не загина в бой – възрази четвъртият ум. – Падна от една кула. Помня как падна.

– Беше се включил в змийски кръг – добави старият Джеримас. – Испита болката от силар преди да умре.

– Даде метаболизма си – изграчи друг между тях, сякаш беше болел и едва можеше да говори. – Всички си дадоха метаболизма. Видях двайсет лорда в една стая. Светлината на силарите се гърчеше из стаята като светещи червеи, а мъжете викаха от болка при докосването им.

– Да, бяха оформили кръг. Змийски кръг, за да могат да надвият Радж Атън – съгласи се друг ум.

– Спасяваше сина си – каза Джеримас. – Сега си спомних. Принц Ордън беше отишъл за подкрепления... водеше армия от Лонгмът. Крал Ордън беше ранен и не можеше повече да се бие, затова си пожертва

живота, надявайки се да прекъсне змийския кръг и така да спаси сина си.

Кралските умове закимаха. Веднъж като дете Роланд беше отишъл с няколко приятели при едни стари развалини, бившата къща на имението на някакъв лорд. След столетията на пода бяха останали плочки от мозайка. Роланд и приятелите му седнаха да сглобят плочките, за да разберат каква картина ще се получи. Оказа се образ на воден чародей и делфини, сражаващи се с левиатан в дълбокия океан.

Сега той гледаше как кралските умове събират плочките от спомените на Ордън и по същия начин се мъчат да ги съчетаят в цялостна картина.

Друг поклати объркано глава и добави:

– В Лонгмът има голямо съкровище. Всички крале на Севера ще го искат.

– Шшшт! – изсъскаха му едновременно неколцина от останалите. – Не говори за това!

– Ордън се сражаваше за свободата на Хиърдън! – извика един от седмината на онзи, който спомена за съкровището. – Не е искал никакво съкровище. Той се сражава за земята и за хората, които обичаше!

Настъпи дълга тишина – умовете на краля премисляха. Никой от тях не можеше да си спомни всичко, което беше знаел Ордън. Тук трошица, там – парченце. Образ, мисъл, отделна дума. Късчетата бяха на лице, но колкото и да се стараеха кралските умове, не можеха да ги съберат в цяла картина. Много съществени откъси щяха да липсват – спомените, които Ордън бе отнесъл със себе си в гроба.

Един крал беше мъртъв.

Роланд помисли за своя дълг и разбра къде е той. В земята на Хиърдън бе умрял неговият крал. В земята на Хиърдън синът му служеше на новия крал.

– А принц Ордън? – извика силно Роланд. – Тук има ли някой Посветител на принца?

Роланд никога не беше виждал този принц – знаеше за съществуването му само от думите на Сийра Крайър. Крал Ордън се бе оженил едва седмица преди Роланд да стане Посветител.

Изчака няколко мига. Не му отговори никой. Никой от Посветителите на принца не беше станал Възстановен.

Роланд се обърна да избута от себе си Сийра. Започна да си

пробива път през навалищата с намерението да излезе от цитаделата и да потърси лодка. Трябваше да напусне Синята кула колкото може по-скоро. На кралските умове сигурно щяха да са им нужни часове, докато съставят и разкажат дългата си и бъдеща страхопочитание история. Но той знаеше, че съвсем скоро други от Възстановените ще започнат да търсят начин да се върнат на континента при близките си. Искаше да ги изпревари.

Сийра го сграбчи за ръкава и го задържа.

– Къде отиваш? Ще се върнеш ли?

Той се обърна, видя изплашеното ѝ, преbledняло лице. Знаеше, че отговорът му няма да е мил за слуха ѝ, колкото и нежно да го изрече, затова ѝ отвърна грубо:

– Не знам къде отивам. Просто... просто трябва да се махна оттук. Но няма да се върна никога.

– Но...

Той опря пръст на устните ѝ.

– Ти ми служи добре, толкова години.

Знаеше, че хората се научават най-силно да обичат онези, на които са служили с цялото си сърце. Сийра Крайър се беше грижила за него дълги години, изпитвала бе привързаност към него в дългия му сън, може би си беше мечтала за него, когато се събуди.

Онези, които служеха в цитаделата на Посветителите често бяха изоставени деца, поели най-тежката работа в замяна на най-необходимите неща от живота. Ако Сийра останеше тук, най-вероятно щеше да се омъжи за някой момък като нея и двамата щяха да създадат семейството си тук, в сенките на Синята кула. Можеше никога да не стъпи отново на зелената суша под яркото слънце; щеше да е принудена цял живот да слуша грохота на вълните и зова на чайките. Явно се надяваше на нещо по-добро. Но Роланд нямаше какво да ѝ предложи.

– Благодаря ти за всичко, което си направила и за мен, и за моя крал – каза ѝ той. – Но аз вече не съм Посветител и мястото ми не е тук.

– Аз... мога да тръгна с теб – предложи тя. – При толкова много Възстановени, освободени от службата си, никой няма да забележи, че ме няма.

„Аз съм добър слуга – помисли той. – Отдавам всичко свое на своя господар. И ти трябва да сториш същото.“

Свърна към най-близката врата – тъмен, изпълнен с човешки тела проход. Смяташе да изпревари всички. Малко бяха връзките му с живите. След двайсет и една години сън, кралят му беше мъртъв. Майка му и

чичо му Джемин още тогава бяха стари. Най-вероятно щяха да са си отишли от живота. Роланд нямаше да ги види никога вече. Макар че хората щяха да го наричат „Възстановен“, имаше чувството, че е възстановен до едното нищо. Само едно му беше останало на този свят: синът му.

– Сийра – прошепна той, – погрижи се за себе си. Може един ден пак да се срещнем.

Обърна се и си тръгна. Беше първият, който стигна до малкия пристан на Синята кула...

Сега Роланд се усмихна, забил брадичка в косата на зелената жена, и се зачуди дали някой ден отново ще види Сийра.

Събуди ги барон Пол.

– Добро утро на всички.

Роланд отвори очи. Слънцето отдавна бе изгряло над хълма. Барон Пол го гледаше отгоре закачливо ухилен. Държеше комат корав хляб. Отчупи залък и го задъвка доволно.

Ейвран също се събуди, стоплена от прегръдката на зелената жена. Обърна се и я зяпна.

– Ама тя какво е яла?

Роланд се надигна на лакът. По-рано, в предутринния полумрак, не беше забелязал засъхналата кръв по брадичката на зелената жена.

– Май е хванала нещо – каза той.

– Не са нашите коне – въздъхна облекчено Ейвран. Конете бяха живи и здрави до падналото дърво.

– Хванала е не *нещо* – заяви с явно доволство барон Пол. – Хванала е *някого*. И доста добре го е подредила. Елате да видите доказателството.

– Някой пътник ли? – извика отчаяно Ейвран.

Барон Пол не отговори, само се обърна и ги поведе към склона. Роланд и Ейвран скочиха от постелята и го последваха. Зелената жена също закрачи след тях, явно изпълнена с любопитство какво ли е предизвикало възбудата им.

– Как го намери? – попита Ейвран.

– Търсех някоя щастлива фиданка, на която да си облекча мехура – подхвърли барон Пол, – и се спънах в останките. – Точно в този момент стигнаха до малката падина. Грозната гледка, която ги чакаше, щеше завинаги да се запечата в ума на Роланд.

Ейвран не извика от ужас, както щяха да направят други деца. Само отиде до останките и ги огледа с нездраво възхищение.

– Пълзлял е към нас, мен ако питате – заключи барон Пол, – когато тя го е халосала отзад. Вижте, имал е лък и нож. Но е счупен.

Роланд беше служил като кралски касапин. Разбираше от ножове и веднъж бе купил от пазара един такъв.

– Кивар е – поправи го той. Мъжът беше носил черен памучен бурнус под наметалото си. Скъсаният наниз на раздраното му гърло беше отрупан със златни търговски пръстени. – Някой от убийците на Радж Атън.

– Имаше и една торбичка, пълна с човешки уши – потвърди барон Пол. – Съмнявам се да е бил хирург.

Роланд се наведе, дръпна наниза с пръстените и ги изсипа в джоба си, после се обърна към барон Пол. Баронът се ухили.

– Почваш да се учиш, човече. Няма полза да ги оставяме на мародерите.

– Кръв – каза зелената жена. След което добави по-тихо: – Кръв – не.

Ейвран се ухили и ѝ каза по-високо:

– Кръв – да! – Отиде до трупа, престори се, че уж топи пръста си в съсирената кръв, и каза: – Кръв добре. Ммм... кръв... да!

Зелената жена я зяпна и в очите ѝ просветна разбиране. Отиде до тялото и го подуши.

– Кръв – да. – Но явно не ѝ се щеше.

– Сигурна ли си, че идеята е добра? – попита барон Пол. – Да я учиш да убива хора?

– Не я уча да убива – отвърна Ейвран. – Искам само да не изпитва вина за това, което е направила. Тя ни спаси. Не е направила нищо лошо!

– Тъй де, и понеже е изключила жаждата за кръв от системата си, сигурен съм, че днес цял ден ще ни е веселичка – каза барон Пол. – Но разбира се, щом пак огладнее, просто ще награби някого по пътя.

– Не, няма – заяви Ейвран. – Тя е много умна. Сигурна съм, че разбира много повече, отколкото мислиш. – Пресегна се и почеса зелената жена по главата, все едно че беше кученце.

– О, умна е, дума да няма – каза барон Пол. – Следващия път кралят като си прати бирниците, ще я викна да ми сметне колко ми е дългът.

Ейвран го изгледа сърдито.

– Барон Топчо, а случайно да ти е хрумвало, че може да ни е от полза? Ами ако е убила този човек, защото е разбрала, че е опасен за нас? Ами ако по пътя има още като него? Тя може да ги убие и да ни опази. Изглежда, има остър нюх, а всички те миришат на джинджифил и къри. Може да ги надуши. Не мислиш ли така, Роланд?

Роланд само сви рамене.

– Аз лично обичам по малко къри – възрази барон Пол. – И не ми харесва мисълта да ме изкормят, само защото в някой хан са решили да сложат къри във вечерята.

– А и освен това не е умна – продължи барон Пол. – Виждал съм гарги да подражават думите на хората също като нея.

Вратата на Ейвран в зелената жена изглеждаше твърде пресилена, помисли Роланд, но зелената наистина беше научила доста думи тази сутрин. Още ден-два и току-виж можеше да я научи да ходи на лов.

А по-важното беше, че и той не знаеше какво да правят с нея. Предния ден не беше имал късмет да я убие.

Бяха се опитвали да ѝ избягат, да я оставят далече зад себе си, но тя просто затича след конете им на големи отскоци и викаше: „Кръв, кръв!“

Да, зелената жена си беше проблем, с какъвто може би щеше да си справи само кралят със своите съветници. Засега тя беше под опеката на Ейвран, а Роланд нямаше и най-смътна представа как да постъпят с нея.

Деяз

Зората завари сър Боренсон далече от Хиърдън. Беше яздил през по-голямата част от нощта на юг към Флийдс, а след това към Гарванов проход.

Сега пъстрата кобила на Габорн препускаше през зелените хълмове над Деяз, към пътища, за които Джюрийм му бе споменал, но крайната му цел все още беше неясна. Името Оубран беше слято от две индопалски думи: *оубир*, старея, *кран*, град на краля. Най-точният превод беше „Градът на древния крал“. Звучеше като име за столица на провинция. Но Боренсон никога не беше и чувал за това проклето място, а указанията на Джюрийм щяха да го отведат само до северните граници на Голямата солна пустиня, дом за мътаинските номади. Там едва ли щеше да намери дворец.

Джюрийм го увери, че ще трябва да си намери водач, който да му

покаже двореца; самият водач трябваше да е някой дребен тукашен владетел. На лявата си ръка Боренсон носеше флаг – зеленото мирно знаме над глигана на Силвареста.

Утринният въздух беше свеж и живителен. Кобилата яздеше дълго между две поредни почивки. Дъхът излизаше студен от устата му, а ризницата му подрънкваше с всеки удар на копитата. Тукашните пътища бяха тесни и коварни, макар не заради калта като в Мистария; понякога от склоновете се изтъркулваха камъни, а многобройните тукашни черноопашати лалугери сякаш не разпознаваха опасността, щом чуеха тътена на конски копита.

Въпреки опасността Боренсон яздеше през хълмовете с петдесет мили в час.

Под него се простираше савана, осеяна с криви маслиненозелени дървета. Тревите бяха с цвета на пясъка, когато отдолу не се показваше червената глина. Една-единствена широка река прорязваше със сребърната си ивица гледката някъде към хоризонта и покрай нея се редяха цели поселения от шатри и кирпичени колиби, с житни нивя и градини с портокали и бадеми, все покрай речното русло. Все още не беше минал покрай нито едно село. Обитателите на Деяз живееха само по бреговете на големите реки.

През нощта бе преминал планините, като се натъкна на удивително малко пречки. Често срещаше малки кервани на търговци, тръгнали на север. Но сезонът беше твърде късен, за да са тръгнали по търговия. Можеше да му хрумне само едно обяснение: че са индопалски бежанци, тръгнали на дългия път да видят Земния крал.

Веднъж заобиколи по-голяма войска, вдигнала бивака си в един планински проход. Макар да беше запалил факел на пръта на знамето си, за да видят цветовете на мира, го бяха подгонили трима убийци.

Но Боренсон яздеше кралски кон, на който тази седмица бяха дали още два дара на метаболизъм и два на зрение, така че можеше да тича бързо и с ясен взор дори на звездна светлина. Беше надбягал преследвачите си и се отърва само с една стрела, която отскочи от ризницата му, за да го подсети, че е в беда.

Но дори Боренсон не можеше да надбяга съмненията, които го глождеха.

Безпокоеше се, че се сбогува много грубо с Мирима. Тя може би беше права, като му каза, че наказва за своите убийства и себе си, и нея.

Пътят към Инкара и задачата му в Оубран също бяха повод за безпокойство.

Тревожеше се преди всичко за Габорн. Момчето беше наивно като мислеше, че би могъл да склучи мир с Радж Атън или да го подкупи. Крал Оруин беше прав. Габорн можеше да си използва времето по-добре, като включи в работа силарите, за да се подготви за война.

Боренсон винаги си беше представял, че когато се появи Земен крал, той ще е с могъща осанка, а на челото му ще е изписана вековната мъдрост. Щеше да е силен като хълмовете, с яки като корените на дърветата мускули. Щеше да се радва на почитта на всички и щеше да е неумолим.

Земният крал, който винаги си беше представял, с нищо не приличаше на Габорн.

Габорн нямаше опит в битки, не разполагаше с огромни запаси от мъдрост. Беше просто един неопитен момък, който обичаше хората си.

Но имаше едно качество, за което Боренсон никога не беше се замислял. Той си спомни думите на бащата на Габорн, когато веднъж обсъждаха дали да влезе в битка с някой си херцог в Белдинук, който му създаваше ядове. Кралят беше казал:

– С херцог Тревърсуърти мога да се оправя. Плашат ме жена му и онзи проклет сержант Арънтс.

Боренсон се беше засмял на идеята един крал да се плаши от някаква си жена и прост сержант, но кралят го беше срязал.

– Жена му е гениален тактик, а сержант Арънтс е най-добрият, колкото съм виждал. Може да ти направи катапулт от масларска бъркалка, който ще събори стена на замък или ще те халоса с желязна топка между очите от четиристотин разкрача.

И бе предал на Боренсон следния урок:

– Запомни, един владетел никога не е един-единствен човек. Той е сумата от дарбите на всички хора в обкръжението му. Когато воюваш с един владетел, трябва да прецениш силите на всички, които командва, за да си наясно с мощта му.

Боренсон следователно беше длъжен да оцени човешките ресурси на Габорн. В Мистария имаше хиляди благородници с различен ранг и титла, всичко от дребните лордове до мъдрият Палдейн. Някои бяха мореплаватели или строители, хора с власт над многобройни селяци по нивите, хора, които обучаваха коне или ковяха щитовете. Силата на една държава и народ трябваше да се измерва с много повече неща от нейните воини.

А ако човек измереше един владетел със силата на хората, над които той има власт, то тогава Земята едва ли щеше да може да направи по-

добър избор. Мистария беше най-голямата и най-богата страна в Роуфхейвън.

Може би Земята беше избрала Габорн отчасти заради силата на неговия народ.

А ако това беше вярно, значи Земята бе избрала Габорн да бъде Земен крал не само заради личните му достойнства, беше го избрала, тъй като знаеше, че и на Боренсон може да се разчита като на защитник на Земния крал.

Тази мисъл го изуми и в същото време го притесни много. Защото означаваше, че може да е замесен в цялата тази история повече, отколкото си мислеше.

Означаваше също така, че може би Земята се нуждаеше от всичките му усилия. Можеше да означава също така, че Боренсон ще трябва да опази Габорн и от самия него.

Щеше да му трябва човек, който да се изправи срещу халите, когато излязат от пещерите си. Щеше да му трябва човек, който познава слабостите му и който няма да го презре само защото Габорн е млад и не прилича на истински Земен крал.

Такива мисли гризяха Боренсон, докато яздеше по тесните планински пътища на Деяз. Взе един завой и на пътя му изхвърча ято врани. Изведнъж, в края на завоя, изникна цяла стотня войници.

Вдясно от пътя беше твърде стръмно, за да се спусне. Отляво склона̀т беше почти отвесен. Конят му беше достатъчно благоразумен и закова на място още преди той да е дръпнал юздите.

Но животното беше научено освен това да мрази цветовете на войниците на Радж Атън. Вдигна копита във въздуха, зацвили и завъртя глава, като видя пред себе си толкова много златни палта с трите червени вълчи глави на гърдите.

Капитанът на стотнята беше Непобедим, едър мъж с нос като клон, пълпчива кожа и гневно присвити черни очи. Носеше боздуган с дълга дръжка. Няколко войници зад него бяха изпълнали лъковете си. Зад себе си Боренсон също чу тропот на копита. Погледна през рамо и видя отзад още една стотня пиконосци. Сигурно се бяха спуснали от хълма горе. Не беше забелязал дори съгледвача им.

В капан. Бяха го хванали в капан.

– Къде си тръгнал, червенокосия? – попита Непобедимият.

– Нося послание от Земния крал и идвам под мирно знаме.

– Радж Атън не е тук в Индопал, както добре знаеш – отвърна едрият мъж. – В Мистария е. Ще си имаш по-малко ядове, ако се върнеш в страната си.

Боренсон кимна в съгласие, полупритворил очи в знак на почит.

– Посланието ми не е до Радж Атън – отвърна той. – Нося послание до двореца на конкубинките в Оубран, до една жена на име Сафира, дъщерята на емира на Тулистан.

Непобедимият се замисли. Явно не беше подготвен за такава вест. Зад него някакъв старец в тънък сив копринен бурнус под жълтия пътен халат прошепна в ухото му:

– *Сабис етоло! Вериса оан.* – „Убий го! Търси забранен плод.“

Боренсон прикова очи в стареца. Явно не беше войник, търговец или пътник, а по-скоро нещо като съветник на Радж Атън. Най-вероятно имаше сан на *каиф* – което можеше да се преведе като „старец“ или „старейшина“. Но по-важното беше, че изглежда, искаше да го спре.

– Забранен плод е да се гледат конкубинките – каза Боренсон. – Не съм чувал да е забранен плод да им носиш послание.

Старецът го изгледа накриво, сякаш да спори човек с неговия ранг си беше чиста обίδα.

– Вярно казваш – рече Непобедимият. – Макар да съм изненадан, че си чувал за двореца при Оубран. От стотината тук само *кайфба* и аз сме чували за него.

Кайфба. Велик старейшина.

– Тогавя мога ли да отнеса посланието си?

– За какво му е на един пратеник броня и оръжие – попита го Непобедимият.

– Планинските проходи са опасни. Вашите убийци не уважават знамето на мира.

– Сигурен ли си, че са *мои* убийци? – запита Непобедимият все едно, че Боренсон много го е оскърбил. – Планините са пълни с разбойници и още по-лоши хора. – Непобедимият знаеше адски добре, че бяха негови. Погледна многозначително бойната брадва и ризницата на Боренсон.

Боренсон пусна щита си, извади бравата и я хвърли край пътя. После свали шлема и ризницата си и пусна и тях.

– Е, доволен ли си?

– Един пратеник няма нужда от дарове – каза Непобедимият. – Свали си ризата да видим чии сили носиш.

Боренсон вдигна ризата си и показа нащърбените белези, където

силарите го бяха целунали трийсет и два пъти. Жизненост, мускул, гъвкавост, метаболизъм, ум. Всичко се виждаше.

Непобедимият изпръхтя.

– Казваш, че си пратеник на крал, а щитът ти е без знак, като на свободен рицар. Те често идват да избиват Посветителите на господаря ми. Но съм длъжен да се запитам, кой свободен рицар ще е толкова глупав, че да тръгне толкова открито? А пък сега трябва да се запитам, кой свободен рицар има толкова дарове?

– Името ми е Боренсон и доскоро бях телохранител на Земния крал. Сега щитът ми е чист, свободен съм да правя каквото поискам, и точно сега искам да отнеса послание на Земния крал и да подиря мир. – Беше изправил гръб на седлото и гледаше предизвикателно. Без оръжието и бронята си не можеше да се противопостави дори само на Непобедимия, да не говорим за останалите. Беше се оставил на милостта им.

„Убиец“, замърмориха войниците и го загледаха мрачно. Един извика:

– Я да го отведем до пропастта... да го научим да лети!

Но кайфба измърмори:

– Интересна история ни разправяш. Трудна за вярване, трудна и за отричане. Знаеш за двореца на конкубинките, след като никой човек в твоята страна не е чувал за него. А и аз не съм чувал за тази Сафира, макар да знам, че емирът има много дъщери. – Изглеждаше убеден, че след като е важна личност, би трябвало да й знае името.

– Забранен плод е да се изрича името й в твоята страна – каза Боренсон. – Аз го научих от един, който някога служеше като съветник на Великата светлина... Джюрийм. Сега той седи до дясното коляно на Земния крал и го съветва. – Един кайфба със сигурност щеше да познава Джюрийм, доскорошния висш съветник на Радж Атън.

– Какво ти е посланието? – запита кайфба. – Каж ми го на мен, може да й го предам.

В Деяз едно послание можеше да се предаде от втора ръка, без това да оскърби нито пращания го, нито получателя. Но Боренсон знаеше, че даровете трябваше да се предадат лично.

– Нося дар, благодеение за Сафира – каза той, – заедно с посланието.

– Покажи ми дара – каза кайфба. Сред знатното съсловие тук един дар в злато или парфюм можеше да изглежда съвсем приемлив, преди да помолиш за услуга. Боренсон се зачуди дали подобни дарове нямаше да изкусят войниците. Мъжете помръднаха неспокойно на конете си.

Той бръкна в дисагите и извади колкото силари можеше да вземе с една ръка. Бяха някъде около седемдесет.

– Дарът е красота. Седемстотин силара за обаяние. Триста за глас.

Войниците заговориха възбудено. Силарите струваха по-скъпо от злато.

– Тишина! – строго извика Непобедимият на хората си. После се извърна с убийствен поглед към Боренсон. – Кажи ми посланието си.

– Трябва да й кажа: „Макар да мразя братовчед си, врагът на моя братовчед е мой враг.“ И след това трябва да я помоля да предаде това послание на Радж Атън от името на Земния крал.

– Убий го – изсъска кайфба. Неколцина от войниците повториха подканата му. Конете им пристъпваха неспокойно, усетили напрежението.

Боренсон се вкочани да посрещне смъртоносния удар. Не се съмняваше, че щом кайфба заповядва смъртта му, другите ще я изпълнят без колебание.

Но капитанът килна глава замислено, без да обръща внимание на заповедта, както можеше да направи само един военен.

След дълга пауза той промълви:

– А смяташ ли, че Великата светлина на Индопал ще се вслуша?

– Това е само надежда – отвърна Боренсон. – Земния крал е вече братовчед на Радж Атън по брачна линия. А наскоро научихме, че хали връхлитат Картиш и южните граници на Мистария. Земният крал се надава да отложи конфликта, след като срещу нас са изправени по-опасни врагове.

Непобедимият кимна.

– Съвсем уместни думи за един Земен крал. Той търси мир. Дядо ми все разправяше, че ако някой ден се появи Земен крал, той ще е велик в бран, но още по-велик в мир.

Погледна към кайфба. Старецът го гледаше свирепо, ядосан, че капитанът не е изпълнил тукатси заповедта му.

– Ще си предадеш посланието – каза Непобедимия на Боренсон. – Но само ако се съ согласиш да носиш белезници, докато си в страната ни. Трябва да се закълнеш, че няма да нарушиш законите ни. Не можеш да влизаш в двореца и не можеш да гледаш конкубинка. Освен това аз ще яздя до теб през цялото време. Съгласен ли си?

Боренсон кимна.

След малко един войник донесе белезниците – от тежко желязо, направени специално за оковаване на хора с дарове на мускул – и ги

заклучи на китките му. После ги прикова към верига на гърба му, за да не може да си вдига ръцете.

След като приключи, Боренсон очакваше да даде ключа на Непобедимия. Но той не го направи.

Вместо това Непобедимия хвана юздите на коня на Боренсон и го поведе надолу по склона.

– Имаш ли ключ за безезниците? – попита Боренсон.

Непобедимия поклати глава.

– Не ми трябва. Всеки ковач може да ги махне... ако потрябва.

Боренсон го жегна под лъжичката. Обзе го нов страх. Радж Атън рядко убиваше хора. Не им взимаше живота. Взимаше им даровете.

Човек като Боренсон можеше да се окаже съкровище.

Непобедимият се усмихна хладно, като видя, че Боренсон е разбрал.

Беше се предал без бой.

Разпръскването

Призори, след неспокоен сън, Йоме се събуди от глас, който прокънтя в ума й.

– Ставайте, всички Избрани, обитаващи замъка Силвареста. Идва Сияен от мрака и времето не е много. Подгответе се да избягате в Дънуд. Ставайте.

Въздействието беше смайващо. Йоме никога не се беше чувствала толкова... напълно овладяна от волята на друг. Гласът кънтеше в черепа й като камбана и всяка фибра от естеството й се стремеше да се подчини. Всеки мускул от тялото й сякаш реагираше.

Сърцето й затуптя диво и тя едва си пое дъх. Скочи от леглото, награби само една завивка, за да я метне на раменете си, и подплаши палетата, които бяха спали до нея.

„Е добре, станах! – помисли разсеяно Йоме. – Сега какво?“

„Бягай! – реши тя изведнъж в паника. – Сияйният на мрака идва.“

Щеше да избяга от замъка само със завивката на раменете си, но съобрази, че ще е твърде неприлично. Скочи до гардероба си и извади блуза и пола, а също едно пътно наметало и ботушите си за езда. Жълтите палета я наобиколиха, заджавкаха и замахаха с опашки учудени каква ли ще е пък тази игра.

Мислеше само за конюшните, мъчеше се да прецени кой ще е най-

бързият път до конюшните и коня й. Щеше да напусне замъка без нищо – и изведнъж се закова на място.

Бизнесман беше казал, че Сияйният на мрака няма да се появи преди да е мръкнало. Което означаваше, че разполага с цял ден, за да се подготви добре за бягството.

Но Земния крал я беше предупредил със силата си, беше предупредил всички в града да бягат. Не, не да бягат, да се „подготвят“ за бягство.

Докато премисляше, си даде сметка какво усилие ще струва това. Трябваше да се свалят шатри, да се впрягат животни, багаж и хранителни запаси да се натоварят по фургоните. По-лошото беше, че много хора бяха пътували до замък Силвареста от целия Хиърдън и области извън него. Никога досега градът не беше приютявал повече от сто хиляди души, а сега полята около него бяха насъбрали седем пъти повече хора. Ако всички побегнеха наведнъж, всички пътища щяха да се задръстят.

Габорн беше решил да ги предупреди сега, за да им даде време да започнат. Вместо веднага да побегне към гората, както я тласкаше инстинктът, Йоме спря и погали всяко от палетата. Чу как хората в крепостта завикаха отчаяно, а шумът на лагеруващите извън замъка се надигна като тътен. Габорн ги беше предупредил само да се приготвят, но звучеше сякаш тълпата бе изпаднала в паника. Йоме затвори палетата в стаята си и затича към върха на кралската цитадела.

Завари Габорн загледал към града и околностите. Суматохата беше пълна.

Хиляди хора тичаха към Дънуд, пищяха и плачеха, мнозина без да са взели нищо освен дрехите на гърба си. Други късаха и смъкваха шатрите си колкото може по-бързо. Коне цвилеха изплашени и побягваха от отчаяните си стопани. Но не всички вършеха това, което бе заповядал Габорн. Много от хората в лагера все още не бяха Избрани и поради това не бяха чули заповедта му. Хиляди от тях тичаха към замъка, сякаш искаха да получат гласни заповеди или ако се наложи – да останат да бранят крепостта. Други бяха решили, че ще е по-разумно да побегнат на север, надалече от Дънуд. Стичаха се слепешком към градчето Ийлс, на две и половина мили северно от Силвареста.

В далечния край на лагера крал Оруин бе вдигнал петстотин конни рицари. Още хиляда лордове на Хиърдън стояха с него, готови да потеглят на юг. Включваха всеки лорд и рицар от обкръжението на Габорн, който можеше да поведе конна сила.

Като за срещу Радж Атън, войската не беше многобройна, но беше

силна, съставена само от онези подсилени коне, които можеха да изминават по двеста мили на ден. Воините, очакващи Габорн, изглеждаха нетърпеливи да поемат в поход. Много от тях се озъртаха към биваците.

Но Земния крал стоеше на кулата си, стъписан и изумен от безумието, което бе предизвикал, внушавайки предупреждението с помощта на земните си сили. Беше с обикновена ризница под пелерината и ботуши. Но все още не беше надянал шлема си и тъмната му коса се вееше на раменете.

– Какво правиш? – скара му се Йоме. – Изплаши ме до смърт. Всички изплаши до смърт. – Сложи ръка на гърдите си, опитвайки се напразно да се успокои, да задиша спокойно.

– Съжалявам – отвърна Габорн. – Надявах се, че ще се получи по-добре. Цяла нощ се борех с подтика да изпратя предупреждението. Трябваше да им оставя колкото може повече време за бягството, но не посмях, за да не хукнат слепешком в тъмното. Не искам да изпаднат в паника.

Беше толкова притеснен, че Йоме се увери в искреността му. Тревожеше го само спасението им.

Изведнъж гласът му отново прокълът в ума ѝ.

„Успокойте се. Разполагате с целия ден. Действайте заедно. Погрижете се за старците, децата и немощните. До вечерта се отдалечете колкото може по-надалече от замъка.“

Някои започнаха да се спират, за да се подчинят на новата му повеля.

Той ѝ посочи развълнуваната гмеж от събарящи се шатри и бягащи хора.

– Виждаш ли какво стана? Много от тези, които са на стан покрай реката, дойдоха от западен Хиърдън и щяха да изпотъпчат всички, когато побягнаха към домовете си. А там долу, виждаш ли онзи червен павилион с плачещите деца? Майка им и баща им побягнаха без тях! Послушанието на родителите им е чудесно, но се надявах да реагират поумерено.

– И в същото време Избрах и мъжа и жената в шатрата до тях, а те изобщо не са се размърдали от постелята си, доколкото виждам! – продължи той. – Може да си събират багажа, но ако опасността беше по-наблизо? Дали трябва да похваля тяхната умерена реакция, или някой ден ще загинат заради нея? А виж и там, горе, много хора вече стигнаха до края на Дънуд и се трупат объркани, без да знаят какво да правят. А други може да не спрат да бягат – каквото и да им казвам, – докато не

припаднат от изтощение. Кой от тях е прав? Онези, които следват всяка буква на заповедта ми, или онези, които се престарават?... А ето там, виждаш ли онази старичка, която се тътри с другите? На деветдесет години е. Едва ли ще може да измине повече от две мили на ден. Мислиш ли, че някой ще ѝ помогне?

Габорн гледаше вихрещата се човешка гмеж; устата му бе зяпнала от удивление и ужас.

Йоме го разбра. Беше толкова нов в силата си, толкова непривикнал с нея, че я владееше непохватно. Не можеше да си го позволи. Силата му беше като меч, като оръжие, което е полезно само ако ръката, която го държи, може да парира и да забива точно. Сега той се мъчеше да научи ударите си с него.

А толкова много зависеше от това – животът на всеки мъж, жена и дете сред тази огромна тълпа.

Но докато гледаше, тя осъзна още по-големия му страх. Като Земен крал той имаше власт да предупреди хората си, но не можеше да ги принуди да му се подчинят. Не можеше да ги задължи да направят необходимото за самите себе си.

След като внуши втората си заповед, бъркотията започна да намалява. Габорн им изпрати трето предупреждение – призоваваше ги да се успокоят и да се погрижат едни за други. Всички се спряха за миг и се загледаха към Габорн. Шатри и павилиони продължаваха да падат с удивителна скорост, но вече се разтичаха родители да приберат децата си и непознати се хванаха да помогнат на престарелите. Йоме престана да се безпокои, че побягналите първи ще бъдат стъпкани от напирещите зад тях хора.

Габорн кимна одобрително, обърна се към Йоме и я прегърна.

– Сега ли тръгваш? – попита тя. Не ѝ се искаше да го пусне.

– Да – отвърна той. – Крал Оруин и останалите вече са на конете, а днес трябва да стигна далече. Малко коне ще могат да издържат на такава скорост. Пратил съм вестonosци до кралица Херин Червената и в Белдинук с молба да ни приютят за ден. Ще пътуваме без готвачи и другин придружители.

Йоме кимна. Походът щеше да е труден без придружители, без готвачи и перачки, без шатри и щитonosци, които да се грижат за снаряжението и животните. Но след като трябваше да пътуват бързо, друг начин нямаше. В тревожни времена като тези никой владетел нямаше да им откаже подслон. Подкрепленията щяха да са им добре дошли, а храната и подслонът за нощта бяха малка компенсация.

А после Габорн я попита нещо неочаквано.

– Ще тръгнеш ли с мен?

Не беше обичайно един владетел да поведе жена си на война, но пък не беше обичайно и да я остави в първия месец след венчавката.

– Питаш ме сега? Можеше да ме попиташ преди няколко часа. Щях да се подготвя.

– Погледнах те преди няколко часа. Спеше неспокойно, а нямаш нужната жизненост, за да можеш да яздиш цял ден, без да спиш. Затова ми хрумна да помоля Джюрийм да остане тази сутрин за няколко часа, да записва, да наблюдава лагера и да научи каквото може, тъй че следващия път, когато ми се наложи да предупредя цял град да побегне, да знам как да го правя. Мислех и ти да останеш с него и да тръгнете по-късно. Конете ви са достатъчно бързи, за да ни догоните.

– Може ли да взема Мирима? – попита Йоме. – Тя също ще поиска да дойде. Ще ми трябва някоя дама за компания.

Габорн се намръщи замислено. Не искаше да взема жената на друг лорд на поход, който можеше да се окаже опасен, но разбираше, че жена му трябва да спазва правилата на приличие.

– Разбира се – отвърна той, но все пак колебливо.

Изглежда я сурово с пронизващите си тъмносини очи.

– Видях палетата в леглото ти.

– Теб те нямаше – отвърна за оправдание тя. – Трябваше ми нещо, което да ме топли.

– Толкова ли са студени нощите тук?

– „Рицарите са горещи в Хиърдън“ – цитира тя заглавието на една неприлична балада, която не беше чувала да пеят в нейно присъствие.

Габорн се изсмя гръмко и се изчерви.

– Така, значи жена ми вече иска да бъде Вълчи господар, да се мъкне по пивниците, да пее мръсни песнички и да си показва краката! Кралицата на вертепите. Хората ще рекат, че съм ти повлиял лошо.

– Не одобряваш ли?

Габорн се усмихна.

– Напротив. Ако си нямах вече даровете, и аз сигурно щях да спя снощи с палета. Аз... радвам се, че си приела подаръка на херцог Гроувърман. Той ще се зарадва да научи, че е послужил и на теб. – Габорн помисли за миг. – Ще наредя на ковчежника да задели силари лично за теб. Сто ще свършат работа.

– Тогава аз пък ще кажа на Джюрийм да вземе палета и за теб – отвърна Йоме. – Скоро ще влезеш в битка.

Прегърна го и го целуна, но после изведнъж осъзна, че го целува тук, на кулата, пред очите на хиляди хора. Пусна го и отстъпи смутена.

– Прощавай. Хората ни гледат.

– Те ни видяха да се целуваме на сватбата – каза Габорн. – И доколкото помня, тогава ни поздравиха. – Притегли я и я целуна отново. – Е, до следобед, нали?

– Благодаря ти – отвърна тя.

Габорн прехапа устна, усмихна се с тревога и каза:

– Никога недей да благодариш на човек, че те е взел на война, преди войната да е свършила.

После се обърна и се спусна надолу по стълбището. След малко тя го видя да излиза от кулата и да тръгва по настланите с камък улици към кралската порта, след което се изгуби някъде по Пазарната улица, където преди седмица беше убил огнетъчката. Зидарите бяха положили къртовски труд да възстановят разрушените сгради, но почистването и оправянето на каменните фасади щеше да отнеме месеци, дори години, и местните хора вече наричаха мястото „Черния ъгъл“. Йоме си представи как след триста-четиристотин години чужденци ще питат за посоката и ще ги упътват: „Да, дюкяна на ювелира е ей там, на Черния ъгъл, откъм портикула“, и те ще се чудят какво значи това име.

„Стига да имаме късмет градът да оцелее“ – каза си тя.

А после се залови за работа. Прибра личните си вещи, след което накара няколко от слугите и новия телохранител – як младеж, сър Донър от замък Дониейс – да отидат с нея в кралската съкровищница и да се погрижат за златото, скъпите подправки и силарите.

Габорн беше взел двайсет хиляди силара на юг, за да ги върне на Радж Атън с надеждата, че Вълчия господар ще приеме условията му за примирие. Но все още държеше десет хиляди в съкровищницата заедно с други дарове, поднесени му наскоро от владетелите на Хиърдън. Даровете включваха и брони за Габорн и за коня му, подарени от херцог Мардън на сватбата им, но Габорн не пожела да ги вземе за битка поради тежестта им. Освен това имаше и много злато и скъпоценни подправки, връчени като данък, тъй като жътвеният данък обикновено се плащаше в седмицата на Хостенфест. Съкровището бе огромно и тя нареди на слугите да го отнесат в гробниците, където го заключи в сводовете между костите на предците си.

Само тази работа й отне два часа, а когато приключи, изведнъж се сети, че трябва да потърси Бизнесман, защото все още не го беше виждала, а се безпокоеше, че може да му потръбват слуги преди всички да

напуснат града.

Не го завари в мазето на цитаделата, въпреки че в старото огнище гореше огън, а въздухът тежко миришеше на къкреща над огъня върбинка – билка с подобен на лимон аромат, използвана за парфюми. Същност свежият аромат изпълваше цялото мазе – мирис като на ведрa слънчева светлина. В склада намери дъщерята на канцлера Родерман, осемгодишно момиче с остър поглед, което беше останало в цитаделата, докато баща ѝ се погрижи всички да напуснат в ред. Каза ѝ, че Бизнесман излязъл още призори. Щял да потърси в градините из града златист лавър, цикория и равнец.

Йоме изостави за момента тази своя грижа и отиде до цитаделата на Посветителите, за да се увери, че хората са изведени.

Преди седмица нещата тук се бяха променили неузнаваемо. Сър Боренсон, по заповед на бащата на Габорн, беше избил всички Посветители, тъй като Радж Атън бе принудил бойците на баща ѝ да му дарят даровете си, заграбвайки по този начин дарбите на хиляди от хората на Силвареста. Деянието на Боренсон беше кърваво и ужасно и въпреки че част от нея изпитваше благодарност заради куража му да го направи, друга част все още беше потресена и наскърбена. Мнозина от Посветителите преди това бяха слуги, предложили своите умове и мускули, жизненост или метаболизъм в служба на крал Силвареста. Единственото им престъпление беше, че са обичали своя владетел и са се постарали да му послужат по най-добрия възможен начин. Но след като рицарите, на които те бяха отдали даровете си, бяха пленени и принудени самите те да отдадат дарове, Посветителите бяха станали подвластни на чудовище като Радж Атън. След като никой не можеше да се надява, че ще убие Радж Атън, единствената надежда на враговете му беше да го отслабят: което означаваше да избият обезсилените и невинни Посветители. Делото на Боренсон беше гнусна задача – да избие глупци, които дори не бяха разбрали, че идва смъртта им, да изколи онези, които бяха отдали метаболизма си, потънали в безкраен сън, да избие онези, които бяха дали мускула си и не можеха дори ръцете си да вдигнат, за да се предпазят от удар.

От онази нощ Боренсон беше охладнял и отчужден от Габорн и нея. Не се справяше с чувството си за вина.

А докато Йоме крачеше през вътрешния двор на цитаделата, и тя не можеше да се справи добре със собствените си спомени за това място. Високите стени около цитаделата я задушаваша. Твърде много и твърде мрачни бяха спомените.

Във вътрешния двор растяха само две дървета, разкривени заради липсата на светлина. Преди седмица бяха положили тук майката на Йоме, бяха скрили тялото ѝ, след като Радж Атън я беше убил. А след като баща ѝ бе дал ума си на Вълчия господар, Йоме беше останала тук един ден, за да го обслужва, макар че той дори не можеше да я познае. Защото не само той беше останал без ум, но и самата тя бе отдала обаянието си на вектора на Радж Атън и поради това беше погрозняла.

Прекоси двора, но не посмя да влезе в самата цитадела от страх, че това ще пробуди много спомени за изгубени приятели, от страх, че ще трябва да види петната от кръв по леглата и подовете. Макар да я бяха уверили, че всички легла са изгорени и че подовете, стените и – Сили небесни – дори таваните са изчистени и няма едно петънце. Нямахме да може да се насили да не си представи какво е било.

Накрая изпрати сър Донър да намери Мирима, а тя изчака на двора със своята Дни.

В двора бяха спрели няколко фургона и Йоме загледа как стражите водят слепите до тях или изнасят на ръце онези, които бяха отдали гъвкавост или мускул. Тъжна беше гледката на тази окаяна тъпна хора, самопредложили се да станат сакати в служба на своя крал.

След малко сър Донър дойде и я увери, че Мирима се е погрижила за майка си и сестрите си и в момента си събира багажа.

Йоме му нареди да иде в конюшните и да приготви конете им, след което отиде да каже на Мирима, че ще тръгнат заедно на юг с краля. Не се изненада, като завари Мирима с нейните паленца, джавкаши в краката ѝ, и един дълъг лък с колчан, пълен с убийствени на вид стрели. Но се изненада като видя, че Мирима се мъчи да облече някакъв доста космат и тежко подплатен стар елек, който изглеждаше изтърган най-вече от търкане на подове.

– Мислиш ли, че ми смачква гърдите достатъчно? – попита Мирима.

Йоме я зяпна изненадана.

– Ако искаш да си смачкаш гърдите, камъните ще свършат по-добра работа.

Мирима направи кисела физиономия.

– Говоря сериозно.

– Добре де, за какво да са достатъчно смачкани?

– Да не ми пречат като стрелям.

Йоме никога не беше стреляла с лък, но познаваше дами, които стреляха, и разбра опасенията на Мирима.

– Имам един кожен елек в гардероба, който може да свърши повече работа. Ще ти го взема – предложи Йоме.

После й каза, че ще пътуват на юг. Мирима изглеждаше едновременно стъписана и искрено зарадвана от възможността да тръгне с мъжете на война.

След час Мирима и Йоме закусиха добре с Дните на Йоме и сър Донър, но към десет заранта Бизнесман все още не беше се върнал в стаята си, затова пратиха слуги до конюшните да им доведат конете и да тръгват, след като бяха привършили почти с всичко.

Покрай цялата бъркотия Йоме все още не беше говорила с Джюрийм. Отиде при градската порта и го намери там – викаше на някакви хора, струпали се извън замъка.

Йоме си мислеше, че до този момент всички извън замък Силвареста са си заминали, но не се оказа така. Погледна през градските порти и видя, че пътищата на юг и на запад и пътят към Дънуд са претъпкани с коли, волове и селяни, много от които се бяха отказали от мисълта за пътуване и само се трупаха и усилваха бъркотията. От шатрите край замъка цяла четвърт все още си стояха и много от обитателите изглеждаха съвсем незаинтересовани да тръгват накъдето и да било.

Джюрийм изнемогваше. Макар да беше добър слуга – може би най-добрият, когото бе виждала – и той не можеше да направи невъзможното.

А положението явно беше невъзможно. Цели пет хиляди дребни лордове и рицари, и дори селяни, само с по един лък в ръцете, бяха обсадили портите на замъка и настояваха да влязат. Градската стража – около четиридесет души – преграждаше пътя им.

– Какво става тук? – запита Йоме.

– Ваше величество – обясни Джюрийм, – тези хора са решили да пазят градските стени.

– Но... – Отначало не молжа да измисли какво да отвърне. – Но Габорн каза всички да бягат.

– Знаем! – каза Джюрийм. – Но те не искат да слушат.

Това, че един васал не желае да се подчини на заповедта на владетеля си, я слиса. Тя погледна сър Донър, сякаш очакваше отговор от него. Но русокосият момък само гледеше ядосано непослушната тълпа.

– Вярно ли е това? – извика тя. – Никой от вас ли не е Избран? Заповедите не чухте ли?

При тези думи стотици мъже засрамено извърнаха погледи. Пред Джюрийм, обикновения слуга, можеха да настояват, но не и пред Йоме.

Стъписана, тя продължи:

– Вие знаете ли поне какво е един Сияен на мрака? Можете ли да си представите каква сила има?

Един от мъжете – сър Бароуз – пристъпи крачка напред.

– Чували сме ние и за Сияйни, и за Ярки: всички сме слушали за тях. И ако старите приказки са верни, и те могат да загиват в битка, също като човек. Та затуй помислихме, че можем да застанем здраво по бойниците с машините – балистите и катапултите – и да го убием още преди да е кацнал.

– Вие с ума си ли сте? – извика Йоме, смаяна от думите му. – Знам, че сте храбреци, но капка ум нямате ли? Чухте ли заповедта на своя владетел? Той ви заповяда да бягате!

– Чухме я, ваше величество, дума да няма – отвърна сър Бароуз, – но тая заповед явно се отнасяше главно за жените и децата. Всички тука сме здрави мъже!

При тези думи всички разтърсиха копия и бравди, надигнаха щитовете и ревът им отекна по хълмовете.

Йоме ги зяпна съвсем слисана. Бяха чули думата на Земния крал, но бяха предпочели да правят каквото решат сами. Тя се обърна към командира на градската стража и заповяда:

– Поставете двеста стрелци на стената. Да стрелят по всеки, който се приближи на един изстрел разстояние до замъка.

– Милейди! – смутено възкликна Бароуз.

– Не съм ви милейди – извика му гневно Йоме. – След като няма да изпълнявате думата на своя крал, значи не сте *негов* слуга и сте обречен да загинете като всички тук! Възхищава ме храбростта ви, но глупостта ви ще прокълна и ще я накажа, ако трябва!

– Ваше величество! – Сър Бароуз падна на колене в очакване на заповедите ѝ. След миг всички последваха примера му, макар че някои се позабавиха с колениченето.

Тя се обърна към Джюрийм.

– Защо хората се трупат по пътищата? Не могат ли да се отдалечат от града?

– Пречат им по-бавните – обясни Джюрийм. – Много от колите са тежко натоварени, чупят се оси или колела, така че всички трябва да ги заобикалят.

Йоме се обърна към бойците, коленичили пред градските порти.

– Сър Бароуз, пратете по хиляда души на всеки път и да разчистят счупените коли. Да оправят осите и колелата. А за онези, които са

предпочели да останат на полето, идете и разберете имат ли сериозна причина да останат. Искам да знам. Ако нямат сериозна причина да останат, кажете им, че имате заповед да убиете всеки, намерен на пет мили около замъка до един час.

– Ваше величество! – извика слисан сър Бароуз. – Ама вие наистина ли искате да ги убием?

Йоме се смая на глупостта му. Но си спомни думите на Габорн преди няколко дни, че е грешно да ругаеш човек за това, че е глупав, защото глупците не могат да се оправят сами и цял живот зависят от милостта на умните.

– Няма да ви се наложи да ги убивате – предупреди тя. – Сияйният на мрака ще го свърши вместо вас.

Сър Бароуз зяпна, най-после разбрал.

– Слушам, ваше величество. – Обърна се и почна да раздава заповеди.

Джюрийм преви в поклон тлъстото си тяло и краищата на златистия му копринен халат заметоха прахта.

– Благодаря ви, ваше величество. Не можах да ги вразумя, а не посямах да ви безпокоя.

– Следващия път не се колебайте.

– Има и други неща.

– Например?

– Стотици хора са твърде болни, за да могат да бягат. Някои са много стари и немощни; има майки, родили в последните няколко часа, и воители, ранени във вчерашните игри. Поискаха разрешение да се укрият в замъка. Разпоредих се да ги настанят по хановете, докато решим какво да правим.

– Не можем ли да ги натоварим на фурголи? – попита тя.

– Поръчах лекарите да поговорят с онези, с които изобщо може да се говори. Всички, които могат да се качат по фурголи, вече са заминали. Някои лекари предложиха да останат и да се грижат за болните.

Йоме облиза устни. Беше отчаяна. Не можеха да бъдат превозени, разбира се. Такива хора не можеха да се придвижат и на пет мили – а трябваше да са поне петдесет – на ден.

– Да останат тогава. И да се скрият.

Помисли дали да не се разпореде лекарите да отпътуват – не искаше да се лиши от толкова опитни мъже и жени, – но и не смееше да откаже на болните и умиращите малкото подкрепа, която можеше да им даде.

Докато обмисляше как да постъпи, Бизнесман се провря през тъпата войници с торба, пълна с листа от златист лавър. Ходил беше някъде извън града.

Макар все още да беше рано, Бизнесман вече изглеждаше капнал.

– Нека останат, ваше величество – викна той. – Само да не е в горните етажи на хановете. Да се скрият долу, по мазетата. Ще мина да сложа защитни руни по вратите. Ще оставя и билки, които могат да предложат защита.

Щом го видя, Йоме изпита силно и трудно обяснимо облекчение. И когато той се приближи, тя разбра причината. Често пъти в миналото беше усещала извиращата от него земна сила, малко притеснителната сила, говореща за раждане и растеж, която я изпълваше със съзидателни копнежи. Но тази сутрин той сигурно бе правил силни защитни заклинания, защото Йоме се почувства така, както би се почувствал силно притеснен, бягащ от враговете си конник, изведнъж озовал се между сигурните стени на замък.

Да, точно това беше. Тази сутрин край него тя се чувстваше в безопасност.

– Изглеждаш много изтощен. Мога ли да помогна с нещо?

– Да – отвърна Бизнесман. – Ще се безпокоя по-малко за вас, ваше величество, ако избягате от града като всички останали.

Йоме се огледа и каза:

– Не всички са заминали, а не мога да тръгна преди да съм направила всичко възможно за спасението на хората си.

– Все едно, че го каза мъжът ви – изсумтя Бизнесман. Но в тона му нямаше неодобрение. Той изгледа замислено двете с Мирима. – Има нещо, което наистина можете да направите, но се колебая дали да ви го поискам.

– Слушам те.

– Дали имате някой хубав опал, който да сте готова да ми дадете? – попита Бизнесман. Тонът му намекваше, че даде ли го, няма да го види повече.

– Майка ми имаше един наниз и обеци.

– С подходящо заклинание могат да бъдат силни прегради срещу създания на мрака.

– Тогава ще ги получиш, стига да мога да ги изкъртя от бижутата.

– Оставете ги с тях – каза Бизнесман. – Колкото по-голям и по-светъл е камъкът, толкова по-добра е защитата, а опалът се чупи лесно.

– Ще ги взема. – Беше забравила да ги премести в съкровищницата

– сети се чак сега. Накитите на майка ѝ още си стояха скрити зад писащето в стаята ѝ.

– Ще ме намерите при хановете – каза Бизнесман. – Но моля ви, побързайте, малко време ни остава.

Йоме и Мирима се върнаха в кралската цитадела и се качиха в най-горната стая. Сър Донър и Дните на Йоме не посмяха да влязат в спалнята ѝ и останаха в малкото преддверие отвън.

Ковчежето за бижута съхраняваше официалната корона на майка ѝ – просто, но елегантно изделие от сребро с диаманти. Освен короната вътре имаше десетки и десетки обеци, гривни за ръце и за крака, и огърлици.

Йоме намери огърлицата, която помнеше. Беше направена от сребро, с вградени в него двадесет еднакви бели опала. В средата на сребърна халка висеше голям, ярък камък.

Майка ѝ беше казвала, че камъните ги бил купил баща ѝ, когато заминал за Индопал да поиска ръката ѝ.

Йоме се замисли над това. Баща ѝ бе прекосил половината свят, за да намери майка ѝ. Изглеждаше романтично това пътуване, толкова далеко, въпреки че Габорн бе извършил същото заради нея.

Все пак романтичният привкус в женитбата на Йоме за Габорн изглеждаше някак поразреден от това, че бащите им бяха толкова добри приятели и и двамата бяха желали този съюз. Бракът ѝ с Габорн много приличаше на женитба със съседчето, въпреки че го беше срещнала едва преди десет дни.

След като разгледа ковчежето с накити, Йоме намери още опали. Ковчежето беше доста обемисто, беше служило на кралиците Силвареста от поколения, и съдържаше вещи, които майка ѝ никога не беше носила. Намери една брошка с огнени опали, инкрустирани като очи на тройка риби, изработени от патинирана мед. Също така една стара висулка с форма на сълза имаше опал, който блестеше с яркозеленикава светлина.

Йоме взе и тях, защото камъните им бяха най-големи, и ги даде на Мирима да ги прибере в джобовете си.

– Да се надяваме, че ще свършат работа.

После прибра останалите накити на майка си в ковчежето и го пъхна под леглото.

След това погледна през сводестия прозорец към замъка.

Улиците на града бяха празни и смълчани. За пръв път в живота си не можеше да види дима от нито един комин. В далечината видя

няколко смъкващи се шатри из полята. След като рицарите бяха заплашили хората й, че ще ги убият, те вече бягаха.

Изведнъж сцената долу й се стори позната.

– Това съм го сънувала – промълви Йоме.

– Какво сте сънували? – попита Мирима.

– Сънувах го – миналата седмица, когато с Габорн яздехме на юг към Лонгмът: или нещо много близко до това. Сънувах, че Радж Атън идва да ни унищожи и всеки в замъка се превърна в глухарче, всички полетяха и вятърът ги издуха надалече.

Хората, пръскащи се в различни посоки, й напомниха за глухарчетата, духнати и полетели пред свирепия вятър.

– Само че в съня ми двамата с Габорн си тръгнахме последни. Всички отлетяхме надалече. Но... в съня си знаех, че никога няма да се върнем. Че никога вече няма да се върнем тук. – Тази мисъл я изплаши. Мисълта, че никога вече няма да се върне в замъка, в който беше отраснала.

Според легендата Земята говорела на хората в знаци и сънища и онези, които я чували най-добре, с право ставали владетели и крале. Кръвта на такива крале течеше в жилите на Йоме.

– Било е просто сън – каза Мирима. – Ако е било истинско послание, Габорн щеше сега да е с вас.

– Той е с мен – отвърна Йоме. – Убедена съм, че нося детето му. – Погледна Мирима. Приятелката й беше от простолюдието и Йоме знаеше, че ще приеме сериозно едно знамение.

– О, милейди! – прошепна Мирима. – Честито! – Пристъпи свенливо и прегърна Йоме.

– Скоро ще дойде и твоят ред – увери я Йоме. – Не можеш да си близо до Земния крал и тялото ти да не реагира на съзидателните му сили.

– Надявам се – промълви Мирима.

Йоме издърпа ковчежето с бижутата изпод леглото и извади майчината си корона и по-ценните накити. За всеки случай. Уви ги в един кафъ за възглавница.

Някакво момиче извика отчаяно в двора пред замъка.

– Ей? Има ли някой тука?

Мирима отвори прозореца и Йоме се наведе над перваза и погледна надолу.

Момичето – приличаше на слугинче, с кафява престилка, видя Йоме и извика:

– Помощ! Ваше величество, надявах се да намеря някой от кралската гвардия. Милейди Опиншър се е затворила в покоите си и не иска да излезе!

Лейди Опиншър беше много възрастна дама, живееше в най-стария и богат квартал на града. Йоме я познаваше добре. Знаеше със сигурност, че Габорн я Избра, когато им се представи на сватбата им. Лейди Опиншър със сигурност беше чула предупреждението на Земния крал.

– Ей сега ще дойда – каза Йоме, зачудена що ли за неприятности предвещава това.

Двете с Мирима бързо излязоха на двора със сър Донър и Дните на Йоме само на стъпка след тях. Момичето се качи боязливо на коня на Мирима и препуснаха през кралската порта и по тесните улици към имението на Опиншър.

Йоме погледна нагоре и видя някакво дете на един отворен прозорец. Вече приближаваше пладне, а все още не всички се бяха подчинили на заповедта на мъжа й.

Пред вратата стояха на пост двама гвардейци с лъскави брони.

– Защо сте тук? – скара им се Йоме. – Не трябваше ли вече да сте заминали?

– Молим ви за прошка – отвърна единият страж, стар мъж със светлосини очи и дълги бели мустаци. – Но ние сме се заклели да служим на лейди Опиншър и тя ни заповяда да останем на поста си. Затова пратихме момичето.

– Можем ли да минем? – попита заканително сър Донър: не знаеше какви заповеди са получили гвардейците. Ако жената бе полудяла съвсем, можеше да им е заповядала да убият всеки, който дойде.

– Разбира се – отвърна по-старият и двамата отстъпиха встрани.

Йоме скочи от коня си и подкани слугинчето да ги заведе.

Имението на лейди Опиншър беше много по-нова сграда от кралската цитадела. Цитаделата беше построена преди две хиляди години, за да служи на владетеля и неговите рицари, а имението бе на по-малко от осемстотин, вдигнато като място за отдых във времена на благоденствие. Беше много по-разкошно и елегантно от кралската цитадела. Йоме си помисли, че прилича може би повече на високия и изящен дворец в Дворовете на прилива. Над входа имаше големи остъклени прозорци, така че слънчевите лъчи огряваха голямото помещение, спускаха се около сребърния канделабър и падаха върху мраморната мозайка на пода. Всички стени бяха облицовани с лакирано дърво и покрай тях на високи стойки бяха окачени изящни светилници.

Слугинята ги поведе нагоре по широкото стълбище. Йоме се почувства ужасно неловко. Носеше ботуши и дрехи за езда, а в таква елегантно имение трябваше да чува шумоленето на полите си, докато се изкачва по стъпалата.

Стигнаха на втория етаж и слугинята заведе Йоме до огромна дъбова врата с изкусно резбования на нея хералдически знак на лейди Опиншър.

Йоме понечи да я отвори, но бе заключена, затова заудря с юмруци по нея и завика:

– Отворете! Отворете в името на кралицата.

След като не последва отговор, сър Донър заблъска по-силно. Йоме чу стъпки по каменния под, но старата дама не отвори вратата.

– Донесете брадва и ще я разбием – високо каза Йоме на сър Донър.

– Моля ви, ваше величество, недейте – замоли се отвътре мадам Опиншър.

Сър Донър спря да тропва, а дамата отключи вратата и я откряна. Лицето ѝ беше покрито с бръчки, но фигурата ѝ все още беше стройна. С незасегнатия си все още дар на обаяние тя изглеждаше великолепно, въпреки че рядко беше излизала от дома си през последните три години.

– Какво ще заповядате, ваше величество? – попита тя със скована вежливост.

– Чухте ли предупреждението на Земния крал? – попита я Йоме.

– Да – отвърна дамата.

– И?

– Моля да бъде оставена тук – каза мадам Опиншър.

Йоме удивено поклати глава.

– Защо?

– Стара съм. Съпругът ми е покойник; всичките ми синове умряха в служба на дядо ви. Не ми е останало нищо, заради което да живея. Не искам да напусна къщата си.

– Къщата ви е чудесна – каза Йоме. – И пак ще си е тук, когато се върнем.

– Семейството ми е живяло тук осемстотин години – заяви дамата.

– Не искам да замина. И няма да замина. Нито заради вас, нито заради никого.

– Дори заради себе си ли? – попита Йоме. – Дори заради краля?

– Вече съм го решила.

„Мога да заповядам на сър Донър да я извлече навън, той ще се справи и със стражите“ – помисли Йоме. Двамата старци нямаше да са

проблем – за него се говореше, че е отличен воин. Боренсон се беше бил с него и след това го бе повишил в капитан в кралската гвардия.

– Животът винаги има цел – каза Йоме. – Не живеем само за себе си. Може да сте стара, но все още можете да служите на други. Ако ви е останала някаква мъдрост, доброта или състрадание, все още можете да служите.

– Не – отговори лейди Опиншър. – Вече не.

– Габорн погледна в сърцето ви. Видя какво има у вас. – Мадам Опиншър беше известна с благотворителността си и Йоме беше убедена, че разбира защо Габорн е Избрал старата дама. – Той видя вашия кураж и състрадание.

Лейди Опиншър отвърна със сух смях.

– Попривърших ги тези качества тази сутрин. Ако ги продавах на пазара, щях да пратя слугинчето си да ми купи и да ги остави пред вратата на спалнята ми. Не! – заяви твърдо тя. – Няма да напусна дома си!

И затвори вратата.

Йоме беше безсилна. Старицата сигурно изпитваше състрадание, но не вярваше, че утрешният ден може да е по-добър от днешния или че животът ѝ си заслужава човек да се бори за него, или пък че притежава нещо ценно, което да даде. Тя можеше само да предполага какви са мотивите ѝ.

– Можете да останете тогава – извика Йоме към вратата. Нямахте да я измъкна с ритници от собствения ѝ дом. – Но слугите си ще освободите. Няма да ги оставите и тях да умрат. Те трябва да избягат.

– Както желаете, ваше величество – отвърна старата дама.

Йоме се обърна да се разпореди, но момичето вече тичаше, зарадва се, че ще се спаси. Йоме се вгледа за миг в Мирима. Тъмнокосата хубавица беше замислена.

– Дори мъжът ви не може да спаси някой, който не иска да се спаси – промълви Мирима. – Вината не е негова. Нито наша.

– Сър Донър – каза Йоме, – отидете при градската стража и им наредете да претърсят всяка сграда в града. Разберете колко като нея има все още тук. Наредете им от мое име, че са длъжни да напуснат.

– Веднага – каза сър Донър, обърна се и бързо излезе.

– Но това ще отнеме часове – каза Мирима и Йоме долови въпросителната нотка в думите ѝ. Питаше: „Ако направим и това, кога ще тръгнем ние?“

Йоме прехапа устна и погледна своята Дни, сякаш търсеше отговора от нея. Достоепната възрастна жена както винаги запази мълчание.

– Имаме бързи коне – каза Йоме. – За един час можем да избягаме по-далече, отколкото един селяк за цял ден.

Йоме намери чародея Бинесман в един от хановете, както беше обещал. Ханът, почетено старо заведение, казваше се „Глиганите“, беше най-големият в града и мазетата под него образуваха същински лабиринт. От грамадните дъбови бъчви лъхтеше на ферментиращо грозде, а по рафтовете бяха окачени бали сух хмел. Миришеше и на мишки, въпреки че навсякъде притичваха котки. Мирима, сър Донър и Дните на Йоме минаваха покрай бъчви и ведра, пълни с ряпа, лук и праз, преси за вино и бурета с осолена херинга и змиорка, покрай влажни платнени торби със сирене и чували с брашно.

В най-отдалечените разклонения на мазетата, там, където в огромни бъчви ферментираше ейл, върху набързо пригответените постели лежах десетки и десетки болни, за които се грижеха лечителите.

Тук, на смътната светлина на една-единствена свещ, се трудеше чародейт Бинесман. Беше разхвърлял листа от златист лавър и равнец пред някаква грамадна дъбова врата и беше изписал вратата с руни.

Когато Мирима се приближи и извади нажитите на кралицата от джоба си, Бинесман притвори вратата към помещенията с болните.

После взе опалите с треперещи ръце и почна да ги подрежда на черния, покрит с гралясало масло под. Между буретата, стигащи до тавана, беше тъмно като в рог.

Бинесман начерта руни по пръстения под около камъните, приклепа, разпери ръце и започна да напява монотонно:

– Имаше нявга слънчев зрак, топлеше той Земята. Теб напои той, като малко дете, сгряно край зимно огнище. Грееха нявга звезди, светеха толкова ярко, че помнят още камъните и жадуват лъчите им.

После прошепна:

– Събуди се и освободи светлината си.

Исправи се и зачака.

И изведнъж Йоме видя как камъните засияха, щом уловеният в сърцевината им огън лумна. Често си беше играла като дете с майчината си огърлица, беше наблюдавала смайващата игра на цветовете, щом вземеше някой опал и го завъртеше срещу светлината. Беше виждала вихрещите се в камъните зелени, червени и златисти искрици.

Но нищо не я бе подготвило за зашеметяващата светлина, която сега лумна от същите тези камъчета. Из помещението залудуваха лъчи с

цвета на пурпур, на смарагд и сапфир, и на възхитително бяло – по-силни и ярки от най-големия огън. Да се взреш в тях беше като да се взреш в слънцето и Йоме извърна очи уплашена да не ослепее.

Зад нея Мирима отстъпи назад, стъписана от страх. Ахна и се заозърта в почуда. Светлините заиграха и заподскачаха като отразени от вода.

Бизнесман се вираше втречено в пламтящите опали. Някои горяха по-ярко от другите. След няколко дълги мига започнаха да помръкват като изстиващи въглени. Той отмести вляво с един пръст огнените опали, защото макар да светеха, светлината им помръкваше бързо като тлееща жарава.

Вдигна висулката с големия зелен опал. Макар другите камъни да помръкваха, този продължаваше да грее толкова ярко, че топлината му се усили – свежа и буйна зеленина, която сръза Йоме като нож.

Винаги беше смятала Бизнесман за добродушен старец – до този момент, когато кипящото зелено около него я изпълни с ужас. Той пъкна висулката в един от джобовете на халата си. Светлината продължи да блести като огън дори през плата.

– Дълга ви огромна благодарност, ваше величество – каза Бизнесман. – Това е може би най-чудесният опал, който се надявах да намеря. Другите не ми трябват. Сега са малко помръкнали, но оставете ги за няколко дни на слънчева светлина и ще се уверите, че пламъкът им ще се върне по-ярко от всякога.

Положи грижливо една обеща на пода пред затворената врата на болничното помещение, след което подаде останалите опали на Мирима.

Йоме стоеше в сумрака, изумена.

– Ще свърши ли работа? – попита тя. – Можеш ли да го убиеш с този камък?

– Да убия Сияен на мрака? – учуди се Бизнесман. – Такова нещо дори не ми е хрумвало. Надявам се само да го пленя.

Кръпки от мъгла

Ездата от планините Брейс към Карис се стори на Роланд прекалено лека. През цялото време имаше чувството, че нещо не е наред. Тази сутрин той, барон Пол, Ейвран и зелената жена си прекараха добре по планинския път, главно защото пътищата бяха пусти.

Това само по себе си му се струваше не наред. Знаеше се, че главният съветник и стратег на крал Ордън, Палдейн Ловеца, трябва да е в Карис. Човек можеше да очаква да види бойците му, тичащи по главния път да заемат позиции за предстоящата битка.

Докато се спускаха от планините през горичките от бор и трепетлика, Роланд често се спираше, за да огледа каменистите поля долу за някакъв знак за войска. Между потоците се бяха проснали кръпки от мъгла, толкова гъста, че под нея можеше да се крие всякаква войска. Отвъд полята имаше какви ли не места, в които също можеше да се крие всякаква войска – гористи хълмове и дълбоки долини между планинските ридове на запад. Градове и селца се виждаха навсякъде.

Стената на Барън на север беше с ширина от осем мили и се протягаше между два високи хълма. Преди векове Мътая и Мистария бяха воювали за тази област много пъти. Фактът, че Мистария не винаги беше печелила, се набиваше в очи със самото разнообразие на архитектурата: навсякъде из градчетата се мяркаха куполести постройки с покрити портици и изкуствени езерца. Улиците бяха много по-широки, отколкото в Дворовете на прилива, където беше отраснал Роланд.

Имената на селищата също отразяваха факта, че за тази земя са се водили много битки. Между градчетата с имена като Асвандер, Пастек и Кишку се срещаша села с имена Засадата, Падането на Гилън и Отстъпление.

Тъй или иначе, Роланд гледаше замислено надолу и си мислеше, че теренът е великолепен избор за сражение от стратег като Палдейн Ловеца. Няколкото укрепления можеха да послужат като бази за щурмове. Представяше си как стрелци могат да се укриват зад каменните зидове или конница да се крие зад портите на някоя по-голяма крепост.

И въпреки всичко не можеше да види никакъв признак за войски из равнините – никакво проблясване на утринната слънчева светлина по метална броня, никакъв пушек, вдигащ се от лагерни огънове, нито палатки, вдигнати в някоя далечна долчина.

Всъщност поне отгук, от хълмовете над Карис, пейзажът изглеждаше мъртъв. Роланд, барон Пол, Ейвран и зелената жена стояха на едно възвишение вече от петнайсет минути и гледаха примижали към долината под тях. Роланд виждаше стотици фермерски къщи и десетки купи сено. Поля и градини бяха нашарили земята – светли редици на едни места, тъмни лозя на други, конопени насаждения на трети. Каменни огради заобикаляха фермерските дворове. Отгук, от високото, можеше да се види, че в Карис камъкът е в изобилие – достатъчно, за да се вдигнат

от него домове и огради, и дори май беше в повече, защото на много места фермерите просто го бяха насъбрали на купове, за да разчистят полята. По билата на много хълмове се виждаха мъгаинските слънчеви куполи – изградени от камък така, че да наподобяват залязващото слънце. Те бележеха места на стари сражения.

Древна беше земята на Карис. Разправяха, че крепостта тук била от незапомнени времена, още когато Ерден Геборен дошъл със своите сто хиляди рицари, за да я защити. Много от „слънчевите куполи“ долу бяха служили за места за изгаряне, в които победителите хвърляли победените. Такива места бяха обладани от духове.

Но и да имаше духове наоколо, те явно не досаждаха на местните хора. Самият Карис едва се виждаше от толкова далече – все още беше на двайсет мили. Древната крепост беше построена на един полуостров в дълбоко езеро. Езерото беше покрито с гъста мъгла, но крепостта я разкъсваше и гранитните ѝ стени и високите наблюдателни кули проблясваха като злато в утринното зарево. Над замъка се виеха пушеците на кухненските огньове.

Над замъка излетя граак, понесъл небесен ездач. Ейвран въздъхна, сякаш изпитала копнеж тя да е сега на врата на звяра.

Но по-наблизо не се мяркаше никакъв дим над нито един дом. Не духаше вятър. Не се мяркаха животни в полята.

Мъртво. Цялата равнина на Карис изглеждала съвсем мъртва, освен няколкото ята гъски, които летяха ту на една страна, ту на друга. Дори тук, на склона, беше някак твърде тихо: не крякаха сойки, не причваха катерици.

– Не ми харесва това – каза Роланд. – Много е тихо.

– Тъй е – кимна барон Пол. – Аз съм се родил в този край. Като дете съм тичал тук като луд. Такова нещо не съм виждал никога.

И посочи към някакви нивя вляво, само на две мили под тях, при някаква овощна градина, пресичаща редица от дъбове.

– По това време на годината тук винаги долитат ята врани от север. Ако прокараш черта по небето над линията на ония дъбове, ще получиш добра представа накъде летят. Но днес не виждам нищо такова. Нито една врана. Враните са умни птици. Усещат опасността по-добре от хората. Разбират къде предстои битка и следват войниците с надеждата, че ще има добра плячка.

– Погледни ей там надолу, където кръпките мъгла са легнали над низините. – Той посочи почти право напред, на пет мили от подножието на хълма. – Виждаш ли ония гъски, дето летят над нея? В полята там

има хубав овес и езера, в които да плуват. Всяка гъска, заслужаваща гъсок, сега ще е там долу. Но не, тия гъски крџат над полята, за да са сигурни, че е безопасно да кацнат. Летят от една крџка мъгла на друга, защото знаят, че не е безопасно, и не смеят да кацат.

– Защо? – попита Ејвран.

– Изплашени са. Много хора има там, скрити в мъглата.

Ејвран го изгледа накриво, сякаш убедена, че барон Пол приказва така само за да я уплаши. На Роланд момичето му се струваше уморено, дори болно. Очите му бяха зачервени и се гушеше в наметалото си, сякаш му беше студено.

– Сериозно говоря. Виждаш ли онази крџка мъгла вляво, над ей онези хълмове? Трябва да е на двеста стџпки по-високо от всяко друго парче мъгла и цветџт ѝ е малко прекалено тџмносин. И вижте как се движи над хълма, вместо да се издига, стоплена от слџнцето. Обзалагам се, че това са хора на Радж Атџн, с огнетџкачи, които ги скриват. Сџгледвачите казват, че е използвал такава мъгла да се крие в нея в похода си през Хиџрдџн. Влезеш ли в нея, ще се натџкнеш на бойни псета, главанаџи и стотиџи Непобедими. А ей там, малко по-надалече отвџд хълмовете, има още една крџка мъгла. С онзи мазно синкав цвят, виждате ли я? А сега погледнете още по-наляво. Кџм тях приближава трета колона.

Барон Пол, изглежда, беше прав. Трите крџпки мъгла се сливаха, без никакви въздушни течения да бяха задухали така, че да ги приближат.

– А сега погледнете ето там, надолу, отвџд Карис, покрай реката. Обзалагам се, че там действат водни чародеи. Виждате ли онова грамадно петно мъгла?

– Ако се сџди по цвета му, бих казал, че мъглата си е естествена – каза Роланд.

Баронџт вдигна вежда.

– Може. Обаче се вдига само от реката. Да знаете, че е работа на водни чародеи. Тяхната мъгла е с по-добро качество, по-естествена е, не като дима на огнетџкачите. Тая мъгла, мен ако питаш, крие подкрепленията на Палдейн, дето идват от юг, от Черланс. – Баронџт придџрпа гащите си като селяк. – Трябва да внимаваме. Пџтищата отпред изглеждат пусти, но това може да е измамно.

Зелената жена посочи кџм мъглата в низините и попита:

– Мџгла?

– Аха, мъгла – отвџрна Роланд, прибавяџки още една дума в

речника ѝ.

Тя посочи един облак в небето.

– Мъгла?

– Облак – каза ѝ той и помисли как да ѝ помогне да ги различава по-добре. Примижа към слънцето и посочи. – А там горе е слънцето. Слънце.

– Слънце, не – промълви зелената жена, погледна боязливо към яркото кълбо и придърпа наметалото от меча кожа на раменете си.

– Казах ли ви, че не е същество на огъня – рече Ейвран, отиде при зелената жена и смъкна качулката над очите ѝ. – Не харесва слънчевата светлина, както не хареса и огъня.

– Май си права – каза барон Пол. – Моите извинения към дамата с цвят на авокадо, дето яде черва.

Роланд се засмя.

Ейвран изгледа барона ядосано.

– А пък аз ще ви кажа нещо друго. – И вдиша дълбоко, сякаш се готвеше да съобщи нещо много важно.

Но мигом преbledня, смълча се и придърпа наметалото около себе си, сякаш и тя искаше да се скрие от слънцето.

Очите ѝ бяха помръкнали и Роланд разбра, че трепери не защото се бои, че барон Пол няма да повярва на думите ѝ, а защото това, което се кани да каже, я плаши.

– Добре де, кажи... – подкани я барон Пол.

– Барон Пол – попита тя с някак отчужден глас, – какво ще правим със зелената жена?

– Не знам – отвърна баронът. – Но ако престане да върви е нас, ще съм по-щастлив.

– Ако ни последва до Карис, какво ще ѝ направи херцог Палдейн?

Барон Пол се обърна към зелената жена.

– Не знам, дете. Мисля, че ще я затвори в тъмницата. Много е силна и е опасна, а и ние не знаем нито откъде е дошла, нито какво иска.

– А ако започне да му се противи? Ако се опита да се защити?

– Ако нарани някой от поданиците на Негово величество, ще я затвори.

– А ако убие някого?

– Знаеш наказанието – отвърна барон Пол.

– Ще я екзекутира, нали? – попита Ейвран.

– Така мисля – отвърна барон Пол, като се помъчи да вложи в гласа си нотка на съжаление, каквото не изпитваше особено.

– Не можем да позволим да я убие – каза Ейвран. – Не можем да я заведем в Карис.

– Имаме да занесем съобщение – каза барон Пол. – Според всички правила трябваше да продължим снощи през бурята, само че идеята да се натъкнем в тъмното на войските на Радж Атън никак не ми хареса. И все пак, имаме да занесем съобщение и ти, *небесен ездач* Ейвран, си се заклела да носиш всяко съобщение, което ти се възложи.

– От какво те е страх? – попита Роланд, защото момичето явно беше уплашено до безумие.

– Никой в семейството ми никога не е получавал Предвещание – промълви Ейвран.

– А ти смяташ, че си получила? – попита Роланд.

Момичето закръши ръце и затрепери от вълнение.

– Току-що видях нещо. Видях зелената жена мъртва, набита на един кол извън стените на замъка.

Роланд не беше грамотен, но всяко дете в Мистария беше слушало за древните Предвещания.

– Ако наистина е Предвещание, значи е било само да те предупреди и можеш да го предотвратиш.

Барон Пол примижа и приклепна до детето.

– Искаш да избегнеш Карис ли? Е, можем да го заобиколим, но поне един от нас трябва да влезе. – Премисли тази възможност само за миг и добави по-убедено: – Не, пътищата няма да са безопасни! По-добре ще е да останем заедно. Сигурен съм, че ще мога да вкарам всички ни в Карис, но повече не мога да обещаая.

Роланд знаеше, че барон Пол искрено вярва в думите си: в мъглите в равнините се криеха войски и хората на Радж Атън дебнеха за пратеници по всички пътища.

– Оставете ме някъде, докато отнесете съобщението – замоли ги Ейвран. – Зелената жена ще тръгне с мен, не с вас. Ще остане там, където ме оставите. После можете да се върнете и да ме вземете.

Барон Пол се Почеса по брадичката. Влизането в Карис щеше да е достатъчно опасно, а сега детето настояваше да рискува живота си, като влезе и излезе. Затова той заговори с властен тон, сякаш искаше с това да сложи край на спора.

– Прекалено опасно е. Няма да го позволя.

– Първо казвате, че няма да ме вземете с вас на север до Хиърдън, а после казвате, че няма да ме оставите тук! Нямам ли и аз дума по въпроса? – попита Ейвран.

– Не – отвърна благоразумно барон Пол. – Може да съм дебел стар рицар, но все пак съм благородник, а ти не си. Във война сме. Правя само онова, което е най-добро за теб.

– Правите само онова, което е добро за *вас* – извика Ейвран. – За мен ви е все едно.

– Мисля само за това, което е най-добро за *хората*, а не за... – махна пренебрежително към зелената жена, – а не за някакво си зелено чудовище.

– Аз знам кое е най-добро за мен! – заяви Ейвран.

– Така ли? – учуди се барон Пол. – Снощи се цупеше, че искаш да те заведем в Хиърдън. Сега ѝ се прищяло да остане тук. Е, и кое е най-доброто?

– Мога да си променя решението – кресна му Ейвран.

– Да, ама не можеш да промениш моето.

Сграбчи я грубо за ръката и я задърпа към коня си. Момичето зациври и той го плесна отзад.

– Проклето дете! Ако ни доведеш войниците на Радж Атън с твоя рев, заклевам се, че ще ти резна гърлото преди да са ме хванали, дори това да е последното нещо, което ще направя.

Въпреки тромавото си на вид тяло, баронът се метна леко на седлото и понечи да издърпа Ейвран след себе си.

– Чакай! – спря го Роланд. – Да дойде при мен. И няма да позволя да пердашиш детето и да го плашиш, че ще му режеш гърлото!

– Тебе какво те интересува? – попита барон Пол. И двамата с детето го изгледаха изненадани. Роланд не беше нито рицар, нито войник, който да може да се мери по сила с барона в бой, но въпреки всичко го заяви много рязко.

– Интересува ме – каза Роланд, загледан в детето. – Мислех си снощи, ме мога да помоля Палдейн да ѝ стана настойник... баща.

В неловката тишина, която последва, момичето разбра, че го казва не само като намерение, а и като въпрос.

– Да! – извика Ейвран и затича към него.

Роланд се качи на коня и я взе на седлото пред себе си. След малко вече препускаха надолу по склона, а зелената жена тичаше отзад на широки отскоци. Когато доближиха равнината, барон Пол изведнъж зави и препусна през дърветата, по една от планинските пътеки, отпъкана от дивеча. Зелената жена тичаше след тях, без да изостава. Роланд беше удивен, че изобщо може да издържи толкова. Никое човешко същество не можеше да тича толкова пъргаво и леко.

Баронът, изглежда, не искаше да се довери повече на пътя, а страхът му като че ли бе заразил и Ейвран, защото и тя се умълча. Конете препускаха. Роланд стискаше здраво детето, уплашен, че всеки момент може да паднат и да се затъркалят надолу. Но барон Пол не спираше.

След няколко минути съсипваща езда поеха по някаква просека, после прецапаха малък поток, прескочиха един синор и препуснаха в галоп през пасището.

Яздиха така още няколко минути, като непрекъснато се озъртаха. Зелената тичаше няколко крачки зад тях.

Стигнаха до едно голямо село, профучаха между къщите и спряха конете чак когато излязоха извън селото. Покрай пътя растяха орехи – плодовете им бяха започнали да разпукват зелените си обвивки и Ейвран, все още свита в наметалото си, се загледа жадно в тях.

– Няма ли да ядем днес?

– Като стигнем в замъка, може да ти дадат нещо за вечеря – каза баронът.

– Ама и снощи не ми дадохте нищо за вечеря, а сега не мога поне малко да хапна за закуска! В замъка вече са приключили със закуската и няма да ядат чак до довечера. От вчера не съм хапвала.

– Ами толкова по-добре за теб – каза барон Пол. – Ще ти помогне да поддържаш тънка фигура.

– По-добре опитай ти – заяде се Ейвран. – Конят повече ще те харесва, ако го направиш.

Баронът я изгледа предупредително. Детето имаше дар на ума, но барон Пол си имаше повечко, а и можеше да я напердаши.

Роланд реши, че е много суров човек – да мъчи така детето с глад.

– Ще ида да набера малко – каза той и скочи от коня.

Зелената жена беше поизостанала, но само след няколко мига се появи, цялата в пот и задъхана.

Барон Пол, изглежда, се побоя, че Ейвран може да им избяга, затова приближи коня си до нея, сграбчи я и я прехвърли на своето седло.

От коня на Роланд се лееше пот, дробовете му се издуваха като ковашки мехове. Тук, в северния край на селото, имаше няколко струпани една до друга къщи. Тревата край пътя беше опоскана от овце. Но сега от тях нямаше и помен. Сигурно ги бяха откарали в замъка. След като нямаше нищо друго за пасене, конят му отиде до сандъчето на прозореца на една от къщите и почна да яде здравеца – толкова бързо, колкото може да яде само кон с дарове на метаболизъм.

Роланд поогледа за нападали по земята орехи, но напрасно. Прасета

бяха ровили тук и ги бяха изяли. Накрая се качи на един орех да набере.

– Пишка ми се – каза Ейвран и се завъртя в седлото.

– Ще издържиш още някой час – каза баронът, без да я пуска. – Момиче с дар на мускул може да стиска мехура си цял ден.

– Стискам се от снощи – възрази Ейвран.

Барон Пол завъртя очи с досада.

– Добре, върви тогава. Зад къщата трябва да има нужник.

Ейвран се смъкна от коня и заситни през тревата. Зелената я последва по петите като върно куче.

Роланд се покачи на един дебел клон и почна да пълни джобовете си с орехи. Тъкмо беше откъснал няколко, когато погледна към пътя на юг.

Оттам, откъдето току-що бяха дошли, се задаваше облак прах. Конниците все още бяха на няколко мили, но при скоростта, с която можеше да препуска един подсилен кон, можеха скоро да ги настигнат.

– Конници! Идват бързо! – извика той на барона. Сърцето му заблъска в гърдите. Ако не се беше качил на дървото, нямаше да ги види.

– Какви са цветовете?

Той погледна отново и зърна жълто.

– На Радж Атън. По петите ни са.

Скочи от дървото толкова лошо, че глезените му изпукаха.

– Ейвран! – извика барон Пол. – Ела веднага!

И пришпори коня си към ъгъла на къщата, като ръсеше проклетия. Роланд се метна на своя, заобиколи къщата и го видя как изрита ядосано полусрутения нужник отзад. Вътре нямаше никого.

– Проклетото момиче е избягало! – изрева баронът.

Роланд прехапа устна. Не искаше да изгуби детето, нито да допусне да пострада. Искаше да ѝ помогне, но разбираше страховете ѝ и се възхити на куража ѝ да направи това, което смяташе, че е добро.

Къщата бе отделена с каменен зид от другите дворове и градини и той нервно се заоглежда. И помен нямаше нито от Ейвран, нито от зелената жена.

– Не може да са отишли далече – каза Роланд. Но знаеше, че това вече е без значение. Дори момичето да се криеше наблизко, щеше да загуби много време, докато го търси.

– Остави я! – извика барон Пол. – Искаше да остане, нека остане!

Барон Пол препусна към пътя. Роланд го последва, но много бавно. Боеше се да остави зелената жена и Ейвран тук сами. Грижа му бяха по-вече, отколкото можеше да си признае.

Надигна се от седлото и затърси с очи детето, с напразната надежда, че ще зърне поне зелената жена. Барон Пол вече се отдалечаваше. След няколко мига Роланд чу тропот на копита от другия край на селото.

– Желая ти късмет! – извика Роланд на Ейвран. – Ще се върна да те взема, дъще!

И препусна към Карис.

Ейвран се беше сгушила зад един люляк до някаква ограда и гледаше как барон Пол и Роланд се отдалечават на север. Беше смъкнала наметалото от меча кожа от гърба на зелената жена и сега кожата ѝ се сливаше с люляковия храст и я криеше.

Ейвран я притисна до себе си и ѝ зашепна тихичко, за да не помръдва.

Не можеше да обясни на Роланд и на барона защо трябваше да ги остави. Нямахше да я разберат. Но от предния ден странното усещане беше започнало да се усилва.

Тъкмо то я беше накарало предната нощ да поглежда нервно към пламъците на огъня, а тази сутрин очите ѝ пламнаха от слънцето. А и когато коленичи над трупа на убиеца на Радж Атън, изведнъж бе изпитала жажда да вкуси кръв.

Мислеше, че вече знае от какво има нужда зелената жена. Разбираше го може би по-добре от самата нея.

Имаше нужда от Земята. Имаше нужда от силата ѝ, за да се обнови.

И така, Ейвран притискаше до себе си зелената жена, докато барон Пол ръсеше проклятия, а Роланд ѝ обещаваше да се върне. Притискаше я и се мъчеше да съдържи сълзите си.

Беше се изненадала, че той я помоли да ѝ стане баща. Изненадала и зарадвала. Искаше ѝ се някой да се грижи за нея, да ѝ бъде приятел. Но точно сега трябваше да остави собствените си желания настрана. Осмели се само да прошепне:

– Тогава ела да ме вземеш, татко. Когато можеш.

След малко по пътя минаха двамадесет рицари на Радж Атън; броните им дрънчаха, копитата на тежките бойни коне кънтяха по спечената земя.

Зелената жена не помръдна, свила се в прегръдката на Ейвран, докато Непобедимите не отминаха. После вдигна нос във въздуха като куче, мъчещо се да улови миризма, и попита тихо:

– Кръв, да?

– Кръв, да – повтори Ейвран, зарадвана, че зелената разпознава мизматата на войниците на Радж Атън. – Но не сега. Сега трябва да си починеш. Знам от какво имаш нужда.

Ейвран беше сигурна, че го е видяла насън. Не разбираше какво е видяла, но то я привличаше с някаква настойчива необходимост, стигаеше чак до костите ѝ. Зелената жена беше същество на Земята и точно сега се нуждаеше от нейната прегръдка.

Все още се боеше да помръдне. През селцето въздъхна утринен вятър и раздвижи клоните на люляка. Зелената жена се вгледа в листата, сякаш виждаше в тях нещо страшно и злокобно.

– Няма нищо – успокой я Ейвран. – Само вятърът. Вятър.

Вдигна ръката ѝ, за да усети вятъра между пръстите си. Но зелената жена дръпна ръката си в ужас.

– Вятър, не! – каза тя и се заозърта отчаяно, сякаш търсеше къде да се скрие.

Непобедимите се бяха отдалечили достатъчно, реши Ейвран. Хвана зелената жена за ръка и я отведе в градината с каменна ограда зад една от къщите. Почвата беше мека и добре поддържана, но стопаните бяха избягали. Преди това обаче бяха извадили морковите и рпата.

Ейвран огледа меката почва и я одобри. Намери мотика в кошарата и бързо изкопа плитък ров.

Без някой да я убеждава, зелената жена легна в него и се изпъна – гола, отпусната, доволна от допира до пръстта.

Ейвран застана над нея, готова да я зарине с пръст, но точно тогава самата тя изпита копнеж също да легне. Слънцето силно нагриваше вратата ѝ, а когато примижа нагоре, очите я заболяха.

Наметалото ѝ се стори прекалено тънко, за да я защити от лъчите му. Погледна ръката си – предния ден там бяха паднали няколко капки от кръвта на зелената жена и тя се бе опитала да ги измие.

Тъмнозелените петна още си бяха там. Не се бяха махнали, колкото и да се беше мъчила да ги изтрие. Напротив, зелената кръв се бе просмукала надълбоко в кожата. Сега изглеждаше, сякаш се е татуирала. Разбра, че петната сигурно ще останат завинаги. И сигурно щяха да попият още по-надълбоко и да се влеят в костите ѝ.

– В нас вече тече една и съща кръв – каза Ейвран на зелената жена. – Аз дори не знам какво си, но двете с теб вече сме едно.

После съблече дрехите си и влезе в плиткия ров до зелената жена. Засмъква буци пръст и започна да зарива краката и тялото си, за да се

скрие от слънцето, но не можеше да се зарови добре.

В някакво внезапно вдъхновение се притисна плътно до зелената жена и заповяда на земята:

– Покрий ме.

Земята откликна и се изсипа върху нея като вода.

Ейвран се зачуди дали Роланд или някой от Непобедимите ще се върнат и ще забележат плиткия им гроб. И да го забележеха, какво щяха да направят? Да ги изровят?

„Не – осъзна тя. – Сега сме в безопасност. Спасени от слънце и от огън. Спасени, макар за малко. Докато падне нощта.“

Под прашна дреха

Пътят през Дъркински хълмове беше безкрайна ивица прахоляк. Ерин Конал беше минала по него преди два дни, когато дъждовете от предната седмица го бяха направили хлъзгав по ниските участъци. Но тогава поне прахът се беше слегнал по земята, а и тя беше яздила сама.

Сега, след двата дни горещина, пътят на юг беше сух като в разгара на лятото. Освен това по него през последната седмица бяха пътували много хора и копитата от безброй животни и колелетата на хиляди фургоони бяха разровили земята и я бяха превърнали в ситна прах, която се вдигаше мръсна и кафява навсякъде, където минеха. За кой ли път на Ерин ѝ се прииска да свърне и да продължи през дърветата на Дънуд, за да се отърве от прахта. Но хрусталакът край пътя беше гъст, пътеките – криви, а тя не можеше да си позволи да се забави. Точно сега войската трябваше да бърза.

Бе тръгнала на война, в авангарда на войската, редом с крал Габорн Вал Ордън и дебелия крал Оруин, цяла гмеж от лордове и, разбира се, техните неизменни Дни.

Десетки съгледвачи и стражи се бяха пръснали напред и прахта се вдигаше високо по пътя им. Между зъбите ѝ скърцаха песъчинки, очите ѝ сърбяха, ноздрите ѝ бяха пълни с прах. Мръсотия се беше полепила по металните ѝ доспехи и тежката прах беше улегнала по гънките на дрехите ѝ. Макар да бяха яздили само половин ден, ѝ се струваше, че ще ѝ трябва цяла седмица къпане, докато отново се почувства чиста.

Но в момента не можеше да се направи нищо. Беше само благодарна, че не язди по-назад, при войниците си – към тила на колоната прахта сигурно щеше да е непоносима.

Много от воините на Габорн носеха шлемове, които покриваха лицата им и осигуряваха някаква защита. Ерин им завиждаше. Мислеше, че дори адската жегата в нагретия шлем е по-поносима от прахта.

Но собственият ѝ шлем беше за жена ездач – кръгъл, само с предпазители за ушите. На върха му се виеше конска опашка, боядисана в синьо.

Затова тя яздеше, овързала лицето си с плат.

Отзад отекнаха конски копита и един конник профуча покрай нея.

Погледна Ерин, понечи да я подмине и изведнъж видя Габорн и дръпна юздите. На лицето му се изписа изумление. Ерин разбра, че е тръгнал напред да потърси Земния крал, но крал Габорн Вал Ордън и крал Оруин бяха толкова мръсни, че човек не можеше да ги отличи от обикновените войници.

– Ваше величество – замоли се ездачът, – войниците отзад молят за разрешение да изостанат. Прахът задръства дробовете на конете.

– Предайте им да изостанат – каза Габорн. – Не виждам нужда да поддържаме колоната стегната, стига да стигнем до замък Гроувърман довечера.

– Благодаря, милорд – отвърна мъжът. Но вместо да препусне назад, за да предаде кралската заповед, подкара до Габорн, сякаш се канеше да помоли още нещо.

– Да? – попита Габорн.

– Моля за извинение, милорд, но след като вие сте Земния крал, не можете ли да направите нещо повече?

– Да не искате да ви отърва от прахта? – попита го развеселен Габорн.

– Много ще сме ви благодарни за това, милорд – отвърна рицарят почитателно.

Габорн се засмя, но дали защото му стана смешно, или се изсмя с укор, Ерин не разбра.

– Може да съм Земния крал – каза Габорн, – но вкуса на прахта не ми харесва повече, отколкото на вас. Повяравайте ми, силата ми не е безгранична. Ако можех да накарам прахта да се слегне, вече щях да съм го направил. Разтеглете строя. Яздете по-бавно. Тези, които са с най-бързи коне, ще стигнат първи до Гроувърман.

Мъжът огледа Габорн от главата до петите. Земния крал беше покрит с мръсотия като всеки друг.

– Да, милорд.

Обърна коня и завика на колоната да се разтегли.

Рицарите препуснаха напред, за да се отделят от обикновените конници. След няколко минути Ерин вече препуснаше заедно със съгледвачите на Габорн, в самото чело на колоната, и трябваше да забърза, за да остане в авангарда.

Изправи се на стремената – препуснаше до краля – и насрещният вятър очисти донякъде прахоляка от дрехите и косата ѝ.

Принц Селинор до нея направи същото. Тя улови втренчения му поглед и извърна глава.

Ерин нямаше дар на обаяние, който да придава повече чар на лицето ѝ. Флийдс беше бедна земя и затова, по указ на Върховната кралица, дарове на обаяние там никога не се даваха. Не можеха да хаят от кървавия метал за направата на силари само за да добие някоя жена повече красота, не и след като той можеше да се използва за нещо по-полезно.

И все пак, макар и без дара на обаянието, мъжете понякога я намираха за привлекателна. Но на нея ѝ се стори странно, че принц Селинор я зяпа така. Той притежаваше поне два дара на обаяние и заради това беше мъж с чаровна външност. Косата му беше с цвят на платина, почти бяла, имаше тясно, но волево лице, а очите му блестяха като тъмни сапфири. „Чаровен мъж, наистина“ – помисли си тя, макар да не изпитваше желание да легне с него. Защото както казваха във Флийдс, „славата му лети след него като мухите по мръсното“.

Дните на Селинор, който яздеше след него, беше забележим само с това, че беше със същия ръст като лорда си.

Не, Ерин не се интересувахе от пияници. Разправяха, че миналата година на Толфест принц Селинор излязъл да раздаде помощи за бедните от замък Кроудън и тръгнал по улиците в един открит фургон, като хвърлял на бедняците храна, дрехи и монети. В пиянското си вцепенение в един момент се оказал без помощи, затова си смъкнал златотъкания брич и го хвърлил на тълпата за изумление на някои майки, довели и децата си. Според мълвата се оказал надарен и в други отношения.

Казваха, че пиел толкова, че никой не бил сигурен дали изобщо се е научил да язди кон, тъй като го виждали по-често да пада, отколкото да седи на коня.

Васалите му бяха сложили прякора „Лудото псе“, защото непрекъснато го виждали с пяна от ейл по устата.

След час стигнаха до река Дуиндъл, при село Хейуорт.

Там лордовете и техните Дни спряха и подкараха конете си покрай брега източно от моста, та животните да утолят жаждата си. Ерин слезе от своя кон и огледа водата. Дуиндъл беше широка и дълбока, чистата ѝ

вода се пенеше из въртопите. По небето се движеха облаци, но слънцето беше толкова високо, че въпреки тънката им пелена Ерин можеше да види едри пъстърви и дори няколко съомги в речните дълбини.

Свали парчето плат, с което беше покрила носа и устата си, коленичи до брега, натопи го в студената вода и започна да чисти калта от лицето си. Искаше ѝ се да свали бронята си и да поплува. Но нямаше време за това.

Принц Селинор също коленичи до водата и свали шлема си от патинирано сребро. Напълни го два пъти с вода, разбърка я, за да махне прахта отвътре, след което го напълни за трети път и отпи дълбоко, като от халба.

След като се напи, предложи шлема си на Ерин, а той самият започна да си мие лицето. Тя отпи дълбоко и усети как прахолякът се отми от гърлото ѝ. Никога не беше опитвала толкова вкусна вода.

Крал Габорн беше спрял и бе оставил коня си да пие, без да слиза от него, сякаш беше твърде уморен за такова усилие. Целият беше покрит с прах, разкаляна по лицето му от потта.

Селинор се обърна към краля и слънцето огря лицето му.

– Ето един истински Земен крал – прошепна Селинор. – Вижте как добре си носи владението. – И се изкиска, развеселен от собствената си шега.

– Според мен никой не го носи по-добре – отвърна Ерин. Не би посямала да изрече нещо толкова непочтително.

– Казвам го с пълно уважение – извини се с много искрен тон Селинор.

Ерин му върна шлема – тикна го рязко в ръцете му. Селинор отново го напълни, стана, отнесе го при Габорн и му даде да пие. Докато Габорн пиеше, Селинор намокри една кърпа във водата и я занесе на Габорн.

Предложи му кърпата, за да измие лицето си. Габорн се изтри и му благодари сърдечно. Ерин се зачуди дали Селинор направи този жест заради нея, или наистина изпитва уважение.

След като конят на Габорн се напи, двамата с крал Оруин бързо минаха по моста и подкараха към хана Дуиндъл в Хейуорт, защото се знаеше, че едно силно питие измива прахта от гърлото по-добре и от най-чистата вода. При толкова много рицари този ден щеше да е доста доходен за ханджията.

Ерин се изми, подготвяйки се да последва двамата крале в хана. Качи се и пришпори през моста. Селинор тръгна с нея.

Но когато стигна до хана и слезе от седлото, Селинор остана на коня си и само я гледаше. Тя беше застанала в сянката под чардака. Миризмата на ейл беше силна, просмукала се от дълги години в дървените дъски на пода.

– Няма да дойдете? – попита Ерин.

Лицето му изглеждаше стегнато, решително. Той само поклати глава и се извини.

– Мисля да продължа малко напред и да оставя коня да попасе.

Ерин влезе в хана със своята Дни и двете седнаха на една празна маса. След малко дотича едно слугинче, поклони се и попита:

– Какво ще обича милейди?

Собственикът на странноприемницата, мъж с дебел корем, седеше с крал Ордън и разговаряше сърдечно с него. Тя чу как поздравява Габорн за скорошния му брак.

– Ейл – отвърна Ерин и момичето бързо се отдалечи.

Собственикът също скочи и забърза надолу да донесе няколко халби ейл. Дебелият крал Оруин каза високо:

– Е, ваше величество, принц Селинор май се побоя да се присъедини към нас.

– Това е добре – отвърна Габорн. – Боях се, че няма да намери сили да подмине това място.

– Но мислите ли, че ще издържи? – попита Оруин. – Мен ако питате, дори пътуването със Земния крал няма да го опази трезвен за една седмица. Ще заложа десет златни орела, милорд, че до утре вечер ще пада от коня си.

– Надявам се, че няма – каза Габорн, макар да не прие облога.

– Ваше величество – попита високо Ерин, – говорили ли сте с принц Селинор?

Крал Оруин я изгледа с пренебрежението, присъщо на някои владетели-пълководци към жените на Флийдс. Не я уважаваше, но отговори на въпроса ѝ преди Габорн да е успял да си отвори устата.

– Този пияница имаше дързостта да се представи лично тази сутрин на Земния крал, преди да тръгнем, и да му предложи меча си за вярна служба. Земния крал го отхвърли, разбира се.

Габорн седеше уморен, забил поглед в ръцете си, свити на масата.

– Не бъдете толкова груб – каза той. – Човекът има добро сърце, но не можеш съзнателно да Избера човек, който обича пиенето повече, отколкото обича себе си и хората си.

– Значи го отхвърлихте? – попита Ерин.

– Не съм го отхвърлил – каза Габорн. – Помолих го да покаже съдържаност. Помолих го да се откаже от най-голямото си удоволствие. В замяна, ако успее да остане трезвен, ще го Избера.

Ерин не беше чувала Земния крал да прави такива сделки с хора. Нея самата беше Избрал тутакси. Все пак изпита радост, зарадва се, като разбра, че човек може да подобри себе си срещу обещана награда.

Когато ѝ донесоха ейла, тя отпи съвсем малко, след което излезе и отиде при коня си на коневръза. Отля от ейла в шепата си и му даде да пие; космите на муцуната му я погъделичкаха по дланта. Едно добро, силно питие щеше да помогне на животното, да му даде енергия, нужна за да не изостава от конете на другите владетели. Беше добър подсилен кон, с по един дар на сила, метаболизъм и гъвкавост, но не беше толкова щедро одарен като бойния кон на Габорн или други животни в кралската свита.

Думите на Габорн я бяха учудили. Беше казал, че Селинор има „добро сърце“. Какво точно означаваше това? Селинор беше изказал вчера съмненията си за правото на Габорн да се титулува Земен крал. Върховният маршал дори беше намекнал, че според него Селинор може да е шпионин, дошъл да унищожи Габорн. Но ето че Габорн беше погледнал в него и беше видял добро сърце.

Не звучеше логично.

Тя върна халбата в гостилницата и остави един медник на масата. Дни я последва и двете излязоха от селото.

Ерин намери Селинор и неговия Дни на една ливада, осеяна с жълти глухарчета и бяла детелина. Конят на принца пасеше, а Селинор бърсеше потната му кожа.

Тя спря и направи същото, като най-напред огледа краката и глезените на животното. На една от подковите бяха изпаднали два клинеца, но иначе конят си беше добре. Селинор не откъсваше поглед от нея.

– Изненадан съм, че не сте с другите – каза най-накрая принцът. – Удобствата няма да са много из тези хълмове, докато не стигнем Банисфер.

Тя не посмя да му признае защо е дошла. Честта я задължаваше да стои редом до един мъж в битка дори когато мъжът се сражава със собствените си пороци.

– След като ни разрешиха да разгърнем строя, помислих, че ще е по-удобно да тръгна в челото. Нека другите да погълтат сега малко *моята* прах.

– Сигурен съм, че ще се нахранят добре – засмя се Селинор. Ерин

също се засмя. Значи той наистина не беше изпитвал неуважение към Габорн. Просто нравът му беше такъв – да пуска шеги.

– Е – попита Ерин, – значи все пак смятате, че Габорн е Земния крал? Чух, че сте прегънали коляно пред него.

– След като отхвърли Върховния маршал – отвърна Селинор, – прецених, че или наистина е Земния крал, или е луд. А не мисля, че е луд. Той и мене отхвърли, разбира се. Но на друго не съм се и надявал.

– Не ви е отхвърлил – каза Ерин. – Чувам, че само се е въздържал в решението си.

– Така е. – Селинор се усмихна. – Надявам се, че един ден ще бъда достоен за благословията му. Вече издържах двайсет часа без пиене.

Ерин се помъчи да измисли комплимент, подходящ за този не особено велик подвиг, но се зачуди. Двайсет часа? Той бе предложил меча си на Габорн едва тази сутрин. Но пък пивниците из замък Силвареста бяха пълни цялата нощ, нали хората празнуваха Хостенфест.

Нещо повече, традицията изискваше всеки да вдигне тост за Хостенфест преди да си легне да спи. Не можеше да си представи, че е изкарал цялата нощ без глътка пиене.

– Двайсет часа? – попита тя. – Но вие сте му предложили службата си едва тази сутрин.

– Отказах пиенето от вчера – отвърна Селинор.

Тя го изгледа недоверчиво.

– Вие ме укорихте – каза Селинор, – и с право. Разбрах, че сте права: всичките ми приятели живеят по пивниците. Няма да го допусна повече. Не можах да понеса презрението в очите ви.

Ерин се усмихна, доволна, че една язвителна забележка е предизвикала промяна у него. Но все още не му вярваше напълно.

– Ще тръгнете ли днес с мен? – попита Ерин.

– Такава възможност ще ме направи щастлив – отвърна Селинор.

Двамата яхнаха конете и препуснаха един до друг.

За книгите

Крал Оруин продължаваше да бърбори за какво ли не, но Габорн беше твърде угрижен, за да го слуша. През цялата сутрин нещо стягаше гърдите му – надигащо се усещане за неизбежна опасност.

След като хората му избягаха от замък Силвареста, страховете му за тях се посмалиха. Но все още не всички бяха напуснали замъка.

Усещаше, че Йоме и Мирима все още са там, с десетки стражи и граждани, дръзнали да устоят на опасността.

Що за сили можеше да притежава този Сияен на мрака, че толкова го плашеше? Чувството на обреченост нарастваше у него и той се закачи да не чака дълго, преди да предупреди останалите. Кимаше на брътвежите на крал Оруин, отвърщаше му едва-едва и не смееше да помръдне. Чувстваше се някак разсеян и угрижен. Угрижен, особено за крал Оруин.

„Наистина ще е гадост да го изгубя – помисли Габорн. – За него трябва да положа особени грижи.“

Крал Оруин беше предан съюзник, рядкост в такива времена. А подсилените му воини бяха ужасно нужни в пътуването им на юг.

Стотици рицари продължаваха да се изсипват в Хейуорт, зажаднели за кратък отдих. Улиците бяха пълни с коне, а ханджията беше изнесъл бурета с ейл пред портата на хана. Младо момиче пълнеше халбите с бързината, с която мъжете успяваха да ги изпият. Нямаше време да ги измива. Някой просто подаваше халбата си напред през гъстата гмеж, заедно с медника, тя прибираше монетата и напълваше халбата.

Ето защо двамата крале с труд си пробиха път през навалищата, за да се доберат до конете си. Времето изтичаше.

В този момент неговият Дни го потупа по рамото. Габорн се обърна и го погледна в очите. Облеченият в кафяв халат мъж изглеждаше потресен.

– Ваше величество... – промълви неговият Дни и разпери широко ръце, сякаш искаше да каже: „Думите не могат да изразят скръбта ми“.

– Какво? – попита Габорн.

– Съжалявам, ваше величество – каза Дни. – Днес ще е лош ден за книгите. Съжалявам. – Аурата на смърт, която обкръжи Габорн, беше смазваща.

– Лош ден за книгите ли? – попита Габорн и потрепери от незнаен ужас.

Беше застанал пред пропаст. „Нападат ме“ – помисли той. Но не усети никакъв нападател.

– Какво? Какво става?

Дебелият крал Оруин гледаше ту него, ту Дни.

– Ваше величество?

Габорн вдигна очи към стоманеносивите облаци и отпрати предупреждението си към Йоме и другите останали в замък Силвареста:

„Бягай!“

Пъхна крак в стремето, понечи да се метне на коня и изведнъж усети, че земята се гърчи.

Стомахът му се сви от разкъсваща болка и силата му изведнъж го напусна. Смъкна се от седлото и постоя замаян, опрян на коня.

„Нападнат съм. От невидим враг.“

– Ваше величество? – попита учудено крал Оруин. – Добре ли сте?

Отново му прилоша и за миг Габорн се почувства силно замаян, без да знае къде е и защо.

После тръсна глава и седна разтреперан на прага на хана. Дървеният праг беше мръсен, но топъл. Хората наоколо се отдръпнаха.

– Мисля, че е отровен! – изрева крал Оруин.

– Не... не! Умират Посветители! – промълви Габорн. – Радж Атън е в Синята кула.

В синята кула

Мъглата над морето се бе задържала гъста цялата сутрин. Радж Атън гребеше към Синята кула, привлечен от зова на морските птици и грохота на разбиващите се в скалите вълни.

В гъстата мъгла мина между бойните кораби, оставени да пазят кулата, и стигна до основата ѝ.

Рамото го болеше от гребането. Крал Менделас Ордън го бе изригнал силно в битката им при Лонгмът и го беше счупил. Със своите хиляди дарове на жизненост той щеше да го преживее, но през изминалата седмица бе накарал хирурзите десетина пъти да режат надълбоко и да наместват костите. Раните му зарастаха за минути, но болката бе пронизваща и рамото се оправяше трудно.

Проклети мистарийци... и старият крал Ордън, и синът му.

В последната седмица Радж Атън бе успял да си върне достатъчно силари, за да усилва отново метаболизма си и да се подготви отново за бой.

Погледна Синята кула, издигаща се пред него в мъглата. Беше огромна, тази древна крепост, приютила мнозинството от Посветителите на Мистария.

Радж Атън се изправи в малката лодка и нададе дълбок звук от дъното на дробовете си. Не беше вик. Беше по-скоро един-единствен, гънлив и монотонен звук, който разтърсваше костите, смразяваше въздуха и караше камъните на Синята кула да тътнат в унисон.

Освен това не беше висок. Той беше открил, че силният звук не му върши работа. Беше най-прецизният тон, който му трябваше, нота, различна за всеки вид камък, караща камъка да запява с нея.

Задържа този тон продължително, остави Гласа си да се слее с песента на камъка, докато не чу взривния грохот на цепещите се стени; докато слугите в Синята кула не започнаха да пищят от ужас, с жалки и далечни гласове, като писъците на чайките; докато големите каменни късове от върховете на бойниците не започнаха да падат в морето и да пръскат пяна.

Песента му продължи и покривите започнаха да рухват, хората се мятаха от прозорците в морските глъбини, за да избягат от смъртта.

Песента му продължи. Кулите се сринаха, а водоливниците падаха от стените като грозни пародии на хора, после цялата Синя кула се наклони наляво и полетя към морето.

Димът и прахта от развалините се надигнаха от мъглата. Бойните кораби се плъзнаха към него.

Синята кула се срина. С нейното рухване щеше да рухне и Мистария. Посветителите бяха загинали, както и всички техни стражи.

Радж Атън отново хвана греблата и се измъкна в непрогледната мъгла. Беше по-бърз от бойните кораби.

Гърбът го болеше, но утехата му бе, че Габорн Вал Ордън ще го заболи много повече.

Земен крал все пак

Габорн никога не беше изпитвал смъртта на Посветител. Бяха му описвали чувството: дълбокото и разкъсващо вътрешностите гадене, усещането как изтръгват от теб сила и жизненост.

Сега го почувства много остро. Връхлиташе го на вълни, докато даровете се изтръгваха от него. Ризницата му изведнъж увисна, неимоверно натежала на плещите му – смазваща тежест, която застрашаваше да го премаже.

Не беше спал от три нощи. С даровете си на жизненост беше понасял леко безсънието, но сега умората го надви.

Почувства се изтощен, изнемощял до смърт. Крал Оруин го гледаше в ужас.

Габорн се преви и притисна с ръка корема си, сякаш го бяха ударили с юмрук. Но най-голямата му тревога не беше за самия него.

Синята кула беше приютявала огромното мнозинство от хората, служещи в Мистария като Посветители. По-важното бе, че воините на Мистария съставяха близо една трета от всички подсилени бойци във всички кралства на Роуфхейвън.

Само след няколко мига воините на Палдейн, най-добрите в Мистария, щяха да се превърнат в нищо не струващи обикновени войници, или със загубата на ключовите си качества в най-добрия случай щяха да се превърнат във „воини с нещастни пропорции“, силни, но бавни, или може би умни, но слаби.

А точно в този момент херцог Палдейн придвижваше в строй хората си пред войските на Радж Атън, докато Непобедимите на Радж Атън точеха мечовете си за предстоящото клане.

Цяла нощ Габорн се беше чудил какво е станало с Радж Атън. Сега разбра.

Мистария щеше да бъде унищожена и с нея най-вероятно щеше да рухне целият Север. „Как можа да се случи това?“ – зачуди се Габорн.

Херцог Палдейн, разбира се, трябваше да е усилил отбраната на Синята кула – беше удвоил и дори учетворил стражата ѝ.

С третото си, умственото си око Габорн си представи как стените на кулата се разцепват и огромните каменни отломки се изсипват с чудовищен грохот в морето.

Също като тях, Габорн се чувстваше разбит. Силата го изостави, след като му бяха изтръгнати трите дара на мускул. Със смъртта на слепите му Посветители в Синята кула очите му се замъглиха.

Беше се гордял с всичко, което бе научил в Къщата на Разбирането, но само за няколко мига, докато заглъхваха близкочислените му дарове на ум, той забрави повече от половината от всичко, което бе научил; не можеше да сглоби в ума си дори образа на Йоме. Далечните птичи трели над селото изведнъж се приглушиха, щом слухът му се изгуби.

В сляпа ярост, щом осъзна какво става, Габорн изрева на своя Дни:

– Копеле такова! Страхливо копеле! Как можа да не ме предупредиш? – Но и гласът му прозвуча глух и отдалечен, след като измряха и немите, които му бяха служили. – Лош ден за книгите, как не!

– Съжалявам – извини се глупаво Дни.

Крал Оруин седна на дъските до Габорн и го хвана за раменете.

– Отдъхнете – каза старецът. – Отдъхнете. Всичките ли ви Посветители уби?

Габорн стисна зъби, за да надделее подтика да се предаде на умората, да се превие пред жестокостта, да изостави всякаква надежда.

– Мъртви са! – изпъшка той. – Синята кула я няма!

– Ваше величество, приличате на труп – каза крал Оруин. – Какво да правим сега? Накъде да тръгнем? Искате ли да намерим облекчител и да вземете нови дарове преди да продължим на юг?

Габорн караше двайсет хиляди силара и изкушението беше голямо. Но не смееше точно сега да поеме обратно към замък Силвареста.

– Не, трябва да продължим – заяви той. Щеше да стигне до вечерта замък Гроувърман, а Гроувърман имаше облекчител, към когото можеше да прибегне, ако трябва. – Имам сила колкото всеки обикновен човек. А и все пак съм Земния крал.

Изправи се с усилие и яхна коня.

Не можеше повече да пренебрегва заплахата за хората си. Сияйният на мрака се приближаваше. „Знайте – отпрати Габорн мълчаливия си зов към всички свои Избрани воители. – Смъртта иде.“

Цената на един обяд

Рано следобед Боренсон изгуби даровете си. Изведнъж усети как го остави метаболизмът му, как движенията на тялото му се забавиха до скоростта, с която живееха обикновените хора.

Отначало гаденето, което го обзе, го учуди – помисли си, че просто го е присвил коремът. Загубата на дарове последва така стремително, че той не можа да почувства ясно кое след кое се изгубва – сила или жизненост, обоняние, слух или зрение. Всичко това се изцеди от него само за няколко мига, превръщайки го в празна коруба.

Даровете му бяха пометени. Обзе го отчаяна мъка. Преди години се беше взирал в очите на младите селянчета, които му бяха дали мускул. Чакаше ги пълноценен живот, а го бяха обрекли на него.

„Можеха сега да се задяват с момите – помисли Боренсон. – А не да гинат в Синята кула.“ И си спомни за старата Тамара Тейн, която му даваше топли кифли като дете, а после – дара си на метаболизъм, когато толкова му беше нужен. Щеше да липсва на всички, които я бяха познавали.

Но колкото и да скърбеше за своите Посветители, много повече му домъчня за самия него. Смъртта на Посветителите му съживи в ума му кошмарните гледки, които бе видял в замък Силвареста преди седмица, когато беше принуден да избие тамошните Посветители.

През по-голямата част от предобедна охраната на Боренсон не

проговори. Бяха профучали като вихър през Деяз – земя в която слънцето грееше по-силно от всякъде, където бе стъпвал кракът му. Беше красива земя и макар да се намираше едва на петстотин мили южно от Хиърдън, на запад от планините Хест времето рязко се бе затоплило.

Деяз се простираше на север от Солната пустиня, най-горещата вътрешност на Индопал, а непрестанните ветрове навяхаха насам пустинния зной. Деяз не беше тропическа земя, но въпреки това водата тук рядко замръзваше дори посред зима.

Поля покрай река Аншвави бяха тучни и зелени. Из наводняваните насаждения газеха чапли. Момчета в бели ленени дрехи работеха с майките и сестрите си и събираха в плетени кошници зрелия ориз.

Боренсон беше преминал през градове с варосани кирпичени къщи, в които местни земевладелци бяха вдигнали величествените си палати с позлатени куполи. Красиви тъмнокожи жени в копринени рокли, със златни пръстени и рубини по ушите и носовете, безделничеха под внушителните колони на дворците или около прозрачните води на изкуствени езера.

Градовете имаха широки улици, окъпани от слънчева светлина – не като тесните улички в укрепените градове на Хиърдън. При това миризмата в градовете на Деяз беше чиста, не миришеше толкова на човешка пот и на животни като на север.

Но белезите на войната се забелязваха навсякъде. Боренсон беше подминал много и много войнишки колони, а замъците по границата прасяха по шеговете от войска. Хората в селищата го гледаха недоверчиво. Малките момчета го замерваха със смокини, а майките им го изпращаха с клетви.

Само няколко пъти чу обнадеждаващ вик – от устата на старци и старици:

– Видял ли си Земния крал?

След като даровете му го изоставиха, Боренсон се отпусна изнемогнал на седлото и уви веригите около него, за да не падне. От очите му бликнаха сълзи.

– Спрете! – викна той.

Не беше спал от няколко дни, а от снощи не беше и ял. С даровете си на жизненост не бе почувствал нито глад, нито умора. Но сега умората почти го заслепи, трудно му беше да съсредоточи погледа си, а глът сви стомаха му.

Непобедимият го изгледа навъсено през рамо, сякаш се боеше, че е намислил някоя хитрост. Минаваха през някакъв град, по главната

пазарна улица, започваща от портите. От сергиите се носеше силна миризма на кърби и джинджирил, на кимион и анасон, на люти чушки и пипер. Беззъби тъмнокожи старци с тюрбани на главите седяха под чадъри под обедния пек, усмихваха се на Непобедимия и го подканяха да опита от храната им. Предлагаша горещ ориз, кипнат в бамбукови кошници над месингови котли с вряща вода. До кошниците с ориз бяха подредени гърнета със сосове с кърби и всевъзможни други подправки. Някои продаваха гълъби, печени в сливов сос на дълги шишове. Други бяха мариновали яйца на скорци и ангинари в големи бурета. Плодове имаше навсякъде – мандарини, портокали, дини, смокини, подсладени фурми и купища сушени кокосови орехи.

– Спрете! – отново помоли Боренсон. – Господарят ви е в Синята кула на Мистария.

Отпусна се напред, напрягайки сетни сили да остане буден, след като не беше спал няколко дни. Сетивата му се бяха замаяли, привиждаха му се кошмари, не беше сигурен буден ли е, или не. Умората проникваше до костите му.

Непобедимият го погледна с крайчеца на окоото си.

– Синята кула е подходящо място за удар. Аз лично бих препоръчал такъв ход на господаря си.

Той изгледа Боренсон подозрително, но дори пленникът му да беше замислил някаква хитрина, с която да се измъкне, този пазар беше възможно най-неподходящото място. Така че го попита:

– Какво мога да направя за теб?

– Нищо – каза Боренсон. Никакъв балсам не можеше да облекчи ужаса и скръбта от загубата на Посветителите му. Непобедимият нямаше да може да запълни спомените, които Боренсон бе изгубил, нито да го освободи от затпяващата ума умора, която го беше обзела. Ето защо той помоли за единственото, което Непобедимият можеше да му предложи. – Изведнъж се почувствах изтощен и непоносимо гладен. Не знам дали ще мога да остана буден за дълго. Не съм спал от няколко дни.

– Вярно е това, което казват – отвърна Непобедимият. – Воини без дарове не са воини.

Щом видя, че спряха, един продавач притича към тях и предложи на Непобедимия да опита парче печен със сладък пипер крокодил. След малко ги обкръжиха и други като него и предлагаша стоката си. Но не и на Боренсон, червенокосия воин от Мистария.

От миризмата на хубавата топла храна стомахът му заръмжа и глътът съвсем го надви.

– Не можем ли да хапнем? – помоли той.

– Мислех, че бързаш – отвърна Непобедимият с пълна уста.

– Бързам, но съм и гладен – изпъшка Боренсон.

– Кое е по-важно? – попита Непобедимият. – Бързането или гладът ти? Освен това човек не бива да става роб на стомаха си. Стомахът трябва да служи на човека. Вие северняците пускате шкембета. Трябва да се вслушаш в съвета ми.

Боренсон беше як мъж. Но никога не се беше смятал за дебел. От друга страна, докато пътуваха през Деяз, не беше видял толкова едър човек като себе си.

– Просто искам да хапна. Няма да се бавим – замоли се той.

– А какво ще ми платиш, ако те нахраня? – попита Непобедимият.

Боренсон погледна сергиите. Като пленник нямаше голям избор. Тук на юг благородниците нямаха навик да хранят пленниците си. Очакваше се грижата за храната и облеклото им да се поеме от членовете на семействата им или от приятелите им.

И като на пленник нямаше да му позволят да си купи храна.

– Имам злато в кесията – каза той и се зачуди за колко дълго ще му стигне златото, ако трябва да плаща за храна. Непобедимият сигурно щеше да му взима много, тъй че за бъдещите му тъмничари да не остане нищо.

Непобедимият се изсмя и го погледна с искрена насмешка.

– Ти си в окови, приятел. Мога да прибера кесията ти, когато си по-искам. Не, ще трябва да предложиш друго.

– Кажете ми цената – каза Боренсон. Беше прекалено уморен, за да спори.

Непобедимият кимна.

– Ще помисля...

После купи една печена патица с ориз и два лимона от един стар продавач, който също така му предложи и две евтени глинени паници, от които да ядат.

След това Непобедимият подкара бързо през града и спряха при един завой на река Аншвави. Наблизо – преди хиляди години – беше рухнал древен палат.

Напоиха конете и ги оставиха да пасат. Непобедимият поведе Боренсон – дърпаше го за белезниците към реката, за да се измие преди яденето. После седнаха на една древна мраморна колона. Камъкът – със зелени жили – беше огладен: сигурно пътници често сядаха тук да хапнат.

Непобедимият сряза лимоните с кривата си кама и изцеди сока им върху вкусно подправената патица и ориза. Само от гледката стомахът на Боренсон се сви. Той посегна към купата, но Непобедимият се усмихна и го спря.

– Първо трябва да си платиш.

Боренсон го загледа; очакваше най-последно да си каже цената. Сигурно щеше да е хубавият му лък или пък част от бронята.

– Разкажи ми за Земния крал – каза Непобедимият. – Опиши ми го какъв е, как изглежда. Но говори честно.

Боренсон помисли уморено.

– Какво искаш да научиш?

– Разправят, че Радж Атън побягнал пред него в битка. Вярно ли е?

– Вярно е – кимна Боренсон.

– Трябва да е страховит воин – каза Непобедимият. – Моят господар Радж Атън никога не отстъпва.

– Не чак толкова – отвърна Боренсон. Не му се искаше да каже цялата истина. Не искаше да признае, че Габорн мрази да взема дарове от други хора и поради това изобщо не може да се сравнява с Радж Атън.

– Но е висок, нали? – каза Непобедимият. – Силен?

Боренсон се изсмя искрено. Разбра що за игра играе събеседникът му. И той понякога сигурно беше мечтал да се появи Земен крал.

– Не, изобщо не е висок – отвърна Боренсон, въпреки че големият ръст се смяташе за преимущество в някои части на Индопал. От водачите се очакваше да са високи. – Всъщност е по-нисък от теб с цяла педя.

– Но поне е красив, нали? – попита Непобедимият. – Сигурен съм, че не отстъпва по красотата на Радж Атън.

– Той не взема дарове на обаяние – каза Боренсон. – Красотата на Радж Атън е изпепеляваща като буен огън. Красотата на моя господар е като... въглен, светнал в нощта.

– Аха! – възкликна Непобедимият все едно, че беше направил важно откритие. – Значи е вярно това, което чувам: че Земния крал е нисък и грозен!

– Да – призна Боренсон. – По-нисък е и по-грозен от Радж Атън.

– Но е много мъдър поне – каза Непобедимият. – Трябва да е много хитър и ловък.

– Той е младеж – призна Боренсон. – Изобщо не е мъдър. И сигурно ще се обиди, ако му кажеш, че е хитър и ловък.

– Но все пак е надхитрил Радж Атън в битка, нали? Подкарал е през равнините жени и добитък и е уплашил господаря ми.

– Мисля, че си беше чист късмет – каза Боренсон. – Всъщност това дори не е било идея на Габорн. Жена му го е посъветвала.

– Аха, значи взима съвети от жени? – попита Непобедимият. В някои части на Индопал да се допусне, че един мъж се съветва с жени, означаваше, че той или не е мъжествен, или е глупак.

– Той се вслушва в съветите и на мъже, и на жени – каза Боренсон.

Непобедимият се усмихна с чувство на превъзходство и белезите от сипаницата се открийа още повече по тъмното му лице. После попита:

– А ти виждал ли си моя господар.

– Виждал съм го.

– Няма по-добър от него. Няма по-красив, нито толкова силен в битка – каза Непобедимият. – Враговете му с право се страхуват от него, а народът му се подчинява безпрекословно.

Но Боренсон долови нещо в тона му. Сякаш го изпитваше.

– По това съм съгласен с теб. Няма от него по-силен, нито по-хитър, нито по-красив, нито по-страшен.

– Тогава защо служиш на Земния крал? – попита го настойчиво Непобедимият.

– Няма по-красив от твоя господар – каза Боренсон, – нито толкова покварен в сърцето си. Не казах ли, че народът му се страхува от него не по-малко, отколкото враговете му? И с право.

– Да кажеш това в Индопал – предупреди Непобедимият – е равно на смърт! – Очите му блеснаха от гняв и ръката му посегна към извитата кама на хълбока. Извади я наполовина от канията.

– Значи да кажеш *истината* в Индопал е равно на смърт? – каза Боренсон. – Но ти сам настоя да говоря истината. Нима цената на този обяд ще е животът ми?

Непобедимият не отвърна нищо, затова Боренсон продължи:

– Но не съм отговорил изцяло на въпроса ти: служа на Земния крал, защото сърцето му е добро – заяви той високо. – Той обича хората си. Обича дори своите врагове и се стреми да спаси всички. Служа на Земния крал, защото Земята го избра и му даде силата си, а това е нещо, което Радж Атън, с всичките си армии и красивото си лице, никога няма да притежава!

Непобедимият избухна в добродушен смях.

– Е, заслужи обяда си, приятелю! Говори искрено и затова ти благодаря. – Стисна ръката на Боренсон. – Казвам се Пашук.

Пашук подаде на Боренсон купата с ориза и патицата. Боренсон не можа да не забележи, че индопалецът го нарече „приятелю“, а тук

подобно обръщение не се изричаше току-така.

Това го окуражи да попита:

– Като момче, Пашук, и ти ли като мен си мечтал да се появи някой ден Земния крал? Мечтал ли си да бъдеш рицар в неговата свита? И на теб ли ти се иска сега да служиш на Земния крал?

Непобедимият гребна лъжица ориз от купата си и го изгледа замислено.

– Не съм допускал, че ще е нисък, грозен и ще взема съвети от жени. Не съм мислил, че ще се въздигне от вражески земи...

Боренсон продължи да се храни мълчаливо, умислен. Паницата с ориз не беше голяма и едва утоли глада му. Поднови малко силите му, без да препълни корема му.

Замисли се за последствията от убийството в Синята кула. След като той бе изгубил даровете си, с хиляди други воители щеше да е станало същото. Много лордове предпочитаха да пазят своите Посветители под лична охрана. Но все пак Синята кула беше устоявала хиляди години – не беше шурмувана успешно след морската блокада на крал Тайсън Храбрый преди четири века.

Лордовете на Мистария щяха да са в паника.

Нещо по-лошо, Боренсон се тревожеше и за Габорн. Габорн също щеше да е изгубил даровете си.

Радж Атън не бе успял да измъкне Габорн от леговището му в Хиърдън, не бе рискувал да задържи войските си на север, след като духовете на Дънуд служеха на Земния крал. Затова се стремеше да принуди Габорн да се доближи до него достатъчно, за да го удари. Габорн беше разчитал на херцог Палдейн, че ще отблъсне атаките срещу Мистария. Палдейн беше стар и мъдър ветеран, предвождал десетки кампании срещу дребни тирани и престъпници от името на Ордън. Никой не беше толкова благонадежден като Палдейн.

Но Палдейн нямаше да може да се сражава с вързани ръце, а Радж Атън бе вързал ръцете му.

Колкото и да беше уморен и съсипан, Боренсон разбираше нещата с пълна яснота. Радж Атън знаеше, че Габорн няма да може повече да устой на подтика да влезе в битка.

Не можеше да се измисли по-съвършена примамка от живота на цяла една държава, живота на всички хора, които Габорн познаваше и обичаше.

На Боренсон му се допя точно в този момент да заговори на Габорн, да го убеди да бяга, да се върне на север. Но не беше сигурен, че

това ще се окаже най-доброто. Защото ако Габорн не тръгнеше на юг, Радж Атън щеше да унищожи Мистария.

Сияйният на мрака

Ерин и Селинор препускаха далеч пред останалите. Яздеха през хълмовете на двайсет мили южно от Хейуорт, когато дойде предупреждението на Габорн: „Крийте се!“

То прониза Ерин и сърцето ѝ се разтуптя бясно. Огледа се, търсейки източника на опасността, и дръпна юздите на коня си.

Селинор спря до нея.

– Какво има?

Ерин вдигна очи към стоманеносивите облаци. На хоризонта към тях бързо се носеше друг, по-тъмен облак. Тя се задъха, едва можеше да говори.

– Изпъни лъка си – прошепна тя, защото реши, че времето ще стигне.

Скочи от коня, грабна лъка си, помъчи се да го изпъне с треперещи ръце. Селинор направи същото, зяпнал към грамадата на връхлитащия нощен мрак. „Като някаква огромна риба е, заплувала зад облаците – помисли Ерин. – Огромна риба, която дебне в дълбините и чака подходящия миг, за да нападне.“

„Не ме е страх – каза си тя. – Аз съм Конесестра.“

Но макар да беше Сестра и често да беше влизала в бойни игри, а и в по някоя и друга свада, Ерин никога не се беше изправяла пред такава опасност. Никога не се беше чувствала безпомощна.

Тъкмо беше изпънала лъка си, когато зовът на Габорн я настигна отново.

„Бягай, Ерин. Крий се!“

Тя пусна лъка и отново скочи на седлото. И в същия момент се сети, че Селинор не е Избран и не е чул заповедта на Габорн. Все още беше на земята и се мъчеше да изпъне лъка си.

– Няма време! – извика тя. – Към леса! Бързо!

Селинор, тъкмо успял да изпъне лъка, я погледна изненадано. Хълмът пред тях беше покрит с елша и листата на повечето дървета все още не бяха окапали. Ерин се надяваше, че те ще ги скрият.

Тъмнината се спусна от облаците като кипнала нощна грамада, през която очите не можеха да проникнат. Над тази грамада в небето се

беше проснал безпределен мрак. А в самия център един огнен вихър, като торнадо, стягаше като пъп тъмното кълбо, поглъщайки цялата светлина в центъра на бурята.

Огнената вихрушка се гърчеше и извиваше над топката от мрак и тя се спускаше над тях.

– Бягай! – извика Ерин. Селинор грабна лъка си, метна се на коня и двамата препуснаха бясно по-надалече от пътя. Тъмната маса възви и се спусна още по-ниско. Дните на Ерин и Селинор извикаха в ужас и препуснаха, мъчейки се да не изостават от по-бързите им коне.

Конят на Ерин прескочи крайпътния насип и се втурна в гората. Вятърът я удари в лицето, мракът се изля отгоре ѝ.

Тя се обърна и видя как тъмната маса с диаметър от половин миля докосна земята. През дърветата на хълма премина огромна стена от вятър и ги заогъва. Грамадни стволоче запращяха като сухи клонки под напора ѝ. Дърветата нададоха писък, а вятърът ревеше като разярен звяр, поглъщайки в неистовия си вихър клони и есенни листа. Ерин успя да види само краищата на бурята, само вятъра, завихрил клони, пръст и камъни – а в самата му сърцевина се носеше облак от най-черна нощ.

Вятърът профуча по широкия път и удари коня на нейната Дни с такава мощ, че животното залитна и изхвърли ездачката си.

После вятърът подхвана и двамата – и коня, и ездачката. Надигна като огромна ръка нейната Дни и я метна във въздуха.

Ерин си спомни едно изречение от древен том, описание на Сияен в битка: „И с него дойде слънчевата светлина и вятърът, вятър, който се понесе на крилете си като вихър и помете корабите при Уейсенд, и надигна корабите от водата, и ги хвърли в дълбините.“

Винаги беше мислила, че описанието е измислено. Виждала беше грааци в полет, но плясъкът на крилете им не предизвикваше нищо такова. Същестото, което бе връхлетяло сега, държеше вятъра с неестествена сила. Вятър и въздух се движеха като продължение на тялото му.

Нейната Дни нададе вик, изпълнен с безумен ужас, който едва се чу през грохота на бурята, и пред очите на Ерин един огромен ствол – бор с изпокършени клони – я улучи в корема и я прониза като копие. Изсипаха се кръв и черва. После вятърът подхвана трупа на Дни и коня, и дървото, изхвърли ги на сто стъпки високо в небето и те се изгубиха сред вихъра в непроницаемото кълбо от мрак.

Ерин никога не беше харесвала своята Дни, никога не беше изпитвала близост към нея. Единствената проява на доброта, която бе получавала от нея, бяха няколко редки случаи на настинка, в които Дни ѝ бе

правила чай. И въпреки това гледката на пронизаната и разкъсана жена я ужаси.

Дните на Селинор успя да стигне до насипа, но конят му се запъна, вятърът изведнъж задърпа задните му крака. Конят зацвили диво, щом Сияйният на мрака го задърпа в кипящата маса. Ерин не видя повече.

Вятърната стена се понесе към нея. Конят ѝ скочи в едно плитко пясъчливо дере. Сухото русло правеше завой. Селинор вече препускаше по дерето, бягайки от преследващото ги кълбо от мрак, към високите борове, които се отвориха пред тях като тъмен тунел.

Листата и сухите треви около Ерин изведнъж се завихриха. Тя заби пети в хълбоците на коня и усети как вятърът напират да съдере наметалото ѝ. Пак погледна назад.

На десетина разкрача от нея вятърът виеше като ранен звяр; черният мрак бе като яма. От двете ѝ страни се сринаха дървета. Зейналата зад нея чернота приличаше на огромна паст, опитваша се да я погълне. От непрогледния мрак се подаде дълъг кол, удари я в гърба като пика, пръсна се в металната ѝ ризница и я отхвърли напред.

Тя стигна до борове. Селинор беше спрял под техния заслон. Огромна плетеница от нападали дънери преграждаше коритото, по което бе текъл дъждовният поток.

„Скрий се!“ – извика в ума ѝ гласът на Габорн.

Ерин скочи към Селинор. Вятърът я блъсна още по-силно.

Тя скочи от коня, изпълзя напред и залегна под грамадата от дънери.

Зад нея конете изцвилиха от ужас, но тя не посмя да погледне какво става.

Запълзя по-навътре под дънерите. Вятърът виеше и тътнеше. Пращяха дървета и пукаха клони. Едно дърво се срина върху купчината над нея, сякаш Сияйният на мрака бе решил да ги изпокърши всички. Клоните му я скриха от спускащия се мрак, обгърна я мирис на бор и смола.

Около малкия им подслон бурята беснееше. Дори тук, дори под нападалите дървета вятърът съдираще кората на дънерите и търкаляше камъни по дерето.

Селинор я притисна към себе си, за да я опази с тялото си. В пълния мрак тя имаше чувството, че ще я задуши. Но не посмя да го отблъсне.

– Залегни! – извика той.

Тя разбра защо Габорн ги беше предупредил. Силата на Сияйния бе огромна. Никоя стрела не можеше да пониже тази бясна буря. Никой

конник, колкото смел и силен да беше, нямаше да може да пониже с пиката си този звяр.

Не можеше да се срази с него, не знаеше дори дали ще успее да се скрие.

Над главата ѝ изпраща мълния и сухите дънери се взривиха като прахан.

В ослепителния блясък тя за миг зърна нещо. Зад дънера на падналия бор, между незасегнатите му клони, видя обгърнат в сияние прилекнал крилат мъж. Движеше се по каменистото русло и приближаваше към тях. Около него примигваха тъмни пламъци, все едно че едновременно и сътворяваше огън, и го поглъщаше.

Ерин усети как въздухът настръхна, изпълнен със статичното напрежение от светкавицата, и косите ѝ се изправиха. Уплаши се, че следващата мълния вече ще я пониже.

В този миг Сияйният на мрака стигна до тях и вятърът изведнъж замря. Потънала в пълния мрак, Ерин не смееше да мръдне. Все едно се намираще в центъра на буря.

Изсъхналите дървета и храсти, които я бяха заслонили, лумнаха в пожар, подпален от мълнията. Сияйният на мрака скочи във въздуха и раздуха огъня с пляска на крилете си.

Нададе вой на неземемен възторг – звук, който едновременно беше по-болезнено разкъсващ и по-красив от всеки звук, който бе чувала – ария на прокълнатия.

Гъст дим се вдигна около нея и я задуши. Отгоре се заизсипаха пламнали клони и кора. Един дънер се смъкна надолу и удари Селинор в гърба. В ръката на Ерин падна нажежен въглен.

Тя го хвърли настрана и огънят подхвана сухата трева наоколо. На бледата му светлина Ерин зърна вляво от себе си бряг. Потокът се беше връзал в пръстта, създавайки нещо като пещера, и тя помисли, че земята отгоре може да я предпази от бушуващия ад.

Разтърси Селинор и му махна да запълзи наляво, но се сепна, щом разбра, че той не помръдва. Беше се опитал да я предпази с тялото си, но падналият дънер го беше ударил по-силно, отколкото бе допуснала. Беше в несвят, ако не и мъртъв.

Тя се измъкна изпод него, хвана го за яката на ризницата и започна да го извлича изпод горящите дървета, педа по педа към спасителния заслон на брега.

Отгоре им падна горящ клон и удари Селинор по гърба. Той изпищя от болка и отвори очи, с плувнало в пот и кръв лице, после отново

изгуби свят.

Тя продължи да се бори – пълзеше под дървесната грамада, изка-терваше някой дънер и изпълзяваше под друг – и изведнъж осъзна, че вятърът е спрял. Над бесния пожар отново изгря ясен слънчев ден.

Тя вдигна очи в плаха надежда, несигурна дали дори сама би могла да се измъкне изпод плетеницата горящи дънери преди те да рухнат под собствената си тежест.

Сияйният на мрака се беше махнал.

Може би ги беше спасил викът на Селинор. Създанието на мрака сигурно беше решило, че е загинал.

Тя обърна Селинор по гръб. Чудеше се дали Сияйният на мрака ще се окаже прав.

Храбри лордове

Габорн можа само да вдигне очи и да загледа с вяла почуда как Сияйният на мрака засмуква светлината от небето, съсредоточава я в огнена фуния и тя с вихър чезне в кълбото от най-тъмна нощ.

Чувстваше се по-изтощен от всякога и едва смогваше да фокусира очите си, да не говорим за мислите. След като не беше спал от няколко дни и след като бе изгубил изведнъж всичките си дарове, едва държеше главата си изправена.

Щом звярът се приближи, вятърът заплющя и зави. Понесе се над черния път, както бухал лети над заснежен път в лунната светлина, за да лови мишки.

Заизтръгва дървета и замята камъни. Половин миля пред него мъже и коне се пръснаха от пътя му, но недостатъчно бързо и навреме.

Мълнии пращяха от облака, изстрелваха се като прътове на балисти, посичаха хора на две и изкормяха коне.

Гръм ревеше в следобедния въздух и се смесваше с предсмъртните крясъци и дървесния пукот.

Прахът се вдигна във вихрушката и скри всичко.

– След мен! – извика крал Оруин. – За Оруин и за Мистария!

„Старият глупак мисли да ме защити! – помисли Габорн. – Изгубих си даровете и Оруин ме смята за простосмъртен.“

Беше подценил скоростта на чудовището. Трябваше по-бързо да задвижи хората си.

Яздеше в авангарда на войската и рицарите му се бяха пръснали на

няколко мили назад. Отпрати зов към своите Избрани воини: „Пръснете се! Скрийте се! Не смейте да влизате в бой!“

Но зовът му не спря крал Теовалд Оруин. Дебелият крал спусна пиката си и пришпори коня си напред, право срещу вихрещия се кръг от чернилка и буря.

Най-големият му син, Барнъл, беше едва на шестнадесет, но беше воин. Той храбро надигна бойния си чук и се понесе вдясно от баща си, докато най-довереният телохранител на крал Оруин, сър Дрекън, препусна от лявата му страна.

Стотина рицари препуснаха в галоп да прикрият атаката на Оруин. Някои започнаха да мятат пиките си в сърцето на чудовищния ураган, лъкометците бясно отпращаха стрела след стрела в непрестанен порой.

Стрелците не постигнаха нищо. Копия и стрели се завъртяха диво във вихъра на магическите ветрове, контролирани от Сияйния, бяха отхвърлени от траекторията си и след няколко мига полетяха обратно срещу стрелците.

Толкова хора се мъчеха да защитят своя крал, но само крал Оруин, синът му Барнъл и сър Дрекън се оказаха достатъчно храбри, за да нападнат непрогледния мрак.

Някой зад Габорн извика:

– Милорд... насам!

Някой препусна към него и сграбчи юздите на коня му.

Габорн бе така уморен, толкова изнемощял от загубата на даровете си и от липсата на сън, че не можеше да измисли какво да направи. Остави се да го водят слепешката. Без даровете си на жизненост бе изнервен като никога. Без мускулната си сила едва можеше да се държи на седлото. Без дара си на ум вече не можеше да мисли ясно, не можеше да си припомни имената на повечето от онези, които бе Избрал предната седмица, хора, чиито лица проблясваха пред очите му, щом усетеше, че са пред гибелна опасност.

Неговият Дни препусна след него. Като в мъгла, Габорн позна младия рицар, който водеше коня му – сър Ленгли, най-добрият воин на Оруин. Испита благодарност, че най-умните мъже на Оруин имат достатъчно разум, за да не го последват към сигурната си гибел.

Конете препуснаха встрани от центъра на бурята към близката горичка – сиво-бели стволоче сред есенно златистите листа.

Габорн погледна назад. Крал Оруин и мъжете с него се носеха по пътя, подсилените им коне набираха скорост и сплетените им гриви плющяха на вятъра.

Изведнъж го обзе надежда, надежда, че могат да успеят, макар земните сили да го предупреждаваха, че това не е възможно.

Мълния разцепи тъмния кръг.

Единият й зъбец се заби в сър Дрекън отляво на Оруин, а другият прониза младия Барнъл вдясно.

Беше останал само крал Оруин, който нададе боен вик и пришпори бронирания си кон в кипящия кръг от чернота.

И тъкмо когато изглеждаше, че конят на Теовалд Оруин ще може да проникне в мрака, го удари неустоим вятър и дебелият крал Оруин литна във въздуха заедно с коня си.

Усука се ужасно, като парцал, изстискан в ръцете на перачка.

Крал Оруин притежаваше няколко дара на глас и агонизиращият му смъртен крясък бе оглушителен. Щеше да остане в кошмарите на всички.

Бронята му изпраща и се заби в костите. От усуканото и изстискано тяло рукна кръв. Коремът на коня му се пръсна като диня, плиснаха черва, след това и кралят, и конят полетяха още по-високо във въздуха, сякаш кокал, захвърлен на триумфален пир.

– Бляскавите да ни опазят дано! – възкликна сър Ленгли.

Конете им пръхтяха и цивилеха от ужас. Габорн вяло гледаше как крал Оруин и конят му паднаха на четвърт миля от него. Изпитваше неопикуема умора.

„Изтощен съм не само заради липсата на дарове – осъзна той. – Изтощен е духът ми.“

Да бъде обвързан чрез земните си сили със стотици хиляди хора, да съзнава грозящата ги опасност, да отправя предупрежденията си към всеки свой Избран поотделно, щом усетеше заплахата това бе повече от непоносимо.

Но въпреки огромната умора изпитваше ужас от мисълта, че може да заспи. Страхуваше се, че ако заспи, няма да може да използва силите си, няма да може да предупреди Избраните си.

И немощно отпрати призив към всички свои Избрани. „Крий се!“

От горичката можеше да види пътя на две мили назад. Видя как хората му се пръскат и се втурват към горите.

Сияйният на мрака изрева от безсилие и зави през долината към най-близката си жертва – рицар, който беше паднал от коня си. Тъмният кръг се изтъркаля и този път не блесна никаква мълния, не го разкъсаха нокти от въздух.

Вместо това тъмният кръг се разтла леко над окаяника и Габорн

можеше само да си представи от писъците му що за участ го е сполетяла.

После вихрещият се вятър и чернотата започнаха да се издигат – и поеха към него.

– Хайде – вина сър Ленгли, хвана юздите на коня му и препуснаха под дърветата.

– Ако имате сили да ни спасите – каза сър Ленгли с почти безгрижен тон, – сега е най-подходящият момент да ги използвате.

Габорн порови вътре в себе си, заопипва. Да, опасността все още беше голяма.

– Наляво! – извика Габорн и Ленгли зави наляво през рехавото им прикритие. Повечето листа бяха окапали и лежаха на купчини по земята под дърветата. Според логиката язденето на открито в този момент изглеждаше погрешно.

Сияйният на мрака приближи – ревящ вятър, който заплюща през гората.

Спусна се над тях и златистите листа на гората се завихриха, завихриха се навсякъде като в бясно торнадо. Вятърът запищя.

Блесна мълния и разцепи едно дърво до Габорн.

– Наляво! – пак извика Габорн.

Сър Ленгли и Дните на Габорн завиха и се втурнаха да надбягат вятъра.

Изведнъж Габорн разбра какво иска Земята. Сияйният на мрака не можеше да вижда през вихрещата се стена от листа повече от самия него. Габорн се въртеше в кръг около чудовището – вдигаше вихрушката от листа, която заслепяваше звяра.

– Сега надясно! – изрева Габорн. Ленгли се подчини. Дните на Габорн препусна подире им.

След миг вече препускаха на юг по тясна пътека през дърветата, успоредно на пътя. Сияйният на мрака зарева зад тях объркан.

– Изгърва ни! – прошепна сър Ленгли. – Извадихме късмет.

Габорн се усмихна криво. Бизнесман бе казал, че Сияйният на мрака е същество на въздуха и тъмнината, създание, което поглъща светлината, вместо да ѝ служи. Габорн подозираше, че звярът не е знаел къде е самият той, че не е успял да го открие и е преследвал само Ленгли и неговия Дни.

„Скрий се!“ , още веднъж изпрати той зова си към своите бойци.

Сякаш откликвайки на заповедта му, Сияйният на мрака полетя високо във въздуха. Вихрещото се над него въже от пламък се удебели и

ушири.

Звярът остави силите му да се разгърнат, привлече светлина от най-дълбоките недра на небесата, сякаш от целия този лов само бе прегладнял повече.

„Като котка е – помисли Габорн. – Напада само защото бяхме лесна плячка. Нищо не иска от нас, само да се позабавлява.“

И тогава Сияйният на мрака направи нещо неочаквано. Изстреля се към хоризонта със скорост, на каквато не бе способен и най-подсиленият кон.

Понесе се към замък Силвареста, на седемдесет мили отгук. С тази скорост щеше да стигне там за няколко мига.

Габорн усети как и последните му капки сила се изцедиха. Смътно усети аурата на смърт, обгръщаща като наметало Йоме, и се зачуди защо все още не е напуснала замъка.

„Бягай! – викна той в ума си. – Бягай веднага!“

Усилието му струваше много. Беше толкова зашеметен, толкова изтощен от загубата на даровете си, че се чувстваше като листата, които се вихреха около него, вихреха се и се вихреха, а той стоеше в центъра им.

Изцеден до предела, той залитна на седлото и се свлече на земята.

В очакване на мрака

Мирима се беше оказала права, когато каза, че на войниците от гарнизона ще им трябват часове да претърсят града.

Йоме все пак ги беше накарала да направят претърсването. Беше взела паленцата си и ги беше пуснала да потичат в двора отсам градските стени, докато тя водеше дворцовия съвет. И заповяда на градската стража да измъкне и да довлече пред нея всеки гражданин, намерен да се крие вътре.

Градът, който обграждаше замък Силвареста, беше стар град с хиляди домове. Някои бяха великолепни имения, като това на мадам Опиншър, други – паянтови съборетини, накацали над претърсканите пазарни улички покрай Складовата улица.

И навсякъде имаше хора. Войниците хващаха и крадци, ограбващи опразнените домове както на богати, така и на бедни.

Йоме не искаше да екзекутира крадците, но знаеше, че да ги остави или да ги затвори при идването на Сияйния на мрака е равносилно на

това да ги убие. Повечето крадци не бяха толкова зли, колкото глупави – безмозъчни старци или старици, окаяни просяци, които не можеха да надмогнат изкушението, след като виждаха толкова празни домове.

На такива хора тя изнемваше всичко налично и ги отпращаше, като ги предупреждаваше да спазват закона.

Но имаше и мародери с хитро шарещи очи и зъл поглед – Йоме не би искала да ги срещне в някоя тъмна уличка. Такива коварни и жестоки хора я безпокояха. Тя искаше да спасява хората си, не да отнема живота им.

Тези обаче не бяха глупци, изкушени от лесна плячка, а умни и коварни мъже и жени, за които правенето на зло на другите се бе превърнало в професия. Затова тя заповяда на стражите да ги хвърлят в тъмницата.

Но не всички, които намираха, бяха крадци. Някои бяха или грубияни, или просто невежи. Един стар чешит се оплака, че кралят вдигал „много шум за нищо“.

И всичко това продължаваше безкрай. Йоме изглеждаше решена да изпълни мечтата си, да се увери, че е последната от човешката гмеж, напуснала замък Силвареста.

От юг задуха силен напорист вятър, забутал пред себе си стоманеносиви облаци – надвиснаха тежко над хълмовете и предвещаваха поробен дъжд. Облаците донесоха мраз, от който Мирима настръхна. Притесни се за майка си и сестрите си, тръгнали на юг в такова лошо време.

Йоме все още не смееше да тръгне, макар да заповяда на градските стражи, които нямаха подсилени коне, да побегнат към Дънуд.

През целия ден чародейт Бинесман шеташе из кралската цитадела, ръсеше билки и рисуваше руни по вратите.

В два следобед заповедта на Габорн дойде по-силна от всякога: „Бягай веднага! Смъртта иде!“

Бинесман се спусна тичешком от кулата.

– Милейди – викна той на Мирима, тъй като Йоме се беше увлякла в спор с някакъв продавач на платове, който не искаше да напусне дюкяна си. Беше нахиснал вълна в пурпурна боя и ако я извадеше преждевременно от казаните, щеше да стане калнорозова. Ако нямаше кой да обръща плата, щеше да стане на петна. А ако я оставеше за дълго, вълната щеше да се разтегли и платът да се развали.

– Милейди! – отново викна чародейт. – Трябва *веднага* да изведете от тук Нейно величество! Земният крал го каза! Не може да се бавите повече!

– Аз съм нейна слугиня! – отвърна Мирима. – Не съм й господарка.

Бизнесман бръкна в джобовете на халата си и извади дантелена кърпа, пълна с листа.

– Дайте от това на Йоме, и на сър Донър и на Джюрийм. Това е златист лавър, корен от слез и листа от хризантема и равнец. Би трябвало да им осигури малко защита срещу Сияйния на мрака.

– Благодаря – каза Мирима.

Силата на Бизнесман като Земен пазител му позволяваше да усилви въздействието на всяка билка. Дори една шепа от билките му бе голяма придобивка.

Бизнесман се обърна и забърза по Складова улица, към „Глиганите“.

Мирима отиде при Йоме.

– Милейди, моля ви, да тръгваме. По-голямата част от града вече е претърсена, а става късно.

– До вечерта все още имаме няколко часа – възрази Йоме. – Ще се намерят и други останали в града.

Джюрийм стоеше на няколко крачки встрани, преплел пръсти под брадичката си, и ги гледаше обезпокоено.

– Оставете градската стража да се погрижи за тях – замоли се Мирима. – Можете да назначите някой командир да взима решенията вместо вас.

Йоме бе притеснена. На челото ѝ бяха избили капки пот.

– Не мога – прошепна тя, така че да не я чуе някой от стражите. – Виждаш ги какви са. Трябва да се погрижа за хората си.

Беше права. Капитанът на стражата беше изпълнен с възторг от това, че са хванали толкова много крадци. След толкова години лов на престъпници изглеждаше готов да убие едва ли не всеки, когото намереха. Йоме не можеше да разчита, че ще проявят същата сдържаност и състрадание като нея.

Мирима пак я замоли:

– Не забравяйте, че и вие имате дете, за което трябва да се погрижите.

Изразът на мъка на лицето на Йоме я накара да разбере, че е казала нещо не на място. Йоме *мислеше* за детето си. Едва ли нещо друго я тревожеше повече.

Но Йоме отвърна хладно:

– Не мога да позволя грижата за едно дете, което расте в утробата ми, да ме накара да пренебрегна задълженията си.

– Извинете – промълви Мирима. – Не помислих, ваше величество.

В този момент капитанът на стражата доведе от Складова улица някакво кривокрако момче. Не го влачеше като заловен крадец, а го крепеше за лакътя, за да върви по-лесно. Момчето беше изкривило лице от болка и едва влачеше единия си, чудовищно подут крак. Изглежда, се бе побояло да потърси помощ от другите, но и не бе могло да побегне само.

– Кое е това момче? – попита Йоме.

– Сирак – отвърна капитанът на стражата.

Мирима отиде да провери конете. Джюрийм вече беше приготвил всичко – храна и вода, беше събрал също и палетата в две кошници. Те заджавкаха и завъртяха опашки, щом Мирима се приближи.

Там беше и сър Донър.

– Милейди, трябва да тръгвате. Ще съм по-спокоен, ако поне вие напуснете замъка.

– Да оставя Йоме? – попита Мирима.

– Тя си има мен за охрана – каза сър Донър. – Нейният кон е по-бърз от вашия. Дори да се отдалечите на няколко мили по пътя с Джюрийм, ще получите добра преднина. Ще можете да се скриете в горите, ако се наложи.

Джюрийм, който вече бе яхнал коня си, заговори притеснено:

– Той е прав. Хайде поне да отидем до гората.

Тя въздъхна, кимна, яхна коня и изтрополиха по гредите на подвижния мост.

Мирима погледна към рова и видя въртящите се отчаяно във водата огромни есетри – продължаваха да рисуват руните си, въпреки че бяха тук вече цяла нощ и цял ден. Над полята се виеха на облак чучулиги – ятото менеше неспокойно посоката си, сякаш птиците се плашеха от приближаващата зима, но не знаеха накъде да отлетят.

Небето, което през последните няколко часа потъмняваше, сега бе станало оловносиво. Но отвъд него на Мирима й се стори, че вижда огромен черен буреносен облак, връхлитащ от юг.

Препускаха нагоре по хълма. Джюрийм зави към обещаващите подслон есенни гори. Палетата в кошниците заръмжаха и заджавкаха като ловни кучета, надушили глиган.

Докато препускаха под дърветата, Мирима напипа вързопчето с билки в джоба на елека си и се сети, че не ги беше раздала така, както й бе заръчал Бизнесман.

Черният облак, прииждащ от юг, я разтревожи дълбоко. Тя вдигна очи към него и разбра източника на безпокойството си: облакът не се

приближаваше с вятъра, а под ъгъл към него. В небесата блесна мълния и последва оглушителен гръм.

Сияният на мрака нямаше да дочака да падне нощта. Той самият носеше мрака със себе си.

„А аз оставих милейди беззащитна“ – помисли Мирима.

Дръпна юздите от ръката на Джюрийм, обърна коня си и препусна обратно към замъка.

В кралската цитадела

Йоме разпитваше кривокракото момче. Момъкът стоеше на плочите със сведена глава, явно смутен, че са го довели пред самата кралица. Притеснението му не я тревожеше толкова, колкото недъгавите му крака.

Десният му крак беше чудовищно подут, толкова, че не можеше да носи панталони. Беше облечено само по риза от груб конопен плат, каквато нямаше да навлече и най-бедният обитател на замъка.

– На колко си години? – попита го кротко Йоме.

– На десет – отвърна момчето. После добави, след дълга пауза: – Ваше вис... ъ, господарчество.

Йоме се усмихна. Можеше да се обърне към нея с „ваше величество“ или „милейди“, откъде му хрумна тази недодялана измишльотина?

– На десет? – попита тя. – В замък Силвареста ли си живял през цялото време? – Не го беше виждала никога.

– Не – бавно отвърна момчето, без да смее да вдигне очи. – Дойдох от Балиуик. – Имаше такова село на западната граница на Хиърдън.

– Та това е дълъг път, близо сто мили – каза Йоме. – Да не си чирак на някой колар? Кой те кара?

– Дойдох да видя Земния крал – отвърна момчето. – Вървах пеш. Стигнах тук в сряда, но той беше на лов...

Кракът му се беше издул като диня и се беше извил под ужасен ъгъл. Никакъв ботуш нямаше да му стане, затова момчето просто го беше увило с дрипи. Тя си помисли, че сигурно го е счупил като бебе и е зараснал лошо. Но не можеше да си представи как дете с такъв крак ще измине пеш целия път от Балиуик. Сигурно го беше влачило болзено, стъпка по стъпка.

– Земния крал замина – каза Йоме. – Отиде на юг, на война.

Момчето заби поглед в плочите. Мъчеше се да спре сълзите си.

Йоме се зачуди какво да прави с него.

„Мога да го прибера в хана, при другите болни. Но да го оставя тук в замъка ще е опасно.“

Това момче беше извървяло сто мили, за да види мъжа й, но Габорн пътуваше на юг и Йоме разбра, че това дете никога няма да може да го настигне и да се изпълни мечтата му – да получи благословията на своя владетел. Докато търговците от Лайсъл не си бяха направили труда да изминат неколкостотинте крачки от лагерите си, това момче се беше влачило през половината Хиърдън само заради тази среща.

Не можеше да го изостави. Но и не можеше да го вземе със себе си.

– Аз заминавам на юг – най-сетне реши Йоме. – Можеш да тръгнеш с мен. Но първо трябва да се облечеш по-подходящо.

Момчето удивено вдигна очи – никой бедняк не можеше да се надява на такова благодение. Но когато я погледна, тя изпита тревога. Мирима вече беше напуснала замъка с Джюрийм. Ако се съдеше по слънцето, трябваше да е не повече от два следобед. До вечерта имаше още много време. Тя почти беше осъществила мечтата си. Градската стража беше претърсила цялата източна част на града, събрали бяха и последния намерен там неин поданик и бяха отпратили всички на юг.

– Иди в кралската цитадела – каза Йоме на момчето. – Качи се на последния етаж и хвани коридора наляво. Там ще намериш покоите ми. Потърси в гардероба за гости вляво и си избери някоя хубава риза и наметало, измий се и се преоблечи. После се върни тук на двора и ме изчакай.

– Да, ваше господарство – отвърна момчето, после закуцука по Пазарната улица.

Йоме затвори очи да откъдне за миг. На стражата й оставаше да претърси само северните квартали. Още два часа. Само толкова им трябваше, за да прочистят града.

Изведнъж зовът на Габорн прокънтя в главата й: „Скрий се! Много закъсня. Скрийте се – всички!“

Йоме се сепна. Наблюдателят на една от порталните кули извика:

– Ваше величество! Идва от юг! Огромна сянка над облаците!

Още преди да заглъхнат думите му, над Дънуд прогърмя. Блесна мълния.

Сър Донър грабна юздите на кобилата на Йоме и се метна на коня си.

– Ваше величество! – извика той. – Трябва да се махаме!

– Скрийте се! – заповяда му тя изненадана, че той иска да бяга –

нали Земният крал им беше казал да се скријат.

– Но нашите коне са бързи – настоя сър Донър. – По-бързи от всичко, което може да лети.

Може би сър Донър бе прав. Един бърз кон наистина би могъл да надбяга това същество... „Ах, кого ли се опитвам да надхитря? Няма да рискувам.“

„Скрий се!“ – отново я достигна предупредението на Габорн.

Йоме се затича и скочи на гръба на кобилата си. Сър Донър обърна коня си и препусна през градските порти, по моста и извън замък Силвареста, без да поглежда назад. Беше сигурен, че тя ще го последва. Дните на Йоме се понесе по петите му, но след толкова години навик да държи под око принцесата, се обърна и видя, че Йоме още не тръгва. Лицето на Дни се изопна, пребледняло от ужас.

Но Йоме не можеше да изостави кривокракото момче.

– Ще взема момчето! – извика тя.

И препусна по Пазарната улица. Копитата зачаткаха по каменната настилка. Дни я последва.

Докато завиваше на Черния ъгъл и под портикула на кралската порта, Йоме погледна към долината. Тук, от високото, можеше да види полята пред замъка, река Вий, лъкатушеша като сребриста нишка между зелените поля на изток, златните и червени петна на Дънуд над почернелите от пожарищата полета на юг.

Сър Донър обърна коня си и се втурна в галоп назад към замъка, разбрал, че Йоме не го следва.

За нейно отчаяние, Мирима също се спускаше от хълмовете.

Пред очите на Йоме от облаците се понесе огромно кълбо. Небето отгоре изведнъж се изпълни с чернилка, по-тъмна от най-тъмната нощ. Над сферата се завихри торнадо, торнадо от светлина и зной, зафучали на огнена фуния към центъра на чернотата.

Сияйният на мрака привлечаше светлина и топлина от небето като обгърнат от пламъци огнетъкач, преливайки силата в себе си. В самата сърцевина на тъмната сфера завихрилият се въздух и тъмни жили на най-непрогледната нощ скриваха фигурата му.

Но той се спусна към двамата препускащи към замъка и полетя към сър Донър като ястреб, подгонил гълъб.

Мирима препускаше и се молеше безмълвно за още по-голяма скорост. Стискаше билките, които ѝ беше дал Бизнесман. Никога не беше

имала кон, беше се научила да язди само защото момчетата в Банисфер понякога бяха настоявали да поязди с тях.

Но сега препускаше в бесен галоп към замъка, безмилостно пришпорваше коня, а Сияйният на мрака я догонваше и вятърът пищеше в гърба ѝ. Сър Донър препускаше към нея, после зави и извика нещо – тя не чу какво, – и се опита да я задмине.

А със Сияйния на мрака настъпи нощ, по-черна и от най-лютата зимна фъртуна.

Та се връза в сгъстяващия се сумрак. Погледна към града и зърна някакво движение. Конят на Йоме препускаше по склона към билото на хълма, към кралската цитадела, пътното ѝ наметало се развяваше като знаме на вятъра.

На Мирима ѝ се стори, че Сияйният на мрака изведнъж рязко забави, че надвисна тихо, точно зад нея.

Надяваше се, че ще успее да надбяга чудовището, защото с всяка секунда замъкът идваше все по-близо, с високите си бойници и каменни кули, обещаващи спасение.

Конят ѝ профуча на завоя и Мирима се притисна плътно до шията му, за да се удържи. Погледна назад. Сър Донър галопираше бясно след нея и се мъчеше да я догони. Полуизвърнат настрана, рицарят извади бравата си – канеше се да обърне и да влезе в бой.

От непрогледния мрак се изстреля кълбо от вятър. Мирима го видя как се затъркала през овъгленото поле, набирайки пепел от пожара от предната седмица, после изфуча напред като замах на юмрук и подсече краката на коня на Донър.

Сър Донър изрева и падна на земята.

Мирима пришпори коня си още по-силно и грабна лъка.

Викът на сър Донър бе заглушен от рева на вятъра, който помете всичко. Мирима погледна през рамо. Сър Донър се беше изгубил в чернилката.

Тя пак погледна напред. Почти се беше добрала до подвижния мост. Видя го през сгъстяващия се сумрак. „Скачай!“ изрева тя на бойния кон с напразната надежда, че животното ще може някак да скочи по-бързо, отколкото тичаше.

Чу трясък на мълния зад гърба си и усети как конят потръпна, после се понесе във въздуха, запремята се през глава, и тя – с него.

– Момче? – извика Йоме. – Момче, тук ли си?

– Милейди? – обади се момчето от стълбището.

– Слизай долу! – извика тя. – Сияйният на мрака идва!

Той се спусна тичешком, спъна се в килима на стъпалата и се изтъркала. След секунди стоеше пред нея, нелепо облечен в най-финия жакет на краля – златотъкан брокат с пурпурни нишки. Не беше устоял на изкушението да го пробва.

Изтреща гръмотевица, цялата светлина на света сякаш изведнъж избяга и над замъка се спусна непрогледна нощ. Вятър зави из кралската цитадела, град заби по прозорците. Конят ѝ отвън изцвили от болка и тя чу влажния плясък върху плочите, щом тялото му рухна. Вятърът го надигна и бавно го завъртя на десет стъпки над земята, като котка, вдигнала в лапи убито мишле.

Кривокракото момче изпищя от ужас, а Йоме се озърна отчаяно. Дни не я беше последвала в цитаделата и тя се зачуди какво ли е станало с нея. Никога досега Дни не беше я изоставяла, колкото и голяма да бе опасността.

Затича към външната врата, но вятърът блъсна грамадната дървена врата и я затръшна пред лицето ѝ.

„Скрий се! – прокълът в главата ѝ гласът на Габорн. – В името на любовта ни, скрий се.“

– Насам! – извика Йоме на кривокракото момче и го хвана за ръката. Задушаваша тъмнина обгърна замъка. Не беше тъмнината, каквато човек вижда в изпълнена със звезди нощ, нито дори в нощ, когато облаци са покрили небето. Беше пълна липса на светлина, тъмно като в най-дълбоката пещера.

Но Йоме познаваше цитаделата, знаеше всичките ѝ коридори и завои. Тръгна пипнешком към склада с намерението да се скрие в най-дълбокия ъгъл на някой от складовете за зеленчуци.

Спомни си за килията на Бизнесман в мазетата. Спомни си за усещането за сила, изпълващо онази стая. Долу, в дълбините на замъка, обкръжена от земя.

Втурна се към долния проход, който рядко се използваше, и отвори вратата. Каменните стъпала, водещи надолу, бяха груби и неравни. Четвъртото се заклати под краката ѝ. Трябваше да внимава. Подземията не бяха направени за обитаване. Поведе момчето колкото можеше по-бързо.

Видя пред себе си светлина.

Върна се до вратата горе, затвори я и я заключи. Отвън вятърът пишеше. Ехтеше гръм и градушката беше по каменните стени.

На горния етаж прозорците на цитаделата се пръснаха като от удар на чудовищен юмрук. Йоме потръпна. Цветното стъкло на еркерните прозорци в кралските покои стоеше на мястото си от хиляда години. Беше незаменимо съкровище.

Зърна смътен блясък някъде долу. Въздухът миришеше сладникаво на върбина, вряща над огнището на Бизнесман. Йоме не беше виждала чародея от половин час. Последния път, доколкото си спомняше, той се бе запътил към градските ханове, за да помогне на болните, но можеше да се е върнал по някоя от страничните улици.

Бизнесман беше замислил да се срази с чудовището. Тя плахо се обнадежди, че може да го заvari долу.

Слязоха. Котлето с върбината все още къкреше, в огнището тлееха няколко въглена. Момчето притича до огъня.

Йоме тръгна вратата и се огледа за нещо, с което да я залости. Нямаше дори мандало.

Заоглежда стаята. Само Зрителните камъни – но бяха прекалено големи, за ди ги изтъркаля сама.

„Скрий се! – извика в ума ѝ Габорн. – Идва!“

Бизнесман нямаше дори легло, под което да се скрие: само купчина пръст в ъгъла.

Мирима се свести по очи във водата на рова. Вкуси я. Студена вода, примесена с водорасли.

Болката пулсираше във всеки неин мускул. Смътно си спомни как пада от коня, как реши, че ще се натроши цялата, и как след това се изтъркаля и цопна във водата.

Конят ѝ цвилеше и се мятеше наблизко. Вълните от предсмъртните му гърчове я караха да подскача на повърхността като коркова кора.

„Умирам“ – помисли тя замаяна.

Носеше се в дълбоката вода, студена като зимен лед и също толкова вкочаняваща. Чувстваше се съвсем слаба.

Не можеше да помръдне. Опита се да вдигне ръка и да заплува – към брега, към стената на замъка, накъдето и да е. Но нищо не можеше да види в този пълен мрак.

Усети над себе си напора на вятъра и плясък на гигантски криле – нещо профуча отгоре.

Все едно беше накъде ще тръгне, стига да заплува.

Но се мъчеше и се мъчеше, докато не усети, че потъва.

„Все едно е – помисли тя. – Все едно е дали ще умра днес, стига да не присъединя към духовете на Дънуд.“

Когато умреше, щеше да изгуби даровете си. Сестрите ѝ щяха да се зарадват, че са си върнали обаянието. Майка ѝ щеше да си върне ума. Щяха да се трудят в малката си къщичка край Банисфер и може би щяха да са щастливи. Все едно беше дали Мирима ще умре.

Мъчеше се да заплува, но усети как пропада от тъмнина към тъмнина, до пълния и съвършен мрак на дъното на рова.

Една огромна есетра се хлъзна покрай ръката ѝ, плесна с перка и се отдалечи. Тя усети водната дия след нея, но рибата след миг се върна и бавно закръжи около нея, изписвайки сложна шарка във водата, като в танц.

– Здравей! – промълви Мирима. – Аз умирам.

Затвори очи и дълго време остана да лежи така. Мразовитата вода успокояваше мускулите ѝ, изсмукваше болката чак от костите ѝ.

„Тук е чудесно – помисли тя. – Ах, защо не мога да остана поне малко!“

Усети, че е задрямала, и се сепна.

Светлината отчасти се беше върнала – достатъчно, за да вижда. Лежеше заровена в тинята на дъното на рова.

Една есетра се понесе през водата, приближи и остана на място; едното ѝ око – като ковано сребро – бе втренчено в нея. Огромната риба, по-дълга от Мирима, леко разтвори костеливите си устни с провиснали като мустаци пипалца и започна ритмично да я отваря и затваря, като свиваше и издуваше хрилете си.

Мирима се удиви, като разбра, че още е жива. Умът ѝ се бе прояснил и дробовете я заболяха за въздух. Други две грамадни есетри запляскаха бързо с опашки към нея и се завихриха в танц.

Тя си спомни за руните, които изписваха.

Закрила, изцеление. Отново и отново, дни наред. Закрила, изцеление. Водните чародеи бяха могъщи.

С осъзнаването, че ще оживее, Мирима изведнъж изпита тревога за другите. Вдигна очи нагоре. Повърхността беше на трийсет стъпки над нея. Мракът все още покриваше половината небе.

Тя заби пръстите на краката си в тинята, усети мидите под стъпалата си, изтласка се нагоре и заплува към повърхността.

Започна да кашля, да изхвърля водата от дробовете си.

Докато лежеше безтегловна във водата, ѝ беше леко. Сега установи, че с дрехите се плува много трудно. Запляска с ръце и крака в ледената

вода, към брега, за да се изкатери през тръстиката.

От водата дрехите ѝ тежаха като ризница. Видя лъка и колчана си – плуваха наблизко. Половината стрели се бяха изсипали.

Грабна ги, изплува до тръстиките, изкатери се на брега и се отпусна уморено на тревата. А и градушката се сипеше по главата и раменете ѝ.

Мирима вдигна очи. Наоколо се беше възцарил мрак, но центърът му се очертаваше нагоре по хълма, точно над кралската цитадела.

Конят ѝ излезе с плясъци от тинестия ров. Тя се смая като го видя жив, защото беше сигурна, че мълнията го е пронизала. Но пък познаваше един човек в Банисфер, когото няколко пъти го беше удряла мълния и единствените следи от това бяха няколкото му белега от изгоряло и изкривеното му лице. Конят или беше извадил късмет, или заклинанията на водните чародеи го бяха изцерили.

Сред полето лежах мъртви сър Донър и неговият кон. Не ѝ се налагаше да провери, за да го разбере. Сър Донър беше посечен на късове, а конят му лежеше така усукан и натрошен, че изобщо не приличаше на кон.

Мирима се надигна с усилие, изпъна лъка и извади една стрела.

Конят ѝ изцвили боязливо и затича надалече от замъка, назад през долината към хълмовете, където се беше скрил Джюриим. А Мирима се обърна и затича през моста, нагоре по хълма и в замък Силвареста.

Куцото момче зяпаше балите с треви по рафтовете и въжените кошници със сухи билки, висящи от гредите. Йоме си спомни, че Бинесман бе излязъл тази сутрин да потърси билки, и се огледа трескаво за нещо, което чародеят би използвал в битката си с чудовището. Надяваше се да е оставил тоягата си, но я Нямахше никъде.

Видя една поставена на малко столче торба и изтича до нея. Беше торбата, с която Бинесман домъкна тази сутрин тревите си. Обърна я и от нея се изсипаха листа от златист лавър, корени и треви, цветчета – всичките дреболии на чудноватия му занаят.

Тя ги събра и ги притисна до себе си, дано я опазят. Присви се и се вслуша. Сърцето ѝ тупаше в ушите. Момчето простена от ужас и зяпна да си поеме въздух. Вятърът около замъка бушуваше и тлеещият в огнището пламък заигра и пръсна искри.

„Горе в стаята ми има опали“ – помисли Йоме, спомни си светлината, която бе грейнала от тях от ръката на Бинесман. Бяха с ниско качество в сравнение с онези, които му бе дала, но в този момент Йоме

имаше нужда от всичко, което можеше да я защити.

Чу над себе си стъпки. Тежки стъпки, тътнещи по дървения под. Сърцето ѝ заби като чук.

„Бизнесман ли е?“ – зачуди се тя. Възможно ли беше Бизнесман да е в цитаделата? Или бе Сияйният на мрака?

Който и да беше, намираше се на първия етаж, точно над нея.

Не бе възможно да е Сияйния. Такова същество щеше да отлети горе на покрива. Щеше да кацне там като граак и да седне, свило криле. Едва ли щеше да кацне пред външната врата и да влезе като най-обикновена чистачка.

„Идва“, отекна в ума ѝ предупреждението на Габорн.

Звярът закрачи по пода. Тя чу как ноктите му задраскаха по дъски-те, щом стигна до вратата. Чу го как задуши, за да улови миризма.

После се чу трясък на дърво и вратата на стълбището с трясък излезе навътре.

Железните панти и ключалки задрънчаха по камъните. Затропаха дъски.

Сияйният на мрака се приближи, изрита настрана останките от вратата и задуши.

Вятърът отвън пищеше.

После вятърът изведнъж замря и всичко притихна. Но Йоме все още усещаше бурята; въздухът бе натезал до задушаване.

От другата страна на вратата един плътен и дълбок, нечовешки глас прошепна:

– Надушвам те, жено.

Йоме стисна зъби, за да не изпищи. Очите ѝ отчаяно затърсиха някакво оръжие. Но Бизнесман нямаше оръжия в стаята си – нито меч, нито боздуган, нито лък или копие. Не беше воин.

Имаше само своето вълшебство.

Тя чу душене зад вратата.

– Разбираш ли ме? – изгъгна съществото.

– И аз те надушвам – отвърна тя. Чудовището миришеше тежко на гнила плът, на косми и вятър, и на мълния.

Тя се огледа. Земните чародеи използваша вълшебна пръст за много заклинания. Спомни си как Бизнесман се беше свил на кълбо в ъгъла и се беше загърнал с пръст, като с одеяло.

Грабна шепа от сухата пръст и я хвърли във въздуха.

– Ела при мен – каза Сияйният на мрака.

– Не можеш да влезеш тук! – извика Йоме. „Дано да е вярно.“

Усетила беше земната сила в тази стая. Изведнъж си спомни думите на Бизнесман: Сияйният на мрака е същество на Въздуха и Тъмнината. В тази стая чародеят беше нарисувал руни на защита и на земна сила.

А земята беше отрова за въздуха. Чудовището от мрака отвън беше използвало вятър, за да надигне коня й, както котка използва лапата си. Но сега ветровете бяха затихнали. Тук долу звярът беше заключен, обезсилен. Тя повтори, този път по-уверено:

– Не можеш да влезеш.

Сияйният на мрака изръмжа като зъл звяр.

– *Мога* да вляза. И ще вляза, ако потрябва.

Йоме хвърли нова шепа пръст към вратата, с надеждата, че това ще го отблъсне.

– Ела при мен – прошепна Сияйният. – Излез при мен и ще те оставя да живееш.

– Не – каза Йоме.

– Дай ми кралския син – изгъгна Сияйният на мрака. – Надушвам син.

Сърцето на Йоме заподскача. Тя отстъпи назад и опря гръб в ъгъла. Куцото момче изхленчи.

– Кралят няма син – отвърна с треперлив глас Йоме. – Тук има само едно младо момче.

– Надушвам син – каза Сияйният на мрака. – В утробата ти.

Мирима тичаше задъхана по улиците към кралската цитадела. Не можеше да я види. Сияйният на мрака я бе загърнал в черен саван.

Градушката плющеше по каменните плочи, едрите ледени парчета отскачаха от оловните покриви на търговския квартал.

Над цитаделата сякаш надвисна огнено торнадо, пламъкът се завихри и потъна в тъмната мъгла. Мирима знаеше, че Йоме е вътре. Беше я видяла да препуска натам.

Небето над главата й си оставаше черно, защото чудовището от мрака извличаше небесната светлина. Но навсякъде наоколо, на границите на видимостта, на хоризонта грееха лъчи от светлина, сякаш в далечината горяха сребърни огньове. На тази смътно отразена светлина тя можеше да вижда къде стъпва.

И докато тичаше с разтуптяно сърце, Мирима обмисляше как може да пониже със стрелата си този звяр, този Сияен на мрака.

Беше се упражнявала с лъка само два часа през последните два дни.

Всичките стрели беше пускала от осемдесет разкрача. Не можеше да разчита на себе си и да опита по-далечен изстрел.

„Сили небесни – помисли тя, – та аз не мога да разчитам на себе си за никакъв изстрел!“

Щеше да е най-добре да го доближи, да се промъкне до него на удобно за стрелба разстояние. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, дъхът ѝ излизаше на парцали.

„Ако пропусна, съм мъртва – осъзна Мирима. – Само един изстрел, ако изобщо успее да го приближи.“

Сияйният на мрака мятеше мълнии. Втори изстрел нямаше да има.

Стигна до Черния ъгъл. Отпред се издигаше портикулът, водещ към кралската порта – още по-тъмен монолит на фона на почти свършената чернота.

Скрит под портикула стоеше чародеец Бинесман.

Държеше тоягата си над главата, въртеше я в широки кръгове и пеше тихо, злокобно, с думи, които тя не можеше да чуе. От тоягата му излизаше смътна зеленикава светлина, като от разпален въглен, и Мирима успя да го види съвсем ясно, огрян от тази светлина. Твърдият му поглед се бе приковал в кълбото тъмнина, обкръжаващо кралската цитадела.

Беше станало нещо странно. Ветровете не пищяха из цитаделата, не трещяха мълнии.

Сияйният на мрака като че ли беше затихнал.

„Той е вътре с Йоме“ – разбра Мирима. Тази мисъл я замая и тя залитна.

Затича тихо напред, за да не би чудовището да чуе стъпките ѝ. Изведнъж от недрата на кралската цитадела се разнесе нечовешки вик, разцепи нощта и отекна от каменните стени на замъка. Бинесман развъртя тоягата по-бързо и запя в триумф:

– Орел на долни светове, проклинам те сега. Със Земна сила запечатвам участта ти. Леговището каменно да стане твоя гроб.

Сияйният на мрака докосна вратата, зад която се криеше Йоме, тя изскърца на ръждивите си панти и се отвори.

Коридорът зад звяра беше по-тъмен от всякаква нощ. Въглените в огнището изгаснаха.

– Милейди! – проплака куцото момче.

Сияйният на мрака изръмжа. Мълния изсъска във въздуха покрай

главата на Йоме и се взриви в древните дървени стени.

Йоме вдигна пред себе си торбичката с листа и корени с надеждата, че тя ще я опази.

Сияйният на мрака изрева от болка.

Цитаделата изведнъж потръпна като при земетръс. Стените се разтърсиха. Звук на цепещо се дърво и на скърцащи камъни изпълни въздуха. От рафтовете западаха кошници. Тежките дъбови греди запращяха.

В пълния мрак шестте етажа от камък се сринаха.

Докато бойците му се прегрупираха, Габорн лежеше заспал от изнемога. Макар мнозина да се опитваха, никой не можа да го събуди. След като се вслуша за миг в пулса му, сър Ленгли каза само:

– Качете го на коня му и го оставете да спи, щом така е решил. Ще пребия с камшик всеки, който се опита да наруши съня му.

В сънищата си Габорн летеше над някаква висока сграда.

Можеше да е Синята кула, недалече от Дворовете на прилива, помисли той, въпреки че никога не беше влизал в Синята кула.

Но не, тази сграда бе мрачна и зловеща. Нямаше гоблени, които да красят стените, нямаше светилници. Каменните зидове бяха стари, боята се беше оронила.

Сградата беше хладна като тъмница. Повечето камъни се бяха охладнали и заплашваха да рухнат от гнездата си. Но не беше и съвсем тъмница; приличаше по-скоро на древни руини, лабиринт от порутени стени без покрив.

И в тази мрачна и влажна древна сграда Мирима и Йоме бягаха от Радж Атън с черни превръзки на очите. Габорн беше затворен в метална клетка, която висеше от грамадно дърво. Взираше се в мъглата през зейналите дупки на покрива.

Чуваше стъпките на Вълчия господар по камъните, чуваше нещо като дращене на нокти по пода. Понякога успяваше да зърне гърбавия тъмен силует на Радж Атън. Но Йоме и Мирима сякаш все още не съзнаваха грозящата ги опасност. Трябваше да ги предупреди.

„Скрий се! Скрий се!“, замоли ги Габорн. Но всеки път, когато се опитваха да се скрият в някой ъгъл, тъмното създание от съня му тръгваше неумолимо към тях.

„Скрий се!“, отправи той предупредителния си зов.

Бизнесман свърши заклинанието си и развъртя тоягата. Зелен лъч на

мълния, като докосване на лято, лумнало през горския листак, се изстреля от върха ѝ и се понесе към цитаделата.

Светлината прониза мрака и се изгуби.

В цитаделата запращя камък и рухнаха многотонни канари.

Огненото торнадо над кралската цитадела се завихри и се пръсна.

Ярка слънчева светлина изведнъж изпълни небето. Във въздуха се вдигна вихрушка, а Мирима се втурна през портикула и застана до чародея.

Бизнесман гледаше с триумф.

Мирима се взираше с ужас.

Кралската цитадела беше рухнала. Грамада от камъни, високи по петнадесет стъпки, се бе сринала на земята и над нея се вдигаше прах. Парчета от мебели и гоблени се мяркаха тук-там из руините, а гротескните фигури на водоливниците от покрива бяха накацали върху купчината камъни, ухилени като на подигравка.

Мирима гледаше потресена.

Бизнесман се обърна към нея и каза уморено:

– Плених звяра. Запечатах го в Земята. – Подпря се на тоягата и добави: – Да се надяваме само, че ще успее да го задържа!

Мирима се огледа. Само преди минути беше видяла Йоме да препуска към цитаделата. Но кобилата ѝ беше изчезнала.

Изведнъж тя я забележа, забучена на зъбците на цитаделата на Посветителите, на осемдесет стъпки във въздуха. Посочи я и извика:

– Но Йоме беше в цитаделата! Запечатал си ги и двамата!

– Не! – проплака Бизнесман.

И изведнъж хълмът от камъни и отломки от доскорошната цитадела се надигна като приливна вълна. Камъните се разместиха.

Огнен вихър се изви над зейналата дупка и мрак отново насити небето, по-пълнен и по-черен от всякога.

Бизнесман извика от ужас. Мирима не можа да измисли нищо друго освен да изпълни съвета на Земния крал – изтича под портикула и опря гръб на стената. Цялата трепереше.

Ветровете бушуваха и пищяха през портикула, биеха в замъка. Каменната стена зад гърба на Мирима се разтърси от ледения напор, но Бизнесман стоеше сред тази буря, рисуваше руни по земята с тоягата си и крещеше слова, които бурята откъсваше от устните му и отнасяше надалеч.

Но Мирима видя нещо удивително: вятърът, беснеещ наоколо, не можеше да го засегне. Само леко повдигаше пешовете на халата му.

Мълния изтрещя от тъмнината и удари в краката му, но заклинанието на Бизнесман за закрила бяха достатъчно силни, за да не го разкъса огнената ѝ стрела. Зелената светлина струеше от тоягата му и Бизнесман продължаваше да се взира в мрака, изпълнен с решимост.

Той бръкна в джоба си и извади опала. Камъкът изведнъж лумна в ръката му.

Отначало Мирима помисли, че той излъчва светлина, като в тъмния склад в хана „Глиганите“. Но след миг разбра, че става нещо друго. Сега камъкът привличаше светлина. Огненото торнадо, което Сияйният на мрака изсмукваше от небето, изведнъж се огъна и светлината му се стече в камъка и започна да го изпълва, както вода изпълва гъба.

Мракът изсветля и бушуващата из замъка буря изведнъж отслабна, превърна се в обикновен силен вятър. Сенките се надигнаха и небето отгоре като че ли доби мрачината на обикновена вечер.

От дълбоките сенки, обкръжили руините на кралската цитадела, се разнесе смях – дълбок, нечовешки глас.

– Искаш да откраднеш силата ми, жалко чародейче? Камъкът ти е твърде малък, за да я задържи цялата!

Мирима потръпна. После стисна здраво лъка и го изпъна.

Перата я одраскаха там, където от двата дни упражнения кожата ѝ се беше ожулила.

Пое си дълбоко дъх и затича през портикула.

Отпред, сред тъмните сенки, стоеше Сияйният на мрака. Беше почти десет стъпки висок и приличаше на снажен мъж с тъмна коса. На гърба му се издигаха огромни криле. Студени бели пламъци облизваха голата му кожа. Той я изгледа с презрение.

Мирима не се и опита да се прицели. Чудовищният звяр стоеше на шейсет разкрача от нея и тя можеше само да се надява, че ще го удари в корема, ако изобщо го улучи.

Пусна стрелата. Вятърът около нея изведнъж зави, щом Сияйният на мрака размаха крилето си.

От разперената му длан излетя лъч на мълния и тресна в каменната арка над главата ѝ. По врата ѝ се посипаха каменни отломки.

Стрелата полетя високо над целта и като че ли щеше да профучи над главата на чудовището...

Но крилето на звяра от долния свят го бяха надигнали на стъпка във въздуха и стрелата го удари и разкъса рамото му.

Главата на Сияйния се отплесна назад и той се преви, рухна върху каменните плочи на двора и се загърчи ранен, мъчейки се да се покрие с

крилете си, да се заслони. Запищя от болка и ужас.

Мирима измъкна нова стрела и затича към него; жажда за кръв запулсира в жилите ѝ. Светлината продължаваше да се влива от небесата в опала на Бизнесман.

Викът на Габорн прокълтя в ума ѝ със страхотна сила: „Удряй, удряй сега!“

Мирима се втурна към Сияйния на мрака. Съществото засъска срещу нея като змия. Повдигна едното си сгънато крило и я погледна и с ужас, и с презрение.

Тя дръпна стрелата, пусна и го удари в окото.

Ярка слънчева светлина се изсипа от небесата. Мирима стоеше над Сияйния на мрака, задъхана.

Изведнъж усети, че крещи на създанието, че е крещяла през цялото време:

– Проклетата да си, мръсна твар! Проклетата да си, ще те убия!

Втурна се и започна да рита все още гърчещото се тяло. Чудовището протегна към нея косматия си ноктест пръст. Тя отскочи назад и усети, че отново крещи, крещи от ужас, от облекчение и болка.

– Върни се! – изрева Бизнесман и затича към нея.

В този момент Сияйният на мрака разпери криле и вдигна чудовищните си нокти във въздуха. От устата му се изтръгна звук – сухо, съскащо хъркане, по нищо не приличащо на смъртния стон на животно.

Черен вятър изригна от гърлото му и се чу нечовешки вик. Силата на могъщия вятър притисна звяра към земята, а Мирима залитна назад – не можеше да откъсне краката си и да побегне.

Беше убила тялото на Сияйния на мрака, но не и затворената в него стихия.

Грамадният юмрук на вятъра я блъсна, отхвърли я няколко крачки назад и изкара въздуха от дробовете ѝ. Ребрата ѝ изпукаха, сякаш я бяха ударили с ковашки чук. Вятърът я подхвана, затъркаля я по плочите на двора. Запищя около нея с хиляди гласове, като ридание на духове.

Зави из двора, превърна се в торнадо и понесе тялото на Сияйния на мрака нагоре и все по-нагоре. Основата на торнадото изтръгна плочи от двора и ги завъртя сред грохота на земетръс. Мълния изтрещя в короната на торнадото и се издигна към небесата. Тъмната маса на вихъра се завъртя още веднъж и се отплесна на север. Стените на цитаделата на Посветителите се разтресоха с грохот, във въздуха полетяха каменни грамади.

Три мълнии изтрещяха около Мирима една след друга. Торнадото

зави към нея. Тя усети как въздушните му пръсти я задърпаха към сърцето на вихъра. Бизнесман крещеше, а Мирима дращеше с нокти, за да се хване за някоя от плочите.

Вятърът я надигна над земята и за миг я задържа, сякаш размисляше какво да направи с нея.

И тогава Мирима видя Бизнесман. Старият чародей вървеше през беса на вятъра, който рошеше косата му и вееше с все сила халата му. Той вдигна тоягата си към нея и Мирима я сграбчи отчаяно, стисна чворестото, излъскано дърво. Един огромен камък се сринва от цитаделата на Посветителите, двутонен блок, който се понесе право към тях, запокитен с безпогрешна точност.

Бизнесман вдигна ръка и камъкът се отклони, пропускайки ги на косъм.

– Искам те за Земята. Живей сега! Живей за Земята! – надвика Бизнесман воя на вятъра.

Вятърът дърпаше Мирима с мощните си пръсти, мъчеше се да я изтръгне, а тя се беше впила с две ръце в тоягата, напрегнала сетни сили.

Бизнесман измъкна от джоба си шепа листа и ги хвърли във въздуха. Вятърът ги подхвана и ги завъртя във вихрушката.

– Махни се, пъклено изчадие! – изрева Бизнесман. – Тя е моя!

Вятърът изведнъж утихна и от мощното торнадо се разнесе грохот. То изтръгна камъните от рухналата цитадела на Посветителите, отпрати ги с тътен във въздуха и ги пусна да се сринат в чудовищен дъжд от каменни отломки около Бизнесман и Мирима.

Мълнии процепиха небесата и светлината им я заслепи.

После стихията си отиде, отвя се с писък на север към кралските гробници, изтръгвайки от корен череша на по сто години. Прескочи стръмнините на север и се понесе устремно над полята; кръжеше безцелно, събаряше селски къщи, премазваше коли и раздираше купи сено, като оставяше черния си белег по земята.

Дълго след това въздухът бе изпълнен със сено и прахоляк. Но оно ва, което бе останало от Сияйния на мрака, си бе отишло.

Мирима седеше на земята и трепереше, смъртно уплашена. Ребрата я боляха. Краката и ръцете ѝ бяха охлузени от търкалянето по грапавите каменни плочи.

Беше смаяна, че все още е жива.

Бизнесман я притискаше до гърдите си и се мъчеше да я утеши.

Тя затрепери неудържимо – ужасът и жаждата за кръв си бяха отишли. Сърцето ѝ биеше в ушите толкова силно, че едва можеше да

чува, не можеше да схване думите на Бизнесман.

– Е това, милейди, просто е невъзможно! – говореше той изумено. – Никой простосмъртен не може да убие Сияен! И при това да остане жив... да оцелее.

– Какво? Какво искаш да кажеш?

Но той продължи с безкрайна почуда:

– Мокра сте. Цялата сте мокра!

От очите ѝ бликнаха сълзи. Тя се взря над рамото му към грамадата камъни, останали от кралската цитадела. Там имаше огромен процеп, пукнатина, през която се беше измъкнал Сияйният на мрака.

„Йоме е долу – помисли Мирима. – Трябва да я намеря и да я погребя.“

Но още докато си го мислеше, зърна движение на ръба на ямата.

Йоме, цялата покрита с прах, показва глава над руините и се огледа любопитно. След малко до нея щръкна главата на куцото момче.

– Скрихме се в стаята ти – заразказва Йоме историята си на Бизнесман. – Там земната сила беше най-голяма и Сияйният на мрака не посмя да се приближи. Когато цитаделата рухна, двамата с момчето се оказахме заклещени в един ъгъл, под едни греди.

– Имахме късмет – извика куцото момче. Приличаше на кралски шут в дрехата си от златотъкан бродат. – Кралицата извади късмет!

– Не, не беше късмет – поклати глава Йоме. – Усетих как Габорн ме предупреди, каза ми да се скрия. Свряхме се в онзи ъгъл, защото ми се стори безопасен, а когато покривът рухна, гредите се оказаха достатъчно здрави, за да ни заслонят.

– Можете да благодарите на краля за живота си, като го видите следващия път – каза Бизнесман.

Йоме хвърли поглед към долината. Торнадото се носеше на изток. Та потръпна и продължи:

– След това, когато Сияйният на мрака се измъкна, просто изпълзахме през отломките и се измъкнахме и ние. Но вятърът виеше толкова ужасно! Не посмях да се изкатеря, докато не чух да си приказвате с Мирима и не разбрах, че е безопасно.

Мирима погледна камарата, където Сияйният на мрака бе запечатан под земята. Изглеждаше невъзможно да оцелее под нея.

Бизнесман я пусна. Тя все още трепереше, но вече не толкова силно.

– Все още не разбирам – поклати удивено глава чародеят. – Никоя

обикновена стрела не би могла да пониже този звяр.

Взе от земята една от стрелите на Мирима и я зараглежда внимателно. Огледа тясното желязно острие и острия като шило връх. Опипа белите гъши пера.

После изгледа Мирима изпод вежди. Гласът му бе изпълнен с подозрение.

– Мокра е.

– Паднах в рова – обясни Мирима.

Бизнесман се усмихна, сякаш схванал нещо много важно.

– Ама разбира се! Въздухът е елемент на нестабилност. Но водата противодейства на нестабилната му природа. Също като земята, водата може да противодейства на въздуха. Една стрела, направена само от земя, не би могла да пониже Сияен на мрака, но от земя и вода, може би... Е, и аз, разбира се, нали през това време изцеждах силите му.

Това подозрително прозвуча на Мирима като опит на чародея да си припише заслугата. Но беше съвсем сигурна, че тъкмо тя бе спасила *неговия* живот. А и Бизнесман не изглеждаше убеден в заключението си относно причината за смъртта на чудовището.

Джюрийм пристигна в галоп, водеше кобилата на Мирима. Конските копита изчаткаха по камъните.

Кобилата имаше бял белег от изгоряло на задницата, където я беше ударила мълнията. Мирима се удиви, че изобщо може да стои на краката си. Но все пак това беше подсилен кон, припомни си тя, с дарове на жизненост, и можеше да издържи повече от обикновен кон.

Джюрийм скочи от седлото и свали кошницата с палетата. Кученцата заджавкаха възбудено, а едно си показа муцунката от капака на кошницата, изскочи и се втурна към нея.

Тя го погали разсеяно.

Джюрийм запремества поглед от лице на лице, сякаш искаше да се увери, че всички са живи и здрави. Йоме се изсмя нервно и каза на Мирима:

– Мъжът ти уби хала магесница и домъкна вчера главата ѝ, а днес ти май го надмина. Какъв ще е следващият ти трофей?

– Само един по-добър ми хрумва – каза Мирима. – Главата на Радж Атън.

Всъщност Мирима никак не бе спокойна. Въздухът наоколо тежеше и миришеше на буря. Нямаше го трупа на Сияйния на мрака, нямаше нищо, което да докаже, че наистина го е убила.

Имаше чувството, че той все още е тук, че е надвиснал някъде

наблизо и че следи всяка нейна дума.

Бизнесман също се озърташе неспокойно и душеше въздуха. А той миришеше тежко на прах и гръмотевици.

– Мъртъв е, нали? – попита Мирима. – Нали се свърши?

Бизнесман я изгледа и каза:

– Един Сияен не се убива толкова лесно. Сега той е лишен от тяло, смален е. Но не е мъртъв и все още е способен да причини големи злини.

Мирима се загледа към долината – торнадото още бушуваше и кипеше на две мили от тях.

– Но... вече не може да ни засегне, нали?

– Аз уж го прогоних... – отвърна предпазливо Бизнесман.

Йоме също погледна натам.

– Значи ще изгуби формата си, както става със стихията на огнетъкача?

Бизнесман стисна здраво тоягата, загледан замислено към бушувания вихър. Торнадото се местеше колебливо, удряше ту на една страна, ту на друга, като капризно дете.

– Не е точно така – тежко отрони чародеят. – Ще си изгуби формата, но не мисля, че ще се разпадне бързо. Няма да е като огнения дух. И не мисля, че ще ни остави на мира.

Градските стражи бяха започнали да излизат от укрытията си и боязливо поглеждаха към рухналата цитадела. Йоме видя, че четирима вече са застанали при портата.

В цялата тази суматоха Мирима беше изтървала лъка си и сега го видя наред двора. Тръгна към него между нападалите камъни. Сияйният на мрака до такава степен беше опустошил тази част на замъка, че оцеляването ѝ беше същинско чудо.

Изведнъж видя на земята част от чудовището – отсечена ръка с три пръста като на огромна хищна птица; черните нокти бяха остри като на ястреб. От ръката още капеше кръв.

За ужас на Мирима ръката се движеше – кривите космати три пръста се отпускаха и свиваха.

Тя пристъпи напред и изрита надалече ужасното нещо. Ръката падна на земята и задраска с нокти каменните плочи, заподскача като грамаден паяк. Паленцето изтича след нея, заджавка и заръмжа.

Мирима вдигна лъка и се върна при другите. Джюрийм боязливо гледаше движещата се ръка, а Йоме не откъсваше поглед от палето.

А то изръмжа свирепо и ухапа злокобната ръка.

– Това пале иска да те защити – каза Йоме. – Готово е да ти даде дар.

Мирима се изненада, че палето е готово толкова скоро да ѝ даде дар, въпреки думите на херцог Гроувърман, че палетата от тази порода много бързо се привързват към господаря си.

Това я обнадежди. Все пак беше убила Сияен на мрака, докато храбри мъже като сър Донър и градските стражи не бяха успели да го сторят.

Тя коленичи пред Йоме и сложи лъка в нозете на кралицата. Беше се надявала един ден да я приемат за достойна да бъде воин, надявала се беше да спечели правото да използва кралските силари. Цената на взимането на дарове беше огромна. А след като кръвният метал беше толкова рядък напоследък, знаеше, че ще е невъзможно да добие такова право по друг начин.

– Ваше величество – каза Мирима. – Коленича пред вас, за да изрека клетвата си. Поднасям ви предано своето оръжие и живот и ви моля за честта да нося оръжие в служба на вас.

Йоме постоя за миг мълчаливо, сякаш се колебаеше как да постъпи.

– Тя има сърце на воин – каза Бизнесман. – Храбро сърце. Срази се и устоя, докато по-силни от нея се криеха.

Йоме кимна. Беше взела решение. Огледа се за някакво оръжие, с което да я посвети. Джюриим извади кривата си, отрупана с рубини камъци от канията и ѝ я подаде.

Йоме докосна с острието главата на Мирима и раменете ѝ и каза тържествено:

– Станете, лейди Боренсон. Приемам с радост службата ви и заради днешния ви подвиг ще ви даря с десет силара от личния ми запас, наред с поддръжката на вашите Посветители.

Десет силара! Само при мисълта за това очите на Мирима се просълзиха – но щом искаше да стане воин, не биваше да плаче. С десет силара щеше да получи достатъчно дарове, за да стане истински воин. Дарът беше голям, много по-голям, отколкото смееше да се надява. Но след като помисли какво бе сторила за кралството, прецени, че този дар е напълно заслужено възнаграждение.

Взе лъка си и се изправи. По право сега тя беше воин на Хиърдън, равна по сан на всеки рицар. Почувства се... облечена.

Йоме тръгна към гробниците. Докато се отдалечаваше, нейната Дни излезе от укритието си, все още с преbledняло от страх лице, и Бизнесман и Джюриим захванаха да ѝ описват как е бил убит Сияйният на

мрака.

Но самата Мирима не каза нищо. Само приседна на земята между жълтеникавите си паленца и се заигра с тях, опита остротата на зъбките им и ги остави да я нацелуват с грапавите си езичета.

Нейните кучета. Ключът към нейната мощ. До вечерта щяха да стигнат в замък Гроувърман, а там облекчителят щеше да изпее заклинанието си и да вземе дара на едно от палетата. Палето, което се бе опитало да я защити, беше гледано за жизненост. Мирима щеше да се нуждае ужасно от това качество, ако искаше да продължи усиленото си обучение.

Вълчи господар. На заранта щеше да е Вълчи господар. Според мълвата онези, които взимаха дар от кучета, ставаха по-диви. Тя се зачуди дали това наистина ще я промени, дали след време няма да стане същата като Радж Атън.

Йоме се върна от гробниците поне с трийсет силара. Приклепна до Мирима и каза:

– Донесох повече, и за мен. Не искам да си единствената Вълча господарка в Хиърдън.

– Разбирам – отвърна Мирима.

Яхнаха конете. Джюриим отстъпи своя кон на Йоме и отиде до конюшната да вземе някои от оставените за кралската гвардия. Мирима и Йоме взеха със себе си кошниците с паленцата, а чародеят Бизнесман яхна с куцото момче.

Докато слизаха надолу по каменните улици, Мирима непрекъснато поглеждаше назад към замъка. Изглеждаше нелепо без кралската цитадела и без кулите на цитаделата на Посветителите.

Щом стигнаха до подвижния мост, тя видя главата на халата – все още лежеше на земята от другата страна. Спря коня си на моста и се загледа във водата. Не можа да види рибите; нито една от тях не кръжеше на повърхността, не рисуваха вече своите руни на закрила, както през последните два дни.

Най-сетне успя да зърне една от огромните есетри – отдъхваше в сянката под моста сред златистите водни лилии.

Отдъхваше. Не се стремеше повече да защити замъка. Водните чародеи знаеха какво са свършили. Навярно тъкмо техните магии бяха помогнали да бъде сразен Сияйният на мрака.

– Бизнесман – каза Мирима. – Трябва да направим нещо за чародеите. Трябва да им благодарим по някакъв начин.

Почувства се леко гузна, защото едва вчера заранта се беше

надявала да похапне от някоя от тях. Сега осъзна колко много дължи на тези риби.

– Разбира се – отвърна Бинесман. – Реката днес се прочиства от тинята. Можем вече да вдигнем преградата и да пуснем чародеите да отплуват накъдето поискат. Те не могат да я вдигнат сами.

Мирима се опита да си представи какво е да си риба, затворена в този ров. В реката щеше да е по-добре, с нейните жаби, змиорки, патенца и други деликатеси.

С помощта на Бинесман и Джюрийм тя изтръгна няколкото дъски, преграждащи канала, и го отвори за рибите към реката.

Видя тъмните силуети на чародеите. Сините им гърбове се понесоха в дълбините като сенки. Огромните риби завъртяха опашки, влязоха в реката и поеха нагоре към Дънуд, към изворите на Вий.

Оубран

Боренсон беше притворил очи, обзет от умора и скръб. Не беше сигурен дали е дрямал миг, или час. Конете неуморно трополяха по пътя; струваше му се, че са минали едва няколко мига.

– Стигнахме. – Пашук го сръга в ребрата и му посочи долината пред тях. – Това е дворецът на конкубинките.

Боренсон вдигна натежалата си глава. Не се чувстваше ободрен след дрямката; имаше чувството, че изобщо не е спал. А така нареченият „дворец“ изобщо не отговаряше на очакванията му. Беше си представял огромно каменно здание като палатите със златните куполи на север, с извисяващите се над портиците арки и просторните открити дворове.

Но там, от другата страна на долината, плътно към скалната стръмина се бяха прилепили груби каменни постройки с пепеляв цвят.

Отдалече приличаха на изоставени руини. Долината около тях беше осеяна с камънаци, трънливи храсти и мръснокафява трева. Не можеше да надуши вода наблизко. Не се мяркаха стада – нито камили, нито коне или кози. Не се мяркаха огньове. Нито стражи се мяркаха, нито крепостни стени.

– Сигурен ли си? – попита Боренсон.

Непобедимият само кимна.

– Ама разбира се – сети се Боренсон. – Няма да скрие най-голямото си съкровище на открито, я. – Дворецът беше прикрит, като безименна

развалина сред околната пустош. Оубран. Боренсон беше мислил, че думата означава „Град на древния крал“. Но сега му хрумна друг възможен превод: „Руините на краля“.

Пашук го поведе по пътеката.

Дори когато конят му бавно премина през портите на древния град, Боренсон не забеляза никакви стражи. Самата стражева постройка при портата представляваше незащитена камара камъни, срутили се преди стотици години. Отдалече можеха да минат за останки от някогашен дворец, отблизо изглеждаха идеално свърталище за скорпиони и усойници.

Навсякъде, където минеше, по камъните се изтягаха големи гущери. Разбягваха се, щом ги приближеше. Птиците бяха в изобилие – пустинни лястовици по хрусталаците, мухоловки с жълти гребени, прелитащи ниско над пътя.

Имаше вода тук. Иначе животните нямаше да са толкова много. Но не виждаше никакъв признак за наличие на вода – нито кладенци, нито дървета, израсли около някое езеро.

Минаха по улиците на града и стигнаха до някаква древна развалина – внушителна сграда на някогашно имение, – и Непобедимият го поведе през самата постройка, без да слизат от конете, все едно че влизаха в кралска тронна зала, без да си направят труда да слязат от седлата.

Покривът беше рухнал. Личеше, че стените някога са били ярко украсени със стенописи на древни владетели в дълги бели копринени дрехи, и любопитно, всички като че ли бяха с къдрави коси. Но сега слънцето беше избелило стенописите до такава степен, че на места се виждаха само петна със землист цвят.

Най-сетне Боренсон забеляза признак на живот. Някой наскоро беше пробил отсрещната стена на тронната зала.

От тази страна отворът изглеждаше тъмен, но се виждаше, че се уширява, защото пътят през него се осветяваше от слънчевите лъчи.

Чак сега се показаха и стражите.

Двама Непобедими излязоха от сенките и заговориха на висок глас на Пашук на индопалски, който Боренсон не разбираше. Пашук им показа силарите и им описа посланието, което носеше Боренсон. На завален роуфхейвънски стражите му поднесоха обичайните заплахи, за които Боренсон бе започнал да разбира, че съставят по-голямата част от речника на всеки разговор със стража в тази страна.

Но самият той беше толкова уморен след загубата на даровете си, че честно казано, му беше все едно дали ще го убият точно сега, или

след малко.

Единият Непобедим изтича през цепнатината да отнесе съобщението, че Боренсон моли за аудиенция. Когато се върна, Боренсон слезе от коня и стражите го подкараха напред.

Първото, което забеляза, щом навлезе в тясното дефиле, беше мизерията на влажна пръст и на тучна растителност. Отпред трябваше да има оазис.

Той закрачи през дефилето, вдигнал поглед към златистите лъчи на слънцето, шарещи по жълтеникавия пясъчник. Стените на стръмнината бяха високи над сто стъпки и цялата светлина, която стигаше до дъното на дефилето сега, в късния следобеден час, се отразяваше от тях.

Бяха гладки и кремави на цвят. Боренсон прецени, че това място трябва да е стояло скрито от хиляди години и е било открито едва наскоро.

Нелепо. Ужасно нелепо. Тази вода, толкова ценна тук в пустинята, да е стояла скрита толкова време. Зачуди се над тази странна история. Кой ли владетел беше скрил този оазис, преграждайки със стена входа към своя трон? И как изобщо наличието на водата е било забравено?

Клисурата се виеше като змия през хълмовете и накрая стигаше до малка триъгълна долина. На изток и на запад се издигаха високи скални стръмнини, събиращи се под ъгъл на три мили на юг. От север долината се преграждаше от изкуствен каменен рид, през който не можеше да премине дори диво животно.

И тук, в скритата долина, край едно малко езеро, около което в изобилие растяха палмови дървета, беше палатът, който търсеше Боренсон.

Кремавите му външни стени се издигаха на четиридесет стъпки, а ръбестите стражеви кули, на неравни интервали, бяха два пъти по-високи. Над целия дворец се простираше огромен централен купол, открит по краищата така, че можеше да служи като веранда под звездите. Целият купол беше позлатен, а стените на кулите бяха покрити с бронзови плочки. Като се прибави и синьото на езерото, сладостно зеленото на тревата, тучните палми и яркоцветните храсти на пълзящите по стените рози и жасмин, в някои отношения дворецът беше може би най-възхитителният от всички, които Боренсон бе виждал. Прост, но елегантен.

Боренсон приближи двореца с белезници, помъкнал вързопя със силарите. Хиляда силара тежаха около четиридесет килограма и без своите дарове на мускул той се запъхтя много преди да стигне до двореца.

Пащук го спря пред портите – огромен портал от черно ковано желязо и позлатено дърво.

През портата не можеше да се види нищо, затова Боренсон загледа с почуда роящите пърхаци наоколо колибри, които пиеха меден сок от тръбестите цветчета, от които по стените на палата капеше шафран и розово.

Един страж над портата извика на Боренсон високо и тънко на тулистански.

Пашук преведе.

– Евнухът казва, че Сафира ще те приеме тук, на двора. Той ще отвори портата, за да можеш да говориш. Не бива да я поглеждаш. Ако решиш да я погледнеш, ще те убият. – И добави по-тихо: – Само че ако Сафира реши да се намеси в твоя полза, присъдата може да бъде отменена и вместо това тя може да реши да те кастрират, така че да останеш в двореца като неин слуга.

Боренсон се изкиска. Никога не беше виждал жена с повече от десет дара на обаяние, дори не беше и помислял за такава възможност, но разбираше опасността. Един мъж, получил обаяние, можеше да е ужасно красив, но Боренсон никога не беше изпитвал сексуално влечение към мъже – остана хладен дори пред смайващата красота на Радж Атън, – макар да познаваше други, които не можеха да се похвалят със същото. Така че никога не му се беше налагало да се бори с чувствата си, когато погледне някой лорд.

Понякога, щом погледнеше кралица или висша дама с няколко дара на обаяние, му се налагаше да се пребори с определени неблагоприятни изкушения. Женското обаяние му въздействаше много по-силно от мъжкото. Но макар да обожаваше жените, винаги беше чувствал, че висшите дами с по няколко дара на обаяние стоят над него – те бяха толкова красиви, че чак не приличаха на хора. Сафира с нейните стотици дарове явно бе изключително изкушение.

– Удоволствието ще го пропусна – каза Боренсон. – Все пак съм привързан към яйчицата си.

– И аз не бих искал да ми ги речат – каза Пашук.

Боренсон се ухили, а Пашук махна на стражите. Те завъртяха макарата и почнаха да вдигат портата.

– Стисни си здраво очите – предупреди го Пашук и коленичи. – Примижи, та стражите да се уверят, че не гледаш. Тъй като си северняк, може да потърсят повод да те убият. Всъщност могат да ти предложат превръзка, но може да решат и да си оставят вратичка да ти речат главата.

Боренсон стисна здраво очи. В различните страни дворцовите

обичаи бяха различни. Трудно беше да се определи положението на Сафира. Като жена от кралския харем, статутът ѝ не беше съвсем равен на кралица. До нея нямаше да има Дни. Но от друга страна, тя беше фаворитката на Радж Атън, диамант, който той бе скрил от целия свят.

Реши да се държи с нея като с кралица. Смъкна се уморено на ръце и колене върху горещите, облени от слънчевите лъчи камъни така, че носът му се изравни с лазещите по тях мравки.

Беше трудно изпитание, особено с безезниците.

За негово изумление, когато Сафира проговори, ясният ѝ глас стигна до ушите му на роуфхейвънски, с много лека следа от акцент.

– Добре дошли, сър Боренсон – каза тя. – Никога не сме имали посетител от Роуфхейвън. Удоволствието е изключително. Радвам се да видя, че приказките, че по света има хора с бяла кожа и огън за коса, са верни.

Той се вслуша напрегнато в гласа ѝ. Беше мек и чувствен, мелодичен и удивително дълбок. Помисли си, че Сафира трябва да е елегантна жена, с десетки дарове на глас. Нещо повече, след като говореше роуфхейвънски толкова съвършено, без дори да е виждала човек от неговите владения, към даровете ѝ сигурно бяха прибавени и дарове на ума.

Сафира се приближи и той чу шумолене на коприни. За няколко мига сянката ѝ падна върху него, преграждайки слънчевите лъчи, и той подуши екзотичен парфюм. Не каза нищо, тъй като все още не му беше дала позволение да говори.

– Какво е това? – попита тя. – Имате кафяви петънца по страните! Да не би да са татуировка?

Боренсон едва не се разсмя. Явно не беше научила езика добре. След като вече му бе задала въпрос, имаше право да проговори.

– Петънцата са естествени, ваше величество. Наричат се „лунички“.

– Лунички ли? Та това са просто точки. Защо да са лунички?

– В Роуфхейвън ги наричат така, ваше величество. Не знам защо.

Боренсон чу шляпането на малки крачета – идваха деца.

– Сър Боренсон – каза Сафира, – моите деца са любопитни. Никога не са виждали човек от Роуфхейвън и естествено се страхуват. Най-големият ми жив син моли за разрешение да ви докосне. Възразявате ли?

Едва предния ден Боренсон беше домъкнал главата на халата пред портите на замък Силвареста. Деца и дори много стари хора се бяха събрали да я разгледат. Жени бяха пипали жилавата като гума сива плът и бяха пищели, къде на смях, къде от ужас. Сега, разбра той, децата щяха да правят същото с него.

„Толкова много убийци ли сме прасали в това кралство – зачуди се той, – че толкова ги плаша?“

Но отговорът, разбира се, беше „да“. Тези деца бяха родени тук, скрити през целия си живот. И не един свободен рицар, ако научеше за този „най-голям жив син“, щеше да реши, че момчето е подходяща мишена. Всъщност, зачуди се Боренсон, какво ли се беше случило с най-големия *нежив* син?

– Нямам нищо против децата ви да ме пипнат – отвърна той. – Макар да съм свободен рицар, няма да ги нараня.

Сафира заговори бързо и тихо на момчето и детето простена от ужас като разбра, че Боренсон е свободен рицар. С колебливи стъпки се приближи и плахо го докосна по плешивото петно на темето, след което побягна. Боренсон чу стъпките на по-малко дете, което дотича и също го пипна. Накрая дойде някакъв съвсем дребосък, едва ли на повече от една-две години, сграбчи го за косата и го потупа като коте.

Три деца, разбра Боренсон. Джюриим беше казал, че Сафира била фаворитката на Радж Атън от пет години. Не си беше позволил да мисли дали му е родила дете, камо ли три.

По заповед на майка си най-малкото дете се отдръпна.

– Носите послание за мен, и подарък? – попита Сафира.

– Да, ваше величество – отвърна Боренсон. Даваше си сметка, че се държат с него с известна враждебност. Обичаят диктуваше тя да му предложи храна и пиене преди да го попита за целта на гостуването, въпреки че това бе неофициален жест. Но Сафира не му предложи храна. – Дойдох от Хиърдън с подарък и послание от Габорн Вал Ордън, Земния крал.

Последва дълга пауза. Сафира си пое дълбоко дъх. Боренсон разбра, че тя не е и чула тук, в това отдалечено кътче на земята, че в Хиърдън се е въздигнал Земен крал.

– Но Хиърдън се управлява от крал Силвареста, нали? – попита Сафира.

– Ние сме във война – отвърна Боренсон. – Вашият съпруг нападна.

– Но той не трябваше да убива крал Силвареста! – каза Сафира. – Аз му забраних. Той ми обеща да го пощади. Силвареста е приятел на баща ми!

Въздухът излезе трудно от дробовете на Боренсон и той се закашля от изненада. Вярно беше, че Радж Атън бе проявил необичайна милост, като беше взел неговия дар на ума вместо живота му. Но и в най-необузданото си въображение Боренсон не си беше представял, че влиянието

на една жена е могло да причини тази снизходителност.

Сега той започна да се чуди. Беше мислил, че начинанието му е глупаво – да тръгне да говори със Сафира по настояване на Габорн. Не беше ли се изразил много вярно Пашук, когато предположи, че Габорн е едно слабо същество, след като слуша женски съвети?

Но изглеждаше, че Сафира наистина би могла да склони Радж Атън.

– Ваше величество – призна Боренсон. – Вашият съпруг остана верен на думата си и не уби крал Силвареста.

– Можете ли да ми кажете името на воина, който го е убил? – попита Сафира. – Ще се погрижа да бъде наказан.

Боренсон не посмя да изрече истината. Не посмя да каже: „Аз, коленичилият пред вас, убих крал Силвареста“. Само се надяваше лицето му да не се изчерви от смущението и да го издаде.

Затова той отклони въпроса.

– Не мога да ви кажа, ваше величество. Знам само, че Габорн Вал Ордън сега е в Хиърдън и че той е избран от Земята да стане неин крал.

Сафира помълча.

– Габорн Вал Ордън – принцът на Мистария – претендира, че е Земен крал?

– Истина е, ваше величество – каза Боренсон. – Духът на самия Ерден Геборен се появи начело на десет хиляди души и короняса Габорн с листа.

Тя се извърна и започна да вика на стражите. Боренсон успя без усилие да разбере въпроса ѝ: „Защо не ми казахте?“ Евнусите започнаха да се извиняват. Сафира отново насочи вниманието си към Боренсон.

– Това е сериозна новина. И вие твърдите, че Земяния крал ми е изпратил подарък и послание?

– Да, ваше величество – отвърна Боренсон, отвори торбата със силарите и леко ги сложи на земята, за да не се очукат в камъните. – Той ви предлага дарове на обаяние и на глас.

Сафира си пое дълбоко дъх, смаяна от толкова многото силари. Дарът беше впечатляващ.

– А посланието му е следното. Габорн наскоро се ожени за Йоме Силвареста, така че сега по брачна линия той е братовчед на вашия съпруг. Има вести за хали, нападащи южните предели на Мистария и Картиш. Земяния крал желае да спре войната с Радж Атън и ви моли да му предадете следното послание: „Макар да мразя своя братовчед, врагът на моя братовчед е мой враг“.

Сафира отново вдиша дълбоко от изумление – беше звук на неподправен възторг. Сър Боренсон зачака отговора ѝ. Тя разбираше за какво я молят. Разбираше, че ще трябва да използва силарите и да отиде до фронтната линия, чак в Роуфхейвън.

– Мъжете, които убиха моя син, искат примирие? – попита Сафира.

Боренсон изруга наум. Джюрийм не му беше казал нищо за убит син.

– Да, искаме го – отвърна Боренсон, сякаш самият той беше донякъде отговорен за смъртта на сина ѝ.

– Ако съпругът ми се съгласи – попита Сафира, – означава ли това, че ще престанете да изпращате свободни рицари срещу нас? Ще престанете ли да избивате нашите Посветители и членовете на кралската фамилия? Има ли толкова власт Земния крал?

Боренсон се поколеба. Тук в Индопал беше обичайно да се настоява на условия, когато се сключва сделка, с надеждата да се получат по-силни гаранции. Жената искаше потвърждение, че тя и децата ѝ няма повече да са изправени пред страха да бъдат убити от свободните рицари. Искането ѝ беше честно.

Но Габорн беше отказал да Избере Върховния маршал на свободните рицари, въпреки че Върховният маршал му бе предложил да помогне на войските му. Можеше ли Габорн наистина да претендира за власт над свободните рицари?

Отговорът беше и „да“, и „не“. В момента Габорн нямаше власт над тази сила, но можеше да я наложи, ако решеше.

Все пак Сафира нямаше да иска да чуе „не“. Можеше ли той да ѝ обещае безопасност? Щеше ли Габорн да предложи да Избере Върховния маршал, ако това щеше да гарантира примирието?

Какво толкова беше видял Габорн в сърцето на Върховния маршал, че да пожелае смъртта му?

Боренсон се почувства сигурен, че каквито и скверни дела да беше извършил Скалбейрн, Габорн щеше да го Избере, след като разбере какъв е залогът. Отговорът беше „да“.

– Командването на свободните рицари беше предложено на Земния крал – отвърна Боренсон, заобикаляйки истината. – Габорн Вал Ордън ще осигури мира.

– Къде е сега съпругът ми? – попита Сафира. Боренсон отбеляза, че не за първи път тя го нарече „съпругът ми“. Значи наистина беше омъжена за него. Всъщност тя беше нещо повече от любима конкубинка, тя беше кралицата на Индопал.

– Преди два часа Радж Атън изби Посветителите в Синята кула в Мистария – каза Боренсон. – Вярвам, че в този момент прпуска с все сили, за да избие войските на херцог Палдейн, които са се струпали в Карис.

Сафира отново вдиша дълбоко. Явно разбираше колко много зависи от нея. Сега цяла нация зависеше от милостта на съпруга ѝ, като осъден, положил главата си на пъна под острието на бравата. Точно в този момент Радж Атън сигурно се носеше като вихър към Карис. Бравата падаше и може би единствено тя бе в състояние да я спре.

– Карис е далече – каза Сафира. – Ако ще трябва да взема дарове и да отида там, трябва да побързаме.

– Моля ви, направете го – каза Боренсон.

Тя въздъхна дълбоко, сякаш премисляше. Накрая заговори с нотка на отчаяние:

– Моят господар взе на служба при себе си повечето от дворцовата стража. Нямам никой, който да ме придружи до Карис, никой освен личната ми охрана, който да ме води по пътя, и се боя, че ще ми е нужно напътствието на войник от Мистария.

Това, което предстоеше, уплаши Боренсон. Разбира се, тя щеше да има нужда от него. Кохорта ездачи, идващи от Индопал, щеше да се озове пред риска от засада от страна на мистарийските войски. А той много добре разбираше, че дори Сафира да носи мирно знаме, войниците по границите едва ли ще приемат такова примирие с повече охота от индопалските стражи.

Имаше нужда от него. Беше си представял, че тя ще тръгне с хилядна войска, че след като ѝ предаде посланието си, ще го пуснат на свобода.

Сафира въздъхна, тежко и със съжаление.

– Пашук, сър Боренсон, бихте ли ме придружили до Карис? Знаете цената. Бихте ли приели да ми служите?

Боренсон се замая. Разбира се, той беше най-добрият ѝ избор за водач, единственият избор, ако тя трябваше да стигне жива до Карис. Но цената?

Беше женен само от дни. Обичаше жена си.

Да се откаже от мъжеството си! Дори само от мисълта за това му прилошаваше. Нещо по-лошо, тази мисъл го изпълваше с усещане за неутешима загуба. Никога няма да може да се люби с Мирима.

„Мога ли да го направя? Смя ли, дори да е заради Мистария?“

Пашук отговори пръв. Отговорът му беше съдържан, но изречен с

увереност.

– Ще го направя, ако така е угодно на ваше величество.

Боренсон се опита да се измъкне.

– Ваше величество – извини се той, – боя се, че няма да мога. За разлика от Пашук, аз нямам дарове на мускул или на жизненост. Ако се откажа от мъжеството си, няма да мога да яздя кон повече от шест разрача, камо ли шестстотин мили!

Пашук беше Непобедим, с дарове на жизненост и мускул. Той можеше да пожертва мъжеството си и макар че ездата щеше да е болезнена, вероятно щеше да се справи. Но за Боренсон това щеше да е непосилно.

– Разбира се – каза Сафира, – ще бъда милостива към вас. Ще отложа изискването, докато не стигна до своя господар.

На бързи коне, прецени той, щяха да стигнат в Карис до утре призори.

Утре призори щеше да се наложи да плати цената. Стига да се съгласеше.

Беше ужасно. Но той все пак беше воин на Мистария, отраснал и отгледан за битки, и народът му имаше нужда от него. Избор нямаше.

– Ваше величество, ще го сторя – промълви той, горд, че гласът му не трепна.

– Тогава, Пашук, сър Боренсон, погледнете ме – каза Сафира.

Боренсон вдигна колебливо очи от плочите. Погледът му се задържа първо на децата. Пред него стоеше красиво четири или петгодишно момче, с фино изваяни черти и очи, тъмни като на Йоме Силвареста, но с по-тъмна кожа от нейната. Беше облечено царствено, в костюм от извезан със златни ширити червен памук, с перли, и гледаше свирепо, застанало до тригодишната си сестра и още по-малкото си братче.

Децата се бяха сгушили до майка си, както можеше да се очаква от изплашени деца. Боренсон бегло забеляза красивия фонтан зад нея в празния двор, както и снажните Непобедими – личната ѝ охрана, – застанали отзад.

Защото единственото, което можеше да гледа, бе Сафира – крехка жена с кожа, тъмна като абанос, и с гъвкава като на сърна снага. Единственото, което съществуваше, беше Сафира. Не чуваше дори учестения пулс на сърцето си, нито собствения си дъх.

Да се каже, че красотата ѝ е изключителна, щеше да е безсмислица. Никое цвете нямаше да изглежда толкова мило и нежно. Никоя звезда в нощното небе не можеше да изпълни човек с такъв безнадежден

копнеж. Никое слънце не би изгряло като нея. Боренсон впи очи в нея – пълно, изцяло. И се изгуби.

Всеки мускул по тялото му се стегна и той усети, че се е задъхал, че е забравил да диша. Не можеше да затвори очи, не смееше дори да примигне.

Когато Сафира проговори, той дори не разбра какво поиска. А когато събра децата си и ги поведе към палата за да си вземе даровете, неволно се надигна, жаден да я последва, но Пащук го спря.

– Не може да влезеш – изрева Пащук в ухото му. – Вътре има и други конкубинки.

Боренсон се опита да се измъкне от ръката на Пащук, но вече нямаше дарове на мускул. Не притежаваше и една десета от силата на Непобедимия.

Така че залитна замаян към фонтана и се задоволи с мисълта, че би могъл да седне и да почака Сафира да се върне.

Не съжали за сделката. Изобщо не го интересуваше, че само след ден ще се наложи да заплати цената за това, че е погледнал Сафира. Струваше си. Цената си струваше.

За това приседна като последния окаяник на ръба на хладния фонтан и зачака. Сънят го обори. Но докато заспиваше, той осъзна три неща.

Първото беше, че вече нямаше нужда да го държат в белезници. Сега той беше пленник, роб на Сафира, какъвто щеше да е всеки мъж на негово място.

Второто, което осъзна, беше, че Сафира изобщо не е това, което бе очаквал.

Радж Атън беше мъж на тридесет и няколко години, състарен много повече поради многото си дарове на метаболизъм. И бързо се превръщаше в старец.

За това Боренсон естествено беше заключил, че Сафира трябва да е жена в зряла възраст. Но тази красавица, тази майка на петгодишен син... все още самата тя беше дете.

Сякаш не бе на повече от шестнадесет години.

От тази мисъл го заболя. Знаеше, че в Индопал жените често се омъжват млади, много по-млади, отколкото в Мистария. Но Сафира не можеше да е била на повече от единадесет, когато Радж Атън за пръв път бе легнал с нея.

Дори тук това беше на границата на скверното.

Ето защо третото нещо, за което Боренсон си даде сметка,

произтичаше от първите две. В яростта си, толкова свирепа, че палатът почервения в очите му, той мълчаливо се закле, че – мир или не – ще намери начин да направи Радж Атън евнух преди да го убие.

Изгубен в мъглата

„Толкова пари дадох за един добър кон, а сега просто трябва да го убия“ – помисли Роланд, докато препускаше към Карис, преследван от рицарите на Радж Атън.

Бойният му кон изтрополи по някакъв дървен мост и препусна сред полята. Пъхтеше, сякаш всеки дъх му беше последен. Ушите му бяха клепнали, на устата му се беше насъбрала пяна и капеше от юздата. Подсиленият кон с лекота пробягваше по шейсет мили в час, но Непобедимите ги догонваха.

Конят на барон Пол се беше отвял напред, на половин миля от Роланд. Препускаше по един хълм. Пол беше далеч напред и нямаше за какво да се тревожи.

По майчина линия Роланд произхождаше от семейство на корабостроители. Зачуди се дали няма да набере повече скорост, ако изхвърли нещо. Но нямаше нито доспехи, нито оръжие; всъщност нямаше нищо и в дисагите си. Беше дал на зелената жена тежкото си наметало от меча кожа. Само кесията му беше пълна със злато. Макар никога да не беше изпитвал сантиментална привързаност към богатството, реши, че по-скоро ще умре с него, отколкото без него.

Единственото, което всъщност му натежаваше, беше късият меч, даден му от барон Пол, но той прецени, че може би ще е по-добре да е в ръката му, отколкото не.

Затова препускаше и пришпорваше коня.

Карис беше само на осем мили, загърнат в гъста мъгла; вече се виждаха кулите му, издигащи се над мъглата.

Той погледна назад. Непобедимите го догонваха, деляха ги само двеста крачки. Първите двама бяха изпънали късите си лъкове, готови да стрелят. Роланд се понесе по склона към билото; конят му за миг сякаш полетя, после копитата му отново затрополяха по черния път.

Подсиленият кон стъпи встрани, за да избегне дълбокия коловоз. Само това спаси живота на Роланд, защото точно в този момент две стрели избръмчаха покрай рамото му, като пропуснаха целта само на стъпка. Конят се втурна към малка горичка дъбове.

Роланд се надяваше, че пътят ще започне да лъкатуши, защото тогава дърветата щяха да му предложат повече прикритие. Препусна към горичката и пак погледна назад.

Непобедимите спряха на билото и утринното слънце просветна отразено от шлемовете им.

Погледнаха към гората, след което обърнаха конете и тръгнаха назад.

Роланд се зачуди. Дали не се бяха уплашили от засада? Може би сред дъбовете се криеха приятелски войски?

Или може би ги пазеха други патрули на Радж Атън. Така че той продължи да препуска, но не видя никого – нито приятелски войник, нито противник.

Излезе от гората и огледа виещия се път. От барон Пол нямаше и помен. Широкият път водеше нагоре през хълмовете, през някакво малко селце. Отляво имаше жив плет, отдясно – каменни огради. А от барон Пол – ни вест, ни кост.

„Изгубил съм го“ – помисли Роланд.

В гората беше зърнал две пътеки, отклоняващи се неизвестно накъде. Барон Пол, изглежда, беше тръгнал по едната, но по коя – Роланд не знаеше и нямаше намерение да се връща.

Продължи да язди през хълмовете, после мина през селото. Пътят се спусна стръмно сред облак гъста мъгла. Вече беше близо до Карис, само на пет мили. И ако Пол беше прав, тази мъгла криеше приятелски войници, войниците на херцог Палдейн.

След като навлезе десетина крачки в гъстия облак, разбра, че Пол е прав: тази мъгла не беше естествена.

Никога не беше виждал толкова гъста мъгла, дори в Дворовете на прилива. Мъглата беше гъста като масло и макар само допреди няколко крачки утрото да беше светло и топло, тук изведнъж стана мрачно и хладно като в нощ. Не можеше да види дори пътя под краката си.

Побоя се да не би конят му да се спъне в някоя издатина, затова се смъкна от гърба му. Приклекна и се взря в земята, но и така едва успя да различи пътя в краката си и тревата отстрани.

Поведе коня през непрогледната мъгла.

Беше видял издигащите се над мъглата кули на Карис и беше преценил, че дотам няма повече от пет мили.

Но след като слезе от коня и продължи да го води с часове през бялата пустош, съвсем се обърка.

Трудността с намирането на върната посока многократно се

увеличаваше, щом влезеше в някое градче или село, защото тогава пътят се разклоняваше накъде ли не, и на два пъти той се улови, че обикаля около едно и също място.

Пътят се виеше като змия и след около три часа той разбра, че се е отклонил някъде, защото определено беше изминал повече от пет мили.

През цялото това време не забеляза нито един войник на Мистария, нито един защитник. Мъглата на един воден чародей можеше да скрие сто хиляди войници покрай пътя на разстояние един изстрел с лък, но той така и не забеляза нито един.

Безпокоеше се за Ейвран. Знаеше, че детето е изплашено до смърт, и се ядосваше, че като последен глупак го е оставил само.

А и честно казано, даваше си сметка, че не по-малко се безпокои за зелената жена. Тя не му беше направила нищо лошо – е, само дето се опита да му изсмуче кръвта. Но чувствата му към нея далеч надминаваха простото състрадание.

Не знаеше точно как да го изрази. Тя беше красива като истинска Владетелка на руни. Макар да не беше заваян момък, Роланд разбираше, че красотата ѝ го привлича.

Но пък се съмняваше, че би могъл да се влюби в жена с нокти като на хищна птица и със зелена кожа.

Нито пък можеше да твърди, че го привлича силата на характера ѝ. Доколкото можеше да съди, тя изобщо нямаше характер. Не знаеше доколко притежава вярност, или благотелност, или увереност, или каквато и да било друга човешка добродетел.

Но едно нещо можеше определено да каже за зелената жена: предния ден той беше открил, че се чувства... в безопасност, когато тя е до него.

А освен това имаше чувството, че и тя се нуждае от него, нуждае се от ума му и от съветите му; беше ѝ нужен, за да я научи на името на синия цвят, как да носи обувки и как да язди кон.

Никоя друга жена досега не беше му се струвала толкова великолепна и в същото време – така уязвима.

За него тя беше непроницаема като мъглата. Самата загадка около нея го привличаше.

И той се закле, че веднага щом предаде съобщението на херцог Палдейн, ще се върне и ще потърси Ейвран и зелената жена.

Роланд не хранеше илюзии за себе си. Не вярваше, че зелената жена може да го обикне.

В края на краищата той беше един нищожен човек – всички му го

казвах. Жена му непрекъснато му го беше натяквала. Кралят му беше решил, че не го бива за нищо друго, освен да си даде дара на метаболизъм. Не отбираше нито от писмо, нито от четмо, и да се бие не можеше.

Сети се за Габорн и си даде сметка, че изобщо не се беше замислял как да реагира на издигането на Земен крал.

Сега разбра, че е все едно. Никой Земен крал нямаше да Избере човек като Роланд Боренсон, човек, на когото не бе останало нищо, което да предложи. А това означаваше, че краткият и горчив живот на Роланд щеше да си остане точно такъв – кратък и горчив.

Когато най-после успя да се изтътри от мъглата, откри, че съвсем се е изгубил. Слънцето отдавна беше преваляло и той все още можеше да види кулите на Карис в далечината, на около пет мили. Но странно как беше подминал замъка, защото сега Карис се падаше на юг.

Спря. Ризата му беше мокра от мъглата, толкова подгизнала, че той я свали и я изстиска – водата се изсипа в калта пред краката му. После отново я навлеche и се затътри обратно в проклетата мъгла. Зачуди се дали няма да вижда по-добре, ако запали факла.

След час отново излезе от мъглата и пак беше далече от Карис, само че този път западно. Вече беше късен следобед.

Стисна зъби и отново влезе в гадната мъгла, в сивия сумрак, като се закле тоя път много да внимава накъде върви.

Не беше стигнал далече, може би беше изминал около две мили, когато чу вляво от себе си звън на камбана – шест пъти. Ставаше късно и Роланд унило си даде сметка, че съобщението, което трябваше да предаде до изгрев слънце, ще пристигне чак вечерта. Беше загубил цял ден в мотаене из тази проклета мъгла.

Намери някакъв водещ наляво път и след около миля чу благословените звуци на живия замък: кънтежа на ковашки чукове, ругатните на някакъв лорд, който се караше на васалите, че не са укрепили добре стените, кукуругането на петли с последните лъчи на слънцето.

И освен всичко това чу грака на врани, гукането на гълъби и кръсъка на чайки.

Остави се ушите му да го поведат към града и намери някакъв тесен път, минаващ по насип. Разбра, че е провлак, защото чу плисъка на вода от двете страни на пътя, а мъглата изведнъж замириса на водорасли.

Накрая стигна до грамадна каменна порта.

Мъглата беше толкова гъста, че когато приближи до портата, никакъв страж не излезе да го посрещне – защото и те не го виждаха по-

добре, отколкото той – тях.

– Ей, има ли някой? – извика Роланд.

Отгоре изкънтя басов смях.

– Има. Милион сме. Кого по-точно търсиш?

– Имам съобщение за херцог Палдейн – отвърна Роланд и се почувства глупаво. – Писмо от барон Хейбърд, от цитаделата Хейбърд.

– Добре. Ела при малката порта, та да те видим.

Роланд тръгна покрай железната врата вдясно и стигна до една тясна кула с амбразури за стрелци и няколко дупки за пиконосците. Надникна през една от дупките и успя да надникне в кулата. Горяха факли и вътре седяха поне двацет мъже. Един го видя, замахна на шега с пиката си към него и му изрева:

– Бау!

Роланд тръгна още наляво и стигна до малка арка с няколко стражи, които го чакаха. В мъглата не можа да ги види много добре – бяха само смътни сенки.

– Ще прощавате, ама не мога да видя дори краката си в тая мъгла.

– Ще предам на чародеите поздравленията ти – каза старшият на стражата, взе писмото от ръката на Роланд и огледа печата. – Печатът е счупен.

– Аз всъщност не съм вестоносец – призна Роланд. – Намерих вестоносеца мъртъв край пътя и взех писмото. Трябваше да го отворя, за да разбера къде да го занеса.

– Умник си – каза командирът на стражата.

После отвори вратата на портикула и подкара Роланд през подвижния мост към втори барбикан, после – до трети. Всеки следващ каменен портал беше с все по-силна отбрана. Отдолу бяха поставени на позиции мъже с бойни чукове и пики, а отгоре по стените се виждаха заплашителните силуети на стрелци и метателни машини.

Мъглата беше толкова гъста, че Роланд не можеше да види водата от двете страни на мостовете, макар да я надушваше и да чуваше плясъка ѝ в каменните брегове на рововете.

Докато обикаляше миля след миля из мъглата, Роланд беше започнал да се тревожи, че замъкът е съвсем незащитен. Не беше видял и един войник на пост по пътищата.

Но след като се озова вътре, стана ясно, че е пълно с войска. В междинните полоси бяха вдигнали биваците си хиляди рицари, а стените направо гъмжаха от войници.

Но едва след като мина през третата полоса и навлезе в укрепления

град, той започна да си дава сметка колко много хора са потърсили спасение тук. Когато стражът на стената му каза „тук сме милион“, Роланд го беше взел за шега.

Все пак Карис представляваше голям остров, точно както го беше видял отдалеч. По дебелите външни стени стърчаха многобройни стражеви кули, а отбраната вътре в самия град включваше укрепени имения и малки крепости. Улиците бяха пълни с босоноги хлапета, жени с угрижени лица и войници, войници, войници – гъмжаха навсякъде.

Врани, чайки и гълъби бяха накацали по всеки покрив. Миризливи кози дъвчеха ниско окачено пране; боязливи ярки притичваха в краката му; гъски се поклащаха и съскаха; коне цвилеха в конюшните, а кравите стояха по улиците и кротко преживяха.

Огромното множество от хора и животни, събрани толкова нагъсто, излъчваше тежка, непоносима миризма. Само след няколко минути ходене сред тази воня на Роланд му се допря да избяга на някоя от кулите или стените... или още по-добре да се махне оттук и да намери Ейвран и зелената жена.

Стражите го придружиха през града до главния двор на замъка, а оттам до цитаделата на херцога – огромна кула, която се издигаше над всичко наоколо.

Вътре беше като в кралски дворец. Всички врати, столове и маси бяха излъскани до блясък. Декоративните месингови стойки за лампи по стените бяха с глобуси от скъпо стъкло от Ашховън. Килимите бяха дебели и меки, а боядисаните стени бяха изкусно изрисувани с поля с червени макове.

Херцогът, грубоват мъж с тясно лице, беше събрал около себе си на най-горния етаж на кулата съветници, които Роланд познаваше. Бяха мъже, дали дара си на ум на крал Ордън, и бяха Възстановени в Синята кула преди седмица.

Един от съветниците кимна към стоящия наблизо кралски вестоносец и каза:

– Щом Земния крал ни е заповядал да бягаме, значи трябва да бягаме.

Но херцог Палдейн удари с юмрук по дъбовата маса.

– Имам да се погрижа за четиристотин хиляди цивилни, а войските на Радж Атън са ни обкръжили. Не мога да им наредя да бягат! Непобедимите ще ги изколят просто за забавление.

Старият съветник Джеримас поклати побелялата си глава.

– Щом Земния крал ни е предупредил, трябва да го послушаме,

милорд.

– Какво да послушаме? – попита херцог Палдейн. – Посока не ни е дал. Да бягаме? Някъде да бягаме? Как? Кога? От какво?

– Държете се така, все едно сте убеден, че стените на Карис могат да ни защитят – каза старият Джеримас. – Голяма вяра залагате в камъка, и то след всичко, което се случи. Може би трябва да вложите повече вяра в своя крал.

– Вярвам аз на краля – възрази Палдейн. – Но защо той ме обременява с противоречиви заповеди?

Светниците изглеждаха угрижени. Роланд разбра, че имат много въпроси и недостатъчно отговори. Изглеждаха така, сякаш вече са победени.

Херцогът вдигна глава, видя Роланд и зяпна от изненада.

– Сър Боренсон? Какво правите тук? Носите ли някакво по-точно указание от краля?

– Не – отвърна Роланд. – И не съм сър Боренсон, макар че сме роднини.

Подаде кесията с писмото на херцога, а той разви свитъка, прочете го и му го върна с краткото „Благодаря“.

Хали бяха превзели цитаделата Хейбърд, а херцог Палдейн даже не мигна.

– Милорд? – попита Роланд.

– Знам – каза херцогът. – Барон Пол ми донесе същото съобщение преди няколко часа. Нищо не може да се направи. Ние сме под обсада, а кралските вестоносци ме молят да побягна ей така!

– Обсада ли, милорд? – изненадано попита Роланд. Радж Атън не беше придвижил обсадни машини към стените. Всъщност неговите войски бяха на много мили оттук.

– Да, обсада – повтори херцогът, сякаш Роланд беше идиот.

– Милорд – каза Роланд. – Надявах се да напусна замъка. Оставих едни приятели да се скрият на юг, едно малко момиче, което има нужда от помощта ми. – Искаше му се и да помоли за правото да стане настойник на Ейвран, но прецени, че моментът не е подходящ.

– Никой не може да напусне – каза херцогът. – Прекалено опасно е, а и след като Синята кула беше унищожена, стените ни са ужасно отслабени откъм защитници.

– Синята кула? – попита изумен Роланд.

Херцогът кимна и се навъси.

– Всичко, до последния камък.

Роланд преглътна. Беше служил двайсет години като Посветител в Синята кула. Можеше сега да е убит там, в съня си. Беше се спасил тъкмо навреме.

Но без подсилени войници по стените на Карис онези, които бяха загинали в Синята кула, можеше да се окажат щастливци.

– Но как е паднала? – осмели се да попита Роланд.

Палдейн сви рамене.

– Не знам, но доколкото мога да съдя, преди четири часа всички в кулата са били избити. – Огледа критично Роланд. – Много приличаш на Боренсон. Каж ми, имаш ли опит във война?

– Аз съм касапин по занаят, милорд.

Херцог Палдейн изсумтя, после погледна късия меч на кръста му и каза:

– Вече си страж. Поемаш южната стена – между петдесет и първа и петдесет и втора кула. Кормиш всеки човек или звяр, който прехвърли стената. Ясно? До съмване тук ще падне здраво клане и един касапин ще ми е от полза на стената.

Разкрит заговор

Ерин Конал стигна до замъка Гроувърман на река Уайнд, но нямаше на какво да се радва. Вярно, Габорн се беше съвзел от припадъка си преди час и беше съобщил добрата вест: Сияйният на мрака бе мъртъв – или поне обезтелесен и много по-безопасен.

Но Ерин беше останала без коня си, а принц Селинор беше ранен. Кожата на врата му бе изгоряла и подута. С даровете си на жизненост, принцът щеше да оживее, но възстановяването му нямаше да е лесно. Докато Ерин го измъкваше изпод горящите дървета, болката от раните му го караше да скимти и да плаче като дете. Скоро след това беше изпаднал в безсъзнание и се наложи един от хората на херцог Гроувърман да го качи на седлото зад себе си.

Ерин влезе след един рицар от Джоник в двора пред цитаделата на херцога. Още с влизането си разбра, че не е първата, пристигнала тук – съвсем не.

Стотици рицари вече бяха пристигнали и празнуваха. Слугите на Гроувърман бяха изнесли в двора кошници с хляб, а слугинчетата наливаха ейл. Покрай източната стена горяха огньове и десетки ратайчета въртяха шишове с телешко. На една тераса свиреха менестрели, а един

викач при градската порта приканваше всички с викове:

– Яжте на корем, господа! Яжте, не се притеснявайте!

Херцогът не пестеше нищо за армията на Земния крал. Но на Ерин не ѝ беше до ядене.

Тя отиде да потърси Селинор. Хората на Гроувърман го бяха положили върху конски чул до една стена. Покрай стената растяха маргаритки и белите им цветчета се бяха разтворили широко за нощния въздух и за мушиците, хранещи се с нектара им. Един войник се беше навел над Селинор и се мъчеше да налее уиски в гърлото му.

– Пийте, сър – подканяше го рицарят. – Ще облекчи болката.

Но Селинор беше стиснал зъби и със сълзи на очите извърщаше глава. Рицарят се помъчи да извърне главата му и да го накара да отпие насила, явно убеден, че принцът не е с ума си.

– Аз ще се оправя с него – каза Ерин. – Маков сок ще е по-подходящ.

– Може би. – Рицарят сви рамене. – Макар че не разбирам защо ще предпочете горчивия мак пред сладкото уиски.

– Намерете лекар и го помолете за мак – каза Ерин, коленичи до Селинор и избърса челото му. Беше се изпотил и я гледаше с изпълнени с болка очи.

– Благодаря ти – едва едва прошепна той.

Земния крал му бе повелил да се откаже от пиенето. Сега Ерин се увери, че той е готов да го направи.

– Няма за какво – отвърна тя и сложи ръка на челото му. Той като че ли заспа.

На моменти проговаряше несвързано, сякаш потънал в кошмари. Веднъж извика насън и се опита да я избута.

Но след малко се събуди. Очите му се бяха изцъклили от болка, челото му плуваше в пот.

– Земния крал е изгубил даровете си. Чух, че някой го каза. Вярно ли е?

– Да – отвърна Ерин. – Сега е обикновен човек – ако един Земен крал може да се нарече „обикновен“.

– Значи човек може да го види без обаянието му. Ти видя ли го?

Беше го видяла тази вечер на път към замък Гроувърман, дълбоко заспал. Младежът не беше чаровник дори с дара си на обаяние. Изглеждаше съвсем обикновен.

– Видях го със собствените си очи – отвърна Ерин. Мислеше, че Селинор просто блънува.

Тя го потупа по бузата, за да се свести, и забеляза, че носи на шията си сребърна верижка със сребърен овален медальон с капаче.

Веднага разбра какво е това – медальонът на вричането. Много благородници поръчваха на някой художник да изрисува миниатюрен портрет на детето им и след това портретът се слагаше в такъв медальон. След това медальонът се изпращаше в далечни земи, за да бъде показан на родителите на предполагаемата годеница или годеник, така че благородниците да могат да изберат подходяща партия за своя син или дъщеря, без дори да са виждали с очите си въпросната личност.

На такива медальони не можеше много да се вярва. Художниците обикновено не изобразяваха недостатъците на детето и наблюдаваха на красотата му дотолкова, че образът на медальона съвсем слабо приличаше на оригинала.

И все пак такива медальони често събуждаха романтични чувства. Ерин си спомни, че когато беше на дванадесет години, майка ѝ ѝ беше показала лика на един млад лорд от Интернук. Беше носила медальона му няколко месеца, изпълнена с мечти за прелестния русокос момък, докато не стана ясно, че момчето също е видяло нейния лик на медальона ѝ за вричане и не се е впечатлило особено.

Селинор бе твърде голям, за да бленува по някакво дете на медальон. Беше поне на двадесет и пет и беше нормално отдавна да е женен. Но пък Ерин си даваше сметка, че никоя благоразумна млада дама не би го приела за съпруг.

– Какво, татко? – представи си тя как пита някое дванадесетгодишно момиче. – Искате да се омъжа за пияницата на Южен Кроудън?

– Не за момчето – щеше да отвърне бащата. – Само за кралството. И докато той се напива и бърза да се вкара в гроба, ще наплоди копелета на всяка кръчмарска слугиня в три кралства околоръст. И след като ги избиеш всички тия копелета, Кроудън ще бъде твой.

Не можеше да си представи, че едно нормално момиче ще приеме с радост такава партия.

Но ето че Селинор носеше медальон на вричане като някое поболяло се от любов момче.

Зачуди се кое ли дванайсетгодишно момиче е привлякло въображението му. Погледна крадешком Селинор, който лежеше и дишаше тежко, явно заспал.

Отвори крадешком малкото капаче на медальона и затаи дъх. Дванайсетгодишното момиче беше със сини очи и дълга тъмна коса. Веднага позна рисунката – защото това бе нейният портрет, правен преди

десет години, когато тя самата си беше въобразявала, че такива портрети означават нещо.

Затвори капачето. Никой ухажор не беше идвал да моли за ръката на момиче от конните кланове на Флийдс. Самата тя не беше сигурна как щеше да постъпи, ако беше дошъл ухажор. В края на краищата тя беше воин, а не някаква си превзета дама, отгледана с единственото предназначение да ражда синове на мъжа си. А единствено в кралства като Интернук се случваше понякога пълководец да си търси жена, достатъчно силна, за да се сражава редом с него на бойното поле.

Но ето че Селинор носеше на шията си нейния медальон. Нима го беше носил цели десет години?

Майка ѝ може и да беше изпратила медальона в Южен Кроудън, но никога не ѝ беше споменавала за възможен брак със Селинор. Ерин достатъчно добре познаваше майка си, за да е сигурна, че дори крал Андърс да е предлагал такъв брак, тя е щяла да откаже.

Но ето че Селинор носеше медальона ѝ. И го беше носил десет години.

Нима беше мечтал за такъв брак? Изглеждаше донякъде логично. Южен Кроудън имаше граница с Флийдс. Селинор и Ерин можеше да се оженят, да разширят кралствата си въпреки различията в културите.

Но от гледна точка на крал Андърс такава партия нямаше да е добра. Флийдс в края на краищата беше бедна страна, нямаше какво да му предложи. Дори родителите им да бяха разменили медальони, това би било само проява на учтивост. Никой от двамата владетели не би пожелал такъв брак.

Но Селинор беше носил медальона ѝ десет години.

Селинор пияницата.

Тя го погледна. Беше се събудил. Гледаше я с присвити, пълни с болка очи.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите.

– Кажи ми – каза Селинор с изненадваща суровост, – младият крал Ордън наистина ли прилича на теб?

– Какво? – изуми се тя. – Щях да съм окаяна гледка, ако си приличахме.

– Прилича ли на теб? – попита отново Селинор. – Като брат на сестра, както казва баща ми? Тази тъмна коса не ти е дадена от някой червенокос мъж от Флийдс.

Ерин се изчерви. Беше си въобразила, че е влюбен в нея. Сега разбра истината: бащата на Габорн, крал Ордън, бе посещавал ежегодно

Хиърдън за есенния лов с крал Силвареста. При тези свои пътувания беше минавал през Флийдс и се бе сприятелил с майка ѝ.

След като майка ѝ бе смятала Ордън за подходяща партия, изглеждаше напълно допустимо да е пожелала да зачене от него. Възможно беше да се е случило. Но не беше.

Все пак Ерин и Габорн имаха черна коса и сини очи, въпреки че тя бе наследила фигурата на майка си, а не широките рамене на крал Ордън.

Значи крал Андърс си въобразяваше, че нейният баща е крал Менделас Дрейкън Ордън, при което се получава, че Габорн е неин брат... нейният по-малък брат.

Ерин не смееше да назове името на истинския си баща.

В деня, когато Ерин получи първото си месечно кървене, майка ѝ я отведе в кабинета си и ѝ показа книга, съдържаща имената на нейните предци, разказа ѝ за времето и делата на всеки от тях. Бяха все велики мъже и жени, древни герои, и майка ѝ я закле да опази традицията, да има връзки само с най-добрите мъже.

Ерин знаеше името на баща си, но при тези обстоятелства реши, че ще е по-добре да не го разкрива.

– Това ли е единствената причина да носиш медальона ми? – попита тя. – Искал си да сравниш лицето ми с неговото?

Селинор облиза устни и кимна.

– Баща ми се стреми да изобличи измамата на Габорн, да му лепне етикет на престъпник.

Ерин се замисли. Ако Габорн наистина беше неин брат, какви щяха да са последствията?

Според законите на Флийдс да имаш царствен баща от друго кралство не означаваше нищо. Царствената си титла Ерин беше получила по майчина линия, но дори тя не ѝ гарантираше, че ще стане Върховна кралица. Този пост трябваше да се спечели, да се връчи от мъдрите жени на клановете.

Но ако Ерин беше дъщеря на Ордън, това щеше да има тежки последствия в Мистария. Някой можеше да заяви, че тя, като по-голяма, е законната наследница на трона на Мистария.

Крал Андърс искаше да я използва като пионка.

– Не те разбирам – каза тя. – Какво може да се надява да спечели баща ти от това? Никога не съм искала трона на Мистария!

– Той би могъл да ти го наложи – прошепна Селинор.

– Ха! Би било много труд за нищо. Не бих участвала в тази игра.

– Знаеш законите за наследството: никой не може да бъде коронясан за крал, ако е спечелил трона с убийство – отвърна Селинор.

Тя се замисли. Предния ден, преди да срещне Габорн, Върховният маршал Скалбейрн беше предупредил, че крал Андърс разпространява слухове, че Габорн е избягал от Лонгмът и е оставил баща си да загине. Такова деяние не можеше да се сметне чак за убийство, но беше близко до убийство.

А не беше ли личният телохранител на Габорн този, който бе убил безмозъчния крал Силвареста? Боренсон се закле, че само бил изпълнил последната заповед на стария крал Ордън – да избие онези, които са се отдали за Посветители на Радж Атън.

Но човек лесно можеше да възрази, че Боренсон разправя тази история, за да прикрие истината – че е убил Силвареста, за да може неговият господар да спечели трона на Хиърдън.

Сега Габорн носеше двойна кралска корона – на Хиърдън и на Мистария. Но Андърс щеше да възрази, че и двете корони са спечелени с убийство.

Така излизаше, че Габорн изобщо не е крал. А след като не е законен крал, как можеше да е Земния крал?

Всичко това мина мигновено през ума ѝ и тя си даде сметка защо Андърс беше започнал своята война. Сигурно вече разпрашаше в други владения дребни благородници, за да му събират поддръжка. Беше блокирал границите си и беше забранил на своите поданици да идват в Хиърдън, за да видят Земния крал.

В края на краищата, ако видеха Габорн, можеше да се убедят, че той наистина е Земния крал. А крал Андърс не искаше да научат истината.

Но Ерин знаеше истината. Беше чула гласа на Габорн да я води към спасението. Знаеше, че той е Земния крал.

– Що за мръсни намерения има баща ти, та измисля такива неща?

Селинор се изсмя – колкото от болка, толкова и от мъка.

– Според някои приличам много на него.

– Не беше нужно да пребиваш коня си, за да провериш версията на баща си – каза Ерин. – Защо си тук?

– Баща ми ме изпрати да събера всякаква информация, която може да му помогне да изобличи Габорн. Но аз разбрах истината.

В този момент една лечителка донесе гъстата като смола отвара от мак и една малка костена тръбичка, с чиято помощ щеше да духне опиума в лицето на Селинор. Тя сложи тръбичката на земята, омеси опиума

на тъмна топка и я постави в чашката на тръбичката, след което добави горещ въглен от един глинени мангал.

Ерин понечи да се отдръпне, за да ѝ направи място, но Селинор впи ръка в наметалото ѝ.

– Моля те – каза той. – Не знам дали ще мога да замина с теб утре до Флийдс. Трябва да спреш баща ми. Накарай майка си да направи изявление за родителството ти – дори да ѝ се наложи да излъже.

Ерин успокоително го потупа по рамото.

– След малко ще се върна да видя как си.

Зави го, докато лечителката издихваше дима от опиума в лицето му. После излезе и се загледа във вечерното небе. Слънцето беше залязло преди час, всички облаци, струпали се през деня, се бяха разнесли. Нощта щеше да е топла, а и есента бе твърде късна за комари.

В замъка продължаваха да прииждат стотици и стотици рицари. Ерин отстъпи да направи път на поредната група, а викачът при портата изрева:

– Яжте на корем, господа!

Тя се загледа над стените на замъка към града долу – владението на херцог Гроувърман.

Проклетият крал Андърс. За какво му беше потрябвала?

В края на краищата, ако Андърс искаше да оспори кралските права на Габорн, че е спечелил короната си само с убийства и измама, беше достатъчно да инсценира убийство. Не му беше необходимо да предлага Ерин като алтернативен наследник на трона на Мистария.

Сигурно Андърс се боеше, че ако убие Габорн, народът на Мистария ще се вдигне на война срещу него. Но ако осигуреше друг наследник, можеше да се надява да предотврати войната.

Тук нещо не беше наред. Ако Габорн загинеше, ако наистина беше спечелил короната с убийство, тогава кралството по право щеше да се падне на херцог Палдейн.

Палдейн Ловеца. Тактикът Палдейн. Палдейн, нейният баща.

Разбира се, Андърс щеше да се страхува от него. Палдейн можеше лесно да осуети всякакви коварства на Андърс. И щеше да потърси удовлетворение. Славата на Палдейн беше такава, че никой крал в Роуфхейвън нямаше да посмее да си мери ума с него.

Не, Андърс нямаше да иска кралството да попадне в ръцете на Палдейн след смъртта на Габорн, затова може би се надяваше да предложи Ерин като подходяща наследничка на стария крал Ордън. Но какво щеше да стане тогава?

Може би Андърс се надяваше, че Ерин Конал и херцог Палдейн ще се счепкат за кралството на Мистария и ще започнат гражданска война.

Или може би се надяваше, че Палдейн ще удари Флийдс и ще го съкруши.

Това изглеждаше възможно. Всъщност ако Габорн загинеше и Флийдс рухнеше, Андърс дори можеше да си измие ръцете в цялата бъркотия, като заяви, че Ерин го е подвела.

Какъвто и да беше замисълът му, Андърс щеше да се изненада, щом истината излезеше наяве.

А може би не. Ами ако крал Андърс се беше досетил кой всъщност е баща ѝ? Ако беше намислил да убие Палдейн, за да може тя наистина да наследи трона на Мистария?

Щеше ли да посмее Ерин да го вземе?

„Проклетата ми майка, да избере Палдейн – помисли Ерин. – Трябвало е да е по-благоразумна.“ Навремето сигурно бе изглеждало невъзможно Палдейн да се доближи по наследствения ред до трона, а майка ѝ бе сметнала, че той е най-добрият мъж в Мистария – най-добрият лорд в Роуфхейвън. Но десетина убийства – и ето че Ерин се намираше в пряка връзка с короната на Мистария.

Разбира се, политическото положение в Роуфхейвън сега беше съвсем объркано, след като Синята кула беше унищожена. Силата на Мистария само за ден се беше смалила наполовина.

Но *това* Андърс не би могъл да предвиди. Не можеше да е знаел, че Радж Атън ще унищожи Синята кула.

Освен ако не беше станал наемник на Радж Атън.

„Не – реши Ерин. – Започнах да си въобразявам глупости.“

Разбираше, че нещо ѝ убягва. Може би Андърс не разполагаше с напълно развита схема за премахването на Габорн... или може би тя не можеше да я разгадае.

Когато беше още дете, майка ѝ провеждаше с нея едно странно упражнение. Сядаха да играят шах със завеса, спусната по средата над игралната дъска, така че всяка да вижда само своята половина. Така тя трябваше да се брани от играчи, които можеха да ударят изневиделица, и да се научи да разбива невидими противници. Беше като упражнение по безсилие.

Съжали, че сега играе с крал Андърс. Колко ли хода напред беше замислил той? Четири, осем, дванайсет?

В най-добрия случай тя можеше да предвиди до четири хода напред.

А Андърс беше спуснал завеса на тайнственост, която не можеше да се разкъса лесно.

Проклятие. Трябваше да се посъветва с майка си. Разбереше ли кралица Херин за заговора на Андърс, щеше да помогне той да бъде разкрит. И тогава – да му мисли крал Андърс!

Трябваше незабавно да се види с майка си. Трябваше да си намери бърз кон.

Замъкът Гроувърман беше пълен с коне. Тук, в равнините покрай река Уайнд, се отглеждаха повечето от конете и голяма част от добитъка, снабдяващ Хиърдън. Само след няколко седмици щеше да дойде Толфест, времето, през което се колеше добитъкът за зимата. Добитъкът вече се събираше извън града и скоро щяха да го подкарат към замъците и селата на север.

След като Хостенфест бе отшумял, повечето същинска работа на конярите беше приключила – стотици диви коне бяха събрани с най-добрите налични питомни коне. Тези питомни коне бяха бойни, обучени за сражения, или коне, използвани от вестоносците – бързи животни, способни да надбягат и вятъра.

Питомните коне до един притежаваха по един-два дара на сила или жизненост, или ум, и сега налагаха господството си, като се биеха с водачите на дивите. Беше жестокост спрямо обикновените коне, но от жизнена важност. След като дивите коне приемеха питомните за свои водачи, облекчителите на Гроувърман отиваха със силарите си при дивите стада и преливаха качествата им на питомните, като създаваха подсилени коне с огромна стойност.

При толкова много тръгвачи на битка лордове и при толкова много животни, готови да получат дарове, нямаше да ѝ е лесно да си намери свестен кон. Дори в добра година подсилени коне се намираха трудно.

Тя тръгна към конюшните на север от залата и започна да си търси нещо подходящо.

В конюшните завари поне стотина обикалящи яслите благородници. Искаха конярчетата да им показват зъбите на животните на светлината на факлите и други такива глупости.

Ерин просто отиде направо при главния коняр. Едно от конярчетата позна акцента ѝ и ѝ каза, че майсторът му е чудесен стар конегледач от Флийдс, казал се Бълингс.

Тя го намери в конюшните на Посветителите, където бяха настанени конете, отдали даровете си на други. Бяха слаби коне, отдали своята мускулна сила, или болнави – останали без своята жизненост.

Конюшните на Посветителите представляваха огромно здание в защитената с крепостна стена част на града. Тук се грижеха за близо три хиляди коня – слепи, глухи или държани окачени на ремъци, защото не можеха да стоят на краката си. Някои бяха отдали дара си на гъвкавост и трябваше да ги хранят с овесена каша, защото вътрешностите им не можеха да се свиват и разтягат както трябва, за да изтласкват храната в стомасите им за смилане. Тези коне се гледаха най-трудно, мускулите им се схващаха и трябваше напрекъснато да ги разтриват.

– Сира Бълингс? Трябва ми кон за война – каза Ерин. – Вие ги познавате добре. Кой е най-добрият ви?

– За Конезена от Флийдс? – попита той. Ако се съдеше по тона му, въпреки че и двамата бяха от Флийдс, щеше да се въздържи и да ѝ пробута някой по-слаб кон.

Вратата на конюшната зад нея се отвори и Ерин чу тежки стъпки и дрънчене на ризница. Явно и други рицари, търсещи добри коне, се канеха да поговорят с главния коняр. Тя разбра, че няма да може да задържи дълго вниманието му.

– Да, за Конезена от Флийдс – отвърна Ерин. – Всеки кон ще е добре дошъл, стига да може да ме отведе у дома утре.

Но зад нея заговори самият Земен крал.

– Не всеки. Тази Конезена е дъщерята на кралица Херин Червената и днес тя спаси живота на един принц на Южен Кроудън.

Ерин се обърна. Не беше казвала на Габорн, че е спасила Селинор, не беше донесла на никого, но явно хорските езици се бяха развързали.

– Ваше величество – ахна Бълингс и падна на колене.

Габорн изглеждаше блед и отслабнал. Ерин искаше да му съобщи какво е открила за коварствата на крал Андърс, но само един поглед я накара да прецени, че не бива. Видът му подсказваше, че един здрав сън му е страшно необходим, а новината ѝ можеше да го задържи буден с часове.

„Освен това – помисли Ерин – мога да се справя и сама.“

– Кой е най-добрият кон, който имаш? Ама най-най-добрият – попита Габорн главния коняр.

Бълингс заломоти.

– Имам... един чудесен боен кон, ваше величество. Добре обучен, с добро сърце и с петнайсет дара.

– Чудесен кон – каза Габорн. – И ще е напълно подходящ за една Конезена от Флийдс, не мислиш ли?

– Но, ваше величество... – възрази Бълингс. – Не мога да направя

това. Херцогът ще ми одере кожата и ще я продаде за петак на шавачите! Конят беше предвиден за дар от херцог Гроувърман за вас!

– Приемам го с благодарност – каза Габорн. – И мога да го дам на когото пожелаея.

– Ваше величество – смутено каза Ерин. – Не бих могла да приема такъв жест! – Говереше искрено: ставаше дума наистина за кон, достоен за крал. Не смееше да вземе животното, предназначено за самия Земен крал. – Няма да го взема!

Габорн се усмихна.

– Е, щом отказвате, сигурен съм, че главният коняр ще ви намери нещо подходящо.

– Да, ей сегичка, ваше величество – заговори възбудено Бълингс, хванал се за предложената възможност като удавник за сламка. – Имам една чудесна кобилка, с толкова мил характер, че бих се оженил за нея, стига да можеше! Ей сега ще я доведе.

Забравил за всички други задължения, старият коняр хукна към дъното на конюшните.

Ерин изгледа Габорн с изненада.

– Вие знаете, че няма да ми предложи приличен кон, така ли?

– Е – отвърна Габорн, – напоследък добри коне в Хиърдън трудно се намират. Баща ми уби повечето бойни коне на Радж Атън, затова той прибра каквото можа от Силвареста. Сега имаме достатъчно силари, за да създадем добри животни и да попълним запасите, но крал Силвареста разполагаше едва с неколкостотин обучени за бой коне. Двамата с херцог Гроувърман полагаме всички усилия, за да попълним липсата. Но дори да добавим дарове на полуобучени бойни коне, това ще ни даде само около петстотин добри за война животни. Затова Гроувърман не иска да продава приличен кон на каквато и да било цена. Всъщност той изобщо нямаше да ви продаде.

Новината беше неприятна, но Ерин се успокои, като разбра, че Габорн се замисля и за такива неща. Самята тя не беше свикнала да мисли за икономиката на войната.

Без прилична конница Хиърдън щеше да е принуден да разчита на пехота и на стрелци за отбраната си. През последните два дни тя беше наблюдавала упражненията на бойците му. Полята южно от замък Силвареста се бяха изпълнили с хиляди момчета с лъкове, а на запад от замъка други хиляди се упражняваха с тежки оръжия. Но въпреки че Хиърдън беше известен със своите огромни ресурси по отношение на ковачници, на Габорн щяха да са му нужни месеци, докато осигури на

пехотата шлемове и броня.

Хрумна ѝ, че тежестта, легнала на плещите на Габорн, трябва да е непосилна. Не, не биваше да го натоварва и с приказки за възможна измяна. Взе дори да се чуди дали не преувеличава в предположенията си. Можеше ли крал Андърс наистина да замисля премахването на Габорн? Разполагаше с малко доказателства за това, освен подозренията на Селинор.

Трябваше ѝ по-сигурни доказателства, а освен това Габорн щеше да е по-готов да се заеме с такива неща, след като отпочинеше.

Никога не се беше замисляла какви задължения трябва да изпълнява един Земен крал в подготовката за война. Много лордове с добро познание за бойната тактика смятаха, че той затъва в проблемите на логистиката.

Габорн трябваше да се справя с всичките сложности на войната – с проблемите около снабдяването и обучението на войските, и в същото време поддържа отбраната си. Като се добавеха и грижите по стратегия и тактика, и обичайните задължения по поддържането на правосъдието, наред с всичко останало, задълженията му изглеждаха смазващи.

Но отговорностите на Габорн надхвърляха всичко това. Беше чула днес неговия глас в ума си, чула бе как я предупреди лично за грозящата я опасност и знаеше със сигурност, че е направил същото с хиляди други хора. Той не просто управляваше като обикновен монарх. Беше лично свързан с всеки от своите поданици.

Силите на Земния крал изглеждаха достойни за няма възхита, а бремето му – още по-тежко.

– Милорд? – каза тя, колкото да го изпита. – Мислили ли сте как ще намерите перата, с които стреларите да оперят стрелите?

– Заповядал съм на всеки лорд в Хиърдън да се разпореда всяко дете, което оскубе гъска, патица или гълъб, да донесе перата от крилете и опашката в служба на краля.

– Но вие едва ли имате време за толкова дребни подробности – каза тя. – Кога сте заповядали това?

– Повечето лордове на Хиърдън ми се представиха, когато стигнах в замък Силвареста след битката при Лонгмът – отвърна той уморено. – Говорих в умовете на моите Избрани, точно както говорих днес на теб, и им казах да се заемат с нещата, нужни за собствената им защита.

– И ги помолихте да пазят перата?

– И клинци за конете. Предупредих ги също така да си приготвят добри зимни наметала, за да могат да спят под тях, и топло облекло, и

да се запасят с храна и целебни билки, и разбира се, да се погрижат за хиляди други неща.

Всъщност тя беше видяла това. Беше видяла как хората в Хиърдън се трудят, докато пътуваше на север, беше забелязала напрегнатостта, с която мелничарите мелеха брашното и тъкачите тъчаха платове. Беше видяла зидарите, работещи по всяка крепостна стена.

– Какво ще поискате от мен? – попита Ерин. Защото след като всички останали полагаха толкова героични усилия, собствената ѝ роля в тази война изведнъж ѝ се стори незначителна.

– Следвай ме – каза Габорн. – Днес ти се вслуша в гласа ми и затова оцеля. Продължавай да ме слушаш.

В този момент конярят отвори една врата и вкара вътре чудесен черен боен кон – висока кобила, надарена с цели девет дара: по един на мускул, гъвкавост, жизненост, ум, зрение и нюх, и три на метаболизъм. Беше едно от най-благородните животни, които бе виждала, почти кралски кон.

– Ще ви слушам, ваше величество – обеща Ерин. – Можем ли утре да яздим заедно? Имам да обсъдя с вас нещо.

– С удоволствие – каза Габорн. – Но както скоро ще предупредя всички останали, трябва да тръгнем преди съмване. Трябва да стигнем до Карис по-рано. Остават само два часа за отдих, но щом изгрее луна-та, ще тръгнем колкото може по-бързо.

– Кога се надявате да стигнем в Карис? – попита Ерин.

– За онези коне, които се справят, надявам се да сме там до утре вечер.

Над шестстотин мили. Пътуването щеше да е дълго за какъвто и да било кон, дори за тази чудесна подсилена кобила, която току-що ѝ бяха дали. А ездата на лунна светлина беше опасна. Ерин кимна, но не можеше да не се зачуди.

Някои от рицарите в свитата му можеше и да стигнат Карис до утре вечер, но по този начин щяха да изтощят конете си до изнемога. А и най-добрите рицари не можеха да се сражават на гърба на мъртъв кон.

Габорн можеше да е изключителен в логистиката, но уменията му на стратег я посмутиха.

Гълъбовият проход

Облекчителите вече бяха запели песента си, но сър Боренсон не ги

чу.

Изтощен от дългите дни на усилие и лишен от големите дарове на жизненост, които му бяха позволили да устои на естествените човешки слабости, той беше заспал под слънцето, докато чакаше край фонтана Сафира да се върне. Някой отключи белезниците му, докато спеше.

Когато най-сетне Пащук и телохранителите на Сафира го вдигнаха на седлото, Боренсон се намести в него по навик и не се наложи някой да го връзва.

Така той спа в седлото часове наред, докато Пащук водеше групата обратно на север през Деяз, а после през свещените руини на Планините на гълъбите.

Събуди се за малко и се загледа към стръмните бели висини. Там, на четиристотин стъпки по планинските склонове над стръмнината, имаше древни олтари и храмове. Казваха, че преди хиляди години от тези свети места скачали към низината надолу хора, отдавайки живота си на Въздуха.

Ако посветеният бил живял свято, можел да получи силата да лети, но ако силите на Въздуха го отхвърлели, пропадал и загивал.

Разправяха, че по този начин дори невръстни деца получавали силата да летят. Но в Долината на черепите изобилстваше с доказателства, че Въздухът рядко е приемал жертвоприношенията.

В днешни времена малцина бяха достатъчно луди, за да опитват такива неща, и Боренсон не беше чувал за някой друг освен Небесните господари да са придобили власт над Въздуха. Все пак от време на време се случваше по някой човек да излезе пред вратата на своя дом и просто да тръгне по вятъра, оставяйки се да го издуха накъдето си поиска. Рано или късно „реешите се“ или „следовниците на вятъра“, както още ги наричаха, прибягваха до кражби и измами, за да оцелеят.

Телохранителите на Сафира яздеха плътно от двете ѝ страни – двама огромни мъже, Ха'Пим и Маакет. Тя пътуваше забулена с копринен воал, за да не може никой да вижда лицето ѝ. Но никакъв воал не можеше да прикрие блясъка на очите ѝ или да затъмни сиянието на кожата ѝ.

Макар да не казваше думичка, самата ѝ стойка на седлото привличаше погледа на всеки, край когото минеше.

От миг на миг тя ставаше все по-красива, защото Дворецът на конкубинките в Оубран беше дом на стотици жени, всяка от които притежаваше много дарове на обаяние.

Сега облекчителите събираха обаяние от конкубинките на Радж Атън и го вливаха в Сафира с помощта на Посветителки, действащи

като вектори.

Не беше необходимо, разбира се, самата тя да присъства в Оубран, за да получи даровете, защото щом някой отдадеше дар, това създаваше магическа връзка между него и неговия владетел, връзка, която можеше да се прекъсне едва когато самият Посветител или владетелят умреше.

Така, ако една жена отдадеше дар на обаяние, цялото ѝ обаяние се вливаше в нейния владетел. Ако същият този Посветител по-късно вземеше дар от друг, не спечелваше никакво обаяние. То веднага се прехвърляше на владетеля.

Ето защо Посветител, която действаше като връзка към своя владетел, се наричаше вектор. Така жените, които вече служеха на Сафира като Посветителки, сега получаваха дарове от други. Онези, които бяха дали на Сафира дар на обаяние, взимаха обаяние в полза на Сафира; онези, които ѝ бяха дали глас получаваха глас, и така нататък.

По този начин Сафира се възползва добре от дарените от Земния крал силари. Надяваше се, че когато помоли Радж Атън за мир между държавите, ще притежава не стотици дарове на обаяние, а хиляди.

Пашук ги водеше по планинските пътища дълги часове, като ги отклони от главния път, щом подминаха войските на Радж Атън край укреплението на Мътабайъм. Боренсон през цялото време спа.

Петимата почти бяха стигнали тежко охраняваните граници по планината Хест, когато Пашук най-сетне спря и събуди Боренсон за вечеря с думите:

– Поспи тук за един час, докато приготвя вечерята за Нейно величество.

Боренсон легна на някакви борови иглички и веднага щеше да заспи, ако не беше парфюмът на Сафира.

Събуди се, щом тя мина край него. Седна, загледа се в изящната ѝ походка и си спечели заканителния поглед на Ха'Пим.

Никога не беше виждал слънчевия залез над Солената пустиня на Индопал и след като го видя, никога нямаше да забрави тази величествена гледка. На запад пустинята бе придобила мек виолетов цвят и изглеждаше почти плоска на стотици мили; вечерният вятър вдигаше праха над този гладък простор и във въздуха се носеха червеникави пращинки като далечна омара. Слънцето изглеждаше огромно, като голяма, издута перла с цвета на роза.

Но дори величията на природата не можеха да се сравнят с прекрасната Сафира. Боренсон зяпаше как тя крачи надолу по склона към сянката на една долчинка, а после коленичи до едно каменисто езерце,

където над игликите бръмчаха пчели. Когато свали воала си и кърпата, покриваша главата и раменете ѝ, прелестта ѝ се оказа истинско изтезание за него. Пронизваше тялото му и разяждаше ума му.

Тя поседя за миг, наведена над езерцето и загледана в собственото си отражение. През последните няколко часа конкубинките бяха прехвърлили към нея стотици, може би хиляди дарове на обаяние, а други я бяха дарили със своя глас.

Тя се обърна и видя, че Боренсон се е събудил и я гледа.

– Сър Боренсон – промълви с меден глас Сафира. – Елате, седнете до мен.

Боренсон се надигна и усети, че краката му са се подкосили. Разд-вижи ги като тромави пънове, докато накрая не се срути в коленете ѝ. Тя се усмихна мило и го докосна по ръката.

Ха'Пим се приближи и сложи месестия си юмрук на дръжката на ятагана. Беше грамаден мъж, със строго мургаво лице.

– Дали ще съм достоен съсъд да отнеса молбата ви за мир? – попита Сафира.

– Достоен – успя само да изхрипти Боренсон. – Напълно достоен. – Нейният глас бе като музика за ушите му, докато собственият му прозвуча като кравешко мучене или като грак на проскубана врана.

– Кажете ми – попита Сафира. – Имате ли жена?

Боренсон трябваше да се позамисли за миг. Примига плахо.

– Ъъ... да, милейди.

– Тя красива ли е?

Какво можеше да отговори? Беше смятал Мирима за красива, но в сравнение със Сафира изглеждаше... почти като крава.

– Не, милейди.

– Откога сте женен?

Той се помъчи да си спомни, но не можа съвсем точно да отброи дните.

– От няколко дни, повече от два са май. Може би три. – Говореше като пълен глупак.

– Но вие сте доста стар. Никога ли не сте се женили преди?

– Какво? А, четири, мисля.

– Четири жени? – повдигна вежди Сафира. – Това са много жени за мъж от Роуфхейвън. Мислех, че вашите мъже си взимат само по една.

– Не, четири дни, откак съм женен – изломоти Боренсон. – Да, така е, сигурен съм. Четири дни.

– И никакви други жени?

– Не, милейди – отвърна Боренсон. – Аз... бях телохранител на принца. Нямах време за жена.

– Какъв срам – каза Сафира. – На колко години е жена ви?

– На двайсет... – изломоти Боренсон. Сафира положи ръката си на скалата и се облегна. Пръстът ѝ леко докосна кокалчето на дясната ръка на Боренсон и той го зяпна, без да може да откъсне очи от него.

Дося му се да посегне и отново да я пипне, да погали ръката ѝ, но си даде сметка, че е невъзможно. Твар като него не можеше да докосва чудо като нея. Телата им се бяха оказали близо едно до друго по чиста, удивителна случайност. Въздухът тежко ухаеше на парфюма ѝ.

– Двайсет. Струват ми се твърде много – каза Сафира. – Чувала съм, че жените във вашата страна често изчакват, докато остареят, преди да се оженят.

Не знаеше какво да отговори. Самата тя изглеждаше на не повече от шестнайсет, но беше женена от години, беше родила на Радж Атън четири деца. Трябваше да е по-голяма, отколкото изглеждаше. Може би на седемнайсет, но не повече... освен ако не беше получила дарове на обаяние и от деца.

– Моят господар ме взе в леглото на дванайсетия ми рожден ден – каза гордо Сафира. – Бях най-младата от жените му, а той беше най-красивият мъж на света. Обикна ме от самото начало. Винаги е бил много добър с мен. Винаги ми носи подаръци. Миналата година доведе два бели слона, да се возим на тях, а накитите на главите им и шатрите на гръбовете им бяха покрити с диаманти и перли.

Боренсон беше виждал Радж Атън. Вълчия господар имаше хиляди дарове на обаяние. Сега, като гледаше Сафира, той си даде сметка как може да закопнее за него едно женско сърце.

– Родих му първото дете преди да навърша тринайсет – заяви с гордост Сафира. – Родих му четири деца. – Той долови нотка на тъга в гласа ѝ. Побоя се, че е подхванал тема, която е болезнена за него, смъртта на сина ѝ.

Устата му беше пресъхнала.

– А... а ще му родите ли още? – попита той, молейки се наум дано не го направи.

– Не. – Сафира сведе глава. – Не мога да имам повече.

Боренсон се наклони да я попита защо, но тя погледна настрани и смени темата.

– Не смятам, че хората са създадени да имат червена коса. Непривлекателно е.

– Ами... заради вас ще я обръсна, милейди.

– Не. Тогава ще бъда принудена да гледам бялата ви кожа и луничките ви.

– Тогава ще си боядисам косата, милейди. Чувал съм, че човек може да използва листа от индиго и къна и да си я направи черна. – Не й каза, че точно по този начин шпионите и убийците от Севера оцветяваха косата си преди да нахлуят в Индопал.

Сафира се усмихна пленително – с най-красивата усмивка, която може би някога бе украсявала женско лице.

– Да, в някои места в Индопал старите хора боядисват косата си, когато започне да побелява. Ще ви потърся такава боя.

Помълча малко и каза заядливо:

– Моят мъж е най-великият човек на света.

Боренсон трепна. Никога не беше помислял за това. Но след като го каза Сафира, си даде сметка, че е вярно.

– Да, о, Звезда на пустинята – каза той, изведнъж усетил, че „милейди“ е прекалено обикновена дума, титла, която трябва да се остави за стари, костеливи и сбръчкани бабички.

– Той е надеждата на света – каза с пълна убеденост Сафира. – Той ще обедини човечеството и ще унищожи халите.

Разбира се. Сега, като го помисли, Боренсон осъзна, че този замигъл е велик. Кой можеше да бъде по-могъщ от Радж Атън?

– Очаквам с нетърпение този ден – съгласи си той.

– Аз ще му помогна – каза Сафира. – Ще донеса мир на Роуфхейвън, като призова всички хора да оставят оръжията и така ще спрат набезите на свободните рицари. Моят любим дълго се бори за мир и сега Великата светлина на Индопал ще изгрее над целия свят. Варварите на Роуфхейвън ще се смирят и ще коленичат пред него, или ще бъдат унищожени.

Сафира говореше полу на себе си, сякаш се вслушваше с възторг в чистите тонове на собствения си глас. От минута на минута облекчителите в двореца й добавяха нови и нови дарове.

– Уахори имаше четиридесет дара на глас. Сега те трябва да са мои – каза Сафира. – Тя пееше толкова хубаво... Ще ми липсва, въпреки че сега аз мога да пея още по-хубаво. – Извиси глас и изпя няколко стиха с толкова омайващи тонове, че музиката сякаш увисна във въздуха около нея като влакна на памуково дърво. От песента по гърба на Боренсон полазиха тръпки.

Тя изведнъж го погледна разсеяно.

– Не бива да ме гледате така, със зяпнала уста. Сякаш искате да ме изядете. Всъщност може би изобщо не трябва да ме гледате. Сега ще се изкъпя и не трябва да ме видите гола, разбрахте ли?

– Ще си затворя очите – обеща Боренсон. Ха'Пим го срита по краката и той се отдалечи на няколко крачки. После седна с гръб към топлата скала.

Вслушваше се в прелестния звук, докато Сафира смъкваше коприните си, вдишваше сладостния мирис на тялото ѝ, докато си сваляше роклята, а жасминовият ѝ парфюм изведнъж стана по-силен.

Чу как тя пристъпи в езерцето и леко ахна от изненада колко студена е планинската вода. Чу плясъка ѝ във водата, но не я погледна.

Стискаше плътно очи, подчинил се на всяка нейна заповед, готов да ѝ се подчинява покорно, каквото и да му струва това.

Но докато стискаше очи и се мъчеше да се съсредоточи върху всичко друго, стига да не е къпещата се Сафира, Боренсон се замисли.

Беше казала, че Радж Атън е най-великият мъж на света, и тогава, докато я слушаше, той смяташе, че думите ѝ са мъдри, разумни и добре обмислени.

Но сега в ума му започна да се прокрадва съмнение.

Сафира обичаше Радж Атън.

Смяташе го за добър. Човекът, който бе сринал всички съседни царства и вече се стремеше да покори целия свят?

Боренсон беше видял хитрините на Радж Атън и жестокостта му. Беше видял мъртвите тела на брата на Габорн, на сестрите му и на майка му. Когато изби Посветителите на Радж Атън в замък Силвареста, беше принуден да отнеме живота и на деца, чиито дарове Радж Атън беше отнел. Вълчия господар беше човек, изцяло отдаден на злото.

Радж Атън беше взел Сафира за своя жена като дете и макар тя самата да възхваляваше неговата обич, дори само заради това Боренсон искаше да го види мъртъв.

Но се зачуди. Сафира беше отишла при него като дете драговошно, покорена от неговото обаяние и Глас. Тя го обичаше. Толкова много го обичаше, че ето, сега заяви, че ще го подкрепи срещу другите народи на Роуфхейвън.

Никога не беше виждала света, който мъжът ѝ се канеше да узурпира безскрупулно. Беше безнадеждно наивна. Беше прекарала живота си заключена в двореца си, в очакване на даровете, които ще ѝ донесе Радж Атън, и в страх от свободните рицари. Беше лишена от семейството си едва на дванайсет години и макар да не му бяха позволили да види

други конкубинки, Боренсон си помисли, че и те ще са момичета като Сафира – също толкова наивни и глупави.

Вече си даваше сметка колко безнадеждно може да се отклони планът на Габорн: Сафира предлагаше да осигури мир между Индопал и Роуфхейвън, но щеше да го направи по свои лични причини, а не защото го иска Земния крал.

А ако се окажеше невъзможно Радж Атън да бъде убеден да спре войната, Сафира щеше да се присъедини към него и да използва цялото си обаяние, за да покори армиите на Роуфхейвън.

Един тънък гласец му нашепна, че е помогнал за създаването на ново чудовище и че още сега трябва да го унищожи, ако е възможно.

Но той не можеше да понесе тази мисъл. Дори все още да притежаваше дарове, дори да можеше да надвие Пашук, Ха'Пим и Маакет, не можеше да убие Сафира.

Никой нямаше да може да направи това.

А и тя не заслужаваше толкова грубо отношение. Сафира беше невинна, но не и зла.

Дори да ѝ беше помислил злото, той разбираше, че никога няма да може и пръст да вдигне срещу нея.

Веселият другар

Йоме пристигна в замъка Гроувърман доста след залез-слънце. Бизнесман и Джюрийм язدهа великолепните коне на Радж Атън, а Мирима яздеше коня на сър Боренсон, едно от най-добрите ездитни животни, което Мистария можеше да предложи. Но подсиленият кон на Йоме, взет от кралските конюшни, беше най-обикновен гвардейски, само с три дара.

Изтощи се след сто мили усилен галоп и Йоме се принуди да подкара по-бавно и в Банисфер го смени с друг.

Все пак звездите грееха ярко и въздухът тук, високо в леса на Дънуд, беше прохладен и свеж, тъй че ездата беше приятна.

Щом пристигнаха в замъка, Йоме отиде да потърси краля. С нея освен Джюрийм, Бизнесман и Мирима дойде и нейната Дни, както и недъгавото момче.

Един капитан ѝ каза, че Габорн е в цитаделата на херцог Гроувърман и вечеря с много лордове и рицари.

Йоме тръгна по коридора към залата за аудиенции на херцога.

Тъкмо се канеше да отвори тежките завеси на входа на Голямата зала, когато чу някой да се обръща с груб глас към съпруга ѝ.

– Това е подигравка, ваше величество! – повиши тон рицарят. – Не можете да им позволите да обърнат гръб *точно сега*, преди гонитбата още да е започнала! Това говори за страхливост!

Тя позна гласа. Говореше със Джилис от остров Тор.

Някакъв мъж изрева басово:

– Ваше величество, няма да търпя да бъде наричан страхливец точно от този човек, нито ще търпя моят крал да бъде наричан така! Настоявам за извинение!

Йоме махна на придружителите си да спрат и леко дръпна завесата. Габорн и трийсетина благородници се бяха струпали около маса, предназначена да побере не повече от двайсет.

Насред стаята стоеше един младеж с пъпчиво лице – синът на Тео-валд Оруин, четиринайсетгодишният Агюнтер.

Вестта за днешните събития се беше разнесла. Йоме знаеше, че крал Оруин и синът му със Барнъл са убити от Сияйния на мрака. Агюнтер беше следващият наследник на трона. Освен това Йоме беше чула, че Габорн е изгубил даровете си.

До Агюнтер стоеше едрият като мечка със Ленгли, а зад тях бяха съветниците му.

– Настоявам за извинение от този тъпак... – изрева със Ленгли към със Джилис. – Или за удовлетворение!

Габорн се обърна наляво, където седеше със Джилис, и попита с лукаво насмешлив тон:

– Вие какво ще кажете, със Джилис? Ще се извините ли за обидата, или всички ще гледаме как поборникът на Оруин изтръгва езика от устата ви?

С почервяло лице, със Джилис хвърли кълката на печения лебед, която дъвчеше, и гневно погледна над блюдото си.

– Ще го повторя! Оруин се е заклел във вярност на Земния крал и ако Агюнтер и рицарите му решат да се оттеглят от битката, тогава аз твърдя, че са страхливци! Изтръгнете ми езика, ако можете, със Ленгли. Дори по пода да се гърчи, езикът ми пак ще каже истината!

Със Ленгли изгледа с гняв със Джилис и ръката му посегна към камата на колана му, но той не посмя да извади стомана в присъствието на Земния крал.

– Ако позволите, ваше величество! – извика един от съветниците на Оруин. – Да се върне в земите си не е желанието на самия милорд

Агюнтер. Цял ден трябваше да го убеждавам, че това е най-разумното!

– Говорете – подкани Габорн съветника.

– Аз... само изтъквам, че Агюнтер е едва четиринадесетгодишен и макар да има мъжка осанка – и храброст, не отстъпваща на който и да е мъж в тази зала – днес неговото кралство претърпя огромна загуба. След смъртта на крал Оруин и на най-големия му син кралското семейство Оруин е в много отслабена позиция. Най-близкият по наследствена линия брат на Агюнтер е едва шестгодишен и ако по някаква зла участ Агюнтер продължи на юг и загине в битка, брат му ще е неспособен да управлява вместо него. След като кралството ни е във война, имаме нужда от подходящ владетел, който да ръководи кралството. Само по тази причина ви молим да ни позволите да се върнем по домовете си.

Габорн седеше в сянка, с херцог Гроувърман от лявата му страна и канцлер Родерман отясно. Сега той се наведе над масата.

– Да си тръгне младият Агюнтер е едно – каза сър Джилис. – Но трябва ли да отведе всичките си хора? Петстотин рицари?

Йоме се почувства раздвоена. Бащата на Агюнтер наистина беше вдигнал за тази своя кампания петстотин от най-добрите си рицари и след като силите на Хиърдън бяха толкова смалени, тези рицари щяха да са ужасно необходими. Макар да беше разумно младият Агюнтер да се върне, изглеждаше прекалено от негова страна да отведе всичките си хора.

Сър Джилис беше прав. Зад молбата на Агюнтер имаше нещо повече от чистото благоразумие. Агюнтер беше ужасно изплашен – и с пълно право.

Бащата на Габорн се беше опълчил срещу Радж Атън и беше загинал заради това, както и нейният баща. Бащата на Агюнтер беше загинал по най-ужасен начин, съкрушен от Сияйния на мрака пред очите на самия Агюнтер.

Агюнтер заговори с треперещ глас.

– Смятам, че да отведе всичките си хора наистина ще е прекалено, ако не бяха вестите, които баща ми получи снощи... хали са излезли на повърхността в Северен Кроудън, както и в южна Мистария. Световни червеи ровят под Дънуд и разтърсват земята. Кралството ми граничи с Хест, където забелязахме миналото лято много признаци за хали из планините. Колко време ни остава преди да нахлуят масово и в нашите владения?

– Ха! За мен това е грабеж! – каза сър Джилис. – Земния крал спасява целия ви народ и ви дава две хиляди силара, за да направи сър

Ленгли наш поборник, а след това вие решавате да си тръгнете с плячката. Трябва ли да дадем на Оруин прозвището „от ден до пладне“?

Младият крал Агюнтер го изгледа заканително. Може да се страхуваше от Радж Атън, но не и от хора като сър Джилис.

От ден до пладне, хубаво казано.

Йоме прехапа устна. Щом младият Агюнтер не обичаше да слуша такива подигравки, изречени в лицето му, след година или две определено щеше да изпитва неприязън към това, което се говори зад гърба му. Щеше да е глупаво от страна на момчето да оттегли напълно подкрепата си.

Габорн беше изпратил две хиляди силара на Оруин, за да може Ленгли да получи дарове. Вложението беше огромно и Йоме дори от мястото си зад завесата можеше да види съвсем ясно, че Ленгли получава дарове през своите вектори. Извисяваше се строен и снажен в тежката си ризница и се движеше с невероятна плавност и бързина, както можеше да се движи само човек с много дарове на гъвкавост и метаболизъм.

Миг след миг Ленгли се превръщаше в могъщ воин, докато облекчителите на Оруин извличаха в негова полза дар след дар.

Щеше да е скъперническо Агюнтер да изтегли Ленгли от предстоящата битка, скъперническо и глупаво. Самата Йоме нямаше да го позволи, щеше да удари по масата и да настоя за помощта на Оруин. Но сега тя само гледаше отстрани и изчакваше как Габорн ще изиграе младежа.

Габорн се окашля. Наведе се още напред и когато свещта освети лицето му, Йоме се смая от промяната, която бе претърпял от тази сутрин. Очите му бяха потъмнели и хлътнали, лицето – пребледняло. Изглеждаше болнав, всъщност по-скоро смъртно уморен. Загубата на даровете му се беше отразила неимоверно.

– Сър Джилис, вие дължите извинение на крал Оруин – каза Габорн. – Аз съм се вгледал в сърцето му. То е изпълнено с ярост към Радж Атън и за него е също толкова тежко да се отвърне от този конфликт, колкото за вас да видите, че го прави.

След това се обърна към младия крал:

– Агюнтер Оруин, на всяка цена отведете хората си у дома, с моята благословия. Роуфхейвън има нужда Оруин да държи Запада и да бъде силен срещу всички врагове – все едно дали ще са войските на Радж Атън, или халите. Откарайте баща си и брат си у дома за погребение. Вземете рицарите си и нека Силите да ви следват по пътя.

Йоме не можеше да повярва. Габорн бездруго отиваше на битка с

твърде малко хора. Не можеше да отстъпва пред исканията на един страхливец.

– Но... – промълви със свито гърло сър Джилис.

– Моля ви само за едно благодеяние – каза Габорн на Агюнтер. – Оставете сър Ленгли да се бие като ваш поборник. Все пак се надявам, че той ще отмъсти и за моя, и за вашия баща. Ако го направи, ще съм вечно благодарен за помощта ви.

Йоме изведнъж осъзна какво прави Габорн. Агюнтер не можеше да понесе мисълта, че ще се изправи срещу Радж Атън. Толкова беше напласен, че дори не смееше да се прибере сам у дома.

Но може би с твърдението, че момчето е храбро, Габорн вля кураж в душата на Агюнтер. В същото време Габорн призова малкото достойнство, останало у младежа. Всяко дете щеше да се опита да отмъсти за смъртта на баща си. Ако Агюнтер не оставеше Ленгли да се бие, нямаше да може да преживее упреците, с които щяха да го затрупат хората му. Агюнтер естествено го разбираше.

– Добре, вземете го... и още сто рицари – каза младежът. Гласът му трепереше.

Габорн кимна, уж изненадан и впечатлен от щедростта на младия крал.

Агюнтер се обърна и напусна голямата зала, последван от съветниците си и своя Дни – бързаха миг по-скоро да напуснат замъка Гроувърман и да се върнат в Оруин.

Йоме отстъпи, за да им направи път.

От всички хора на Агюнтер Оруин в залата остана само сър Ленгли.

Той изгледа за миг замислено гърба на Агюнтер. Всички в залата се смълчаха. След като Агюнтер излезе, сър Ленгли се поклони на Габорн.

– Благодаря ви, ваше величество, че пуснахте момъка да си отиде. – После се поклони на сър Джилис. – И на вас, сър, че му напомнихте за дълга.

Габорн се усмихна развеселен. Сър Ленгли очевидно държеше да се бие с Радж Атън много повече от младия си господар, не си правеше илюзии по отношение на младежа и изпитваше облекчение, че са го пуснали да замине на юг.

Ленгли също се обърна да излезе.

– Останете, ако желаете – каза му Габорн. – На трапезата има предостатъчно място. – Каза го със смях, тъй като лордовете се бяха струпали лакът до лакът.

– Благодаря, ваше величество – отвърна Ленгли. – Но се боя, че

когато моят крал си тръгне, това ще понижи духа на бойците ни. Ако ми разрешите, ще вечерям с тях, за да ги успокоя поне донякъде.

– Това е разумно – каза Габорн.

Ленгли закрачи към вратата, но Габорн го спря.

– Сър Ленгли, трябва да знаете, че вашият крал е свестен младеж. Има тяло на мъж, но не и мъжко сърце... засега. Но съм убеден, че до година-две ще намери кураж в себе си.

Ленгли го изгледа и каза:

– Моля се само да не е прекалено късно.

Йоме пропусна Ленгли, след което влезе в залата с Мирима, Бизнесман, Джюриъм и Дни. Момчето с недъгавия крак остана в преддверието да си играе с палетата.

Щом я видя, Габорн стана и я покани да седне до него. Йоме го целуна и докато сядаше, огледа лицето му. Изглеждаше болнав.

Седна на отстъпления й от херцог Гроувърман стол и стисна с лявата си ръка ръката на Габорн.

Още не беше седнала, когато един паж обяви за пристигането на вестоносец от Белдинук; беше първият вестоносец оттам, откакто Габорн бе коронясан за Земен крал.

Белдинук беше важна държава, втората по големина и най-богатата в Роуфхейвън. Граничеше с Мистария и поради това беше стратегически съюзник. Нещо повече, старият крал Лоуикър, крехък и боязлив човек, подвластен на пристъпи на нерешителност, беше отдавнашен приятел на бащата на Габорн. Сега Габорн се нуждаеше от Лоуикър, отчасти защото малката му армия трябваше да прекоси Белдинук, за да стигне до Карис. Но тъй като Габорн трябваше да се придвижва бързо, не можеше да кара със себе си всички необходими за сражението припаси.

Най-малкото, когато конете му стигнеха в Белдинук, щеше да им трябва добро зърно за храна, а войните на Габорн също трябваше да се нахранят.

Кралица Херин Червената беше изпратила Ерин Конал, за да предложи подкрепата си, но Габорн бе очаквал гаранции от Белдинук, а бе принуден да продължи и без тях.

Помощта на Лоуикър му беше необходима само за да премине през Белдинук, но се надяваше и на повече. След като толкова много замъци в северна Мистария бяха паднали, го очакваше сериозен недостиг на провизии.

Палдейн щеше да е прибрал повечето припаси в Карис, в подготовка за обсадата, а Радж Атън най-вероятно щеше да наложи обсада –

стига да не решеше направо да срине замъка. Самият Габорн беше убеден, че Вълчия господар ще поиска да вземе Карис непокътнат, за да могат неговите войски да презимуват там.

При това положение на Габорн щеше да се наложи да разбие обсадата, като нападне Радж Атън. А след като на воините му предстоеше решителна битка, щяха да имат нужда от още въоръжение... стрели за лъкометците, пики за конницата, щитове и какво ли още не.

Малцина от рицарите, тръгнали на юг, бяха натоварили конете си с бойна броня. Някои имаха метални предпазители на главите и ватирани кожени чулове, които да пазят шиите и хълбоците им. Но пълната броня беше твърде тежка за толкова дълго разстояние. А при тази оскъдица на подсилени коне в последно време на Габорн не му се искаше да пусне в битка зле защитените животни. Искеше пълна броня за конете, както и брони и щитове за рицарите си.

Надяваше се да получи тези неща от Белдинук.

Ако успееше да изгласка Радж Атън от открития терен – в замъка Крайдън, във Фелс или в Тол Дур – можеше да му се наложи да обсади някое укрепление, в който случай щяха да са му необходими инструменти за направата на обсадните машини. В добавка към всичко това щяха да му трябват ковачи, готвачи, щитоносци, перачки, колари – цяла орда поддържащ персонал. Габорн можеше да призове за помощ собствените си васали на юг и изток от Мистария, но щяха да са нужни седмици, докато всички те пристигнат на север, а времето беше същината на проблема.

По необходимост Габорн трябваше да разчита на стария си съюзник крал Лоуикър Белдинук, човек, за когото мълвата твърдеше, че е твърде предпазлив във война, човек, за когото някои подозираха, че няма да му стигне кураж да се изправи срещу Радж Атън.

Въпреки че Габорн му беше изпратил писма преди седмица, с искане да закупи припаси в случай, че тръгне на юг, Белдинук не беше отговорил – вероятно защото през това време Радж Атън пресичаше пустите земи по границата на Белдинук с войниците си и крал Лоуикър беше твърде зает с грижите за собствената си отбрана. Самата Йоме беше изпратила куриер само преди два дни.

Сега най-последно вестносецът влезе в залата, още с праха от пътя по светлокафявата куртка. На нея беше извезан белият лебед на Белдинук. Беше дребен слаб мъж, с дълги провиснали мустаци и без брада.

Габорн стана, за да поговори с него насаме, но вестносецът се поклонил и заяви високо:

– Ако позволите, ваше величество, и вие, лордове на Хиърдън и на Оруин. Крал Лоуикър ми заповяда да говоря открито пред всички.

Габорн кимна.

– Моля, продължете тогава.

Вестоносецът отново се поклони и заговори.

– Моят господар Белдинук ми нареди да кажа следното: „Да живее Земния крал Габорн Вал Ордън!“

Той вдигна ръка и всички лордове на трапезата извикаха гръмко:

– Да живее кралят!

– Моят крал се извинява за забавянето с известието си. Той изпрати писма преди около седмица, с които предлага всякаква помощ. За съжаление, изглежда, нашият куриер не е успял да се добере жив, за да донесе посланието. Птищата гъмжат от убийци на Радж Атън. За този пропуск моят господар се извинява. Но той желае да ви предам, че точно както обичаше вашия баща, винаги е обичал и вас, Габорн, като свой роден син.

Последното не се понрави много на Йоме. Тя знаеше, че Лоуикър често се бе подмазвал на крал Ордън, може би с надеждата, че Габорн ще се окаже в достатъчна степен мъж, за да го отърве от забележително непривлекателната му дъщеря, единствената му наследничка.

– Милорд, крал Лоуикър ви призовава към спокойствие – продължи пратеникът. – Той осъзнава опасността, надвиснала над Карис, и е струпал войски и припаси, за да помогне. До този момент е събрал пет хиляди рицари, сто хиляди пехотинци, петдесет хиляди стрелци, а също така строители на обсадни машини и безброен обслужващ персонал – с надеждата, че заедно ще можем да съкрुшим Радж Атън сега, преди заплахата да се усили! Ваше величество, лордове на Хиърдън и на Оруин, крал Лоуикър ви призовава към висок дух и колкото може по-скоро да се присъедините към него, защото той лично ще поведе войските си на бран!

Йоме изведнъж осъзна какво предлага Лоуикър. Разбира се, от юг и изток на Мистария щяха да пристигнат войски, за да защитят Карис. След като Флийдс щеше да осигури отбраната на запад, а Лоуикър да се спусне с бойната си мощ от север, Радж Атън щеше да се окаже заключен от всички страни като мечка, обкръжена от ловни псета, и Белдинук се надяваше окончателно да сразят Вълчия господар.

Йоме се усмихна широко. Дори и в най-необузданото си въображение не си беше представяла, че старият крал Лоуикър ще тръгне на война.

Лордовете около масата завикаха възторжено и надигнаха халвите за тост, а Йоме усети как я обля вълна на облекчение.

Лордовете вдигнаха наздрависи за здравето на Белдинук и в чест на Силите, като всеки отля на пода ейл в дар на Земята.

Йоме следеше най-вече реакцията на Габорн. Угрижените бръчки донякъде се бяха махнали от лицето му и той благодари на пратеника и му предложи да седне на масата.

„Значи – помисли Йоме – губим няколко рицари от Оруин и се оказва, че сме спечелили стотици пъти повече!“ Сърцето ѝ се възрадва от тази нова надежда.

Но тя внимателно следеше лицето на Габорн, искаше да улови реакцията му. В края на краищата той усещаше какво ги грози и тя не можеше да се отдаде на празненството преди да се увери, че и той е доволен.

Габорн беше притежавал само два дара на обаяние и дори с тях външността му беше простовата и непретенциозна. Но сега тя за пръв път го виждаше такъв, какъвто е. Чак непривлекателен не можеше да се нарече, но... почти.

Започна да се чуди. Външната промяна у Габорн, колкото и очевидно да беше, все пак беше може би най-незначителното нещо. Без даровете на жизненост той щеше да е податлив на болести и лесно можеше да бъде убит в сражение. Без мускулната сила нямаше да може да се противопостави и на най-низкостоящия подсилен воин. Без даровете на глас нямаше да може да говори достатъчно красноречиво.

А най-ужасното беше, че Габорн бе изгубил и даровете си на ум. Щеше да е лишен от повечето неща, които знаеше, от повечето си спомени.

Ужасно беше за един Владетел на руни да изгуби толкова много дарове наведнъж, особено когато имаше нужда от тях повече от всякога.

Тя прошепна на ухото му.

– Ваше величество, изглеждате съвсем... грохнал. Тревожа се за вас. Трябва да си починете. Надявам се, че не се каните да седите тук цяла нощ и да пирувате.

Той я стисна успокоително за ръката и вдигна пръст за знак. Джюрийм излезе напред с една от кошниците, с които беше носил палетата на юг.

– Ваше величество, херцог Гроувърман, лордове на Хиърдън – обяви тържествено Джюрийм. – Всички ние имаме повод да отпразнуваме великолепната новина, която тази нощ получихме от Белдинук. Но аз ви

нося нещо, което трябва още повече да възрадва сърцата ви и да повдигне духовете ви!

Джюрийм бръкна в голямата кошница – скъпоценните камъни на пръстените му блеснаха – и Йоме се зачуди дали няма да извади някое пале.

Но вместо пале той извади отсечената ръка на Сияйния на мрака. Дългите ноктести пръсти се бяха свили в юмрук. Лордовете завикаха от възторг и заудряха с юмурици по масата. Някой изрева:

– Браво, Бизнесман! Дано Силите те опазят! – Мъжете пак вдигнаха халбите за наздравича и отново направиха възлияния на пода.

Стъписана от тази несправедливост, Йоме стисна ръката на Габорн и прошепна ядосано:

– Но не го уби Бизнесман!

Габорн ѝ се усмихна, вдигна и той халбата си като за наздравича и всички замълчаха.

– Както знаете, днес Сияйният на мрака изби много хора – заговори Габорн. – Сред загиналите е и нашият добър приятел крал Оруин, чиято подкрепа много ще ни липсва.

Той помълча и продължи:

– Но между всички, които загинаха, има нещо общо... те отхвърлиха моите предупреждения. Земята ни заповяда да побегнем, а те не побягнаха. През цялата седмица се чудех дали Земята изобщо ще ни позволи сами да се борим за спасението си. Тя непрестанно ни казваше да бягаме.

– И най-сетне, днес Земята нашепна, че един от нас трябва да удари, трябва да удари и да убие Сияйния на мрака! – почти викна той.

Лордовете отново заудряха по масите и завикаха, но Габорн повиши глас, за да го чуят.

– Нашепнах командата на една жена, жена без дар на мускул или жизненост, жена без никакъв опит във война.

Той махна с ръка към ужасния трофей в ръцете на Джюрийм.

– Ето я ръката на Сияйния на мрака, убит от стрелата на жената на сър Боренсон, лейди Мирима Боренсон!

Йоме се зарадва като видя как всички лордове в залата зяпнаха.

Един изломоти:

– Но... аз съм виждал колко лошо стреля тази жена! Това не може да е вярно!

Мирима стоеше в края на залата, в сенките до завесата на входа. Беше толкова смутена, че изглеждаше готова да избяга.

– Вярно е – заяви Йоме. – Но стреля достатъчно добре, за да убие Сияйния на мрака. Тя има сърце на воин и скоро ще получи и даровете си, както подобава!

– Е, нека видим тогава тази поборница – извика един лорд и Бизнесман издърпа Мирима от сянката.

Възгласите и свирканията, които избухнаха по масите, бяха оглушителни. Самият Габорн също ръкопляскаше, за да се наслади Мирима на този миг.

Накрая Габорн вдигна ръце за тишина и каза:

– Нека подвигът на Мирима да напомня на всички ни какво може да постигне човек с помощта на земните сили. Земята е нашият закрилник и нашата мощ.

– В стари времена – продължи той – Ерден Геборен е опазил нашите предци. С помощта на земната сила Ерден Геборен е устоял на тъмните магьосници на тот. Сега ние трябва да се стремим да повторим неговото дело.

– Вчера призори чух Земята да ми шепне, да ме подканя да тръгна на юг – Габорн огледа лордовете. – Когато потеглихме от замък Силвареста, знаехме, че сме малко. Но също така аз знаех, че е достатъчен само един човек, за да нанесе тежкия удар. Сега разбираме, че ще се бием с голяма армия и че няма да се бием сами. Земята се сражава с нас!

– Както знаете – продължи той, – изпратил съм десетки Избрани вестonosци отвъд граница. Трима от тях сега са в Карис, където ги обкръжават войските на Радж Агън. Чувствам опасността, която ги грози, и Земята ме предупреждава следното: „Бързай. Бързай и удари!“

Той удари по масата.

– Както също така знаете, смятах да тръгнем за Флийдс утре заранта. Но сега се боя, че трябва да поемем на път по-скоро. Тръгвам за Флийдс щом изгрее луната и ще остана на стан там съвсем за кратко. Призовавам всеки, който може да издържи на скоростта ми, да тръгне с мен, а тези от вас, които не могат, да положат всички усилия да ни настигнат. Надявам се да се присъединя към крал Белдинук при Карис не по-късно от утре по здрач. Там нашата чет ще се усили многократно със свободните рицари и лордовете от Мистария и Флийдс. Тръгваме на бран!

Лордовете продължиха възторжените си наздравници, а Габорн отиде при Мирима, хвана я за лакътя и я изведе с Джюрийм на двора, за да изрече същото слово пред стануващите там рицари.

Мирисът на нощния вятър

Същата нощ Мирима взе силарите си, отиде в цитаделата на Посветителите и помоли облекчителя на херцог Гроувърман да извършат един акт, който винаги беше смятала за кощунствен.

Човекът беше уморен, но разбра припряността ѝ. Покани я в една стая с кошницата с палетата ѝ и я накара да седне на един студен стол.

Прозорците на кулата бяха отворени и лекият ветрец, нахлуващ в стаята, бе свеж и прохладен.

Жълтото кученце изскимтя в ръката ѝ и докато го държеше, тя едва успя да съдържи сълзите си.

Беше взела дарове от майка си и сестрите си. По настояване на майка си беше взела нейния ум. По настояване на сестрите си беше взела тяхното обаяние, и всичко това – за да сключи добър брак и да им осигури добруване.

Но вкусът на този акт беше горчив.

Мирима знаеше, че е извършила злина, и сега седеше, за да я повтори. Но макар с повтарянето някои зли дела да ставаха по-лесни, други ставаха още по-непоносими.

Паленцето беше невинно, вираше се в нея с големите си кафяви обичливи очи. Тя знаеше за болката, която му предстоеше да изпита, знаеше колко тежко ще го нарани, ще извлече жизнеността му само за това, че я обичаше и че се беше родило с предразположение, позволяващо му да я обикне и да ѝ служи. Погали го и се опита да го успокои. Палето близна пръстите ѝ и леко ухапа ръкава ѝ.

Мирима беше дошла сама в стаята на облекчителя, в цитаделата на Посветителите на херцог Гроувърман. Беше дошла сама, тъй като Йоме беше изморена и си легна. Беше дошла сама, защото въпреки възгласите на лордовете на Хиърдън в нейна чест изпитваше срам от това, което предстоеше да извърши.

Главният облекчител на херцог Гроувърман беше дребен старец с мъдри очи и бяла брада, която стигаше почти до корема му.

Той грижливо огледа силара, който му беше връчила, преди да го вкара в употреба. По форма силарът приличаше на най-обикновено желязо за дамгосване. Единият му край служеше за дръжка, а формата на руната в другия край определяше какво качество магически ще бъде взето от Посветителя.

Занаятът на облекчителя беше древна практика, изискваща малко

магия, но много учене. Сега старецът огледа руната за жизненост, всечена в кървавия метал. С една четчица от опашка на плъх грижливо започна да четка трошици от кървавия метал, като постави силара на една дъска, за да може да прибере всяко излишно късче от скъпия метал за повторна употреба.

– Кървавият метал е мек и лесно се поврежда – обясни облекчителят. – Трябва да се превозва много грижливо.

Мирима кимна мълчаливо. Проклетото нещо беше пропътувало хиляди мили, откакто го бяха изковали. Не я учудваше, че е малко поочукан. Но знаеше, че ако се наложи, облекчителят ще претопи силара и ще го изкове отново.

– Все пак изработката е добра – промърмори успокоително старецът. – Пимис Сучарет от Дармад е изковал този силар и работата му показва, че е гений.

Мирима рядко беше чувала похвала за човек от Индопал. Държавите от много време бяха във война.

– Сега дръж здраво палето – каза облекчителят. – Не му позволявай да мърда.

Мирима задържа кученцето, а облекчителят притисна силара към плътта му и запя заклинанията си с писклив като на птица глас.

След няколко мига силарът се нажежи и въздухът се изпълни с миризма на изгоряла козина и месо. Кутрето заскимтя отчаяно от болка и Мирима стисна крачетата му, за да не избяга. Палето захапа пръста ѝ, мъчейки се да се отскубне, и тя зашепна:

– Съжалявам, миличкото ми. Съжалявам.

В този миг силарът засия нажежен до бяло и палето зави от болка.

Другите три палета обикаляха по пода на цитаделата, душеха килимите и ближеха пода с езици, търсейки късчета храна. Но когато палето в ръцете ѝ нададе вой, едно от тях притича до Мирима и заджавка, извърщайки очи ту към нея, ту към облекчителя, без да знае кого да нападне.

Старецът вдигна сияещия силар и го огледа грижливо. После го размахна широко във въздуха и от него се разсипаха и увиснаха ленти от светлина, сякаш изрисувани в пушливия въздух. Той изгледа продължително светлите ленти, сякаш преценяваше дебелината и ширината им.

После, удовлетворен, пристъпи към Мирима. Тя вдигна крачолата на панталона си за езда, за да може да постави дамгата малко над коляното ѝ, където рядко щеше да се вижда под дрехите.

Нажежената до бяло пръчка прониза кожата ѝ и облекчителят

притисна дамгата на кървавия метал в плътта ѝ.

Но макар да пареше, Мирима изпита екстаз. Усещането за живот изведнъж потече в нея и я облада възбуда.

До този момент не беше получавала дар на жизненост, дори не си беше представяла колко е възбуждащо. Усети, че цялата е плувнала в пот. Сладостта на изпитанието я премаза. Докато се мъчеше да опази разсъдька и да потисне еуфорията, погледна палето в ръцете си.

Лежеше в прегръдката ѝ, вяло отпуснато.

Само допреди миг очите на палето грееха от възбуда. Сега изглеждаха мътни. Ако го беше видяла на някое сметище, щеше да помисли, че е болно. Щеше да нареди на някой слуга да го удави, за да го отърве от страданието.

– Това ще го отнеса в кучкарника – каза старецът.

– Не – отвърна Мирима, макар да знаеше, че е глупаво. – Не съм свършила с него. Оставете ме малко да го погала.

Кутрето ѝ беше дало толкова много, искаше и тя да му даде нещо в замяна, а не ей така да го прати в кучкарника под грижите на някой друг.

– Не се безпокойте – успокои я старецът. – Децата в кучкарниците се държат добре с кучетата. Ще го хранят добре и ще се грижат за него като за свое, и на кутрето едва ли ще му липсва здравето, което ви даде днес.

Мирима усети, че умът ѝ е изтръпнал. Със своята жизненост сега тя щеше да може по-дълго да се упражнява с лъка, да стане по-добър воин, по-бърз. Поемайки на плещите си тази вина, тя се надяваше да помогне на своя народ.

– Ще го задържа – промълви тя, подхвана кутрето с шепа под бялата брадичка и го погали.

– Това пале в краката ви, дете лаеше по мен, то също е готово – каза облекчителят. – Ще вземете ли дара му сега?

Тя погледна надолу към палето. Въртеше опашка и я гледаше с надежда. Беше палето със силния нюх.

– Да. Ще го взема сега.

Когато Мирима взе дара на мириса, светът се промени.

Само допреди миг просто си седеше в стола с палетата – и изведнъж от нея сякаш падна някакво було.

Миризмата на изгоряла козина, изпълнила въздуха, изведнъж стана

по-наситена и потискаща, смесена с миризмите на восъчната свещ и на прах, и на боя, и на див джоджен, разхвърлян преди седмица по пода на кулата. Можеше да помирише дори топлината на паленцата.

Целият свят ѝ се стори нов.

С жизнеността от едното пале, която усили запасите ѝ на енергия, Мирима се чувстваше бодра и жадна за живот. С дара на другото пале, който усили обонянieto ѝ, светът ѝ се струваше... подновен, сътворен сякаш отново, когато излезе от цитаделата.

Конската миризма, лъхаща от конюшните, беше съкрушаваща, а от ароматите на току-що опечено телешко в двора пред цитаделата на херцога ѝ потекоха слюнки.

Но най-много я удивляваха хорските миризми. Тя остави палетата си при облекчителя и тръгна надолу през двора, където само допреди половин час тлееха готварските огньове – Габорн се беше погрижил да бъдат загасени преди да заговори открито за предстоящия бой с Радж Атън.

Сега Мирима крачеше в тъмното между воините, повечето от които седяха на земята и се хранеха или лежаха, загърнати с походните си одеяла.

Всеки воин притежаваше удивително съчетание от миризми: смазани метални брони, мазният мирис на непрана вълна, пръст по ботушите, конска пот и петна от храна, подправки и сапуни, наред с естествената им миризма на пот и урина.

Всяка миризма стигаше до нея усилена стократно. Много от миризмите, които улавяше, бяха за нея нови и ѝ се струваха чужди, миризми толкова слаби, че човешкият нос не можеше да ги отличи: миризмите на треви, прилепили се към краката на хората, миризми от костените закопчалки по облеклото, от боите на плата или от кожените им колани. Тя установи, че тъмната коса мирише по-различно от светлата и че по кожата на човек може да подуши храната, която е ял преди часове. Хиляди нови и едва доловими мириси се разтвориха пред нея, чакащи да ги изпита.

„Вече съм Вълча господарка – помисли Мирима. – Вървя сред хората и никой не забелязва промяната в мен. Но досега бях сляпа, а вече прогледнах. Сляпа бях, така както са слепи всички тези около мен.“

С малко усилие щеше да се научи да надушва хората около себе си, така че да може да преследва някого по мириса или да го различи в тъмното. Това познание ѝ внуши необуздано и главозамайващо усещане за сила, накара я да се чувства не толкова уязвима при мисълта за

предстоящата война. Качи се на върха на една от кулите, застана на перилото и се загледа надолу към равнините.

Отчаяно ѝ се прииска да сподели с някого това удивително усещане и мислите ѝ се насочиха към Боренсон, който сега пътуваше по задачата си някъде далече на юг.

Страхуваше се за него. Долу в каменния двор някои воители, които или притежаваха висока жизненост и поради това нямаха нужда от сън, или бяха твърде възбудени, за да заспят, запяха бойни песни, в които се заканваха да избият враговете си и да дарят Земята с вкуса на кръв.

Нощта беше студена. Мирима копнееше за прегръдката на Боренсон. Сложи дясната си ръка на корема си и задуши в нощния въздух в очакване да изгрее луната.

Сбират се врани

Роланд се търеше нагоре по витото стълбище на някаква влажна стражева кула. Мъглата беше толкова гъста, че сякаш бе загасила всеки втори факел. Имаше чувството, че от часове обикаля по стените на Карис, за да намери в тази скапана мъгла кула петдесет и едно и кула петдесет и две.

Цял час беше ровил из оръжейната, докато не разбра, че при толкова хиляди мъже, дошли преди него, не е останала нито една ризница, която да стане за човек с неговия ръст, нито дори някоя стара кираса или кожа. Единственото, което успя да намери след толкова зор, бе някакъв малък коннически щит с остър ръб от едната страна и някаква тъпа кожена шапка.

Стените на Карис се издигаха на дванайсет етажа над равнината. Замъкът беше стара крепост, огромна. В древни времена някакъв херцог от тази земя се сгодил за принцеса на Мътая, но когато жената се опитала да премине през една особено коварна част от Гълъбовия проход, мутлето, което яздела, я хвърлило в пропастта.

Кралят на Мътая бил стар владетел и разбира се, направил онова, което диктувал обичаят. Изчакал година, определения за траур срок, след което изпратил вместо нея една от многото ѝ по-млади сестри.

Но през това време херцогът хвърлил око на някаква тъмноока дама от Сюард. Оженил се за нея преди невъзможната-заместителка още да е прехвърлила планините. Когато принцесата на Мътая пристигнала, херцогът я отпратил обратно.

Някои от съветниците на херцога след това твърдели, че той изобщо не знаел, че идва невеста-заместителка и че е сгрешил само защото не познавал обичаите на Мътая. Но повечето историци в Къщата на Разбирането били съвсем сигурни, че херцогът се престорил на несведущ само за да утеша новата си невеста.

Отхвърлянето на дъщеря му разгневило краля на Мътая. Той се надявал да обедини двете кралства и зестрата му струвала огромно състояние. Чувствайки се измамен, той се обърнал към каиците на своята земя и настоял да му кажат как да постъпи.

Каиците му казали, че според древния закон всеки, който е признат за виновен в кражба, има две възможности: или да заплати тройно откраднатото, или да загуби дясната си ръка.

Кралят на Мътая изпратил трима каици и тъмнокожата си дъщеря обратно през планините и предложил на херцога три възможности. Предложил херцогът да вземе дъщеря му като втора жена, след това да разтрогне брака си с дамата от Сюард, за да може с право да издигне мътаинската принцеса като своя първа жена. Според краля това щяло да уреди цялата работа и му се струвало единственото приемливо решение.

Или пък херцогът можел или да му върне сума, равна на зестрата, умножена по три, което щяло да се приеме като извинение, или да прати в Мътая дясната си ръка, признавайки по този начин, че е крадец.

Цялата дилема, представена по този начин на херцога, изглеждала доста сериозна. Никой владетел в Роуфхейвън нямало да посмее да вземе две жени или да прогони жена, която носи детето му. Нито имал пари, за да изплати тройно зестрата. Но се случило така, че същия следобед един от младите телохранители на херцога изгубил на дуел дясната си ръка.

За да успокои каиците, той повикал палача в покоите си и изиграл „осакатяване“. Увил с кървава превръзка дясната си ръка, уж че му е отсечена, след което сложил пръстена си с печата на пръста на отсечената ръка на телохранителя и я дал на каиците.

Деянието слисало и натъжило каиците, защото те били сигурни, че ще се ожени за хубавата млада принцеса или че поне ще заплати тройно зестрата. Но вместо това те се върнали в Мътая само с една отсечена ръка, като признание за кражбата на херцога.

Измамата свършила работа две години. Кралят на Мътая като че ли се усмирил.

Докато някакъв мътаински търговец не забелязал в Дворовете на прилива, че кой знае как отсечената ръка на херцога отново му е

пораснала.

Избухналата заради всичко това война я нарекли войната на Тъмната дама, заради тъмнокожата принцеса на Мътая, както и заради тъмнооката дама на Сюард.

Десетина пъти рицарите на Мътая завземали западна Мистария и успявали да се задържат там. Но рано или късно простолюдието ги отхвърляло, или пък рицарите на Роуфхейвън се съюзявали срещу тях.

Така в западна Мистария вдигали замък след замък и непрекъснато ги рушали. Понякога ги строели мътаянците, а понякога мистарийците – докато земята не била наречена с право Руините.

И тогава дошъл лорд Карис. Четиридесет години успял той да удържи владението си срещу мътаянците, като през това време събрал достатъчно камък, за да издигне своя огромен укрепен град, който мътаянците така и не могли да превземат.

Лорд Карис умрял мирно в леглото си на преклонна възраст: на сто и четири години – подвиг ненадминат в предходните триста години.

Това станало преди близо две хиляди години, а Карис още си стоеше – най-голямата крепост в западна Мистария и опората на целия Запад.

Укрепеният град покриваше един остров в езерото Донестрий, така че повечето му крепостни стени не можеха да бъдат преодолені, освен по вода. Но дори и с лодки не можеше да се постигне кой знае какво, след като стръмните стени на замъка се издигаха на сто стъпки над водата.

Бяха измазани с вар, така че ако човек се опита да ги изкачи, да не може да намери пролука, за която да се захване или да стъпи.

От стените бойците можеха да пускат стрели през тесните процепи на амбразуриите по всяка лодка. Поради това не бяха нужни подсилени воители с големи дарове, за да бранят повечето стени на Карис. Ето защо тези, които искаха да превземат крепостта, имаха само три възможности. Можеха да се опитат да проникнат тайно в Карис и да го завземат отвътре, можеха да наложат обсада или можеха да пробват фронтална атака, като се опитат да пробият през трите барбикана в същинската крепост.

Замъкът беше паднал само четири пъти в цялата си история. Много замъци в Роуфхейвън имаха по-дебели и по-високи стени, или повече метателни машини, но малко от тях бяха с по-стратегическо разположение от Карис.

Роланд изкачи осемте етажа на влажната стражева кула и стигна до

горе. Един стюард му отключи тежка желязна врата, водеща към горното стълбище до върха на стената.

Беше очаквал мъглата горе да е толкова гъста, че да търси с часове своя пост. Но щом стигна, откри, че мъглата се е разнесла, и дори видя последните лъчи на вечерното слънце преди то да се спусне зад хълмовете на запад.

Когато стигна до бойниците, си запробива път през войниците, насядали в десет редици по пасажите. Навсякъде по стените се виждаха струпани грамади от камъни и купчини стрели. Много бойци бяха налягали да поспят зад прикритието на бойниците, загърнати само с тънки одеяла.

Роланд подминаваше кула след кула, докато не стигна до хлебарската. От нея се носеше миризма на прясно опечен хляб. Кулата беше толкова топла, че отвсякъде се тълпяха войници да поспят до стените й в хладната вечер.

Не можеше да мине през тази навалица, затова газеше направо през тях, съпровождан от викове и ругатни.

Селяни вдигаха с възета отдолу храна – печено агнешко, топъл хляб и пресен сайдер – и я раздаваха на бранителите. Роланд се мъчеше да избегне пълните халби и да не стъпи в нечие блюдо.

Без да спира, грабна комат хляб и го разчупи, след което пхна в него мръвка агнешко. Тук горе духаше вледеняващ вятър, прелитаха чайки и поглеждаха гладно храната. Вятърът го накара да съжали, че бе дал дебелото си наметало от меча кожа на зелената жена.

Замисли се къде ли е тя сега и дали Ейвран се е скрила добре.

Най-сетне намери поста си на южната стена и много лесно забеляза барон Пол. Тъй като Карис беше разположен сред езеро, не бяха вдигнати никакви прегради, които да предпазват замъка от метателни машини. Дебелият барон беше седнал на един зъбец и клатеше крака. Приличаше на мрачен каменен водоливник.

Самият Роланд никога нямаше да посмее да увисне така на стената. Високото толкова го плашеше, че сърцето му се сви само като видя приятеля си да седи на такова опасно място.

Мъглата стигаше почти до краката на барона.

Над нея прехвърчаха врани и гълъби.

Баронът го видя и помръкналото му лице светна от радост.

– А, Роланд, приятелю, значи се отърва жив все пак! Мислех, че хората на Радж Атън вече си пият виното с черепа ти.

– Не става – ухили се Роланд. – За малко да ме хванат, но разбраха,

че мозъкът ми е колкото лешник. Сигурно са решили, че черепът ми няма да побере достатъчно, за да стане добра халба от него. Оставиха ме и хукнаха из горите да търсят тебе.

– Тогава къде беше целия ден? – попита го изненадан баронът.

– Въртях се из мъглата – отвърна Роланд.

Баронът погледна мъглата, къдреща се около краката му, и се изплю през стената.

– Мда, човек не може да си намери копчалка да се изпикае в тая мъгла. Аз се оправих лесно, но сигурно помогна това, че половината си живот съм живял тук, така че знам пътя.

Роланд застана до барона и загледа птиците.

– Значи тук горе сме при птиците. Изглежда, не смеят да кацат тук.

– Врани – мъдро каза барон Пол. Беше се оказал прав. Враните знаеха къде ще намерят храна и разбираха, че предстои битка.

Барон Пол погледна нагоре към една кула в централната цитадела – беше по-висока от всички, с изключение на кулата на херцога – кулата на граака. Там бяха накацали десетки хищни птици.

Роланд погледна надолу, зачуден как може толкова ниска мъгла да е толкова гъста. Постави малкия си щит на един зъбец като голямо извило блюдо, сложи върху него пълната си халба и комата с агнешкото и започна да се храни. Почувства се гузен, че има толкова добра храна, след като Ейвран тази сутрин се оплака, че е гладна. Момичето сигурно пак щеше да остане гладно тази нощ. Собственият му стомах къркореше, докато вървеше през мъглата, но изведнъж си беше спомнил, че бе набрал няколко ореха за Ейвран, а после, когато побягна от войниците на Радж Атън, беше забравил да ѝ ги остави. Беше бръкнал в джоба си и засити глада си с тях.

Сега се загледа към помръкващите околности. Все още се виждаха три синкави облака долу в низините, но се бяха приближили към Карис и вече бяха на пет мили оттук.

– Какви са новините? – попита той барона.

– Малко новини, повече догадки – отвърна барон Пол. – Ония мъгли ей там пълзят вече цял ден, не спират. Като стражи, крачещи по стена, само че понякога вземат, че стигнат до ръба на нашата мъгла и се отдръпват. Мисля, че войските продължават да се движат наоколо в случай, че лорд Палдейн реши да удари.

– Ако са се приближили, не е ли възможно да крият само огнетъкачи, а всички войски на Радж Атън да са на сто разкрача от замъка?

– Възможно е – отвърна баронът. – Преди по-малко от час чух долу

кучешки лай. Подозирам, че там долу са бойните кучета на Радж Атън. Ако чуеш някой да се катери по стената – да пръхти и да пухти, – няма да е зле да му хвърлиш един камък отгоре. Но мисля, че стените са толкова хлъзгави, че дори Непобедимите на Радж Атън нямат шанс да ги изкачат.

Роланд изпъшка и продължи да се храни. Сайдера си го остави за накрая.

– Вярно ли е за Синята кула? – попита той.

Баронът кимна мрачно.

– Вярно е. Проклет да съм, ако сега повече от един на всеки десет рицари тук го бива за бой.

– А ти?

– Аз? Моите Посветители са скрити добре – каза баронът. – Още мога да ям камъни за закуска и след това да дрискам пясък цяла седмица.

Това беше донякъде успокоително. Въпреки че баронът нямаше дар на метаболизъм и затова не можеше да се мери по скорост с един Непобедим в битка, имаше мускул и гъвкавост на воин. Все пак беше по-добре да имаш половин воин до себе си, отколкото никакъв.

– Е, какво пазим тогава? – Роланд надникна надолу през мъглата. Не можеше да разбере защо трябва да седи на ръба на тази стена. Никой не можеше да се изкачи по гладката ѝ повърхност. Дървесни жаби сигурно щяха да могат, но не и човек.

– Нищо особено – каза баронът. – Кейовете са от другата страна на замъка, на север, и хората на Радж Атън могат да се опитат да пробият оттам. Но тук за нас няма нищо.

Умълчаха се. От изток задуха студен вятър. С него се разнесе и вълшебната мъгла, обкръжила замъка, и се разтегли по гънките на равнините като пръсти, търсещи нещо из полята.

Същият вятър започна да издухва и синкавата мъгла, проснала се над войските на Непобедимите, и някои от мъжете по стените заговориха възбудено, щом видяха първите признаци за войските на Радж Атън.

Пред мъглата крачеха двама гиганти главанащи с огромни месингови щитове.

От такова разстояние, Роланд, разбира се, не можеше да ги види добре. Дори един великан от такова разстояние приличаше на джудже и макар някои да викаха, че виждат бойни кучета и Непобедими пред гората, Роланд не можеше да види нищо по-дробно от великаните.

Приличаха на хора толкова, колкото котка или крава можеш да

сравниш с човек. Козината им беше като тъмно злато, рунтава по раменете. Огромните им муцуни бяха по-дълги от конски, с дълги остри зъби, с малки, прилепнали кръгли уши. Тежките им черни ризници покриваха късите им опашки, а щитовете си държаха над широките колани. Носеха грамадни, обковани с желязо криваци.

На Роланд му заприличаха на грамадни плъхове или торбалани, вържени и в броня.

Гигантите вдигнаха муцуни и зазяпаха гладно към замъка. Устата на единия от тях зейна. Малко по-късно Роланд чу рев и реши, че гигантите са гладни и копнеят за човешка плът.

Довърши яденето си и върза щита си на гърба, да го пази от захватката на ледения вятър. След час вятърът стана непоносим.

Когато се стъмни, забеляза лумнали в мъглата червени светлини, някъде далече на запад. Там гореше огън, голям огън.

– Трябва да е село Засадата на Гоуър, ако не е Сетеким – каза унило баронът. Роланд се зачуди защо огнетъкачите на Радж Атън ще палят селото, но отговорът изглеждаше очевиден за всички останали. Принасяха го в жертва на Силата, на която служеха. На Роланд му беше все едно. Съжали само, че не може да е по-близо до пламъците, за да си грее ръцете.

Щом тъмнината се сгъсти, на север и юг също пламнаха села, а сухите полета на запад лумнаха ярко.

Огнетъкачите като че ли се канеха да подпалят цялата долина.

Към десет вечерта един син шпионски балон с форма на гигантски граак се издигна във въздуха на източния бряг на езерото Донестгрий. Увисна над замъка и тъмното му кълбо закри звездите. Далекогледците на балона се носеха поне на хиляда метра над замъка, така че никой не можеше да ги простреляя отдолу, колкото и силен да е лъкът му. Вятърът ги тласкаше бързо и скоро балонът кацна далече на запад.

Разтревожени мъже заговориха по стените:

– Готвят нещо голямо. Отваряйте си очите!

От север беше стигнала вестта, че Радж Атън оставил огнетъкачите му да унищожат целия замък Лонгмът. Били призовали същества от долния свят, които залели стените му с огнена вълна и избили хиляди хора.

Такъв план не може да действа в Карис, подхвърляха други. Карис беше защитен с вода, а Лонгмът беше разчитал само на вградените в него земни руни.

Все пак тази мрачна вест сви натъпкания с хляб и месо стомах на

Роланд.

Знаеше ли човек какво могат да направят огнетъкачите? Може би палеха околностите, за да вдигнат някое толкова мощно заклинание, че никой воден чародей да не може да го отблъсне.

Той стоеше на поста си в жестокия студ, но нищо повече не се случи. Пожарите горяха по полетата и хълмовете. Шпионският балон прелетя още два пъти.

Мъжете седяха по стените на замъка над мъглата, разправяха си глупости или пееха, така че нощната стража по-скоро приличаше на празненство.

Когато балонът прелетя за трети път, в три заранта, Роланд се беше свил до барон Пол, трепереше и съжаляваше, че няма одеяло, защото херцогът бе забранил да се палят огньовете заради близостта на огнетъкачите – да не би магьосниците да обърнат пламъците им срещу тия, които са ги запалили.

Баронът само зяпаше проклетия балон.

– Ти що не поспиш? – каза той на Роланд. – Ако стане нещо, ще те събудя.

Разтреперан, Роланд отпусна гръб на камъка и затвори очи. Щеше да заспи дълбоко, ако не беше този ужасен студ.

На няколко пъти задряма, но го събуждаше или вятърът, или някой тръгнал в тъмното и спянал се в него. Веднъж се събуди от дрънкащите струни на лютня. Някакъв шегобиец редеше безкрайна неприлична балада.

Той се заслуша разсеяно, почти заспа. В песента се разправяше за омразата между двама мъже в кралската гвардия и за мръсните и опасни номера, които непрекъснато си погаждали един на друг.

Почти не слушаше, докато песента разказваше за някакъв млад скуайър, който си уредил среща с момиче край един вир по мръкнало, само че съперникът му нагласил работата така, че на младежа възложили друга задача. След това отишъл вместо него при вира под прикритието на тъмнината. Роланд се събуди напълно, когато позна името...

Дошъл тогава скуайърът да спипа сър а Пол,
но не целувал той костур в дълбокия подмол.
Че хванал бил момето му добрият ни сър Пол
и пляскал във водата задникът му гол –
Ъх-ох, дидили-ох,
и слушайте нататък.

Роланд разбра, че е пропуснал повечето от песента, защото в следващото куплетче скуайър Боренсон скачаше във вира и подгонваше сър Пол, „но без късмет, и врякал като гъска“.

Добрият скуайър накрая сгащил сър Пол, „и много искал нашият младок мръсника да изкорми като тлъст рибок“.

Но повлеканата във вира успяла да върне живота на сър Пол и станала неговата свадлива жена. Всеки куплет на баладата завършваше с хоровото „Ъх-ох, дидили-ох! И слушайте нататък“.

Роланд погледна да види реакцията на барон Пол. Той го понасяше стоически. В края на краищата нищо не можеше да направи. Бардовете бяха като историци, а песни за живи благородници можеха да се пеят само с изричното разрешение на техния крал. Значи синът на Роланд и барон Пол толкова бяха ядосали краля, че като част от наказанието им техните деяния бяха открити за „подигравките на бардове“.

Роланд съжали, че не беше чул цялата песен. Когато барон Пол му каза, че ще чуе историята му от устата на странстващите певци, не беше го взел на сериозно. Обикновено само най-страхливите врагове на краля се осмиваха толкова грубо.

Но и друга мисъл поразил Роланд. „И слушайте нататък...“ Сега и той самият беше участник в тази история и може би един ден бардовете щяха да добавят някой стих и за него.

Стана му толкова студено, че се промъкна към хлебарската кула и топлината на пещите. Но около кулата бяха налягали толкова много хора, че нямаше никакво място.

Върна се при барон Пол.

– Не можа ли да си намериш топло място за сън?

Роланд само поклати глава. Беше твърде уморен, за да отговори.

– Ела да видиш как се прави – каза баронът. Върна Роланд при хлебарската кула и ревна: – Стани, кръшкачи такива! Марш по постовете, псета мързеливи, или до един ще ви хвърля от кулата!

Започна да ритат заспалите и скоро няколко десетки души се пръснаха от топлата кула. Тогава барон Пол се поклонил на Роланд и направил сервилен жест, като иконом, бързаш да зарадва дошлия на гости благородник. – Леглото ви, уважаеми сър.

Роланд се ухили. Голям хитрец беше барон Пол.

Изтегна се до топлата стена. Зъбите му още тракаха, но скоро се стопли. Барон Пол пак отиде на поста си. Скоро мъжете започнаха да се връщат и да лягат до Роланд.

Той остана да лежи с надеждата, че все ще се стопли до съмване и

ще може да поспи малко.

Но час след това всички се развикаха, защото някакъв град на юг лумна в пламъци. Роланд беше твърде уморен, за да стане да гледа представлението на огнетъкачите. Освен това реши, че ако замъкът наистина бъде злят от огромна огнена вълна, най-безопасното място може да се окаже точно тук, зад дебелия каменен стена.

Няколко мига по-късно чу дълбок тътен, който изпълни цялото небе. Стените на Карис потрепераха и той усети, че кулата се поклаща. Хората около него запищяха от ужас, защото Радж Атън беше сринал Лонгмът, Тол Римън и други замъци със силата на своя Глас и всички си помислиха, че същото става сега с Карис.

Но след като тътенът заглъхна, а Карис продължаваше да е невредим, Роланд изпита силно облекчение – което обаче продължи само няколко секунди. Защото тътенът веднага беше последван от мъжки викове от околните стени:

– Замък Тревърсуърти е паднал! Дошъл е Радж Атън!

Роланд погледна на юг, накъдето сочеха всички. Там наистина гореше някакъв град и пламъците подскачаха високо в небето.

Замъкът Тревърсуърти, на четири мили на юг, не беше голям като Карис, нямаше дори гарнизон и той не го беше видял досега. Намираще се на един хълм и се беше издигнал като маяк над мъглата. И кипеше в адски пламъци – нагоре в нощта се издигаха огромни облаци пушек, а бели пламъци ги облизваха отдолу.

На тяхната светлина Роланд успя да види какво е останало от замъка: каменна грамада, две полусрутени кули и части от крепостна стена. От замъка се вдигна прах и пред очите му едната кула се килна и се срина в развалините.

Не Карис беше център на атаката. Жертвата беше Тревърсуърти. Роланд се върна на поста си.

– Е – избоботи барон Пол, – поне ни предупреди честно.

– Какво искаш да кажеш? – попита Роланд.

– Искам да кажа, че хората на Радж Атън са били принудени да вземат на бегом поне хиляда и осемстотин мили през последните две седмици и той знае, че не може да ги гони повече. – Баронът се изплю от стената на замъка. – Затова му трябва някое хубаво, топло местенце, където да се свре за няколко месеца, а Карис е най-доброто, което Мистария може да предложи.

– Значи иска да завземе замъка? – попита Роланд.

– Естествено! Ако искаше да го срине, стените вече щяха да са на

прах. Помни ми думата – до час ще ни предложи условия да се предадем.

– Палдейн ще приеме ли? – попита Роланд. – Той каза, че до призори ще се стигне до ръкопашен бой.

– Ако не се предаде – каза барон Пол, – само слушай оня звук, дето го издава Радж Атън. Когато го чуеш, засили се и скочи от стената, колкото можеш по-надалече във водата. Ако падането не те убие и ако някоя скала не те халоса, и ако не се удавиш, може и да се справиш.

Роланд се стъписа.

След още един дълъг час небето на изток изсветля в утринния хлад.

Роланд така и не видя Радж Атън, но много добре видя работата на неговите огнетъкачи.

Изпод мъглата се надигна ярко сияние, сякаш долу по земята се запали огромен огън, но това сияние се придвижваше напред със скоростта на крачещ човек. Придружаваше го дрънченето на конски сбруи, случайното потракване на щитове в броня, мъжко покашляне или кучешки лай.

Армията на Радж Атън се придвижваше към Карис почти вяло; войските в Карис ги посрещаха също така съдржано. Херцог Палдейн и неговите съветници тежко се изкачваха по стълбите над портите на крепостта. Когато се озоваха горе, така че Палдейн да може да вижда над мъглата, той извика:

– Стрелци, зареди!

Но настъплението на Радж Атън не спря. Когато светлината стигна до началото на пътя по тесния насип на запад от Карис, Роланд зачака с нетърпение хората на Палдейн да открият огън.

Но вместо това сиянието под мъглата се усили, сякаш самото слънце блесна там за няколко мига, докато накрая чисти лъчи светлина започнаха да раздират виолетовите мъгли. Роланд вдигна ръка да заслони очите си. Светлината пресуши вълшебната мъгла на стотина разкрача във всички посоки.

Там, на самия ръб на насипа беше Радж Атън на сив имперски боен кон, а до него сияеха двама огнетъкачи, като стълбове от жив огън. Пламъците се гърчеха по голите им тела.

Радж Атън носеше прост пехотински шлем и черна броня под златисто копринено палто. Изглеждаше уморен, мрачен.

Роланд усети, че сърцето му ще се пръсне в гърдите, а дъхът му излиза бързо. Радж Атън беше най-красивият мъж, когото бе виждал, по-блестящ от всичко, което човек можеше да си въобрази, и това беше

съвсем неочаквано. Беше си го представял чудовищен, жесток и смъртно опасен.

Но Радж Атън сякаш възплащаваше всичко, което Роланд някога се беше надявал да види у един владетел. Изглеждаше храбър, горд и властен, могъщ и в същото време – способен на безмерна щедрост и добрина.

Трябваше само да си отвори устата и можеше да срине стените на Карис, както беше съборил толкова много замъци през последната седмица.

„Ако ще ме убие – помисли Роланд, – по-добре да го направи веднага и да се свършва.“

Никой от градските стени не стреля.

Зад Радж Атън яздеше цяла армия. Роланд можеше да види само първите редици пред линията на мъглата. Двайсетина гиганти главанасти стояха като живи стени, с мрачни и угрижени лица. Грамадните черни мастифи в нозете им бяха настръхнали зад боядисаните в червено кожни маски. Отзад Непобедимите на Радж Атън оформяха стройни редици – мъже в черна броня и кръгли месингови шлемове, които отразяваха светлината на огнетъкачите като стотици блеснали жълти очи.

За миг не проговори никой. После Палдейн извика:

– Ако искаш битка, тогава излез срещу нас! Но ако се надяваш да намериш убежище в Карис, надеждата ти е напразна. Няма да се предадем на никаква цена.

Земни сънища

Габорн стигна най-горното стъпало на стълбището към стаята си, спъна се в тъмното и падна.

Поне доколкото помнеше, никога не се беше спъвал и падал. Роден като принц сред Владетели на руни, още като дете той бе надарен с гъвкавост от един танцьор. Този дар усилваше пъргавината му и чувството за равновесие. В миналото винаги беше стъпвал на краката си, колкото и отвисоко да падаше. Беше дарен и с мускул, който му даваше повече сила, с дарове на жизненост, която му позволяваше да работи неуморно до късно през нощта, с дар на зрение, благодарение на който очите му пронизваха мрака, и с дар на ум, така че да запомня всяка своя стъпка във всеки замък, през който минеше.

Той се надигна уморено и се затътри към спалнята, предложена му

от Гроувърман. На площадката пожела лека нощ на своя Дни.

На пода пред вратата му лежеше някакво момче. Габорн се зачуди дали момъкът не е паж на Гроувърман, въпреки че не можеше да си представи защо ще спи пред вратата му. Прекрачи го внимателно и влезе.

За своя изненада, завари в стаята спящата Йоме. Лежеше на леглото с пет кутрета, сгушили се до нея. Едно от палетата вдигна очи към него и изжавка кисело.

На масата, до широката купа с вода за миене, догаряше свещ. Водата в купата беше посипана с ароматни розови цветчета. На един стол бяха метнати чисти дрехи за езда. В стаята приятно миришеше на печено телешко, сякаш не му стигаше пирът отпреди час. В камината тлееше слаб огън.

Габорн огледа всичко и разбра, че тук е шетала ръката на Джюрийм. Никой иконом досега не беше му служил толкова добре. Дебелият слуга винаги беше подръка, макар и да не се мяркаше пред очите му.

Тази нощ Габорн нямаше време да говори с Йоме. Макар да му беше казала, че изглежда окаяно, тя самата изглеждаше много отпаднала. Зарадва го това, че спи. Имаше нужда от почивка. Само след два часа сяха да тръгнат към Флийдс.

Не си направи труд да сваля мръсната ризница и дрехите, просто легна до Йоме.

Тя се извъртя към него, постави ръка на шията му и се събуди.

– Обич моя... Време ли е за тръгване?

– Още не. Почини малко. Имаме два часа да подремнем.

Но Йоме се бе събудила. Надигна се на лакът и огледа лицето му. Изглеждаше бледа и уморена. Той затвори очи.

– Чух за Синята кула – каза Йоме. – За два часа не можеш да навак-саш съня, който ти е нужен. Трябва да вземеш няколко дара.

Говореше му много колебливо. Знаеше, че той отказва да взима дарове.

Габорн поклати глава.

– Аз съм Клетвообвързан лорд. Нали ти дадох клетва?

Въпросът не беше съвсем риторичен. Днес беше изгубил двата си дара на ум и с тази загуба беше забравил много неща. Имаше заличени спомени, забравени уроци. Помнеше, че бе стоял на върха на кулата на замък Силвареста и бе гледал как силите на Радж Атън се строят по хълмовете на юг от града. Но споменът за полагагането на древната клетва на Клетвообвързаните лордове му изглеждаше смътен, непълен. И да

я беше изрекъл, не помнеше думите й.

Габорн се беше боял да говори тази нощ с Йоме. Не смееше да признае, че е забравил мига, в който я бе помолил да се омъжи за него, или че не може да си спомни лицето на собствената си майка, или да върне в ума си хиляди други факти, които смяташе, че трябва да помни.

– Даде ми – каза тя. – И съм слушала доводите ти против взимането на дарове. Но трябва да има някакъв момент... някакъв момент, в който да приемеш дар от друг човек. Бих ти предложила да използваш кутретата ми, но ще е нужно време, докато се привържат към теб. Сега народът има нужда от твоята сила.

Габорн я изгледа твърдо.

– Обич моя, трябва да вземеш дарове – каза тя. – Не можеш напълно да ги отхвърлиш.

Като млад го бяха учили, че един владетел, който взима много жизненост, може да използва тази жизненост, за да се труди неуморно за хората си. Че владетел с много мускулна сила може да се сражава за поданиците си. Че да взимаш дарове е нещо благородно, стига да го правиш по подходящ начин.

И все пак мисълта, че той самият ще ги взима, му се струваше грешна.

Грешна му се струваше отчасти защото поставяше даващите ги пред голям риск. На много мъже, които отдаваха мускулната си сила, сърцата им спираха, твърде отслабнали, за да могат да бият. Човек, който дадеше ума си, можеше да забрави как да върви или да яде. Този, който отдадеше жизнеността си, лесно можеше да бъде повален от болест. По-лесно беше да се дават от „по-малките дарове“, които не засрашаваха дарителя – такива като метаболизъм, зрение, обоняние, слух или осезание.

Изглеждаше му грешно отчасти и защото той знаеше, че това поставя дарителите пред голяма опасност за нападение отвън. Беше видял с очите си кръвта в стаите, където Боренсон бе изклал Посветителите на Силвареста.

Беше объркан. Спомни си рисунките, които бе открил в книгата на емира на Тулистан, тайните учения от Стаята на сънищата в Къщата на Разбирането.

Всеки човек притежаваше определени неща... тялото си, семейството си, доброто си име. Въпреки че тези неща не бяха упоменати в книгата на емира, човек, разбира се, притежаваше своята сила, своя ум.

Да вземеш дар от човек и да не можеш да му го върнеш, докато и

дватама сте живи, изглеждаше за Габорн непроситимо нарушение на личните Владения на другия.

Беше зло, ужасно зло.

Въпреки че Габорн не смееше да го изрече на глас, в известен смисъл сега той се чувстваше по-леко, по-щастлив отпреди.

За първи път, откакто бе пораснал достатъчно, за да разбере какво струва за другия човек да отдаде дара си, се чувстваше свободен, освободен от чувството си за вина.

За първи път в живота си той беше самият себе си и нищо повече. Вярно, днес неговите Посветители бяха загинали и мисълта, че са загинали заради него, го натъжаваше дълбоко.

Но макар да се чувстваше слаб, крехък и изтощен, все пак вече не беше обременен от чувство за вина.

– Надявах се, че ще мога да отхвърля даровете – промълви той. – Аз съм Земния крал и това би трябвало да е достатъчно, за да устоя като човек.

– Сигурно, ако беше сам на този свят, но дали ще е достатъчно за нас? – попита го Йоме. – Когато влезеш в битка, няма да рискуваш само своя живот. Ще рискуваш бъдещето на всички нас.

– Знам.

– Твоите силари, твоите хора ти предлагат сила – продължи Йоме. – Сила да се върши добро, сила да се върши зло. Ако не я вземеш, ще я вземе Радж Атън.

– Не я искам – заяви Габорн.

– Трябва да я вземеш – настоя Йоме. – Вината е цената за водачеството.

Габорн знаеше, че е права. Не можеше да рискува да влезе в битка без дарове.

– Утре, преди да тръгна – каза Йоме, – ще взема дарове от моите палета. Много мислих за това и няма да спра само с тях. Бъдещето ни връхлита и ние трябва да го посрещнем бързо. Ще взема дарове на метаболизъм, за да съм готова за битка.

Габорн изтръпна. „Готова за битка“? За да може да се защити от Непобедимите на Радж Атън, щяха да й трябват поне пет дара. С толкова много метаболизъм щеше да умре до десет-дванайсет години. Да се вземат толкова беше като да вземеш бавна отрова.

– Йоме! – промълви той, неспособен да изрази отчаянието си.

– Не ме карай да те оставям зад гърба си – каза му тя. – Ела с мен! Нека остареем заедно!

Това беше отговорът, разбира се. Тя не искаше да го остави, не искаше да остарее сама. За взелите дарове на метаболизъм ставаше трудно да говорят с хора, живеещи в обикновеното време. Чувството за изолация от останалата част от човечеството беше тежко бреме.

Все пак той се замисли за Йоме. Знаеше, че тя не иска да взема дарове повече от самия него. Подозираше, че се мъчи да го подведе, за да го направи, или направо да го принуди.

– Не прави това за моя сметка – каза Габорн. – Щом искаш да взема дарове, ще взема. Знам, че съм длъжен. Но ти не си длъжна да го правиш. Ще го направя сам.

Йоме стисна ръката му и притвори очи.

Зад вратата куцото момче се размърда в съня си като неспокойно кутре и леко я изрита.

– Кое е детето при вратата? – попита Габорн.

– Едно самото момче. Вървяло е сто мили, за да те види. Исах да го Избереш, но когато тази вечер мина покрай него в коридора, то беше твърде уплашено да се обърне към теб. Затова го поканих да те изчака тук. Реших, че може да помага в кучкарниците на Гроувърман.

– Добре – каза Габорн.

– „Добре“? Няма ли да погледнеш в сърцето му преди да го Избереш?

– Хлапето изглежда добро – отрони Габорн. Беше прекалено умерен да става, да го Избира или да обсъжда каквото и да било.

– Днес спасихме хората в замък Силвареста – каза Йоме. – Всички до един, освен сър Донър.

– Джюрийм ми разказа всичко.

– Беше трудно... – измърмори Йоме и се унесе в сън.

Преди да заспи Габорн използва земните си сили, за да долови как се оправят хората му.

Сър Боренсон беше стигнал планините Хест и като че ли се беше устроил на бивак – поне не се движеше в този момент – и също като Габорн не смееше да язди преди да е изгряла луната. Но Габорн усещаше някаква опасност, надигаща се около Боренсон, усещаше я вече от няколко часа. Рицарят се приближаваше към някаква беда.

Освен това Габорн трябваше да се погрижи и за другите. През целия ден беше усещал, че са в огромна опасност. Част от облака се вдигна, когато Мирима уби Сияйния на мрака.

Но смъртта все още дебнеше воините му – всеки от тях.

Вярно беше, че Земята му бе повелила да тръгне на юг на бран.

Вярно беше, че Земята му позволяваше да влезе в битка. Но също така беше вярно, че Земята му нареди да каже на вестоносците си да напуснат Карис.

Да напада и да бяга? Чувстваше се объркан от тези противоречиви внушения.

Беше започнал да се чуди да не би Земята да му е позволила да атакува само защото той самият толкова го желае? Или може би Земята искаше от него нещо, което той самият не можеше да назове? Възможно беше тези хора да се принесат в жертва за някаква кауза, която той не разбираше. Дали не ги водеше към сигурна гибел?

Може би не всички от тях щяха да загинат. Разбира се, някои щяха да бъдат убити при Карис, може би дори повечето от тях.

Но ето че Земята го позволяваше. Поведи ги на битка, бе казала тя. Много ще умрат.

А това приличаше на нарушение на клетвите му, защото се беше обрекъл да защитава всички, които е Избрал.

Всъщност Габорн беше оставил младият Агюнтер Оруин да се оттегли на север, защото особено се боеше точно за това момче, но не смееше да го каже пред никого.

Как можеше да спаси всички?

Зад вратата чу подрънкването на ризница и тежък тропот на ботуши по килима – по стълбището се беше качил някакъв рицар. Габорн веднага впрегна земните си сетива и прецени, че човекът не е заплаха за него.

Стаята му беше на върха на цитаделата и значи рицарят бе дошъл да се види с него. Габорн изчака човекът да почука на вратата му. Но вместо това чу как той постоя малко, след което седна на пода с уморена въздишка и опря гръб на варосаната стена.

Не смееше да го безпокои.

Габорн се надигна уморено, взе все още горящата свещ и отвори вратата. Погледна недъгавото момче и се взря в сърцето му. Добро момче, точно както го беше уверила Йоме. Но нямаше нищо, което да предложи в предстоящите битки. Може би не струваше нищо, не беше способно дори себе си да опази. Неспасяемо. Но Габорн не можа да го отхвърли. Избра го.

Мъжът, който седеше на пода в другия край на късия коридор, носеше цветовете на Силвареста – черната туника със сребърния глиган – и униформата му показваше, че е капитан. Беше с тъмна коса и хълътна очи, а небръснатото му лице беше изпълнено с болка и ужас.

Габорн не го беше виждал никога, или поне не помнеше, а това предполагаше, че той служи тук, под командата на херцог Гроувърман.

– Ваше величество – каза мъжът, стана и отдаде чест.

Габорн заговори тихо, за да не събуди Йоме.

– Вест ли ми носиш?

– Не, аз... – Мъжът замълча. Коленичи и като че ли започна да се бори със себе си, сякаш не беше сигурен дали да извади меча си и да го поднесе.

С помощта на Земния взор Габорн се вгледа в сърцето на капитана. Човекът имаше жена и деца, които обичаше. Мъжете, които бяха служили под негова команда, му бяха като братя.

– Избирам те – промълви Габорн. – Избирам те за Земята.

– Не! – проплака мъжът и вдигна глава. Сълзи бяха замъглили тъмните му очи.

– Да – каза Габорн уморено. Не му се спореше. Мнозина, които се оказваха достойни за Избора му, като че ли се чувстваха недостойни.

– Не ме ли познахте? – попита мъжът.

Габорн поклати глава.

– Казвам се Темпест, Седрик Темпест – каза мъжът. – Бях капитан в гвардията на Лонгмът преди да падне. Там загина и баща ви. Бях там, когато всички загинаха.

Габорн сякаш знаеше името. Но си беше изгубил дара на ум и дори да беше виждал Седрик Темпест, лицето му се беше изтрило от паметта му.

– Разбирам. Сега иди да поспиш. Като гледам, имаш повече нужда от сън и от мен.

– Аз... – Седрик Темпест заби очи в пода и удивен поклати глава. – Не дойдох за да помоля да бъда Избран. Недостоен съм. Дойдох за изповед, милорд.

– Тогава се изповядай – каза Габорн. – Щом мислиш, че ти е нужно.

– Не съм достоен да бъда гвардеец! Аз предадох своя народ.

– Как?

– Когато падна Лонгмът, Радж Атън събра оцелелите и предложи... предложи живота на всеки, който ви издаде.

– Не виждам измяна в сърцето ти – каза Габорн. – Какво е поискал от теб?

– Търсеше силари. Беше донесъл много силари в Лонгмът и искаше да разбере къде са. Предложи живота на всеки, който може да му каже.

– И ти какво каза? – попита Габорн.

– Казах му истината: че баща ви ги е пратил на юг със своите вестоносци.

Но разбира се, Радж Атън щеше да повярва, че силарите са отишли в Синята кула. Къде другаде щеше да си прати силарите един крал на Мистария? Ако Габорн смяташе да ги употреби, то Синята кула беше единствената крепост в цяла Мистария, която можеше да приюти четирidesет хиляди нови Посветители.

Защо не се беше сетил? Радж Атън бе унищожил Синята кула не за да покори Мистария, а за да го унизи.

Габорн се изсмя, като си представи колко ли се е страхувал Радж Атън от него, без да знае, че силарите са скрити в една гробница в Хиърдън.

Седрик Темпест го погледна ядосано. Не обичаше да му се смеят.

– Не си ме предал – каза Габорн. – Дори баща ми да е изпратил нещо на юг, това не са били силарите. Баща ми е разчитал, че някой като теб ще каже къде са отишли силарите, та Радж Атън да се впусне в поредния си безсмислен „подвиг“. Всъщност ти си свършил добра услуга на баща ми.

– Милорд... – Лицето на Темпест се изчерви от срам.

Габорн си даде сметка, че бе трябвало да се сети. Баща му беше много по-добър стратег, отколкото някога щеше да стане самият той. Откакто беше станал Земен крал, разчиташе да го опазят най-вече новотворените му сили.

Но баща му винаги го беше поучавал, че трябва да впряга мозъка си, да замисля ходове и схеми и да гледа напред. Габорн не го беше направил – иначе щеше да укрепи стократно Синята кула и да заложи капан за Радж Атън.

– Каж ми – попита Габорн, – само ти ли предложи да размениш живота си срещу малко безполезна информация?

– Не, милорд – отвърна Темпест и сведе поглед. – И други го предложиха.

Габорн не посмя да му каже истината – че заради лъжата, изречена от името на крал Ордън, са загинали десетки хиляди души и че в предстоящата война може би ще загинат стотици хиляди. Такова знание бе твърде тежко, за да се понесе.

– Значи ако ти не бе дал сведения на Радж Атън, щеше да го направи някой друг?

– Да.

– Помислял ли си – попита Габорн, – колко зле щеше да послужиш

на своя крал, ако се беше оставил да те убият?

– Смъртта щеше да е по-лека от вината, която нося сега – отвърна Темпест. Очите му шареха по пода.

– Несъмнено – каза Габорн. – Значи тези, които са предпочели смъртта, са направили по-лекия избор, нали?

Темпест го погледна колебливо.

– Милорд, жена ми използва бойния ми кон, за да докара децата в един фургон тук, в Гроувърман. Все още имам коня и снаряжението си. И съм много добър пиконосец. Макар да нямам вече дарове, моля да тръгна на юг с вас.

– И да загинеш още в първата битка?

– Да бъде каквото ще бъде.

– Не – каза Габорн. – Като наказание за деянието ти, няма да приема смъртта ти. Искам да ми служиш – жив. Имам стотици и хиляди мъже, които ще тръгнат на бран, и много от тях ще загинат. Трябват ми воини. Моля те да останеш тук в Гроувърман с жена си и децата си и да браниш тях. Нещо повече, заповядвам ти да започнеш да обучаваши воини. Трябват ми хиляда млади пиконосци.

– Хиляда?

– Повече, стига да можеш да ги намериш. – Знаеше, че искането му е прекалено дръзко. Обикновено един рицар взимаше със себе си двама или трима щитоносци и ги обучаваше през целия си живот за рицарство. – Ще уведомя Гроувърман за искането си – каза с натежало сърце Габорн. – Ще има кучета, които да служат за Посветители, и силари за всеки младеж или млада дама, които се запишат под командата ти. Ще ги обучиш да боравят с пиката и да се грижат за конете си. Други могат да ги обучават в боравенето с боен чук, стрелба с лък и в полагането на грижи за снаряжението.

– Избери най-умните и най-силните, които можеш да намериш, защото ще имаме време само до пролетта – продължи Габорн. – Обучението на бойците трябва да завърши дотогава. Защото през пролетта ще ни врхлетят халите.

Габорн не беше сигурен защо е толкова убеден в това. Имаше достатъчно свидетелства, че халите вече излизат от леговищата си, но в същото време се знаеше, че халите не понасят студа. Правеха леговищата си в най-горещите части на Долния свят и доколкото изобщо правеха набези на повърхността на земята, това ставаше през лятото. Със снега се оттегляха. Надяваше се, че в студа няма да могат да стигнат далече.

– Половин година? – попита Темпест. Не каза, че е невъзможно,

въпреки че тонът му го издаваше.

Габорн кимна.

– Надявам се, че ще имаме толкова време.

– Ще започна още тази нощ, милорд – заяви Темпест. Изправи се, отдаде чест, обърна се и тръгна към стълбите.

Габорн остана в коридора с горящата свещ. Обърна се да види Йоме през отворената врата. Леглото му се беше сторило неудобно – твърде меко или твърде кораво, нещо такова. Съмняваше се, че ще може да заспи, и усети, че му се иска да се разходи в градината на херцога.

Мирисът на тревите там щеше да е по-добър балсам от съня.

Понесе свещта надолу по стълбите, към задната врата на цитаделата и към градината.

Едва можеше да вижда на звездната светлина. В дъното на градината имаше статуя на благородник на боен кон, с вдигнато към небето копие. Върбовите клони докосваха главата на война, а едно малко езерце отразяваше звездите под краката на коня. Габорн духна свещта.

В градината се носеше аромат на лавандула, босилек и анасон. Не беше толкова великолепна и голяма като градината на Бизнесман в замък Силвареста преди огнетъкачите на Радж Атън да я опожарят, но Габорн се почувства освежен. Сърцето му олекна дори само от това, че е тук.

Той свали ботушите си и босите му крака застъпваха по хладната пръст. Усещането беше като балсам, отпускаше нервите му и му помагаше да се съвземе от умората.

Усети, че му е нужно повече. Смъкна бронята си и тъкмо беше започнал да си сваля и дрехите, когато се сепна.

Озърна се гузно, сякаш уплашен, че някой може да го види гол. За негово изумление, тъкмо в този момент чародоят Бизнесман пристъпи иззад един розов храст.

– Тъкмо се чудех колко време ще ти трябва – каза Бизнесман.

– Какво искаш да кажеш?

– Сега ти си слуга на Земята. Нужен ти е нейният допир, също като дишането.

– Аз... не се канех да легна – каза Габорн.

– А защо не? – попита го насмешливо Бизнесман. – Нима почвата не ти харесва?

Габорн не можа да отговори. Чувстваше се някак неловко, макар да знаеше, че чародоят е прав. Кожата му жадуваше за допира на земята. Ето защо не можеше да заспи. Дрямката нямаше да е достатъчна. Болезнената умора изискваше нещо повече.

– Това ще ти помогне – каза Бизнесман. – Нека Земята те скрие. Нека Земята те изцери. Нека Земята те направи свой.

Чародеят удари по земята с тоягата си и тревата под краката на Габорн се разтвори с раздиращ звук. Отдолу се показа тлъста черна пръст.

Габорн гребна с ръка и я опита.

– Добра почва – каза чародеят. – Богата на Земни сили. Затова замъкът е построен тук. Когато старият Хиърдън Силвареста за пръв път дошъл в тази земя, огледал за добра почва и построил замъците си по такива места. Един час съм тук ще те възстанови по-пълно от много часове спане в легло.

– Наистина ли? – попита Габорн.

– Наистина. Сега ти служиш на Земята и ако й служиш добре, тя също ще ти служи вярно.

Габорн устоя на желанието да легне веднага. Вместо това се вгледа в Бизнесман в тъмното. На звездната светлина лицето на чародея сияеше, сивата му коса беше сякаш загърната в ореол.

Цветът на лицето на чародея трудно се долавяше, но все пак то беше толкова зелено, че не приличаше съвсем на човешко.

– Трябва да ти призная нещо – каза Габорн.

– Ще ти помогна, ако мога – отвърна Бизнесман.

– Аз... излъгах своите хора тази нощ. Казах им, че Земята ми е заповядала да ударя Радж Атън... но това не е съвсем вярно.

– Не е ли? – попита с нотка на съмнение Бизнесман.

– Земята ме предупреждава, че много хора ще загинат, ако не избягат – каза Габорн. – И в същото време ми позволява да ударя. Не съм... не съм сигурен какво точно иска.

Бизнесман отпусна тоягата си.

– Може би... си подведен.

– Подведен?

– Казваш, че Земята иска да удариш Радж Атън. Но сигурен ли си, че този, който го иска, не си *самият ти*?

– Разбира се, че искам да го нападна – каза Габорн.

– Значи държиш знамето на мира в едната ръка и бойната брадва в другата. Смърт ли предлагаш, или мир? И как може Радж Атън да ти повярва, щом сам не си го решил?

– Значи смяташ, че трябва да му предложиш мир? А заповедта на Земята да го нападна?

– Смятам – твърдо каза Бизнесман, – че трябва да прозреш отвъд илюзиите. Радж Атън не е истинският ти враг. Ти беше изпратен, за да

спасиш човечеството, а не да се биеш с него. Трябва да прозреш *това* преди да разбереш волята на Земята. Халите също са илюзия. Ти се сражаваш с невидими Сили. Преди да удариш по Радж Атън, по халите или по някой друг, трябва да осъзнаеш, че те са само заместители на истинския ти враг.

Габорн поклати глава.

– Не разбирам.

– Е, ще ти стане по-ясно, когато стигнеш Карис – постара се да го успокои Бизнесман. – Земята знае кои са враговете ѝ, а ти притежаваш дара на Земния взор. Ти също ще узнаеш кои са враговете на Земята, щом ги видиш.

Габорн наведе глава. Беше твърде уморен, за да гадае.

Бизнесман го погледна загрижено и го докосна по рамото.

– Габорн, трябва да ти кажа нещо. Още сега. Не искам да те обидя, но изглежда, че трудно ще го разбереш.

– Какво е то?

– Решен си да тръгнеш на бран – каза Бизнесман. – Ще влезеш в битка, нали?

– Да, така мисля.

– Тогава съм длъжен да те попитам: разбираш ли своята роля като Земен крал?

– Мисля, че да. Трябва да Избера семената на човечеството и да ги спася в тъмните времена, които идат.

– Точно така – каза Бизнесман. – Но не разбираш ли, че колкото и да ти се иска да влезеш в битка, твоето място не е там? Ще се обидиш, ако конярят реши да ти поднесе вечерята, нали? Нито ще позволиш на главния си стюард да раздава правосъдие от името на краля. Дългът на Земния крал не е да се замесва в конфликти. Доколкото мога да съдя, твоят дълг е да *избягваш* конфликти.

Габорн знаеше това. Знаеше го, но някак не можеше да го понесе.

– Ерден Геборен е водил битки преди хиляда години. Водел ги е и ги е спечелвал!

– Така е – каза Бизнесман. – Но ги е водил само когато гърбът му е бил опрян в стената и не е могъл да бяга повече. Не е излагал с лекота хората си на риск.

– Да не би да ми казваш, че не трябва да тръгна на бой? – попита с неверие Габорн.

– Ти си Земния крал и ти трябва да Избереш семената на човечеството – каза Бизнесман. – Аз съм Земният лечител и трябва да направя

каквото мога, за да ѝ помогна да се възстанови след предстоящото бедствие. Друг е този, който ще бъде Земният воин. Ти не можеш да претендираш за тази титла.

– Друг ли? – удиви се Габорн. – Кой?

– Говоря за вайлда.

– За вайлда?

Бизнесман бе отдал част от живота си, за да създаде вайлд, същество, изваяно от Земя, което да се сражава от негово име. Но при раждането си съществото беше скочило високо в небето. Въпреки че воините на Габорн бяха претърсили цял Хиърдън, от него нямаше и следа.

– Да – каза Бизнесман. – Сътворих зеления рицар, за да се сражава от името на Земята, и това същество ще се сражава, след като довърша сътворяването му. Един вайлд живее само за да се сражава и е много по-могъщ противник, отколкото ти ще бъдеш някога.

– Сигурен ли си, че все още е живо? – попита Габорн.

– Да – отвърна Бизнесман. – Проучих задълбочено древните томове. Мисля, че е живо и в съзнание. Най-вероятно се е загубило и сега се скита някъде в пушинаците. Докато в Земята все още има достатъчно лечебна сила, вайлдът не може да се унищожи лесно.

– Казваш, че не си го довършил, но вайлдът доби форма, нали? – попита Габорн.

Беше видял с очите си как съществото доби форма в нощната тъма сред руините на Седемте стоящи камъка. Но пръстта, камъните и костите, които Бизнесман бе използвал, за да го сътвори, се сляха толкова бързо, че Габорн не можа да види много преди съществото да отлети.

– Форма има – каза Бизнесман. – Но все още не е довършено. Създадох вайлда, но все още предстои да *го отвържа*.

– Какво значи това?

Бизнесман помисли малко.

– Представи си го като дете, опасно дете. Вайлдът е наскоро оформен, но все още е невежо същество и затова има нужда от родител. Има нужда от моите грижи. Аз трябва да го науча да различава добро от лошо, както с всяко дете, и трябва да го науча да се бие. След като научи достатъчно, ще го отвържа, ще му дам свободна воля, за да е свободно да се бие както намери за добре. Едва тогава съществото ще стане напълно ефективно, способно да брани Земята.

– Няма свободна воля? Значи е като марионетка, чака само ти да го задвижиш? Ако е така, може просто да лежи някъде в храстите. Може никога да не го намерим!

– Не – каза Бизнесман. – То може да се движи. Но докато не го отвържда, то трябва да се подчинява на моите команди... или на командите на онези, които изрекат истинското му име. След отвързването никой няма да може да го контролира.

– Но все пак ще изпълнява твоите заповеди, нали? – попита Габорн.
– Елдеар е сътворил боен кон и го е яхнал в битка.

– Нямамо е да може да го яхне, ако го беше отвързал. – Бизнесман поклати глава. – Не... не съществуват думи, с които да се опише „отвързването“. Вайлдът е сам за себе си, независим. Може да съществува само докато се храни с кръвта на враговете си. Затова трябва да се бие, с мен или без мен. Не може да бъде ограничен. Трябва да бъде оставен да си бъде вайлд по начини, които ти не можеш да разбереш, диво и неподвластно на опитомяване същество, диво като най-злата вълча глутница. Вайлдът не е звяр, доколкото е понятие, оформено от Земята, понятие, за което ние нямаме думи.

Бизнесман замълча, стиснал с две ръце тоягата си. Загледа се към звездите и след малко заговори, решил сякаш, че не е наблегнал достатъчно на темата.

– Не трябва да се стремиш към битки. Това не е твоята област. Чудя се... от гняв ли нападаш?

Габорн го изгледа със спокойна увереност.

– Няма гняв в желанието на Земята – опита се да обясни той. – Не искам да нападам от гняв. Напротив, чувствам, че Земята ме зове за помощ. Удряй, моли ме тя. Удряй, преди да е станало късно!

– Е, добре – въздъхна успокоено Бизнесман. – Вярвам ти. Вярвам, че Земята те моли да удариш. Тогава ще те помоля само за едно: обмисляй добре целта си.

– Аз съм Земния крал – увери го Габорн. – Ще правя това, което тя пожелае.

– Добре – каза Бизнесман. – Това е всичко, на което мога да се надявам. А сега трябва да си починете, милорд.

Габорн беше уморен, ужасно уморен. Смъкна ризата си и легна гол върху пръстта.

Стори му се удивително топла, сякаш бе опазила всичката дневна горещина.

Бизнесман размахта тоягата си и пръстта се изсипа върху Габорн като дебела завивка.

Габорн притвори очи под пръстта и усети как напрежението се изцеди от мускулите му.

Отначало се уплаши, защото не знаеше дали ще може да диша, но след като задържа дъха си, разбра, че дишането не му е нужно. Дори дробовете му си почиваха и той лежеше, а топлият хумус пълнеше ушите му, притискаше гърдите и лицето му, запълваше празнините между пръстите му.

Скоро заспа и известно време сънува, че е зайка, излязла на пътя пред замък Силвареста – бягаше от някаква неизвестна опасност, за да стигне до сигурното убежище на дупката си. Зайката се шумгна под един храст боровинки и се втурна в хубавия тъмен лабиринт, в който се носеше силният мирис на зайчета.

Там, в самото дъно на лабиринта, намери своите малки – четири зайчета, родени само преди ден.

Бозките на зайката бяха натежали от мляко. Тя легна на хълбок, задъхана от усилието, и остави малките да се насучат, притиснали се плътно до нея.

И както си лежеше задъхана, зайката чу чародеец Бинесман да говори над леговището ѝ. Дългите ѝ уши щръкнаха и тя много ясно чу разговора въпреки тропота на конските копита по утъпкания черен път.

– Земята ни говори. Говори на теб и на мен.

– Какво казва? – попита самия себе си Габорн.

– Все още не знам – отвърна Бинесман. – Но точно така ми говори тя обикновено: в шумоленето на зайци и мишки, в криволичещия полет на птиче ято, в гъшите крясъци. Сега тя шепне и на Земния крал. Растеш, Габорн. Силите ти растат.

После конете се магнаха и зайката кротко се отпусна в дупката си. Притвори очи, докато малките сучеха, ушите ѝ клепнаха и тя се захвана с една бълха на предната си лапа, която искаше да я ухапе.

„Глупави хора – помисли зайката. – Да не чуват гласа на Земята.“

В съня си Габорн пълзеше по горската шума, все едно че беше змия. Усещаше как хлъзгавите люспи по корема му му позволяват да се плъзга с лекота, все едно че пръстта беше лед.

Дългият му раздвоен език изплющя във въздуха и го опита. Надуши пред себе си козина и топлина: зак сред листата. Полежа за миг съвсем неподвижно; есенното слънце грееше ярко отгоре и той се наслади на последната топла прегръдка преди времето да захлади.

Нищо не помръдваше. Надушваше заек, но не виждаше нищо.

Шмугна се между дъбовите листа и най-сетне видя дупка – тъмна и примамлива. Изплющя с език и надуши малките зайчета в дупката.

Беше светло и зайците сигурно спяха. Много тихо той се плъзна надолу.

Чу над себе си тежкия тропот на конски копита и чародеят Бизнесман да казва:

– Земята ни говори. Говори на теб и на мен.

Габорн попита:

– Какво казва?

– Не знам... все още – отвърна Бизнесман. – Но точно така ми говори тя обикновено: в шумоленето на зайци и мишки, в криволичещия полет на птиче ято, в гъштите крясъци. Сега тя шепне и на Земния крал. Растеш, Габорн. Силите ти растат.

– Но аз не мога да чуя Земята – каза Габорн, – а толкова искам да й чуя гласа.

– Може би ако ушите ти бяха по-дълги – отвърна в съня чародеят. – Или ако ги опреш до земята.

– Да, точно това ще направя – възкликна Габорн.

Габорн остана да лежи, свит пред отвора на рова, и неволно се вслуша, напрегнал всички сили. Изплющя с дългия си раздвоен език и подуши зайчетата отпред.

В съня си Габорн крачеше през наскоро разорана нива. Почвата беше обърната и буците бяха разрохнати с брана. Оранта беше дълбока, почвата – добра.

Мускулите го боляха от дългите часове работа, но той надушваше идващите пролетни дъждове и бързо крачеше през нивата с подострената пръчка в ръка. С нея пробиваше малка дупка в пръстта и пускаше вътре по едно тежко семе, след което запушваше дупката с крак.

Трудеше се и пот се лееше от челото му.

Трудеше се, без да мисли за нищо, докато не чу един глас.

– Здравей!

Обърна се и погледна настрана от нивата. Там имаше каменна ограда, покрита с млади, нацъфтели врежове грах и с червените цветчета на утринничето. От другата страна на оградата стоеше Земята.

Земята бе приела формата на бащата на Габорн. Но бащата на Габорн приличаше на същество от пръст: пясък, глина, клони и листа

заместваха човешката плът.

– Здравей – каза Габорн. – Надявах се да те видя отново.

– Винаги съм тук – рече Земята. – Достатъчно е да погледнеш в краката си и ще ме видиш.

Габорн продължи да работи, продължи да пуска тежки семена от джоба на палтото си и да крачи по нивата.

– Е – каза Земята, – значи не можеш да решиш дали днес да си ловец, или жертва, заекът или змията.

– А не съм ли и двете? – попита Габорн.

– Така е, наистина – каза Земята. – Живот и смърт. Отмъстител и избавител.

Габорн се озърна притеснено. Земята му се беше появила в градината на Бинесман. Но тогава чародейт беше с него и превеждаше. Самата Земя беше говорила в движението на камъните, в съсъка на листата, в топлите газове, изригващи от дълбините ѝ.

И пак се беше появила като сега, като същество от пръст и камъни. Но беше дошла във формата на неговия враг, Радж Атън.

Сега Земята му се беше появила във формата на приятел, на баща му, и му говореше толкова ясно, колкото всеки човек щеше да говори с друг, сякаш бяха съседи и си приказваха през оградата.

„Чакай, аз май сънувам“ – помисли Габорн.

Земята около него изтъгна като при земетръс, листата по близките дъбове изсъскаха с вятъра.

Той разбра звуците от движението на камъка, от съсъка на листата.

– Каква е разликата между будността и съня? – питаше Земята. – Не разбирам. Нали сега слушаш и чуваш.

Той се вгледа в покритото с камъчета подобие на баща си и разбра. Земята говореше на него и не с гласа на мишките.

– Какво имаш да ми съобщиш? – попита Габорн, защото почувства, че има отчаяна нужда от помощта на Земята. Толкова беше объркан за толкова много неща: дали да вземе хората си и да побегне от Радж Атън; дали да го нападне; как най-добре да служи на Земята; дали да вземе дарове от хора.

– Нищо – каза Земята. – Ти ме повика и аз дойдох.

Габорн не можеше да повярва. Трябваше да има нещо много важно, което Земята би могла да му каже.

– Аз... ти ми даде всичката си сила, а аз не зная как да я използвам.

– Не разбирам – каза объркано Земята. – Не съм ти давала никаква сила.

– Даде ми Земния взор и силата да Избирам.

Земята помисли.

– Не, тези сили са мои, не са твои. Никога не съм ти ги давала.

Габорн съвсем се обърка.

– Но аз ги използвам.

– Тези сили са *мои* – повтори Земята. – Докато ми служиш, и аз ти служа в замяна. Никаква сила нямаш, освен ако не ти позволя да използваш моята.

Габорн се втренчи в каменистото подобие на баща си – снажен четиридесетгодишен мъж с широка челюст и широки рамене. Присви очи. И едва сега разбра.

– Да. Разбирам. Ти не си ми дала сила. Само си ми я *заела*.

Земята като че ли не беше сигурна, че думата „заела“ е подходяща. Дълго помисли и накрая кимна.

– Служи ми и ще ти служи и аз.

Тогава Габорн разбра, че думата е неуместна. Земята просто искаше да ѝ бъде верен и докато той ѝ служеше, тя му се отплащаше незабавно, отстъпвайки му силата си, за да ѝ служи по-добре.

– Сега ти сееш семената на човечеството – каза Земята. – Много пъти си ме питал как да ги засееш всички. Това не го разбирам.

– Искам да спася всички.

– Виждаш житните поля – тихо каза Земята. – Хиляди семена попадат в пръстта, но всяко ли израства? Няма ли някои от тях да напълнят коремите на добитък и мишки? Нито едно ли няма да изсуши слънцето? Нима искаш светът да се запълни само с жито?

– Не – отрони Габорн.

– Тогава трябва да го приемеш. Живот и смърт, смърт и живот. Те са едно и също. Много ще умрат, малцина ще оживеят. Предстои ти Жътвата на души. Ние нямаме власт да спасим всички семена на човечеството. Ти ще имаш силата да спасиш само малцина.

– Знам – каза Габорн. – Но колкото повече успея да спася...

– Оттегли се от мен, и аз ще се оттегля от теб – прошепна Земята.

– Не исках да кажа това. Не се опитвам да направя това!

– А семената, които държиш в ръката си? – попита Земята. – Живи семена ли искаш да посееш, или мъртви?

Габорн се взря в каменистия образ на Земята и се зачуди. Не беше поглеждал семената, не си беше давал сметка дори за тежината им, или за формата.

Сега ги погледна.

Усети как мърдат в шепата му. Десетки семена. Но някои от тях не се движеха. Отвори широко дланта си и ги погледна.

Държеше в ръката си зародиши, десетки зародиши, малки и розови, или кафяви, като полуоформеното телце на новородено мишле. Но можеше да отличи чертите им. Някои от тях размахваха малки ръце и крака и той ги позна... онова розовото по средата трябваше да е Боренсон. Красивото тъмнокафяво до него беше Радж Атън.

Задържа ги, проби дупка с пръчката и се помъчи да реши кое да пусне в дълбокия, богат хумус.

Когато отново вдигна очи с надеждата, че ще чуе съвета на Земята, слънцето изведнъж се беше скрило. Времето за сеитба беше свършило, а Габорн не можеше повече да вижда.

Зарови с ръце и се измъкна от плиткия си гроб. Поседя малко под звездната светлина, с разтуптяно сърце. Огледа се в паника за Бизнесман, но кородя го нямаше в градината.

Имаше чувството, че Земята отново го е предупредила да не се провали, но да не се провали в какво?

Земята му бе отстъпила силата да Избира. Габорн го беше приел с благодарност и полагаше всички усилия. Но дали не Избираше твърде нашироко? Дали не Избираше лошо?

В градината на Бизнесман, преди седмица, беше приел задачата да Избира. Поради това, че обичаше хората си, Земята му бе възложила да Избере кои от „семената на човечеството“ да спаси.

Но сега той се безпокоеше, чудеше се как би могъл да избере целия си народ в предстоящата война.

Земята му изглеждаше студена и корава, безстрастна до жестокост. Избирай, казваше тя. За мен е все едно. Живот и смърт са едно.

Избери няколко, а после ги спаси. Това му беше задачата. Нищо повече, нищо по-малко.

Звучеше просто.

Но изглеждаше невъзможно.

Как да Избира?

Нима Земята очакваше да остави бебета да измрат само защото не могат да се защитават сами? Или недъгавите, или престарелите? Трябваше ли да остави един добър човек да умре само защото от един зъл човек става по-добър воин?

Как да Избира добре?

„Излъгал съм хората си – осъзна Габорн. – Казах на толкова много, че са Избрани, че ще ги пазя в тъмните времена, които идат, и в сърцето си наистина искам да ги спася.“

„Но нямам тази сила.“

Осъзнаването на това го изпълни със смъртен страх.

Не можеше да спаси всички, не можеше да защити всички. Прецени, че във вихъра на битката ще трябва да избира: да остави някой да загине, за да могат други трима да оцелеят.

Но как можеше в пълно съзнание да вземе такова решение? Каква трябваше да е логиката му?

Можеше ли да позволи Йоме да загине при каквито и да било обстоятелства? Ако нейното спасяване щеше да струва живота на хиляда други, редно ли щеше да е?

Дори да прахосаше така живота на хората, дали тя щеше да му благодари след това? Или щеше да го прокълне?

Какво му каза Бизнесман вчера сутринта? Че Ерден Геборен е умрял „не от бойни рани, а от разбито сърце“.

Габорн можеше да си го представи. Земята го беше избрала за Земен крал, защото имаше съвест. Но как щеше да живее, ако направеше това, което Земята иска от него?

Седеше и мислеше за случилото се през деня. Беше Избрал да спаси крал Оруин, но дебелият стар рицар не му се подчини, а препусна към черната вихрушка в напразно усилие да надвие Сияйния на мрака.

В същото време Йоме и Джюрийм за малко не бяха изгубили живота си, защото бяха останали в замък Силвареста, за да спасят онези, които не бяха искали да избягат, както Габорн им бе повелил.

„Мога да ги Избирам – разбра той, – но това не значи, че те ще ме Изберат. Мога да се опитам да ги спася, но това не значи, че ще се спасят сами.“

„Нека това бъде първият критерий в Избирането – реши Габорн. – Ще спасявам онези, които се вслушват в гласа ми и при това се стремят да се спасят сами, а другите ще трябва да забравя.“

Огледа се и видя бронята и ризата си върху гнездо лавандула.

Стана, изтупа се от пръстта и се облече. Когато стигна до стаята си, Йоме вече се обличаше.

Въпреки злокобните сънища Габорн се чувстваше по-отпочинал от всякога в живота си.

Осма книга
Ден първи в Месеца на листата,
Ден на разруха

Андърс

Години на тревоги и грижи бяха терзали крал Андърс. От тези години плътта бе провиснала сбръчкана по високото му мършаво тяло.

Но докато лежеше в леглото с очи, втренчени в баддахина, той не изпитваше страх. Едно дълбоко спокойствие течеше в жилите му, като освежителна глътка вода от планински поток. Светът много скоро щеше да се промени.

Андърс стана, смъкна дрехите си и остана гол. Покоите му се намираха в най-високата кула на неговата цитадела и вратата и всички прозорци към терасата бяха широко разтворени. В стаята полъхваше хладен, гъделичкащ ветрец и люлееше тънките завеси.

Жената на Андърс се протегна, зашари с ръка по възглавницата му, сякаш го търсеше в съня си. Той отметна кичура черна коса на дясното ѝ слепоочие и прошепна:

– Спи.

Тялото ѝ в миг се отпусна и тя потъна в тежка дрямка.

Силен порив на вятъра изплющя в завесите, нахлу в стаята и закръжи. Макар вятърът да беше невидим, движенията му бяха досегаеми.

Андърс разпери широко ръце и усети как вятърът го обгърна и погали сладостно раменете му.

Остави се на вятъра да го поведе, да го изведе отвън, на терасата на неговата цитадела.

Там, по зъбците, стояха надвиснали пурпурни, жълти и металнозелени водоливници и се вираха долу към двора от двеста стъпки височина.

Крал Андърс леко скочи на най-близкия зъбец, залитна за миг и се закрепил на пръстите си.

Загледа се нагоре към нощното небе и – разбира се – видя три падащи звезди да пронизват една след друга като огнени стрели нощната тъма над главата му.

Взе го за поличба. Не беше сигурен какво означава, но му носеше

утеха, също както му носеше утеха напорът на вятъра около кулата.

Тук, толкова високо над града, вятърът беше силен. Духаше с насървена наслада, разбъркваше космите по тялото му, стискаше гърдите му. Вилнееше долу над далечните равнини, биеше го с хладните си плесници, дразнеше го.

Възбуден, крал Андърс започна да кръжи около кулата – скачаше леко от зъбец на зъбец. Един тъмен ъгъл на мозъка му съзнаваше, че от страни сигурно прилича на луд. Ако го зърнеше някой от стражите или някой от обитателите на владението му толкова късно посред нощ, щяха да се слисат, като го видят как скача в тъмното по зъбците на кулата, предизвиквайки смъртта с всяка своя стъпка.

Беше му все едно.

Усещането си имаше своя логика. Харесваше му да си играе със смъртта с всяка стъпка. От години тревогите го съсипваха, но през последните няколко месеца беше започнал да надмогва страха.

Скачаше бързо и тичаше още по-бързо. За крал с дарове на мускул, гъвкавост и метаболизъм този подвиг не беше особено опасен.

И все пак усещаше опасността. Защото стъпалата му често ожулваха лишеите по голия камък, така че стъпваше несигурно, на моменти дори залиташе на ръба.

„Ах, да полетиш! – мислеше си той в такива моменти. – Ах, да те обкръжи само въздухът!“

Подтикът бе толкова силен, толкова силен, че крал Андърс не можеше повече да му устои.

Той се засили към поредния зъбец, стъпи на гърбицата на водоливника и се хвърли с цялата си мощ от кулата.

Превъртя се и литна, краката му продължиха да бият, и разпери ръце като орлови криле, стиснал очи в екстаз.

И тогава осъзна гибелта си.

„И какво? – помисли си той. – Какво е смъртта?“ Дори да загинеше, този вкус на Въздух, това най-живо от всички дихания, си струваше цената.

Докато падаше, погледна на запад. Вятърът блъскаше дърветата, носеше се устремно към него.

Понесе се над хълмовете със скорост над сто мили в час, може би дори двеста, после запищя над градските покриви.

Крал Андърс затвори очи, готов да срещне ориста си. Стомахът му се надигна от падането.

На пет стъпки над земята вятърът го улови. Завихри се около

тялото му и го надигна. Погали косата и кожата му.

Андърс отвори очи и се ухили безумно.

Взря се в центъра на вихрушката. Пред него се оформяше истинско торнадо. Но основата му си оставаше в пълен покой. И този вихър не решеше в ярост, а дишаше кротко, като спящо бебе.

Вихреше се безшумно и помиташе праха от градските улици. Горещо към върха му Андърс можеше да види през вихрушката звезди, все едно че бяха очи. Чудовищният вятър държеше Андърс в ръцете си и го надигаше високо и все по-високо нагоре.

През последните месеци Андърс бе мечтал за тази възможност, беше копнял за нея. Беше се надявал на нея, но съвсем смътно.

Сега той извика високо:

– Добра среща!

И се разсмя с неудържима радост.

Храната, която засища

Ейвран изпълзя от плиткия си гроб. Нощта се беше спуснала над селото. Стомахът ѝ се свиваше от глад, но я поразиха нещо по-злокобно.

Още като тригодишна, когато кралят бе решил да я направи небесен ездач, я бяха дарили с един дар на мускул, един на жизненост и един на ум.

Винаги се беше чувствала силна и неуморима и можеше добре да запомни нещата. Но сега се почувства изнемошяла както телесно, така и умствено. Мислите ѝ сякаш бяха помътнели.

„Аз съм простосмъртна – осъзна тя. – Някой е убил Посветителите ми.“

Трябваше да е било ужасно. Ейвран често пъти беше прелитала над Синята кула по пътя си към Дворовете на прилива. Огромният замък, кацнал на сред океана, винаги ѝ се беше струвал толкова могъщ, толкова силен. Не можеше да си представи как някой ще го завземе.

Но в сърцето си съзнаваше, че някой е превзел Синята кула и сега, в тъмното, се чувстваше опустошена и изоставена повече от всякога в краткия си живот, повече дори от мига, в който трябваше да остави Бранд и всички други в цитаделата Хейбърд.

„Сега съм обикновено момиче. Като всички други. Никога вече няма да яздя граак.“

Едва на девет години, животът ѝ просто беше приключил.

Искаше да легне и да заплаче. Но си спомни нещо, което ѝ беше казал Бранд: „Ездата на граак не е лесна работа. Ако паднеш, първото, което трябва да направиш, е да провериш дали имаш счупени кости. Ако има, ще трябва въпреки всичко да станеш, да се качиш отново и да долетиш някъде, където ще те спасят. Ако не можеш да го правиш, никога няма да бъдеш небесен ездач.“

Ейвран беше падала десетина пъти. Винаги се беше изправяла.

И сега, макар да се чувстваше по-разбита от всякога, само прехапа устни и се огледа.

Тъмното пусто село изглеждаше много променено. Орехите покрай пътя се бяха изгърбили като зли старци и Ейвран се притесни какво ли може да се крие в сенките им. Уютните къщички със сламените покриви изглеждаха мрачни като гробници под звездната светлина.

Тя се изправи и въздухът донесе до ноздрите ѝ мириса на хладна влага. Силният вятър метеше земята и тя придърпа дрехите си.

Зелената жена се надигна от плиткия гроб, загледа с копнеж към небето и примижа срещу вятъра.

– Кръв? – промълви умолително тя.

– Не знам къде можеш да си намериш кръв – каза Ейвран. – Моята не ти давам. Хайде, ела да намерим нещо за ядене.

Подаде ѝ наметалото от меча кожа, за да не е съвсем гола. После започна да търси из градината нещо за ядене. Докато коленичеше, си каза: „Не се тревожи, че си изгубила даровете си. Смятай, че си извадила късмет. В края на краищата не си умряла ти, нали?“

Почвата в градината беше плодородна, добре поддържана. Въпреки че стопаните бяха изровили зеленчуците, бяха го направили припряно.

Преди да заспят бе забелязала няколко малки моркова и репи, все още неизвадени; по лозницата, обрасла по каменната ограда, все още имаше няколко неоткъснати грозда. Беше сигурна, че докато е в селото, ще може да събере достатъчно храна за ден-два. Смяташе, че ще намери и ябълки, круши и сливи под дърветата.

Коленичи и заоглежда под светлината на звездите за моркови. После запълзя и заопипва вместо да ги търси с очи – познаваше допира на тънките като птичи пера листа. Докосна стръка на морков, но без да го издърпва, някак разбра, че е много малък. Щеше да е тънък и горчив.

Но малко след това нещо я подтикна да зарови с две ръце в земята на едно място, където нямаше никакъв стрък. И напипа един хубав голям морков, скрит в пръстта. Някой се беше опитал да го издърпа и бе откъснал само листата отгоре. С малко ровене го извади – дълъг почти

до лакътя ѝ.

Вдигна го пред очите си, удивена как е разбрала, че е тук.

През това време зелената жена гледаше боязливо небето. Всеки път щом я шибнеше вятърът, зяпваше изненадана и извърташе глава, сякаш се боеше, че я е докоснала невидима ръка.

Ейвран ѝ показа плячката си.

– Морков. Морков. Много е вкусен. Като кръв, само че не изтича, като го хванеш.

Вдигна го пред очите на зелената жена, за да го види на звездната светлина, после отхапа. Морковът все още беше покрит с пръст, но тя ѝ се стори вкусна като него. Отчупи половината на зелената жена.

Тя отхапа съвсем малко, после седна на земята и задъвка замислено, като кутре, току-що открило първата си обувка.

Ейвран набързо излапа своята половина и ѝ се дощя още. Затвори очи и зарови из градината за нов морков.

Само след няколко мига намери още един, голям като първия. Издърпа го. Зелената приближи и го погледна. После, в почти непрогледния мрак, зарови ръце в пръстта и извади друг, още по-голям – Ейвран не го беше напипала.

„Разбира се, че и тя може да ги намира – каза си Ейвран. – Сега ние сме земни създания, а Земята знае къде се крият съкровищата ѝ. Всички плодове на гората и полето са наши.“

Ставаше нещо странно. Макар да си беше изгубила даровете, беше придобила в замяна нещо друго.

„Не съм обикновена – реши тя. – Не и с тази зелена кръв, която тече в жилите ми.“

Добави към запасите си няколко корена пащърнак, после отиде под дърветата от едната страна на къщата и бързо „намери“ няколко смокини, нападнали във високата трева, където никой друг нямаше да ги види. Скоро към всичко това се прибавиха и няколко гъби и малко лешници.

След като събра достатъчно храна, тя поведе зелената жена в тъмното към една голяма сграда в центъра на селището. Може би зиме се използваше за пазар, заслонен от вятъра и дъжда. Или можеше да е песенна къща с висок покрив, за да отекват гласовете на певците и да изпълват залата. Сега сградата беше празна, с широко отворени огромни врати.

Ейвран надникна вътре. Не можа да види нищо. Но веднага се чуха отчаяни вресъци и свиркания на торбалани. След няколко мига двайсетина космати, дребни човекоподобни същества изхвърчаха от сградата,

явно уплашени, че Ейвран може да ги убие.

Един торбалан се спъна в крака ѝ, претъркули се и храната, която носеше увита в мръсно парче плат, се разпиля. Ейвран можеше да го изрита, та да изхвърчи през улицата, но макар никога да не беше харесвала торбаланите, не им желаше и смъртта.

– Щом са тук, значи вътре е безопасно – увери тя зелената жена.

– Щом са тук, значи вътре е безопасно – повтори зелената жена.

Ейвран предпазливо пристъпи в голямата сграда. По мертеците под тавана разтревожено гукаха гълъби.

– Обзалагам се, че торбаланите са дошли да ловят гълъби – каза Ейвран. На бледата светлина, процеждаща се през откренатата врата, забеляза на пода купчина пера. – И май са хванали поне един.

Зелената жена разрови купчината пера и я подуши.

– Кръв, не?

– Аз не бих яла от тях – каза Ейвран. – Кръв, не.

Зелената я погледна тъжно, седна на пода и започна да дъвче корен пащърнак.

Ейвран седна до нея и се заозърта объркано. Представа нямаше какво да прави и накъде да тръгне. Знаеше само, че иска да отиде на север.

Затвори очи и си представи големите карти в гнездото на граака.

И в този момент усети Земния крал – светеше като огромен скъпоценен камък. И извика:

– Земния крал идва на юг! Вече е изминал дълъг път.

Хапна от гъбите, но въпреки че бяха свежи и вкусни, не я заситиха. Стомахът ѝ искаше още. Освен парчето хляб, което ѝ бе отпуснал предната нощ барон Шкембо, не беше хапвала нищо от два дни. А и гъбите бяха сухи и жилави.

Захапа една от смокините, но и тя не ѝ хареса. Искаше ѝ се по-добра храна. Стомахът ѝ жадуваше за мръвка, за сладко и сочно месо.

Бръкна в малката си торбичка, извади дървения си гребен и започна да изресва пръстта от градината от косата си. Зелената загледа с любопитство. След като се среса, Ейвран започна да реши и нея.

– Гребен – каза тя и го вдигна пред очите ѝ. – Ще ти среща косата.

– Ми косата – каза зелената жена. Ейвран се ухили. Зелената жена не само повтаряше, но вече разбираше разликата между „мое“ и „твое“.

– Ти си умна – каза Ейвран. – Зверомайстор Бранд имаше една врана, която можеше да говори, но само повтаряше глупости, пък и умря. Все ми е едно какво казва барон Шкембо, ти си по-умна от врана.

– Аз си умна – съгласи се зелената жена.

Ейвран започна да реши дългата ѝ коса, но зелената жена непрекъснато си въртеше главата, за да види гребена.

– Стой мирно – каза Ейвран и за да я разсее, продължи:

– Мисля, че трябва да те наречем някак, нали? Аз се казвам Ейвран. Роланд се казва Роланд, а барон Пол – барон Пол, макар че аз го наричам с по-гадни имена. Всеки си има име. Искаш ли и ти да си имаш?

– Какво... име? – попита зелената жена. Ейвран спря да я реши и се зачуди дали зелената наистина разбира въпроса. Струваше ѝ се невъзможно.

– Не знам как да те нарека – каза тя. – Имаш зелена кожа, така че мога да те нарека Зеленка. – Беше първото, което ѝ хрумна.

Като малка, Ейвран си играеше в цитаделата Хейбърд с едно петгодишно момиченце, което се казваше Есен Кафяна. Есен си имаше бяла котка, която се казваше Бялка, и една червена хрътка, която се казваше Червенка. А косата на Есен беше кафява, така че фамилието ѝ име Кафяна ѝ прилягаше. Но пък беше глупаво да наричаш всичко по цвета му.

– Харесва ли ти името Маслина? Или Смарагда? Знам една жена, която се казва Смарагда. Като примижиш, кожата ѝ е леко зеленикава. Но твоето зелено е много по-хубаво от нейното.

Зелената жена слушаше всяко предложено име, повтаряше го, но като че ли не беше впечатлена.

– Какво ще кажеш за Спаначка? – попита Ейвран.

– Спаначка – каза умислено зелената жена.

– От спанак. Едно растение. – Ейвран най-сетне разчеса сплъстените възли по косата на зелената жена. Тя не изхленчи, нито се оплака през цялото време. – Ето, свършихме. Не се безпокой, все ще ти измислим някакво име, което ще ти приляга.

Зелената жена стисна Ейвран за ръката.

– Истинско име? – попита тя със странен тон, сякаш току-що си беше спомнила нещо. – Истинско име?

Ейвран се смълча. Вълшебните същества си имаха истински имена, които не биваше да се изричат пред хора, за да не би да ги научи някой враг.

– Да, истинско име. Моето истинско име е Ейвран. Твоето истинско име какво е?

Зелената жена погледна нагоре. В тъмните сенки Ейвран не виждаше лицето ѝ добре. А после зелената жена изрече напечно и с много властен тон:

– Надигни се сега от пръстта, поборнико мой! Облечи се в плът.

Зова те с истинското име: Грозен избавител, Светъл разрушител.

Ейвран отстъпи крачка назад. Тонът на зелената жена, цялото ѝ държане се бяха променили толкова изцяло, докато изричаше това, че все едно се бе превърнала в друга личност. Ейвран разбираше, че тя само повтаря нещо, което е чула, повтаря го точно. Но дори досега да се беше съмнявала, че зелената жена е магическо същество – дори за миг да беше допуснала, че тя е само някоя жена със странна оцветка, дошла от далечните земи отвъд Каролско море – това съмнение вече напълно се заличи.

Не искаше да изглежда уплашена, затова отново пристъпи напред и погали зелената жена по косата. Но името никак не ѝ хареса: „Грозен избавител, Светъл разрушител“.

Ако наистина беше „Грозен избавител“ и „Светъл разрушител“, ко-го беше предназначена да избавя, и какво – да разрушава?

– Много хубаво име – увери тя зелената жена. – Но мисля, че ще трябва да се примирим с нещо по-късичко. Ще те наричам Пролет. Пролет. – Ейвран докосна зелената жена, докато повтаряше името.

Силният порив на вятъра зашлеви огромната сграда и едното крило на голямата дъбова врата се люшна на скърцащите си панти. Ейвран не беше разбрала, че сградата си има комин, но изведнъж чу вятърът да стене в каменното му гърло.

Зелената жена скочи и зави от гняв и ужас.

– Това е само вятърът – каза Ейвран. – Няма да те нарани. Мисля, че идва буря.

– Вятър? – попита зелената жена. – Вятър? – Отдръпна се към дъното на стаята. Ейвран я последва и видя, че се е свила в ъгъла.

– Успокой се – каза ѝ тя. – Тук сме на скришно. Вятърът няма да ни намери.

И я прегърна. Мускулите на зелената жена сякаш бяха направени от желязо, но тя цялата се тресеше от страх.

Ейвран не знаеше какво да направи. Притисна я до себе си и ѝ запя приспивна песен. Майка ѝ често я приспиваше така като дете, и сега Ейвран запя:

Духа вятър свиреп тази нощ,
зъл и свиреп тази нощ.
И кърши дървета.
Но не му позволявай
да скърши и теб.

Само вятър е той, само вятър.
Лека нощ, спи дете, лека нощ.

Но зелената жена не заспа. Ейвран бе по-скоро гладна, отколкото уморена, затова ѝ говори дълго – разказваше ѝ случки и ѝ изреждаше имената на разни неща, мъчеше се да я научи да говори, и в същото време да я успокои и да я разсее.

Някъде призори зелената жена запуши с ръка устата на Ейвран, сякаш искаше да я накара да млъкне.

Мускулите ѝ се бяха напрегнали. Тя се изправи на едно коляно, задуши във въздуха и прошепна с копнеж:

– Кръв, да.

Сърцето на Ейвран се разтуптя.

Отвън сигурно имаше хора на Радж Атън. Зелената жена бе надушила Непобедими.

Огледа се. Залата беше огромна и пуста. Не им предлагаше място, където да се скрият, само подслон от вятъра.

Но вътрешните опорни греди бяха направени от дебел дъб и на всеки няколко стъпки се кръстосаха от тавански греди. Оформяха нещо като стълба към мертеците, по които бяха накацали гълъбите.

„Щом един торбалан може да се изкатери по тези греди в тъмното – помисли Ейвран, – значи и аз мога.“

Отиде до най-близката греда и се закатери нагоре.

Изненада се колко е трудно. И опасно. Оси бяха свили гнезда в някои от гредите, а гъстите паяжини бяха навсякъде. Грубо издяланите греди драшеха ръцете ѝ.

Уплаши се, че може да я ужили някоя оса или да я ухапе паяк.

Или още по-лошо – да се изтърве и да падне.

След по-малко от минута се изкатери на трийсет стъпки, чак при гълъбите.

Тук не стигаше никаква звездна светлина. В пълния мрак тя се почувства в безопасност.

– Пролет – прошепна Ейвран. – Ела при мен.

Зелената жена остана свита на пода, като котка, готова за скок. Дори да беше разбрала молбата на Ейвран, не го показа с нищо. По-скоро сякаш се канеше да напада – и това уплаши Ейвран.

Колко ли силна беше? Беше паднала от небето, без да се пребие... макар че ѝ беше потекла кръв.

Ако срещнеше някой от Непобедимите на Радж Атън, дали щеше да има шанс срещу него? А ако срещнеше няколко Непобедими?

Зелената жена можеше да е силна, но не беше обучен воин с дарове на метаболизъм.

Един по-бърз противник щеше да я убие за секунди.

– Моля те, Пролет! – прошепна Ейвран. – Ела и се скрий.

Но Пролет остана долу, настръхнала.

– Кръв, да – изръмжа тя свирепо.

Гладът на зелената жена напълни устата ѝ със слюнка. Вчера заранта ѝ се беше приискало да вкуси кръв – когато видя трупа на убицеца на склона. Сега морковите и пащърнакът я бяха заситили донякъде, но Ейвран се сети с копнеж за онзи мъртъв войник. Надяваше се, че зелената ще може да убие някой като него.

„Не, не искам – каза си Ейвран. – Не искам кръв.“

– Пролет, качи се тук веднага! – прошепна тя високо.

И в същия миг чу звук, който я смрази. Извън сградата се разнесе съскане, сухо бръмчене и тракане, по-дълбоко от звука на нападаща гръмща змия, звук, който беше чувала само веднъж – звука, който издава хала през хитиновите цепки под корема си. При цитаделата Хейбърд Ейвран бе прелетяла ниско над връхлитащите хали. Беше чула десетки хиляди от тях да издават този съскащ гръмеж наведнъж.

Сега чу само една – издишаше бавно, точно отвън, зад вратата.

„Сигурно ме е преследвала чак от цитаделата Хейбърд!“ – помисли ужасена Ейвран. Но не, не беше възможно. Нали бе летяла на Кожоврат. Дори халите не биха могли да я проследят. Тази тук сигурно беше нещо като съгледвач.

Беше чувала, че халите често изпращат напред свои съгледвачи. Знаеше също, че предпочитат да хващат плячка в топли, душни нощи, когато времето най-много прилича на условията в техните леговища дълбоко в Долния свят. А тази нощ беше влажна и прохладна, изобщо не беше време за хали.

Чувала беше също, че халите дебнат жертвите си по звука, по мири-са и по движението. Ако останеше тук, на мертеците, без да проговаря и да се движи, можеше и да оцелее.

Искаше да предупреди зелената жена, но не посмя дори да прошепне.

Халата отвън изсъска. Зелената жена вдигна глава и изрева от радост; после скочи и се втурна да я пресрещне.

Халата връхлетя през огромните разтворени врати.

Извисяваше се на цели двайсет стъпки – беше толкова огромна, че Ейвран можеше да скочи на гърба ѝ, без да пострада.

Грамадната ѝ кожата глава беше с големина на фургон, устата ѝ бе пълна с няколко редици остри кристални зъби. Халите нямаха нито очи, нито уши или нос, но по главата на съществото се гърчеха многобройни пипала, като змийчета. Руни на сила бяха дамгосани по главата ѝ – на челото и на колони покрай кожата ѝ горна устна. Руните блестяха сребърни в тъмното, сияеха със собствена призрачна светлина.

Четири дълги крака на халата бяха тъмни и тънки, и сияеха като излъскана кост. Огромните ѝ ръце бяха трипръсти и с грамадни нокти, всеки от които беше извит като кивар на южняшки убиец, и също толкова дълъг.

Носеше оръжие – огромен меч от кристал, издялан сякаш от кост на хала. Дебелото острие беше леко изкривено и три пъти по-дълго от човешки ръст.

Халата засъска и размаха оръжието над главата си, сякаш искаше да посече с него отгоре зелената жена, но острието се заби дълбоко в една греда само на няколко стъпки встрани от Ейвран.

Зелената жена нададе вик и се втурна срещу халата.

Ейвран неволно извика:

– Пролет, спри!

Но зелената жена не спря. Само надраска руна във въздуха с две бързи движения на ръката си и се засили.

И цапардоса халата в устата. Ефектът беше смайващ: чу се трясък като от мълния и под плътта на чудовището се пръснаха кристални кости.

Ейвран ахна. Нищо не би могло да направи това. Никакъв боен чук или боздуган – дори да беше в ръцете на воин с двайсет дара на мускул – нямаше да може да нанесе на една хала толкова страховит удар.

Но Ейвран го видя съвсем ясно на звездната светлина. Халата изсъска от болка и се опита да се дръпне, но почти не можа да помръдне.

Зелената жена скочи към нея и отново стовари юмрука си върху главата ѝ. Звукът от удара отекна под тавана.

Халата потръпна и се свлече безжизнено на пода.

Зелената жена скочи отгоре ѝ, натика тънката си ръка дълбоко в главата на чудовището и изтръгна къс от мозъка му.

От раните на звяра потече белезникава течност.

Казваха, че халите нямат собствена миризма, а само се стараят да уподобят миризмите на нещата около себе си.

Но докато Ейвран стоеше ужасена горе на гредите, разбра, че зелената жена беше *надушила* чудовището.

В затвореното помещение вонята на белезникавия ихор, течаш в жилите на чудовищното насекомо, беше задушаваша и сега и самата тя я подуши – тежка и сладникава. От толкова дни не се беше хранила. Дори храната, която бе опитала, не я насити и си беше помислила, че жадува за прясна и сочна мръвка.

Но сега устата ѝ се напълни със слюнка, сякаш беше някое умиращо от глад същество, от седмици не виждало къшей хляб.

Вече разбираше какво ѝ е нужно, за какво жадува.

Смъкна се на пода. Беше възбудена. Настръхна от ужас, но мирисът от кръвта на халата беше толкова възбуждащ, че тя разбираше, че не може да устои – нито сега, нито никога вече.

Хали. Имаше нужда да яде хали. Но за разлика от зелената жена, Ейвран не можеше да си убие сама.

Втурна се към трупа.

„Грозен избавител, Светъл разрушител“, беше се нарекла зелената жена. Ейвран вече знаеше какво е създадена да унищожава.

И макар и смътно разбра нещо повече за собственото си предопределение. Кръвта на зелената жена течеше в жилите ѝ и двете се бяха превърнали в едно.

Не можа да потисне импулса да се качи върху мъртвото чудовище, заби дълбоко ръцете си и жадно заяде от сладкия мозък, топъл и сочен в кристалния череп на халата.

– Ммм... ммм – ръмжеше доволно зелената жена. – Кръв, да.

– Кръв, да – съгласи се Ейвран и натъпка устата си с топла плът.

Знаеше малко от древните сказания за хали. Знаеше, че когато умрат, родствениците им ги поглъщат. Така те поемаха в себе си магическото знание на халата и нейната сила и най-старите от тях, онези, които са се хранили с плътта на по-младите, ставаха най-могъщи... най-могъщите магьосници, най-силните воители.

Най-после Ейвран беше намерила храна, която да я засити, и от това кръвта затече буйно в жилите ѝ. Още докато се насищаше със сладко-то месо, усещаше, че тялото ѝ откликва.

„Това е невъзможно – повтаряше си Ейвран. – Хората не стават силни от ядене на хали. Може само да им прилошее, ако ядат месо от хала. Аз не съм хала.“

Но се тъпчеше и благодареше на земните сили за този дар.

Жертви в мрака

Наблюдателят наду рога, за да призове войските на Габорн да се подготвят за тръгване, и Мирима изпита безпокойство. Гореше от нетърпение да тръгне към Карис. Среднощната езда щеше да е възбуждаща, а и тя се радваше, че вече ще трябва да носи със себе си само две кутрета, а не четири.

Оседла коня си и се залови с коня на Йоме. Палетата бяха около нея, в конюшната, тичаха насам-натам, душеха из яслите и се дърпаха за опашките.

Тъкмо беше поставила чула на коня на Йоме, когато влезе Джюриим.

– Не си правете труда – каза ѝ той с грубия си тайфански акцент. – Нейно величество благоволява да не пътува тази нощ. Ще изчака до утре.

– До съмване? – възкликна Мирима. Така щяха да прахосат цели шест часа.

– По-късно – отвърна Джюриим. – Сутринта смята да се нахрани, а след това да си вземе даровете от кутретата. Не иска да носи кученцата си в боя, а конят ѝ е достатъчно бърз, за да догони войската.

Мирима и Йоме си бяха избрали палетата по едно и също време. Ако Йоме беше права, Мирима също можеше да вземе даровете от последните си две палета на заранта. Наистина щеше да е по-добре да ги вземе преди да тръгне на път. Йоме нямаше да може да пътува до Флийдс с четири палета – всички в Роуфхейвън щяха да я набедят, че е Вълча господарка.

Мирима не искаше да чака. Това чакане заради Йоме вчера едва не ѝ струваше живота.

Но и не можеше и да тръгне без Йоме. Кралицата имаше нужда от жена, която да я придружава, и Йоме мислеше за нея като за своята Дева на честта, макар че Мирима се надяваше да се окаже нещо повече.

– Е, добре – каза Мирима и се закле наум, че няма да си прахоса нощта. Можеше поне да си вземе лъка и да се поупражнява още малко.

Тя го взе, грабна двете кутрета с една ръка и се запъти към вратата на конюшната – и тъкмо тогава влезе Габорн.

Тя го подуши преди да го е видяла, и това, което помириса, беше най-ужасна смърт, воня, от която ѝ се дощя да завие и да повърне.

Миризмата сякаш се протегна от едната стена до другата, смъртна

воня, която като че ли я стисна за гърлото. Притъмня ѝ пред очите и едва не изгуби свят.

Мирима пусна палетата и лъка и извика стъписана:

– Чиба!

Кученцата заскимтяха от страх, избягаха в една празна ясла и започнаха да лаят и да вият.

Мирима се свлече на пода, сви се на кълбо и покри главата си с ръце. Всеки мускул по тялото ѝ сякаш се сви от болка.

– Назад, господарю! – изплака тя. – Моля ви, назад!

Но Габорн стоеше на прага, на по-малко от четиридесет стъпки от нея, и я гледаше разтревожено.

– Какво? – попита той. – Какво съм направил? Зле ли ти е?

– Моля ви! – проплака Мирима и се заозърта къде да се скрие. Но конюшният не беше обикновена. Тук се гледаха подсилени коне, всеки от тях се пазеше зорко и единственият изход беше през вратата, на която стоеше Габорн. – Отдръпнете се! Носите миризма на смърт!

Габорн я изгледа продължително, после се усмихна.

– А, вече си Вълча господарка?

Мирима само кимна. Не можеше да проговори. Габорн бръкна в джоба си и извади едно-единствено заострено тъмнозелено листо.

– Това е *тайна*, нищо повече. Намерих я да расте на улицата.

Миризмата се усили петдесетократно, след като той протегна листото към нея, и ужасът, който предизвика у Мирима, беше като нажежено желязо, забито в корема ѝ. Тя изплака, обърна лице към стената и затрепера.

– Моля ви, милорд. Моля ви... – Виждаше листото и знаеше, че силите на Габорн като Земен крал усилват многократно обичайните му свойства. Разбираше, че точно този единствен лист е източникът на ужаса, който я бе обладал.

Но след като бе взела дара на мирис от куче, създаването не можеше да помогне. Неописуемият ужас, който събуждаше тази миризма, бе неподвластен на разумно обяснение.

Габорн се отдръпна от прага. След като се махна, тя награби скимтящите кутрета и изхвърча през вратата.

Видя го от другата страна на улицата – пускаше ужасното листо на земята.

– Надявах се, че ще ми помогне да отблъсна Радж Атън и неговите убийци – каза ѝ той. – Съжалявам, че не съобразих как може да подейства на теб или на херцог Гроувърман.

– Боя се, че вече ще ви пази от мен... и от жена ви.

Габорн кимна.

– Благодаря за предупреждението. Ще хвърля тази дреха и ще се измия с отвара от магданоз, тъй че при следващата ни среща да не съм чак толкова непоносим.

– Голяма чест ми оказвате, ваше величество – отвърна Мирима, спомнила си най-последно дворцовата учтивост.

– Всичко си има цена – каза Габорн. – Дано даровете ви служат добре.

Мирима се съвзе достатъчно и вече не трепереше. Отиде на зелена-та морава зад Голямата зала на херцога. Беше устроена за учебно стрелбище.

Пусна кученцата и те се заиграха в тревата.

От северната страна беше издигнат стръмен насип и по него бяха наредени сламени чучела.

Мирима измери осемдесет крачки и огледа чучелата. Имаше само три затыпени стрели за упражнения. Останалите бяха за истински бой.

Изпъна разсеяно лъка си. Беше го купила само преди два дни. Харесваше й твърдото дърво, силата му. Не беше крехък лък от бряст или ясен. Беше си истински боен лък, направен от тисово дърво, и сър Хосуел я бе уверил, че притежава подходящото съотношение на здравина и гъвкавост. Беше с повече от педя по-дълъг от самата нея и се изпъваше трудно.

Хосуел я беше предупредил да полага грижи за лъка си, та да не се изкриви от влага или да загуби гъвкавостта си, ако стои дълго време изпънат.

Беше й показал как да го смазва, втривайки грижливо маслото в жилите на дървото по посока на часовниковата стрелка, а след това – обратно. Научил я беше и как да намазва с пчелен восък тетивата от кошки черва.

След като изпъна лъка, Мирима опита тетивата, за да се увери, че е изсъхнала добре. Боеше се за оръжието си, защото лъкът беше паднал във водата.

На всеки лък със смес от брезова смола и прах от въглен в двата края, където тетивата се стягаше на жлебовете, се залепваше парче волски рог. Рогът предпазваше дървото от влагата, когато лъкът се опре в земята, но сър Хосуел бе предупредил Мирима, че и рогът трябва да съхне на огън веднъж или два пъти в годината, а след това да се натопи в масло от ленено семе, тъй че и самият той да е предпазен от влагата. И че

не бива да опира края на лъка в земята. Мирима опипа и двата рога, за да се увери, че и те са сухи.

Взе една учебна стрела и я опипа.

Всички благородници в Роуфхейвън наточваха стрелите си по един и същи начин, но Хосуел я бе предупредил да не използва стрела, направена през последните няколко седмици. Майсторите стрелари на Хиърдън се бяха трудили напоследък денонощно – изправяха пръчки от сурово дърво, а то можеше да се извие. Такива стрели не летяха в права посока и щяха да се огънат, щом улучат ризница, вместо да я пронизат.

Хосуел я беше научил и на видовете „шила“ – дългите остриета на стрели, използвани в бой, и я беше предупредил да използва само такива, които са със синкав цвят, защото те били от най-здравата стомана и можели да пробият и индопалски шлем. Казал ѝ беше, че трябва добре да заточва всяка стрела в колчана си преди да влезе в битка и да топва върха в катран, за да се задържа по-добре и да пробива бронята.

Мирима сложи затъпената учебна стрела на тетивата, изпъна я до ухото си и задържа дъх, преди да я пусне. Погледна как лети стрелата – високо и надясно, след което опита втори изстрел, като оправи стойката си, за да се прицели по-добре.

Втората стрела също отлетя високо и вдясно, но не толкова високо.

С третата стрела улучи сламената фигура в рамото.

Не бе видяла къде точно паднаха стрелите. Успя да ги намери по насипа по мириса, заедно с още една стрела, която някой беше изгубил. Без дара на обоняние изобщо нямаше да може да ги намери в тъмното – звездната светлина не беше достатъчно силна, за да освети белите им пера.

Чу сигнала на рога, призоваващ бойците да се качат по конете. Чу дрънченето на брони и приглушените викове на мъже, усмиряващи подсилените коне. Полята бяха окъпани в звездна светлина, като копринено сияние. Лунният сърп с мъка се катереше над хълмовете на изток.

Мирима съжали, че не може да тръгне с Габорн и останалите воини.

Мъжки глас я поздрави от тъмното.

– Много добре. Използвайте времето за упражнения. – Тя се обърна.

Към нея крачеше сър Хосуел.

Мирима се сепна – беше сама с него в тъмното и никой нямаше да може да ги види.

– Какво правите тук? – строго попита тя. Бръкна в колчана си, извади една стрела – добре изгладена и с тежко острие, за разкъсване на

ризница. Беше готова да простреля Хосуел, ако се наложи.

Сър Хосуел спря и я изгледа, без да трепне.

– Утре излизаме на бой, а аз съм стрелец – преди всичко – заявя спокойно Хосуел. – Дойдох да се поуспражнявам. Не знаех, че сте тук. Не ви задирям.

– Защо ли не ви вярвам? – попита Мирима.

– Защото, съвсем честно казано, не съм заслужил доверието ви – отвърна Хосуел. – Нито уважението ви, нито приятелството ви. Боя се, че никога няма да ги заслужа.

Мирима се замисли за момент. Предния ден, когато беше в опасност, Габорн я предупреди със своите земни сили. Сега не изпитваше страх, нито долови някакво предупреждение.

Но не вярваше на Хосуел. Сърцето ѝ биеше силно и тя следеше всяко негово движение. Той имаше дарове на метаболизъм и можеше за няколко мига да преодолее осемдесетте разкрача – но не и преди тя да успее да стреля. Дори на звездната светлина се виждаше, че лицето му още е подутото от шамара на Ерин Конал.

– Махнете се оттук – каза Мирима и изпъна лъка.

Сър Хосуел вдигна високо лъка и колчана си и я изгледа хладнокръвно. Усмихна се почти одобрително.

– Трудно е да застреляш човек, нали? Добре се владеете. Добре задръжте дъха си, ръката ви е стабилна. От вас ще стане чудесен убиец.

Мирима не отвърна нищо. Не ѝ трябваша похвалите му.

– Ще броя до три – предупреди тя.

– Когато стреляш нощем – продължи Хосуел подигравателно, – умореното око не преценява добре разстоянието. Сnižете малко прицела си, Мирима, иначе изобщо няма да ме улучите.

– Едно! – каза Мирима и съвсем малко сниши прицела.

– Ето – каза Хосуел. – Така вече ще ме понижете хубаво. А сега се поуспражнявайте в бърза стрелба. Ако не можете да пуснете петнайсет стрели в минута в близък бой, няма да сте от голяма полза.

– Две! – хладно каза Мирима.

Хосуел улови за миг погледа ѝ. Пръстите на Мирима се бяха запотили и тя тъкмо реши да пусне стрелата, когато Хосуел ѝ обърна гръб и бавно си тръгна.

– Ние сме на една и съща страна, лейди Боренсон – каза той с гръб към нея. Мирима все още се колебаеше дали да го пониже. – Утре вечер може да се сражаваме заедно.

Мирима не отговори. Той я погледна през рамо.

– Три! – каза тя.

Сър Хосуел започна да се отдалечава. Погледът ѝ бе прикован в гърба му. Той измина няколко крачки, след което спря и заговори високо през рамо.

– Вие сте права, лейди Боренсон. Тази нощ наистина ви проследих. Дойдох тук, защото честта ми го изискваше – или по-скоро безчестието ми. Дойдох да ви поднеса извинението си. Извърших зло и съжалявам.

– Задръжте си извинението. Страхувате се, че ще кажа на съпруга си. Или на краля.

Сър Хосуел се обърна към нея.

– Кажете им каквото искате. Като нищо могат да ме убият за това, което направих, както и вие можете да ме убиете сега. Животът ми е във ваши ръце.

Трудно ѝ беше да приеме мисълта за прошка. Не знаеше дали ще може да я понесе. По-скоро щеше да прости на самия Радж Атън.

– Как мога да ви вярвам? – попита Мирима.

Сър Хосуел сви леко рамене.

– Онова, което стана... никога не бях правил такова нещо. Беше глупаво, импулсивно... тъпашко. Стори ми се, че сте благосклонна, и се надявах, че ме желаете, също както аз ви желаех. Ужасно сгреших.

– Но мога да ви се отплатя – продължи уверено Хосуел. – Животът ми е ваш. Утре, когато тръгнем на битка, ще бъда до вас. Заклевам се, че докато съм жив, ще живеете и вие. Ще бъда вашият защитник.

Мирима отново провери душата си. Предния ден, когато бе изпаднала в опасност, Габорн я предупреди със земните си сили. Сега не чу никакво предупреждение. Раздвояваше я само естественият ѝ страх от този човек. Подозираше, че предложението на Хосуел е искрено. Не искаше извинението му, нито закрилата му, и накрая може би само една мисъл го опази жив. „След като Габорн е в състояние да прости на Радж Атън – помисли тя – не мога ли и аз да простя на него?“

Сър Хосуел си отиде.

Мирима постоя дълго, докато сърцето ѝ не се успокои.

Когато слънцето изгря, се беше упражнявала няколко часа.

След пиршеството

Кожестата глава на халата беше оплескана със засъхваща кръв. Ейвран спря да рови в мозъка ѝ и заситена се изтегна върху черепа на

чудовището – с натежал стомах и замъглени сетива.

До утрото оставаха само няколко часа. Едва можеше да държи очите си отворени.

В съннения ѝ ум пробягаха ужасни гледки от Долния свят, потискащо живи.

Сънуваше безкрайни редици хали, излизащи в походен строй от Долния свят, тръгнаха отчаяно в търсене на нещо. Могъща магесница ги водеше натам, където не искаха да тръгнат, ужасен звяр, носещ името Истинската властелинка.

Но съновиденията ѝ не приличаха на нищо от това, което бе виждала найеве. Защото сънищата се появяваха не в образи, а в силни миризми и в усещане за резки движения, и в блестящата аура на енергийни полета, обкръжаващи живите същества. Сънищата бяха студени, призрачни, показваха енергия като приливни вълни от синкава светлина, подобно на вечерно слънце, отразено от снега. Всичко в тях беше свръхестествено чисто. И халите пееха песни, великолепни арии, излъчени в миризми, твърде фини, за да бъдат усетени от човешко същество.

Ейвран дълго лежа вцепенена. Мъчеше се да си спомни какво бе тръгнала да търси в съня си. Най-накрая се сети:

„Кръвта на Верните.“

Стресната, тя отвори очи и се помъчи да потисне писъка си. Защото дълбоко в себе си разбираше, че сънят не е обикновен. Това бяха спомени. Спомени на халата, от чиято плът беше яла.

Халите идваха. Идваха и щяха да преминат точно през това селище.

С корем, пълен с мозъка на халата, и все още със замъглен ум, Ейвран започна да осъзнава опасното положение, в което се беше озовала.

– Трябва да се махаме оттук – каза тя на зелената жена, след като се смъкна от главата на халата. – Идва зла магесница. Може вече да сме закъснели.

Изпълзя настрана от мъртвата хала и започна да се подготвя за бягството си на север.

Опита се отчаяно да си направи изводи от онова, което бе видяла в сънищата си. Халите не можеха да „виждат“ надалече с усета си за енергийни полета – границата на сетивата им стигаше до четвърт миля. Близките неща можеха да бъдат различени с големи подробности, но предмети на повече от сто разкрача често бяха замъглени и смътно различими.

Докато се намираше пред съгледвачите им, щеше да е в безопасност. Но халите имаха превъзходно обоняние.

А зелената жена беше убила хала мечоноска, която скоро щеше да бъде последвана от безбройна чет. Халите щяха да уловят миризмата на Ейвран и щяха да тръгнат по дирята ѝ.

Трябваше да избяга... бързо. Ех, да имаше подсилен кон!

Но нямаше подсилен кон.

„Земния крал би могъл да ни защити“ – помисли тя.

Затвори очи и разгледа картата, която пазеше в сърцето си. Смарагдовият пламък се приближаваше, беше изминал близо двеста мили. Но Земния крал все още беше далече, в южен Хиърдън.

При скоростта, с която се приближаваше, нямаше да успее да стигне тук преди полунощ или чак на следващия ден. Ейвран нямаше толкова време.

Една хала беше два пъти по-висока от най-големия кон. Беше виждала с очите си колко бързо бягат халите.

Тя погледна чудовището, лежащо безжизнено в тъмното.

Беше изпуснало миризмите си от задния си отвор, оставяйки по този начин диря, по която да го последват другите. И бе изпитало смъртен ужас, когато ръката на зелената жена разби черепа му. Ейвран надушваше чесновата миризма, оставена от халата преди да издъхне.

Тя се втурна към задницата на трупа. Човешкият нос не беше толкова чувствителен като пипалата на една хала, но все пак тя подуши изпуснатия от халата секрет и вонята я удари не като мирис, а сякаш извика в ума ѝ: „Тук има смърт! Пази се! Пази се!“

Зелената жена пристъпи до Ейвран и също подуши. Отдръпна се, нададе безсловесен вик и замаха с ръце. Също като Ейвран, след като беше яла от мозъка на халата, и тя реагираше на миризмата все едно, че е хала – с неистов ужас.

В небето се трупаха облаци. Ейвран се огледа и видя една дълга тояга. Взе я и я натика в задния отвор на чудовището, та предупредителна та миризма на мъртвия звяр да полепне по нея.

– Хайде, Пролет. Да тръгваме.

Но зелената помириса миризмата на смърт по тоягата и се дръпна. Огледа се уплашено за някое място, където да се скрие, и вдигна ръце пред лицето си. За миг Ейвран се уплаши, че Пролет може да побегне.

Уплаши се, че ако избяга, халите могат да я проследят и убият. Пролет беше успяла да убие една хала, но с десетки едва ли щеше да се справи. И със сигурност нямаше да се справи със злата магесница.

– Пролет! – извика Ейвран. Но зелената жена изобщо не я послуша. Размаха ръце като обезумяла и хукна по улиците на селото между

изгърбилите се като главанащи къщи.

Ейвран се опита да задържи вниманието ѝ по единствения начин, който ѝ беше известен.

– Грозен избавител, Светъл разрушител, при мен!

Ефектът беше поразителен. Все едно че Пролет беше вързана с някаква невидима нишка. Когато Ейвран изрече това, тя рязко спря, обърна се и я погледна отчаяно. Бавно започна да се връща.

– Добре – каза Ейвран. – Сега съм твоята господарка. Върви с мен и кротко, за да не привлечем други хали.

Пролет увеси нос, но покорно тръгна след нея.

Затичаха по пътя на север. Нощта беше хладна и вятърът духаше бясно между орехите. Над тях летяха кафяви листа, а високо горе препускаха облаци, понесли миризмата на дъжд.

Ейвран си помисли, че ще може да тича така не повече от няколко минути. Откакто беше паднала Синята кула, се бе почувствала изнемощяла.

Но за нейна изненада топлата плът на халата, напълнила корема ѝ, я изпълни с неочаквана енергия. Изведнъж се чувства по-силна – макар и не толкова силна, че да счупи човешки череп с един удар или нещо подобно. Не беше същото като да си взел дар на мускул. Чувстваше се просто... по-жива и изпълнена с енергия.

Месото на халата по някакъв странен начин бе съживило и ободрило цялото ѝ тяло.

Ейвран тичаше неуморно вече цял час, а зелената жена я следваше с леки и дълги отскоци.

На всеки двеста крачки Ейвран се обръщаше, прокарваше края на тогата по земята и с мълчаливо задоволство си представяше как викът „Смърт! Пази се! Пази се!“ ще изплаши оръженоските по петите ѝ.

Без своите протеди (първи) нямаше да знаят как да реагират. Нямаше да имат друг избор, освен да сгъстят редиците си в защитен строй и да пълзят напред с бързината на охлюв.

Изведнъж се закова на място. „Откъде знам това?“ – удиви се тя. Не можеше да си спомни нищо определено от сънищата си, от онези заети спомени, което да ѝ подсказва как ще реагират оръженоските. Но го знаеше.

Още много въпроси я озадачаваха. Коя беше Истинската властелинка? Какво искаше тя? Знаеше, че иска Кръвта на верните и че става въпрос за човешка кръв, но какво щеше да прави с нея?

За миг в ума ѝ проблесна образ... огромна хала, Истинската

властелинка, присвита над ложе от кристалните кости на убитите и погълнати от нея, озарени от свещените огньовете наоколо, как се разпорежда на по-низшите да сътворят руните, с които ще завладеят земята и ще всеят ужас у всичко живо горе.

Ейвран знаеше, че халите са тръгнали към Карис. Кръвта на верните беше някъде там, близо.

„Горкият Роланд – помисли тя. – Дано се измъкне.“

Единственият ѝ шанс да се добере до Земния крал беше да навлезе в планините. Тогава може би и халите щяха да престанат да я преследват. Стигна до един кръстопът и зави на изток по утъпкана от мулета пътека покрай един широк канал.

След като халите не можеха да „виждат“ на повече от четвърт миля, можеше да се отърве от тях само ако се отдалечи достатъчно.

Знаеше също, че с вървенето си оставя дияра от енергия, която халите щяха да възприемат като призрачна светлина. Но след половин час сиянието щеше да се разсее. А усетът на халите беше твърде слаб, за да могат да проследят стъпките ѝ.

Което означаваше, че можеха да я проследят само по миризмата.

Когато беше малка, зверомайстор Бранд ѝ беше разправял истории как помагал на херцога да надхитря лисиците по време на лов.

Херцог Хейбърд бил готов да плаща на ловец, за да му хване лисица, и след това заливали гърба ѝ с терпентин, за да не могат хрътките му да изгубят миризмата на лисицата.

Така че за да оцелее, лисицата трябваше да е хитра.

Щом кучетата я приближели, лисицата тичала напред и започвала да обикаля на кръгове и на зиг-заг, при което миризмата ѝ така се усуквала, че кучетата почвали да се въртят и да лаят по опашките си.

Халите до голяма степен бяха като гончета и Ейвран трябваше да ги надхитри като лисица. Затова тича и прави кръгове почти два часа.

Все още бе в низините източно от Карис, но селата започнаха да се разреждат. Познаваше мястото от картите и дори беше прелитала над него.

По на запад имаше няколко хълма и долини, а след това бяха планините Хест. Надяваше се да се добере до тях – халите едва ли щяха да я проследят там, заради студа.

Пое през горите. Обикаляше на кръгове и често минаваше по собствените си следи, катереше се по дърветата, за да се изгуби миризмата ѝ нагоре. С помощта на тоягата бележеше всяко дърво с думата „Пази се!“

Заръмя хладен дъжд. Ейвран се върна при канала, скочи в него и

преплува на отсрещния бряг.

Зелената жена я следваше вярно, макар и малко тронаво. Но когато скочи в канала, стана ясно, че планът на Ейвран се е объркал.

Зелената жена не знаеше да плува. Запляска с ръце и зарита, заозърта се отчаяно, едва задържаше главата си над водата.

Ейвран скочи да я спаси, но след като беше загубила дара си на мускул, плуваше бавно и непохватно. Когато най-сетне се добра до Пролет, зелената жена скочи на раменете ѝ и я натисна под водата.

Ейвран се забори да излезе на повърхността, но Пролет беше твърде тежка. След като разбра, че усилията ѝ са безполезни, Ейвран се гмурна отчаяно надолу, стигна калното дъно на канала, оттласна се и изскочи нагоре и встрани.

Излезе на повърхността. Зелената жена потъна в дълбоката вода, като пляскаше с ръце и крака.

Ейвран затаи дъх. Сърцето ѝ заби лудо.

– Пролет! – извика тя. – Пролет!

Но повърхността на канала остана спокойна.

Няколко мига Ейвран се чудеше какво да направи. И тогава Пролет изплува.

Ейвран я издърпа до брега.

Зелената жена закашля задавено и заплака като дете. После повърна кална вода. Ейвран ѝ помогна да излезе на стръмния бряг и се огледа.

Беше загубила тоягата си. Въпреки че водата течеше бавно, ги беше отнесла на четвърт миля надолу. Тоягата ѝ трябваше, за да плаши с нея халите, но нямаше да може да я намери в тъмното.

Надигна се уморено. Прецени, че все още са на осем мили от Карис.

Вятърът духаше силно и облаците толкова се бяха сгъстили, че не се виждаше почти нищо. Дъждът запердаши на едри капки. Невъзможно беше да намери тоягата си.

„Ако имам късмет, може да светне някоя мълния“ – помисли Ейвран. Всички знаеха, че халите се плашат от мълнии, макар че никой не знаеше защо. Но Ейвран беше яла мозък от хала и вече знаеше тайните им. Сега го разбра: мълнията не толкова ги плашеше, колкото ги заслепяваше и им причиняваше болка. Да са близо до мълния за тях беше все едно да гледат в слънцето.

„Аз съм единственият човек на света, който знае това“ – помисли Ейвран. Беше извършила нещо нечувано: яла беше мозък на хала, придобила бе нейните спомени все едно, че самата тя се бе превърнала в

хала.

Но за нещастие, макар да валеше силен дъжд, от гръмотевици нямаше и помен.

След толкова часове непрестанен бяг, Ейвран се затытри уморено. Пролет я следваше тромаво. Час преди съмване тя чу някакъв странен звук в далечината откъм Карис, странен стон, който сякаш разтърси земята. Малко по-късно птиците по ливадите се разбудиха и зацвърчаха. Стори й се странно, че издават толкова радостни звуци в такъв окаян ден.

Призори Ейвран видя един горист хълм от северната страна на пътя и реши да изиграе ролята на лисицата.

Сви се във високата папрат в сянката на един огромен бор и зачака изгрева. Смяташе, че от това място ще може да види гигантските хали от няколко мили, ако не са изгубили дирята й.

Пролет легна до нея, загърната в наметалото от меча кожа. Ейвран повдигна наметалото, за да може да се пхне под него. Все още беше влажно, но тя се сви до гърдите на зелената жена и се стопли.

Студен вятър в Карис

Вятърът бе променил посоката си преди съмване, носеше се от североизток и ставаше хапливо студен. С мъглата отдолу и ниско носещите се облаци, с приближаването на утрото ставаше по-тъмно, вместо да просветлее.

Най-големият източник на светлина идваше от огнетъкачите на Радж Атън, които бяха изтласкали мъглата до края на изкуствената връзка с брега. Радж Атън стоеше между тези стълбове светлина и се взираше към мъжете по стената. Зад гърба му ръмжаха главанащи, бойни псета и Непобедими.

– Ако искаш битка, излез срещу нас! – храбро го призова херцог Палдейн. – Но ако се надяваш да намериш убежище в Карис, надеждата ти е напразна. Няма да се предадем!

Мъжете около Роланд надигнаха оръжия и заудряха с мечове по щитовете си.

Радж Атън огледа бавно стената и погледът му се спря на Роланд. Роланд се опита да извърне очи, но не можа. Непоклатимата увереност на Радж Атън го покоси. За пръв път в живота си Роланд осъзна колко слабо и жалко същество е всъщност. Един по един бранителите по

стената спряха да блъскат с мечове по щитовете си.

– Храбри чувства – извика Радж Атън на Палдейн. От предутринната мъгла долу се чу тънкият зов на индопалски рогове и тежкият тътен на барабани. Един от гигантите зад гърба на Вълчия господар се извърна и погледна на юг, а бойните коне затропаха нервно с копита.

– Свирят отбой – промълви удивено барон Пол. Някъде долу в тази гъста мъгла, може би на пет мили от стените на града, войските на Радж Атън бягаха. Дали бяха дошли свободните рицари? Или воители от Дворовете на прилива?

Обзет от сляпа надежда, някой на стената извика:

– Идва Земния крал! Това ги е уплашило!

От мъглата изфучаха три тъмни същества и изплюяха с криле покрай ушите на Роланд. Отначало той ги взе за прилепи. Но бяха твърде малки и се гърчеха във въздуха като самата оживяла болка, и той осъзна, че са грий, твари от Долния свят, рядко виждани над земята.

– Иди си! – извика Палдейн на Радж Атън. – Тук убежище няма да намериш! Стрелци!

Радж Атън вдигна ръка към стрелците, заповядвайки им без думи да забавят изпълнението на дадената им команда. Останалите коне тропаха с копита и въртяха глави от страх, но неговият сив жребец стоеше съвършено спокоен.

– Не Земния крал идва от юг – заяви Радж Атън достатъчно високо, за да го чуе всеки мъж по стената. Думите му сякаш пронизаха подсъзнанието на Роланд, пронизаха го като острие на нож и събудиха дълбоко скрития в естеството му древен страх. – Нито идва спасението ви под формата на подкрепления. Херцог Палдейн знае какво иде от юг – вестносите му преминаха през нашите редици. Хали изригват от Долния свят, десетки и десетки хиляди. Ще са тук до час.

Сърцето на Роланд заблъска в гърдите му, устата му пресъхна. Хали! От хиляда и шестстотин години хора и хали не бяха се срещали в решително сражение на повърхността на земята. Беше чувал истории за хора, живеещи по границите на Алкаир, убити от халите или завлечени в техните леговища живи, за да бъдат изядени.

Но в живата памет на хората хали не бяха нападали с цялата си мощ нито един замък... преди да съкрушат цитаделата Хейбърд.

Роланд беше два пъти по-готов да се бие срещу сганта на Радж Атън, отколкото с орда хали. В края на краищата един щастлив удар можеше да поразии и най-подсиления воин, но една хала беше по-висока и от слон. Никой селяк с нащърбения си меч не можеше дори да пониже

кожата ѝ.

Мъглата продължаваше да скрива всичко около замъка Карис. Някъде отдалече Роланд започна да чува зловещо усилващ се съсък, като приближаваща приливна вълна към пясъчния бряг. Стените на замъка започнаха да потръпват.

– Вие нямате подсилени бойци, които да бранят тази скала срещу халите – каза Радж Атън. – Но аз имам.

– Коленичете пред мен! – призова Радж Атън. – Коленичете пред своя владетел и господар. Отворете портите! Коленичете пред мен и аз ще ви защита!

Без да помисли, без дори да го е пожелал, Роланд неволно коленичи. Командата беше толкова убедителна, че нищо друго не можеше да направи. Всъщност нямаше и желание да направи нещо друго.

Мъжете наоколо нададоха възторжени викове. Мнозина извадиха оръжия и ги размахаха във въздуха, предлагайки на Радж Атън вярната си служба.

Сърцето на Роланд заби силно. Херцог Палдейн стоеше предизвикателно на бойниците, стиснал дръжката на меча си – дребен човек, жалък в своето безсилие. Изглежда, само той бе готов да се противопостави на Радж Атън, докато всички останали бяха готови да го понесат на ръце.

„Не разбира ли, глупакът му с глупак, че Радж Атън е прав? – зачуди се Роланд. – Без Вълчия господар всички сме мъртви.“

След това подвижният мост се спусна.

Обкръжен от възторжените възгласи, Радж Атън влезе победоносно в Карис и започна да раздава гръмки заповеди:

– Осигурете насипа. Махнете тази мъгла, за да видим какво стои на среща ни.

Огнетъкачите му се разтичаха и зарисуваха с ръце руни във въздуха, в края на изкуствения провлак.

Гъстата мъгла около тях бързо се слегна и се отдръпна, така че след секунди главанаците, навлизащи в Карис, газеха до кръста в нея. Мъжете на бойните коне едва показваха глави над мъглата.

Няколко мили по-назад се чуваха мъжки викове и цвилене на уплашени коне. Войските на Радж Атън препускаха в бесен галоп към Карис, за да намерят убежище.

В същото време над полята се разнесе друг звук – съсък на въздуха, излизащ изпод коремите на чудовищата, смесен с трясъка на дебелите им бойни кристални прътове по камъните и с грохота на стъпките им.

Идваха хали и войските на Радж Атън прииждаха към замъка, за да се престроят и да им се опълчат. Прииждаха в дълги колони, мрачни и уморени от дългата езда рицари, яхнали гордите си жребци. Ред след ред пиконосци. Бойни викове прогърмяха над тропота на копитата и дрънченето на броните.

Роланд погледна над бойниците. Макар огнетъкачите да бяха започнали да изтласкват мъглата, това не беше нещо, което може да се свърши за миг. В ранното утро, при влажната земя наоколо, мъглата се бе разпростряла гъста и непрогледна на мили околоръст.

Взираше се и чакаше със свит от ужас стомах. По челото му капеше студен тежък дъжд. Дрехите му бяха прогизнали. Мъжете около него се присвиваха под пелерините си и се прикриваха с щитовете си, сякаш дъждовните капки бяха град от сеещи смърт стрели. Но малкият щит, който бе получил Роланд, едва покриваше главата му. Едва предпазваше врата му от дъжда.

Над главата му захвърчаха още грий, сякаш хвърляни с прашка – стотици. При магическата мъгла отдолу и гъстите облаци отгоре всичко изглеждаше странно и непривично. Чайки, врани и гълъби плющяха с криле по бойниците, обезпокоени от настъпилото вълнение и объркани между ниските облаци и мъглата под тях.

След като възбудата на мига позаглъхна и Гласът на Радж Атън стана сякаш по-смътен, Роланд усети, че се е разтреперил.

Изведнъж осъзна, като пробудил се от сън, че е изменил на клетвата си, че е позволил Радж Атън да вземе града без бой.

– И сега какво? – обърна се той към барон Пол. – Ами ако дойде Земния крал? Ще бъдем ли принудени да се бием с него?

– Така мисля – отвърна баронът, обърна се и се изплю в мъглата под стената. Спокойствието му показваше, че вече е стигнал до това заключение и то не го притеснява особено.

– Аз няма да направя това – изръмжа Роланд. – Няма да се бия срещу Земния крал.

– Ще направиш каквото ти заповядат – каза барон Пол. – Като те натиснат да положиш клетвата, ще станеш човек на Радж Атън.

Така си беше. След като Радж Атън си осигуреше замъка, щеше да остави на тукашните войници избора: или ми се заклеваш във вярност, или умираш.

– Аз съм поданик на Ордън. Няма да престъпя клетвата си! – заяви Роланд. – Няма да извадя меч срещу собствения си крал.

– Само че въпросът ще е или клетвата, или животът! – отвърна

прагматично барон Пол. – Повярвай ми, един умник ще се закълне бързо – и също толкова бързо ще измени на клетвата си.

– Никога не съм претендирал, че съм умник. – Беше си самата истина. Роланд не можеше да чете, не можеше да се оправя и със сметките. Никога не беше намирал отговор в дразгите със свадливата си жена. И на всичко отгоре едва беше успял да се добере до Карис през мъглата.

Но винаги оставаше верен на думата си.

– Слушай – каза му ядосано барон Пол. – Дай я тая клетва на Радж Атън. Но като дойде Земния крал, никой не е казал, че си длъжен да се биеш *яростно*. Като дойдат войските му под стената, можеш да поръмжиш и да поразмахаш враждебно меча, и да им извикаш да си такова такова. Не си длъжен да лееш кръв!

– Радж Атън да си такова такова – отвърна Роланд и стисна меча.

Но когато воините на Радж Атън започнаха да се качват по стените, не посмя да го извади.

Само се сви при бойниците и за кой ли път съжали, че бе дал наметалото от меча кожа на зелената жена. Студът сега му се струваше по-лют, отколкото беше през нощта. Пронизваше го чак до сърцето и той бе изтръпнал и замаян.

След половин час войските на Радж Атън все още не бяха влезли в замъка до последния човек, но огнетъкачите му бяха нарисували във въздуха мистичните си руни на широк кръг в края на насипа. Символите висяха пред гъстата мъгла като картини. След това огнетъкачите започнаха да ги избутват и огнените руни се разсипаха. Мъглата започна да отстъпва със скоростта на бягащ човек, като отвори малък прозорец към сушата.

Звукът на приближаващите се хали се усилваше – глух тътен на тежки, влачещи се по земята коруби, надигащ се като приближаваща се гръмотевична буря.

Под прикритието на мъглата халите прииждаха около Карис от всички страни.

На две мили от стените на замъка прозвучаха бойни рогове. Коне зацвилиха в паника и Роланд чу тропота на копитата им – първо на юг, после на запад, а след това бясно възвиха на север.

Мъжете по стените завикаха:

– Изгубиха се! Отвън се изгубиха хора! Отрязани са.

Роланд ги съжали. Знаеше колко влудяваща е тази мъгла, колко лесно човек може да се изгуби в нея.

Огнетъкачите тъкмо бяха започнали да я разсейват и той зачака със

затаен дъх, загледан как тя постепенно се отдръпва, разкривайки зелените поля, варосаните бели селски къщи със сламени покриви, зеленчуковите градини, купите сено и ябълковите градини и малките изкуствени канали около Карис. Една патица до някакъв кладенец погледна нагоре и изпляска с криле от радост, че отново може да поздрави светлината.

Пейзажът бе толкова зашеметяващо красив, че на Роланд му се стори още по-страшно да стои тук, под сеещия ситна мъгла дъжд, и да се напруга да чуе шума на битката.

По стените на замъка засвириха рогове, за да ги чуят изгубилите се в проклетата мъгла бойци на Индопал и да се спасят, ако могат.

Войските отвън препуснаха към замъка. Роланд чуваше трясъка на броня, щом поредният рицар паднеше от спъналото се в непрогледната мъгла животно.

А после от мъглата се появиха и първите бойци, на половин миля от Карис.

Не бяха от страховитите подсилени воини. Бяха прости стрелци с рогови лъкове, облечени в бели бурнуси и с къси кожени ризници; пехотинци с широки бронзови шлемове и само с по един дълъг нож за защита; млади щитоносци, свикнали повече да почитват броня, отколкото да я носят.

Накратко казано, това беше ариергардът, утайката на армията на Радж Атън, всички обикновени поддържащи части на Индопал, дошли да държат Карис в случай, че бъде завзет. Повечето бяха пешаци.

Само предводителите им язدهа коне и щом видяха замъка, препуснаха в паника, като оставиха пешаците на собствената им съдба.

Пешаците се развикаха и също побягнаха към замъка. Тътенът на прииждащите в мъглата хали се усилваше.

Въздухът се изпълни с миризма на прах и кръв, чуха се ужасени виковете и макар Роланд все още да не беше видял хала, разбра, че там, в мъглата, мъжете се сражават на живот и смърт.

Навсякъде по стените на замъка кънтяха рогове. Войниците по бойниците викаха, за да окуражат онези долу. Бойците на Индопал – може би около двайсет хилядна чет – тичаха с все сила към Карис.

И тогава се появиха халите.

Едно от чудовищата изфуча от мъглата, оставяйки след себе си пушлива диря, сякаш се беше подпалило. Роланд с ужас се втренчи в него.

Не приличаше на нито едно същество от Горния свят. По ранг беше

оръженоска, воин с бляскави, страховити руни, отличаващи го като магесник.

Халата тичаше на четири крака и грамадните ѝ предни лапи оставаха свободни, за да носи оръжието си. На вид чудовището можеше най-добре да се оприличи на огромен рак. Дебелата коруба приличаше на сив гранит.

Главата на чудовището беше невероятно голяма, колкото цял фургон, издължена, с няколко реда размахващи се пипала на тила и под долната челюст. Зъбите му блестяха като кварц. Чудовището нямаше нито очи, нито уши или ноздри.

Освен шума от дишането не издаваше никакъв звук. Просто тичаше между бягащите в паника войници, три пъти по-бързо и от най-бързия обикновен боец. Летеше покрай тях като овчарско куче, втурнало се да изпревари стадото, сякаш изобщо не се кани да убива, а просто иска да ги надбяга.

Но благоразумно спря на прилично разстояние от замъка, когато стигна първите редици на бягащите, и се захвана за работа.

В лапите си държеше „славен чук“ – черна стомана с шестстотинфунтова глава. Наричаше се „славен чук“, защото „удари ли човек, пра-ви го на славна пихтия“.

Първият замах на славния чук помете ниско над земята, без да я докосва, като косач. Ударът тръшна няколко души и Роланд видя как пет-шест тела отхвърчаха във въздуха. Главата на един нещастник отхвъркна и плъсна в езеро на стотина крачки от мястото на битката.

Неколцина от бягащите извадиха оръжия и се опитаха с бой да си пробият път покрай чудовището. Други побягнаха в паника или потърсиха убежище в околните къщи и под храсталациите.

Чукът на чудовището се вдигаше и падаше толкова бързо, с такава смайваща сигурност, че Роланд едва можеше да го следи. За толкова огромен звяр халата се движеше невероятно гъвкаво. След десет секунди по полето лежах мъртви петдесетина войници, а чудовището едва беше започнало да си върши работата.

Роланд не можеше да си поеме дъх. Сърцето му биеше толкова бясно, че се уплаши да не го помислят за страхливец. Извърна се да види как реагират другите. Момъкът до него беше пребледнял от ужас, но бе стиснал упорито челюсти. Роланд реши, че момчето се държи съвсем добре, докато не видя пикнята, стичаща се от десния му крачол.

Откъм барбиканите се носеше непрестанното „тън-н-к“, „тън-н-к“ на балистите. Огромните стрели бяха направени от по трийсет фунта

стомана. Първите два изстрела изхвърчаха встрани от целта и пометоха няколко бягащи войници. Последва трясък на лостове и звън на вериги – зареждаха за нов залп.

Мерачът извика:

– Задръж, докато халата не влезе в обхвата!

Долу вече бяха загинали стотина души и хората по стената започнаха да викат:

– Виджте! Виджте!

От мъглата прииждаха хали и стелеха след себе си пушлива диря. Не десетки или стотици, а хиляди.

Носеха гигантски мечове, славни чукове и рицарски геги – огромни пръти с грамадни куки в единия край.

Сред тях имаше магесници – бляскави същества, толкова покрити с огнени руни, че сякаш бяха облечени в пламъци. Носеха кристални пръти и сияеха със собствена вътрешна светлина.

От тътена на блъскащите се в земята дебели коруби стените на замъка затрепераха. Ужасените викове на тичащите войници оглушиха Роланд. Краката му отмаляха – сигурно нямаше да го удържат дълго.

Усети пикнята, стичаща се по крака му.

– Сили небесни! – изрева барон Пол.

Някои започнаха да се хвърлят от стените във водите на езерото, само и само да не останат срещу халите.

Някакъв глупак наблизо, с глас като на градски глашатай, извика:

– Запазете спокойствие! Моля, останете спокойни! Моля, запазете храбра увереност и съм сигурен, че всички ще... оцелеем.

Роланд се зачуди себе си ли иска да успокои, или се опитва да срещне сигурната си гибел като легендарните древни рицари – с чувство на хумор.

Ако някога в живота си беше изпитвал паника, това беше сега.

Барон Пол се обърна към него и утринните лъчи огряха лицето му. Дебелият рицар се засмя и извика с цяло гърло, за да надмогне трясъка на оръжия и кръсците долу:

– Вдишай дълбоко, момко! Може да ти е за последно!

Отделен свят

Когато час след съване куцото момче намери Мирима при оръжейната, тя очакваше да ѝ каже, че е време за тръгване.

Но то й съобщи само, че Йоме я вика в цитаделата на Посветителите.

Тя забърза да се яви пред Нейно величество. Слънцето се издигаше в съвършено чисто небе. В далечината кръжаха орли.

От върха на цитаделата равнината се виждаше на двайсет мили: река Уайнд, лъкатушеща през полетата, фермите и къщите, всяка купа сепо покрай речния бряг, стадата добитък и коне, пръснали се по ливадите.

Извън същинската цитадела, по местата за впрягове на моравата бяха накацали гълъби и гугутки. Мирима тръгна към цитаделата на Посветителите. Тя не можеше да се сравни с цитаделата в замък Силвареста. Макар да беше голяма, с огромен двор, не беше предназначена да побира повече от двеста Посветители.

Докато се приближаваше, се изненада от нещо странно за подобно място: музика.

В цитаделата на Посветителите – при това в толкова ранен час – се чуваше свирня на гайди, барабани, тамбури и лютни, съпроводени от песен. Посветителите – поне онези, които не бяха достатъчно изтощени от отдаването на даровете си, се веселяха.

Мирима влезе и се натъкна на скупчена тълпа любопитни хора, заледани към моравата.

Когато мина покрай тях, една старица прошепна:

– Ей я на оная, дето уби Сияен на мрака. – Мирима се изчерви. – Вече я наричат „Славата на Хиърдън“ – продължи старицата.

– Цяла нощ се упражнява с тоя лък – каза някакъв младеж. – Чух, че можела да улучи окоето на спускащ се ястреб от двеста крачки. Сега е тръгнала да убие самия Радж Атън!

Мирима сведе глава. Мъчеше се да не обръща внимание на приказките. „Ще улуча окоето на спускащ се ястреб, как пък не! – искаше й се да възрази. – Пак ще е добре, ако не си оплета ръцете, докато се мъча да изпъна лъка.“

Смая се като видя, че всички Посветители от крепостта са излезли на тревата. Масите бяха отрупани с пиене и ядене – готвачите бяха направили десетки баници и всякакви други вкусотии. Онези от Посветителите, които бяха дали мускул, гъвкавост или метаболизъм – и поради това не можеха да се движат лесно – бяха положени в сенките на един огромен дъб сред двора, а всички останали празнуваха.

Слепи мъже и жени танцуваха един до друг и внимаваха да не се настъпят, а неми, глухи и лишени от ум глупци подскачаха като луди.

Мирима спря и ги зяпна слисана.

Наблизо седеше стар слепец, нагъваше баница и отпиваше от бутилка вино. Беше с набръчкано лице и рядка сплъстена коса.

– Защо танцуват? – попита го Мирима. – Хостенфест свърши преди два дни.

Слепият вдигна към нея лице и ѝ протегна бутилката.

– Традиция! Днес се веселим, щото владетелите ни отиват на война!

– Традиция ли? – попита Мирима. – Посветителите винаги ли правят това, когато владетелите тръгнат на война?

– Аха. – Старецът кимна. – Пийни.

– Не, благодаря. – Мирима беше объркана. Никога не беше чувала за такава традиция. От друга страна, през целия ѝ живот Хиърдън никога не беше тръгвал на война. Тя вдигна очи към цитаделата.

Влезеше ли човек в този палат, забравяше за широкия свят – освен ако не умреше или Владетелят, или неговият Посветител. Мирима рядко се беше замисляла как място като това се превръща в един отделен свят, незасегнат от външните дела.

А сега смаяна виждаше, че някои от Посветителите танцуват.

– Това цял ден ли ще продължи?

– Аха – отвърна слепецът. – Чак до битката.

Тя се замисли, после каза:

– Разбирам... Днес, ако вашият Владетел умре, зрението ви ще се върне. Какъв по-добър повод за празнуване!

Слепецът стисна бутилката като тояга и изръмжа:

– Колко си тъпа! Празнуваме, защото днес *ние* – той се удари по гърдите – тръгваме на бран. Днес моят Владетел, Гроувърман, ще използва моите очи, но аз с радост бих се сражавал редом до него, ако можех.

Изля от виното на земята.

– А с ей това заклинание моля Земята: нека Гроувърман победи, за да може да се бие още един ден! Да живее херцог Гроувърман!

Вдигна бутилката и отпи дълга глътка за здравето на херцога.

Мирима го бе казала, без да мисли. Разбра, че го е обидила.

Край една от стените, по-встрани от веселящите се, видя Йоме, обкръжена от трийсетина селяни, мъже и жени на различна възраст. Държаха се за ръце и бавно обикаляха в кръг, а Йоме им говореше. Зад тях двама музиканти свиреха на флейти и барабани. Мелодията беше древна.

Мирима веднага разбра какво става. Когато един воин търсеше дарове, той отиваше при облекчителя, който държеше при себе си списък на всички, пожелали да станат Посветители. След това облекчителят събираше кандидатите и тъй като беше задължително Посветителите да се предложат драговолно и изцяло, често се налагаше воинът да им говори. Трябваше да обясни на кандидатите какво го е тласнало да поиска даровете им, да им обещае да им служи добре, ако му ги дадат, и да предложи поддръжка за Посветителите и за техните семейства.

Ето защо Мирима не се изненада, като чу Йоме да говори напористо:

– Моля ви не заради себе си. Земята предупреди моя съпруг, че иде краят на Човешкия век. Така че ако се бием, бием се не за себе си, а за цялото човечество!

Един от мъжете в кръга извика:

– Ваше величество, прощавайте, но вие не сте обучена за война. Няма ли моят дар да послужи по-добре на друг Владетел?

– Прав сте – отвърна Йоме. – Но добре въртя сабята и ако имах дар на мускул, щях да държа бойния чук не по-зле от някой мъж. Все пак не твърдя, че ще се бия с голяма подготовка и умение. Да се биеш с голяма скорост е също толкова губелно за противника, колкото да се биеш с голямо умение. Ето защо ще поискам метаболизъм. – Неколцина от възможните Посветители ахнаха от изненада.

– Но защо? Защо искате да умрете толкова млада? – попита една старица.

Мирима съжали Йоме. Самата тя никога не се беше намесвала в подобна церемония. Съмняваше се, че ще може да го направи. Знаеше, че не я бива много в приказките. Никога нямаше да успее да уговори някой непознат да ѝ отстъпи най-ценното си качество.

– Нося сина на краля – обясни Йоме. – Вчера, когато в замък Силвареста дойде Сияйният на мрака, се постарах да спася детето, а не себе си. Ако го нося до срока, принцът няма да се роди до лятото. Но ако получа метаболизъм сега, ще мога да го родя до месец и половина.

Умно, помисли Мирима. Всички потенциални Посветители щяха да разберат какво иска. Йоме щеше да стане воин, да отдаде живота си, за да изкупи живота на своя син. Любовта ѝ към детето можеше да склони тези хора.

Старицата я изгледа напрегнато и се откъсна от кръга, направи една крачка навътре и коленичи.

– Моят метаболизъм е ваш и на детето ви.

Но останалите продължиха да се въртят в кръг и да задават въпроси.

Някой потупа Мирима по гърба. Тя се обърна и видя някакъв направо огромен мъж. Хвърляше сянка, която можеше да затъмни цяла тълпа, и като че ли по-скоро можеше да носи кон, отколкото конят да го носи. Ако се съдеше по мириса на борова смола по ръцете му, беше секач. Беше облечен с кожен елек, без риза отдолу, и се виждаха налетите му с мускул гърди. Той ѝ се ухили. Брататото му лице беше изпълнено с възхищение.

– Ти ли си оная?

– Коя? – попита Мирима.

– Оная, дето е убила Сияйния?

Мирима кимна неловко – не знаеше как да говори с човек, който изпитва такова благоговение.

– Видях го аз – рече мъжagата. – Прелетя право над главата ми. Зачерни небето на мили околоръст. Не съм и помислял, че някой може да го убие.

– Застрелях го – каза Мирима. Усети се, че е стиснала лъка си до гърдите. – И ти щеше да направиш същото на мое място.

– Ха! Не ми се вярва – ухили се мъжът. – Щях да подвия опашка и още щях да бягам.

Мирима прие комплиментa. В края на краищата мъжът беше прав. Повечето щяха да избягат.

Мъжagата кимна, сякаш изпитваше свян да говори. Личеше, че не е голям умник.

– Трябва ти нов лък – рече той.

Тя погледна уплашено лъка си, да не би да го е повредила.

– Какво искаш да кажеш?

– Ще ти трябва стоманен лък. Щото тоя ще го строша на две, няма проблем.

Чак тогава тя разбра. Славата – колкото и да беше незаслужена – я изпреварваше. Това чудовище пред нея искаше да ѝ даде силата си. Мнозина рицари с радост щяха да заплатят за такъв дар петдесет златни орела – десетгодишната заплата на труженик като него. Сили небесни, колко огромен и як беше!

– Разбирам – промърмори удивена Мирима. Не посмя да каже, че възхищението му е незаслужено, защото ако имаше мускул на мъж като този, подозираше, че щеше да се превърне точно в такъв герой, за какъвто я смяташе той.

Още неколцина селяци, които до този момент стояха зад гърба на секача, притичаха напред. И Мирима осъзна още нещо. Малката тълпа при портите беше чакала нея. Дошли бяха, за да ѝ дадат даровете си.

За разлика от Йоме, на „Славата на Хиърдън“ не ѝ се наложи да ги убеждава.

Приказки за лудост

Утрото завари Габорн дълбоко сред хълмовете на Флийдс. Северните земи бяха пълни с кошари и тесни пътища. Огромни скали, увенчани с криви борове, се издигаха покрай пътя като древни стражи. Звездната светлина падаше над околността тежка като сребърници.

Габорн не бе посмял да язди бързо в тъмното, колкото и голяма да беше опасността, която чувстваше, че надвисва над Карис, и поради това ядрото на войската му не се разкъса през нощта. Макар да беше започнал да получава дарове, едно падане от коня щеше толкова лесно да му счупи врата, колкото на всеки друг.

Но докато яздеше, усещаше как се изпълва, как нараства силата му. Преди по-малко от час беше взел дарове в замък Гроувърман. Беше взел по един на мускул, на метаболизъм, гъвкавост и жизненост. След това потегли, оставяйки облекчителя на Гроувърман да намери и други, желаещи да му отдадат даровете си, прехвърляйки ги през новите му Посветители.

Беше го предупредил, че до вечерта ще му трябват четиридесет дара, и получи уверенията му, че ще ги има.

Ето защо с всеки изминал час се чувстваше все по-бодър. Ставаше по-силен и по-бърз.

Макар това деяние да го отвращаваше, не можеше да отрече, че вкусът на злото е сладък, и неведнъж дори се улови, че неволно се пита: „Щом Радж Атън използва силарите в стремеж да стане Дар всечовешки, не мога ли и аз да направя същото?“

Но отхвърляше тази мисъл като недостойна за един крал.

Сега яздеше с чародея Бизнесман и с още петстотин лордове от Оруин и Хиърдън. Беше осигурил подсилен кон и за своя Дни, за да не изостава.

По съмване спря и погледна надолу от билото на един хълм. Студеното слънце бавно се вдигаше от дрямката си на хоризонта и полята на Флийдс бяха покрити с рехавя мъгла.

След малко спряха да напоят и нахранят конете до едно тясно езеро, обрасло с див овес и детелина. Ледената му вода беше възхитително чиста; между камъните се стрелкаха пъстърви.

Жълти чучулиги пееха във върбите край езерото.

– Напойте ги и ги оставете да пасат петнайсет минути – извика Габорн. – Ако продължим в галоп, до час можем да стигнем Тор Доуан. Оттам ще поемем бързо на юг. Надявам се до следобед да стигнем Карис.

Габорн ускоряваше графика си. Усещането за надвисналата над Карис обреченост ставаше смазващо и Земята го зовеше да удари.

– Следобед? – удиви се сър Ленгли. – Толкова ли е спешно?

Габорн беше толкова далече, че никой вестоносец не можеше да донесе по-пресни вести от вчерашните. Но ги изненада с това, което им съобщи.

– Да. Убеден съм, че Радж Атън е в града. Преди пет минути вестоносите ми бяха пред смъртна опасност... Усещането заглъхна след миг. Но сега отново изпитвам чувството за гибелна опасност, обкръжаващо Избраните ми там.

Благородниците заговориха шумно, заобсъждаха възможни стратегии. Радж Атън вече се бе прочул с бързото завземане на замъци. Малцина от тях вярваха, че Карис ще успее да издържи цял ден. Ако бе успял, прогонването му нямаше да е лесно.

Всички бяха съгласни, че ако Габорн обсади замъка, най-вероятно за кратко ще има успех. Но колко дълго можеше да издържи такава обсада? След като през границата продължаваха да прииждат войски, Вълчия господар едва ли щеше да чака повече от седмица, докато пристигнат подкрепления. Което означаваше, че Габорн или трябва бързо да атакува Радж Атън в укреплението му, или да отблъсква дошлите му на помощ войски.

И в двата случая беше ясно, че Габорн трябва да се подготви за сражение с епични размери.

Изглеждаше съвсем просто. Владетели от цял Роуфхейвън щяха да се стекат под неговото знаме. Той вече разполагаше с Белдинук и Флийдс, със свободните рицари на честта, с Хиърдън и Мистария. С толкова много войски съкрушаването на Радж Атън трябваше да е лесно.

И все пак Габорн продължаваше да изпитва дълбоко безпокойство. Усещаше как смъртта се промъква към всеки мъж и жена в обкръжението му. При Карис предстоеше битка и тя не можеше да се отлага за след

седмица. Опасяваше се, че Радж Атън му устройва някаква клопка.

Безпокоеше се, че дори с помощта на Лоуикър и тази на Флийдс няма да може да събере достатъчно войска за сражението.

Отиде до брега на езерото, за да поостане насаме с мислите си. Между скалите имаше поникнали жълти цветенца. Той откъсна едно и го вдигна пред очите си. Като дете винаги се беше радвал на такива цветенца, смяташе ги за същинско съкровище, макар сега да виждаше колко са обикновени.

Като хората. Като мъжете, жените и децата навсякъде. Той все още ценеше живота на всекиго от тях, но Земята го бе предупредила, че може да спаси едва малцина.

Неговият Дни пристъпи до водата и смъкна качулката на наметало си, излагайки на слънцето късо подстриганата си коса. Мършавата му фигура приличаше на скелет, лицето му беше белязано от грижа. Той коленичи и гребна с шепи да отпие от бистрата вода.

– Какво става в Карис? – попита го Габорн.

Сепнат, схарлярът разтвори пръсти и отвърна на Габорн, без да се обръща:

– Всичко с времето си, ваше величество.

– Не можеш просто да *записваш* смъртта на хората – каза Габорн. – Колкото и да се стараеш да го скриеш, все пак изпитваш нещо към тях. Вчера, когато падна Синята кула, видях ужаса на лицето ти.

– Аз съм Свидетел на Времето – отвърна Дни. – Не се намесвам.

– Смъртта дебне всеки мъж и жена в свитата ми. В Карис има стотици хиляди души и съм убеден, че смъртта дебне и тях. Нима просто ще останеш безучастен свидетел на всичко това?

– Едва ли мога да направя нещо, за да го спра – отвърна Дни. Обърна се и погледна Габорн. Една сълза блесна в окоето му, озарена от утринното слънце.

„Какво ми казва? – зачуди се Габорн. – Че няма да го спре, или че не може?“

„Не може“ – реши той. Но ако беше така, що за капан им подготвяше Радж Атън – толкова коварен, че да не може да се избегне? Габорн трябваше да научи повече.

– Снощи ме попита дали някога бих Избрал някой Дни – заговори той. – Отговорът ми е да, ще го направя. Но само ако Дните се отдаде в служба на своите събратя.

– Стремите се да си спечелите моя съюз? – попита го Дни.

– Стремя се да спася човечеството.

– Стремежът ви може да се окаже напразен.

– Колко удобничко е просто да си останеш страничен наблюдател – ядоса се Габорн. – Да се преструваш, че безразличието е добродетел и че времето е подпечатало съдбите ни.

– Надявате се да ме предизвикате да наруша клетвите си? – каза Дни. – Не мисля, че такъв подвиг е достижим за вас. Мнението ми за вас се занижи. Ще го запиша в книгата на живота ви.

Габорн поклати глава.

– Просене, подигравка, дразнене, изнуда. Ако те моля за трудни неща, искам го не само за себе си. Предупреждавам те: няма да те Избера. Тръгвам на битка заедно с теб, но няма да те Избера. Най-вероятно днес ще умреш, ако не ми назовеш заплахата, която ни чака при Карис.

Дните потръпна, стисна зъби и обърна глава. Но треперенето му подсказа много на Габорн. При Карис ги чакаше опасност, толкова огромна заплаха, че Дни наистина вярваше, че днес ще умре.

Но предпочиташе забвението, вместо да наруши клетвата си за немеса в човешките дела.

След малко дойде Ерин Конал. Беше го предупредила, че иска да поговорят насаме, и сега седна до него и каза:

– Ваше величество, имам сведения за заговор срещу вас.

След това му описа накратко замисъла на крал Андърс да осуети претенциите на Габорн за трона.

Габорн се почувства смазан. Трудно му беше да си представи, че Андърс е способен на това. Да му се противопостави друг владетел беше толкова... разточително.

Беше си представял, че хората ще се възрадват, като чуят, че Земята е избрала нов крал. Но ето че от земята сякаш никнеха врагове, като... като тези жълти диви цветчета.

Габорн поговори няколко минути с Ерин, след което тя доведе принц Селинор, за да го запознае със същината на нещата.

Габорн го покани да седне и го разпита.

– Ерин ме предупреди, че баща ви заговорничи срещу мен. Колко сериозен е този заговор според вас? Дали ще тръгне на война срещу мен, или ще прати платени убийци?

Селинор отговори откровено, сякаш самият той беше премислял с тревога тези възможности.

– Не знам... Баща ми никога не е започвал война, нито е пращал убийци срещу някой владетел в Роуфхейвън. Никога не е говорил с мен за такава възможност. Но... напоследък сякаш не е на себе си. Поне

през последния месец. Мисля, че той... полудява.

– Защо мислите, че полудява? – попита Габорн.

Селинор се огледа да се увери, че никой не ги подслушва.

– Преди три седмици, докато целият замък спеше, той се промъкна в стаята ми само с една запалена свещ в ръка. Беше гол и се усмихваше блажено, никога не бях виждал такава усмивка на лицето му. Гласът му беше тих и сънен. Той ми обяви, че е видял знак в небесата и знаел със сигурност, че той ще е следващият Земен крал.

– Какъв знак е видял? – попита Ерин.

– Твърдеше, че е видял три звезди да падат от небето, и трите наведнъж, ярки и огнени. После, щом доближили хоризонта, те изведнъж завили и обиколили замъка, като направили огнена корона, която обхванала целия Южен Кроудън.

Габорн се зачуди. В нито една легенда, свързана със земните сили, не се споменаваха за метеори.

– И той е помислил, че това е знак на Земята?

– Да – отвърна Селинор. – Но аз реших, че само му се е привидяло, и му го казах. За доказателство отидох да поговоря с далекоголедеца на стените на замъка, както и със стражите, за да убедя баща си, че е сбъркал.

– Те какво казаха? – попита Габорн.

– Стражите в цитаделата на Посветителите не бяха видели нищо, защото в това време обикаляли долу, вътре в цитаделата. Оказа се, че четирима души липсват. Далекоголедецът на наблюдателницата беше мъртъв.

– Мъртъв? – попита Ерин. – Как?

– Паднал от кулата. Дали някой го е бутнал, или се е подхлъзнал, или просто е решил да скочи – не знам.

– А изчезналите?

– Баща ми отказа да ми каже къде са отишли. Намеква, че са на някаква задача. Каза само: „Имат си задължения другаде.“

– Смяташ ли, че баща ти е убил далекоголедеца и е отпратил останалите? – попита Габорн.

– Може би – отвърна Селинор. – Пратих хора да проверят по границите на Южен Кроудън и да ги потърсят. След седмица намерихме един селяк, който твърдеше, че бил видял един от липсващите рицари да препуска на юг. Каза, че го поздравил, но рицарят препускал като в сън... без да го вижда, без да му отвърне.

– Обзет от лошо предчувствие, се разтърсих още по-упорито и

открих, че наистина и четиримата рицари са напуснали кралството – единият поел на юг, другият на север, третият на изток, а четвъртият на запад – продължи той. – И всеки от тях тръгнал, без дума да каже.

– Тук вони на вещерство – каза Габорн. Никак не му харесваше. Това нямаше нищо общо със земните сили. По-скоро наемкваше за нещо много опасно.

– Ето защо се замислих – продължи Селинор. – Имахме една билкарка в хълмовете край замъка, старица, наричаха я Ореховата жена, защото все орехи събираше. Беше вещица, живееше в горите и се грижеше за катериците. Отидох при пещерата ѝ да я помоля за съвет, да разбере дали това може да е дело на Земята... Но макар да бях чувал, че живее в пещерата от сто години, изведнъж се оказа, че е изчезнала.

– А ето го и най-странното – довърши Селинор. – Заедно с нея бяха изчезнали и всички катерици в горите.

Ерин нервно облиза устни. Тази Орехова жена явно служеше на Земята. Беше Земен пазител като Бизнесман, само че с различна задача.

– Попитахте ли чародея Бизнесман за това? – запита го Габорн.

Селинор поклати глава.

– Малко бяха доказателствата за тези мои тревоги. След онази нощ баща ми не проговори повече за заблудата си, макар да ми се струва, че тази негова самозаблуда ръководи всяко негово дело.

– Как? – попита Ерин.

– Той много кротко и последователно се свързваше със своите лордове и започна да укрепва отбраната си, удвояваше и учетворяваше стражата. В това нямаше нищо лошо, защото три дни преди Хостенфест той успя да избие група убийци на Радж Атън. Всъщност поведението на баща ми, разумната му реакция на тази налудничава заблуда ме убеди, че фантазията му може да се окаже нещо добро, че дори и да е изпаднал в самозаблуда, тя може да е от полза. И си признавам, че в един момент дори започнах да си мисля дали пък този знак не е бил истински. Но след това, преди седмица, се случи нещо друго. Баща ми изпадна в неописуем гняв, когато разбра, че има друг претендент за Земен крал. Закреся и почна да хвърля каквото му попадне. Изпокъса гоблените, събори трона си. Наби слугата, който му донесе вестта. Когато най-сетне се успокои, твърдеше, че е трябвало да се сети, че ще се появят претенденти за трона му. И започна да замисля как да ви дискредитира – точно титлата ви. Историите му изглеждаха толкова убедителни, че дори и аз се зачудих дали не сте самозванец. Но баща ми изведнъж стана някак... нестабилен. Заговаряше за нещо, после изведнъж сменяше

темата или изреваваше на слугите някаква несвързана заповед. Той... държи се странно.

– Баща ви, изглежда, е обезумял и... опасен – каза Габорн. – Защо не го споделихте с други? Защо чакахте чак досега?

Селинор скръсти ръце и го изгледа твърдо.

– Когато бях десетгодишен, дядо ми полудя. Страдаше от халюцинации. Заради собствената му безопасност, родителите ми го затвориха в една килия под цитаделата. Като дете често го чувах да мърмори и да се смее на глас – по цели нощи, – защото килията му се падаше точно под спалнята ми. По онова време баща ми ми каза, че над семейството ни тегне проклятие. Искаше да осигури на баща си да изживее в удобство последните си дни. Преляхме му метаболизъм през четирима слуги, за да остарее и да умре бързо, като в същото време разпространихме вестта, че дядо ми е починал. Тогава баща ми ме накара да се закълна, ако той самият някой ден прояви същите признаци, да се отнеса с него по същия начин – нито по-добре, нито по-зле. – Селинор въздъхна. – Винаги съм бил лоялен. Дори баща ми да е луд, смея да се надявам, че заслужава състраданието ни.

– Аз също – каза Габорн. Но имаше сериозно основание за тревога. По всичко личеше, че границите на Хиърдън са застрашени от един луд. Беше се надявал да спечели съюзник в лицето на Андърс, както бе успял с кралете Оруин и Лоуикър.

Малко след това Габорн нареди на хората си да яхнат конете и препусна в галоп към Тор Доуан с подновени сили. В ясното утро и по сухите пътища наваксаха доста време. Колоната изтъня – най-бързите коне поведоха, а другите изостанаха на мили назад.

Час по късно групата на Габорн, с чародея Бизнесман и още неколцина лордове, изтъгна по пътя Адърфили, към Тор Доуан. „Дворецът“ на Тор Доуан стоеше там, откакто свят се помни. Всъщност не беше никакъв дворец, поне според съвременните разбирания. Беше просто една огромна пурпурна шатра, качнала посред кръг от грубо издялани бели камъни.

Част от камъните на билото на Тор Доуан бяха забити в земята като стълбове и след толкова векове се показваха над земята като проядени зъби, високи осемдесет стъпки и широки четиридесет. Над изправените камъни бяха поставени други. Те също бяха по осемдесет стъпки и тежаха хиляди тонове.

Никой не знаеше кой е подредил тези камъни, нито кога или защо. Древните сказания наричаха Тор Доуан „Мястото на Бялата кобила“,

защото според тях някаква раса великани била построила тези камъни като стобор, в който да държат Звездната кобила, преди тя да избяга и да се превърне в съзвездие.

Разбира се, само гиганти можеха да са поставили камъните в кръг, но дори за великаните от хълмовете като онези, които все още живееха в Инкара, задача като тази щеше да е непосилна.

Но колкото до предназначението им? Определено не бяха построени за да държат гигантски кон. За конските кланове обаче всяко такова струпване на камъни трябваше да е приличало на стобор.

Габорн подозираше, че камъните обозначават гробницата на някой древен крал на планинските гиганти, макар че никой досега не беше изровил костите му.

Конните кланове на Флийдс се събираха за своите ежегодни игри и военни съвети на върха на Тор Доуан от три хиляди години и мястото постепенно се беше превърнало в постоянен стан за тяхната Върховна кралица.

Номадските Конесестри на Флийдс отдавна изпитваха презрение към народи с уседнал начин на живот. По тази причина „дворецът“ на кралицата при Тор Доуан бе огромна шатра, останала издигната между камъните в продължение на трийсет поколения. Покрай река Роуан на запад се бяха разраснали села, осемнайсет укрепления бяха осеяли долината. Но дворецовият павилион си оставаше символичния център на Флийдс.

Габорн изпита облекчение, когато заобиколиха хълмовете по пътя Адърфили и най-сетне видяха грамадния павилион на Червената кралица, кацнал сред каменния кръг. Над входа се издигаха две огромни бронзови статуи на кобили – предните им копита ритаха във въздуха.

Извън каменния кръг бяха издигнали шатрите си стотици кланови вождове, готови да тръгнат на бран. Но четта им беше забележително скромна и Габорн се угрижи. Беше се надявал, че кралица Херин Червената ще му предложи войска, която да продължи с него. Но твърде много мъже и жени бяха загинали в битката срещу Радж Атън, а още повече вече бяха тръгнали на юг, за да си върнат падналия замък Фелс.

Флийдс беше бедна страна и Херин Червената, изглежда, разполагаше с твърде малко бойци, които да му предложи. Беше горда жена и Габорн веднага разбра, че няма войска, от която да се лиши.

Все пак стотици млади воини пришпорваха диво конете си около двореца, защото според легендата всеки воин, който обиколи с коня си седем пъти около големия каменен кръг, без да спира да надува бойния

си рог, ще има късмет в битката.

Габорн препусна със знатната си свита нагоре към двореца и чу възклицанията на онези, които не го бяха виждали досега.

Препускащите около пурпурния павилион млади конници дръпнаха юздите и зяпнаха със същото удивление да видят Земния крал.

Много млади жени – копиеносци и стрелци – накараха конете си да се вдигнат на задните си крака и да забият с копита във въздуха в знак, че са готови да отдадат себе си и конете си в служба на Габорн. Но той не посмя да Избере нито една, преди да поговори с кралица Херин Червената.

Габорн, Бизнесман, Дните на Габорн и лордовете в свитата му преминаха под статуите на бойните кобили и слязоха от конете; притичаха слуги да отведат уморените животни в кралската конюшня.

Малко неща можеха да накарат Габорн да се почувства толкова нищожен, както преминаването под огромните статуи и високите древни камъни на двореца. Над хълмовете духаше хладен утринен вятър, плющеше в шатрата и издуваше червената коприна. Стражите пред огромния павилион им отвориха път.

Лордовете влязоха в преддверието на павилиона, помещение с осемдесет стъпки висок таван, а един от слугите отиде да извести кралица Херин Червената за пристигането им. Слънцето, греещо през горните пластове коприна, хвърляше пурпурна светлина и дори златните урни покрай стените бяха окъпани в ръждивочервено.

Мнозина от благородниците зяпнаха в няма възхита огромните гоблени на лявата и дясната стени. И двата изобразяваха символа на Флийдс: огромна риташа във въздуха с предните си копита дореста кобила, от чиито ноздри изригват пламъци. Кобилата беше изобразена на зелено поле и по това поле ясно се открояваше всяко стръкче трева, всяко цветенце и всяка мравчица.

Отвън младите воители подновиха бясната си езда и отново надуха роговете си.

– Е – пошегува се сър Ленгли, – не знам какъв съвет ще проведем при тази връва.

Невежеството му беше извинимо, разбира се. Откъде да знаеше, че покоите на кралицата в средата на двореца са защитени от всякакъв външен шум.

А дворецът беше огромен. Покривът му беше направен от три пласта плат, един над друг, всеки с радиус от близо сто стъпки. Вътрешността беше разделена на стаи с огромни изрисувани завеси.

Нещо повече, под огромните чергила бяха построени от дебели дъбови греди подове и стълби, които допълнително разделяха павилиона на три отделни нива. По този начин дворецът на Червената кралица беше макар и по-малко безопасен от каменен палат, все пак много по-удобен от един обикновен павилион.

Скоро в преддверието дойде самата кралица Херин. Имаше огнено-червена коса и светла кожа, а очите ѝ бяха тъмносини. Беше висока, стройна и силна. Усмихна се, но в усмивката ѝ липсваше радост.

Кралица Херин носеше броня, а на кръста сребърна тока със символа на Флийдс от червен емал. Държеше кралския скиптър – златна пръчка, направена като камшик, с конска опашка в единия край.

– Ваше величество – поздрави кралица Херин Габорн и извърши немислимото. Смъкна се на колене и сведе глава.

След което поднесе скиптъра си.

Сред Конесестрите на Флийдс никоя върховна кралица досега не се беше кланяла на мъж.

Габорн се беше надявал да измоли от кралица Херин малко бойци и храна за хората си и за конете.

Вместо това тя му предложи кралството си.

Предвещание за буря

Късно същата утрин Йоме яздеше по пътя за Флийдс пред Мирима и сър Хосуел. Нейната Дни си нямаше подсилен кон и затова изостана далече назад.

Йоме беше взела дарове в замък Гроувърман – повече, отколкото бе очаквала, но в края на краищата по-малко от Мирима. Имаше си вече в сметката два дара на мускул, един на гъвкавост, един на ум, един на зрение и четири – на метаболизъм. Наред с това бе взела и дарове от кучета – един за слух, два за жизненост и два за мирис. Вече наистина се чувстваше като Вълчи господар – силна, неуморима и смъртно опасна. Удоволствието беше главозамайващо, но я изпълваше с подновено чувство за отговорност.

Все пак Мирима я беше надминала. Селяните бяха чули как е убила Сияйния на мрака и я отрупаха с дарове. Толкова много, че Йоме се почувства задължена да ѝ отстъпи още силари от личния си запас. Шестнайсет мъже и жени минаха под силарите заради Мирима, така че с техните дарове, прибавени към кучешките, тя вече имаше почти толкова

дарове, колкото капитан от гвардията на Хиърдън.

Мирима и преди си беше снажна и красива. Но сега даровете ѝ придаваха свиреп вид. Поради което тримата Владетели на руни вече язدهа без никаква охрана и разчитаха единствено на силните си мишци. Но докато язدهа, Йоме забеляза, че сър Хосуел се държи на почитателно разстояние зад жените, а Мирима избягва присъствието му. Компанията му нещо не ѝ допаднаше.

Вятърът вълнуваше високите треви, блъскаше я в гърба и я тласкаше на юг. Въпреки че небето беше ясносиньо, вятърът миришеше на предвещание за буря. Пиренът бе разцъфтял на малки пурпурни цветчета след дъжда от предната седмица и далечните поля се бяха окъпали в сиво-синкава омара. Йоме пришпорваше кобилата, защото утрото беше прохладно и животното сякаш напираше да надбяга вятъра. Макар да препускаше с четиридесет мили в час, Йоме имаше чувството, че едва ходи.

Доскоро, когато яздеше подсилен кон, Йоме не можеше да проследи с очи движението на копитата му. Но сега, с толкова много метаболизъм, следенето на движенията му не беше никак трудно.

Всичко наоколо сякаш се беше забавило. Една врана, запляскала с криле срещу вятъра, сякаш увисна във въздуха. Тропотът на железните подкови по утъпкания път звучеше някак дълбоко, по-скоро като тътен от гигантски тъпан, удрян от главанак.

По-обезпокоителното беше, че мислите на Йоме сякаш препускаха бясно. Преди, без даровете на метаболизъм, целодневната езда щеше да ѝ се стори кратко пътуване. Сега ездата ѝ изглеждаше пет пъти по-дълга.

Рядко беше имала толкова време просто да седи и да мисли. А след дългодневната езда трябваше да преживее цяла нощ. При толкова метаболизъм тринадесетте часа тъмнина щяха да ѝ се сторят като шейсет и пет. Посред зима подсилените с метаболизъм войници често ставаха раздразнителни и отпадаха духом, защото нощите им се струваха безкрайни. Йоме се стегна да посрещне идещата зима.

Профуча покрай няколко самотни дъба с окапали листа и дива лоза, увила се по голите им клони.

Пред нея през просторната степ лъкатушеше плитък кален поток и там, където пътят се спускаше, на тесния дървен мост, в сянката на близкия дъб, седеше някакъв пътник, оставил коня си да се напие.

Макар и от половин миля, Йоме позна облеклото му. Туниката му беше с цветовете на куриер – синьото на Мистария с емблемата на

зеления рицар, извезана отдясно на гърдите. Носеше сабя и стоманен шлем с вдигнато забрало. Беше дребен, с дълга изсветляла коса, може би побелял преждевременно.

Йоме вдигна ръка да даде знак на Мирима и сър Хосуел да забавят. Нещо странно имаше в този човек, но не можеше да назове точно причината за безпокойството си.

Вестоносецът ги видя, стана от моста и изтупа туниката си от прахта. Изгледа ги напрегнато, сякаш ги беше взел за разбойници.

Щом се приближи, Йоме дръпна юздите на кобилата.

Наистина беше странен тип. Усмиваше се, но не свенливо или боязливо. Усмивката му беше по-скоро нагла, с някаква лукавост в очите.

Тя подкара напред, докато не се озова достатъчно близо, за да го поздрави.

– Накъде сте тръгнали?

Вестоносецът спря.

– Нося писмо за краля.

– От кого? – попита Йоме.

– Странно – подсмихна се мъжът. – Кралят нямаше цици, когато го видях последния път. – Много грубиянски начин да я укори, че твърде много разпитва за кралските работи, но Мирима не беше чувала такива подмятания и от най-грубите мистарийци.

– Но кралицата имаше... когато я видях последния път – каза Йоме. Едва сдържаше гнева си.

Усмивчицата на вестоносеца се стопи, но тъмнокафявите му очи светнаха, сякаш се беше засмял на някоя своя шега.

– Вие сте кралицата?

Йоме кимна. Тонът му намекваше, че го е разочаровала с нещо, че не е отговорила на очакванията му. Йоме беше взела няколко дара, но нито един на обаяние или глас. Нямаше вид на кралица. Опита се да реши дали да нареди да го напердашат, или просто да го освободи от служба.

– Хиляди извинения, ваше величество – каза вестоносецът. – Не ви познах. Но пък и никога не ви бях срещал.

В тона му обаче нямаше и капка извинение – беше си чиста подигравка.

– Дайте да видя писмото – настоя Йоме.

– Моля да ме извините – отвърна вестоносецът. – Но то е само за очите на краля.

Йоме усети как пулсът ѝ се учести. Беше ядосана, но и изпълнена с

подозрение.

Мъжът говореше бързо. Ясно беше, че и той има повече от един дар на метаболизъм – нещо необичайно за куриер. Йоме го подуши, но в миризмата му нямаше нищо особено. Миришеше на конска пот и на прах, на лен и памук, и може би на някакъв мехлем, с който беше разтървал наранения крак на коня си.

– Аз ще му занеса писмото – каза Йоме. – Тръгнахте в грешна посока и конят ви без съмнение е уморен. Няма да стигнете до краля.

Изненадан, вестоносецът погледна към пътя, по който беше вървял.

Разбира се, ако беше дошъл от Тор Доуан, щеше да е видял Габорн по пътя. Което означаваше, че предната нощ не е яздил по най-прекия път, а е хванал някой страничен.

– Къде мога да го намеря? – попита куриерът.

– Дайте писмото на *мен* – настоя Йоме.

Мъжът улови настоятелния й тон, обърна се и я изгледа с повдигната вежда. Сър Хосуел също долови тона й. Йоме чу как бойният му чук се изхлузва от калъфа на седлото.

Вестоносецът все пак не й подаде писмото.

– Настоявам – каза Йоме.

– Аз... Исках само да ви спестя главоболието, ваше величество – каза куриерът, бръкна в кесията, извади боядисания в черно кожен калъф със свитъка и й го подаде. – Само за очите на краля – предупреди той.

Йоме посегна да вземе кесията и в този миг в ума й ясно прокънтя гласът на Земния крал: „Внимавай!“

Тя се поколеба за миг и изгледа вестоносеца. Нито замахна към нея, нито извади сабята си.

Но тя със сигурност разбра, че й поднася някаква опасност. Огледа калъфа от разстояние. Знаеше, че някои южняшки убийци слагат отрова в разни предмети. Може би сега ставаше дума за нещо такова.

Но не забеляза нищо застрашително. Калъфът със свитъка беше запечатан с восък, но нямаше печат, от който да личи кой го изпраща.

Вестоносецът й протегна кожената кутия и устните му се разтеглиха в усмивка.

„Предизвиква ме да я взема“ – помисли Йоме.

Протегна ръка и стисна... не кутията, а китката на вестоносеца. Очите му се облешиха.

Той извика и пришпори коня си толкова силно, че от хълбоците на животното изхвърчаха капки кръв.

Беше дребен, не по-висок от Йоме и едва ли имаше толкова дарове като нея. Опита се да подкара коня си покрай нея, но тя стисна още по-здраво китката му и я дръпна надолу.

В този момент лакътят ѝ се отри в кутията. Усещането беше почти невъзможно да се опише – усети някакво движение под повърхността, сякаш оттам изпълзяха хиляди паяци и се впиха в ръката ѝ.

Ужасена, тя стисна още по-здраво китката на вестоносеца, надявайки се да го принуди да пусне кутията с писмото.

За нейна изненада, костите му изпукаха. Беше взела даровете си на мускул преди по-малко от час и все още не бе овладяла силата си.

Писмото тупна на земята.

Конят му дръпна напред, но Мирима вече се беше втурнала да я защита. Едрият боен кон на сър Боренсон се блъсна в по-дребното животно на куриера.

Конят на вестоносеца залитна и той падна от седлото. Мирима се мъчеше да се удържи, прегърнала шията на коня си.

Йоме извърна коня си от страх, че мъжът може да скочи срещу Мирима. Е, въпреки предупреждението на Габорн все пак бяха трима срещу един и това ѝ вдъхна увереност.

– Бий! – изкомандва тя на обучената си за бой кобила и тя се изправи на задните си крака и зарита във въздуха.

Куриерът скочи, облещил очи, и се изсмя безумно. Сър Хосуел извика, пришпори коня си и размаха бойния чук.

Разбрал, че е сам срещу тримата, куриерът изведнъж скочи във въздуха... и полетя!

Не плесна с ръце като с криле. Нито направи някакво друго неприлично движение. Само се изсмя, разпери широко ръце, все едно че беше летяща катерица, и се остави вятърът да го понесе.

Въздухът около него изведнъж се завихри, заплющя в синьото му наметало и го надигна. Той се понесе над главата на Йоме, на сто стъпки височина и на двеста по посока на вятъра.

После кацна като огромна врана в клоните на един грамаден дъб над потока. Те изпращяха под тежестта му.

– Сили небесни! – изруга сър Хосуел и препусна към дървото. Посегна зад гърба си, извади стоманения си лък и с необикновената си сила го изпъна, както яздеше. Постави стрела и я насочи към странния непознат.

Куриерът се намести на клоните и се закиска като луд. Йоме дръпна юздите, удивена от тази рязка промяна в поведението му – от ухилен

убиец в кискащ се безумец.

– Небесен господар е! – извика удивена Мирима.

– Не е – изръмжа сърдито сър Хосуел. – Един Небесен господар щеше да си отхвърчи отгук. Тоя е просто проклет инкарски вешер!

Всъщност в непознатия в клоните наистина имаше нещо инкарско. Имаше характерната сребриста коса, рядкост тук, на север. Но пък кожата му не беше достатъчно бледа, а очите му бяха тъмнокафяви вместо сребристи или сиви. Не беше чист инкарец, реши Йоме, може би само наполовина.

Стрелата изсвистя сред клоните, но убиецът само се присви настрана, а може би внезапният полъх на вятъра я отклони.

– Чакай! – извика му Йоме и вдигна ръка да спре втория изстрел на Хосуел. Куриерът продължи да се киска.

Йоме го изгледа. Чак сега го долови, след като се напрегна. По прихода си беше чувствителна към Силите и сега усети коя Сила го тласка. Не беше хладнокръвен и пресметлив убиец. Беше страстен, хаотичен и напълно безстрашен... беше се отдал на вятъра. Беше усетила, че в него има нещо нередно, почти моментално, още когато го видя отдалече.

Куриерът продължаваше да се кикоти. Тя се опита да се усмихне, да вникне в смеха му, да долови силата, която го владееше. Знаеше малко за магията на Въздуха. Въздухът беше непредсказуем господар, див и променлив. За да го овладее, човек трябваше да улови настроенията му и да ги копира.

В това си състояние кикотещото се горе същество явно не можеше да свърши работа на убиец. „Не, разбирам какво прави – помисли Йоме. – Прави се на луд, за да си спечели благоволенieto на Въздуха.“ Но вятърът беше нестабилен господар, можеше както да даде на човек десет пъти повече сила, отколкото му трябва, така и да го остави изведнъж.

Тя се сети за Сияйния на мрака и за стихията на Въздух, която се беше изтръгнала от него. Възможно ли беше той да е пратил убиеца? Възможно ли беше той да е замислил тази коварна атака?

Сър Хосуел изръмжа:

– Кой те изпрати?

– Кой? Кой? – завика мъжът в клоните и запляска с ръце като бухал. Счупената му китка увисна, той я погледна, присви очи и изгледа обвиняващо Йоме. – Боли!

– Защо не слезеш долу? – попита го Йоме.

– Долу? – извика мъжът. – Долу на земя? Долу на земя? – заповтаря той уплашено. – Нее! Гъска долу. Гага долу. Паяк долу!

Очите му изведнъж блеснаха, сякаш му хрумна нещо, и той изкрещя:

– Пухче. Пухче долу. Грухче долу. Защо *ти* не стане пухче и не хвъркне горе? Може, нали? Може, ако иска. Иска, ако може. Насън!

Сърцето на Йоме се разтуптя. Беше сънувала за пухчета предната седмица, как се превърна в пухче и полетя над замък Силвареста, оставяйки долу всички проблеми.

Куриерът облеши очи, протегна ръка надолу и я прикани:

– Ела при мен, о, Бременна кралица на небето. И без криле и без пера ти можеш да летиш!

„Говори сериозно – разбра Йоме. – Иска да тръгна с него.“

Силен порив на вятъра я блъсна в гърба и почти я изхвърли от седлото. Тя се хвана за него, спомни си предупреждението на Габорн и се удиви на глупостта си.

Ако се пуснеше, вятърът щеше да я откъсне от седлото и тя се уплаши къде може да я отнесе. Извика в паника за помощ.

Хосуел стреля пак. Стрелата се заби в дървото до главата на убиеца. Вятърът около Йоме замря.

Убиецът се извърна, озъбен като зло куче, ядосан от неочакваната атака.

– Не? – кресна той отгоре. – Не? Не! Тя не ще. Тя не ще да расте. Не като бебе, което в нея расте! – Изръмжа като Сияйния на мрака: – Дай ми кралския син. Надушвам син в утробата ти. Дай ми го, или ще го взема сам!

Стисна стрелата, издърпа я и с все сила я запокити към Хосуел. Стрелата полетя със смайваща скорост, изсъска и изплющя, отклоняваше се наляво и надясно – нещо невъзможно за стрела.

Удари Хосуел в рамото, отскочи от бронята му и изфуча към тревата.

„Пази се!“ – предупреди я гласът на Габорн.

Йоме се приведе тъкмо когато стрелата се понесе нагоре и се завъртя. Мина покрай главата ѝ, изсвистя и набра скорост. После се понесе надалече и се изгуби от погледа ѝ. Без даровете ѝ на метаболизъм щеше да я прониже.

– Проклет да е! – ревна Хосуел. – Ще се кача на това дърво и ще го сваля!

– Почакай! – спря го Йоме.

Вдигна очи към убиеца. Той я гледаше отгоре с ококорени очи, лотеше несвързано и се хилеше.

Тя долови Силата, която го движеше. Никога досега не беше срещала магьосник на Въздуха.

Усети обзелия го смут и нерешителност като огромна, смазваща невидима стена. Човекът нямаше свой ум, нито своя воля. Движеше се по волята на вятъра. Беше му се отдал напълно, с надеждата, че ще го опази.

Усети нестабилността му. Въздухът го беше обладал.

В това състояние той вече не беше човешко същество, не можеше да мисли последователно. Дрънкаше като безумец, понесен от вятъра. Окаяно същество, лишено от собствена воля. Ужасът от това се насади дълбоко в нея, щом се сети, че той искаше да я поведе със себе си, за да стане като него.

Сънят ѝ как се превръща в пухче. Сега си спомни, че този сън я беше споходил по време на буря.

Не, не магьосникът искаше да стане като него. Вятърът го искаше. Силите на Въздуха.

„Хвърли се в небето. Остави ме да те отнеса.“

– Е, добри човече? – попита Йоме в усилие да го отвлече. – Мислиш ли, че можеш да ме научиш да лети?

– Лети? Лети като муха. Върви като муха. Говори като муха. Говори на небе? Защо? Защо? Пита ли защо? – заломоти несвързано убиецът. Здравата му ръка нервно зашари по кората на дъба и Йоме се смая от силата му, когато започна разсеяно да чупи големи парчета.

Йоме полека се приближи към сър Хосуел. Той беше сложил нова стрела, но се колебаеше.

Йоме облиза устни и целуна върха на стрелата, после перата ѝ. Навлажни я, също както Мирима преди да убие Сияйния на мрака.

– Застреляй го – прошепна Йоме.

Убиецът на дървото изпищя и се заозърта в паника накъде да побегне. Внезапно обзелият го ужас ѝ даде да разбере, че се е досетила правилно. Хосуел вдигна лъка.

Лудият скочи във въздуха и вятърът около него запищя и зави, сякаш самият вятър се уплаши. Наметалото му заплущя около него като криле.

Стрелата излетя като мълния, удари убица в рамото и той се превърта десетина пъти във въздуха.

После странните ветрове, които го задържаха, изведнъж замряха и тялото му се понесе надолу и глухо тупна на земята.

Но от гърлото му се изтръгна стон, понесе се нагоре във въздуха и

се завихри над грамадния дъб.

Тялото на магьосника лежеше в краката им, но все още нещо от него по някакъв начин бе оцеляло... вихрушка, която остана да кръжи горе и да стене.

Хосуел скоочи от коня и обърна трупа с ботуш. Не течеше кръв. Стрелата се бе забила в рамото и не можеше да го е убила.

И все пак инкарецът лежеше вкочанен, без да диша, с оцъкдени очи.

„Не сме го убили“, разбра Йоме. Магьосникът просто бе решил да остави тялото си.

Хосуел стисна с ръка гърлото на трупа, после грабна шепа пръст и започна да я тика в устата и носа му. Докато го правеше, се озърташе боязливо.

– Чувал съм да казват, че когато лишиш един Небесен господар от тялото му, бързо трябва да го заровиш в земята – обясни той на Йоме и Мирима. – Така той не може да се върне в тялото си. Най-добре е да зашиеш устата и ноздрите му, но и ако ги натъпчеш с пръст, върши работа поне за известно време.

Йоме не знаеше много за такива неща. Не беше воин и никога не беше помисляла, че може да ѝ се наложи да се бие с магически същества. Но думите му я накараха да се замисли. Ами ако се съживеше?

Силният вихър в небето изплака, блъсна Хосуел в гърба и го събори на земята. Тялото на магьосника изведнъж се изгърби и взе да се надига на тласъци.

Хосуел хвърли във въздуха шепа пръст и магическият вятър се завихри назад, сякаш отстъпи. Безсилно зафуча в короната на дървото и замете сухите листа по земята.

– Чакай! – извика Йоме.

Хосуел я погледна с любопитство.

– Искам да разбера какво цели. Защо ни нападна?

– Няма да получите смислени отговори от същество, понесено от вятъра – отвърна Хосуел.

– Претърси тялото – нареди Йоме.

Хосуел прегледа кесията на странника, но не намери нищо.

После смъкна десния му ботуш. Кракът и прасецът бяха нашарени със сини татуировки, според инкарския обичай, но образите не бяха на световното дърво, както обикновено, а съдържаха символа на вятъра и имената му. Йоме малко разбираше от инкарски глифове и трудно можеше да разчете написаното.

Хосуел се почеса по брадичката.

– Инкарец, това е ясно. Казва се Пилвин. Зандарос е бащиното му име, но кучката, която го е родила, се казва Ясаравайн – каза многозначително рицарят и я погледна в очите.

– Ясаравайн коли Зандарос? – възкликна Йоме. – Сестрата на Краля на бурите?

Кралят на бурите беше може би най-могъщият владетел в Инкара. Според легендата родът му възхождаше до Небесните господари, но един от прадедите му изгубил тяхното благоволение.

Излизаше, че този вятърен магьосник, чийто живот сега зависеше от милостта ѝ, сам по себе си е могъщ владетел.

Инкареците не водеха войни. Владетелите им решаваха споровете си, като се биеха помежду си. Но методите им на водене на бой често бяха коварни и извратени. Най-често жертвата биваше или отровена, или унижена, или доведена до лудост или самоубийство.

Йоме премисли всичките досегашни действия на Пилвин и зяпна от удивление.

Сигурно много се беше забавлявал, предрешен като мистарски вестносец. Забавлявала го беше иронията да прекоси като курниер страна-та, която бе решил да хвърли в разруха.

Чак сега Йоме разбра на какво се дължеше отвратителното усещане, когато допря лакът до кутията на вестносеца. По нея имаше магически руни, изписани с вятър. Нямахме никакво съмнение, че ако Габорн бе докоснал кутията, написаното там „писмо“ щеше да го унищожи.

Нещо повече, този тип или беше изпратил сънищата на Йоме, за да разтревожи ума ѝ, или беше надничал в тях.

– За пръв път в историята инкарците са тръгнали на война срещу Роуфхейвън, милейди, и се канят да ни понаучат на доста нови начини на воюване – каза Хосуел.

Йоме стисна юмруци и зяпна към небето. Не искаше да убива още един благородник, особено чужд благородник, с близки, които щяха да потърсят възмездие. Защо ще искат война инкарците? Зачуди се дали не би могла да се разбере с него.

Вятърът стенеше в клоните на дървото. Сега тя го призова:

– Пилвин коли Зандарос, говори с мен.

Вихрушката престана да блъска клоните и леко се килна на една страна, сякаш се вслуша.

– Ние не сме нападали вашия народ – извика Йоме. – Нито искаме да се бием с Инкара. Надяваме се да се съюзим с вас в тъмните времена,

които идат.

Вятърът не отговори. Тя не знаеше дали инкарският лорд може да говори с нея в сегашната си форма.

– Сър Хосуел, махнете пръстта от устата и носа му.

– Милейди?

– Направете го! – нареди тя.

Хосуел изпълни заповедта, но трупът не помръдна. Само се усмихваше загадъчно към дървото. Йоме забеляза, че очите му не са оцъклени.

Тя подкара коня си на около двеста крачки назад и стигна до падналата кожена кутия. Не посмя да я пипне. Само я засипа с няколко шепи пръст. За миг двете написани с вятър по нея руни се завихриха и се разсипаха сред облаче прах.

Чак тогава Йоме отвори кутията и прочете писмото, което изпадна от нея. Беше надраскано на жълт пергамент и гласеше:

Ах, да вкуся само от живия въздух – нищо повече.

Значи свитъкът носеше проклятие. Проклятие, което щеше да удуши мъжа й, ако беше докоснал кутията.

Тя скъса пергамента, стъпка кутията в пръстта, върна се при дървото и каза:

– Ще вземем коня му. Не искам да тръгне след нас. Но ще му оставим пари и храна, за да може да се прибере в дома си жив и здрав.

– Ще го оставите жив? – изуми се Хосуел. Не се и опита да скрие неверието си. С това тя поемаше опасен риск.

– Кралят на бурите може и да иска да поведе война срещу нас, но ние желяем мир. Нека Пилвин коли Зандарос занесе това съобщение на вуйчо си.

Взеха коня и оставиха тялото под дървото. Странникът нито мърдаше, нито дишаше. Хосуел не извади стрелата от рамото му.

Не се бяха отдалечили и на двеста крачки, когато над главата на Йоме извистя стрела.

Тя се обърна назад. Инкарецът стоеше, с развята от вятъра сребрилата коса. Беше измъкнал стрелата от рамото си и я беше хвърлил над главата й.

– Честта ме задължава да се отплатя за добротата ви, ваше величество – извика той. – Дарявам живота ви, заради моя.

Йоме кимна сдържано, както бяха научени дворцовите дами, и

отвърна:

– Нека бъде мир между нас.

Но инкарецьт поклати глава.

– Юмруци да размахва Кралят на бурите и да реве срещу това, вятърът го духа към война. Няма надежда за него, нито за ордите човешки. Земните сили отслабват. Но предложението ми си остава, милейди. Кралят на бурите ще ви предложи пристан... – И той посочи далечния кълбест облак на хоризонта.

Йоме обърна и препусна на юг.

Владетелка от Долния свят

Ордите на чудовищата се втурнаха от мъглите и стените на Карис се разтресоха.

По полята пред градските порти обикновените бойци на Индопал тичаха на живот и смърт, докато бранителите вече вдигаха подвижния мост. Много от тях с все сила затичаха по тесния път на насипа и щом видеха, че мостът вече е вдигнат, се хвърляха в студената вода – разчитаха на хората по зъберите да ги издърпат и спасят. Водата около крепостната стена закипя от плясъците им и от виковете им за помощ.

Други изостанаха и халите или ги подкараха като животни, или започнаха безмилостно да ги избиват. За удивление на Роланд много от мъжете, щом се озовяха срещу някое чудовище, побягнаха в ужас назад към горите, където ги чакаше още по-страшна гибел, или падаха ничком и се свиваха, без да смеят да мръднат. По този начин хиляди мъже се оказаха откъснати от Карис.

Враните и чайките се разлетяха надалече от града и остана само сивото небе, гърчещо се като изтерзана твар.

Девет хали магесници се втурнаха към замъка, вдигнали високо чудовищните си глави и насочили напред кристалните прътове, привлечени сякаш от човешката миризма. Войниците по стените завикаха в ужас.

Огнетъкачите на Радж Атън притичаха на пасажа над градските порти. Войниците се отдръпнаха да им отворят място, те лумнаха в пламъци и ги окъпа жив огън. Един огнетъкач вдигна ръка и извлече светлина от небето, тъй че за миг настъпи сумрак и слънчевата светлина се вля в шепата му като през фуния.

Той начерта във въздуха фигура: огнена руна, величествен зелен щит от жив пламък, който засия като слънце. И я тласна напред. Руната

се понесе надолу към провлака и увисна във въздуха на двеста крачки от градските порти. Други двама светкавично последваха примера му, след което първият нарисова четвърта руна.

Огнетъкачите извличаха топлина от небето и температурата около Карис падна с десет градуса. Студеният дъжд обърна на лапавица.

Стената от четири огнени руни прегради провлака, отрязвайки пътя на хората за спасение, но и щурма на халите.

През цялото това време, зад магесниците, главното ядро на армията на халите продължаваше марша си на север, сякаш Карис изобщо не ги интересуваше.

В гърдите на Роланд се надигна сляпа надежда.

„Ние не сме нищо за тях – реши той. – Каквото и да възнамеряват тези чудовища, Карис не значи нищо за тях.“

Но долу в равнината деветте магесници се строиха, с най-голямата отпред.

„Не – изведнъж разбра Роланд. – Не че не сме нищо за тях. Просто ни смятат за толкова дребни, че са нужни само тия деветте, за да ни унищожат.“

Водачката на деветте беше грамадна твар, над двайсет стъпки висока, с огнени руни, татуирани по цялото лице и по предните крайници. Съществото вдигна глава и закричи по провлака, с изправен нагоре прът. Смътносинкавото сияние на оръжието ѝ се нагря до пурпурночервено и започна да оставя след себе си дيريا от черен пушек.

Защитниците отвърнаха със залп от метални стрели, последван от скърцането на лостове, команди „Зареди!“ и дрънчене на вериги. От толкова близко поне един изстрел трябваше да разкъса някоя хала. Но странно, всяка стрела по някакъв загадъчен начин се отклоняваше от целта.

„Магия! – помисли Роланд. – Не можем да ги застреляме. Няма как да ги спрем!“

Грамадната хала магесница стигна до края на провлака и за миг спря пред зелените щитове от пламък. Заклати глава, сякаш ги оглеждаше. После посегна с кристалния си прът за проба и докосна с него вихрещото се колело от жив пламък.

„Ще ги разпръсне – реши Роланд. – Щитовете ще рухнат.“

Щитовете избухнаха с грохота на лавина и се понесоха към основите на замъка. Роланд тупна по задник. Мълнии зелен пламък раздраха небето. Нажежен въздух профуча над главата му все едно, че се беше надвесил над ковашка пещ, въпреки че пламъците бяха поне на двеста

крачки. Хората, оказали се по-близо до пъкьла, закрещяха от болка и залегнаха, за да се прикрият.

Огньовете обляха Карис. Зноят беше толкова силен, че водните прегради на стените на замъка се задействаха.

Огромен стълб пара изригна и се понесе във въздуха, оформяйки грамадна завеса. По челото на Роланд се събраха капки вода, напълниха очите му и той ги изтри с ръкав.

Погледна нагоре със затаен дъх. Там сияеше най-красивата дъга, която бе виждал.

Изправи се. Облаците пара се вдигаха, затъмнявайки всичко, и за няколко минути не можеше да се види нищо.

Въпреки че стените на Карис бяха скрепени със земни руни, взривът беше размърдал многотонните камъни. От външните и вътрешните стени на замъка рухваха грамадни парчета зидария и оставяха камъка открит за студената лапавица.

Мъжете по стената най-близо до халите се развикаха от възторг. Роланд успя да зърне магесницата – беше паднала на двеста крачки от началото на провлака, черна като въглен и по-грозна и от най-грозния кошмар.

Лежеше, без да мърда. От раните ѝ, където я бяха пронизали огнените копия, излизаше зелен пушек. Зад нея други няколко обгорени чудовища лежаха, изхвърлени настрани, и немощно тупаха по земята с потрошените си крайници.

Четири от халите магесници в тила се обърнаха и се пръснаха като хлебарки надалече от замъка – куцукаха или влачеха счупените си крайници.

Роланд подсвирна, зяпнал мъртвото чудовище. Изпълни го възторг. „Надвихме ги – помисли си. – Разбихме атаката им.“ Мъжете наоколо пляскаха с ръце и викаха възбудено.

Долу из равнината няколко хиляди пешаци бяха останали отрязани. Тридесетина хали се разправяха с тях. Крачеха сред тях с грамадните пръти и ги поваляха – но неколкостотин души си пробиха път и се хвърлиха във водата.

Роланд огледа околностите. Мъглата продължаваше да се отдръпва; на една миля от замъка халите напредваха в стройни колони на север.

Трясъкът на корубите им по камъните се чуваше навсякъде, като бучене на кипнали морски вълни. Хиляди хали се бяха струпали по близките хълмове.

Роланд знаеше, че хората наричат „хали“ много видове същества,

но че трудно ги различават. Когато ги изобразяваха на картини, показваха най-вече най-често срещаните от тях – ордите страховити оръженоски и още по-страховитите магесници, предвождащи тези орди.

Но имаше и други видове. Сега Роланд за пръв път видя някои от тях между оръженосците: многокраките червеи, които хората наричаха „лепкавите“, дълги по осемдесет стъпки, и по-дребните, с цвят на урина паякоподобни същества, наричани „виячите“ заради странния вой, който издаваха.

Въпреки че тези същества не приличаха на халите, те някак бяха свързани с тях. Но дали бяха разумни видове, покорени от халите, или бяха тъпи животни, опитомени да им служат, никой не знаеше.

И тогава от гъстата мъгла се появи водачката на халите.

Беше легендарно същество, хала властелин, каквато не беше се появявала на горния свят от хиляди години.

– Зла магесница! – закрещяха в смъртен ужас мъжете по бойниците, щом тя изникна от мъглата. Носеха я сто хали в огромен паланкин над главите си. Всяка хала беше по-едра и от най-големия слон, но пред тази всички дребнееха. Беше трийсет стъпки висока и два пъти по-дълга от нормална хала и цялото ѝ тяло беше покрито с руни, които блестяха като дреха, изтъкана от светлина. Не се взеше сама на носилката, а седеше сред купчина кристали, които сияеха толкова ярко, че отначало Роланд ги взе за ложе от диаманти.

Но не, не бяха никакви диаманти. Бяха кости от хали, с изядена плът и облизани с огнени езици. Костите на избитите ѝ противници.

В лапите си държеше грамаден прът, който светеше с болезнено-жълта светлина.

„Красива е“ – помисли Роланд.

Всяка хала го ужасяваше толкова, че дори не знаеше какво да мисли за тази. Огледа се да види реакцията на другите, защото подозираше, че те ще знаят достатъчно, за да преценят по-добре заплахата от него. Лицето на барон Пол, който беше пускал шеги при появата на по-дребните хали, се беше сковало и обезкръвило от ужас. Самият Радж Атън я жапна с широко отворени очи.

Само преди миг Роланд беше вдишал дълбоко от облекчение. Сега усети как настръхва, по кожата му полазиха ледени тръпки.

Това си беше истински владетел на Долния свят.

Халите магесници, които бяха опитали пламъците на огнените чародеи на Карис, затичаха към паланкина.

– Ох-ох – избоботи барон Пол. – Ако има нещо, което никак не

обичам, това е доносничеството.

„Може пък да не й пука – каза си отчаяно Роланд. – Може пък да си има по-спешна работа на север.“

Четиристе магеснички стигнаха до паланкина и за негова изненада смъкнаха лопатестите си глави на земята в знак на покорство, почти като рицари, предлагащи службата си на своя владетел; предводителката им надигна опашка. Магесниците, носещи паланкина, спряха.

Злата магесница извърна рязко глава към Карис, след което направи нещо нечувано. Надигна се на задните си крака като лалугер, излязъл от дупката си, и предните и средните ѝ крайници увиснаха.

Цялата блестеше. Пипалата по главата ѝ щръкнаха и се разлюляха като пипала на морска анемона, опипващи за късчета храна.

– Не може да ни види оттам, нали? – попита плахо Роланд с надеждата, че от толкова далече няма да ги забележи.

– Не ни вижда, но ни надушва – каза барон Пол. – Надушва ни, всичките осемстотин хиляди тука.

Злата магесница хвана огромния си прът с две ръце и скочи от носилката, после затича с дълги скокове към Карис. Цялата ѝ армия от хали се изля като тъмен прилив.

Над градските порти огнетъкачите тъкмо бяха сразили първите хали. Сега почнаха отчаяно да теглят светлина от небето и да поставят още огнени прегради пред Карис. Докато го правеха, въздухът ставаше все по-студен и огнетъкачите изгребваха топлина дори от стените, чак докато те не се покриха със скреж. Лапавицата обърна на сняг.

Огнетъкачите надраскаха светкавично още девет руни, но се изтощиха. Огънят, танцуващ по кожата им, замря и скоро и тримата останаха голи в студа. Космите по телата им отдавна бяха изгорели. Снегът съскаше и се превръщаше в пара, щом се опреше в кожата им. Роланд ясно видя, че чародеите не вярват, че преградите им ще затруднят злата магесница.

Халите напредваха. Много от тях се спираха и вдигаха със зъбите си нападалите по земята войници на Радж Атън. Понасяха ги предпазливо в челюстите си, сякаш се канеха да направят жертвоприношение при провлака, както котките понякога оставят убитата мишка на прага на стопанина си. Някои от мъжете в устата на халите бяха само ранени и викаха и се молеха за помощ.

Виковете им късаха сърцето на Роланд, но нищо не можеше да се направи.

Злата магесница спря на четиристотин крачки от стената. Стотина

по-дребни магесници, пурпурни чародейки, се пръснаха на ветрило от двете ѝ страни. Десетки хиляди хали вече се бяха струпали зад гърба ѝ, мрачна орда, покрила полята; почти всяка държеше по един мъж в кристалните си зъби.

Халите все още бяха далече от огненозелените прегради на огнетъкачите.

Злата магесница вдигна жълтеникавия си прът и го развъртя към Карис, сякаш за да хвърли злокобно заклинание. Мъжете се разпищяха и залегнаха да се скрият.

„Сега ще ни покаже какво може!“ – помисли Роланд.

За човешките пороци

Габорн си даде съвсем кратка почивка в Тор Доуан. Трябваше бързо да продължи на юг, да поведе битката на Земята. Облекчителят на замък Гроувърман, изглежда, се беше трудил цяла нощ, защото рано зарианта Габорн беше натрупал всичките петдесет дара, за които го бе помолил. Усещаше как мускулите му се изпъват под бронята, а кръвта му кипеше в жилите, кипеше за битка.

Тръгна на юг по пладне. С него пое само неколкостотин мъже и жени: сто владетели на руни от Оруин и Хиърдън и още сто и петдесет от Флийдс. Но в много отношения групата им беше здрава, най-доброто, което можеше да получи от трите кралства, и надеждата в гърдите му укрепваше. Защото скоро щеше да се обедини с огромната армия на крал Лоуикър, а щом приближеше Карис, се надяваше към него да се стекат свободните рицари и лордовете от Мистария.

Смяташе, че е напълно възможно да събере под командата си половин милион души, докато стигне Карис, и техният шум щеше да се увенчае с победа на силните Владетели на руни на света.

Отново и отново се възбуждаше при мисълта, че старият крал Лоуикър Белдинук ще тръгне редом с него. Не беше очаквал, че Лоуикър ще се раздвижи.

Някои наричаха Лоуикър „слаб“ човек, въпреки че това определение изглеждаше твърде бледо.

Слабостта му беше по-скоро духовна, отколкото физическа. През последните две години умствените му възможности бяха започнали да спадат. Някои намекваха, че старецът бил започнал да изкуфява. Само фактът, че Лоуикър бе взел дарове на ум от трима души – и по този

начин можеше да складира спомени в умовете им, – му позволяваше да прикрива тежестта на заболяването си.

Все пак Лоуикър беше един от най-стабилните съюзници на крал Ордън. Преди по-малко от три седмици Лоуикър бе устроил пищно посрещане в чест на неговия баща, докато Габорн пътуваше на север.

Лоуикър щедро бе обсипвал с похвали Габорн – намекуваше, че принцът може да си намери чудесна партия в лицето на неговата дъщеря – едно пълничко момиче, не притежавашо нито една забележима добродетел, но което също така като че ли си нямаше и никакъв порок.

Габорн си припомни как една вечер пиха греяно вино край камина-та, докато Лоуикър и баща му си разправяха ловни истории, тъй като преди години Лоуикър често бе придружавал Ордън на север за есенния лов.

Но преди три години Лоуикър беше паднал при езда, беше си счупил бедрената кост и вече рядко се качваше на кон, защото изпитваше остри болки. Оттогава не беше излизал на лов и бащата на Габорн съжаляваше за това.

Габорн си даваше сметка, че Йоме ще му се сърди. Беше побързал да тръгне от Тор Доуан отчасти заради нарастващото усещане за опасност, което прииждаше към него от юг, чувството, че трябва бързо да нанесе шурм. Но всъщност бързаше, защото се надяваше, че така ще откаже Йоме да го догонва.

Знаеше, че тази сутрин тя се е сблъскала с някаква опасност по границите на Хиърдън. И докато яздеше, все по-силно усещаше, че мнозина от хората под негова опека днес ще загинат. Не искаше Йоме да се окаже една от жертвите.

Стената Крискейвън се простираше на сто и четиринайсет мили по границата между Флийдс и Белдинук. Бастионът от черен камък се издигаше на двайсет стъпки височина и беше двайсет стъпки широк в основата си. Освен това, преди векове откъм северната фасада на вала беше прокопан ров, тъй че сега там винаги течеше плитка река, освен в разгара на лятото.

По стената можеха да препускат един до друг два коня, но владетелите на Белдинук не бяха изпитвали нужда да поддържат гарнизон на крепостта Крискейвън през последните двеста години.

Когато рано следобед Габорн доближи стената, към портата Фейман, изпита донякъде радост, като видя тълпите белдинукски воини по бойниците и конете, препускащи по стената, и като чу призива на надутите бойни рогове. Прецени, че само тази порта се държи от хиляда

войници.

Стената щеше да е здрава преграда срещу войските на Радж Атън, ако се опитаха да минат отгук.

Но когато заедно със сто рицари се приближи към стената, отново изпита онова смразяващо усещане, сякаш всички ги загърна тъмен облак.

Земята му нашепна за опасност.

Габорн даде знак на рицарите да спрат на двеста крачки от отворената порта и огледа стражите отпред. Мъжете бяха в униформите на Белдинук, с високи ръбести посребрени шлемове и тежки брони. Щитовете им бяха с герба с белия лебед на кафяво поле. Над портата някакъв капитан махна с ръка на Габорн да влиза.

Но нещо не беше наред. Портата Фейман зееше широко отворена и приканяща, както от стотици години. Беше широка четиридесет стъпки и стената се издаваше над нея, осеяна с десетки амбразури за стрелците.

Габорн мълчаливо предупреди своите Избрани в свитата за дебнещата ги засада. Около него задрънча метал, щом лордовете пуснаха забралата и занадигаха щитовете.

Принц Селинор, който яздеше до Ерин Конал, през два коня от Габорн, се озърташе нервно, учуден какво става.

– Кой ни се опълчва? – извика Габорн. Пътуването беше дълго и прахът бе задръстил гърлото му. Въпреки че се готвеше за бой, Габорн не беше взел нито един дар на глас. Сега вятърът духаше насреща му, връщаше думите му назад и той не беше сигурен дали мъжете по стениите са го чули.

Те го гледаха отгоре настръхнали. Мнозина посегнаха към колчаните и отстъпиха зад бойниците.

– Кой смее да се опълчва на Земния крал? – извика кралица Херин и гласът ѝ прогърмя до крепостната стена много по-добре от този на Габорн.

Изведнъж зад стената закънтяха копита. Конна редица се спусна отляво и отдясно и рицарите се изсипаха през отворената порта. Габорн виждаше само първия ред, но прецени, че са поне хиляда.

Начело яздеше самият крал Лоуикър. Беше с бяла коса, тясно лице и светлосиви очи, започнали да избледняват от старостта. Дългата му коса беше сплетена на плитки. Броня не носеше, сякаш с това искаше да покаже, че презира Габорн като воин и не вижда смисъл да я облича.

Беше намръщен от болките си.

– Махай се, Габорн Вал Ордън – извика крал Лоуикър. – Връщай се

в Хиърдън, докато можеш! Не си добре дошъл на моята земя. Белдинук е затворен за теб.

– Вестоносецът ти ми каза друго преди два дни – извика Габорн. – Защо си станал толкова негостоприемен? Двамата с теб сме стари приятели.

Мъчеше се да говори спокойно, да запази приятелски тон, но кръвта му кипеше. Чувстваше се предаден. Лоуикър лъжливо беше предложил подкрепата си и го бе подканил да дойде бързо тук, за да се бие редом с него. А всъщност беше намислил да го съсекат като псе. Макар да се стараше да остане спокоен, в сърцето си разбираше, че Лоуикър никога вече няма да е негов приятел.

– *Баща ти* ми беше приятел! – викна Лоуикър гневно. – Но аз не съм ти за подигравка. – Вдигна пръст срещу Габорн, сякаш той беше провинило се дете. – Ти при първа възможност си присвои бащината корона, но ти се стори малка! Сега се наричаш Земен крал. Каж ми, Земни кралю, тези сто души ли са единствените глупци, решили да те последват до гибелта ти?

– Следват ме още – каза Габорн.

Но Лоуикър го изгледа свирепо и поклати глава, сякаш съжаляваше сподвижниците му.

– Когато започна да се учиш в Стаята на лицата, младежо, започнах да се усъмнявам. Помислих, че щом не искаш да се учиш да бъдеш крал, най-малкото ще се научиш да играеш тази роля. А сега ми се надуваш тука, като някой велик монарх, но аз изобщо не съм впечатлен. Връщай се на север, натрапнико, докато все още можеш.

Габорн изпита нарастващо чувство за опасност. Лоуикър не ръсеше празни закани. Ерин и Селинор го бяха предупредили, че крал Андърс се е надявал да отклони от него Лоуикър с лъжите си, и Андърс явно се беше справил доста добре.

Лоуикър му беше замислил засада и само след секунда можеше да заповяда атака. Но Габорн все пак се надяваше, че ще успее да го убеди да разбере истината.

– Ти ме обвиняваш в кралеубийство, но си подготвил убийството ми? – каза Габорн с надеждата, че ще му помогне да схване собствената си грешка. – Боя се, че си просто пионка на Андърс. Колко ще се смее Радж Атън, ако може да види това!

– Не е кралеубийство да убиеш престъпник – настоя Лоуикър, – дори този престъпник да е човек, когото винаги съм обичал като свой роден син. Бих искал да повярвам, че си Земния крал. – Но тонът му беше

хладен и Габорн се усъмни в искреността му.

– *Наистина* съм Земния крал – каза Габорн и се взря дълбоко в сърцето на Лоуикър с помощта на Земния си взор.

И видя човек, влюбен във високия си сан и обичащ богатството и възхвалата повече, отколкото истината. Видя човек, който винаги е изпитвал ревност към влиянието на крал Ордън, толкова ревнив, че устройваше най-помпозни посрещания на Ордън... но в същото време беше скроил как да откъсне за себе си част от Мистария.

Видя човек, който се беше оженил за жена, която ненавиждаше, за да може по този начин да си спечели по-високо положение.

Спомни си как преди години баща му беше оплакал кончината на съпругата на Лоуикър. Но сега, като се вгледа в ума на краля, видя как Лоуикър се беше преструвал на обичлив съпруг толкова добре, че когато кралицата бе паднала от коня при нещастен случай по време на лов, без никакъв свидетел освен самия Лоуикър, никой не бе поставил под въпрос причината за смъртта ѝ.

Видя човек, който се мисли за умен и тайно се поздравява за начина, по който бе убил жена си.

И обезсърчен човек – защото Габорн не беше се оженил за невзрачната му щерка, а той се беше надявал, че Габорн ще обича богатството толкова, колкото самия него, и отдавна беше пресметнал как да уреди както брака на Габорн, така и ранната му смърт.

Докато ровеше в душата на крал Лоуикър, душата на човек, когото винаги бе смятал за приятел, Габорн намери там само една празна, смачкана коруба. Там, където беше вярвал, че ще види доблест и чест, намери само маска, криеща чудовищна алчност.

Лоуикър не действаше като пионка на Андърс. Най-малкото беше негов съзаклятник.

Прилоша му.

– Е – каза Лоуикър с фалшива усмивка. – Щом си Земния крал, покажи ми някакъв знак, за да мога да ти повярвам и да стана твой слуга.

– Ще ти покажа – извика Габорн. – Ето го знака: всички хора, които откажат да ми служат, ще погинат в тъмните времена, които идат.

– Лесно е да се твърди, трудно е да се докаже – изсмя се Лоуикър. – И щом всички ще погинат, все едно дали ти служат, или не, не виждам ползата да стържа пред теб кльощавите си колене.

– Като не искаш да приемеш този знак – каза Габорн, – нека тогава ти предложи друг. Погледнах в сърцето ти и видях колко е празно. Знаем тайните ти. Наричаш ме кралеубиец, но преди осем години ти си счупил

врата на жена си с дръжката на копие то си. В сърцето си не си изпитал повече жал, отколкото към убита свиня.

Усмивката на крал Лоуикър моментално угасна, сякаш за миг си помисли дали Габорн няма наистина да се окаже Земния крал.

– Никой няма да повярва на лъжите ти – каза Лоуикър. – Ти си едно нищо, Габорн Вал Ордън... никакъв крал не си, дори жалко подобие не си. Ти дори не си бивш крал. И никога няма да си. Кралството ти е останало на милостта на безмилостните. Стрелци!

Стотици мъже горе по стената надигнаха лъковете си. Габорн беше на двеста крачки от стената на Крискейвън. Никоя стрела от това разстояние нямаше да може да разкъса бронята му, но малко от конете в свитата му бяха с броня. Един дъжд от стрели щеше да е опустошителен.

Все пак злият стар крал се поколеба.

– Почакай! – извика Габорн и вдигна ръка. – Давам ти още едно предупреждение! Аз съм Земния крал и докато служа на Земята, тя също ми служи. Призван съм да Избера семето човешко и онези, които вдигнат ръка срещу мен, го правят за собствената си гибел! Заповядвам на всички ви, пуснете ме да мина!

Горе по стената мъжете на Лоуикър почнаха да се смеят подигравателно, а Габорн ги зяпна, удивен как злината на един може да зарази толкова много.

– Махай се! – каза Лоуикър и Габорн изведнъж усети, че нещо съдържа стария крал, пречи му дори в този момент да заповяда на хората си да стрелят.

След като Лоуикър грижливо бе отрязал собствената си съвест с точността на хирург, Габорн реши, че единственото, което може да задържи ръката му, е страхът.

Той се огледа. До него яздеше Бизнесман заедно със сър Ленгли и още много лордове от Оруин, както и кралица Херин Червената, и Ерин Конал от Флийдс, и принц Селинор от Южен Кроудън.

Застрелването на тези владетели щеше да донесе на Лоуикър последиствия, с които той едва ли щеше да иска да си има работа – може би най-вече защото се боеше как ще реагира крал Андърс на убийството на сина си.

И наистина, очите на Лоуикър примигваха срещу Селинор и той изгледа момъка с яд, сякаш го молеше да се махне.

Габорн почти се засмя. С внезапна яснота разбра, че точно сега Земята ще му послужи много добре.

Скочи от коня си.

Преди да започнат да дялат камък, зидарите често рисуваха върху него земни руни, отслабвайки го по този начин, за да се поддава по-лесно на волята им. Само преди седмица Бизнесман беше разрушил стария каменен мост при Опасното ждрело по подобен начин.

Габорн знаеше, че вече владее такава сила. С помощта на своя Земен взор сега той се вгледа, но не в Лоуикър, а в огромната стена на Крискейвън.

И видя слабостите в камъка. Тук тънка пукнатина, през която корен беше проникнал в камъка, там – разхлабена зидария. Виждаше не толкова стена, колкото мрежа от малки цепнатини.

Стената бе толкова слаба, че с малко натиск тук, малко там и още малко – ей там, щеше да рухне.

– Щом искаш знак, така да бъде – извика той на Лоуикър. – Ще ти дам знак, който няма да можеш да отречеш.

Габорн се озърна към чародея Бизнесман.

– Милорд, какво правите? – прошепна той.

– Отхвърлям крал Лоуикър и всеки, който застава на негова страна – отвърна Габорн. – Дай ми тоягата си за малко.

Чародеят му подаде тоягата с думите:

– Сигурен ли сте, че е разумно?

– Не е. Но е справедливо. – Габорн вдигна очи нагоре. Лоуикър седеше на коня си и се подсмиваше самоуверено. Но за задоволство на Габорн, Дните на Лоуикър започна боязливо да дърпа коня си назад.

Габорн хвана тоягата и внимателно начерта земна руна на кършене върху черния път. Руната приличаше на богомолка с две глави и три крака, всичко стегнато в един кръг.

– Така ли се рисуваше? – попита той Бизнесман, за да е сигурен, че не е сбъркал.

– Земните сили не се използват за убиване – предупреди го чародеят.

– Земята позволява смърт – каза Габорн, – дори нашата смърт. Ще пощади онези, които мога.

Но се замисли дали ще пощади Лоуикър. Трябваше да закриля хората си, а Земята не му беше забранила да отнема живота на своите врагове. Убийството на толкова зъл враг като Лоуикър нямаше да е по-лошо деяние от убийството на една хала.

Габорн надигна тоягата на чародея над главата си и извика:

– В името на Земята, на която служа, заповядвам на тази стена:

превърни се в срутени камъни и прах!

И посегна с ума си към стотиците процеци в стената, след което помете земната руна на кършенето с вълшебната тояга и усети как стъпалата му затрепереха, щом земята се надигна и се разлюля. Изгътна, сякаш се канеше да се разцепи на две, и хилядите подхилващи се стрелци изведнъж завикаха в ужас.

Заповедта, изречена от Габорн, идваше не от устата на някакъв си зидар, служещ на Земята само за да получи нещо в замяна. Беше заповед на Земния крал и притежаваше повече сила, отколкото на всеки друг.

Конят на крал Лоуикър се надигна на задните си крака и хвърли стареца от седлото. Рицарите му обърнаха конете и побягнаха. Мъжете по стената се разтичаха към стълбищата или започнаха направо да скачат отгоре, за да намерят спасение.

Зидът на стената Крискейвн бе стоял непоклатим хиляда години. Сега с гръм, трясък и тежко скърцане на камък, силата на Земния крал го разклати. Стената се разтърси и се усука на половин миля в двете посоки, гърчейки се като змия.

Но Габорн не можеше току-така да избие онези, които му се противопоставяха.

Усети, че стената е готова да рухне и да се пръсне по негова воля, но за миг-два успя да я задържи, колкото хората да могат да скочат от нея и да се спасят.

След това дори той самият не можеше да я удържи повече и стената изръмжа като ранен звяр и се взриви. Във въздуха полетяха камъни и заотскачаха от шлема му. Вдигна се прах на облаци и вятърът го отвя на север.

Стрелците, скочили от стената, бягаха, скрили главите си с ръце.

Когато прахът се слегна, цяла миля от стената на Крискейвн беше рухнала. Грамадата от каменни отломки беше впечатляваща. На мястото на доскорошната порта Фейман се търкаляха потрошени камъни от падналата арка.

Много от скочилите от стената бяха счупили кой крак, кой – ръка. Десетки рицари бяха паднали от седлата.

Доколкото Габорн можеше да прецени, не беше убил нито един човек.

Отвъд камарата отломки, рицарите на Лоуикър бягаха.

Ерин, Селинор и още десетина рицари препуснаха към падналия Лоуикър. Конете им обкръжиха стария крал и му отрязаха пътя за бягство.

Габорн поведе свитата си през купчините чакъл и потрошен камък на мястото на доскорошната арка над портата Фейман, към своя лежащ на земята доскорошен приятел. Лицето на крал Лоуикър се беше сгърчило от болка, десният му крак беше изкривен. Изглежда, отново беше счупил бедрото си.

– Проклет да си! – изрева Лоуикър. – Дано се избие двамата с Радж Атън!

– Възможно е – отвърна Габорн. Погледна лежащия на земята Лоуикър с очи, пълни със състрадание. Не искаше да го убива, не искаше да убива никого. Но Лоуикър беше такова голямо зло, толкова могъщ крал, че просто не знаеше какво друго може да направи.

Все пак смееше да се надява, че ще може да поведе хората му на бран.

– Дадох ти знак – каза Габорн. – Сега ще ми се закълнеш ли във върност? Ще се разкаеш ли за престъпленията си?

Лоуикър се изсмя презрително.

– Разбира се, милорд. Само ме оставете жив, и кълна се в Силите, ще ви пера посраните гащи всяка сутрин!

– Значи предпочиташ да умреш? Смъртта по ли е за предпочитане пред живот в служба?

– Ако ще живея, остави ме да живея, за да ми служат! – изрева Лоуикър.

Габорн не беше очаквал друго. Поклати тъжно глава. Погледна през рамо към рицарите си. Да се убие крал дори в разгара на сражение беше лошо, защото това можеше да предизвика възмездието на друг владетел. Малцина от свитата му щяха да поемат такъв риск. Но да се убие един крал хладнокръвно беше още по-гибелно, защото щеше да предизвика гнева на поданиците на Лоуикър.

Макар да беше най-добре убийството да се извърши от човек, равен по ранг на Лоуикър, Габорн изпита погнуса да го направи. Затова се обърна към придружаващите го лордове и попита:

– Някой от вас иска ли да го довърши?

– Аз ще го направя – заяви твърдо кралица Херин Червената. – Винаги съм се възхищавала на жената на Лоуикър. Сега ще отмъстя за нея.

– Отмъстете, милейди – обади се Селинор. – Но ще ми доставите удовлетворение, ако ми окажете честта да използвате моя меч.

Тя скочи от коня си и взе меча на Селинор.

– Не! – извика крал Лоуикър и немошно понечи да запълзи назад.

Макар и ранен, Лоуикър не беше беззащитен. Все пак беше

Владетел на руни, с дарове на мускул и метаболизъм.

И щом кралица Херин се приближи, той мълниеносно измъкна от-някъде нож и го хвърли много опитно.

Кралица Херин се опита да парира с меча си, но ножът я поразил право в гърдите.

Проби ризницата ѝ, но дебелият кожен подплата под нея задържа острието.

Очите на Лоуикър се облешиха, когато кралица Херин замахна с меч.

Във Флийдс наказанието за кралубийство беше да се отсекаят ръцете и краката на престъпника. След това го оставяха да умре осакатен. Лоуикър не умря бързо от раните си. Имаше толкова много дарове на жизненост, че не можеше да умре лесно.

Според онези, които ги следваха, Лоуикър преживял в мъки до залез-слънце, когато студът измукал топлината от тялото му, така че умрял като змия.

Пат

Злата магесница стоеше пред стените на Карис, прътът в ръцете ѝ пулсирал с болезнено жълтеникавата си светлина, а огнените руни, дамгосани в корубата ѝ, сияеха. Размахваше пръта към стените и Роланд си представяше, че всеки миг ще хвърли някакво ужасно заклинание и кулите ще се стопят на шлака или ще рухнат.

Но тя само насочваше пръта към портата на замъка и дълго време не се случи нищо.

Роланд беше добър плувец. Можеше да се хвърли от стената на замъка, да преплува около миля на юг, а после да обърне към брега. Оттам можеше и да се спаси.

И тогава той най-сетне разбра плана на халата.

Тя не хвърли никакво заклинание.

Вместо това от редиците на десетките хиляди хали напред закрачи една-единствена хала. Беше сравнително дребна. Малка, невзрачна и покрита със стари белези.

Съществуващото закрачи само към замъка, към деветте огненозелени руни, поставени за преграда.

Всички веднага схванаха замисъла. Капитанът на артилерията изрева на хората си да стрелят. И те стреляха, и още как.

Само че както и преди, железните пръти отхвърчаха встрани от целта, а дребната хала продължи да се тътри към началото на провлака сред сияйните зелени щитове.

Роланд не видя какво се случи след това. Залегна да се прикрие преди малката хала да задейства огнените прегради. Само усети как стената на замъка се разтресе и как знойната вълна помете отгоре. Във въздуха се завихриха светлина и прах.

И тогава защитните прегради на замъка изчезнаха.

Огнетъкачите, бранещи Карис, бяха изразходвали силата си напразно. Роланд се надигна и се обърна към тях. Двама от тях, оголени вече и от пламъците си, заслizaха унило по стълбите, а третият остана на мястото си, оглеждайки с безсилна ярост рухналите си прегради.

След като преградите се махнаха, злата магесница се обърна и zakрачи на север, сякаш замъкът престана да я интересува.

Но кохортата от хиляда оръженоски остана на място, оформяйки пред замъка дълга стена, само на няколко стъпки от обхвата на балистите.

Намерението им беше ясно. За бранителите на Карис нямаше никакво измъкване.

Злата магесница поведе ордата си на север и Роланд много се зарадва, като видя, че се маха. Но тя не стигна далече.

На север от замъка имаше едно малко възвишение, наречено Костения хълм – там десетки владетели се бяха сражавали от столетия в стремежа си да завземат Карис.

Злата магесница стигна до подножието на хълма и смъкна главата си до земята като куче, жадно да улови миризмата на дивеч. После бавно започна да обикаля в кръг около хълма. Слугите ѝ останаха на сто крачки назад.

След като го обиколи веднъж, злата магесница забърза, като ровеше земята с глава. После препусна в галоп за трети път – разширяваше изкопа.

Другите хали засъскаха.

След малко вятърът донесе миризма – изпод снега и пепелта, – неравнина с нищо, което Роланд бе помиришвал. Беше по-сладка и от розов нектар.

От всичко, на което се бе оказал свидетел през този ден, тази миризма му се стори най-удивителното нещо. Той вдиша дълбоко, за да напълни дробовете си със замайващия аромат.

– Каква е тая миризма? – попита шепнешком някакъв селяк.

– Нещо, което правят халите – отвърна барон Пол.

– Но... винаги съм чувал, че халите нямат миризма, че даже кучетата не могат да ги проследят.

Барон Пол поклати глава.

– Човече, и най-умният на света може да събере всичко, което си мисли, че знае за халите, в книжка от десет страници, а след като я прочетеш, спокойно можеш да я хвърлиш в огъня. Някои ще ти кажат, че халите нямали миризма, други – че имитират миризмата на околната среда. Чувал съм да разправят, че могат да произведат каквато си искат миризма. Но... война с хали на повърхността не е имало от две хиляди години. Повечето от онова, което някога са знаели хората, отдавна е изгубено. Останали са само преувеличения и полуистини.

Злата магесница обиколи хълма още шест пъти, после се изкачи на билото му.

Стотици хали извадиха кристални черепи от носилката на предводителката си и ги подредиха около нея така, че да гледат във всички посоки.

Злата магесница вдигна пръта над главата си, а по-дребните хали се строиха в кръг около хълма. Всяка носеше мъртъв или полужив мъж в челюстите си и сега магесниците заразкъсваха трупове като дрипи. Кръв и черва се изсипаха в рова. После хвърлиха трупове върху тях.

Докато халите магесници изцеждаха жертвите си, започна да се вдига нова миризма – отвратителна воня, приличаща на смес от пушек и гнилоч.

Тогава виячите и оръженоските напуснаха Костения хълм и се пръснаха из околностите. Започнаха да рушат всичко, издигнато от човешка ръка, да събарят крепости и къщи, да изтръгват из корени дървета и да опустошават градини, да ломят каменни огради, стояли по местата си стотици и хиляди години.

Рушаха всичко, не щадяха нищо и се трудеха с ужасяваща скорост и ефикасност.

Лепкавите почнаха да ядат всяко растение, да съдвкват цели дървета и сламата от покривите на къщите, след което го изплюваха на лепкава слюнка. Виячите изтегляха съдвкания пулп на дебели въжета, които бързо се втвърдяваха. Повлякоха въжетата до основата на Костения хълм и почнаха да го увиват с тях, като пашкул – преграда, зад която халите магесници продължаваха работата си. Бяха започнали да прокопават хълма, оформяйки по склона му странни криви шарки.

В подножието му оръженоските копаеха ями за укрепления.

След час ниската мъгла, оставена от чародеите, най-сетне се вдигна

и Роланд вече можеше да вижда на няколко мили. И щом погледна, се смръзна от ужас.

На юг се виждаше безкрайна колона от хали, спускащи се от високите планини към Карис. Тези около двайсет хиляди хали, които държаха Карис под обсада, бяха само авангардът на огромна армия.

Роланд се беше надявал, че халите ще се запътят на север. Но те като че ли бяха намерили онова, което търсеха – своя нов дом.

Радж Атън стоеше на кулата над портата и наблюдаваше хълмовете на юг. На всяка четвърт миля виждаше по три до девет хали – образувача дълга редица, която стигаше от Карис чак до планините Брейс и отвъд. Гледката беше влудяваща.

Стената от оръженоски извън градските порти щеше да спре всеки опит за щурм.

Огнетъкачите и съветниците му стояха малко по-назад, а зад гърба му стоеше неговият Дни. Лорд Палдейн Ловеца също се качи на кулата и каза умолително:

– Милорд. Може ли да поговорим?

Радж Атън го изгледа с любопитство. Поведението му изразяваше пълно покорство. Но херцог Палдейн беше умен, прозорлив човек и прочут стратег. Според Радж Атън, ако се срещнеха с Палдейн в открито сражение, херцогът щеше да се окаже един от най-страховитите му противници. А сега беше дошъл при него като куче, подвило опашка между краката си.

– Да?

– Обмислях план за напускане на замъка – каза Палдейн. – Има един голям акведукт при северната стена.

– Знам – отвърна Радж Атън. – Преди седемстотин и четиринайсет години, по време на обсадата на Пиърс, херцог Белонсби се престорил, че напуска града, като накарал част от хората си да гребат с лодки през него нощ и ден. Но когато хората на кайфба Хариминах най-накрая влезли в града и глупаво се напили, за да отпразнуват победата, хората на Белонсби излезли от кралските мазета и ги изклали.

Радж Атън всъщност казваше на Палдейн, че е очаквал това предложение.

– Вие, разбира се, имате много лодки, нали?

– Да – каза Палдейн. – Разполагам с близо осемстотин. Още сега можем да започнем да евакуираме жените и децата на източния бряг на

езерото, по десет хиляди души на един път. По моя преценка можем да правим по един курс на всеки два часа. Повече от сто хиляди души на ден. Ако халите не нападнат до шест дни, целият замък ще бъде опразнен.

Радж Атън го загледа замислено. Жени и деца. Спасяването им, разбира се, щеше да е първата грижа за тези мекушави северняци.

Едва не се разсмя. Тези хора бяха неговите стари врагове.

Освен това замисляли ли се бяха изобщо северняците за добруването на неговите жени и деца? През последните пет години северняшките убийци удряха най-вече по неговото семейство – баща му и сестрите му, жени и синове. Войната межда Радж Атън и владетелите на Роуфхейвън беше станала кървава и лична. Нахлувайки на север, самият Радж Атън я беше направил кървава и лична.

Лесно можеше да изведе своите Непобедими с една флотилия и да остави хората на Карис да се бранят сами. Или да започне още сега да евакуира всичките си воители и да приключи до края на деня.

– Кое ви кара да мислите, че на източния бряг ще е безопасно? – попита той. – Не е ли възможно халите да са поставили стража около цялото езеро?

Езерото Донестгрий беше голямо, четиридесет мили дължина от север до юг, близо три и половина мили от източния бряг до западния.

– Може би – предпазливо отвърна Палдейн. – Но моите далекогледци в кулата не забелязват там стражи. – Радж Атън почти виждаше съмненията, вихреци се в главата на Палдейн, тревогите и страховете му.

Той кимна към халите, маршируващи от планините на юг.

– Може да се окаже, че чакат още подкрепления. Или че са скрили войски зад хълмовете. Не бих подценил злата магесница. Би било глупава да изложим жените и децата на още по-голяма опасност.

Знаеше, че по източния бряг на Донестгрий има пръснати селца и дори няколко малки укрепления, които хората му можеха да бранят. Но брегът беше толкова скалист и земята – толкова планинска, че я обитаваша само пастири и дървари. Радж Атън се обърна към стария си съветник Фейкаалд.

– Вземете двайсет лодки и ги напълнете със смесена част от нашата войска и хората на Палдейн. Накарайте ги да проверят източния бряг на езерото за хали, след което да навлязат в сушата на няколко мили, за да се уверят, че брегът е безопасен. Когато свършат, да се укрепят в някоя крепост и да ме уведомят.

Фейкаалд го изгледа изпод дебелиите си вежди, прикривайки

усмивката си. Разбираше играта на Радж Атън. Проучването на брега и осигуряването на опорен пункт за пробив си струваше, защото Радж Атън искаше да измъкне своите хора.

– Ще бъде изпълнено, о, Светлина на вселената.

После веднага извика няколко капитани и започна да съставя групата съгледвачи.

– Милорд – каза Палдейн, – освен това тук имаме много дървен материал – за барикади, греди за къщите и така нататък. Можем да заделим хора да работят при източната стена, да сглобят салове. С достатъчно салове можем много бързо да евакуираме по около сто хиляди души повече.

Радж Атън го погледна. Палдейн беше слаб, с изпито лице и тъмна коса, вече почти побеляла. Тъмносините му очи издаваха бистър ум.

– Още не – възрази Вълчийт господар. – Ако започнем преждевременно да правим салове, това ще насочи умовете на хората към бягство, вместо да мислят как най-добре да се защитават. Първата ни грижа е отбраната на Карис.

– Милорд – каза Палдейн, – предвид подкрепленията хали, които прииждат от юг, подозирам, че бягството е нашата най-добра – ако не и единствена – възможност.

Радж Атън се усмихна с добре отработената си усмивка, включваща не само движение на устните. Мускулите около очите му също се присвиха.

– Свободен сте.

След като мъглата се разнесе, по стената на замъка се пръсна мълава, че Радж Атън изпраща части на изток, за да може замъкът да бъде евакуиран.

Веста повдигна донякъде духа на Роланд. Едва сега той за пръв път можа да види самия град. Под него имаше домове и едно бадемово дърво, израсло до стената толкова високо, че можеше да скочи в горните му клони, без да пострада. Намираще се точно зад градината на някакъв благородник, а градът се простираше на север.

На запад се трупаха хиляди хора. Конете на рицарите на Радж Атън стояха навързани по коневръзите покрай улиците.

Срещу западната стена на външната полоса се бяха струпали около четиридесет гиганти главанази, всеки по двайсет стъпки висок. Жълтата козина под ризниците им изглеждаше по-тъмна от обичайното, защото

беше овлажняла от дъжда. Гигантите го гледаха с огромните си сребристи очи, някак тъжно и уморено. Великаните често имаха нужда да хапнат прясно месо и на Роланд не му хареса начинът, по който поглеждаха към децата, които надничаха от вратите и прозорците.

Не по-малко страховити от великаните бяха бойните кучета на Радж Атън: имаха маски и нещо като ризници от боядисана в червено кожа, както и нашийници с грамадни остри шипове. Бяха подсилени псета, гледани за бой и дарени с дарове на мускул, жизненост и метаболизъм от други кучета.

Но колкото и страховити да бяха тези зверове, Роланд знаеше, че още по-страховити са воините на Радж Атън. Всеки от Непобедимите имаше поне двацет дара. В битка Непобедимите бяха наистина непобедими.

Освен от тези сили, стените на Карис се бранеха от над триста хиляди обикновени бойци от Мистария, Индопал и Флийдс. Всъщност мъжете бяха струпани по стените и натъпкани по кулите като мляно месо в наденица. Полосите, дворовете и улиците гъмжаха от копиеносци.

Една толкова голяма сила би трябвало да може да отблъсне всеки шум. Но Роланд разбираше, че ако халите нападнат, всички тези хора няма да са достатъчно.

Докато гледаше как малката флотилия от двацетина лодки гребе на изток, изпитваше искрена надежда, че скоро ще се върнат и евакуацията ще започне. Обмисли и собствения си курс във водата в случай, че се наложеше.

Халите продължиха похода си от юг през цялата сутрин. Четта им около Карис бе невъзможно да се преброи, но със сигурност десетки хиляди препускаха из околностите и се трудеха трескаво.

Никой жив днес човек не беше виждал как се труди хала – не беше виждал тяхната ловкост, ефикасност и смайваща скорост.

Вятърът задуха свирепо и два часа след съмване заваля ситен дъжд. Кожестите гърбове на халите лъснаха от водата. Дъждът и облаците донесоха на хората в Карис плаха надежда, защото всички знаеха, че ако засвяткат мълнии, халите най-вероятно ще си заминат.

Виячи сновяха навсякъде, събаряха в калта зидове и отбранителни валове. Изравяха дупки. Копаеха ровове на юг и на запад, пълнеха ги с вода от езерото Донестрий, оформяха от тях странна мрежа от канали.

Звуците, които се вдигаха от полята западно от Карис, бяха странни, чужди: грохотът и хрипливото съскане на халите, от нищо непредизвиквания и необясним вой на виячите, мяскащите звуци, които

издаваха лепкавите, докато се трудеха. Над всичко това се носеше един постоянен звук, подобен на скърцането на кости, издаван от прелитащите сред ордата грий. Роланд имаше чувството, че е пренесен в някакъв друг свят.

На север хали магесници и лепкави се трудеха при Костения хълм, трупача канари и оформяха някакво си тяхно чудновато ваяние, странно, криво и някак злокобно. Лепяха по него камъни и буци с помощта на течностите, които излизаха от долните им отвори, и от това се разнасяше воня като от гниеща леш.

А на една миля южно от Карис започнаха да градят някаква странна кула – черна и усукана като рог на нарвал, но леко килната под странен ъгъл, сякаш сочеше право към Костения хълм.

Освен кулата на брега на езерото строяха и няколко огромни купола от камък, слепен с кашата, изхвърляна от лепкавите. Някои предположиха, че това са полози за снасяне на яйцата или нещо като люпилни.

Но халите не нападаха Карис.

Събаряха села, които се помнеха от паметивека. Сриваха крепости и използваша камъните им за градежите си. Разравяха пътища и градини.

Но не нападаха. Докато оръженоските блокираха единствения път за влизане и излизане от града, никой не можеше да се надява, че ще избяга или ще пробие с шум. Но пък докато халите не шумруваха градските порти, Роланд се чувстваше... спокоен.

Денят бавно се точеше и той постепенно започна да забравя онова прокрадващо се усещане за заплаха и ужас от сутринта, виковете на пехотинците на Радж Атън, останали извън стените на сигурна гибел. Обнадежди се. От заранта хората по стените стояха смълчани, но към обед започнаха оживено да си приказват.

Лодките бяха тръгнали преди часове и разбира се, трябваше скоро да се върнат. Но пък и можеше ли някой да ги обвини, че не бързат да се върнат в Карис?

Но минута след минута, час по час, мъжете оглеждаха водите и не виждаха лодки да се връщат от изток.

Крехкият крал Лоуикър

Допреди седмица Мирима никога не се беше отдалечавала на повече от десет мили от дома и сега, докато яздеше през Флийдс, имаше чувството, че всичко, което е знаела за света, започва да ѝ се изплъзва.

Беше изоставила семейството и страната си. Докато яздеше на юг, пейзажът постепенно се променяше. Най-напред тя мина през низините на южен Хиърдън, после навлезе в пълните с тесни клисури земи на северен Флийдс, а сега бе още по на юг. Не знаеше какви са дърветата край пътя и дори хората изглеждаха различно. Овчарите на Флийдс бяха по-ниски и мургави от сънародниците ѝ, а хората от конните кланове бяха високи и светлокожи. Къщите не бяха направени от плет, измазан с кал, а от камък. Дори въздухът миришеше различно – макар че дали имаше право да го каже, след като притежаваше дар на мирис от куче?

А най-вече Мирима бе оставила зад гърба си самата себе си. Сега тя притежаваше сила на трима войници, гъвкавостта на четирима, жизнеността на своите кучета, скоростта на петима.

Никога не беше съзнавала толкова ясно силата си.

И в същото време изпитваше тревожното чувство, че си е същата. В сърцето си все още обичаше по същия начин, все още долавяше слабостите си. Въпреки новите си дарове Мирима се чувстваше слаба. Въпреки че беше станала Вълча господарка се чувстваше прекалено обикновена.

Не знаеше дали Боренсон ще я срещне с радост в своя поход на юг, но до вечерта се надяваше да стигне в Карис и да се срещне с него. Може пък да решише, че е заслужила правото да го придружи до Инкара, макар да не можеше да претендира, че притежава бойни умения.

Но сблъсъкът с лорд Пилвин я беше разтърсил, беше я разколебал. Що за врагове щеше да срещне в Инкара? Как можеше да се надява, че ще ги надвие? Даровете ѝ нямаше да са достатъчни, за да се срази с магьосници като Краля на бурите и неговия род.

При Тор Доуан завари всичко объркано. Рицарите на Габорн се бяха проточили на няколко мили. Част от тях вече пристигаха в Тор Доуан, а един човек им каза, че Габорн бил потеглил на юг преди час.

Един рицар излезе от сенките на големите бели камъни, обкръжаващи пурпурния павилион, и се обърна към Йоме.

– Ваше величество, Негово величество крал Ордън ми нареди да ви уведомя, че му се е наложило много бързо да тръгне за Карис. Заръча ми да ви предам това писмо.

Йоме прочете писмото, подуши хартията да се увери, че пази мизантропията на Габорн, после сгъна ядосано листа и го прибра в джоба си.

– Лоша ли е новината? – попита сър Хосуел. – Мога ли да помогна с нещо?

– Не. Съпругът ми трябва много бързо да стигне Карис. Моли ни да

побързаме. Няма да можем да оставим конете да починат, ако искаме да го настигнем до вечерта.

– Разумно ли ще е, милейди? – попита сър Хосуел. – От вчера сутринта изминахме над четиристотин мили. Дори и вашият великолепен кон няма да издържи такова изтезание!

При бърза езда лордовете на Роуфхейвън хранеха подсилените си коне със смес, наречена „милн“. Милн включваше скълцан овес и ечемик, примесен със суха меласа, като в сместа често се хвърляше люцерна или комунига. За един кон милнът беше истински деликатес, а един добре хранен с него подсилен кон можеше да бяга с часове, докато за коня, хранен само с трева, казваха, че има „сламени крака“, защото немаше да го удържат дълго.

Но дори и с милн един подсилен кон не можеше да препуска безкрайно. Конят на Мирима притежаваше три дара на метаболизъм. С толкова дарове няколко часа отдых щяха да му се сторят като цял ден и животното щеше да се възстанови напълно.

– Но Габорн изтезва коня си – възрази Йоме.

Хосуел поклати глава.

– Не е моя работа да давам съвети на Земния крал, но Габорн разбира опасността. Половината коне, които води със себе си към Карис, ще умрат при такава скорост.

– Ще си дадем два часа почивка – каза Йоме. – Можем да нахраним конете и да вземем още милн, за да ги поддържаме по пътя, докато стигнем Белдинук.

Хосуел погледна коня си. Беше в много по-лошо състояние от тези на Йоме и Мирима и трябваше да напруга докрай силите си, за да не изостава. Мирима съвсем ясно разбираше, че Хосуел възразява за скоростта най-вече заради коня си.

Дори конят му да доживееше до Карис, най-вероятно щеше да е в окаяно състояние за битка. И нямаше да може да го спаси в случай на отстъпление.

– Добре – въздъхна Хосуел, слезе от седлото и поведе коня си към конюшните, за да му осигури колкото може повече отдых. Водеше и коня на инкарския убиец.

Мирима го гледаше как се отдалечава.

– Защо го гледаш толкова сърдито? – попита Йоме.

– Просто така – отвърна Мирима. Хосуел беше лорд на Кралското общество на стрелците, майстор на лъка, прекарал дълги години на юг, за да изучи правенето на лъкове. Беше човек със солидна репутация и се

радваше на кралското благоволение. Мирима не искаше да признае, че го ненавижда.

Седеше на бойния кон на сър Боренсон и се мъчеше да овладее подтика си да препусне на юг още сега. Йоме, изглежда, забеляза настороението й.

– Габорн ме моли да остана тук – каза тя. – Смята, че пътят не е безопасен. Пише, че се бои, че „Орис е надвиснала над Карис“ и в този момент Земята го приканя да удари и да бяга с еднаква настойчивост. Объркан е. Реших, че трябва да ти го кажа.

– Сигурно е прав – съгласи се Мирима. Йоме като че ли се колебаеше как да постъпи. – Милейди. Ако желаете да останете тук, аз ви разбирам... Но аз не отивам към Карис на война. Надявам се да придружа съпруга си до Инкара. Просто *трябва* да тръгна на юг.

– Боя се, че никога няма да ми простиш.

– Да ви простя ли, милейди? – попита Мирима, изненадана от тона на кралицата.

– Нали аз осъдих съпруга ти да изпълни Акта на покаяние – каза Йоме. – Ако знаех, че с това ще тласна и теб на юг, нямаше да го направя. Може би трябваше да отложам този подвиг... Това, което направих, е много тежко.

– Не – заяви Мирима. – Напротив, беше проява на великодушие. Вие му предложихте начин да си спечели опрощението, а както съм чувала, в Мистария казват: „Прощка не се дава – прощка се спечелва“. Боя се, че в случая с моя съпруг, той никога няма сам да си прости, докато не го заслужи.

– Тогава надявам се, че ще го заслужи, щом и ти ще си до него – каза Йоме. – Имаш дух на воин. Изненадана съм, че никой не го е забелязал по-рано.

Мирима поклати глава, зарадвана, че са сменили темата. Винаги бе имала силна воля, но никога не се беше смятала за воин – поне допреди седмица.

– Казват, че когато Земния крал Ерден Геборен бил коронован, Избрал своите воини. Аз много добре знам, че Габорн ме Избра на пазара на Банисфер в деня, в който се срещнахме. Въпреки че тогава не беше Земния крал. Той реши, че съм дръзка, и каза, че иска да ме вземе в двора си, но всъщност ме Избра... Но знаете ли какво си помислих, когато ме Избра?

– Какво? – попита Йоме.

Мирима се поколеба, защото никога не беше споделяла това,

всъщност дори не си го беше помисляла.

– Помислих си, още като го видях застанал там, пред сергията, облечен като някое търговче, че бих се сражавала за този човек. Бих умряла за него. Никога не бях мислила така за мъж. Това ми даде кураж да го хвана за ръката, въпреки че беше съвсем непознат.

Думите ѝ развеселиха Йоме.

– Габорн ми разказа как сте се срещнали и как си го хванала за ръката. Той е видял в това само опит за съблазняване – бедна жена, която си търси добър брак.

Това беше вярно, но сега Мирима съзнаваше, че е имало и нещо повече. Опита се да обясни странната представа, която се оформяше в нея.

– Може би не ме е Избрал, а по-скоро сме се избрали взаимно. Миналата седмица, когато ми споменахте, че човек не може да е толкова близо до съзидателните му сили и да не поиска да роди дете... В него има много повече. Откакто го срещнах, гледам земята и красотата ѝ непрекъснато ме смайва – жълтото на някое цвете или синкавите сенки, хвърлени от огладените камъни, или богатият дъх на мъх. Той ме кара да се чувствам по-будна и жива отпреди. Но има и още нещо – кара ме да искам да се сражавам.

– Опасна жена си ти, Мирима.

– Казах ви, че бих ви разбрала, ако пожелаете да останете тук. Знам, че в Карис ще е опасно. Но аз искам да отида – каза Мирима с надежда, че Йоме ще я разбере.

– Нито ти, нито аз имаме достатъчно подготовка за бой... засега – предупреди я Йоме. – Няма да е разумно.

– Знам – каза Мирима. – Но това не може да спре желанието ми.

Йоме прехапа устна и замислено каза:

– Мисля, че... намеренията ти са добри. Като Владетелка на руни, трябва да ги осъществиш. С твоята жизненост можеш да се трудиш неуморно; със своя мускул можеш да нанасяш мощни удари. Нашите хора заслужават всичките ни усилия. Но това ме плаши, Мирима. Ти получи толкова много толкова набързо. Не искам да умреш.

Конят на Мирима се наведе. Земята тук, под Тор Доуан, беше утъпкана, почти не беше останал стрък трева, но конят все пак си намери нещо.

– Ще яздим бързо – обеща Йоме. – Може би ще успеем да стигнем Карис до залез-слънце.

– Много сте мила, милейди – отвърна Мирима и скочи от коня да се разтъпче.

След два часа, докато се хранеха в един хан, куриер донесе вестта от юг: Лоуикър Белдинук се опитал да устрои засада на Земния крал и бил сразен на границата на Белдинук.

Като чу лошата вест, на Йоме направо ѝ призля.

Лоуикър беше обещал да се присъедини към Габорн, обещал беше да изпрати рицари, които да се бият на негова страна. Бе обещал да поведе собствените си войски срещу Радж Атън, да осигури продоволствие за Габорн и неговите рицари.

Какво щеше да стане сега, след като Габорн беше убил краля на Белдинук? Един по един съюзниците на Габорн отпаднаха. Беше два следобед. Крал Оруин беше загинал предния ден някъде по това време, сражавайки се със Сияйния на мрака. Сега Лоуикър се бе оказал изменник и го бяха посекли.

След като Лоуикър беше загинал, дъщеря му щеше или да обяви война на Габорн, или да му предложи условия за капитулация. А Габорн толкова бързаше, че нямаше да му се иска нито едното, нито другото.

Все едно дали дъщерята на Лоуикър щеше да предложи война или помирение, Габорн щеше просто да мине в галоп през земите ѝ.

Но можеше да е опасно да се продължи през Белдинук. Рицарите на Габорн се бяха пръснали в тънка нишка оттук до Карис. Габорн с още неколкостотин души препускаше бясно към Карис и хората му сигурно бяха на групи от по десетина души.

При толкова разтеглен строй нямаше как да се бие и всъщност бе чудесна мишена за гнева на Белдинук.

Йоме си помисли, че дъщерята на Лоуикър няма да капитулира, а по-скоро ще наложи натиск. Че ще излезе на лов за всеки неканен гост в земите си.

Габорн се беше надявал, че Лоуикър ще му осигури стотици хиляди бойци. Сега изглеждаше, че ще трябва да си пробива с бой път през същите тези войски.

Йоме въздъхна, погледна Мирима и сър Хосуел и заяви твърдо:

– Ще ни трябва резервна храна – и за нас, и за конете.

Мирима се оказа неподготвена за онова, което видя, когато стигнаха стената Крискейвън. Куриерът във Флийдс беше казал, че Габорн се е справил със засадата на Лоуикър. Не беше споменал обаче, че Земния крал е проклял стената и я е сринал.

Нито пък очакваше, че Лоуикър все още ще е жив. Тримата стигнаха до стената и го намериха прикован към земята, заобиколен от десетина рицари на Габорн.

През корема му беше забито копие, приковало тялото му към земята, а знамето, завързано на дръжката му, го наричаше кралевубиец. Ръцете и краката му бяха отсечени и хвърлени настрана. Остатъкът от тялото му, все още в кралски одежди, лежеше под горещото слънце.

Но Лоуикър притежаваше толкова много дарове на жизненост, че все още не беше умрял. Само един крал или някой от Непобедимите на Радж Атън, човек с много дарове на жизненост, можеше да преживее това изтезание. Около него се беше разляла огромна локва кръв и мухите бръмчаха на ята, но при толкова много дарове на жизненост раните заздравяваха бързо.

Мирима се смая, като го видя как лежи в агония, все още впил се в живота. Беше убедена, че сигурно копнее за смъртта.

Такова беше наказанието, отредено за хора, извършили убийство или опит за убийство на кралска особа. Щом приближиха, Мирима ахна, защото си спомни, че сър Боренсон също беше кралевубиец и Йоме можеше да поиска същото наказание за него.

Миризмата на кръв изпълваше въздуха – тя я усещаше много по-силно със своя дар на мирис от куче. Миришеше странно възбуждащо.

Крал Лоуикър извърна глава, погледна Йоме – от челото му капеха тежки капки пот – и се разсмя.

– Е, издънко на Силвареста, дойде ли да позлорадстваш? – попита Лоуикър. Говореше с мъка.

Йоме поклати глава.

– Дайте му да пие поне – нареди тя на един от пазещите го рицари.

Но баронът поклати глава.

– Това само ще удължи страданието му, ваше величество. Пък и чудовище като него... той не би ви дал и глътка.

Тя погледна със скръб сакащото туловище, останало от крал Лоуикър.

– Искаш ли вода?

– Ах, тя изпитва състрадание към прокълнатите – изръмжа Лоуикър. – Не ме съжалявай. Искам съжалението ти още по-малко и от водата ти.

Мирима не можеше да повярва, че Лоуикър ще е толкова студен, толкова корав дори сега, когато се бе изправил пред смъртта. Но беше виждала това презрително изражение на други лица. В замък

Силвареста, когато градската стража излови плячкосващи мародери при идването на Сияйния на мрака, беше видяла подобни изражения на лицата на корави престъпници, хора, които се криеха от Земния крал, за да не погледне в сърцата им и да разбере какви са.

Сега тя разбра дилемата на Лоуикър. Докато много крале сами щяха да потърсят Габорн, за да се съюзят с него и така да спасят себе си и своите поданици, то други щяха да са като Лоуикър Белдинук и Андърс, краля на Южен Кроудън – хора толкова покварени, че да не виждат друг избор за себе си освен да убият Габорн.

Лоуикър знаеше, че самият той е безнадеждно покварен.

– Все едно, съжалявам ви – каза му Йоме.

Лоуикър се закиска безумно и сълзите потекоха по покритото му със спечена кал лице. Явно болката, съчетана с горещото слънце, въздействаше на ума му.

„Какъв зъл човек – помисли Мирима. – Не заслужава жал, а ето, че Йоме му я предлага. Не заслужава вода, но Йоме е готова да му даде.“

– Ваше величество – попита след дълга пауза сър Хосуел, – да го довърша ли? – Не посмя да изрече по-неделикатната дума „убия“.

Мирима помисли, че Йоме ще отстъпи, ще кимне и нещастникът ще умре още сега, ще се освободи от страданията.

– Не – каза Йоме, изведнъж разгневена. – Той на това се надява.

Пришпори коня си покрай Лоуикър и Мирима изпита тръпка на облекчение.

Герой по неволя

Радж Атън се вираше през прозореца в западната кула на цитаделата на херцог Палдейн и оглеждаше градежа на халите.

Засега той общо взето протакеше. Хората му още не се бяха върнали от източната страна на езерото, така че все още не знаеше със сигурност дали ще могат да избягат от крепостта. Фактът, че толкова се бяха забавили, му подсказваше, че групата е избита до крак.

В едно потайно ъгълче на ума си знаеше, че войските на Габорн трябва да са тръгнали на помощ на Карис. Може би дори самият Земен крал щеше да дойде да се бие с халите и той вече предвкушаваше задоволството, което можеше да му донесе гледането на битката отдалече.

Радж Атън беше тук с Палдейн, мъжете, които бяха служили като Умове на крал Ордън, и с личния си съветник Фейкаалд. Тримата му

огнетъкачи стояха отзад при буйния огън в камината и гледаха дима и гърчещите се пламъци. Извличаха от тях топлина и се мъчеха да си възстановят силите, но бяха толкова изцедени, че Радж Атън се съмняваше дали изобщо ще могат да себият до края на този ден. А не смееше да се опълчи на халите без огнените му магьосници да са до него.

Сред съмване Радж Атън бързо беше поставил части да бранят портите на замъка. Само че халите просто не им обръщаха внимание и продължаваха да си строят.

– Какво са замислили? – зачуди се гласно Вълчия господар. – Защо не щурмуват?

– Може би се боят да опитат фронтална атака – предположи херцог Палдейн. – Но копаят добре и може да пробият някой тунел под замъка, като чудовищни сапъори.

Халите явно бяха дошли тук с някаква цел.

Но за момента завземането на замъка като че ли не ги интересуваше. Може би не съзнаваха ясно опасността, която представляваха за тях хората тук. На Радж Атън дори му се струваше, че има някаква далечна възможност просто да са забравили, че замъкът е тук; в края на краищата те бяха странни същества, играещи по свирка, която никои човек не можеше да чуе.

Той хвърли поглед към Костения хълм. Злата магесница се трудеше там, близо до върха на хълма, и огнените руни, дамгосани по корубата ѝ, проблясваха. За момент масивната ѝ глава се извърна към замъка, но след това тя продължи работата си.

Може би злата магесница се чувстваше добре защитена, след като поданиците ѝ пазеха равнините. Околността вече беше нашарена с отвори към подземни пещери, опасана с ровове, украсена с вонящата руна, покриваща хълма. Той огледа Костения хълм, защитен зад барриерата от втвърдена пихтия и увит отчасти в своя пашкул.

Лепкавите вече бяха престанали да издигат стените – сигурно странните укрепления на злата магесница вече бяха довършени.

Дали беше просто съвпадение, че бяха дошли тук точно сега, когато той се готвеше да се сблъска със Земния крал? Възможно ли беше да подготвят това бойно поле за Земния крал?

По-вероятно му се струваше плановете им да нямат нищо общо и с двамата. Халите пренебрегваха и него, и армиите му все едно, че не заслужава вниманието им.

Радж Атън поклати глава. През последния час беше налегнат от странни и отчайващи чувства по причини, които не можеше да разбере.

„Не би трябвало да съм отчаян – прецени той. – Та аз съм най-могъщият Владетел на руни, красил земята от хилядолетия. Моите облекчители в Индопал са ми извлекли мускул и жизненост от хиляди поданици, взели са гъвкавост и ум от други хиляди. Меч, забит в сърцето ми, не може да ме убие. Няма причини да съм разтревожен.“

Но беше. През последните месеци беше започнал да вярва, че е несъкрушим, че е на ръба да се превърне в легендарно същество, в Дара всечовешки – толкова харизматичен Владетел на руни, че да не му се налага повече да извлича качества от своите Посветители. Надяваше се да се превърне в Сила, в природна стихия, като Земята, Огъня или Водата.

Дайлан Чука беше постигнал всичко това в древни времена, стига легендата да говореше истината.

Радж Атън се бе озовал на ръба да придобие това изключително качество; допреди десет дни като че ли нищо не можеше да го спре. Но точно тогава старият крал Менделас Ордън му открадна силарите.

„Разбира се, ако халите знаят, че срещу тях се е изправил човек като мен, ще се боят“ – помисли Радж Атън.

Отново погледна злокобната руна, която халите оформяха при Костения хълм. Вонята от нея беше станала непоносима и миризмата висеше над хълма като спирала от кафеникава мъгла.

Смърт се излъчваше оттам. Радж Атън чувстваше болка, гнило и развала. Само от едно поглеждане очите го засърбяваха, искаше му се веднага да извърне глава. Смътни светлини примигваха зад този мръсен дим като призрачните светлини, образуващи се, когато на повърхността на някое блато забълбука на мехури блатната газ. Имаше чувството, че цялата руна всеки момент ще избухне в пламъци.

„Изпитвам отчаяние. Не знам защо, но тази руна е ключът.“

Халите съсредоточаваха твърде много внимание върху нея. Магесниците им се тълпяха по склона, ровеха големи ровове така, че руната да се очертава като барелеф, и влагаха в нея вонята си.

Радж Атън притежаваше дарове на мирис от хиляди хора. Той вдиша дълбоко. Успя да долови десетките хиляди подтонове и аромати: букет гнило и разкапана плът, смесени с дим и смърт, и човешка пот, богата симфония, гъмжаща от надмогващи се една друга миризми. Имаше чувството, че е на ръба на прозрението, че ей сегичка ще разбере всичко напълно и изцяло.

Явно халите бяха дошли при Карис с единствената цел да направят тази руна.

Едно от чудовищните насекоми се подхлъзна и предизвика свлачище по стените на руната. За радост на Радж Атън, част от руната се срина. Хали магесници се разтичаха да я съградят отново, да я укрепят и да вложат нови миризми.

Руната беше съблазнително близо. Едно дете с чук можеше да я удари и да я събори.

Във внезапен изблик Радж Атън стовари облекения си в желязо юмрук в перваза на прозореца, постоя за миг и вдиша едва доловимата тъкан от миризми, идещи от руната.

Затвори очи и се съсредоточи. Вдиша дълбоко и си даде сметка, че някои от миризмите не са просто миризми. По-скоро внушаваха чувства. Да, отчаяние се наричаше миризмата, която вдишваше.

Никога не беше помислял за възможността една миризма да предизвиква чувство.

Вкисналата пот на някой, страдащ на ръба на смъртта. Радж Атън вкуси миризмата и заедно с нея усети отчаянието на този човек.

Пушек и агония. Соленият вкус на човешки сълзи. Мазната миризма на изгоряла плът и с нея още един пушлив мирис: житните поля, догарящи в опожарените ниви.

Развала. Нечий труп се пръсна като гнила диня.

Врхлетяха го отчаяние и ужас. Меднокиселата миризма на кръв; жена, чиято родилна течност изтича, развала... жена, раждаща мъртво дете. Умора.

Киселият вкус на старческа кожа. Самота толкова дълбока, че боли чак до костите.

След един безкрайно дълъг миг Радж Атън се усмихна и едва не се разсмя болезнено. Беше разпознал цялата тази сложна миризма: беше симфония на човешкото страдание, ода на отчаянието на цялото човечество.

– Това е заклинание – каза той. И сам се стресна, щом изрече думите на глас.

– Какво? – зяпна го херцог Палдейн.

– Руната – каза Радж Атън. – Това е заклинание, написано с миризма... заклинание, което трябва да донесе проклетие на човечеството.

Изведнъж изпита непреодолимо желание да смаже и руната, и създателите ѝ веднъж и завинаги.

Но се усъмни, че ще може да извърши този подвиг. Халите бяха твърде умни, за да му оставят достъп до своята цел, твърде силни, за да бъдат победени, поне докато бяха толкова много. А и пашкултър

преграждаше пътя към руната, оставена беше само една тънка пътека за строителите.

Все пак трябваше да опита.

– Халите може и да строят – заяви той, – но ние не сме длъжни да ги оставяме да строят в мир. Може и да не успее да завзема този хълм, но все пак мога да им разваля веселбата.

В очакване на Сафира

Конят на Боренсон бавно се спускаше по тясната пътека през рехавия сняг високо в планините на Хест.

Той спря, огледа малката долина и видя затънало в преспите стадо слонове. Повечето вече бяха измрели и лежах като изваяни слонски фигури от камък, покрити с ледена кора. Но два от огромните стари самци погледнаха свитата на Сафира, немощно надигнаха туловищата си и нададоха тръбния си рев.

Това бяха питомни слонове, с подрязани и покрити с мед бивници. Но изглеждаха толкова изнемощели от глад, че едва ли щяха да се измъкнат от долината. Пастирите им ги бяха изоставили.

Явно Вълчия господар се беше опитал да преведе бойни слонове през планините – и се бе провалил. На три пъти през тази нощ групата на Боренсон подмина части обикновени бойци от армиите на Радж Атън. Бяха стрелци и пехота, перачки и колари – стотици хиляди. И в най-кошмарните си сънища Боренсон не си беше представял, че Радж Атън ще се опита да преведе толкова много войска през високите планини толкова късно през есента. Тесните пътеки по висините на Хест не предлагаха много фураж – само трънливи храсти и жилава трева, и сняг, колкото да се утоли жаждата. Нямахше дърва за огън, затова много от бойците горяха изсъхнала волска тор в биваците си.

Път, който Боренсон взимаше за час на подсилен кон, можеше да отнеме на тези мъже и жени цял ден. Пътят, който той преодоляваше за една нощ, щеше да струва на простия войник седмици усилие. Много от конете, които Боренсон видя в последната част, бяха в ужасно състояние – кожа и кости. Войниците, които ги яздеха, най-вероятно щяха да затънат в снега и да умрат преди да е паднала зимата, точно както щяха да измрат тези слонове.

Радж Атън се беше захванал с гибелна игра, залагайки живота на тези хора и на животните.

„Но на него му е все едно – каза си Боренсон. – Животът, който залага в тази игра, не е негов.“

Планинският въздух беше рязък, духаше хаплив вятър и развяваше наметалото му. Боренсон се загърна и зачака Сафира да го настигне. Надяваше се, че като види слоновете, ще разбере глупостта на господаря си. Доказателствата бяха навсякъде. Според мълвата Радж Атън беше взел над хиляда дара на ум. С толкова много ум можеше да си спомни с най-живи подробности всеки миг от живота си. Но даровете на ум позволяваха на човек само да съхранява спомени, не и непременно да преценява добре.

„Значи е взел хиляда дара на ум, а е по-тъп от задника ми“ – помисли Боренсон.

Предния ден, когато Сафира каза, че Радж Атън бил най-великият човек на света и със сигурност щял да спаси човечеството от халите, Боренсон й беше повярвал. Но сега не я гледаше и съблазнителната сила на нейния Глас не звучеше толкова убедително, когато си припомни думите й.

Не, Радж Атън изобщо не беше умен. Само глупак щеше да прати толкова много прости хора в тези планини.

„Или глупак, или безразсъден и отчаян човек“, нашепна глас в ума му.

Навярно Радж Атън беше твърде от дълго Владетел на руни. Може би беше забравил колко крехко същество е един обикновен човек. Мъж само с два дара на мускул и метаболизъм можеше да се втурне през боен строй и да посече простите войници като плашила за врани.

Измираха адски лесно. Предната нощ беше завалял слаб сняг, но продължи да вали цялата сутрин. Ако се задържеше, войските на Радж Атън щяха да затънат в него. Животните им щяха да измрат до две де-нонощия, а без дърва за огрев хората щяха да умрат от студ до няколко дни.

Какво бе накарало Радж Атън да повярва, че хубавото време ще се задържи? Трябваше да е проучил Роуфхейвън и да знае какъв риск поема.

„Радж Атън е глупак – реши Боренсон. – А Сафира не го разбира.“

Знаеше, че Индопал е огромна страна, включваща много кралства. И макар да беше прекосил някои части на Деяз и на Мътая, не беше стигнал по-далече на юг, не беше видял гъмжащите орди на Картиш и на стар Индопал. Казваха, че преди Радж Атън да завладее всички свои съседи, старото кралство на Индопал с неговите джунгли и огромни

плодородни поля изхранвало сто и осемдесет милиона души. Сега Радж Атън със сигурност властваше над три пъти повече поданици. Но дори и той не можеше да си позволи да хвърли на сигурна гибел половин милион от най-добре обучените си пехотинци и стрелци.

Да, Радж Атън беше глупак. Или можеше да е луд, заблуден от собственото си красиво лице, от силата на собствения си Глас.

Ужасът бе в това, че Сафира в своята невинност не можеше да разбере крайностите у Радж Атън, пороците му.

Сафира беше инструмент в ръката на Радж Атън и ако не успееше да го склони да постъпи по нейна воля, той със сигурност щеше да я накара да действа според неговата.

Боренсон изчака няколко тягостни минути. Когато Сафира най-сетне се приближи, той се отмести откъм вятъра, за да може тялото му да я предпази от хапливия му напор.

– Ах, вижте слоновете на моя господар – възкликна Сафира и спря, за да може конят ѝ да си поеме дъх. Горкото животно наведе глава и заблиза снега да се освежи. – Трябва да направим нещо, за да ги спасим.

Боренсон безпомощно погледна умиращите от глад слонове. На утринната светлина красотата на Сафира се бе превърнала в ужасяваща и отнемаша дъха гледка. През цялата нощ облекчителите в Оубран сигурно бяха работили, за да „облекчат“ конкубинките от тяхното обаяние и глас и да ги прехвърлят през векторите на Сафира. Сафира вече беше събрала хиляди дарове. Боренсон погледна лицето ѝ само за миг, но красотата ѝ го опари като нажежена пещ и той се почувства недостоен да стои близо до нея.

Два лешояда припляскаха с криле и се издигнаха от един слонски труп.

– Какво предлагате вие, о, Звезда на Индопал? – попита умолително Боренсон. След като тя не отговори, той погледна Пашук и телохранителите. Не виждаше начин да спасят слоновете, освен ако не изгубеха цял ден, влачейки сено и храна за тях от Мистария.

Ако Сафира му заповядаше да докара храна за слоновете, той щеше да се подчини, но се боеше от последствията, ако се забавеше. Трябваше да заведе Сафира при Радж Атън, да го убеди да сложи край на тази самоунищожителна война.

– Аз... не знам какво можем да направим за тях – отвърна Сафира.

– Опасли са тази долина до последния стрък, о, Най-велика от звездите – каза Пашук. – Може би ако ги откараме в някоя по-ниска долина, там ще има повече трева и слоновете ще си върнат достатъчно сила, за

да могат да оцелеят.

– Този план е чудесен – радостно възкликна Сафира.

Боренсон погледна намръщено Пашук, за да му покаже колко е недоволен от идеята му. Но видя лицето му и разбра, че едрият мъж е точно толкова омаян от Сафира, колкото и той. Пашук само се надяваше да я удовлетвори.

– О, Премъдра милейди – каза Боренсон, – вашият господар се опита да преведе слоновете през планините твърде късно през есента. Не можем да ги спасим.

– Не е виновен моят господар, че времето не иска да му съдейства – заяви Сафира. – Времето трябваше да е по-топло по това време на годината. То често остава топло, нали?

– Така е – призна Боренсон. Гласът на Сафира беше толкова изкусителен, че не можеше да не го разколебае. Беше права, разбира се. Времето често оставаше топло по това време на годината.

– Все пак – каза Боренсон, – доведе ги твърде късно.

– Не търсете вина у моя господар – каза Сафира. – Обвинението лесно се дава, трудно се приема. Господарят ми прави само това, което е необходимо, за да спре набезите на вашите свободни рицари. Ако някой е виновен, то това е вашият крал.

Думите ѝ изплюяха като бич по гърба му. Боренсон се присви, неспособен да измисли възражение, неспособен да отвърне нищо. Опита се да си спомни мислите си отпреди миг, но Сафира му бе заповядала да не търси грешки у Радж Атън и нейната заповед беше толкова убедителна, че умът му се хлъзна далече от всякакви лоши мисли.

Боренсон и Пашук оставиха Сафира с телохранителите ѝ и поеха надолу към умиращите от глад слонове. Стадото включваше петдесет животни, но само пет от тях бяха останали живи. В тясната долина не течеше вода и Боренсон реши, че другите слонове са издъхнали повече от жажда, отколкото от глад.

Почти целият им ден мина в превеждането на оцелелите животни на осем или десет мили надолу по планинските склонове. След две мили стигнаха линията на дърветата.

След това Пашук поведе слоновете по един път към тясна долина. Тук слабият сняг премина в студен дъжд. В долината течеше вода и имаше достатъчно трева, за да могат слоновете да попасат два дни, след което да продължат към низините, но Боренсон не изпитваше особена надежда, че ще оцелеят.

Тревата беше изсъхнала и нямаше да им даде достатъчно енергия.

Без хора, които да ги подкарват, животните сигурно щяха да са твърде слаби, за да напуснат това място.

Все пак беше направил всичко възможно.

Свитата на Сафира слезе от планините и Боренсон поведе. Войниците на херцог Палдейн сигурно щяха да пазят този път; голяма въоръжена група можеше да мине, без да пострада, но Сафира със свитата ѝ щяха да са лесна плячка.

Боренсон не знаеше къде точно да очаква засада, но беше сигурен, че ще има.

Затова тръгна в авангарда на групата, на сто крачки пред останалиите. През цялото време оглеждаше за признаци на засада. Но тъй като си беше загубил даровете, погледът му не беше толкова остър като преди; ушите му като че ли бяха заглъхнали и едва чуваха. А без своята жизненост се уморяваше по-лесно отпреди.

Все пак да имаш дарове не беше всичко. Да знаеш какво да търсиш беше също толкова важно, колкото да имаш остри очи. Затова той се вглеждаше в тъмните гънки на долините, където борове растяха нагъсто, внимателно оглеждаше околните канари, зад които можеше да се крие някой кон, и всеки път се безпокоеше, щом стигнеше до поредната падина и трябваше да огледа височината отвъд.

Надяваше се само, че Габорн ще използва силите си да го предупреди, ако има опасност.

По обед се изля пороен дъжд. Боренсон гореше от желание да усили марша, но Сафира заповяда обратното.

Под един горист склон се натъкнаха на стара къща, приют за пътници. Сламеният покрив беше хлътнал и на дупки, но Боренсон беше толкова прогизнал, че всякакъв покрив му изглеждаше толкова добре дошъл, колкото и на Сафира. Освен това надвисналите клони на околните борове предлагаха допълнителен заслон.

– Сър Боренсон, помогнете на Маакет да напаля огъня, а Пашук и Ха'Пим ще приготвят храната – каза Сафира. – Прегладнях след толкова пътуване.

– О, Велика звезда – промълви Боренсон. – Ние сме... трябва да бързаме.

Сафира го прикова с укорния си поглед и Боренсон вдигна ръка да заслони очите си.

Отиде да запали огъня и не възрази – каза си, че една кратка почивка ще даде време на конете им да се нахранят, като опасат стръвно тревата около къщата, както можеха да направят само подсилени коне.

Освен това от студения дъжд бяха съвсем премръзнали. Трябваше да отпочинат.

А и беше твърде уморен, за да спори повече.

Влезе в къщата и намери един сух ъгъл, където покривът все още пазеше от дъжда. За щастие, ъгълът се оказа близо до огнището. Подът беше осеян със сухи борови иглички и шишарки и двамата с Маакет ги събраха и ги сложиха в огнището. Скоро огънят се разгоря.

Докато си вършеше работата, Боренсон непрекъснато усещаше близостта на Сафира. Тъй като знаеше, че отвън няма да се намерят сухи клони, отиде в другия край на къщата и смъкна от тавана малко суха слама. Хвърли я в огъня, а Пашук и Ха'Пим донесоха вода да сварят ориз и да сгреят агнешкото, печено в кокосово мляко, което носеха от Палата на конкубинките.

След като се нахраниха, Сафира заповяда на мъжете да пазят, докато тя подремне, защото, каза тя, няма да е от полза „да се появя пред Великата светлина с торбички под очите от липса на отдих“.

Така Боренсон остави Сафира да лежи в топлия и сух ъгъл, а той самият остана да пази.

Не можеше да почива. Направо си прахосваха деня и след като обърна гръб на Сафира, той усети, че отвътре му кипи.

Не смееше да сподели недоволството си с нея. Боеше се от укорите ѝ, но беше отчаян от забавянията, които тя налагаше. А може би тя просто не искаше да види Радж Атън?

Сафира спеше – дишаше дълбоко и тихо под пъстрата завивка на пода, самата картина на пълно блаженство.

Боренсон се замисли дали все пак не трябва да я убие. С толкова многото си дарове на обаяние и на глас тя щеше да е опасна – по своему не по-малко опасна от Радж Атън.

Вгледа се в лъчезарното ѝ лице, видя красотата и невинността в него и разбра, че да я убие, да отнеме живота ѝ, е толкова невъзможно, колкото да изтръгне сърцето на свое родно дете.

Остави Сафира на Ха'Пим и на Маакет и излезе навън при Пашук, който беше застанал на една близка скала под заслона на ниско надвиснал бор.

Бяха слезли от високите планини. Покрай пътя долу се издигаха тъмни борове, непроницаема преграда за погледите им. За около час можеха да стигнат до по-топлите хълмисти земи, където вирееше дъб и бряст.

Боренсон се загледа към пътя.

– Как са ти перлите? – попита той Пашук. Беше забелязал колко неудобно седи воинът на седлото – постоянно се надигаше с помощта на бедрата си.

Не беше престанала да го безпокои цената на това, че е гледал лицето на Сафира.

– Така и не разбирам – отвърна Пашук, – как части на тялото, които вече нямам, могат да ми причиняват толкова болка.

– Толкова ли е зле?

– Като наближим Карис – каза Пашук, – не се съмнявай, че Радж Атън ще поиска и твоите трийсет грама плът.

– *Трийсет?* – пошегува се Боренсон. – Мъжкото ми е повече.

Пашук не се усмихна.

– Съветвам те да обърнеш коня и да избягаш. Нито конят на Ха'Пим, нито на Маакет могат да те настигнат. Аз може и да те погоня хубаво, но няма да те настигна.

– Защо? – попита Боренсон.

Пашук поклати глава.

– Декретът на моя господар е издаден, за да въздържа мъжете да търсят Оубран и за да не се задяват дворцовите слуги с конкубинките. Не вярвам, че е предназначен за хора като теб, мъже на честта, които няма да изменят на думата си.

Боренсон изпита искрена благодарност.

– Благодаря ти. Но какъв придружител ще съм, ако избягам и не се погрижа за сигурността на поверената ми?

В сърцето си изведнъж осъзна, че не би могъл да избяга, не би могъл да остави Сафира. Сега трябваше да стои до нея. Зачуди се дали изобщо ще може да я остави, след като това пътуване свърши, когато дойде време да поеме към Инкара. Част от него копнееше да остане до нея, защото да я остави щеше да е болезнено. Но знаеше също така, че трябва да е там най-малкото за да може да забие нож в гърба ѝ в случай, че тя се опита да предаде Земния крал.

Пашук поклати глава.

– Само те предупреждавам, за твоє добро. Бих те разбрал, ако избягаш. И ако ти се удаде такъв шанс, направи го.

Боренсон се загледа към пътя. Искаше Пашук да повярва, че обмисля тази възможност, че няма никакъв по-скрит мотив да остане близо до Сафира.

– Може би си прав. Изглежда, няма да имате нужда от мен. Досега трябваше вече да сме се натъкнали на мистарски патрул – поне в

последните двайсет мили, – но наоколо не се виждат патрули.

Не пожела да каже повече. С разрушаването на Синята кула в Мистария щяха да са останали малко мъже, годни за гранични патрули, а повечето от тях щяха сега да се крият зад стените на Карис.

– Това е безсмислено – каза Боренсон. – Нямате нужда от мен да ви пазя. Но защо Сафира пътува толкова бавно? От какво се бои?

Пашук облиза устни и прошепна:

– Тя е по-умна, отколкото си мислиш. Има опасност да ядоса господаря ни. В Индопал казват „Никой не ядосва краля ни два пъти“. Когато му поднесе посланието си и го прикани към мир, тя ще има само един шанс. Трябва да се справи по най-добрия начин. Имай търпение. Ти й даде хиляда силара. Кога според теб облекчителите ще приклучат с изцеждането им?

– Не знам – отвърна Боренсон. – Колко облекчители има тя? – Допускаше, че облекчителите в палата са поне десетина.

– Двама – каза Пашук. – Майсторът и чиракът му.

Боренсон облиза устни. Само двама. Трябваше да изцеждат по един силар на всеки пет минути. Двамата можеха да извлекат по двайсет и четири дара на час, двеста и четиридесет за десет часа работа, може би четиристотин, ако се потрудят осемнайсет часа.

Красотата на Сафира се усилваше нощ и ден. С всяка минута тя ставаше все по-красива и сияйна.

Облекчителите й сигурно се трудеха на предела на силите си. Но беше невъзможно да извлекат цели хиляда дара за по-малко от два дни.

Дотук Сафира беше пътувала само около двайсет часа. Боренсон пресметна, че ако продължат с бърза езда, могат да стигнат до Карис след още четири часа – или по-малко.

Но Сафира трябваше да изчака.

– Но тя не може да ни задържи тук цял ден! – каза Боренсон. – Досега Радж Атън трябва вече да е обсадил Карис. Утре срещу него ще връхлети Земния крал.

– А толкова ли е важно, ако Карис падне? – попита Пашук. – Ти се стремиш да отклониш една битка. Сафира се надява да сложи край на цялата война.

– Но... още цял ден!

Пашук поклати глава.

– Тя няма да чака цял ден. Вчера, докато ти спа, поговорих с иконома на палата на конкубинките. Палатът побира по-малко от петстотин жени и стражи, плюс няколко слуги. Облекчителите са се заклели, че

днес до залез-слънце ще изцедят от дарове всяко лице, което си заслужава силара. Ако техните сметки са верни, дотогава към Сафира ще са прехвърлени над хиляда и двеста дара на глас и две хиляди и четиристотин дарове на обаяние. След това, в палата на конкубинките единствените същества, от които облекчителите могат да извличат обаяние, ще са камилите. – Пашук се засмя на шегата си.

Боренсон се усмихна. Разбира се, Радж Атън не притежаваше толкова дарове на обаяние. В цялата история Боренсон не беше чувал за кралица, която да е взела повече от една десета от онова, което Сафира се надяваше да натрупа.

Имаше шанс да убеди Радж Атън. Един шанс.

Боренсон тихо приклепна до Пашук и остави Сафира да си почива.

Късно следобед Сафира се събуди и след няколко дълги минути каза с глас, по-сладък от най-сладката песен:

– Имам добра вест. Облекчителите престанаха да ми добавят дарове. Работата им свърши, за добро или за лошо.

При тази вест Боренсон и Пашук оседлаха петте подсилени коня.

Пътищата бяха разкаляни и се наложи да продължат по-бавно, отколкото му се искаше на Боренсон. Надяваше се все пак да стигнат до Карис преди залез-слънце.

Яздеха колкото може по-бързо двайсет мили и накрая намериха мистарийския патрул, от който Боренсон се беше опасявал.

Покрай пътя лежах десетина рицари с герба със зеления мъж, разкъсани до неузнаваемост. Един конски труп висеше в клоните на едно дърво на четиридесет стъпки височина. Повечето мъже бяха посечени на парчета: тук се въргалияше тяло с изсипани вътрешности, там се виждаше половин крак. Някои части от телата просто липсваха. Земята около труповете беше утъпкана от тежки стъпки, но рицарите не бяха успели да убият нито един противник. Рядко в живота си Боренсон беше виждал такова клане. И се беше случило преди по-малко от час. От вътрешностите на мъртвите все още излизаше пара.

– Изглежда, този патрул се е натъкнал на мъжете на моя господар – каза невинно Сафира и покри красивия си нос с везана със сребро кърпа, за да не диша миризмата на кръв и жлъчка. Гласът ѝ беше спокоен и изобщо не трепна, сякаш гледката с изпосечените мъртви воители изобщо не я впечатляваше.

Боренсон се зачуди що за гледки трябва да е виждала на крехката

си възраст, та да е станала толкова безчувствена.

Може би не я интересуваше, защото тези мъртъвци бяха нейни врагове?

Пашук само поклати глава, обезпокоен от наивността на Сафира.

– Не са срещнали *наш* патрул, о, Велика звезда. Никой човек не би могъл така дивашки да разкъса друг човек. Хали са направили това.

– О! – отвърна Сафира без капка чувство, сякаш мисълта за хали, бродещи в горите около тях, изобщо не я притесни. Телохранилите й се заоглеждаха неспокойно.

Пашук погледна Боренсон. Тъмните му очи говореха много.

– С тия хали по пътя ни чака беда.

Халите изпращат послание

Роланд се изправи на стените на замъка и завика възторжено, когато Радж Атън се появи от цитаделата на херцога и гръмогласно заповяда на хората си да се подготвят за щурм.

Горди Непобедими се спуснаха от бойниците към конете си, щитоносци заизнасяха сбруи и пики от оръжейната. Щеше да мине цял час, докато се подготвят за щурма, и Роланд не можеше да направи нищо друго, освен да чака.

По склона на Костения хълм халите магесници се трудеха настървено; злата магесница хвърчеше направо като... като хала и бляскаше като мълния. Докато се трудеха, от руната се завихри гъста кафява мъгла.

От миризмата на смърт и гнило, вдигаща се от Костения хълм, на Роланд му прилоша. Стомахът му се сгърчи, мускулите го заболяха, а очите му толкова пареха, че едва можеше да гледа към хълма.

Докато воините на Радж Атън се снаряжаваха, Роланд забеляза по равнината смътни промени. Огромните лепкави бяха сдъвкали трева и дървета и непрекъснато изхвърляха гъста, лепкава пихтия, която виячите използваша, за да скрепят с нея камъка – камък, който оформяше стени и барикади.

Трудеха се и на южния бряг на езерото, където бяха издигнали няколко големи купола. Някои бяха предположили, че тези куполи са места за гнездене, но сега халите преобърнаха куполите, забутаха ги във водата и Роланд разбра, че куполите всъщност са кораби, огромни съдове без гребла или платна, с форма на половин черупка от орех.

Виячите се заловиха усърдно да градят бордовете на корабите.

Хладен ужас прониза стомаха на Боренсон. До този момент чудовищата като че ли не обръщаха внимание на хората в Карис.

Но сега стана явно, че също като бойците на Радж Атън долу в двора, и те се подготвят за атака.

На запад халите продължаваха да ровят. Опустошената земя се беше изпъстрила с кратери и отвори, които странно защо бяха по-високи на север, отколкото на юг.

На Роланд му стана още по-зле. Въздухът около Карис стана непоносимо потискащ с миризмата на гнило. Главата го болеше, отчаянието заседна в стомаха му, една дълбоко стаена умора го накара да се почувства толкова изтощен, че едва можеше да стои на краката си. Някои от мъжете около него се опитаха да прикрият факта, че са се разплакали.

За да повдигнат духа им, някои по-здрави воители започнаха да хвърлят обиди по халите, а други почнаха да се смеят и да слагат имена на новите забележителности по равнината, сътворени от халите.

Грамадната каменна кула на юг се издигаше все по-високо и по-високо – наподобяваше извития рог на нарвал или гигантски трън. В късния следобед беше станала вече над осемстотин стъпки висока, а халите продължаваха да я градят. Злата магесница на два пъти отиде да провери как върви строежът и някои отбелязаха, че кулата донякъде прилича на гениталиите на мъжка хала, затова я нарекоха „Любовната кула“.

На изток от кулата, покрай брега на езерото Донестрий, лепкавите и виячите продължаваха да се трудят над корабите в „Каменните докове“.

Грамадата от насъбрани дървета от домовете и горите набързо беше наречена „Дървеното хълмче“. Мъжете без много да му мислят лепнаха на рововете и насипите на северозапад „Копторите на лорд Палдейн“.

Но от всички грозни неща, сътворени през този ден, най-ужасяваща беше зловещата руна на Костения хълм. Зидарската работа там не се извършваше от прости виячи. Докато виячите носеха пръст от изкопите и влачеха сухи дървета на лепкавите, магесници с руни по главите строяха стената на ужасяващата руна.

Така огромната руна растеше – скверен знак, който бавно започна да излъчва дим и сила. Чертите ѝ под кафявата мъгла бяха удивително извити, като кълбо гърмящи змии или като блюдо, пълно с живи червеи. Като самата магия на халите, руната беше усукана и зла.

Щом Роланд се опиташе да я погледне, очите му започваха

буквално да пулсират и той не можеше да ги съсредоточи. Но щом извърнеше погледа си, усещаше паренето по кожата си толкова силно, че понякога подушваше във въздуха, уплашен, че ще надуши миризмата на собствената си горяща плът.

Но отчаянието, което причиняваше на хората руната на халите, не беше единствената проява на нейната сила. Защото когато руната беше почти довършена, тя започна да предизвиква чудовищна промяна около Костения хълм: малкото храсти и треви, останали в подножието на хълма, задимяха и започнаха да съхнат.

Тревата посивя и се слегна. Дори един бадем отсам стената бавно започна да гърчи клоните си и листата му повяхнаха и окапаха.

Бойците на Радж Атън най-сетне бяха готови. Роланд огледа околността. На север, на юг и на запад от замъка трева и дървета димяха и загиваха, на мили разстояние.

Бранителите на Карис прекръстиха Костения хълм на „Трона на разрухата“. Колкото до самия замък Карис, някои мрачно зашепнаха, че най-щеще му подхожда „Дворчето на касапина“. Роланд си помисли, че градът е събрал достатъчно хора, за да изхрани халите два месеца, че и повече. Трудно беше да се пресметне, при толкова много хали, все още точещи се на север. Явно всеки в Карис се чувстваше обречен да удостои вечерното блюдо на някоя хала.

Известно време Роланд погледа с надежда на изток, където бледото слънце светеше над развълнуваните води. Все още нямаше и следа от връщащи се лодки. Роланд стисна дръжката на късия си меч и се поупражнява в изваждането му.

Халите строяха. Но не нападаха.

– Може пък да не нападат – подхвърли той с плаха надежда. – Може пък да целят нещо друго.

– Това, което ги привлича, е Костеният хълм – каза зад Роланд някакъв окаян мършав селяк с проскубана козя брада. По-рано тази сутрин се беше представил като Мийрън Блitifелоу и се канеше да брани стената с някаква си къса бравичка.

– Защо мислиш така? – попита го Роланд.

– Всички мъртъвци са там горе – каза селянинът. – На онзи хълм са водили щурмове повече рицари, отколкото където и да било другаде в Роуфхейвън. Там са се водили поне сто битки и цялата тази кръв е отровила почвата, наторила я е обилно за тъмни заклинания. Кръвта там е толкова гъста, че херцогът даже се опита да я прокопае, да потърси кръвен метал. Затова мисля, че халите са там – да вдигнат оная руна върху

земя, богата на човешка кръв.

Щом Блителифелоу изрече тази мисъл, барон Пол се намръщи.

– Изобщо не мисля, че е това. Може би просто ни изпращат послание.

– Послание ли? – попита невярващо Роланд. Беше очевидно, че халите тровят хората в Карис, искат да ги поболеят с извратената си магия. – Халите не могат да говорят.

– Общо взето да – възрази баронът. – Поне не така, че ние да ги разбираме. Но все пак говорят.

– И какво казват? – попита Роланд.

Барон Пол махна с широк жест към околностите. Докъдето стигаха очите им, земята около Карис беше опърлена и опустошена. Градове, ферми, села, огради и укрепления бяха срутени и разчистени. Дървета димяха и вехнеха по хълмовете на пет мили оттук.

– Не можеш ли да го прочетеш? – каза барон Пол. – Не е толкова трудно за разчитане, колкото писмото: „Земята, която доскоро беше ваша, е наша. Вашите домове са наши домове. Вашата храна... х-мм, вие сте нашата храна. Ние ви *изместваме*.“

Долу в каменния двор бойците на Радж Атън се качиха по конете и вдигнаха високо дългите пики – върховете им заблестяха като остри игли към небето.

– Отвори портите! – изрева Радж Атън пред тях.

Заскърцаха вериги и подвижният мост се спусна.

ЗОВ И ВИК

Ейвран не разбра как е заспала, докато не усети как Пролет рязко се надигна и издърпа топлото наметало от ръцете ѝ. Зелената жена потръпваше от възбуда и душеше във въздуха.

През цялата нощ Ейвран се беше измъчвала от странни сънища, не-реални видения от Долния свят.

Денят беше студен. Слънцето се беше скрило зад гъсти облаци. Валеше ситен дъжд. Ейвран беше сънувала, че един от грааците е донесъл в гнездото изгнила коза, както правеха понякога, и Бранд я беше накарал да я извлече навън.

Разтърка очи. Докато беше спала, папратите над нея бяха повехнали. Висяха влажни и унили като сиви дрипи. Всъщност всеки мъх, всяка тънка лоза, всяко дърво над главата ѝ, всичко беше повяхнало, поразено

сякаш от най-лютата слана, която бе виждала. Във въздуха тежко мирисеше на гнило.

Още по-лошото беше, че онова, което бе проклело земята, като че ли беше подействало и на нея. Чувстваше се замаяна, мускулите ѝ бяха отпаднали. Устата ѝ беше пресъхнала.

„Ако остана тук, ще умра“ – помисли Ейвран.

С нарастващо любопитство, примесено със страх, тя вдигна очи към небето. Изгревът беше дошъл и си беше отишъл преди много часове. Слънцето скоро щеше да залезе.

Беше тичала през по-голямата част от нощта. И беше проспала цял ден. През това време със земята се беше случила някаква ужасна промяна.

Зелената жена вдигна носа си така, че маслинозелената ѝ коса падна на раменете, и каза тихо:

– Кръв, да. Слънце, не.

Ейвран скочи на крака и огледа дългия склон на хълма. На една миля от тях, отсам канала, тичаше група хали. Бяха хванали миризмата ѝ.

Въздухът излизаше от гръкляните им на глухо къркорене и те се развърщаха като гигантски хлебарки в защитния си строй, наричан „деветки“. Предвождаше ги огненочервена магесница, понесла прът, който светеше жестоко със скверни руни.

Хала магесница! Ейвран се сети, че съгледвачката, която беше изляла, е познавала това чудовище и оръженоските зад него. Това не бяха обикновени хали бойци. Бяха част от най-елитната им гвардия.

Предупрежденията на Ейвран „Пази се!“, изглежда, бяха стреснали халите и ги бяха накарали да пратят срещу нея от най-опасните си воини.

Ейвран побягна с все сили през повяхналата папрат, обкръжаваща хълма, и се изпързала по хлъзгавия склон. Съзнаваше, че изобщо не може да надбяга тези чудовища, съзнаваше, че само след няколко мига ще се окаже в полезрението им.

Зелената жена бягаше до нея, изпълнена с любопитство, озърташе се назад като куче, нетърпеливо да подгони заек, несигурна дали трябва да се бие, или да бяга.

Листата на всички дървета бяха окапали. Нямаше листак, нищо, зад което да могат да се скрият. След като нямаше накъде да побегне, нито какво да губи, Ейвран направи онова, което ѝ заповяда инстинктът – нададе зов и вик: „Помощ! Помощ!“

И докато пицеше, си помисли: „Ако извикам «Хали!», никой няма

да е толкова тъп, че да дойде да ме спаси.“

Ездата на мишките

– Отворете портите! – изрева Радж Атън от двора. Петстотин подсилени бойци се бяха струпали зад портите на замъка, рицарите и конете блестяха в доспехите си, ярко боядисаните пики стърчаха към небето.

Единственото оставено на човечеството на десетки мили околвръст беше самият Карис, все още висок, с белите варосани стени, все още горди под унилата предвечерна светлина. Цял ден беше валил дъжд и беше замъглил всичко. Сега част от слънчевата светлина успя да пробие през гъстите облаци.

Стените на Карис блестяха неестествено на фона на влажната кал.

Подвижният мост се спусна и навсякъде по стените мъжете нададоха диви викове на възторг. Радж Атън лично поведе атаката, понесъл дълга бяла ясенова пика и яхнал огромния си сив подсилен кон.

Понесе се напред с изумителна скорост и след секунди тропотът на копитата прокънтя през равнините към Трона на разрухата. Оръженоските, които чакаха далече отвъд провлака, се втурнаха да го посрещнат.

Той профуча покрай първите няколко огромни чудовища все едно, че бяха камънаци в буен поток. Бойците му се изляха след него. Всеки кон имаше дарове на мускул, гъвкавост и метаболизъм, и затова макар и в броня, можеха да препускат като вихър.

Лицето на Радж Атън грееше като слънцето. Макар и отдалече, той привличаше погледа като никой друг, сякаш носеше със себе си цялата красота на света.

Рицарите продължиха в стегната формация – пет колони, препускащи на север към Трона на разрухата. Хали се втурнаха да им преградят пътя, корубите им засияха мрачно.

От толкова далече на Роланд Радж Атън и хората му му заприличаха на мишки, нападащи преяли котки.

Конете им бяха възхитителни и бързи, пиките им блестяха на слънцето като игли. Мъжете крещяха бойни викове и вятърът ги разнасяше надалече.

А халите се извисяваха над тях, болезнено сиви и подпухнали.

Пиките удариха. Някои рицари се опитваха да улучат мозъка на халата, като се целеха в мекия участък на черепа или като забият пиката през небцето ѝ. Ударена по такъв начин хала издъхваше почти

моментално.

Но други пробваха да забият пиката в корема на халата – разкъсваща и болезнена рана.

Непобедимите шурмуваха и започнаха да нанасят ударите си, но в повечето случаи щом някоя пика удареше, се кършеше безвредно в здравата коруба на халата. Войните, които не успяваха да нанесат смъртен удар, изхвърчаваха от седлата и останали без оръжие, се пръскаха да потърсят убежище с надеждата, че приятелите им ще покосят противниците.

Роланд видя как един от конете се подхлъзна в калта и се блъсна в една хала като в каменна стена – и конят, и ездачът паднаха. На друго място една оръженоска развъртя пръта си и посече краката на нападащия я боен кон.

Половин дузина хали нападаха за секунди, както и няколко мъже. След като всяка рицарска колона срещнеше съпротива, мъжете свиваха настрана от противника, така че колоните скоро се превърнаха в криви, зигзагообразни потоци.

А след като пиканосецът удареше целта си, оставаше без пика. Тя или оставаше безнадеждно забита в халата, или се трошеше. И в двата случая пиканосецът трябваше да обърне и да се оттегли.

Радж Атън и неколцина рицари се понесоха по Трона на разрухата – конят му запрепуска през кафявите облаци, които не спираха да се вихрят от него, между широките колони от втвърдена пихтия, оформящи пашкула.

„Налита като муха в паяжина“ – уплаши се Роланд.

Няколко десетки огромни оръженоски се надигнаха да го посрещнат. На върха на трона лепкавите като чудовишни червеи се изправиха в почуда пред заплахата, а магесниците заеха отбранителни позиции зад стените на самата руна. Вяичите побягнаха за укритие. Злата магесница се извърна да го погледне с безоката си глава, след което пренебрегна заплахата и отново се захвана за работа.

При атаката на Непобедимите в края на пашкула се надигнаха на задните си крака хали, огромните им ноктести пръсти блеснаха, стиснали грамадните им пръти и славни чукове.

И тогава силите се сблъскаха. Десетина хали бяха съкрушени в стихията на шурма. Пръснаха се пики. Кристални мечове заплюяха из въздуха по-бързо, отколкото можеше да се види. Повечето Непобедими и конете им бяха посечени на място.

Само в този шурм при устието на пашкула Радж Атън загуби цяла

дузина мъже. Мъжете, ударили халите, загубиха пиките си. Самият Радж Атън срази една хала, като заби пиката си в устата ѝ.

Но туловището ѝ блокира пътя му към Костения хълм. Той обърна коня си и препусна назад към замъка с няколко рицари след него.

От рововете при Копторите на лорд Палдейн наизскачаха разгневени хали и се пръснаха сред сенките, други затичаха откъм западния бряг на езерото. А по пътищата на юг безкрайната им колона не секваше.

Радж Атън разбра заплахата и препусна към замъка.

Халите от запад се втурнаха да преградят провлака – и бягството на Радж Атън.

Мъжете по стените на замъка започнаха да викат, окуражаваха бойците на Радж Атън да препускат по-бързо, подкрепяха мъжете, които им бяха врагове само допреди няколко часа.

Но Роланд само стоеше със зяпнала уста и гледаше.

„Това ли е най-доброто, което можем срещу тях? – чудеше се той. – Значи ще им спираме работата за две-три секунди, и после ще бягаме, като дете, замерващо рицар с гнили смокини.“

Да се прави това беше пълна глупост.

По равнината бяха нападали не повече от шейсет или седемдесет хали, а Радж Атън се оттегляше.

Сякаш през цялото време беше очаквала точно този момент, злата магесница удари.

Огромното чудовище шръкна на върха на Костения хълм, вдигнало големия си прът към небето, и от туловището му се изтръгна силен съск. Огнените ѝ руни грееха като дреха от светлина.

Последва трясък като от гръмотевица и от нея се понесе мощен вятър, който разлюля хълма, сякаш някой е хвърлил невидим камък в езеро и е образувал кръг от вълни. Роланд нямаше да може да види всичко това, ако не бяха грий, които се замятаха из въздуха. Вятърът ги удари и ги помете като сухи листа.

После вятърът удари по бойните коне в равнината. На пръв поглед просто като че ли ги блъсна въздушен порив – но конете изведнъж започнаха да се сриват на каменистата земя, чу се грохот на метални брони. Воините закрещяха. Някои успяха да се надигнат и започнаха да пълзят насам-натам, но безчет хали притичаха да ги довършат.

Радж Атън и първите му хора приближиха провлака – раздърпана команда от триста души. Конете се олюляваха заслепени, а стената от оръженоски се втурна да ги посрещне.

И тогава вятърът удари Роланд с пълната си ярост. Той усети

ледената му целувка, сякаш го целуна самият Страх, нечовешки страх, от който сърцето му заби като обезумяло и който го накара да поиска да се скрие. Миризмата на въздуха беше като от опърлена коса, но сто пъти по-силна. Тътен прокътня в ушите му, много по-гръмък от тътена на най-големия водопад. Очите му пламнаха болезнено и всичко му се стори съвсем черно.

Внезапно заслепен, сред грохота като от бурно море, който надви всякакви други звуци, Роланд изрева и се впи в близкия зъбец на стената. Беше замаян и не можеше да разбере къде е горе и къде – долу.

Около него мъжете закрещяха в ужас:

– Помощ! Сляп съм! Помощ!

Но помощ нямаше да дойде. Толкова силно беше проклятието на магесницата, че Роланд само лежеше, изпълнен с ужас, дишаше тежко и почти не се надяваше да остане жив.

„Нищо чудно, че халите не се боят от нас!“ – помисли той.

Очите му пареха и пулсираха от болка. Пое си дъх и отри с ръкава сълзите от лицето си. Чувстваше се съвсем разбит.

Грохотът в ушите му започна да заглъхва и през сълзите той успя да види как слънцето е помръкнало като луна в сивото небе. Успя да се изправи на колене, опита се да надмогне слепотата, замига рязко. Черни облаци като че ли скриваха цялата гледка. Навсякъде около него мъжете се бяха свили долу, търкаха лицата си и примигваха в тъмното.

След няколко мига осъзна, че халите са приближили провлака и навлизат в обсега на балистите. Мерачите завикаха команди и първите балисти стреляха. Въздухът се изпълни с трясък, после гигантските метални стрели засвистяха във въздуха и почнаха да разкъсват корубите на първите хали.

Роланд примига в сумрака и успя да ги види – сиви туловища, гърчещи се в тъмното. Изглежда, конницата на Радж Атън щеше да бъде пометена.

Но Радж Атън не беше прост владетел, а хората му не бяха прости войници. Бяха се съвзели достатъчно от удара на магесницата, за да могат да се бият.

Нападнаха мъжки. Пики започнаха да се забиват в халите. Коне зацвилиха, щом кристалните мечове засвяткаха между тях. Славни чукове закътяха по стоманена броня.

Десетки и десетки хали загинаха в клането, докато Радж Атън се мъчеше да си пробие път към Карис. Мъже с големи дарове на метаболизъм и мускул скачаха от загиващите коне и се втурваха на бой,

дългите им бойни чукове се вдигаха и падаха, посичайки дебелията кожа на халите.

Хората на балистите викаха и се напъваха да пренавият макарите, които изпълваха въжетата на огромните лъкове; момчета вдигаха тежки-те пръти и ги зареждаха в дълбоките жлеbove.

Самият Радж Атън, най-могъщият човешки владетел, закрепва боен вик, който разтърси замъка и от външните стени се посипа мазилка. Роланд видя как няколко хали залитнаха, за кратко зашеметени от звука, но после нападнаха с удвоена ярост.

Чу отчаяни викове; долу при Каменните докове пет дузини кораби, слепени от камък и лепкава пихтия, се спуснаха във водата.

Нямаха нито платна, нито весла. Но халите използваша за гребла дългите си бойни мечове.

Роланд примига да задържи сълзите си. Странните съдове приличаха на орехови черупки, заплували във вада. Само че тези кораби се носеха право към него, пълни със стотици хали.

Ужасът го стисна за гърлото. Беше се надявал, че няма да му се наложи да се изправи срещу врага. Нали беше на южната стена, в края на краищата, а всички знаеха, че халите не могат да плуват и потъват като камък.

Успокои се, че варосаните стени на Карис са прекалено гладки, за да може било човек, било хала да ги изкатери, въпреки че мазилката тук-там се беше откършила.

Стисна дръжката на късия си меч, който му бе свършил добра работа срещу пътните разбойници преди два дни, и се зачуди колко ли ще му помогне в предстоящата битка.

Беше глупаво, че е тук. Глупаво беше един прост човек да се бие с хала.

Отвън на провлака Радж Атън изрева отново, надявайки се да зашемети халите. Роланд погледна към него и видя, че чудовищата не само пренебрегнаха вика му, но заситниха към него още по-бързо, като че ли най-сетне разбрали, че е заплаха за тях.

– Пригответи се! – завика барон Пол. – Готови!

Виячите нададоха странните си писъци в неземеен хор.

Мъжете около Роланд затичаха, надигнали щитовете и награбили бойни брадви. Няколко души му ревноха да се размърда, вдигнаха един тежък камък на зъбера и отидоха да донесат друг.

– Проклятие! – извика Роланд. Не му хрумна нищо по-подходящо. – Проклятие!

– Вижте! – извика някой зад него. – Те са при портите!

Роланд погледна на запад. Зад отстъпващия Радж Атън прииждаха хали. Профучаха преди стражите на портата да успеят да вдигнат моста и изхвърчаха през първите два барбикана. Роланд не успя да види дали пробиват към същинския замък, защото кулата на портата му скриваше гледката.

Злата магесница на върха на Костения хълм отново надигна големия си прът в небето и отново от нея се изтръгна гръмък съсък. Навсякъде по стените на замъка мъжете завикаха – никой не искаше отново да го поразят грозното ѝ проклятие.

– Затвори очи! Запуши уши! Никой да не диша пушеците! – изреваха неколцина.

Роланд хвърли поглед към портите и видя как падат мъже, поразени от проклятието.

Присви се до стената, запуши уши, стисна очи и затаи дъх.

Второто заклинание удари като гръм. Роланд рухна долу, стиснал очи, без да смее да си отпуши ушите.

За негово облекчение това донякъде помогна. Този път не се замая.

Отвори очи и макар и този път да пареха болезнено и гледката да беше малко смътна, не беше заслепен. Беше се озовал лице в лице срещу някакъв момък, който толкова се беше изплашил, че като че ли всичката му кръв се беше изцедила. Зъбите на момчето тракаха и Роланд разбра, че е твърде изплашен, за да се бие, че предпочита да легне тук и да умре на място.

И докато седеше свит до стената, Роланд разбра също така, че злата магесница хвърля проклятията си в опит да му попречи да брани Карис.

Целия си живот Роланд бе преживял както дойде. Натикан беше в житейския коловоз по план, предрешен от родителите му, реагираше на всяко ръчкане от страна на жена си само с едно изръмжаване. Беше тръгнал на север, за да намери сина си, когото никога не бе познавал, и не защото изпитваше кой знае какви чувства към момчето; просто знаеше, че така е редно.

Но сега стисна зъби, изпълнен със съжаление за всичко, което не бе направил в живота си, за всичко, което нямаше да може да направи. Беше обещал да стане баща на Ейвран, искаше да бъде баща на сина си. Сега се съмняваше, че ще му остане такъв шанс.

„Мога или да легна и да умра тук като тоя тъп момък, или да се вдигна и да се бия!“ – помисли той.

Чу глух тътен, щом единият от странните каменни кораби се

блъсна в стената на замъка. Повече не можеше да чака.

– Хайде! – изръмжа той на изплашения момък. – Да ставаме и да се бием като мъже!

Изправи се, надигна момчето и му подаде ръка. Надвеси се между два зъбера и се опита да надникне през мръсните лютививи пари.

На сто стъпки под тях един кораб на халите се беше врязал в стени-те на Карис. Едно чудовище заби огромните си нокти в стената на замъ-ка и раздра дебелата мазилка.

Врана изграчи над главата на Роланд тъкмо когато халата скочи от кораба. За негова изненада, чудовището захвапа огромния си меч като куче, понесло пръчка, и се закатери нагоре, раздирайки стената с гра-мадните си нокти.

„Всички на тази стена сме обикновени хора – помисли Роланд. – Няма кой да се изправи срещу хала, дори да е невъоръжена.“

Някой зад него извика:

– Дайте няколко алебарди насам!

Да се бутат чудовищата от стените с алебарди изглеждаше добър план, но нямаше време да се донесат такива оръжия. Повечето алебарди щяха да се използват долу, при портите на замъка.

Роланд тикна късия си меч в ножницата и награби грамадния камък наблизо. Беше як мъж, и едър, но пустият му камък тежеше поне чети-ристотин фунта.

Той се напъна да вдигне проклетата канара и да я пусне от бойниците.

Тя заотскача с тътен от стената и удари здраво халата по безоката глава, на около шейсет стъпки по-надолу. Чудовището спря за миг заше-метено и се долепи до стената, сякаш се побоя от втори камък.

Но за негово отчаяние, грамадната канара не беше достатъчна, за да откърти твартата от стената. Тя само заби костните израстъци при свивки-те на лактите си в камъка и продължи да пълзи нагоре, вече по-предпаз-ливо. Шиповете се забиваха в мазилката и намираха дупки за хващане, които един човек никога нямаше да може да види.

За три секунди чудовището стигна до върха на стената и се надиг-на, готово да я прескочи.

Халата стъпи на зъберите, вдигна меча си и замахна към стоящото наблизо момче.

Мечът премаза пребледнелия като брашно момък в каменния под сред гейзер от кръв. Роланд извади късия си меч и нададе боен вик.

Сбрал целия си кураж, той се втурна напред. Чудовището се

крепеше рисковано на върха на стената, хванало се за зъберите с ноктестите пръсти на задните си крака. Роланд видя добре ставите, свързващи пръстите със стъпалото, и разбра къде трябва да посече.

С все сила заби меча дълбоко в ставата на пръста на халата и чу как чудовището изсъска от болка.

Мечът се заби чак до дръжката и Роланд задърпа да го извади. Мийрън Блитифелоу скочи напред с бойната си брадва към друга става.

– Пази се! – изрева зад тях барон Пол.

Роланд погледна нагоре и видя един огромен нокът да се спуска към него. Нокътят закачи рамото му, заби се в плътта му и го вдигна във въздуха. За миг той се озова на трисет стъпки над кулата и видя огромната паст на чудовището с няколко реда кристални зъби.

Но забеляза, че мъжете долу използват момента, за да нападнат звяра. Един грамаден мъж се втурна и се хвърли срещу чудовището с щита напред.

И тогава халата изпусна Роланд и полетя надолу. Роланд падна върху няколко бранители и зяпна в ужас кръвта, която бликаше от дясното му рамо. Болката беше ужасна.

Чуха се радостни възгласи, щом халата се катурна през стената и плюсна във водата.

– Лекар! Доведете лекар! – завика Роланд.

Но не дойде никой. Той стисна рамото си, за да спре кръвта. Тресеше се неудържимо.

Запълзя назад по каменния пасаж, за да направи място на другите бранители на крепостта.

Огледа се да види барон Пол, но него го нямаше. Десетки мъже тичаха насам да защитят стената.

Изведнъж Роланд си спомни за мъжа, втурнал се с щита напред, онзи, който събори халата в езерото. Никой обикновен човек не можеше да извърши такъв подвиг – само мъж с дарове на мускул.

И разбра къде е барон Пол.

Сърцето му се разтупка; той се надигна на крака. На изток и запад халите завладяваха стената. Войниците се мъчеха да отблъснат чудовищата.

Но тук, поне засега, шумът беше спрял. Роланд погледна към водата долу. Водата беше кипнала – халите все още се мъчеха да стъпят на сушата. Но корабът точно под неговия пост потъваше. Туловището на падащата хала, тежащо над десет тона, се бе оказало твърде много за каменния кораб. Носът се беше потрошил и халите потъваха заедно с

него.

Потъваха като барон Пол в металната му броня.

Роланд изрева на Мийрън Блitifелоу:

– Барон Пол! Къде е?

– Загина! – извика му в отговор Блitifелоу. – Загина!

Роланд падна на колене от изнемога. Студената лапавица полепна по врата му. Над главата му запърхаха грий.

А небесата почерняха, въпреки че злата магесница, цялата окъпана в светлина, все още не беше изрекла поредното си проклятие.

Странници на пътя

„Бягай!“ – изкътя гласът на Габорн в ума на Боренсон и той дръпна юздите на коня и се загледа по пътя на запад към Карис, примижал, за да види по-добре в мрачината. Вдигна предупредително ръка на Пашук, Сафира и нейните двама телохранители.

Боренсон яздеше в челото, Пашук бе до него.

– Какво има? Засада ли? – Пашук примижа, мъчейки се да прониже с поглед тъмнината, хвърляна от дъбовете и боровете по склона отляво. През последните няколко минути Боренсон го беше очаквал. Пет мили по-назад бяха прекосили някаква невидима черта.

Растенията там димяха и вехнеха, поразени от някакво странно заклинание. Тревата свистеше, сякаш беше пълна със змии. Клоните на дърветата бяха провиснали унило. Лозниците по земята се бяха сгърчили като в болка и всичко това бе придружено от странна воня на преждевременно гниене и развала.

Колкото повече напредваха, толкова по-посърнала ставаше околността. Нищо не бе останало живо. Ниски кафяви валма дим се стелеха по земята.

Растителността беше поразена от проклятие, по-злокобно от всичко, което Боренсон бе виждал. Предчувстваше беда.

– Не знам... дали е засада – отвърна Боренсон. – Земния крал предупреждава, че отпред ни дебне опасност. Може би трябва да свърнем встрани и да тръгнем напъряко.

Изведнъж, долу на пътя при следващия завой, изпод голите клони на един огромен дъб изтича момиче. Виковете му едва се чуваха:

– Помощ! Помощ!

Момичето видя Боренсон и надеждата преобрази лицето му. Беше

малко момиче, с дълга рижа коса, същия цвят като на Боренсон, облечено в мръсна синя туника на небесен ездач.

Боренсон беше препуснал в бесен галоп последния час, надявайки се да стигне Карис преди мръкване. Беше се опасявал да не срещнат хали и се беше надявал, че ако препускат достатъчно бързо, ще могат да ги надбягат. Но сега бяха забавили конете, за да си починат.

– Помощ! – извика момичето и зад него се появи една тичаща на широки отскоци жена. Двете тичаха под дърветата по увяхналата трева, сякаш бягаха от някакъв кошмар. Избледняващите лъчи на следобедното слънце ясно огряваха лицата им.

Отдалече жената изглеждаше сякаш бе паднала в казан със зелена боя. Носеше черно наметало от меча кожа – то се развяваше и се виждаше, че под това единствено облекло е гола. Имаше малки гърди и тънка фигура, а зелената боя като че ли наистина покриваше всяка част от тялото ѝ. Но нещо във външността ѝ накара Боренсон да се сепне, накара го да изпита неопишуемо изумление. И това, което го изуми, не беше фактът, че е красива, нито че е полугола. По-скоро, макар и от двеста крачки, боядисаната в зелено жена му се стори позната.

Сърцето му заби лудо. Вайлдът на Бизнесман! Въпреки че сам не беше виждал съществуването, на всеки благородник в Роуфхейвън бе казано да го търси. Боренсон се зачуди как така се е появило точно тук.

Пащук се напрегна, а Боренсон посегна зад седлото си за бойния чук.

„Бягай!“ – отново го предупреди Земния крал.

– Проклятие, чух те! – изрева Боренсон в отговор на Габорн, макар много добре да знаеше, че няма как да го чуе.

– Засада ли е това? – попита Пащук. В Индопал понякога използват жени и деца, за да примамят воините към гибел, но никой приличен благородник в Роуфхейвън не си позволяваше тази подлост.

– Да се махаме! – прикани ги Ха'Пим отзад и хвана юздите на коня на Сафира. Обърна го и се приготви да препусне в галоп през откритото поле.

В този момент от завоя се появи една хала – огромна, чудовищна, понесла грамаден славен чук.

– Аз ще взема момичето, ти дръж жената! – извика Боренсон на Пащук.

Заби силно петите си в хълбоците на коня и вдигна оръжието си. Не хранеше илюзии. Дарове не бяха му останали, нямаше в добавка мускул, гъвкавост и метаболизъм и едва ли щеше да може дори да се

приблужи достатъчно, за да замахне. Но все пак халата не знаеше това. Надяваше се, че като усети, че срещу него препускат двама воители, звярът ще спре достатъчно, за да може той да грабне момичето и да избяга.

Пашук препусна до него.

– Чакайте! Оставете ги! – извика Ха'Пим зад гърба му. – Трябва да пазим господарката!

Непобедимият дръпна юздите и когато Боренсон погледна през рамо, вече препускаше назад към кралицата си.

Боренсон не можа да прецени дали Пашук постъпи добре, или зле. Беше доловил ясно страха в гласа на Ха'Пим.

Той се приведе над конския врат, вдигнал високо оръжието си. Коят му притежаваше два дара на мускул и лесно можеше да го понесе заедно с момичето и вайлда. Но такава езда щеше да е мудна и Боренсон се усъмни, че ще може да спаси и двете. Всъщност вайлдът тичаше отзад доста тромаво и от време на време се обръщаше и поглеждаше назад, сякаш гореше от желание да се прегърне с чудовището.

Боренсон препусна към детето и забави достатъчно, за да може да поsegне, да я хване и да я издърпа.

Но вече нямаше дарове на мускул и не прецени добре усилието. Детето подскочи, за да му помогне по-лесно да го издърпа на седлото.

Беше намислил да я метне на седлото пред себе си, но не можа да я хване добре под мишницата. Някакъв мускул в рамото му се изметна и болката така го опари, че се уплаши да не се е осакатил.

Все пак успя да издърпа детето на коня зад себе си, след което препусна към зелената жена.

Но когато погледна към вайлда, още три хали се появиха на завоя. Боренсон не можеше да стигне навреме. Халата надигна славния чук, втурна се напред и кристалните й зъби засвяткаха като кварц на слънчевата светлина.

Боренсон се опита да обърне коня – щеше да остави вайлда да загине.

Момичето зад него извика:

– Грозен избавител, Светъл разрушител! Кръв, да!

Зелената жена се закова на място, обърна се срещу халата, скочи и вдигна юмуци.

Действието й сякаш изненада халата. Тя препускаше след нея на пълна скорост. Сега спря и размахна славния си чук.

Ударът отхвърча далече встрани. Изкътят върху черния път със звука на кършещо се дърво.

Това, което стана в следващия миг, Боренсон не можа да го повярва.

Главата на халата беше голяма колкото фургон. Пастта можеше да глътне Боренсон заедно с коня му. Ако чудовището паднеше върху него, петнайсетте тона плът щяха да го премажат в пръстта както воденичният камък стрива ечемика.

Но зелената жена изви ръка като в някакъв налудничав, зашеметяващ окото танц, все едно че беше магесница, рисуваща руна във въздуха.

А когато ударът ѝ се стовари, все едно че тя самата боравеше със славен чук.

Кристални зъби се пръснаха и изхвърчаха като капки вода, уловили слънцето. Плътта на грамадната хала се отпра от лицето и откри черепа отдолу. Навсякъде швиерна грозна, тъмна като индиго кръв.

Халата залитна от удара на зелената жена, сякаш се беше блъснала в каменна стена. Цялото ѝ тяло се вдигна на шест-седем стъпки във въздуха и четирите ѝ грамадни крака се сгърчиха като на паяк, мъчещ се да опази корема си.

Когато рухна с грохот на пътя, беше мъртва.

Боренсон зави към зелената жена, но нямаше нужда да си прави труда. Пашук се прояви като мъж, въпреки че Сафира му беше взела перлите, и сега препускаше към вайлда.

Но зелената жена не се задоволи с убийството на чудовището. Въпреки че към нея се носеха още трима негови събратя, тя скочи върху главата на мъртвата хала, натика юмука си в черепа ѝ, изтръгна парче мозък, почернял от кръвта, и го налапа.

Боренсон зяпна от изумление и дръпна юздите на коня. Пашук стигна до жената и я награби отзад.

Боренсон обърна коня и препусна на север към Сафира и двамата телохранители. Погледна през рамо да се увери, че Пашук се е разкарал, преди да са го застигнали халите.

Пашук нямаше време за учтивости. Сграбчи зелената жена през кръста като чувал с овес и я метна през седлото. Тя не се възпротиви и продължи пиршеството си с шепата мозък.

– Насам! – изрева му Пашук и обърна на югозапад.

Боренсон се огледа. Иззад хълма с тътен се приближаваха още хали оръженоски. Сред тях тичаше и една магесница, но чудовищата никога нямаше да догонят подсилени коне като техните. Върховата скорост на една хала достигаше четиридесет мили в час, и то само на кратки

изблици.

– Ти ме спаси! – извика с радост момичето зад гърба му. – Знаех си, че ще дойдеш да ме спасиш! – Прегърна го още по-здраво.

Боренсон никога не беше виждал това дете и тонът му го изненада.

– Е, ти явно знаеш повече от мен – отвърна той саркастично. Не понасяше разните му факири, които се правят, че знаят нещата предварително, та дори да бяха само деца.

Препускаха няколко минути в тишина. Пащук успя да намести вайлда на седлото пред себе си. Момичето зад Боренсон непрекъснато се навеждаше на една страна да види Сафира, сякаш не можеше да откъсне очи от нея.

Накрая детето попита:

– А къде е барон Шкембо? Той не дойде ли с теб?

– Кой? – попита Боренсон.

– Барон Пол – каза детето.

– Ха! Надявам се, че не – рече Боренсон. – Ако го видя, ще му пръсна червата по целия път.

Детето го дръпна за наметалото и той се обърна към него.

– Много ли си му сърдит?

– Не, просто мразя този човек толкова, колкото самото зло – каза Боренсон.

Момичето го изгледа въпросително, но си замълча.

Небесата се изпълниха с ръмжаш звук, който стихна в далечен съск, сякаш изведнъж си поеха дъх. В далечината, над стълбове издигащ се пушек, блесна огнена светлина.

– Бързо! – извика Пащук и препусна през мъртвите полета толкова бързо, колкото можеше. – Господарят ми се сражава при Карис!

В гмежта на битката

По-малко от час след като Радж Атън бе излязъл от портите на крепостта на шурм, Карис бе на ръба на погрома.

В първите мигове на битката халите притиснаха Радж Атън и воините му назад по провлака, а след това удариха западната стена на замъка Карис още преди мъжете да успеят да вдигнат подвижния мост.

Заудряха каменните арки над портите със славните си чукове и смляха на прах всечените там руни на земно обвързване.

След като стените на Карис бяха отслабени по този начин,

чудовищата ги запробиваха като огради от плет.

За по-малко от пет минути събориха кулите на портата и отвориха широк пролом към вътрешния двор.

Радж Атън можеше да реагира само като хвърля бойци в пробива, с надеждата да отблъснат чудовищата. Стена от трупове – на хора и на хали – се издигна пред пролома на осемдесет стъпки височина и халите вече можеха да се изкачат по мъртвите си горе на стените.

Много от халите изпълзяваха върху грамадата, плъзгаха се надолу по труповете и огромните им коруби изтътваха с грохот по хлъзгавата кръв и плът. Хвърляха се в битката по такъв начин, че плътта и костите на всеки, който дръзнеше да им се изпречи, ставаха на пихтия.

Само мощ не можеше да спре чудовищата. За няколко минути те изклаха хиляда Непобедими пред пролома.

Междувременно някои хали се добраха до южната стена на Карис от каменните си кораби и оплискаха стената с кръв и мозък. Поне двайсет хиляди прости войници загинаха преди Непобедимите на Радж Атън да успеят да избият проникналите.

В отчаянието си Радж Атън вкара изтощените си огнетъкачи в гмежта на битката и подпали няколко хана и кули, за да могат горящите здания да влеят сила на чародеите и те да влязат в боя.

Десетина минути огнетъкачите стояха на кулите на север и юг от портите и мятаха с всички сила огнените си кълба в редиците на халите, които се тътреха по провлака. Отблъснаха ги, но само за малко.

Скоро халите отново се понесоха напред по провлака, награбили в грамадните си лапи дебели тъмни шишти като щитове, после започнаха да ги редят от двете страни на пътя, оформяйки груба стена, която задържаше пламъците.

После някои от халите заситниха напред под това прикритие, а други замятаха срещу стените грамадни канари. Една от кулите рухна, огнетъкачът на нея полетя към водата и намери там смъртта си.

След петнайсет минути жесток бой Радж Атън вече разбираше, че ще изгуби Карис, защото се бореше не само с оръженоските, но и със злата магесница, която ги тласкаше на щурм.

Шест пъти тя хвърли заклинания срещу мъжете, бранещи Карис. Проклятията ѝ бяха заповеди, прости по характер и със смайващ ефект.

„Глухи и слепи да станете дано! – гласеше първият ѝ рефрен. Три пъти от нея лъхна черен вятър. Но след трите порива тя заповяда: – Свийте се от страх.“

Шест проклетия, на неравни интервали. Въздействието им бе

ужасило Радж Атън – хиляди храбри мъже се свиваха в безумен страх, щом ги чуеха.

Заклинанията го озадачиха. Някоя хроника не споменаваше за хали магесници, изричащи такива проклетия.

Докато Радж Атън се биеше в най-гъстата гмеж, на Костения хълм злата магесница – предводителката на халите – вдигна светложълтия си прът към небесата и изсъска, изричайки седмо проклетие. Съсъкът ѝ бе толкова силен, че сякаш пропълзя във всички посоки и отекна по облачното покривало между земя и небе. Мъжете по замъка се свиха и завикаха от ужас.

Радж Атън се заслуша, но знаеше, че няма да разбере проклетие, докато не подуши тъмния вятър, понесъл се откъм хълма. Почти можеше да отброи милисекундите, които щяха да изтекат, докато заповедта ѝ стигне до него в каменния двор на крепостта.

Той поведе атака срещу първия ред на халите, бърз като мълния и размахал две бойни брадви. С шестте си дара на метаболизъм можеше да действа бързо, но трябваше точно да пресмята всеки свой замах.

Една хала се плъзна към него по гърбовете на мъртвите, вдигнала над главата си славен чук. Спусна се с грохот, защото корубата ѝ се тресеше по мъртвите като канара, затъркаляла се надолу по хълм.

Щом спря долу, един главанак зад Радж Атън изрева, замахна с грамадния си прът, заби го в пастта на чудовището и халата спря и залитна назад.

Халата успя да вдигне чука над главата си. Радж Атън се поколеба за една осма от секундата, докато главанакът задържахше главата на халата назад, след което замахна. Първият му жесток удар улучи халата зад шипа на вдигнатата ѝ лява ръка. Острието се заби дълбоко между ставите, но не успя да отсече крайника.

По-важното бе, че поразените нервни възли на лакътя зашеметиха чудовището от болка и то изсъска.

В тази безкрайно малка частица от секундата работата на Радж Атън започна. Трябваше да си избере нова цел. Ако чудовището изреवेशе, устата му щеше да се разтвори широко и той можеше да скочи между смъртно опасните зъби и да пробие през мекото небце към мозъка.

От друга страна, ако халата отстъпеше в паника, щеше да нанесе удар между дихателните плочи по меката част под корема и да я разпори.

Чудовището не направи нито едното, нито другото, а наведе глава и замахна слепешком, подивяло от болката. Чукът се спусна надолу в

жесток замах, за да смаже Радж Атън.

Чудовищното петнайсеттонно туловище залитна напред и Радж Атън отскочи встрани и се сниши. Макар и с хилядите си дарове на мускул, не можеше да си позволи да бъде ударен от хала, защото даровете на мускул усилваха мускула му, но не правеха нищо за костите. И най-небрежният удар на една хала щеше да ги натроши като подпалки.

Халата пак замахна с чука, влагайки цялата си мощ в здравата си дясна ръка. Великанът натисна още по-силно с големия си прът, за да я изтласка назад, след което извърна глава и примига.

Радж Атън го погледна. Същестото беше оплискано с червена човешка кръв и с мастиленосинята кръв на хали, зацапала козината му. Беше получило удар от друга хала и прорезът личеше в плетената ризница и към цялата смес се прибавяше собствената му кръв, оцапала и покрита с мухи по златистата козина.

Навярно загубата на кръв бе изтощила главанака, защото макар гигантите обикновено да бяха неуморими, този видя връхлитащия удар, но не направи почти нищо, за да го избегне – само натисна вяло с пръта и примига с големите си сребристи очи, докато се извърещаше настрана. Славният чук се спусна и премаза зурлата на главанака, трошейки кости и зъби. Кръв и мозък обляха Радж Атън.

Разгневен, той замахна с бойната си брадва и посече предните пръсти на левия преден крак на халата. Когато тя се извъртя да го премаже, Радж Атън скочи през зейналите ѝ челюсти в устата ѝ, претърколи се по грапавия език и нанесе дивашки удар в мекото небце на чудовището.

Брадвата се заби дълбоко и проникна между две костени плочи, отваряйки рана с дължината на човешка ръка. Той измъкна оръжието и го заби със заден замах навътре. Дългият шип на брадвата заора дълбоко в мозъка на чудовището.

Още преди кръвта и мозъкът да рукнат от зейналата рана, Радж Атън вече се измъкваше от устата на халата. Чудовището щеше да умре, но неговият гигант – също.

Главанакът залитна, олюля се, падна върху няколко души и ги смаза.

Радж Атън се огледа да види дали хората му имат нужда от помощ. Мъжете му се сражаваха на групи – по четирима-петима срещу хала. С жълтите си палта му заприличаха на оси, мъчещи се да поразят по-едрата плячка с многобройните си жила.

В този момент на Костения хълм ръмжащото заклинание на злата

магесница приключи и тъмната ѝ заповед се затъркаля към града. За миг Радж Атън се зачуди дали чудовището просто не си играе с него.

„Щом може да ни принуди да се свием от страх или да ни заслепи, защо просто не ни убие?“ Нямаше да ѝ е по-сложно да направи вятър, който да изтрови хората, вместо да им праща тия заповеди.

Но освен да се зачуди, Радж Атън не можеше да направи друго. Бяха изминали шестнайсет века, откакто халите бяха нападали за последен път. Допусна, че може би я увличат новите ѝ заклинания, че се мъчи да разбере кое от тях ще е най-ефективно.

Тъмният вятър на злата магесница удари. Мъжете по стените зави-каха и покриха носовете си и в първия миг Радж Атън не можа да види какво става.

Разбра го чак когато миризмата го удари. Устата му моментално пресъхна и – до една – всички пори по тялото му заизливаха пот. Сълзи потекоха от очите му. Успя да удържи непреодолимия подтик да уринира и видя как по-слаби мъже около него изтърваха мехурите си.

Колкото и да се бореше със заповедта ѝ, той я усети: „На прах да изсъхнете дано.“

На сто крачки зад него Фейкаалд стоеше на стъпалата на един хан и грачеше:

– О, Превелики, една дума!

Радж Атън извика на своите Непобедими да стегнат редиците и затича назад към стъпалата на хана.

Погледна назад. Хали бяха изпъззели над грамадата трупове и вече се готвеха да се запързаят и да влязат в бой. Погледна към стените и бързо прецени, че близо три четвърти от неговите Непобедими вече са загинали в тази сеч. Бяха му останали по-малко от четиристотин.

Горе по стените хали се биеха с хора. Радж Атън извади бруса и почна да точи бойната си брадва. Не му трябваше масло. Халската кръв вършеше добра работа.

– Казвай – подкани той Фейкаалд.

Старият съветник размърда пресъхналата си уста. От челото му за-капа пот, докато шепнеше на ухото на повелителя си.

– Дойде лодка. Източният бряг е осигурен. Хората ни са намерили хали, но са ги избили.

Радж Атън изтри потта от челото си. Тя направо извираше от него – туниката му беше подгизнала, дланите му бяха станали хлъзгави. По бу-зите му се стичаха вадички и капеха в брадата му. Той прокара бруса по брадвата още няколко пъти и огледа огъващата се отбрана по стените.

Васалите му се сражаваха напразно.

Проломът в стената растеше бързо. Половината му предни постове ги нямаше. Горے на стената се биеха хали. Единият му огнетъкач беше загинал, другите губеха сили въпреки че Карис гореше в пламъци.

Косматите му жълтеникави гиганти се сражава дивашки, но само трийсет от тях бяха оцелели в отстъплението от Лонгмът. Гинеха бързо. Пред очите му една хала разцепи черепа на един гигант с меча си и удари друг отзад по късата опашка.

Като обсипваха с канари стените на Карис, халите разширяваха пролома и силите на Радж Атън вече бяха твърде оредели, за да могат да дадат здрав отпор на чудовищата. Малцина от благородниците на херцог Палдейн бяха останали с достатъчно дарове, за да се преборят с хала. Сражаваха се редом с мъжете на Радж Атън, но немощните им усилия не носеха нищо.

Карис щеше да падне въпреки всичко, което той можеше да направи. Не беше въпрос на часове – беше въпрос на минути.

Простите бойци по стените закрепяха, щом черният вятър почна да изтръгва от тях сълзи и пот. Някои припадаха.

Само едно им помагаше – от изток през езерото духаше лек вятър и донякъде отслабваше ефекта от заклинанията на злата магесница.

Радж Атън приключи с точенето на бравата. Една хала изтрополя надолу, плъзнала се по склона от лещ, и един главанак изрева, щом грамадният меч на чудовището се вряза във врата му. Гигантът залитна и се срина върху двама Непобедими, а халата скочи за бой и първият замах на меча ѝ покоси четирима души.

Радж Атън направи неизбежния избор. Хората му загиваха. Бяха му останали по-малко от четиристотин Непобедими, а този бой беше съвсем напразен.

Тази битка щеше да бъде изгубена, но той не смееше да зарече с нея останките от армията си.

Щеше да има други битки, други дни.

Не страхът го тласна към решението, а хладната увереност, че постъпва така, както – в дългосрочен план – ще е най-добре. Нямаше да пожертва живота на своите мъже, за да спаси живота на враговете си.

– Пригответе флотилията – каза Радж Атън на Фейкаалд. – Огнетъкачите и Непобедимите ще вземат първите лодки, стрелците ми – следващите. Известете ги.

И се втурна отново в гмежта на битката.

Земната болка

„Как да ги спася всички?“ – чудеше се Габорн може би за стотен път през този следобед, докато яздеше към Карис. Вече препускаше в галоп. От оловното небе се сипеше студен дъжд. Малцина благородници яздеха коне, способни да издържат на тази скорост: чародеят Бизнесман, кралица Херин Червената, нейната дъщеря, сър Ленгли и още два-сетина други.

Усещаше как юмрукът на съдбата се стяга около вестоносците, които бе изпратил към Карис. Земята предупреждаваше Габорн за опасността не заради него самия, а за всички, които яздеха към Карис.

Подсилените коне бяха преминали с гръм и трясък през зелените поля на Белдинук. Габорн постигна чудесно време – беше преодолял близо триста мили за шест часа. Но не всеки можеше да следва скоростта му. Беше тръгнал към Белдинук със стотици лордове. Сега много от тях бяха изостанали. Войските му се бяха разточили на стотици мили. Малцината, които не изоставаха, яздеха вече изтощени коне. Неговият Дни бе изостанал преди часове и Габорн се чудеше дали конят се е изтощил, или водачът му се е побоял да продължи натам, където се беше запитил той.

Смазващата аура на смърт, обкръжила толкова много от хората му, бе задушаваша. Преди седмица Габорн беше преминал през бойното поле при Лонгмът, видял бе с очите си хилядите хора, избити от Радж Атън. Беше помирисал овъглените им трупове и кръвта. Беше намерил собственения си баща мъртъв, студен като снега, който бе стиснал в шепите си.

Но не беше усетил предстоящата им смърт. Не бе почувствал последните им мигове така, както сега усещаше последните мигове на свързаните с него хора.

„Как да ги спася всички?“ – чудеше се той.

Точно в този момент усети как Боренсон препуска право към своята гибел и изрече предупреждение: „Бягай!“

Когато стигна на петнайсет мили северно от Карис, чародеят Бизнесман го настигна и му извика:

– Миг почивка, милорд. Нямаме полза да стигнем до Карис на коне, които не могат да се бият.

Габорн едва успя да го чуе през тропота на конските копита.

– Милорд! – изрева Ленгли, добавяйки призива си към този на

Бизнесман. – Пет минути, моля ви!

Отпред и вдясно проблесна езеро. Скачаха риби да лапнат жужащите над водата комари. Стада добитък бяха идвали на водопой, бяха размътили водата и брегът край пътя беше разкалян.

Габорн дръпна юздите на коня и го пусна да навлезе във водата.

Две диви патици изскрякаха и изхвърчаха от тръстиките, обиколиха над Габорн и езерото и полетяха на изток. Само след миг около Габорн забръмча ято комари и той замахна с ръце да ги отпъди.

Сър Ленгли пусна коня си да пие на двацет разкрача встрани, от другата страна на Бизнесман, и се ухили на Габорн.

– Кълна се в Силите! Ако знаех, че ще срещна толкова комари, щях да си сложа тежката броня!

Габорн не беше в настроение за шеги. Погледна през рамо към няколкото спрели зад тях благородници и пресметна набързо.

Нямаше армия зад гърба си. Само двацет рицари. Ценни благородници от Оруин, Флийдс и Хиърдън. От неговия Дни нямаше и помен.

Нямаше армия... само няколко души, достатъчно храбри и достатъчно тъпи, за да го последват към сигурната си гибел.

Беше сигурен, че замъкът Карис и неговите обитатели няма да издържат повече от час.

Нямаше ги войските, които се беше надявал да получи от крал Лоу-икър. Мъжете зад него щяха да са безполезни. Беше се надявал да завари тук някоя от армиите си или може би свободните рицари, които му бе обещал Върховният маршал Скалбейрн.

„Все едно – каза си Габорн. – Не знам какво е намислил Радж Атън, но ще отида при него и ще настоя да капитулира, или ще му предложа смъртта си.“

Габорн свали торбата със зоб и даде на коня си последните две шепи милн, за да засити глада му. Бойният кон изцвили с благодарност и бързо съдвка овеса, люцерната и меласата. Очите му бяха помръкнали и гледаха уморено.

Габорн изтри лепкавите си ръце в туниката. Бизнесман, изглежда, забеляза тревогата на лицето му, защото прошепна тихо:

– Какво ви тревожи, милорд?

Свечеряваше се, последните слънчеви лъчи пронизваха тясната межда между облаците. Откъм езерцето духаше хладен вятър.

Той заговори тихо, за да не го чуят лордовете, струпали се около плиткото езеро.

– Навлизаме в голяма опасност. Чудех се как мога да оценя живота

на другите? Как мога да Избера един човек над друг?

– Избирането е трудно – каза Бизнесман. – Но не Изборът ви измъчва.

– Но как мога да определя цената на живота на другите?

– Вие отново и отново ми показвате, че прекалено цените живота – отвърна Бизнесман. – Цените повечето хора повече, отколкото те самите ценят себе си.

– Не – каза Габорн. – *Mouite* хора обичат живота.

– Може би. Но точно както вие се опитвате да защитите по-слабите си поданици със собствения си живот, всеки в тази група – Бизнесман кимна към хората, които се трупаха зад тях – би дал живота си за някой друг.

Беше прав. Габорн с радост бе готов да отдаде живота си в служба на други. Готов беше достойно да загине в битка за тях и достойно да живее за тях във времена на мир.

– Какво всъщност ви безпокои? – попита Бизнесман.

С надеждата, че никой друг няма да чуе, Габорн прошепна:

– Земята ми се яви насън и заплаши да ме накаже. Предупреди ме, че трябва да Избирам *семената* на човечеството и нищо друго.

Бизнесман го изгледа съсредоточено и се намръщи.

– Внимавайте, милорд. Ако Земята е решила да ви проговори в съня, то е само защото сте били твърде залисан да я слушате буден. А сега кажете ми точно срещу какво ви предупреди Земята?

– Срещу... това да избирам твърде нашироко – каза Габорн. – Земята ми се яви в облика на загиналия ми баща и ме предупреди, че трябва да се науча да приемам смъртта.

Не посмя да признае, че все още не може да се примири със смъртта на баща си. Земята бе поискала от него нещо невъзможно.

Беше го предупредила, че трябва да стесни обхвата си, да Избира само най-добрите семена на човечеството, които да спаси в тъмното време, което иде.

Но кои бяха най-добрите?

Онези, които той обичаше най-много? Не непременно.

Онези, които най-много допринасяха за света? Дали изкуството на някой беше по-ценно от уменията на простия пекар да изпече хляб или от обичта на една жалка селянка към децата ѝ?

Трябваше ли да Избере онези, които могат най-добре да се сражават за него, и така да защити по най-добрия начин своя народ?

Как можеше Габорн да определи стойността на живота? Беше се

вглеждал в сърцата на хората си и сега му се струваше, че Земяният взор е по-скоро бreme, отколкото дар.

Беше се взирал в сърцата на други и знаеше, че старите хора обичат живота по-яростно от младите, които би трябвало да ценят дните си.

Взирал се беше в сърцата на други и рядко бе откривал хора толкова добродетелни, колкото му се искаше. Най-добрите войници, мъжете, които най-много искаше да бъдат негови воители, често не ценяха живота. Твърде много от тях бяха груби същества, обичащи кръвта и надмощието. Рядко беше намирал добродетелен мъж, който да борави добре с меча.

Твърде често се вглеждаше Габорн в сърцата на хора и както с крал Лоуикър, гледката, на която се натъкваше, се оказваше непоносима.

Как тогава можеше да се отвърне от някой прост човек, който заслужава да живее, но може да предложи малко: бебета, сакати деца и старици, тътрещи се към неизбежната си орис.

Бизнесман каза строго, шепнешком, за да не го чуе никой друг:

– Вие сте в голяма опасност, милорд. Онези, които служат на Земята, трябва да го правят със съвършено покорство. Ако не служите на Земята, тя ще ви лиши от силите си.

Изгледа Габорн намръщено и продължи:

– Може би аз съм виновен. Когато придобихте силата на Избора, ви казах да бъдете щедър. Но трябваше и да ви предупредя за голямата опасност в това да бъдете *прекалено* щедър. Може би трябва да се откажете от някой, когото сте Избрал. Това ли изпитвате?

Габорн затвори очи и стисна зъби. В този момент не можеше да приеме смъртта.

– Милорд! – извика сър Ленгли и посочи към билото на полегатия хълм на сто разкрача южно.

Там горе се стелеше кафява пара, спускаше се по склона като степен пожар, придвижваше се със скоростта на вървящ човек. Но от този огън не се вдигаше никакъв дим, в него не горяха пламъци.

И въпреки това тревите и ниските храсти съскаха и повяхваха. Пълзящата линия на кафявия дим стигна до един огромен дъб и кората по него се пропука. Листата му добиха болнав цвят и закапаха. Всяко стръкче имел по клоните му изсъска и се сгърчи. Синчецът под дървото от яркосин за секунди стана пепелявосив.

А после опустошителната мъгла се спусна по-надолу.

Бизнесман се намръщи и поглади късата си брада.

Габорн се вторачи в пълзящата мъгла с нарастващ ужас.

– Какво е това? – промълви той.

– Ммм... не знам – каза Бизнесман. – Може да е някакво опустошително заклинание, но никога не съм чувал за нещо толкова мощно.

– Опасно ли е за хората? – попита Габорн. – Ще убие ли конете?

Бизнесман яхна коня си и пое към хълма. Габорн забърза до него, отвратен от допира на мръснокафявата мъгла.

Когато стигна до нея, веднага подуши миризмата на смърт и гнило. Усети развалата около себе си. Макар да имаше много дарове, мъглата отслаби всеки негов мускул. Главата му се завъртя и той залитна в седлото, отровен до дъното на душата си. Можеше само да си представи как ще подейства това на обикновените хора.

Ахна, щом се озова до Бизнесман.

Чародеят изведнъж се бе състарил, бръчките му се бяха врязали по-дълбоко, кожата му бе станала по-сива. Беше се присвил на седлото като сакат.

Останалите вече се изкачваха нагоре след тях. Габорн се загледа да прецени реакцията им. За негова изненада те не изглеждаха толкова опустошени като Бизнесман.

– Простете ми за съмненията, кралю – каза дрезгаво Бизнесман преди другите да са се приближили. – Бяхте прав, когато настоявахте да препуснем към Карис. Вашите сили на възприятие растат и вече са надминали дори моите. Трябва да ударим, каквото и да причинява това опустошение.

Габорн изкачи билото и с тревога погледна на юг. В далечината лежаха оголени цели гори. Към небето стърчаха голите скелети на дървета. Дим се стелеше на тънки валма от посивелите петна трева.

Земята страдаше. Габорн го усещаше с всеки свой мускул и с всяка кост.

Трима воини, яхнали коне на половин миля в далечината, се вириха към Габорн. Единият носеше увенчания с рог шлем на Туум, другият беше с правоъгълния щит на Белдинук. Третият бе облечен в плочестата броня на воините на Ашховън.

Толкова различни стилове снаряжение можеха да се носят само от свободни рицари. Тримата се взряха за миг към Габорн и воинът от Туум вдигна ръка в знак за мир, след което подкара коня си към тях.

Беше едър мъж, с огромна бойна брадва на гърба. Спря пред Габорн – лицето му излъчваше ужас – и огледа двайсетината зад гърба му.

– Това ли е всичко, ваше величество? Това ли е цялата армия, която водите?

– Следват ни и други, но няма да стигнат навреме, за да спасим Карис – каза откровено Габорн.

– Това го разбирам – заяви воинът.

– Крал Лоуикър ме предаде – обясни Габорн. – От Белдинук няма да дойде никой, само кралица Херин и още неколцина от Флийдс, Оруин и Хиърдън. Не успяхме да пристигнем навреме, съжалявам.

– Можете ли да спрете това опустошение? – попита воинът и кимна към вълната от мъртва шума и мръсна мъгла, покрила земята.

– Трябва да се опитаме – отвърна Бинесман.

Едрият воин изпъшка.

– Пратиха ме да чакам тук, с надежда за покрепления. Върховният маршал Скалбейрн очаква вашата заповед. Войските ни се придвижват на юг, няма и на осем мили надолу по пътя, но дори и Праведната орда не може да се опълчи на толкова хали.

– Хали? – възкликна удивен сър Ленгли, а двайсетимата благородници след Габорн изведнъж зарязаха всякакво приличие и почнаха да викат един през друг:

– Колко са? Къде? Кога нападнаха?

Стъписан, Габорн се скова в седлото. Не можеше да проговори. При всичките му сили – осъзнаването, че негов Избран е в опасност, и често пъти точното му знание как да го спаси – той все още не можеше да прецени дали Избраникът му ще се бие с разбойници, с лордове или с хали... или просто е застрашен да падне от някой стол.

Беше очаквал, че ще завари Радж Атън да щурмува Карис.

Тримата свободни рицари почнаха да отговарят наведнъж.

– Нашите далекогледци донесоха, че замъкът е завзет от Радж Атън преди съмване, но халите ги гонеха по петите. Около двайсет хиляди оръженоски, по груба преценка, плюс още много хали от други видове. Радж Атън поведе щурм срещу тях преди по-малко от час и загуби доста мъже. Халите вече са при стените на замъка, но Радж Атън ги кара да плащат скъпо.

Габорн изгледа сър Ленгли. Младият лорд кипеше от сила. Ленгли носеше плочеста броня и шлем, но в някои отношения изглеждаше сякаш изобщо не носи броня. Беше получавал непрекъснато дарове през последните два дни, докато облекчителите на Оруин се стремяха да го издигнат до равнището на самия Радж Атън. Сега носеше бронята си толкова леко, колкото един селяк носи ризата си, и силата и мощта просто извираха от него, сякаш не можеше да ги удържи под металната кожа.

Сега сър Ленгли предложи да атакуват.

– Можем да ги ударим по фланговете, да изненадаме халите. – Беше нетърпелив да влезе в бой... прекалено нетърпелив.

– Един щурм срещу хали не е лесна работа – възрази Бизнесман. – Нямаме достатъчно бойци за такъв подвиг.

– Имаме Праведната орда – заяви едрият рицар от Туум – и четири хиляди прилични копиеносци, избягали от Белдинук.

Габорн претегляше думите им.

– Добре помисли – предупреди го Бизнесман.

Габорн погледна чародея. Бизнесман беше придобил странно зеленкав оттенък по лицето и очите. Службата му към Земята беше изцедила цялата му човечност още преди десетилетия. Като Земен пазител, в известен смисъл той беше по-старши от Габорн. Беше се отдал на службата си и беше изпълнявал задълженията си вярно стотици години. Габорн се беше заклел да служи на Земята едва преди седмица. Ценеше съвета на Бизнесман, но този път не пожела да се съобрази с него.

– Чародейт може да е прав, ваше величество – каза кралица Херин Червената. – И на мен ми се струва, че сме малко срещу толкова много хали.

– Никога не съм те смятал за страхлива – изръмжа Ленгли. – Не му ли заповяда Земята да удари?

„Но Земята ме предупреди и да бягам“ – помисли Габорн.

– Помислете над това – заговори един лорд от Оруин. – Разбира се, Палдейн и неговите хора са в Карис... но там е и Радж Атън. Може би халите ще ни направят услуга и ще го убият. Е, ако загинат и хората на Карис, тая цена няма да е лека, но какво пък, може да не е толкова лоша.

– Забравяте се – предупреди го Габорн. – Не мога да позволя да загинат стотици хиляди невинни, само за да се отърва от един злодей.

Макар да говореше за щурм в защита на Радж Атън, Габорн беше уморен от усилията си да разгадае съня си от предната нощ.

– Но знайте, че ако тръгнем напред, то всеки от вас още днес ще се изправи пред вратата на смъртта – предупреди ги Габорн. – Кой ще тръгне с мен?

Като един, благородниците нададоха викове. Само Бизнесман го изгледа скептично и си замълча.

– Така да бъде – извика Габорн.

Сръга коня и бясно препусна към Карис. Всяка кост по тялото го болеше с болката на Земята.

Последваха го двадесет Владетели на руни.

Засега това изглеждаше достатъчно.

Мръсни сделки

Габорн стигна до една тясна долина на три мили северно от Карис и се натъкна на ариергарда на войските на Върховния маршал Скалбейрн – тътреше се през руините на изпепелена земя, през вонящата, пълеща ниско кафява мъгла, изпълваща хората с чувство на неотвратима орис.

Още по-напред Скалбейрн водеше авангарда от две хиляди рицари, следвани от маршируващи в строй осем хиляди копиеносци. След тях се нижеха хиляди стрелци.

Най-отзад се точеха обичайните спътници на всяка войска: огромните фургони, караши оръжие, стрели и храна; балистите, които нямаше да са от полза в предстоящата битка; щитоносци, готвачи, перачки, курви и момчета, търсещи приключения, чието място не беше в колоната на бойния марш.

„Как да ги спася всички?“ – чудеше се Габорн.

Съгледвачите в ариергарда надуха бойни рогове и хората се заобръщаха да видят Земния крал с неговите „подкрепления“.

Макар гледката да ги отчая, не го показаха, а надигнаха юмруци и оръжия и завикаха победоносно.

Човечеството беше очаквало две хиляди години появата на Земния крал. Сега той най-сетне беше дошъл.

Облакът, покрил Карис, бе почервенял от пожарите.

Далечният злокобен съсък тътнеше над опустошената земя. Не секваха възторжените викове на свободните рицари на честта, но ето че простият народ, следващ войската, започна да вика:

– Изберете ме, милорд! Мен Изберете!

Обръщаха се към него и някои започнаха да притичват на пътя му и да го молят за Избор. Габорн осъзна, че ако бързо не направи нещо, напирашката тълпа може да го премаже.

Подкара коня си към една селска къща край пътя. Близко до нея имаше вкопана в земята изба за земни ябълки с покрив, покрит със слама и чимове. Издигаше се като малък хълм. Габорн спря, скочи от коня, качи се на ниския покрив и се изправи, хванал се за железния ветропоказател с форма на тичащо куче.

Огледа точешката се Праведна орда на Скалбейрн. Разбираше, че тя

няма да може да се справи с халите. Не и след като тези мъже не разполагаха с нищо повече от силните си мишци. Но ужасно се нуждаеше от тази войска, щом трябваше да нанесе удар.

Габорн вдигна лявата си ръка, широко разперена, за да призове Земята сила, на които служеше. „Прости ми за това, което трябва да сторя.“

Взря се с широко отворени очи към армията и извика достатъчно силно, за да го чуят всички:

– Избирам ви. Избирам ви всички, в името на Земята. Нека Земята ви крие. Нека Земята ви цери. Нека Земята ви направи свои.

Не знаеше дали това ще подейства. Досега винаги се беше стремил да се вглежда в сърцата на хората – да ги прецени честно и да разбере дали са достойни, преди да им предложи своя дар.

Никога не беше опитвал да събере толкова много жътва наведнъж.

Можеше само да се надява, че ще подейства. Самата Земя му беше казала в градината на Бизнесман, че е свободен да Избира когото пожелает, но Габорн не знаеше дали е свободен да Избере хора, които не смята за достойни.

Далече напред, в самия авангард на конницата близо до билото на хълма, яздеше Върховният маршал Скалбейрн.

Седнал на коня си, в дългата си черна плетена ризница, той се извърна към Габорн. Вдигна забралото и се потупа по дясното ухо, сякаш помоли Габорн да повтори казаното.

Габорн не бе използвал Земяния взор, за да погледне в сърцето на всеки мъж и жена в дрипавата колона. Беше се вглеждал в сърцето само на един – Върховния маршал Скалбейрн – и се бе заклел никога да не го Избере.

Сега се отрече от тази клетва, но не заради Скалбейрн. Надяваше се само, че Скалбейрн ще се бие храбро и че подвизите му ще могат да спасят живота на неколкостотин или хиляда обикновени хора, които бяха по-достойни да живеят от Скалбейрн.

Докато нишките на силата се изпъваха между Габорн и новите му хиляди поданици, той прошепна думите, които само Върховният маршал можеше да чуе.

– Точно така – каза Габорн и от срама лицето му се напълни с кръв. – И теб Избирам, макар да си спал със собствената си майка и да си станал баща на собствената си саката и видиотена сестра. Извършил си мерзост и си обичал гнусното си деяние така, както обичаш собственото си дете. Макар да се отвращавам от това, което си сторил, Избирам дори

теб.

„Свободен съм да направя това – каза си Габорн. – Свободен съм да Избера.“ Опипа дълбоко вътре в собственото си сърце, съжалил, че не знае каква е волята на Земята.

Дори Земята да възразяваше, Габорн не го разбра. Не усети да се изцежда сила от него, нито усети някакъв друг признак за укор от страна на Земята. Единственото, което усещаше, бе тежкия пестник на смъртта, чакащ да смаже всеки мъж, всяка жена и дете в долината пред него. И заедно с него усети зова на Земята, все така смътен и неясен: „Удряй! Удряй сега!“

Габорн проговори в сърцето на всеки мъж и жена в своята армия, и им предаде посланието.

Върховният маршал Скалбейрн кимна в знак, че го е чул. После се обърна, наду големия си рог и поведе воините си на бой.

Погледът на Габорн бе измъчен. Ерин Конал често беше виждала същото това изражение, същата тежест на челото на майка си. „Всички си мислят, че Габорн е непобедим, защото е Земния крал – осъзна тя. – Не знаят как нощем седи буден и се тревожи за тях.“

По ужаса, изписан на лицето му, Ерин предположи, че от предстоящата битка няма да излезе нищо добро. Но беше решена да остане до него, да го защити до края. „С тялото си ще го защитя, ако потрябва – помисли тя. – Ще дам живота си заради неговия.“

Ерин премести поглед от Габорн към чародея Бинесман. Бинесман яздеше едър сив имперски боен кон, който беше откраднал от Радж Атън преди повече от седмица. Звярът притежаваше толкова много дарове на ум и мускул, че почти не приличаше на същество от плът и кръв. В очите му блестеше свиреп разум, разум, равен по мяра на човешки, но не и по вид. Не, конят изобщо не приличаше на животно. Приличаше по-скоро на природна сила или на същество, изваяно от гранит.

Въпреки че кафявите мъгли, които толкова миришеха на гнило, я караха да се чувства отпаднала, на Ерин все още й се искаше да убие нещо. И при това не само едно нещо. Много неща. Радж Атън, убица на нейния баща например. Искеше да избива хали, да избие достатъчно хали, за да отмие с кръвта им хладната си ярост.

Небето беше оловно, слънцето гаснеше като тлеещ въглен над хълмовете. Конят й дишаше тежко, с разширени ноздри, дъхът му излизаше

на пара. Искаше да препусне, разбираше, че идва време за бой.

Но тя трябваше да язди бавно, за да не се откъснат от пехотата на Праведната орда. До този момент все още не беше видяла хала.

Рицарите язدهа в бавен тръс и мълчаха, само подрънкването на ризиците и броните ехтеше в есенния въздух, наред със звука на някоя пика или щит, ударил се в броня, потропването на копита, пръхтенето и цвиленето на коне.

Ерин не носеше пика, защото не бе пожелала да я мъкне по целия път от Флийдс до Мистария само за да я счупи при първия сблъсък с някой рицар.

Сега, с толкова многото хали отпред, тя съжали, че не е по-добре въоръжена. Кристалната кост на една хала беше здрава като скала и много оръжия щяха да се пръснат при сблъсъка с чудовищата. Но щеше да е трудно да убие хала с нещо по-малко от тежка пика.

Тя обърна коня си и подкара към фургоните.

– Пика? – извика Ерин към подминаващата я върволица.

Едно момче скочи и ѝ подаде пика, без да спира конете. Принц Селинор приближи до нея на коня, зает от майчините ѝ конюшни.

Стиснал челюсти, с пепеляво лице, младият мъж също взе пика от момчето.

После погледна Ерин и потупа прибраната в кожен калъф кроудънска бойна брадва с нейната шест стъпки дълга дръжка. Беше тремаво оръжие за бой с мъже, но не беше и създадено за мъже. Тежката глава беше идеална за цепене на халска коруба.

– Не се бой – каза Селинор. – Аз ще те защитя.

Готовността му я смая.

„Ти ще ме защитиш?“ – искаше ѝ се да му отвърне с насмешка. Та той не беше Избран, в края на краищата. От цялата тази орда, спускаща се към Карис, само той не беше Избран. Габорн бе вдигнал ръка и бе Избрал всеки ковашки чирак и всяка курва, съпровождаща войската. Но през цялото време беше обръщал гръб на принц Селинор.

Не, ако някой тук се нуждаеше от защита, този някой беше самият Селинор.

„Ще трябва да го наглеждам“ – помисли Ерин. Чувството ѝ за дълг беше раздвоено. Тя стисна зъби, кимна към Габорн и помоли принца:

– Стой близо до него!

Селинор се усмихна лукаво и заговори с тона на купувач, пазарящ се с продавач на улицата:

– Тъкмо се чудех, Конесестра Конал, какъв мой днешен подвиг би

ви убедил, че съм достоен да легна една нощ в леглото ви?

Ерин се засмя.

– Сериозно говоря.

– Как може главата ви да е толкова тъпкана с бръмбари, че да мислите за такива неща точно сега?

– Война и жени... намирам и двете за възбуждащи. Доблест ли искате? Ще бъда неустрашим. Сила и ум ли търсите у един мъж? Ще се постарая. Ами ако днес спася живота ви? Това ще ми спечели ли една нощ в леглото ви?

– Да не съм някоя крепостна от Картиш? Няма да ви стана робиня само защото сте спасили живота ми.

– Дори за една нощ?

Ерин се вгледа в очите му. Селинор се усмихваше, все едно че говореше на шега, но зад тази усмивка се четеше безпокойство, сякаш гледаше в очите на дете.

Не се шегуваше. Желаше я отчаяно и се страхуваше, че ще го отхвърли. Ерин знаеше, че не е лош мъж. Беше чаровен и достатъчно силен. Имаше хубава осанка. Ако си търсеше мъж, от когото да зачене дете, сигурно щеше да помисли и за него.

Затова не смееше да го отхвърли с лека ръка. Но въпреки че намираше външността и осанката му за привлекателни, повече я впечатляваше, че той разбира политическите последствия от това, за което я моли, и въпреки това го иска. Не търсеше забавление само за една нощ; ухажваше я по най-добрия достъпен му начин. В края на краищата тя не беше някое нежно цветенце, беше Конезена от Флийдс.

– Е, добре – каза Ерин. – Докажете се в днешното сражение – спасете живота ми – и може да ви взема за една нощ.

– Съгласен – отвърна Селинор. – Но ми идва наум друг въпрос. Какво е нужно, за да се докажа достоен за съпруг? Ако, да речем, ви спася три пъти?

Ерин се изсмя гръмко, защото смяташе, че *точно* това едва ли ще е възможно.

– Спасете ме три пъти и ще имате три нощи в леглото ми – подразни го тя. Но после продължи тихо: – Но ако искате да бъдете мой съпруг, ще трябва да се докажете не на бойното поле... а в леглото ми.

После обърна коня си и подкара напред в сумрака. Лицето ѝ беше пламнало от смут. Гледаше как гаснат оловните небеса, докато слънцето се спускаше на запад. Залезът не беше красив, не беше кипналото в огненочервено и златно небе – само сив преход на деня в още по сумрачна

вечер.

Селинор я следваше.

Конете им изкачиха един хълм. Отвъд долината се издигаше висока стена със сводеста порта.

– Стената на Барън – каза някой до тях.

Отвъд стената се виждаше Карис, на две мили разстояние. Белите му кули се издигаха високи и горди, но западната му стена беше белязана от голям черен пролом. От един шлюз при южната стена изплуваха лодки, пълни с хора, тръгнаха да бягат.

На стените на замъка викаха възторжено мъже, видели отдалече приближаването на армията на Габорн. Виеха бойни рогове и зовяха за помощ.

На юг от Карис, на една наклонена кула, усукана като валмо от черни пламъци, Ерин видя трескаво работещи хали.

Халите всъщност бяха навсякъде. Десетки хиляди бяха осеяли равнините и напирала към портите на замъка. Други крачеха в марш на север, в колона, идваща от високите планини, всяка хала по-висока от слон – но не приличаха на нито едно същество, живяло на повърхността на земята.

Гледката я изпълни с омраза и погнуса.

На един хълм северно от Карис имаше нещо странно – пашкул от нишки, които отдалече приличаха на копринени, загърнал целия хълм. На върха на хълма блестеше с хилядите си огнени руни зла магесница и около нея се вихреха облаци кафява мъгла. Пред очите на Ерин магесницата вдигна пръта си и засъска – гръмовен шум, който изпълни долината. От нея във всички посоки се понесе вълна от тъмен вятър.

В отговор хилядата свободни рицари надигнаха гласове за песен и пришпориха конете си към портата в Стената на Барън.

Конят ѝ препусна. Ерин не го беше пожелала, не го беше сритала с пети, но конят изведнъж се понесе напред, нетърпелив да препусне с другите рицари.

Песента на рицарите изригна мощно и принц Селинор до нея също запя с ясен глас:

Родени сме за кръв и бран,
като бащите ни през вековете.
Надувай рог за битката корава!
Напред, за скръб или за слава!

Жаждата за кръв кипна в нея, все едно ѝ беше дали препенуска за живот, или за смърт. Стисна пиката, пришпори коня и нададе яростен писък.

Ударът на ловеца

Радж Атън имаше дарове от хиляди хора, можеше да си спомни с най-големи подробности почти всеки ход в живота си. Бяха изменили цели шест месеца, откакто хвърли поглед на една скица на Карис, но знаеше съвсем точно къде да намери лодките на Палдейн.

Дворът около него гъмжеше от хали и Непобедими, счепкани в жестока битка. Градът гореше, а хората му плуваха в пот, след като злата магесница избълва поредното си проклятие. Вестта за лодките, които могат да ги измъкнат невредими, се беше пръснала сред мъжете на Радж Атън. Тук-там той виждаше малки групи да се оттеглят от полесражението и да отстъпват пред халите; мъжете на Мистария бяха останали да запълнят проломите в отбраната както могат.

Но той знаеше, че много от хората му няма да могат да намерят лодките, скрити в търговския квартал.

Радж Атън изкорми поредната оръженоска и се изтегли от гъмжилото.

– След мен! – извика той на мъжете си и ги поведе към лодките.

Щом побягна на юг към една тясна уличка, задръстена с волски коли, бъчви с катран и пирони, натрупани от простите граждани като жалки барикади срещу чудовищата, бранителите на Карис надигнаха отчаяни викове.

Той вдигна очи нагоре, за да разбере причината. Простите бойци там – мъже на Роуфхейвън, които сякаш да бъдат оставени на съдбата си – наблюдаваха отстъплението му и лицата им бяха сгърчени от страх. Заклинанията на магесницата дотолкова бяха изцедили потта от тях, че много от мъжете бяха изпадали.

И да пожертваше своя живот и живота на малкото останали му Непобедими, това нямаше да ги спаси.

Той забърза.

Теренът между стените на града никога не беше стигал и това ясно личеше от градските улици, тесни като в повечето северни замъци. Сградите почти се опираха над тях.

Черният вятър на магесницата удари за пореден път и Радж Атън

спря и коленичи, затаил дъх и примижал; стараше се да не вдишва мизантропията на проклятието.

Когато отново пое дъх, заповедта на магесницата изцеди още пот от тялото му. Той побърза да се измъкне от това прокълнато място.

Не беше се оттеглил и на половината разстояние до лодките, когато зави на един ъгъл по стръмен хълм към търговския квартал и срещна херцог Палдейн – залиташе срещу него по тясната уличка, следван от шестима от Умовете на стария крал Ордън.

Палдейн вдигна ръка да го спре, после отри с ръкав обилната пот от челото си.

Победоносната му усмивка стъписа Радж Атън и той се спря настръхнал.

– Добра новина! – каза Палдейн. – Ще се зарадвате, като чуете, че първата флотилия замина! Първият товар с жени и деца отплава в пълна безопасност.

– Какво? – изуми се Радж Атън. Реши, че това трябва да е някаква шега. Невъзможно беше Палдейн да е натоварил лодките толкова бързо.

– Наистина – увери го Палдейн. – Позволих си тази сутрин да събера бежанците. Лодките бяха натоварени още по обед. Когато далекогледецът ми донесе, че е видял първата лодка да се връща на хоризонта, първият ни товар с жени и деца отплава.

За да подчертае победата си, Палдейн натърти:

– *Всички* лодки заминаха. До последната.

Радж Атън помисли дали да не изтича до северната стена да провери думите му, но триумфалният тон на Палдейн беше чист и съвсем искрен. Явно Палдейн беше отпратил лодките. От стената Радж Атън щеше да види само хиляда съда, поклащащи се по белите вълни на езерото.

Палдейн знаеше съвсем ясно какво бе направил. Беше заклешил хората на Радж Атън в замъка. Вълчия господар реши да изтрие наглата усмивка от лицето му.

С облечения си в стоманена ръкавица юмрук той замахна към носа на Палдейн. Костта на черепа изпраща с удовлетворителното *храс*. Кръвта оплиска лицето на Радж Атън, а Ловеца на Мистария рухна на каменната настилка.

„Как е посмял той дребосък?“ – помисли Радж Атън и изтри капките кръв от лицето си.

Кралските Умове, които бяха следвали Палдейн, се дръпнаха ужасени и зачакаха наказанието му. Но той го задържа – знаеше, че хубавият пир е по-сладък на празен корем.

Бързо обмисли какви възможности му остават. Непобедимите му нямаха нужда от лодки. Като последен изход, можеха да оставят оръжие и броня и да преплуват езерото.

В този момент се разнесе странен, неочакван звук. Отчаяните ридания по стените на замъка изведнъж преминаха в бурни викове на радост и в дивия вой на бойни рогове.

Радж Атън погледна нагоре да разбере причината за тази възбуда. Хората по стените викаха, сочеха на север и подскачаха от радост.

– Земния крал идва! Земния крал! – ревяха мъжете.

Радж Атън се усмихна мрачно над трупа на Палдейн. С внезапна яснота разбра, че все още може да изтръгне стратегическа победа.

– Такаа – каза Радж Атън на Умовете на крал Ордън: разтреперана от немощ и страх тъпна старци. – Вашият крал най-последно идва... идва, за да се хвърли срещу халите и да умре. Ще ни предложи великолепно зрелище, разбира се. Аз това няма да го изтъква.

Единствената руна

Пот се лееше на едри капки от челото на Габорн и мокреше кожените елек под ризницата му. Щом спря недалече от Карис, болезненото усещане, което го бе обзело, откакто започна да прекосява опустошените околности, се усили. Той стисна юздите на коня, разбрал, че без даровете си на жизненост вече щеше да е грохнал в седлото.

Взря се напред почти заслепен от потта и конят му се понесе с воините около него. Съвсем смътно чу как свободните рицари извисиха бойната си песен.

Като в мъгла, Габорн препусна на бой, преминавайки под каменната порта в Стената на Барън. Съвсем смътно си даваше сметка за положението, когато дръпна юздите на миля и половина от Карис и загледа горящите кули. Над армията му прелитаха грий и пърхаха с черните си криле.

Десет хиляди нишки го свързваха с мъжете и жените под негова команда. Усещаше смъртта, надвиснала над всички тях. Тежестта на нейната невидима черна прегръдка го смазваше.

Взря се към замъка, отвъд изпепелените земи. Никога не си беше представял такова опустошение, земята така мъртва и раздрана, с ордите щъкащи по нея хали.

– Сега накъде, милорд? – извика сър Ленгли до него. – Накъде да

ударим?

Замаян и изнемошял, Габорн се огледа, помъчи се да се съсредоточи. Баща му беше велик стратег и като малък Габорн беше научил много от него. Трябваше бързо да състави план.

Няколко хали на четвърт миля пред тях усетиха миризмата им и предпазливо заситниха към тях. От това разстояние, както притичваха на къси тромави отскоци, му заприличаха на раци, пълзящи по брега на пустинен плаж.

Габорн огледа какво са направили чудовищата. Право на юг огромната застрашителна кула се накланяше като черен пламък по посока на замъка. При портите на замъка халите бяха избили широк отвор в западната стена и сега нахлуваха в града през грамадата от трупове на мъже и хали.

На север от Карис се виждаше странен малък хълм с полегат склон, изцяло обкръжен от пашкул с белезникави нишки. Костения хълм. Знаеше мястото му от изучаването на древни битки.

На върха му се трудеше една зла магесница, а по-надолу й слугуваха по-низши магесници. Около нея от хълма изригваха на спирални мръсни облаци. Призрачни светлини проблясваха под тяхната ръждива мъгла.

Дъхът на Габорн се учести. Костения хълм едновременно го отблъскваше и привличаше.

Отблъскваше, го, защото беше жигосан с руна, която сама по себе си вдъхваше отвращение с вида си и беше източник на болест и на болка. Само като погледнеше черните като брадавици пъпки по нея и кривите ѝ черти, очите му пламваха и сякаш сами се мъчеха да се извърнат настрана. Руната на върха на хълма беше като огромно сърце, което помпаше отровна кръв до всеки пръст на ръка и крак на всяко човешко тяло.

И в същото време хълмът го привличаше. Той беше неговата цел.

„Удряй!“ , мълчаливо го молеше Земята. „Удряй преди да е станало късно!“

Габорн се взря в руната с помощта на своя Земен взор и все едно че се вгледа в човешко сърце. Това, което видя, го изпълни с ужас.

Според древните сказания всички руни бяха само частици, откъртени от една голяма главна руна – тази, която контролира вселената. Сега той видя една голяма част от главната руна.

Земята таеше в себе си сила и властваше над растежа, живота и изцелението. Но в руната на хълма той видя оголен самия край на всички

земни сили:

Където има растеж, да бъде застой.
Където има живот, да бъде пустош.
Където има изцеление, да бъде развала.
Където човеци се крият, да бъдат открити.

Габорн знаеше името на тази руна. Знаеше го с костите си: Печатът на опустошението.

Руната беше непълна, като наскоро изкован меч, но още незакален, и изтезаваше земята на мили околоръст.

Габорн се взираше в нея с няма почуда. Настръхна. Беше изминал стотици мили с надеждата, че ще се бие с Радж Атън. Беше обещал на воините си да ги поведе на битка.

Сега разбираше, че е призван не за да се бие с хали или с хора, или с каквито и да било живи същества. Трябваше да унищожи това изваяние, това оръжие. И това беше задача, неизпълнима за никоя армия.

Само един чародей, притежаващ огромни земни сили, можеше да направи това. Само Габорн можеше да го направи.

Трябваше да начертае Земна руна на разрушение.

Обзе го чувство на обреченост. Силите му бяха ограничени. Трябваше да се приближи, за да съсредоточи заклинанието си. Но колкото повече приближаваше, толкова по-смазваща ставаше вонята, излъчваща се от Костения хълм.

Габорн се обърна към Върховния маршал Скалбейрн.

– Ще атакувам Костения хълм и ми трябват отвлечащи маневри. Взemi хиляда души и се спусни към долината, после препуснете с все сила към Черната кула и отблъснете армията на халите на сто крачки. Постарайте се да се приближите достатъчно, за да ви усетят. Ако не ви подгонят веднага, убийте няколко. Но не влизайте в бой с ядрото им! Пазете си хората! Искam само да ги отвлечете! А ако умра, ще ви трябват мъже да унищожат злата магесница. Ясно ли е? Тя не може да напусне жива това бойно поле!

– Както благоволи милорд – отвърна Скалбейрн, явно оскърбен от това, че ще бъде използван за отвлечане на нечия чужда атака. Веднага обърна коня си и зарева заповеди, собирайки под командата си останките от конницата си.

– А аз? – попита сър Ленгли.

Габорн въздъхна. Трябваше да го прати на още по-голяма опасност

от Скалбейрн. Огромната сила на Ленгли щеше да е нужна, ако се наложеше сериозен сблъсък.

– Вземи други петстотин рицари покрай брега към Карис. Удари фланговете им при провлака, след което се оттегли. Както и на Скалбейрн, задачата ти не е да избиваш хали, а да разредиш редиците им. А ако умра...

– Разбирам, милорд – каза сър Ленгли също толкова нещастен, че го използват за отвличане, като Скалбейрн. Все пак задачата беше трудна. Халите при провлака бяха много нагъсто и нямаше много пространство за отстъпление.

Ленгли вдигна ръка и призова хората си.

– А ние? – попита кралица Херин.

– Вие ще яздите с мен – отвърна Габорн, – за да се сблъскаме със злата магесница. – Не го зарадва много жестоката усмивка, изписала се на лицето ѝ.

– Аз лично ще ѝ нанеса смъртния удар, ако благоволите – каза тя.

Габорн само поклати глава.

– Ще трябва да стигнем с бой до хълма, за да мога да я унищожа. Нищо повече. Руната, която тя чертае, трябва да се унищожи. След това можем да се прегрупираме и да решим как да се справим със злата магесница.

Върховната кралица кимна и каза:

– Добре.

Обърна се към рицарите си и спокойно им изрече заповедите си.

– А копиеносците и пехотинците? – попита Ерин Конал. – Можем ли да ги използваме за нещо полезно?

Габорн поклати глава. С изпращането на пехотинци срещу хали нямаше да се постигне почти нищо.

– Наредете им да останат зад Стената на Барън. Да убиват всяка хала, която се опита да я прехвърли.

Раздърпаната колона от хиляда рицари на Скалбейрн се спусна в равнината, за да удари западния склон на Костения хълм.

Докато язدهа, подхванаха бойната си песен. Тропотът на копитата и грохотът на ризниците и броните бе страховит съпровод на дълбоките им гласове.

Въпреки заповедите на Габорн Скалбейрн поведе бойците си право срещу няколко хали. Пиките пронизаха дебелите коруби и рицарите продължиха към зададената им цел.

Ефектът на отвличащата маневра беше смайващ. Равнините бяха

осеяни със странни изкопи – кратери с тъмни отвори. До този момент на Габорн му се струваше, че равнината едва ли не е почерняла от хали, но сега още стотици изригнаха изпод земята – след няколко мига поне две хиляди хали гонеха мъжете на Скалбејрн на юг.

Зад гърба на Габорн мъжете нададоха гръмки викове и надигнаха оръжията си.

– Добре! – прошепна кралица Херин, явно доволна от видяното.

Габорн не почувства голяма заплахата за хората на Скалбејрн. Всъщност те не бяха особено застрашени, но бяха постигнали много.

Габорн кимна на сър Ленгли и той поведе пиконосците си наляво.

Ленгли също настъпи бавно към Костения хълм, този път откъм север. Но Габорн усети надвисналата над него заплахата. Ленгли беше в много по-голяма опасност от Скалбејрн.

Щом Ленгли приближи Костения хълм, халата магесница вдигна пръта си към небето и засъска. Гласът ѝ отекна от ниските облаци по небето като гръм.

Тъмен вятър изригна от нея и хората на Ленгли закрепяха в ужас, обърнаха конете и препуснаха в галоп на изток към езерото, бягайки от тъмния вятър на заклинанието ѝ; а шлемовете и броните им заблестяха в червено от пламъците на горящия Карис. Гонеха ги стотици хали.

Черният вятър догони мъжете близо до езерния бряг и изведнъж въздухът се изпълни с писъци. Рицарите започнаха да падат от седлата – Габорн не можа да разбере защо.

Каквото и въздействие да имаше заклинанието на злата магесница над тях, Габорн беше твърде далече, за да го усети. Рицарите на Ленгли се мъчеха да се задържат на седлата, а халите ги приближаваха.

„Стегнете се! – отпрати към тях зова си Габорн. – Стегнете се и се бийте на живот и смърт!“

След един секващ дъх миг Ленгли се изправи на седлото си, извика и пришпори коня си на юг. Последваха го само малцина – по-голямата част от войската му остана на място. Конете им подскачаха уплашено и бягаха от настъпващите хали.

Трийсетина рицари се хвърлиха срещу настъпващите хали и почти половината паднаха. Оцелелите побягнаха на север покрай езерния бряг, преследвани от неколкостотин хали.

Отвличащите удари на Габорн разтърсиха отбраната на пълчищата на халите. Чудовищата при провлака заотстъпваха, уплашени от атака по фланга, с което дадоха глътка отдиш на бранителите на Карис. Други продължиха да тичат на юг след Скалбејрн.

За облекчение на Габорн, северният склон на Костения хълм за миг остана с по-малко защитници. Над изкопите имаше само двеста-триста хали – но и сто хали не бяха за подценяване... особено след като зад гърба им стоеше зла магесница.

Имаше само няколко секунди, за да удари.

В сенчестата долина

– Готови за атака! – извика Габорн. – Формация въртяща се спица! В една колона! Напред! – Вдигна ръка във въздуха и я завъртя, за да разберат мъжете, че трябва да се въртят отляво надясно.

Въртящата се спица, или рицарското колело, както я наричаха понякога, се беше оказала най-ефективната бойна формация срещу халите в древни времена.

Вместо да шурмуват фронтално, както щяха да направят срещу човешки противници, рицарите яздеха като в гигантско колело, което се върти и напредва. Носещите смърт пики стърчаха по краищата на колелото така, че нови мъже и коне непрекъснато връхлитаха под ъгъл срещу вражеския строй.

Изборът на подходящ ъгъл и скорост на атаката беше жизненоважен при сблъсъка на пиканосците с хала. Номерът с използването на пика за убиване на хала, както беше научил Габорн от летописите, бе да удариш здраво чудовището и да го понижиш, без междувременно да се убиеш.

Най-съществена от всичко беше скоростта. Един подсилен с много дарове кон нападаше със скорост от четиридесет до осемдесет мили в час. При такава скорост рицарят трябваше да внимава да не се блъсне в халата и да си потроши кокалите.

Нито пък можеше един рицар да подмине хала така, както би подминал човек. Халите бяха прекалено големи. Освен това дори рицарят да пробиеше през първите редици на ордата им, щеше да си изгуби пиката и да се окаже обезоръжен сред враговете. Следователно трябваше да препуска успоредно на редиците на халите, да ги пробожда и да се отдръпва.

Както беше доказал Хиърдън Силвареста преди много векове, изкуството на пронизване на една хала с пика се състоеше в това да я прободеш по такъв начин, че да не се натресеш в нея. Наведен на седлото, рицарят трябваше да забие пиката си в главата на халата, в така

наречения „триъгълник“ – място с големината на мъжка длан, където се срещаша три плочи на черепа. Втора такава област можеше да се намери в небцето на халата, стига чудовището да си отвори устата.

И ако пиката влезеше под подходящ ъгъл, рицарят можеше да я забие в мозъка на халата с мощен тласък.

Рицарите в колелото язدهа достатъчно бързо, за да не могат халите да се приспособят към главоломната им скорост. В същото време тя позволяваше на рицарите да се сблъскат с халите в стегната формация, която даваше възможност на всеки рицар да избегне жестоките нокти на халата в случай, че пропусне целта си, и да позволи на този, който не е улучил, да се спаси, докато зад него намира следващият рицар.

Габорн пришпори коня си по каменистата земя.

Когато наближи омразния хълм, се огледа и видя, че язди сам. Толкова бърз беше конят му, че другите бяха изостанали.

„Пази се“, прошепна Земята и гласът ѝ го изненада. Габорн толкова беше навикнал да предупреждава други, че се почувства неподготвен сам да получава предупреждения.

Погледна зад себе си. Хълмът отзад бе почернял от рицари. Идваха с песен; огнената светлина от Карис се отразяваше в щитовете им.

Ерин Конал нададе боен вик. Селинор Андърс изрева от едната ѝ страна, кралица Херин бе до тях. Лицето на чародея Бизнесман се беше вкаменило от ужас. Конницата на Габорн се втурна напред, изсипа се от Стената на Барън.

Костеният хълм се издигаше, загърнат в своя пашкул. От него се изпъваха бели нишки като паяжина. Калта и камъните, изровени от склона, му придаваха вид на руина, нашарена с белези и раздрана.

Предупредени от първите редици, хали оръженоски изведнъж изпъляха от пукнатините по хълма и се закатериха нагоре зад пашкула, сякаш беше крепостна стена. Зад тях магесниците продължиха скверния си труд.

Ръждивата мъгла се сгъсти и полегна на тежки гънки. Очите на Габорн залютяха. Той примига да махне сълзите и видя просветващите призрачни светлини зад пашкула.

Лицето му се сгърчи и той се помъчи да си поеме дъх. Болезнена умора го блъсна в лицето като юмрук. Стомахът му се сви; призля му. Всеки мускул го заболя и по челото му изби обилна пот.

Габорн препусна в бесен галоп покрай една оръженоска, която се извърна и замахна със славния си чук, но твърде късно. Той се промуши под замаха ѝ – знаеше, че вече щеше да е загинал, ако не беше взел

дарове в замъка Гроувърман.

Чу зад себе си трясъка на пика, забила се в незащитената зона на звяра.

Кралица Херин Червената бе нанесла първия си удар.

Конят му го носеше бясно към скверната руна, но всичките му усилия едва го задържаха прав на седлото. Той забави ездата си на една трета миля от Костения хълм, съвсем близо до предните редици на халите, и се хвана за седлото.

Халите се спуснаха по склоновете на пашкула, за да влязат в бой.

Габорн не посмя да приближи повече. Тук киселите мъгли тежаха по повърхността на земята като задушаваша завивка и никоой простосмъртен нямаше да може да понесе вонята им. Мускулите му пареха и горяха, сякаш всяка тяхна фибра всеки миг щеше да се пръсне. Потта се лееше от челото му като дъжд. Габорн залитна и се строполи на земята.

Дори самата почва под него гореше; беше нажежена като тиган. Той се загърчи, не можеше да вдиша.

Мълчаливо съжали, че не беше взел повече дарове на жизненост.

Погледна отчаяно нагоре през ръждивата мъгла. Рицарите му оформяха своето въртящо се колело, препускаха пред него в строй, за да посекат смъкващите се по склона за битка чудовища, чиито дебели коруби трещяха по каменистата земя.

Няколко рицари го обкръжиха, за да го защитят. Той видя Ерин Конал и принц Селинор – със замръзнали от отчаяние лица. Бяха видели, че Земяния крал е паднал.

Габорн лежеше плувнал в пот на земята и се мъчеше да си поеме въздух, уплашен, че ще се задуши. Едва можеше да диша от смазващата болка.

Около него се стелеше пълна безутешност, самата земя се беше задала и не можеше да диша.

Горе на хълма злата магесница вдигна жълтеникавия си прът към небето и изсъска толкова силно, че звукът отекна от облаците. С тътен като от небесен гръм, от нея изригна черен дим.

Габорн се помъчи да се изправи на колене, но проклятието на магесницата го повали.

Ерин Конал яздеше зад Габорн – бе предпочела да пази него вместо да се включи в строя на въртящата се спица. И не съжали.

Една от халите се спусна през бойния строй, след като някакъв

рицар счупи пиката си в хълбока ѝ, и се понесе тромаво през кафявата пелена към Габорн – грамадно чудовище с ужасно озъбена паст.

Ерин тръсна потта от челото си, нададе боен вик и се понесе срещу звяра. Надигна пиката, примижа срещу мъглата, пареща очите ѝ, и се наклони, за да нанесе удара.

Заби пиката тъкмо когато чудовището извърещаше главата си към Габорн. Върхът улучи точно „триъгълника“.

Тя усети как острието на пиката се заби в кристалния череп на халата. Усъмни се, че не е улучила верния ъгъл, че пиката просто ще удари в костта и ще се скърши, но въпреки това я натисна напред, с надеждата да натика острието с груба сила.

Пиката изскърца на кост и се скърши под върха. Ерин изведнъж залитна, докато продължаваше да забива проклетото нещо, без да среща съпротива. После, загубила равновесие, излетя от седлото и се просна на земята точно под халата.

Извисило се над нея, чудовището вдигна огромния си меч, за да се предпази от един препускащ срещу него рицар.

„Бягай!“, проговори гласът на Габорн в ума на Ерин, докато тя се мъчеше да стане.

Разбираше, че е твърде късно. Халата наведе огромната си глава и се хвърли напред, кристалните ѝ зъби блеснаха.

Покрай нея профуча черна мълния. Пиката на Селинор прониза „триъгълника“ на чудовището и се заби в мозъка му, сякаш беше изхвърлена от балиста.

Ерин удивена разбра, че я беше хвърлил като леко копие!

Халата рухна в краката ѝ.

Селинор дръпна юздите и спря пред нея, сякаш се канеше да я защити от нова атака с тялото си. После обърна и извади кроудънската си бойна брадва.

Ерин хукна за коня си.

– Едно! – извика след нея Селинор и посочи към Земния крал. Габорн бе паднал от седлото и лежеше на земята.

Габорн лежеше в прахта. Няколко рицари скочиха от конете си и го обкръжиха, готови да се бият за него и да умрат, ако потрябва. Селинор Андърс приближи и остана на стража над него – крещеше и размахваше бойната си брадва срещу всяка хала, която дръзнеше да приближи.

Докато Габорн се мъчеше да се изправи, една мисъл прониза

съвестта му: „Трябваше да го Избера“.

Халите се спускаха по склона на Костения хълм като оживели монолитни и мисълта изчезна, за да може той да прати предупреждението си до стотиците воители. След миг Ерин Конал и десетина рицари се нарешиха до Селинор.

Черният вятър удари, понесъл неопишуема воня – миризма, по нещо приличаща на изгоряло кисело зеле. Габорн имаше чувството, че всичките му мускули са станали на пихтия.

Той се смъкна на земята изнемошил, сякаш току-що бе дал дара си на мускул. Десетки други около него направиха същото, дори самата кралица Херин Червената.

На сто крачки зад тях Бизнесман се мъчеше да се удържи на седлото, смазан от болка.

– Джюриим! – извика чародеят. – Махни Габорн оттам! Прекалено близо сме.

Дебелият Джюриим препусна между рицарите и скочи от коня си. Беше вързал копринена кърпа на носа си, за да се предпази от вонята. Сграбчи Габорн за лакътя и извика:

– Ставайте, милорд! Да бягаме!

С омекнали мускули и замаян от болка мозък, Габорн се помъчи да го отблъсне.

– Не! Не мога да се махна! Помогнете ми! Помощ!

Габорн трябваше да разруши руната. А тя все още беше на половин миля от него. Беше разрушил стената Крискейвн от цяла миля. Беше почти на предела на силите му: но гнусните мъгли, задръстиха долината, бяха толкова опустошителни, че не смееше да приближи повече.

Опита се да зарови с пръст в горещата земя, да начертае руната на земното разрушение.

Джюриим го хвана за лакътя, за да го качи на коня, и извика на Селинор:

– Дръж коня на господаря! Помогни ми да го вдигнем на седлото.

– Не! – замоли го Габорн. – Пуснете ме! Бизнесман, помощ!

Погледна назад. В този миг Бизнесман се смъкна на седлото като чувал под влиянието на заклинанията на магесницата. Конят, изглежда, усети, че ездачът му е в несвяст, и затича на север, понесъл господаря си надалече от битката.

За изненада на Габорн, някои от рицарите около него се оказаха по-

малко засегнати от заклинанията на халата магесница. Някои от пиканосците продължаваха шурма. Други устояваха на слабостта. „Може би ми трябва повече жизненост?“ – зачуди се той. Но пък кралица Херин също беше паднала, а тя имаше много повече жизненост от другите.

– Джюрийм... – изохка Габорн, докато се мъчеше да начертае символа точно на прашната земя. Имаше чувството, че се опитва да рисува върху огън. Пръстът му беше толкова отслабнал, че едва можеше да се зарови в прахта.

Джюрийм спря да го дърпа. Зяпна го отчаяно, сякаш безсилието му да спаси господаря си му причиняваше физическа болка.

Габорн най-после довърши руната си, огледа я за миг да се увери, че е изписал правилно всяка завъртулка, след което погледна свирепо към хълма, на който Печатът на опустошението оскверняваше Земята. На върха му злата магесница продължаваше злокобния си труд. Странни светлини проблясваха зад белия пашкул в отънъци на най-светъл тюркоаз. Хали извираха от южния склон на хълма.

Той се взря в хълма и с помощна на Земния взор проникна под него. Там, много надолу под земната твърд, успя да долови слабост... мястото, където тонове и тонове камъни се бяха струпали над пропад.

Щеше да му струва само едно вдишване, за да рухне всичко това в руини, да разцепи земята под руната.

Габорн се съсредоточи върху обекта на своето заклинание и извика:
– Да се разцепиш дано!

Удари с юмрук по земята и си представи как тя се надига под него, как разкъсва мръсната руна и всичките ѝ стени се пръсват.

Земята откликна.

И се надигна, и рицарите зяпнаха; мъчеха се да останат на крака, докато земята трепереше.

Конете зацвилеха и заритаха. Халите се олюляха. Земята изрева като ранен звяр.

После земната твърд се разлюля като вълна, във всички посоки. Рицарите се развикаха ужасено, а халите по пашкула потресено се хванаха за паяжините си.

Габорн не си беше представял каква опустошителна сила ще освободи. Рицарите западаха от седлата си и завикаха в ужас.

Но когато Габорн погледна към Печата на опустошението, всичките му надежди повяхнаха. Земята под него потръпна, почвата наоколо се надигна, но самият Печат си стоеше като плавей, яхнал морските талази.

Само много мощни руни на обвързване можеше да са го задържали. Той отново и много грижливо огледа изваянието с помощта на Земния си взор, както беше направил при стената Крискейвън, за да намери слабостите му.

Наистина беше свързано здраво. Всяка пъпка и издатина беше напхана в руни на обвързване – дотолкова изчанчени, че вместо да призовават Силите, по-скоро ги усукваха срещу самите тях. Габорн се смая, като разбра, че халите до такава степен са усукали силите си, че могат да използват дори Земята срещу него.

Докато се съсредоточаваше върху скверната руна, мъжете около него завикаха:

– Вижте! Вижте там!

Габорн погледна към Карис.

По равнината пред крепостта пълзяха хали. Бяха изровили ями навсякъде, но земетръсът ги беше изхвърлил от скритите им бърлоги заедно с порой огромни камъни.

Зашеметени и объркани, халите се въртяха слепешката на счупеници си крака.

А после Габорн видя как една от кулите пада и чу смъртния вик на хиляди хора.

Стените на Карис, само на половин миля на юг, се олюляха като върбови клонки. Бялата мазилка се заоткъртва на едри люспи, зъберите с плясък западаха в езерото.

Трусът не можа да разруши обвързаната руна, но раздра по-малките постройки. Падаха кули. Стени се пропукваха. Прах се вдигна над града от сриващите се ханове и къщи.

А после стана нещо неочаквано. Земята започна отново да се надига и от новия, още по-мощен трус стените на крепостта се олюляха. Хората в Карис запищяха от ужас.

Конят на Габорн залитна. А над Карис се издигна още и още прах и огън от рухващите сгради.

Вторичен трус.

Габорн нямаше нужда от Земния си взор, за да разбере, че е освободил истинско чудовище. Усещаше как силата се надига. Този път източникът ѝ беше по-дълбок, по-мощен, отколкото беше очаквал. Също както един вик може да предизвика лавина, неговият малък трус бе предизвикал катастрофа.

Габорн се взря с широко отворени очи в окаяните бранители на Карис, вкопчили се в стените му. „Само допреди миг се радвах – помисли

той. – Но с действията си може би обрекох хората, които се надявах да спася.“

Чувството за вина го смаза. Вина за това, което беше направил, и вина за това, което знаеше, че тепърва трябва да направи.

Вдигна лявата си ръка и погледна към замъка, към тълпите, които крещяха отчаяно.

И извика на хората в Карис, въпреки че от такова разстояние малцина щяха да имат достатъчно дарове на слух, за да чуят гласа му.

– Избирам ви. Избирам ви за Земята!

„Разбира се, Земята ще ги приеме – помисли Габорн. – Даден ми е дарът да Избирам, за да спася човечеството, а хората в Карис се нуждаят от спасение.“

Беше на предела на силите си. Взря се в стените на замъка с надеждата, че с Избора си ще може да опази всички вътре.

Ако Изборът на Скалбейрн му позволяваше да спаси хиляда души, надяваше се, че Изборът на Радж Атън ще му позволи да спаси стотици хиляди.

И прошепна:

– Дори и теб, Радж Атън. Избирам те.

Усети как източващите се нишки на съвестта му обгръщат сражаващите се в Карис мъже, а освен тях жените, бебетата и старците, присвили се в тъмните ъгли, уплашени за живота си.

Посегна към Радж Атън.

Усети в ума си Вълчия господар и прошепна: „Избирам те“, толкова нежно, сякаш Радж Атън му бе роден брат. „Помогни ми да спася хората ни.“

Усети как пипалцата на връзката се сливат, почувства се смазан от опасността, надвиснала над Радж Атън. Смърт бе надвиснала като пелена над Вълчия господар, тежка и задушлива. Габорн никога не бе усещал човек да е толкова близо до нея. Зачуди се дали силите му ще са достатъчни, за да го спаси.

„Бягай!“, прошепна Габорн към Карис.

Сър Ленгли и маршал Скалбейрн видяха как земният трус поразиха халите и ги остави зашеметени и осакатени. Тъй като бяха по-далече от злата магесница, те и рицарите им не бяха толкова дълбоко засегнати от проклятията ѝ.

Скалбейрн препусна срещу халите с надеждата да отвлече повече от тях от Габорн и хиляда конни рицари препуснаха след него, навели пиките си.

Недостойният

Радж Атън не се изненада, като разбра, че момчето Габорн се стреми да спаси Карис даже от халите. Ходът беше зле обмислен и толкова глупав, колкото дързък и геройски – акт на самопожертвувание от страна на слабоумен идеалист.

Той изтича нагоре по стъпалата на една от кулите и погледна на север.

В равнините свободните рицари се вихреха в кръг при подножието на Костения хълм. По-нататък хиляда рицари щурмуваха през ниските хълмове на юг, разпръсквайки силите на халите, още една част атакуваше на север.

Дося му се едва ли не да поздрави Габорн. Беше свършил чудесна работа с разпръскването на халите и разбиването на бойния им строй.

Гледаше как рицарите на Габорн напират към Костения хълм, видя как земята около тях се разтърси – откъртваше буци, хвърляше прах и камъни във въздуха, заравяше хали, изхвърляше други от ямите им и трещеше сто пъти по-силно от небесен гръм.

По причина, която така и не можеше да разбере, Радж Атън не можеше да види Габорн. Заклинание някакво тегнеше над това хлапе, такова, че го криеше от погледа му. Но Вълчия господар знаеше, че Габорн е тук.

Усети как трусят удари Карис и стените на крепостта се олюляха като пиани. Хората около него завикаха.

Само Земния крал можеше да пусне на свобода нещо толкова чудовищно. За едно изтупкване на сърцето Радж Атън усети опасността. Трусят щеше да срине града до основи.

И почти в същия миг чу как гласът на Габорн прокълбят в ушите му, когато направи своя Избор.

„Е, Земни кралю – помисли Радж Атън, – с един дъх ме Избираш и ме проклинаш?“

Бойците на Габорн настъпиха към Костения хълм и злата магесница. Той препускаше с две хиляди рицари зад гърба си, сякаш се надяваше, че с толкова нищожна сила ще може, по силата на някакъв невероятен късмет, да нанесе щастливия си удар.

Черен вятър лъхна над Карис, понесъл последното проклятие на магесницата.

Радж Атън вкуси миризмата, усети как умората изцеди силите му и

я преведе така: „До смърт да се умориш дано!“

Да, могъщо беше заклинанието. Ако го бяха хвърлили към простосмъртни отблизко, всички щяха да рухнат с отпаднали сърца и с твърде изтощени дробове, за да могат да вдихат дори още веднъж.

По стените около него обикновените бойци почнаха да падат – бяха прекалено изтощени, за да се задържат на крака.

Но Радж Атън не беше обикновен.

Докато колелото на рицарите се въртеше на юг, оръженоските започнаха да се стичат на пълчища срещу Габорн. Навярно слисани от земния трус, те се бяха обърнали и сега нападаха от двете страни на Костения хълм. Всъщност дори халите близо до Карис се обръщаха, за да посрещнат новата заплаха.

За Радж Атън беше съвсем очевидно, че Габорн няма да може да отблъсне атаката. Редиците на халите бяха твърде гъсти. По негова преценка в битката за Карис досега бяха загинали не повече от петстотин чудовища. Все още бяха останали двайсет хиляди хали, нападащи на север. Само след няколко мига щяха да съкрушат силите на Габорн и да ги направят на кайма.

„Бягайте!“, прокънтя заповедта на Габорн през ума на Радж Атън.

Още докато Земния крал го изричаше, Радж Атън разбра колко глупаво би било да го послуша. Вярно, стените на Карис всеки момент щяха да рухнат. Но и да нападнаха халите, защитниците му пак щяха да умрат.

– Хитрец! – изсъска Радж Атън. Сега разбра замисъла на хлапето: Габорн просто искаше да използва него и хората му като пионки, за отвлечане на вниманието, за да изтеглят халите от него самия.

Но Радж Атън също беше хитър и нямаше да се хване на тази игра.

Неговите Непобедими вече се изтегляха от сражението.

– Стой! – извика Радж Атън на воините си. А хората на Палдейн призова: – Дръжте пролома!

„Земния крал ще загине тук – каза си Радж Атън. – А аз... аз просто ще си стоя и ще гледам.“

Но когато погледна към пролома, забеляза, че бойците на Палдейн изведнъж започнаха да се сражават яростно като самите хали. Отначало реши, че отчаянието им е вляло нови сили. Но беше очевидно, че ги води някаква невидима сила. Тези хора долу бяха прости войници и воители с лоши пропорции. Видя как един обикновен войник примамва едно от чудовищата, замахна с меч си срещу него, после рязко отскочи встрани. В отворилата се за кратко пролука двама други се хвърлиха напред с

брадвите и посякоха ръката на халата. Когато чудовището изрева, един бързак скочи в отворената му паст и заби дългия си меч през небцето в мозъка му. Още преди звярът да е паднал, бойците се втурнаха напред да поразят следващия.

Неговите хора бързо се понесоха напред, за да се възползват от пробива, избягвайки ударите на халите. Забиваха и парираха с добре отмерени движения и скоро битката се превърна в нещо повече от отчаяно меле на живот и смърт.

Вече заприлича на жесток и убийствен танц.

За негово удивление, мъжете на Палдейн започнаха да се бият толкова добре, че халите при портите се поколебаха и се отдръпнаха объркани и неспособни да устоят срещу връхлитания ги противник.

Хората на Палдейн стегнаха редиците си. Мъжете по стените започнаха да скачат върху могилата от трупове, понесоха се напред и припудиха халите да заотстъпват по провлака.

Навсякъде из замъка простите защитници тичаха надолу към двора, за да се подчинят на заповедта на Габорн да напуснат крепостта. Други се хвърляха от стените във водите на езерото.

Карис беше огромен, с близо четиристотин хиляди бойци на стени-те и още толкова войници в самия град. Сега тези хора се изляха по всяка тясна улица, бягайки от трусовете.

– Стой! – изрева им Радж Атън. – Стой, казах! – Гласът му беше толкова мощен и убедителен, че думите му се хлъзнаха като добре наточена кама в подсъзнанието на хората на Палдейн и повечето от тях спряха.

„Няма да ме измамиш“ – каза си Радж Атън. Усмихна се мрачно и изрева с толкова гръмък глас, че дори Габорн не можеше да не го чуе.

– Все още сме врагове, сине на Родън!

На Роланд му се стори, че чува кучешки лай и ръмжене. Беше се озовал на някакво изсечено от камък дърво, високо над земята.

С мъка вдигна глава и видя огромни хали, тичащи през клоните горе. Зъбите им блестяха. Смаза го непреодолима умора. Падна по гръб. Дървото под него се разтърси и той чу как огромният му ствол изпращя.

– Стените ще паднат! Стените падат! – извика някой. Гласът на Радж Атън изкънтя през леса: – Към мен! Насам!

Мъже крещяха и гинеха, някъде наблизо Роланд чу някаква жена да вика за помощ. Погледна надолу от камъка, на който беше кацнал, и

видя познатото, ухилено към него лице на барон Пол.

– Помощ... – немощно извика Роланд.

Баронът се засмя.

– Помощ? Искаш помощта на един мъртвец? Какво ще ми дадеш?

– Моля те... – промълви Роланд.

– Не преди да ми кажеш „сира“ – отвърна барон Пол и се ухили.

– Моля те, *сира* – примоли се Роланд.

– Е, да можеше и синът ти да каже тази дума – засмя се барон Пол, обърна коня си и препусна през някакво мъгливо поле.

Чуваше отдалече човешки писъци и съскация дъх на хали. Болката беше толкова силна, че го правеше почти безчувствен.

Над главата му блесна мълния, пламъци играеха по една от горящите кули.

Роланд отвори очи и погледна рамото си. Беше овързано с кървав парцал. Около него лежаха трупове. От зъберите се стичаше кръв и слюз. Белите варосани стени на Карис ставаха пурпурни.

Сумрак изпълваше небето. Парцали сняг се сипеха отгоре като пепел. Не, наистина бяха пепел. Затвори очи – болеше го да гледа. Беше почти тъмно. Прецени, че е бил в несвяст цял час, ако не и повече.

Чу отнякъде бебешки плач и с мъка извърна глава. В двора точно под него една млада жена в сиво-синкав халат се опитваше да утеши изплашеното си дете.

Въпреки силната болка Роланд успя да се преобърне по корем. От превързаната му ръка закапа кръв. Той се изправи на колене и дълго остана така, стиснал ръката си, за да спре кръвта. Мъчеше се да осмисли видяното.

Освен него на южната стена никой не беше останал жив. По нея лежаха проснати хиляди трупове – е, и туловищата на няколко хали. От студеното небе падаше пепел и сажди.

Стените на замъка се люлееха, камъните стържеха един в друг. „Избирам те. Избирам те за Земята – прошепна глас в ума на Роланд. – Бягай!“

Роланд чу този зов далечно и смътно, през сринащите се останки на болезнен кошмар. Опита се да го осмисли.

Огледа се. Всички бяха избити, помисли той. Не, стената просто беше изоставена. Стените се тресяха, от тях падаха парчета мазилка и камъни.

Предните порти бяха рухнали, както и порталните кули. В замъка бяха нахлули хали. Долу в двора бойците на Карис се сражаваха на

живот и смърт, напиреха през грамада мъртви чудовища в усилие да си върнат провлака. Зад тях няколко гигантски главанащи се биеха с неистова ярост.

Равнината пред Карис беше почерняла от трупове – хиляди сиви туловища на хали. Към Костения хълм връхлиташе човешка рат – стотици рицари се вихреха в бясно колело на конете си, спиците на колелото им бавно се въртяха, отвсякъде стърчаха настръхнали пики.

Пиките трещяха при всеки сблъсък с редиците на чудовищата. Конете залитаха и бронираните ездачи падаха. Кристални мечове и славни чукове се вдигаха и спускаха в убийствени дъги.

А по средата на това настръхнало колело вятърът плющеше в диплите на едно знаме: зеленият рицар на Мистария, щандартът на крал Ордън.

В центъра на група рицари Роланд видя самия Земен крал, Габорн Вал Ордън – яздеше напред и напред, срещу злата магесница на Костения хълм. Обкръжаваха го охранници и гърдите на Роланд се издуха от гордост, щом си представи, че и неговият син е сред тях. Ах, да можеше само и Ейвран да види това!

„Истина е – помисли си Роланд. – Гласът, който чух в съня си: Земния крал ме е Избрал.“

„Но защо? – удиви се той. – Защо точно мен? Та аз съм недостоен. Аз съм убиец. Прост, недостоен човек. Дори воин не съм.“

Роланд не си падаше по фантазиите. Но дори да беше фантазьор, едва ли щеше да си въобрази, че Земния крал може да го Избере.

Изведнъж усети сълзите, стичащи се по бузите му, и се зачуди как по най-добрия начин би могъл да се отплати за този дар. „Благодаря ти“, прошепна, но не знаеше дали Земния крал ще го чуе.

В този момент над стените на замъка задуха сив вятър и завихри черните грий като пепел над пламъци, понесъл миризмата на проклятието на халата.

Роланд бе изтощен от раните; едва бе успял да се надигне на колене. Сега проклятието го прониза с отпадналост, която изцеди волята му до последната капка.

Той се свлече на плочника. Не можеше да събере сили, за да извика за помощ, нито да си поеме дъх, нито дори да примига.

Неочаквани връзки

На четири мили от крепостта Карис Ейвран се беше прилепила до гърба на Роланд, уплашена да не падне от коня. Един от индопалските бойци беше успял с много борба да намести зелената жена на седлото пред себе си, въпреки че тя се съпротивляваше и се опитваше да скочи на земята.

Бяха оставили далече зад себе си чудовищата, които ги подгониха.

Но нещо не беше наред. Ейвран не можеше да разбере защо Роланд е тук с красивата жена от Индопал и нейните телохранители. Нито пък можеше да разбере защо е облечен в дрехи, различни от онези, които носеше предния ден, или защо язди толкова подсилен кон.

И изведнъж разбра, че това изобщо не е Роланд. Тук имаше нещо повече от дрехите и коня – този човек просто *миришеше* другояче. Дрехите му миришеха на пустиня и пясък, а не на зелената трева на Мистария.

– Кой си ти? – попита тя. – Помислих те за друг, за моя приятел Роланд.

Той я погледна през рамо и тя видя, че наистина не е Роланд. Този човек също имаше червена брада, имаше същите весели сини очи. Но косата му беше започнала леко да се прошарва.

– Познаваш човек на име Роланд? – попита непознатият. – Да не е от Синята кула?

– Да – прошепна тя. – Той ме взеше на коня си. Яздеше с барон Пол към Карис. Искаше да отиде на север да види Земния крал и сина си: теб. Искал е да види теб. Нали?

Мъжът кимна.

– Роланд е баща ми. Можеш да ме наричаш Боренсон. – Като че ли не се зарадва много, че баща му е тръгнал да го види.

– Ти не харесваш ли баща си? – попита Ейвран.

– Майка ми го презираше – отвърна Боренсон. – И тъй като приличам на него, след време започна да презира и мен.

– Аз харесвам Роланд – промълви Ейвран. – Той ще помоли Палдейн да разреши да му стана дъщеря.

– Той е несретник – каза Боренсон. – Ще ти бъде толкова баща, колкото беше на мен.

Студенината, с която говореше за баща си, я ядоса, освен това я ядоса това, че се държи с пренебрежение към всичко, което му каже.

Вярно, че беше само на девет години и че си беше загубила даровете, но все пак не беше глупаво дете. Само му беше казала, че ще стане негова сестра, и очакваше от него някакво признаване. Но Боренсон, изглежда, предпочиташе да не ѝ обръща внимание.

Поеха нагоре по един дълъг склон, през стръкове изсъхнала ръж, посърнали и сиви като пепел.

На върха на хълма лежеше в руини древен гранитен слънчев купол. Съвършеният кълбовиден каменен крематориум беше рухнал от пиедестала си, беше се напукал и лежеше на земята като счупено яйце.

Оттук низината се виждаше надалече на север и юг. Бяха достатъчно далече от всякакво укритие и никаква хала не можеше да ги нападне от засада.

Но след като заобиколиха рухналия купол, пред очите им се откри гледка към Карис и Ейвран ахна потресена.

Пламъци обгръщаха белите кули на Карис и се отразяваха във водите на езерото Донестрий.

Барбиканите лежах в руини, а западната стена на крепостта беше разбита. Гладката мазилка се беше олющила.

Земята, загърната в мръснокафява мъгла, беше почерняла от хали. Един от индопалските телохранители се взря с присвити очи към горящия замък и каза:

– Нашият господар Радж Атън защитава тази крепост заедно с много мъже на Мистария. Земния крал се сражава в полетата.

– Може би не сме необходими – каза един от евнусите. – Нашият господар, изглежда, вече е сключил примирието. – Гласът му трепереше и Ейвран реши, че е страхлив.

Полята долу се бяха превърнали в пустош. Карис като че ли никога вече нямаше да е годен за обитаване от хора – дори да се опитаха да вдигнат отново домовете си и да засеят нивята.

Ейвран се загледа как Земния крал препуска през гъстата мъгла към подножието на Костения хълм. Погледът ѝ се прикова към него. Позна го мигновено, но видът му я изненада. Габорн приличаше на съвсем обикновен човек, нищо общо нямаше с онзи смарагдов пламък, който виждаше в ума си, щом затвореше очи.

Погледна зелената жена. Тя седеше в седлото пред Пашук и също гледаше към Земния крал, но го гледаше със затворени очи. И се усмихваше тъжно.

„Тя вижда същото – разбра Ейвран. – Вижда силата му.“ Затвори очи и се загледа към Габорн. Приличаше на смарагдов пламък, който

проблясваше и подскачаше.

Единият индопалски телохранител предложи:

– Ако отидем до онзи хълм, можем да свием на север покрай канала и да стигнем при Земния крал.

– Не. – Боренсон се намръщи. – В дупките край канала може да се крият хали. – Посочи на север. – Трябва да тръгнем по пътя нагоре, около Стената на Барън – и подходяме отзад.

– Много е далече! – възрази индопалецът.

Ейвран гледаше как Габорн се пробива с бой път към Костения хълм. Имаше толкова много дарове на метаболизъм, че действията му изглеждаха мълниеносни като вихър. Той се присви и хвърли закланение, от което цялата земя потрепери. Тя видя как стените на Карис се разклатиха и как Габорн се обърна и ги зяпна с отворена уста. И как после вдигна лявата си ръка и отправи второ закланение.

– Вижте – посочи Боренсон. – Той Избира. Избира целия град!

И да беше изрекъл нещо Габорн, Ейвран не можа да чуе думите му. Изгубиха се сред съсъка на хилядите хали и глухия тътен на земните трусове. Но я възхити мисълта, че е пожелал да Избере целия град, дори своите врагове.

Мъжете по стените на Карис отвърнаха с възгласи и побягнаха от рухващия град, а халите се втурнаха от всички посоки да нападнат Земния крал. Извираха от укрепленията на Костения хълм, изскачаха от дълбоките, изровени в земята тунели.

Земния крал водеше малката си конница все напред, притиснат от всички страни.

– Какво си мисли, че ще постигне? – попита евнухът.

– Опитва се да спаси Карис – отвърна Боренсон. – Надява се да отвлече шурмуващите го.

Но дори оттук Ейвран разбираше, че Габорн не може да успее. Много бяха чудовищата и много бързо връхлитаха. Щеше да бъде отрязан и обкръжен.

Отвъд долината прогърмя Гласът на Радж Атън, усилен от многобройните му дарове:

– Все още сме врагове, сине на Ордън!

Радж Атън стоеше на градската стена и размахваше бойната си брадва; около него се сипеше откъргена мазилка.

А на върха на Костения хълм злата магесница надигна един бледожълт прът към небето и изсъска. Отекна гръм и се затъркаля по хълма право към Карис.

Красивата жена от Индопал промълви тихо:

– Значи е вярно. Моят съпруг отхвърля Земния крал, своя братовчед по брак, и ще го остави на халите.

Тонът ѝ бе изпълнен с мрачна погнуса, сякаш никога не бе допускала, че Радж Атън може да е толкова безсърдечен.

– Боя се, че е точно така, о, Велика звезда – каза с нежност Боренсон, за да облекчи удара.

Земята изтътна от нов трус и конете заподскачаха.

Сафира извика и пришпори коня си надолу по хълма. Той тичаше със скорост, гъвкавост и устрем, както можеше да тича само един подсилен кон, препускаше право на запад към Карис, сякаш тя искаше да стигне до града въпреки десетките хиляди хали, преграждащи пътя ѝ.

Боренсон изрева и Ейвран се прилепи до гърба му, щом и техният кон се понесе напред.

Сафира свърна на изток и отначало Ейвран помисли, че язди слепешком. Но тя отново смени посоката, този път на юг, и Ейвран разбра накъде препуска.

Халите се бяха разкъсали на няколко фронта. Единият фронт насочваше атаката си срещу Карис, а вторият напираше към Земния крал. Третият бе подгонил конницата, ударила от юг.

Между чудовищата вече имаше пролука и Сафира препускаше право към нея.

– Чакай! – извика евнухът отзад. – Спири!

Но без полза. Сафира препускаше в галоп към Карис, докато не стигна на половин миля от стените му; халите по склона надолу бяха толкова нагъсто, че не можеше да продължи повече.

Усетили я зад гърба си, най-близките оръженоски започнаха да се обръщат. Съсъкът им се усили.

За миг Сафира спря на едно малко хълмче под последните дневни лъчи. Беше с наметало от тънък червен памук, изящно извезан със златни нишки на нежни филизи на лозници, обгръщащи ръцете и гърдите ѝ. На главата си носеше тънък червен воал под сребърна коронка.

Тя откопча тънкото златно коланче на кръста си, хвърли го на земята и смъкна наметалото си. После дръпна воала и за миг остана така, гордо възседнала своя сив имперски боен кон, облечена само в тънка копринена рокля с цвета на лавандула, подчертаващ смуглата ѝ кожа.

Далече на хоризонта слънцето се спускаше и няколко последни лъча се плъзнаха през пролуките на сивите облаци.

По изпепелената земя имаше още много такива малки хълмчета. Но

Ейвран разбра, че Сафира е избрала точно това, защото бе забелязала лъчите над него и беше разбрала, че това е най-доброто място, на което да се появи.

Сафира бе самото съвършенство, придобило плът и кръв. Изящните извивки на шията и раменете ѝ можеха да да накарат всеки менестрел да пише стихове до края на живота си, но дори Беоран Златния език нямаше да може да съчини мелодия и думи, които да уловят обаянието ѝ, светлината на очите ѝ и храбрата ѝ стойка.

Ейвран си помисли, че Сафира знае, че ще загине. Твърде много се беше приближила до халите. Най-близката от тях се обърна на по-малко от сто крачки надолу по склона и зае отбранителна поза. Халите лесно се изненадваха и често се колебаеха, докато преценят заплахата, но щеше да отнеме само миг, докато чудовището разбере, че Сафира е сама.

Но един миг беше всичко, от което се нуждаеше Сафира. И тя запя.

КОСТЕНИЯ ХЪЛМ

„Как да ги спася всички?“ – чудеше се Габорн.

Беше се свързал със стотици хиляди хора в замъка Карис и се чувстваше смазан от усещането за гибел, надвиснала над всички тях. Последва трети трус и земната твърд се надигна и заигра.

При портите на замъка хиляди мъже се сражаваха за живота си. Габорн се съсредоточи върху тях, защото тяхното положение беше най-тежко. Но Радж Атън го отхвърли, коварно предпочете да задържи хората си от шурма. Непобедимите, разбира се, можеха да отворят със сеч пътя по провлака.

Умората го разкъсваше, докато бавно напредваше към Костения хълм – дълбока и непреодолима умора, стигаща до костите. Колкото повече се приближаваше, толкова по-парализираща ставаше тя.

„Избирах твърде безразборно“ – помисли той. Водеше напред група дрипави и отчаяни воители. Останали без коне и без пики, те вече не бяха страховити конни рицари, но напредваха мъжки, тласкани сякаш от едната си воля.

Габорн се смъкна от седлото и се помъчи да ги изведе още няколко крачки нагоре, но въздействието на злото заклинание беше толкова силно, че той едва можеше да държи юздите на коня.

На юг Върховният маршал Скалбейрн се канеше да поведе отчаян шурм. „Назад!“, отпрати към него посланието си Габорн. „Спасете себе

си, ако можете!“

Съсредоточи се върху това, което трябваше да направи сам, с надеждата, че воините, които го пазят, ще могат да отблъснат шурма.

Огромният пашкул беше на двеста крачки от тях, злата магесница бе на върха на хълма. Хали се стичаха от двете страни на Костения хълм. Щяха да са тук след секунди.

След като не можеше да продължи напред от умора, Габорн се смъкна изнемошял върху пръстта и започна да чертае втора руна на Земно разрушение.

Отчаяно се взря в злата руна – търсеше слабостите ѝ, недостатъците в градежа ѝ, във връзките.

Вълна от хали се спусна към бойните му редици, на петдесет крачки от двете страни. Близо до подножието лежеше краят на една нишка от пашкула, изпъваща се на двеста крачки нагоре.

Габорн вдигна очи към Костения хълм, за да види целта на заклането си. Хали преграждаха гледката му, катереха се на стада по огромната стена на пашкула. Ръцете им бяха по-дълги от човешки бой. Когато чудовищата се приближиха още повече и го обкръжиха, вече не можеше да види нищо зад тях.

Но мъжете около него удържаха строя, готови да се бият.

Габорн коленичи сред вонящата мъгла и зачерта руната.

Една хала се спусна към Земния крал и без да спре, се изтъркала върху двама мъже и ги премаза с огромното си туловище. Ерин Конал извика отчаяно и се втурна срещу нея.

– Удари я отдолу, аз я взимам отгоре! – извика зад гърба ѝ Селинор.

Тя се затича напред като звяр. Съществува надигна славния си чук. Ерин извика, удари чудовището в лакътя и чукът ѝ се заби дълбоко в ставата, точно под защитния костен шип.

Ударът за миг смрази чудовището от болка, или може би го разгневи.

Но халата пак замахна със славния си чук – осемстотин фунта стомана в края на дългия двайсет стъпки прът и Ерин чу предупреждението на Земния крал.

Прътът се стовари върху рамото ѝ, отхвърли я от земята и я завъртя като вретено. Халата надигна лапата си в юмрук, готова да я смаже.

Селинор скочи над Ерин, замахна и удари звяра между дихателните плочи. Ударът му не беше достатъчно мощен – от корема на

чудовището не се изсипаха вътрешности.

Халата изсъска и отстъпи.

Селинор скочи напред и нанесе втори удар. Този път вътрешностите на халата се изсипаха като мръсен порой, чудовището отскочи назад и се блъсна в друго.

Принцът на Южен Кроудън се обърна, сграбчи ръката на Ерин, надигна я и каза:

– Две!

Ерин се изчерви – може би от унижение.

Габорн довърши руната на Земното разрушение, вдигна юмрук и погледна нагоре.

Халите налитаха с ужасен грохот, тъпчеха бойците му, притискаха ги.

Вляво от него едно чудовище премаза някого със славния си чук. Тялото се превъртя два пъти във въздуха и полетя в дъга право към Габорн.

Селинор вдигна щита си, хвърли се пред Габорн, но трупът го блъсна и го събори на земята.

Всичко почерня.

В гаснещата светлина

Сафира запя с гласа на родната си земя, на тулистански, и тъй като притежаваше хиляди дарове на Глас, песента ѝ закънтя по-силно от всичко, пято някога от простосмъртен.

Толкова красива бе песента ѝ, че Радж Атън погледна от стената на замъка, откъдето бе наблюдавал гибелния шум на Габорн.

Времето сякаш замря.

Толкова силна бе песента ѝ, че даже на провлака много от халите се извърнаха и пипалата им се развяха във въздуха, сякаш се мъчеха да разгадаят дали гласът ѝ представлява някаква нова заплаха, на която трябва да се опълчат.

За миг грохотът на битката заглъхна и мъжете се вслушаха в златния глас на Сафира.

Разбира се, повечето от мъжете на Роуфхейвън не можеха да разберат думите на Сафира. Тулистан беше малка държавичка в Индопал, незначителна. Човек можеше да я прекоси от граница до граница за два

дни и една нощ. Но умолителният тон на младата жена поразя Радж Атън до дъното на душата, накара го да закопнее да... да направи всичко, каквото и да е, за да утеши любимата си.

Тя седеше на коня си на хълма, а земята под нея бе почерняла от хали. В последните лъчи на деня роклята ѝ с цвят на лавандула приличаше на тънък воал, едва скриващ съвършената ѝ красота.

Грееше като най-първата и най-ярка звезда в среднощното небе, и навсякъде около себе си Радж Атън чу хрипливото вдишване на хиляди мъже, зяпнали от удивление.

Радж Атън моментално разбра какво бе направил Габорн. Разбра, че обаянието на всички негови конкубинки, на най-красивите жени от всички страни, които бе завладял, са събрани в едно. Чу сладостта на всеки мелодичен глас в харема си.

Сафира пееше най-обикновена люлчина песен.

Беше я пяла на първородния му син, Шанди, когато го залюля за първи път, преди пет години – преди свободните рицари да го убият, за да отърват света от потомството на Радж Атън.

Мелодията не беше изкусна, нито посланието ѝ – сложно. Но все пак трогна Радж Атън до дъното на душата му.

И вече няма теб, и вече няма мен,
че сля ни любовта. Сега сме вече ние.

От всички мъже, които чуха тази песен, единствено Радж Атън разбра нейното послание. „Разбирам твоята омраза и гняв – казваше тя. – Разбирам ги и аз също ги изпитвам. Не съм забравила нашия син. Но сега ти трябва да се откажеш от гнева си.“

После Сафира призова на несъвършения си роуфхейвънски:

– Господарю мой Радж Атън, моля те да спреш тази война. Земния крал ме моли да ти донеса това послание: „Врагът на моя братовчед е *мой враг*“. Хора на Мистария, хора на Индопал – обединете се!

Тя махна с ръка на Радж Атън и в настъпилата тишина халите около нея се отзоваха и пристъпиха нагоре по хълма, привлечени сякаш от призива ѝ.

Евнусите телохранители на Сафира – най-добрите от Непобедимите му – се втурнаха от двете ѝ страни надолу, щом тя препусна на север, към силите на Габорн, на половин миля разстояние.

Твърде много хали имаше пред нея. Огромните чудовища стояха гръб до гръб около жалката армия на Земния крал, образуваха здрава

стена. Радж Атън знаеше, че въпреки всичката сила на нейния кон тя няма да може да пробие през тази стена.

Тя го разбираше, естествено. Но въпреки това препускаше към гибелта, към сърцето на урагана.

Искаше да го привлече насила. Щом не искаш да дойдеш, за да спасиш него, ела тогава поне да спасиш мен, говореха действията ѝ.

С вик на ужас и отчаяние, хората на Карис откликнаха на призива на Сафира.

Вече от няколко мига мъжете на Палдейн и гигантите главанащи бяха отблъсквали халите, бяха успели да се прехвърлят през грамадата от мъртви хали към провлака в езерото Донестгрий, след това ги изтласкаха на сто крачки към сушата. Самият провлак беше затрупан с мъртви хали.

Сега народът на Карис се понесе напред като един. С рев всички се втурнаха към сушата. Заклинанията на злата магесница, вселяващи умо-ра, като че ли не съществуваха.

Навсякъде по стените и по градските улици хората награвбаха кой каквото оръжие видеше и бързаха да се присъединят към Сафира и Земяния крал.

Радж Атън гледаше стъписан.

Това беше грешка, знаеше го. Стотици хиляди мъже, жени и деца в Карис се бяха втурнали на щурм; огромно мнозинство прости граждани и селяци.

Халите щяха да ги излапат като за закуска.

Но те щурмуваха.

Не можеше да разбере какво ги привлича. Дали вярата в техния Земен крал, или желанието да се отзоват на призива на Сафира. Може би нито едното, нито другото. Може би се сражаваха просто защото не им беше останало нищо друго.

Той също се спусна по стъпалата на кулата, избутвайки по-бавните мъже, за да се включи в битката. Сърцето му блъскаше в гърдите. Непобедимите се спуснаха от улиците да го подкрепят.

Проломи

По пътя към Карис Боренсон отново и отново се чудеше за Сафира. Дали щеше да намери в себе си кураж да се опълчи на Радж Атън? Дали искрено желаше мир? Нямаше ли да предаде Габорн и неговите хора?

Но ето че сега, при всичката опасност наоколо, тази жена – всъщност почти дете – се надигна в защита на Габорн.

Сафира свърши песента си. В един секващ дъха миг Боренсон седеше замаян, неспособен да мисли, неспособен да направи нищо друго, освен да скърби, че песента ѝ е свършила.

Откъм града се надигнаха възгласи, гръмки възгласи като гласа на далечно море, даващи да се разбере, че хората на Роуфхейвън ще се притекат на нейния призив.

Храбростта на Сафира се бе оказала достатъчна. В този момент Боренсон я обичаше толкова пълно и невинно, колкото можеше да обича една жена. Сърцето му биеше лудо и той не искаше нищо друго, освен да е в нейната сянка, да вдишва сладкия ѝ аромат и да се взира в абаносовата ѝ коса.

Тя седеше изправена в седлото си и дишаше тежко. Светлината в очите ѝ бе възхитителна – и както седеше, вслушана във виковете от Карис, сведе глава в безмълвно ликуване.

– Хайде, приятели – подкани ги Сафира, – преди да е станало късно. – Пришпори коня си на север и се спусна по склона в галоп към Габорн, но без да атакува пряко.

Завиваше на запад, по-надалече от главната сила на халите.

„Умно момиче – помисли Боренсон. – Преструва се, че атакува, навява се да отвлече силите на халите от Габорн, а всъщност завива на запад покрай Костения хълм.“ Оттам щеше да свърне обратно откъм северната страна и да стигне до Габорн откъм тила.

Ха'Пим и Маакет пришпориха конете с все сила, за да я догонят и да препуснат от двете ѝ страни. Отпред се простираше Костения хълм – кръглият пашкул блестеше като ледени висулки във вечерта, а злата магесница на върха му сияеше в опалесцентните си руни, дамгосани по сивата ѝ коруба.

Огромната хала стоеше на върха, вдигнала лимоненожълтия си прът към небето; пипалата по широкото ѝ теме се надигаха и гърчеха, докато се мъчеше да улови миризмата.

Изведнъж грамадната ѝ глава се изви към Сафира, сякаш я беше забелязала, и тя насочи тоягата си към нея.

„Мисли, че я нападаме!“ – разбра Боренсон почти със закъснение. Не разбра дали някой друг забеляза реакцията ѝ.

– Свий наляво! – извика той.

Злата магесница изсъска и по кристалния ѝ прът запулсира светлина. Въздухът избухна, щом от върха му се изтръгна тъмнозелено кълбо.

Сафира рязко свърна наляво, а зелената мъгла се изду и удари в земята пред тях – но вече малко встрани. Облакът носеше миризма на гнило, толкова мръсна, толкова скверна, че Боренсон не само я помириша, а направо тялото му се помъчи да откликне, сякаш кожата му щеше да се свлече и плътта му да окапе пред очите му.

Сафира покри лицето си с копринената си кърпа и продължи галопата си опасно близо до най-близката хала. Земята се разтърси.

Пашук и зелената жена бяха изхвърлени от седлото.

Пашук награби вайлда и бързо се опита отново да яхне коня. Вайлдът се замята в ръцете му, сякаш гореше от желание да се сбие с халите.

Сафира се озърна през рамо, видя затруднението му и спря да го изчака.

– Пази се! – извика детето зад Боренсон. Зад Сафира се беше втурнала една оръженоска. Пазачите ѝ изреваха предупредително.

Сафира се сниши, дръпна юздите и пришпори коня, сякаш искаше да отвлече звяра от Пашук.

Почти небрежно халата замахна с огромните си нокти – нокти, които блеснаха злокобно.

Зашлеви коня на Сафира, прекърши му врата и го отхвърли настрана. Сафира се превъртя във въздуха, блъсна се в един от грамадните нокти и падна зад чудовището.

Други три хали затичаха към мястото на боя.

Ха'Пим извика отчаяно, дръпна юздите и скочи от коня. Още преди да е стъпил на земята, една оръженоска стовари отгоре му славния си чук. Кръв и мозък плиснаха в лицето на Боренсон.

Побеснял, Маакет препусна срещу халите и размаха бойната брадва. Скочи в устата на чудовището, което бе ударило Сафира, нанесе страхотен удар през небцето и пъргаво изскочи обратно навън и замахна към крака на друго чудовище. Движеше се като мълния.

Пашук пусна юздите и вайлда и се хвърли към най-близката нападаща хала. Скочи на няколко стъпки във въздуха и замахна надолу с бойната си брадва към основата на врата на чудовището.

Боренсон спря коня си. Шансът Сафира да е оцеляла беше нищожен. Ударът, който беше получила, сигурно бе натрошил костите ѝ.

Но и да беше оживяла, сега тя се намираще зад три хали: или под тях.

Дори да не я убиеха, щяха да я премажат.

– Изведи ни оттук! – извика детето зад него; стискаше го за кръста. Миризмата, която бе изхвърлила злата магесница, го задушаваше.

Той стисна зъби в безсилие. Беше страж на Сафира. Тя го притежаваше по-пълно, отколкото можеше да си представи.

Но също така беше обвързан и с Габорн. Знаеше дълга си. Боренсон разполагаше с вайлда на чародея Бинесман. Зелената жена беше мощно оръжие. Трябваше на всяка цена да я отведе при Бинесман.

Чу немощния вик на Сафира:

– Ахретва! Ахрет!

Макар да не разбра молбата ѝ, разбра, че е жива. Силата на нейния Глас се оказа по-властна от хладната логика. Жената, която толкова храбро се беше втурнала сред гмежта от чудовища, за да донесе посланието, държеше сърцето му твърде здраво и той не можеше да устои.

„Е – вяло си каза Боренсон, – ето го моето бойно поле. Тук ще се мре. Макар да не е бойното поле, което бих избрал.“

Без никакви дарове, на които да разчита, и без никакво извинение към детето, което яздеше зад него, Боренсон скочи от коня и се хвърли в битка.

За половин секунда Ейвран се стъписа. Боренсон и телохранители-те на Сафира бяха изоставили конете си – за да защитят Сафира.

Зелената жена стоеше неподвижно. Две чудовища се спуснаха към нея.

Ейвран извика:

– Грозен избавител, Светъл разрушител: кръв, да! Убий!

Зелената скочи срещу най-близката хала толкова бързо, че Ейвран почти не я видя. Пролет заби юмука си в мозъка на халата и пръсна черепа ѝ, сякаш най-сетне беше разбрала, че това е най-бързият начин да си вземе от сладката каша, която толкова ѝ харесваше.

Двамата индопалски телохранители сечаха предните лапи на една хала. Съществува се изправи на задните си крака и се опита да отстъпи. Макар и с ужасяваща мудност и тромавост – поне в сравнение с надарените воини – сър Боренсон се втурна под огромния му корем и почна да сече между дихателните плочи. Телохранителите се обърнаха към другата хала, за да си отворят път към Сафира.

Вляво и зад Ейвран прииждаха още хали.

– Помощ! – изпищя тя. – Помощ!

Но никой не ѝ се притече на помощ. Тя нямаше обаянието на Сафира. Беше само едно малко момиченце.

Ейвран скочи от коня. Зад нея една хала замахна със славния си чук

и премаза великолепния жребец на Боренсон сред гейзер от кръв и черва.

Ейвран изпълзя, сви се и се помъчи да се направи на малка. Отчаяно затърси някое място, където да се скрие.

Зелената жена тъкмо беше пребила още една хала. Съществуто дишаше механично, с отворена паст, грапавият му език, широк близо две човешки стъпки, висеше от устата. На Ейвран ѝ се доця да се мушне под чудовището, да се скрие в скута му, но звярът беше паднал на земята.

„В устата му – помисли тя. – Мога да се скрия там.“

И скочи в зейналата като пещера паст на чудовището. Небцето оформяше кухня колкото човешки ръст, но страните бяха покрити със слуз. Покритата с брадавици плът на венците беше почти черна, а зъбите на халата около нея, ред след ред, бяха като добре наточени кристални ножове. Ейвран се хвана за два от най-дългите и увисна на тях, за да не пропадне.

Дъхът на халата миришеше на гнило и само усилваше ужасната воня, създадена от злата магесница. Ейвран почти си представи, че звярът гние в ръцете ѝ. Дланите я засърбяха, по тях се появиха черни мехури.

Устата на халата потръпна механично и езикът помръдна. После устата бавно започна да се затваря.

Стомахът на Ейвран се сви от ужас. Тя натисна с все сила венците, мъчейки се да задържи устата отворена. Уплаши се, че макар халата да е умряла, може да я глътне. Беше виждала понякога умиращи животни да преглъщат по рефлекс.

– Помощ! – запищя тя. – Помощ!

– Идвам! – извика Боренсон.

Беше посякъл халата точно между дихателните плочи и сега отстъпваше, а тя залиташе към него и предните ѝ лапи провиснаха почти над главата му.

„Идва да ме спаси“ – помисли Ейвран.

Но след като евнусите се счепкаха с оръженоската вляво от Боренсон, той се хвърли напред в тъмната грамада, образувана от няколкото трупа на чудовища. Втурна се към Сафира.

„Но аз помислих, че идваш да спасиш мен!“ – прииска ѝ се да му извика.

Вече се смрачаваше. Земята беше покрита с мазна, задушлива мъгла, а в дълбоките сенки халите се извисяваха черни като монолити. Когато една нова нападателка се изкатери върху телата на мъртвите,

светлината над Ейвран почти изчезна.

Ейвран се сви от ужас, помъчи се отново да натисне, за да задържи устата на чудовището отворена. Примижа и отново видя в ума си ярко горящия смарагдов пламък.

„Вече е близо – помисли тя. – Почти мога да го пипна.“ Този пламък я беше привличал от дни. Сега си помисли, че разбира защо.

„Спасение. Ще бъда спасена със Земния крал – каза си тя – спасена като негова Избрана.“ Прониза я дива надежда.

– Грозен избавител, Светъл разрушител – извика Ейвран, тласната от внезапен импулс. – Бягай доведи Земния крал! Той ще ни помогне!

И тогава устата на халата се затвори.

Ейвран изпищя.

Най-ярката звезда на Индопал

Радж Атън се втурна от каменните стени на Карис, за да стигне пръв при Сафира. Разбута някои от по-бавните мъже по стъпалата, после скочи на гърба на един мъртъв великан и закачи стъпалото си в плетената му ризница. Издърпа го.

След като се освободи, заскача от гърба на една мъртва хала на друга – използваше мъртвите зверове като гадни камъни за минаване през поток. Така стигна до рухналите порти на крепостта много преди повечето други хора. Пред него по провлака имаше само няколко войници на Палдейн.

За половин миг той се задържа върху трупа на една хала над провлака и усети земния трус. Той разтърси самите основи на Карис, с рев по-силен от най-силната морска вълна. Щом удари брега, се надигна мощна вълна.

Най-добрите бойци на Палдейн напиреха напред, вкопчени в кърваво меле.

Можеше да си представи как се чувстват.

Той се втурна на дълги отскоци по гърбовете и коремите на мъртвите чудовища.

Когато трусът разтърси една хала под него, Радж Атън подскочи във въздуха и стъпи върху главата на една жива. Стовари бойния си чук дълбоко в сладкия триъгълник на съществото и го уби моментално.

Сто хиляди човешки гласа изреваха като един, когато земетръсът кипна под крепостта. Радж Атън погледна през рамо точно когато

западната стена на Карис рухна с оглушителен грохот.

Не се поколеба. Скочи от хлъзгавата глава на халата и затича към Сафира.

Не искаше да гледа рухването на Карис, но го чу, подуши киселата миризма на каменна прах във въздуха. Карис се сригваше и хората отзад виеха от ужас. Рухваха кули. Падаха дюкяни и къщи.

С шестте си дара на метаболизъм, Радж Атън се биеше мълниеносно и яростно, с дръзки атаки, на каквито никога нямаше да се осмели, ако не беше Сафира. Скачаше върху главите на халите и се стремеше да ги разбие с чуковете си. Профуча покрай едно от чудовищата, спря се колкото да разбие единия му крак, за да се справят мъжете зад него полесно. Всичко около него се превърна в мръсен сън за смърт и клане; хората на Палдейн и Непобедимите се сражаваха редом с него.

Зад себе си чуваше стотиците хиляди прости люде, втурнали се към Сафира, напираси за битка срещу гъстата гмеж от чудовища. Беше си чисто самоубийство, помисли Радж Атън. Но в сърцето си разбираше, че да не го направят също е самоубийство.

В града пламнаха няколко кули и докато рухваха, изхвърлиха горящи парчета дърво високо във вечерното небе.

Докато хората на Палдейн довършваха една хала, Радж Атън се покачи отгоре ѝ, за да си поеме дъх. Хората бягаха от замъка: воини и търговци, жени с бебета на ръце, благородници и бедняци.

Радж Атън се удиви колко много са преживели земетръса – ако не ги беше видял с очите си, щеше да си помисли, че не повече от неколкостотин ще се спасят от рухващия Карис.

Струваше му се, че се сражава вече цял час, въпреки че не можеше да са изтекли повече от десет минути по мерките на обикновените хора. Лордовете на Палдейн и Непобедимите му се биеха зад него, а обикновените граждани на Карис се вливаха в бойните редици.

Ефектът от намесата им изуми Радж Атън: много от халите започнаха да отстъпват предпазливо, стъписани от предизвикателството. Оказали се пред десетина души, повечето хали отстъпваха.

До този момент нито една от неговите тактики не беше впечатлила халите. Но толкова много хора – гъста маса от хора, напираси като един – ги накара да се сепнат. Не беше трудно да се предположи защо: халите не можеха да различават обикновен човек от Владетел на руни. Всички хора миришеха еднакво. За една хала всеки човек, дръзнал да я

нападне, представляваше гибелна заплаха.

„Ние сме като оси за тях – осъзна Радж Атън. – Но те не могат да разберат дали имаме жила.“

Гнездата на съпротива се усилваха около неговите Непобедими и лордовете на Палдейн. Но макар повечето хали да се спираха и да отстъпваха, все още не бягаха.

Оръженоските газеха между простите хора и причиняваха ужасна касапница, избивайки хиляди и десетки хиляди мъже и жени.

Хората на Карис се хвърляха срещу гъстите редици на халите, обикновени хора, стиснали секири и ковашки чукове. Отдаваха живота си за своя Земен крал така, както никога нямаше да го отдадат за Радж Атън.

Усилията на простолудието бяха почти напразни, освен че осигуряваха известно предимство на онези воители, които имаха необходимите за битката гъвкавост, мускул и метаболизъм.

Ето защо борбата им не беше съвсем безсмислена. Но Радж Атън никога нямаше да забрави гледката пред портите на Карис: пороищата кръв, пръснатите кости, разкъсаната плът, ужаса в очите на мъртвите жени.

Продължи да си пробива път с бой, сражаваше се с безбройни пълчища, за да достигне една невидима цел. На два пъти получи рани, които щяха да убият всеки друг, и похаби ценни секунди, изчаквайки огромяната му жизненост да извърши своето чудо с изцелението.

По ирония на съдбата към Сафира го отведе гласът на някакво дете.

Зад него лордовете се сражаваха на трийсет или четиридесет различни фронта. Към целия този хаос се добавяха и виковете на рицарите на Габорн, някъде северно от Костения хълм – рев на умиращи мъже.

Въпреки даровете си на слух Радж Атън можа да чуе сред съсъка и грохота на халите несекващия вой на някакво момиче:

– Помощ! Помощ!

Чу детето и се втурна през бойните редици към него. С шестте си дара на метаболизъм, профуча покрай няколко хали преди да успеят да реагират.

Пред него, като в злокобен лабиринт, навсякъде по земята лежах мъртви и ранени хали. Той скочи между крайниците на две оплели се чудовища и се промъкна през тясната пролука.

След миг се добра до някаква поляна. Дузина твари лежах там мъртви в неправилен кръг, между грозните им туловища имаше малка пролука.

Той скочи сред поляната до един мъртъв кон и някакъв рицар. Чу наблизно някакви мъже, счепкани в бой с едно от чудовищата.

Момичето се оказа заклещено в устата на една мъртва хала. Радж Атън го остави да пищи от ужас.

Но раната на халата, в която се беше скрило, го заинтригува. Някой беше пръснал черепа на чудовището. Освен някой главанак, размахал огромния си боздуган, Радж Атън не можеше да си представи никакво оръжие, способно да я потроши така жестоко.

Той се втурна покрай извивката на хълма и видя Пашук, облян в кръв и със счупен крак – но все още се биеше като звяр. Маает до него също не отстъпваше.

Една хала се опитваше да се промуши между два огромни трупа и да ги нападне. Радж Атън не можа да види Сафира, но с толкова много дарове на мирис я намери лесно. Деликатният мирис на жасминовия й парфюм го привлече към мястото, в малка падина вдясно от него.

Лежеше премазана под лапата на паднала хала. Човекът на крал Ордън, сър Боренсон, лежеше при нея, обгърнал я с ръце, и се мъчеше да я защити. Едва дишаше под тежестта на лапата на звяра, която го беше притиснала.

Огромна рана беше посякла Сафира през челото и от нея се лееше кръв.

Радж Атън сграбчи лапата на чудовището за единия дълъг пръст. Тежеше поне осемстотин фунта. Издърпа я от Сафира и рязко избута настрана червенокосия рицар.

Зад Радж Атън, навсякъде около Карис, се сражаваха хиляди и хиляди хора. Но мъртвите хали наоколо оформяха здрава стена, която щеше да ги задържи навън. Онези, които се бяха устремили към Сафира, най-вероятно щяха да подминат това място.

Очите на Сафира бяха изцъклени и тя дишаше на пресекулки. Той разбра, че скоро ще умре.

– Тук съм, моя любов – промълви Радж Атън. – Тук съм.

Сафира стисна ръката му. Имаше само три дара на мускул и затова докосването й му се стори леко като перце.

Сафира се усмихна.

– Знаех, че ще дойдеш.

– Земния крал ли те накара да направиш това? – попита Радж Атън.

Гласът му беше нажежен от ярост.

– Никой не ме е карал – промълви Сафира. – Исках да те видя.

– Но кой те прикани да дойдеш?

Сафира се усмихна тайнствено.

– Чух... Чух за Земен крал на север. Пратих вестonosец.

Беше лъжа, разбира се. Никой от дворцовите стражи не можеше да говори открито за войни и конфликти. Никой нямаше да посмее.

– Обещай ми, че няма да се биеш с него! Обещай ми, че няма да го убиеш! – помоли го тя.

Закашля и от устата ѝ захвърчаха капки кръв. Радж Атън замълча.

Изтри кръвта от брадичката ѝ и я притисна до себе си. Звучите на битката му се струваха далечни, като рев на чудовища в някаква далечна пустош.

Не разбра кога точно издъхна Сафира. Но когато погледна надолу в настъпващия мрак, видя, че се е отпуснала. Със смъртта ѝ даровете на обаяние, които бе получила, се върнаха при нейните Посветителки.

Сафира увяхна като розов цвят, сгърчил се пред ковашка пещ – сега младата жена в ръцете му беше само бледа сянка на самата себе си.

Най-великата красавица на всички времена вече я нямаше.

Съзнанието на Габорн плуваше в някакво място, където нямаше нито настояще, нито болка, нито разбиране.

Беше място с виолетови небеса от спомена за някой залез, поляни, обсипани с цветя, по които сигурно беше лудувал в детството си.

Мирисът на лято беше обилен, богат, тучен, пълен с корени, почва и листа, съхнещи под слънцето. Щедри маргаритки бяха разтворили златните си цветове. Миришеха по-горчиво от тревата, но с това само усиливаха земния дъх.

Габорн лежеше в мъгла. Отдалече чу зова на Йоме, но мускулите му се бяха отпуснали, не можеше да откликне.

Йоме. Желаше я отчаяно, жадуваше за нейния допир, за целувката ѝ. „Тя трябваше да е с мен – помисли той. – Трябваше да е до мен.“

Тя трябваше да види това съвършено небе, да докосне тази съвършена земя. Габорн не беше виждал нищо по-красиво, откакто бе стъпил в градината на Бинесман.

– Милорд? – извика някой. – Милорд, добре ли сте?

Габорн се опита да отвърне, но не можа да измисли нищо.

– Вдигни го на коня, ранен е! Махнете го оттам! – извика някой. Сега Габорн позна гласа. Селинор. Викаше Селинор Андърс – тревожеше се за него.

– Добре... – опита се да го успокои Габорн. – Добре съм. – Помъчи

се да вдигне глава, залитна и... и осъзна нещо удивително. Умората му, усещането за болест и за болка, което бе изпитвал от часове, почти напълно се бяха махнали.

Чувстваше се, сякаш е стоял на свеж пролетен въздух, напълно ободрен. Докато лежеше неподвижно, това усещане се усили.

Земна сила. Усещаше земната сила, също както я беше почувствал в градината на Бизнесман, или при Седемте стоящи камъка в Дънуд. Тя укрепваше. Нарастваше у него. Можеше почти да обърне лицето си към нея, както цветете обръща листата си към слънцето.

„Йоме идва – разбра той в полусън. – Това е.“

Изведнъж чувството стана много силно и той усети топлина на бузата си, сякаш го погали слънчев лъч.

Очите му се отвориха.

В полумрака стоеше жена, облечена само в наметало от меча кожа. Не беше Йоме.

Но той я позна мигновено. Лицето ѝ беше красиво, невинно, чисто. Малките ѝ гърди стърчаха под наметалото. Кожата ѝ беше нежнозелена. Габорн усети мощта, тлееща в нея. Тя посегна надолу и нежно го хвана за гърлото. С това докосване цялата му умора и болка изчезнаха.

Той я позна веднага: вайлдът на Бизнесман.

Чародейт я беше вдигнал от пръстта на Земята преди малко повече от седмица, вдигнал я беше в нощта, придавайки ѝ облик, който бе излякъл от собствения си ум. Бизнесман беше казал, че се надявал да сътвори велик воин, като онзи зелен рицар, помагал на предците на Габорн. Но вайлдът беше скочил високо нагоре и беше изчезнал.

Очите на Габорн бавно се разшириха – вайлдът го вдигна леко с едната си ръка.

– Иди доведи Земния крал! – изломоти тя.

Смътно, Габорн осъзна, че зелената жена го е търсела, че иска да го отведе някъде. А може би самата Земя я беше изпратила? Габорн се огледа. Намираше се сред бойното поле на стотина крачки назад от предишната си позиция. Принц Селинор, Ерин Конал и още няколко рицари се бяха отдръпнали от зелената жена и я гледаха слисани.

Рицарите на Габорн бяха оставили конете си и сега се сражаваха в близък бой с халите, в разкъсан фронт. Халите ги изгласкваха назад. Накъдето и да погледнеш, една след друга връхлитаха твари, напиреха да разбият строя им като кучета, налитаци на зайци. Още докато размътеният му поглед обхождаше бойното поле, видя как десетина мъже изпадаха под замаха на огромните мечове на оръженоските.

На Костения хълм, обкръжена от слугите си, застанала в защитния си пашкул, злата магесница надигаше отровнажълтия си прът към небето – готвеше се да изрече поредно проклятие. Въздухът вече се беше изпълнил с неопишимо гнусна воня. Но призрочни светлини примигваха в основата на руната, изведнъж разгорели се като никога допреди.

– Доведи Земния крал – повтори вайлдът и задърпа Габорн към бойната линия.

Той разбра. Някой беше изпратил тази жена при него. Но Габорн беше присъствал на сътворяването ѝ, знаеше истинското ѝ име. И Габорн стисна китката на вайлда и го призова да му служи:

– Грозен избавител, Светъл разрушител! Стой с мен.

Зелената жена се закова на място задъхана, сякаш изведнъж забравила доскорошната си поръка.

„Удари сега“ – прикани го Земята.

Габорн коленичи, хвана единия пръст на вайлда, съсредоточи се и започна да чертае руна на Земно разрушение в разкаляната пръст.

Но докато оглеждаше скверната руна на хълма пред себе си, не можеше да види никакъв пропуск, никакъв начин да бъде унищожена.

Странно, но му хрумна някакъв образ. Не руна на земно разрушение, но все пак руна. Странно извита форма, обкръжена от кръг, само с една точка отгоре.

Той начерта руната, след което събра дланта на вайлда в юмрук.

После погледна нагоре.

Като започна от злата магесница над нейното чудовищно творение, Габорн си представи аниhilация. Представи си как почвата изригва нагоре, как хълмът се пръсва и руната престава да съществува – пръсната от ветровете толкова надалече, че съвсем е заличена и никога вече не може да бъде съградена отново.

Не знаеше дали ще може да го направи. Можеше ли земя да унищожихи земя?

– На прах стани! – изрева Габорн.

Две дълги секунди задържа юмука си стиснат, в очакване земята да откликне.

Далече отдолу земната твърд започна да трепери. Отначало бавно, с далечен тътен, който ставаше все по-мощен, сякаш се надигаше трус, много по-огромен от всичко, което беше изпитвал. Усещаше трупащата се там мощ, мъчеща се да се освободи. Земята наоколо затрептя, ударена сякаш с огромен юмрук.

Злата магесница вдигна пръта си във въздуха, руните в плътта ѝ

засияха като дреха от светлина, хитиновата обвивка заблестя с вътрешна светлина.

Тя нададе съскащ рев, който отекна от небесата; екът отскочи от стените на замъка Карис, а после от близките хълмове. Непроницаемо черен облак започна да се оформя в краката ѝ, сливайки се с ръждивите мъгли, извиращи от Печата на опустошението – проклятие, от което, представи си Габорн, хората нямаше да оцелеят.

Все пак Габорн остави земната сила да се натрупа още и още, неизмерима сила, която напираше нагоре към него. Задържа в ума си образа на разрушението, остави го да се уголеми и разшири, докато повече не можеше да го задържи.

После отвори юмука си и освободи силата.

Изтерзаната Земя

Йоме Силвареста все още се намираше на трийсет и две мили от Карис. Беше спряла с Мирима и сър Хосуел за залък хляб и глътка вино, докато конете отдъхнат. Вятърът духаше леко през листата на живия дъб над нея, шепнеше през тревата и се спускаше надолу по хълма.

Усети земния трепет много преди да чуе тътена. Земята под нея се заогъва и заръмжа и тя погледна на юг с удивление и ужас.

Видя само един огромен облак от прах, който изтътна във вечерния въздух, забоботи и се понесе миля след миля нагоре в небето.

Макар че слънцето се беше скрило само преди няколко мига, прашният облак се издигна толкова нависоко, че вечерната светлина се скри, а около него засвяткаха мълнии.

– Сили небесни! – възкликна Мирима и скочи. Виното от меха ѝ се разплиска.

Йоме я стисна за ръката, защото макар да имаше дарове на мускул, изведнъж се почувства изнемошяла от страх. Знаеше, че мъжът ѝ е в Карис и че никой не може да оживее след такъв взрив.

След няколко безкрайни секунди до тях стигна и звукът на взрива. Макар и от толкова разстояние, той разтърси земята, накара я да затътне под краката ѝ, а после ехото отекна от далечните планини. Не беше съвсем сигурна дали взривът е само един, или са много.

След време щеше да реши, че са били два: един, когато Габорн е хвърлил своето заклинание, и втори взрив миг по-късно, когато световният червей се е разбушувал нагоре, изравяйки огромната дупка на

мястото на Печата на опустошението.

Но свидетели, оказали се по-наблизо, твърдяха:

– Не, само един взрив беше, когато световният червей изскочи от земята, призован от Земния крал.

Червеят се надигна и Земята изръмжа. Ерин Конал беше до Габорн и точно така щеше след време да описва звука: „Земята изръмжа“.

Прах изригна нагоре от Печата на опустошението и световният червей се издигна толкова нависоко, че за един миг половината от огромното му тяло се изстреля към небесата на стотици крачки във въздуха, скривайки последните лъчи на слънчевата светлина. Издигна се и в яростта на своето пробуждане иззрачи пръст.

Земната твърд изръмжа на мястото на взрива, а стените на Карис, които все още не бяха рухнали, се сринаха в езерото Донестрий.

Дълго след това Ерин не си спомняше почти нищо. Стоеше, зяпнала огромния червей с туловище дебело двеста разкрача, сърцето ѝ се беше смразило в гърдите; бе смаяна от могъщата мускулатура, от магмата, изливаща се от процепите по кожата му, от острите му и дълги като коси зъби. Въздухът изведнъж се изпълни с миризма на сярa и привкус на метален прах.

Успя да види всичко това само за миг, но времето сякаш беше замряло.

Когато се съвзе, като в мъгла осъзна, че мъжете и жените наоколо викат в неистов възторг. Червеят беше започнал да се спуска в огромния кратер на мястото на Костения хълм. Прах се сипеше навсякъде.

Светкавици раздираха небето и прахта пронизваше облачния таван.

Халите започнаха да бягат.

Изглеждаше твърде много, за да се надява човек – пълно поражение. Но с унищожението на Костения хълм и на злата магесница, която ги водеше, халите не виждаха причина да останат.

Започнаха да чезнат в нощта, тичаха към тъмните си бездънни тунели – до времето, когато щяха да се върнат с още по-голяма мощ.

„Бягай“, призова го далечен глас. Сър Боренсон се помъчи да се подчини. „Бягай, докато можеш.“

Земята се разлюля и се надигна под него, изхвърляйки го на две стъпки във въздуха. Отекна силен тътен, по-гръмък от тътена на гръмотевица. Над главата му изтрещя мълния и заваляха бучки пръст и

камъчета.

„Земята се разкъса!“ – помисли тъпо Боренсон.

Краката му изритаха сами, той се надигна и потърси Сафира. Беше я намерил обляна в кръв и полумъртва тук, на бойното поле. Пашук и Маакет се биеха яростно за да я защитят, а когато халите налетяха с цялата си сила, на него не му остана нищо друго, освен да се хвърли върху нея и да я опази с тялото си, защото една умираща хала падаше върху тях.

Не можеше да я остави сега.

Той се закашля и се помъчи да вдиша, макар че прахът беше запушил ноздрите му.

„Бягай веднага!“, още веднъж го предупреди гласът на Габорн.

И този път не стигна до него по-ясно, но Боренсон разбра чий е гласът и се помъчи да му се подчини. Въздухът се бе изпълнил с воня на гнило.

Боренсон затърси Сафира.

– О, Ярка звезда, трябва да тръгваме! – изломоти той, докато се мъчеше да се изправи. Огледа се, но всичко наоколо бе черно. Нощта падаше бързо и с този прах, изпълнил въздуха, тук в сенките на труповите на чудовищата не можеше да види почти нищо. Вдигна очи нагоре. Над главата му беше надвиснал огромен облак от прах, макар че на север и юг все още сребрееше малко светлина. Запълзя на колене. Отгоре изтрещя нова мълния.

– Къде искаш да я отведеш, жалко човече от Севера? – попита гласът на Радж Атън, тих и мелодичен, но кипнал от едва потиснатата ярост.

Боренсон примига, опита се да се съсредоточи, да види Радж Атън под мигновения блясък на мълнията, да чуе гласа му през грохота на гърма.

Сега вече успя да ги види. Връхното палто на Радж Атън с цвят на шафран леко проблясваше в тъмното. Сафира лежеше в прегръдката му, спокойна като водите на езеро в безветрено утро; едва се виждаха белите ѝ зъби и очите. Не помръдваше. Обаянието се бе изцедило от нея.

За един безкраен миг Боренсон остана коленичил. Всичкият въздух излезе от дробовите му. Всичката воля сякаш се изцеди от сърцето му и той се зачуди дали ще може дори да остане така, на ръце и колене.

Беше си отишла завинаги и той се уплаши, че заради това, че си е отишла, умът му ще се прекърши.

„Не всичката красота си е отишла – помъчи се да се утеши. – Само най-великата. Животът не е празен. Само изглежда така.“

И все пак имаше чувството, че вътре в него е зейнала огромна празнота, и не можеше да вдиша този пращен въздух, и му беше все едно дали ще диша.

Беше познавал Сафира само един ден, и колкото и кратко да беше това време, то беше... не намираше думи за него.

Всеки дъх, който бе вдишвал, беше за нея. Всяка мисъл в ума му се беше въртяла около нея. В този един ден той беше напълно отдаден, беше се превърнал в нейно същество. Предаността му, колкото и кратка във времето да беше, бе силна и неотменна.

Да продължи да живее щеше да е... безплодно.

„Бягай“, извика му Габорн.

Беше обграден и в безопасност тук, сред мъртвите хали, като в тясна клисура. Отвъд тях, по тъмното бойно поле, още се чуваха шумовете на битка, смесени с човешки викове на възторг някъде отдалече. Някои хали все още се биеха, но не и наблизо. Битката се беше обърнала.

Боренсон погледна предпазливо към Радж Атън. Земния крал го предупреждаваше да бяга, но чак сега той разбра, че не става дума за халите.

– Отговори ми, човече от Севера – каза спокойно Радж Атън. – Къде щеше да отведеш жена ми?

– Към спасението – успя да изхрипти Боренсон. По езика му полепна мръсна кал.

– Но я доведе тук, нали? Доведе я към смъртта ѝ, по настояване на твоя господар. Най-изключителната и свършена жена на света. Доведе я тук.

Не беше празно обвинение. Кръв нахлу в лицето на Боренсон и бузите му пламнаха. Дори да не беше се опитал Радж Атън да разкрие вината му с помощта на своя Глас, Боренсон пак щеше да се чувства посрамен, безнадеждно прокълнат.

– Не знаех, че халите ще са тук, при Карис – оправда се Боренсон по-скоро пред себе си, отколкото пред Вълчия господар. – Тя не се уплаши от тях. Искахме да я задържим, но тя не ни послуша...

Радж Атън изръмжа дълбоко и гърлено, сякаш думите не можеха да изразят цялата му ярост.

„Той ме мрази – разбра Боренсон. – Лъжите, които изрекох, го изтъгнаха от замък Силвареста, а докато го нямаше, избих Посветителите му. Моят измама го накара да се оттегли от Хиърдън заради уловката на Габорн. А сега доведох и жена му на смърт.“

– Достоен противник си – прошепна Радж Атън.

Боренсон понечи да се вдигне крака, да побегне, но не можеше да се мери с Радж Атън, с неговите дарове на метаболизъм.

Радж Атън беше взел дарове на мускул от две хиляди души. Боренсон можеше да се бие с него или да се измъкне от хватката му толкова, колкото някое новородено да се опълчи на гнева на баща си.

Вълчият господар на Индопал хвана Боренсон за глезена, дръпна го рязко и го събори по гръб.

– Заварих те да я прегръщаш като любовник – прошепна свирепо Радж Атън. – Беше ли й любовник?

– Не! – извика Боренсон.

– Отричаш ли, че си бил влюбен в нея?

– Не!

– Забранено е да гледаш моите конкубинки. Има цена, която човек трябва да плати! – каза Радж Атън. – Ти плати ли своя данък?

Боренсон нямаше нужда да отговаря. Вълчия господар рязко го дръпна към себе си, ръцете му зашариха нагоре по крака на Боренсон, под дългата плетена ризница и долната риза, към интимните му части.

Сър Боренсон изрева от гняв и посегна за камата си, но Радж Атън беше много, много по-бърз.

Той заби пръсти, корави като клещи на ковач, и дръпна.

Невероятната, изгаряща болка, която го връхлетя, го накара за изгуби свят за миг, и той пусна камата.

Когато Радж Атън издърпа ръката си, сър Боренсон беше станал много по-малко мъж.

Радж Атън блъсна с все сила Боренсон на земята, обърна го и затисна лицето му в пръстта.

Сър Боренсон се загърчи от болка и ужас, бореше се да остане в съзнание. Радж Атън се надигна.

– Така – каза Вълчия господар и хвърли кървавото парче плът до ухото на Боренсон. – Свободен си.

Ейвран пицеше за помощ и се мъчеше да разтвори устата на мъртвата хала. Изтреща мълния и един грий профуча покрай главата и запърха във въздуха, също решил, че устата на мъртвото чудовище е чудесно, тъмно скривалище. Задушливата миризма на гниене изпълваше въздуха и беше толкова силна, че ръцете и лицето й пламваха в мехури, където въздухът ги докоснеше.

– Помогнете ми, моля ви – плачеше тя; мъчеше се да надвика

гръмотевицата. Само най-смътните лъчи на вечерната светлина се процеждаха през облаците прах.

Изведнъж сърцето ѝ подскочи. Под мигновения блясък на мълнията тя видя как Радж Атън се появи на поляната между мъртвите хали, на по-малко от двайсет стъпки от нея. Само преди минута беше отишъл там, при Сафира и Боренсон, и се беше карал за нещо с рицаря.

Сега чу виковете на Боренсон и я обзе страх.

Радж Атън крещеше на индопалски. Ейвран не можеше да го разбере, но явно раздаваше заповеди на хората си. Беше вдигнал лицето си нагоре и мръсният дъжд се лееше от шлема и по бузите му. Отново блесна светкавица и Ейвран го видя ясно. С толкова многото си дарове на обаяние, той беше най-красивият мъж, когото бе виждала. Държеше се гордо, с такова изящество, че сърцето ѝ запърха.

– Моля ви! – проплака тя и отново се помъчи да разтвори устата на халата.

Радж Атън погледна разсеяно към нея, сякаш не искаше да има нищо общо с някакво си дете.

Но после, за нейно облекчение, закрачи към нея.

Ейвран си беше представяла, че ще са нужни няколко души, за да разтворят челюстите на халата с железни лостове, но Радж Атън прибра бойния си чук в калъфа на гърба си, след което стисна челюстите на халата и отвори широко устата ѝ. Подаде ръка на Ейвран и елегантно ѝ помогна да пристъпи и да излезе, сякаш беше някоя дворцова дама.

Металните му ръкавици бяха оцапани с кръв.

След секунди десетина Непобедими изскочиха на поляната между мъртвите хали. Радж Атън им заломоти нещо, толкова бързо, че тя дори не можеше да го следи.

Разбра само една дума: „Ордън“.

После Радж Атън и мъжете с него затичаха на север. Затичаха толкова бързо, че изчезнаха от погледа ѝ сякаш за миг.

Във внезапно настъпилата тишина Ейвран остана като закована на мястото си. Отгоре се сипеше прах и кал. Гърмеше. Мълнии цепеха небето.

Някъде наблизо се чу задавено хъркане – някой се давеше от болка.

Звукът дойде от мястото, където за последен път беше видяла сър Боренсон.

Ейвран се запромъква натам покрай трупа на една хала и надникна покрай главата на чудовището. Там, в сенките, лежаха Сафира и сър Боренсон.

Но само Боренсон все още беше жив. Беше се свил на една страна като бебе. Беше повърнал, а от очите му се лееха сълзи. Обаянието на Сафира я беше напуснало и сега тя бе просто едно хубавко момиче.

Ейвран се уплаши, че Боренсон ще умре от раните си. Не можеше да направи нищо, за да му помогне.

– Какво ти е? – попита тя плахо. – Ранен ли си?

Боренсон стисна зъби и изтри сълзите от лицето си. Дълго не проговори. Накрая каза с глас, пълен с болка и гняв:

– Ти ще порастеш и ще станеш красива жена... а такъв като мен нищо няма да може да направи по въпроса.

Предадената Земя

„Бягай!“ – предупреди Земята Габорн.

Той седеше и гледаше смаян към небето. Никога не си беше представял, че притежава сила да призове на помощ живи същества.

Световният червей едва се беше надигнал от земята. Прах, камъни и чакъл изригнаха към небето над него. Огромният звяр се бе извисил, виеше се и се гърчеше на половин миля нагоре.

Силата на взрива беше съборила Габорн на гръб. Зелената жена лежеше просната до него.

Сред прахта блесна мълния и образува корона около пращния облак, корона от светлина, и за миг на Габорн му се стори, че тази корона е негова. Навсякъде около него халите се обръщаха и бягаха, бягаха надалече от битката, изпълнени с ужас.

„Тръгвай!“ – настоя Земята.

Идваше смърт – смъртта на самия Габорн. Никога не беше чувствал черния й саван толкова смазващо натежал.

Мрак бе надвиснал над него – грамаден черен облак от прах и падащи отломки, скрили остатъците от дневната светлина.

В този неестествен мрак, разкъсан от време на време от мълнии, Габорн с мъка се изправи, затича към коня си и завика на бойците си да се оттеглят.

Разбира се! Беше го чувствал през цялото време. Удряй и бягай, удряй и бягай. Това бе искала Земята от него при Карис.

– Хайде! – извика той на зелената жена и й подаде ръка. Тя скочи на двамаст стъпки високо и се приземи до него. Габорн й подаде ръка и я издърпа на коня си.

– Насам! – извика той на хората си. И препусна.

За секунди целият ход на битката се беше променил. Десетки хиляди души бяха избягали от Карис, а други стотици хиляди все още не бяха излезли през градските порти, но тичаха с все сила.

Много се беше променило към добро.

Халите бягаха. Мълнии раздираха небето, а халите напускаха бойното поле. Заплахата за неговите хора изведнъж намаля.

Габорн профуча в галоп покрай две живи още чудовища и свърна на север, изпълнен със смътно удивление и с ужас – удивление заради спечелената тук победа и ужас от нарастващото чувство за лична опасност, което го връхлетя.

Земята не искаше от него да напада повече. Сега Земята му повеляваше да бяга колкото може по-бързо. И той препускаше – покрай хали и покрай човеци. Не беше нужен повече при Карис.

Премина през прашния облак, изхвърлен от световния червей, ползаслепен, докато не стигна пътя на север към портите на Стената на Барън.

Стената се беше превърнала в жалка развалина. Въпреки че по време на битката Габорн бе съсредоточил цялото си внимание на юг, трусове бяха ударили и тук. Останалите тук-там части се бяха наклонили под опасни ъгли и скоро също щяха да се сринат.

Като по чудо, арката се държеше и когато подкара към нея, Габорн се обърна през рамо да погледне към Карис.

Повечето кули бяха рухнали, други горяха. Облаци прах изпълваха долината. Мъртви мъже и хали бяха осеяли равнината. Всяко късче земя беше обгоряло и съсипано. Всяко растение беше опърлено и унищожено. Огромната Черна кула в далечината се беше срутила и там беснееше пожар. Световният червей се беше прибрал в дупката на мястото на доскорощния Печат на опустошението. В небето святкаха стрели на мълнии и пронизваха облаците прах. Мръснокафява мъгла все още се стелеше по полето, понесла вонята на гнило и болест.

Никоя сцена на разруха, която можеше да си въобрази, не можеше да съперничи на това, което виждаха очите му сега.

Чародеят Бизнесман го викаше и препускаше към него.

Габорн обаче изпитваше толкова отчаяна необходимост да избяга, че не посмя да го изчака.

И само с Джюрийм, Ерин и Селинор все още зад гърба му, препусна към арката.

– Милорд! – извика Пашук. – Ето го!

Радж Атън бързо бе събрал десетина Непобедими и им заповяда да му помогнат да намери Земния крал.

Радж Атън присви очи и се загледа през облаците прах; над главата му изтрещя гръмотевица. Вдиганият се прах се беше смесил с облаците; сега валеше кална лапавица. Той стоеше върху две мъртви хали и се вириаше през мътилката натам, където му сочеше Пашук.

Никога не беше виждал лицето на Габорн. Някакво защитно заклинание правеше така, че всеки път, когато Радж Атън се опиташе да погледне момъка, той се оказваше или камък, или дърво, или нищо.

Сега се загледа в коня, който му сочеше Пашук. Колкото до Земния крал... да, Радж Атън виждаше коня му – непретенциозен дорест жребец, – но от самия Габорн нищо не можеше да различи, само някаква тъмнокожа жена, седнала, кой знае защо, зад седлото, и нещо като дъбов клон, който, изглежда, се беше закачил пред нея за него. Яздеше на север, с няколко рицари около нея. Чародейт Бизнесман препускаше да ги догони.

– Къде смятате, че отива? – попита Маает.

Беше странно, че Земния крал се оттегля толкова бързо, след като победата му тук изглеждаше сигурна. Блесна нова мълния и халите наоколо се пръснаха, останали без водачка и без цел.

– Все ми е едно къде отива – отвърна Радж Атън. – Ще го убия.

– Но... О, Велика светлина – каза Пашук. – Той ви е роднина... търси мир.

Радж Атън изглежда Пашук и разпозна лицето на врага.

Думи нямаше, за да опише гнева си. Габорн беше избегнал пратените от него убийци като малък, беше го изтласкал от Лонгмът с помощта на унизителна хитрина, откраднал му беше силарите. Габорн беше довел Сафира на смърт, обърнал я беше срещу него. А сега обръщаше и най-верните му съратници срещу него.

Той искаше мъст.

– Халите бягат – каза Радж Атън все едно, че говореше на малоумно дете. – Опасността отмина и сега можем спокойно да оставим примирието настрана.

– Може да е спечелена една битка, но не и войната – отговори Пашук.

– Какво те кара да мислиш, че халите ще се върнат? – подхвърли

Радж Атън. – Няма как да знаем дали ще се върнат.

– О, Превелики – каза Пашук, – простете ми. Не искам да ви оскърбя, но той *все пак* е Земния крал. Той ви е Избрал.

– Аз също дойдох на север, за да спася човечеството – напомни му Радж Атън. – И аз мога да унищожавам хали.

И тогава чу предупреждението на Габорн в ума си: „Пази се!“

Пашук надигна бойния си чук и понечи да го размаха, но едва ли имаше повече от три-четири дара на метаболизъм.

Радж Атън избегна удара му и го удари по темето с железния си юмрук. Ударът пръсна черепа на Пашук и натика костите в мозъка му.

„Пази се!“ – отново го предупреди гласът на Габорн.

Радж Атън се извъртя. Двама Непобедими зад гърба му бяха извадили оръжия, решени на убийство. Той се счепка с тях; още двама се включиха в боя.

Но Радж Атън не беше глупак. Макар неговите Непобедими да изглеждаха възхитителни за един обикновен човек, той винаги си беше давал сметка, че някои може да се обърнат срещу него.

Справи се набързо с четиримата, като получи само няколко леки рани. Той имаше хиляди дарове на жизненост и раните се изцериха още преди да падне последният.

Той спря и погледна нащрек другите осем Непобедими, които го обкръжаваха. Блесна мълния, изтреща гръм. Никой от осмината не се хвърли срещу него, но той все пак се замисли дали за всеки случай да не избие и тях.

Гласът на Габорн прокълбятя в ума му: „В нозете ти лежат мъртви хора, хора, които съм Избрал. Собствената ти смърт дебне наблизко. За последен път – предлагам ти закрила и надежда...“

– Но аз не съм те Избрал! – изкрещя Радж Атън. Силата на Гласа му бе толкова голяма, че думите надмогнаха дори трясъка на гръмотевиците.

Габорн препускаше в галоп надалече от Карис и по лицето му се стичаха вадички пот. Около него едновременно закипяха хиляда малки битки. Сър Ленгли и Скалбейрн трепеха безмилостно хали и щурмуваха решително. Въпреки че много от чудовищата бягаха от Карис, не всички бяха уплашени.

Но Габорн ясно усещаше една напрегната битка, която бушуваше наблизко. Радж Атън стоеше обкръжен от своите Непобедими. Габорн си

беше помислил, че всички те са в опасност, може би застрашени от някоя хала магесница.

Но предупреждавайки Радж Атън за опасността, той неволно бе помогнал за убийството на други хора.

Стъписан и уязвен, Габорн направи последен опит да го усмири. Но отказът на Радж Атън прокълнтя над грохота на битките и тътена на гръмотевиците: „Но аз не съм те Избрал!“

Габорн не можеше да понесе вината си. Не можеше да позволи на Радж Атън, един от неговите Избрани, да избива мъже и жени. Отчаян, той не виждаше никакъв избор, освен да отвърне на удара.

Но при мисълта да се бие се побоя, че ще извърши кошунство. Земята му беше дала силата да Избира и да опази човечеството. Ако използваше силата си за всякаква друга цел, това можеше да предизвика наказанието на Земята.

Но ако унищожеше Радж Атън, щеше да опази хиляди други.

Почти видя в ума си положението: Радж Атън бе обкръжен от своите Непобедими. Те бяха видели как убива събратята им и в този момент се бяха напрегнали, готови за бой.

Мъжете бяха силни, несъмнено. Иначе Земята нямаше да му изпраща толкова настоятелен зов за опасността, надвиснала над Радж Атън.

Този път Габорн не предупреди Вълчия господар за надигащата се около него заплаха. Успя да надвие подтика да го предупреди, пребори се с него с огромно усилие. Беше болезнено.

И призова воините около Радж Атън. „Ударете сега!“

Радж Атън не чу предупреждение. Непобедимите около него се хвърлиха като един, тласнати от нечута команда.

Старият му приятел Чезуит, един от най-едрите и най-доверените му слуги, замахна и се опита да забие шипа на бойния си чук в шлема му.

Радж Атън се присви и едва избегна смъртта. Собственият му чук удари Чезуит по рамото, след това той измъкна дългата си кама.

Габорн усети заплахата, блеснала за миг около Непобедимите, на които бе заповядал да посекат Вълчия господар.

Но я почувства много смъртно, сякаш земната сила в него беше току-що загасена свещ и сега единственото, което осветяваше стаята, бе искрицата, останала да тлее върху фитила.

Все пак беше му останала светлина – достатъчно светлина, за да знае, че още гори, но не повече.

Отчаян и ужасен, Габорн препусна към билото на хълма. Знаеше къде е Радж Атън. Дори в този момент трябваше да се пребори с подтика да го предупреди, че е в опасност.

Боят бе твърде бърз, за да може Габорн да види много от толкова далече, през ръждивата мъгла и калния дъжд. Мълния блесна над главата му и на нейната светлина той видя вихрещо се меле от мъжки тела.

Усети опасността за Непобедимите, предусети всеки удар миг преди да бъде нанесен. Трошаха се кости, мускули се сечаха дивашки. Кръв бликаше и мъжете крещяха в агония, преди да срещнат смъртта си.

Разбираше и усещаше, когато всеки Непобедим падаше и загиваше.

С тяхната смърт се откъсваше и нещо от самия Габорн. Беше го казал съвсем ясно на Моли Дринкъм: когато загинеше някой от неговите Избрани, нещо от него сякаш се изтръгваше с корен, като че ли част от него самия умираше с тях.

Сега го усещаше с цялата му жар, чувстваше се по-разкъсван от всякога. Защото с всеки убит Непобедим все по-остро усещаше, че губи от собствените си земни сили.

Толкова бързо следваше смъртта им: всяка смърт – като звън на камбана на върха на градската кула.

Но този звън не известяваше смъртта на няколко Непобедими. Той възвестяваше гибелта на надеждата за човечеството.

– Някога имаше тот на тази земя – беше го предупредила Земята в градината на Бизнесман. – Някога имаше мътни... А в края на това тъмно време може и човечеството да се превърне само в спомен.

„Така ли ще загинат моите хора? – чудеше се Габорн. – Предадени от мен самия?“

Беше изпитал силите си неразумно, като някой много надарен стрелец, който опъва тетивата на лъка си дълго, за да види дали лъкът първо ще се прекърши, или тетивата ще се скъса.

Земята му беше дала власт, дарила го беше със сила.

Спаси, когато пожелаеш, беше му заявила тя – а сега Габорн се опитваше да убие човек, когато сам беше Избрал.

Беше нарушил волята на Земята.

Сега го лишаваша от тези сили и Габорн зяпна, широко отворил очи, зачакал мига, в който напълно щяха да изчезнат.

Мълния блесна над Карис и на нейната светлина Габорн видя кога дойде краят на битката на Непобедимите: само един мъж се измъкна от

страшната сеч.

Габорн пришпори коня си и препусна с все сила. И извика на хората около себе си:

– Радж Атън идва! Бягайте!

ДЪЛЖИМИ ИЗВИНЕНИЯ

Непобедимите връхлетяха срещу Радж Атън от осем различни посоки. Някои удряха ниско, други високо. Някои замахваха към лицето му, докато други се опитваха да се промъкнат зад гърба му. Налитаха с бойни чукове, с ками, с юмруци.

Един боен чук го поразил в дясното коляно, разкъса жилите и пръсна костта. Кама се плъзна през ризницата му и разкъса дроба му, а в същото време един меч поряза шията му, разсичайки сънната му артерия. Железен юмрук смачка шлема му и може би строши черепа. Другите рани не бяха толкова страшни.

Радж Атън успя да оцелее. Хиляди Посветители в Картиш му преливаха жизненост. Без да спира да се бие, Радж Атън се вкопчи в живота.

След няколко мига той посече и осмия, плъзна се долу от мъртвата хала и се помъчи да се изцери.

Раната на шията му се затвори бързо, плътта зарасна, макар че кръвта швиртеше отвсякъде. Главата го болеше, а когато смъкна шлема си, разсеченият метал изтръгна плът от нея.

Раната в коляното му причини най-силна болка. Чукът се беше забил дълбоко в костта, счупил беше колянната плочка и я беше огънал. Тя щеше да зарасне бързо, но накриво.

Когато се опита да стъпи на крака си, толкова го заболя, че се зачуди да не би шипът на чука да се е счупил и да е останал вътре.

Затова, когато Радж Атън побягна на север, изпитваше невероятна болка.

С толкова много дарове на метаболизъм, на гъвкавост и мускул, трябваше да може да тича с петдесет-шейсет мили в час. При нормални обстоятелства щеше да може да поддържа тази скорост цял ден. За кратък срок конят на Габорн може би щеше да го изпревари. Но Радж Атън можеше да тича вечно. Рано или късно щеше да догони хлапето.

И така, той затича през сумрака над опустошените земи. Профуча като мълния покрай Стената на Барън, на север по пътя през селата

Кастир, Вент и Брейкхарт, докато звуците на битката не останаха далече зад гърба му.

Пот се лееше от него. Много дълго се беше сражавал. Въпреки че цялото меле бе продължило едва два часа и половина според обичайното време, с неговите шест дара на метаболизъм му се струваше, че се е бил петнайсет часа, без да спре. От обед нищо не бешепил и нищо не беше ял. Гнусните заклинания на злата магесница го бяха изтозили и зашеметили, а сега на всичко отгоре беше и много лошо ранен.

При тези обстоятелства беше пълна глупост да гони Габорн. Нямаше подсилен кон, хранен с богат мильн и оставен да почива цяла седмица.

Припасите му бяха свършили от седмици, след като беше тръгнал първо на север за Хиърдън, с военната си кампания там, само за да бъде принуден да побегне на юг.

През последния месец беше измършавял. След това беше принуден да се бие цял ден. Макар раните му да зарастаха бързо, това все пак отнемаше енергия.

Така че докато бягаше, започна да го измъчва ужасна жажда. Повечето му жизнени сокове се бяха пресушили с потенето.

През целия ден ту валеше, ту дъждът секваше. На десет мили северно от Карис той се смъкна по очи край пътя и залочи жадно от една локва.

Тревата наоколо бе повяхнала, сякаш попарена от жарко слънце. Той се удиви как е успяла злата магесница до такава степен да прокълне тази земя и се учуди дали е безопасно да пие от такава локва. Водата имаше необичаен вкус... на мед, реши той. Или на кръв, може би.

Отдъхна за няколко минути. Стана и отново затича. След още пет мили все още не можеше да види Габорн. Но в мръсната мъгла успя да надуши миризмата на коне, както и на хората, които язدهа с Габорн.

Продължи да тича. Реши, че е сбъркал, като е облякъл ризницата си. Много тежеше; изтощаваше го. А можеше да е и от раната в коляното.

Зачуди се да не би да е изгубил жизненост, ако, да речем, някои от Посветителите му са загинали.

А може би Земния крал или неговият чародей бяха хвърлили заклинание върху него. Беше му някак необичайно трудно да продължи да тича.

А можеше и да е от земята. Самата земя беше прокълната, защо не и хората по нея?

Продължи да тича, докато не надуши пред себе си промяна. Навсякъде дотук тревата и дърветата бяха мъртви и миришеха на гнило и на развала.

Но сега той долови хладния мирис на тучни треви, на узрели в огрените от слънцето поля, и на мента; мирис на есенни листа и на гъби; медения аромат на фий и на диви бурени и цветя, които човек не забелязва, докато не повехнат.

На двайсет и осем мили северно от Карис той стигна до предела. Все едно че някой бе очертал гранична линия. На юг всеки стрък трева беше повехнал и мъртъв.

Но от другата страна на тази невидима черта хълмовете бяха тучни и пълни с живот. Дърветата бяха живи. Прилепи пърхаха в нощта. Чу се бухане на бухал.

От другата страна на невидимата черта Габорн седеше на жребца си – той беше, макар че Радж Атън не можеше да види лицето му. Поскоро му заприлича на кратуна, едва крепяща се на седлото. От двете му страни язدهа благородници: едно принцче, в ливреята на Южен Кроудън, и млада жена от Флийдс. А зад тях се бяха струпали може би около шейсет други рицари от Хиърдън и Оруин. Габорн, изглежда, случайно се беше натъкнал на група от своите рицари, група, която бе видяла опустошението и се беше побояла да прекоси границата към изпепелените земи. Мъжете и жените в тази група стискаха лъкове и брадви. Сред тях беше й братовчедка му Йоме.

Чародейт Бизнесман яздеше сивия имперски кон на самия Радж Атън. Държеше тоягата си високо вдигната в дясната си ръка. Около нея на облак се виеха светулки и озаряваха лицето му. В лявата си ръка чародейт стискаше няколко листа.

А до него стоеше неговият вайлд, жена в наметало от мечка кожа, с кожа, зелена като авокадо.

Радж Атън спря. Беше я видял преди малко да язди зад седлото на Габорн. Тогава не се беше сетил какво е. Ако знаеше, че е вайлдът, може би нямаше да посмее да ги гони.

Постара се да се направи на безгрижен и приближи.

По тялото му изведнъж пропъльза странна изтръпналост, по лицето и по ръцете му, по всички оголени части на плътта му. Стана му трудно да си поеме дъх. Стана му студено.

Не разбра какво заклинание го е връхлетяло, що за билка е използвал чародейт, докато Бизнесман не го предупреди:

– Стой. Не можеш да устоиш на вълчето биле. Ако продължиш още

малко, сърцето ти ще спре.

Чак сега Радж Атън позна билката. Като дете се беше отривал в листа на вълче биле и беше усещал как изтръпва кожата му, но тогава тя не беше в ръцете на Земен пазител, не беше усилена от неговата вълшебна мощ.

– Достатъчно – спря го Бизнесман. – Е, Радж Атън, защо си тръгнал след Земния крал? Да не би да си дошъл най-после да се покориш?

Радж Атън спря и отвори широко уста, за да вдиша, изтръпнал и вкочанен от глава до пети. Въпреки всичките си дарове не можеше да се бие с един Земен пазител – особено след като го пазеше вайлд и още шейсет благородници. Зелената жена вдигна нос във въздуха и задуши.

– Кръв... да! – извика тя с възторг, усмихна се и зъбите ѝ блеснаха.

Радж Атън никога не се беше изправял пред човек, който иска да го изяде, но изобщо не се усъмни в значението, скрито зад блаженото ѝ изражение.

– Още не – прошепна Бизнесман на вайлда. – Но ако пристъпи още малко, можеш да си поиграеш с него.

Радж Атън едва преглътна.

– Ти държиш силарите ми – обърна се той към Габорн, опитвайки се да пренебрегне чародея. – Искам си ги – нищо повече.

– А аз си искам хората – каза Габорн. – Искам Посветителите, които ти уби в Синята кула. Искам баща си и майка си, малките ми сестри и брат ми. – На Радж Атън му се стори много необичайно да чува как тази катуна говори. Вслуша се внимателно в гласа на Земния крал.

– За тях е твърде късно – отвърна Радж Атън. – Както е твърде късно за Сафира, жена ми.

– Ако търсиш отмъщение – каза Габорн, – вземи си го от халите. Ако някой от двамата ни е уязвен, аз имам повече право, и ако исках мъст, сякаш да си я получа още сега.

Радж Атън се усмихна.

– Ти затова ли си тук, Габорн Вал Ордън – да ми отправяш жалки заплахи? Нима ти е нужна утехата на чародеи и на рицари, докато подсмърчаш пред мен? – Стоеше и дишаше задъхан, решен да скрие въздействието на вълчето биле. Искаше му се да види лице, да разбере какво мисли това момче.

– Не, не дойдох да ти отправям заплахи. Надявах се да те предупредя, че си в голяма опасност. Вчера самият аз усетих такава опасност, малко преди да унищожиш Синята кула. Беше неопикуема, задушаваша развала. Казвам ти, Мистария не е единствената страна, където нахлуват

хали. Боя се, че твоите Посветители ще са следващите.

Изглеждаше искрен, въпреки че нямаше основания да желае доброто на Радж Атън.

– Значи искаш да си избягам вкъщи? – каза Радж Атън. – Да гоня призраци, докато ти подсилваш границите си?

– Не – отговори Габорн. – Искам да се прибереш у дома си, за да спасиш самия себе си. Ако го направиш, ще използвам всичките сили, които са ми подвластни, за да ти помогна.

– Само преди половин час ти се опита да ме убиеш – изтъкна Радж Атън. – Какво толкова тласна сърцето ти към такава голяма промяна?

– Аз те Избрах – каза Габорн. – Не исках да използвам силите си срещу теб, но ти ме принуди. Моля те още веднъж: присъедини се към мен.

Значи момчето си търсеше съюзник. Страхуваше се, че не може само да спре халите.

Зачуди се дали все още би могъл да го убеди да му върне силарите.

– Огледай се, Радж Атън – намеси се чародеец Бинесман. – Погледни земята зад себе си, смъртта и погрома! Ти видя злата магесница. Това ли е светът, който искаш? Или ще дойдеш с нас, на тази земя, земя, която е чиста и зелена, тучна и жива?

– Предлагате ми земя? – възкликна Радж Атън разочаровано. – Колко щедро: да предлагаш земя на човек, който лесно може да си я вземе, земя, която си неспособен да опазиш.

– Земята ми повелява да те предупредя – заяви Габорн. – Над теб тегне черна плащаница. Не мога да закрилям човек, който не иска моята закрила. Ако останеш в което и да е от кралствата на Роуфхейвън, няма да мога да те спася.

– Не можеш да ме изгониш – отвърна Радж Атън, обърна глава и погледна към Карис, към собствените си войски.

В този момент нещо у Габорн се промени. Той се разсмя. И не с някакъв нервен кикот, а с дълбок и искрен смях, смях, извиращ от самата му душа, и Радж Атън се зачуди каква ли е причината за този смях. Съжали, че не може да види лицето на момчето.

– Знаеш ли – заговори му съвсем сърдечно Габорн. – Някога може би се страхувах от теб и от твоите Непобедими. Но току-що разбрах как мога да те победя, Радж Атън. Единственото, което трябва да направя, е да *Избера* твоите хора – мъж по мъж, жена по жена, дете по дете – и да ги направя свои!

Чародеец Бинесман се усмихна и също избухна в смях.

Радж Атън се сви, щом осъзна истината. Вече нямаше никаква армия в Карис. Усъмни се, че може да поведе дори и един човек срещу Габорн.

– Върни се при Карис, ако смееш – предложи му хладно Габорн. – Ти надви дванайсет Непобедими, но аз имам там стотици и хиляди следовници: твои хора. Ще се биеш ли с всички тях?

– Дай си ми силарите – настоя хладнокръвно Радж Атън; надяваше се, че с убедителната сила на своя Глас все пак ще може да постигне някаква отстъпка.

Но Габорн Вал Ордън изрева:

– Никакви сделки, мръсно вълчо пале! Предлагам ти дъх, нищо повече! Махни се, заповядвам ти за сетен път – или ще ти отнема и това!

Лицето на Радж Атън почервения от гняв, сърцето му заблъска в гърдите.

И той изрева и нападна.

Десетина рицари стреляха. Той размаха ръце, опита се да отбие стрелите, но една се заби в раненото му коляно. Той стисна зъби да надмогне смразяващата болка, изцедила и последната енергия от сърцето му.

И тогава зелената жена полетя срещу него. Хвана го за ризницата и го надигна нагоре, ноктите ѝ се забиха толкова силно, че парчета от бронята му се откъртиха като люспи.

Той посегна да я удари в гърлото с металната си ръкавица.

Силата на удара разтроши дясната му ръка, въпреки че изтласка също така зелената жена крачка назад. Тя като че ли остана изненадана, че изобщо са ѝ посегнали – изненадана, но не и пострадала.

Изкрещя и надраска малка руна във въздуха, дясната ѝ ръка като мълния се изви в сложен танц, от който погледът му се замъгли.

После го удари в гърдите. Ребрата му се пръснаха и се забиха в дробовете и сърцето. Радж Атън отхвърча и се превъртя във въздуха на десетина крачки, падна и остана да лежи за миг, задъхан, зяпнал във вечерното небе.

Чак сега забеляза, че облаците са започнали да се разпръскват, че ярките бели звезди пронизват небесата. Със своите хиляди дарове на зрение той можеше да види много повече звезди, отколкото някой прост човек, безкрайно много повече звезди, вихрещи се маси от светлина, зашеметяващи кръгове – всички много красиви.

Лежеше задавен в собствената си кръв и сърцето му биеше на пресекулки. Всяка фибра от гърдите му пареше, сякаш всеки отделен

мускул беше разкъсан. Пот изби на челото му.

„Убиха ме – помисли той. – Убиха ме.“

Кръвта заби в ушите му, а зелената жена се хвърли към него и го сграбчи за гърлото, готова да изтръгне гръкляна му.

– Спри! – извика чародеец Бинесман.

Зелената жена го задържа. Тъмнозеленият ѝ език се подаде навън, бавно заигра по горната ѝ устна. В очите ѝ се четеше безкраен копнеж.

– Кръв? – замоли се тя.

Бинесман подкара коня се към Радж Атън; няколко рицари го обкръжиха, с изпънати лъкове. За щастие, чародеец беше пуснал листа от вълчето биле. Той се обърна към Габорн и го попита с насмешлива искреност:

– Какво ще кажете, милорд? Сега ли да го довършим?

Радж Атън се изцеряваше. Потрошените кости в гърдите му зарастаха накриво; дясната му ръка пулсираше от пръстите до рамото. Започна да се изцерява и беше сигурен, че само след няколко минути отново ще може да се бие. Трябваше само да ги задържи.

Но се изцеряваше бавно. По-бавно, отколкото мислеше, че е възможно. Въпреки хилядите си дарове на жизненост не можеше да се изцери.

Лежеше на земята, останал на милостта им, а те го обкръжиха като хрътки.

Мирима погледна към Габорн, взря се изпитателно в Земния крал. Успя да долови справедливия гняв, блеснал в очите му, видя колко е почервенял. Мускулите по лицето му се бяха стегнали. Беше се смаяла, когато той поиска прошката на Вълчия господар, когато потърси неговия съюз, дори след всичко преживяно.

Но онова беше минало. Сега Габорн кипеше и тя помисли, че ще го убие лично, макар да ѝ се искаше тя да получи тази чест.

Не беше излъгала преди няколко часа, когато заяви на Йоме, че близостта на Земния крал буди в нея желанието да убива. Габорн беше човек, за когото бе готова да умре.

Никой жив човек на земята не заслужаваше екзекуция повече от Радж Атън. Чувстваше се щастлива затова, че бе срещнала Габорн тъкмо тук, в тази чудесна вечер, за да присъства и да види с очите си края на Вълчия господар.

Но Габорн отговори на Бинесман с болка, със съжаление, но и

категорично.

– Не. Оставете го.

– Милорд! – извика с гняв принц Селинор, а също и Ерин Конал и десетина други рицари. – Щом вие няма да го убиете, дайте на мен тази чест!

– Или на мен! – зареваха други.

Йоме се постара да запази спокойствие.

– Любими, тук правиш грешка – каза тя на Габорн през стиснати зъби. – Остави им го.

Гняв кипна в жилите на Мирима. Беше видяла бащата на Габорн жив в Лонгмът, пет часа преди замъкът да падне, и той ѝ бе отказал да я пусне в крепостта, защото знаеше, че по този начин може би ще спаси живота ѝ. Беше го видяла мъртъв и студен, заедно с още хиляди воини, по-късно същата нощ.

Спомни си за Хоби Холоуел и за Вайът Ейбъл, и десетки още момчета от Банисфер, които загинаха в онази битка, и как селяците около къщата ѝ бяха избити от съгледвачите на Радж Атън, когато армията му се опитваше да се промъкне през Дънуд. Дори съседката ѝ, деветдесет и три годишната Ани Койли, която не можеше да се дотътри до града, за да спаси живота си, и нея бяха заклали.

Жената на самия Габорн беше лишена от обаяние, беше видяла как майка ѝ умира от ръката на Радж Атън. Беше присъствала, когато баща ѝ бе убит заради делата на Радж Атън, а армиите ѝ бяха разбити.

А Габорн имаше дързостта да му прости.

И докато Мирима оглеждаше вкочанените лица на рицарите, разбра, че няма и един човек между тях, чийто живот да не е засегнат от злото, наречено Радж Атън. Всички те бяха загубили своите крале и кралици от неговите убийци, бяха видели приятели, братя или родители да загиват от неговата ръка.

Да си помисли, че Радж Атън ще живее още една минута, ѝ се струваше непоносимо. Кръвта пееше в жилите ѝ, настояваше за мъст.

– Така, както обичате мен – каза Габорн на своите лордове, – както обичате собствения си живот, моля всеки от вас да го пощади. Земята ми повелява да го оставя жив.

Мирима се взря в очите на Габорн. Всеки мускул по нея се беше напрегнал. Тя бръкна в колчана си и извади нова стрела. Първата, която беше изстреляла, все още стърчеше от коляното на Радж Атън – беше се надявала да улучи в гърдите това проклето копеле.

– Това е безсъвестно! – викна сър Хосуел. – Да го оставите жив е

безсъвестно!

Другите зареваха в съгласие.

Но Габорн само вдигна ръка, молейки за тишина, и каза мрачно:

– Избрах Радж Атън в миг на отчаяние, а после се опитах да го убия. Заради моя грях, Земята се отдръпна. Силите ми са се смалили и може никога повече да не си ги възвърна. Зная само това, че заради света, съм длъжен да потисна гнева си. Никой тук не иска да го види мъртъв повече от мен.

Габорн потръпна от безсилен гняв и изрева отчаяно. Сръга с шпори жребца си и препусна на юг към Карис, сякаш не вярваше повече на себе си, че може да стои тук и да остави Радж Атън жив.

Отдалечи се на половин миля, спря на билото на хълма, сред изпелената земя, и погледна назад.

– Хайде! – извика Габорн. – Махайте се оттам!

Листа на трепетлика изшепнаха зад Мирима във вечерния вятър. Тревата зашумя. Тя стисна зъби и зачака.

Бизнесман се смъкна от коня си, докосна зелената жена по рамото и прошепна:

– Хайде. Да го оставим засега.

Вайлдът се изправи, макар че никой друг не помръдна. Рицарите седяха вкочанени на конете си, стиснали оръжията. Мирима чуваше тежкия дъх на гнева им, надушваше тежката им пот.

Радж Атън се надигна и издърпа стрелата от коляното си. Вайлдът беше скъсал връхното му палто и така беше раздрал бронята му, че тя приличаше на дрипа.

Вълчийят господар изгледа благородниците, царствен и властен дори и сега. Вдиша хрипливо, сякаш имаше нещо разкъсано вътре.

– Ако аз бях Земния крал – промълви той, – нямаше да съм толкова жалък дребосък.

– Разбира се, че не, братовчеде – каза Йоме, – защото ти толкова държиш да се покажеш по-велик от всеки друг, че щеше да си много по-голям – и много по-жалък от него.

После обърна гръб на омразния Радж Атън и заговори на лордовете.

– Хайде. Да си вървим. – И пое към Габорн. Другите един по един подкараха след нея, отначало бавно, но после забързаха, защото ги беше страх да останат сами с Радж Атън.

Мирима обаче остана, решена да напусне последна, да не покаже страх. Сър Хосуел остана зад нея, Бизнесман с вайлда също.

След като и те се махнаха, Мирима прикова Радж Атън с гневния си поглед. Седнал все така на земята, той вдигна очи към нея и я изгледа с насмешка.

– Ще съм ви благодарна, ако ми върнете стрелата – каза Мирима и кимна към ръката на Радж Атън. Искаше да му даде да разбере, че тъкмо тя го е пронизала – не че беше кой знае какво.

Радж Атън се изправи, подаде ѝ стрелата и отвърна със съблазнителен тон:

– Всичко за такава красива жена.

Тя си взе стрелата и леко подуши към него да хване миризмата му, та ако се наложи някой ден да го проследи, да може да го направи.

Радж Атън каза:

– Три думи имам за теб, млада жено: Вълча... Господарка... Кучка.

После се обърна и закричи през опустошените земи на югозапад.

Мирима остави кръвта по стрелата и я прибра в колчана си. Обърна коня си и пое след своя крал, макар че да остави жив Радж Атън беше най-трудното, което бе правила в живота си.

Дори не подозираше колко ще съжалява.

В изпепелените земи

След битката Ейвран остана с Боренсон. От Карис дойдоха някакви лечители и го прегледаха, но като разбраха какво е естеството на раните му, го оставиха и отидоха да търсят други, които бяха по-близо до смъртта.

Тя съвсем смътно можеше да предположи какво му е станало на едрия рицар. Въпреки че лечителите казаха, че няма да умре от раната си, една жена все пак му предложи куче грозде.

Боренсон само изръмжа ядосано и остана да лежи на земята, свит на кълбо като бебе.

Ейвран си намери наметало от един мъртвец. Огледа се за зелената жена, но Пролет явно беше избягала по време на битката – или я бяха убили. Ейвран не знаеше кое от двете и неволно започна да се безпокои и да се вслушва във всяко мляскане на стъпки в калта.

Час след като настъпи вечерта тя усети, че е огладняла, затова взе ножа на Боренсон за защита и тръгна през лабиринта от мъртви хали към Карис да намери нещо за хапване.

В Карис все още горяха сгради и тя успяваше да намери път между

трупове на чудовищата под бледата светлина на далечния пожар.

Провлакът беше добре охраняван от хиляди мъже: воители на Карис, Непобедими и пехотинци от Индопал. Бяха разчистили повечето трупове на хали от пътя и ги бяха нахвърляли в езерото. Като че ли бяха напласнени, че халите може да се върнат под прикритието на тъмнината. Седяха край лагерните огньове и си разправяха истории, понякога се засмиваха плахо. Мирът помежду им все още беше изпълнен с напрегатост, но Ейвран изобщо не си беше представяла, че могат да стигнат до примирие.

Но смехът, който чуваше из лагера, беше малко. На повечето места хората си предаваха един на друг неприятната мътва, че Земния крал е загинал или че просто ги е изоставил. Други с боязън споделяха как са видели в разгара на битката техният предводител да пада.

Ейвран се мъчеше да върне в ума си видението за Земния крал, но щом затвореше очи, не можеше да го види.

„Умрял е“ – реши тя.

В началото на провлака воините току-що бяха довели част от една огромна хала магесница, цялата мокра и почерняла. Огнени руни все още пламтяха около главата ѝ, а устата беше задържана отворена с помощта на дълъг железен лост, за да видят всички колко широки са ѝ челюстите.

– Какво е това? – попита тя мъжете, седнали на бивак наблизо.

– Злата магесница, или онова, което е останало от нея – отвърна един. – Извадихме я от езерото. Ама ти внимавай, че още мърда и може да те ухапе! – Всички наоколо се разсмяха на тъпата му шега. Дори едно деветгодишно момиче можеше да види, че тялото на злата магесница изобщо не мърда.

Безспорно това беше най-едротото убито днес чудовище, древно и по своему достолепно.

Ейвран я запна с удивление. После се качи в устата ѝ, а мъжете запляскаха с ръце и завикаха:

– Я, колко е смела.

Ейвран пристъпи навътре в устата на чудовището и намери мекото място на небцето. Заби ножа си в него и бързо отрязва, от страх да не би някой да я спре.

Беше гладна, а това бе единствената храна, която щеше да я задоволи.

Когато кръвта рукна надолу, тя вдигна колкото можа по-нависоко ръка и откъсна парче от мозъка на халата. Злата магесница беше толкова

грамадна, че мозъкът ѝ все още беше топъл и вдигаше пара.

Ейвран дълго време се тъпка с топлата плът, а после се отпусна на венеца на халата и я обзеха странни сънища, понесоха я през невъобразими места.

От злата магесница Ейвран започна да научава за магията на Истинската господарка. И това, което научи, я ужаси до дъното на душата ѝ.

Отчаяно ѝ се дося да го каже на някого, особено на Земния крал. Но когато затвори очи и се опита да си го представи, отново не можа да го види.

– Ей, момиченце, какво правиш там? – извика някой отвън. Ейвран отвори очи. Ръката ѝ все още стискаше кърваво месо и тя я изтри в езика на халата.

Мъжът стоеше пред устата на халата, вдигнал запален факел. Не беше рицар, просто обикновен селяк.

– Гледай ти! Не можеш да ядеш това. Ела, ще ти дам истинска храна.

Ужасът в широко ококорените му очи ѝ даде да разбере, че не бива да го пипа. Мислеше я за луда и ако се приближеше много, можеше да я хване и да я затвори в клетка.

Ейвран грабна ножа си с две ръце и го вдигна нагоре, та да го види добре. После извика:

– Назад!

– Гледай ти! – отвърна човекът и боязливо отстъпи. – Чакай бе, нищо няма да ти направя. Исках само да ти помогна.

Ейвран скочи, шумгна се бързо покрай него и побягна надалече по провлака между лагерните огньове.

Когато стигна края на провлака, обърна се за миг и извика към насядалите на бивак изплашени воини.

– Халите няма да се върнат – нито тук, нито тази нощ! Не разбирате ли, те *спечелиха* тази битка! Унищожили са всичкия кръвен метал в земята, нямат причина да се връщат тук.

Всички я изгледаха, все едно е полудяла.

– Сериозно ви говоря! – извика им тя. – Истинската господарка приготвя Печатите на опустошението. Ако не я спрете, никое място вече няма да е безопасно!

Но разбира се, всички продължиха да я зяпат, взимайки я за луда. Никой нямаше да се вслуша в думите на едно лудо момиче. Тя се обърна и побягна.

– Милейди – замоли се Мирима на Йоме. – Бих искала да вляза в Карис. Там има други ранени, за които трябва да се погрижим. – Със закъснение усети, че използва израза „други ранени“, защото оглеждаше дълбоките рани по тялото на Габорн.

– Разбира се – каза Йоме и я освободи. Шестдесетимата воители се бяха струпали в кръг недалече от мястото, където се бяха сразили с Радж Атън.

Габорн вдигна очи към звездното небе.

– Твоят мъж е на половин миля на северозапад от замъка – каза й той. – Жив е, но от дълго време не помръдва. Съжалявам, че не мога да дойда с теб. Трябва да... трябва да говоря със Земята, а почвата тук е мъртва и безсилна. – Погледна на север, сякаш се канеше да тръгне натам.

Не каза нищо повече. Думите му я предупредиха, че Боренсон е ранен, че тя трябва да се стегне за онова, което ще завари. Не можеше да си представи своя мъж, един от най-могъщите воители на Мистария, да лежи ранен и близо до смъртта. Помисли си, че сигурно всичките му кости са потрошени или че врътът му е счупен.

– Моля ви, отидете с нея – помоли Йоме своите лордове. – Ще има много ранени. Трябва да направим каквото можем.

– Аз ще ви придружа на север – заяви Ерин Конал. – Трябва да уреда някои неща в собствените си земи.

Мирима и останалите обърнаха конете и поеха на юг, като оставиха Габорн, Йоме, Бизнесман, вайлда, Ерин и Селинор сами. Лордовете яздеха няколко минути мълчаливо. Накрая един благородник от Оруин попита:

– Сега какво ще правим?

За да запълни неловката тишина, Мирима отвърна:

– Ще правим... каквото трябва. Продължаваме да се бием.

– А „тъмните времена, които идат“? Габорн каза, че ни е Избрал, за да ни спаси през тъмните времена, които идели.

– Времената ще стават още по-тъмни – подхвърли сър Хосуел.

– Ако стоим по-близо до Земния крал, той поне може да ни предупреди за опасността – намеси се друг мъж боязливо.

Мирима се помъчи да си представи бъдещето си, да се види до Габорн, Вълча господарка с неколкостотин други мъже и жени, криещи се из горите, мъчещи се да оцелеят от набезите на пълчищата на халите.

Но докато яздеше през опустошените земи и вдишваше миризмата на развала, вдигаща се с прахта около нея, осъзна, че няма да има гори, в които да се крият.

„Камъни тогава. Под камъните ще се крием – утеша се тя и мълчаливо се закле: – Ще направим каквото трябва.“

Стисна зъби, дръпна юздите на коня си и тъй като водеше колоната, другите лордове зад нея направиха същото и я загледаха с очакване.

– Сега аз съм Вълча господарка – каза тя и огледа лицата на мъжете. Бяха посърнали от скръб. – Никой няма да ни спаси. Но силарите на Радж Агън лежат скрити в кралските гробници в Хиърдън и може би с тях ще можем да се спасим сами.

Мъжете я запоглеждаха неуверено. Един горд рицар от Флийдс рече:

– Какво искате да кажете? Искате да станете наша предводителка? Това не е ли самонадеяно?

Мирима вдигна лъка си да го видят всички.

– Не искам да бъда ваша водачка. Никой не бива да иска тази чест. Отричам *всички* крале – заяви Мирима, – докато Земния крал не се върне.

– Но ви казвам едно – продължи тя. – Заклевам се във вярност към всички вас. Заклевам се във вярност към човечеството – сърце, сила, ум и душа! Който и да се окаже в нужда, ще ме видите да се сражавам до него, с каквито оръжия намеря: с даровете от кучета, със зъби и нокти, ако потрябва. Заклевам се във вярност към всички вас, заради човечеството, и заради Земята!

Лордовете зяпнаха удивено лъка ѝ, а кръвта запя в жилите на Мирима. Ставаше свободен рицар на честта, закле се да закриля човечеството. Хората, които язدهа с нея, бяха могъщи Владетели на руни, благородници с дълга служба на Хиърдън, Флийдс и Оруин. Не очакваше да последват примера ѝ, но се смая и изпита благодарност, когато всички извадиха оръжията си и ги вдигнаха към небето, с вика:

– За човечеството. И за Земята!

Така в онзи тъмен ден се изкова Вълчето братство.

КРАЙ

© 1999 Дейвид Фарланд
© 2002 Валерий Русинов, превод от английски

David Farland
Brotherhood of the Wolf, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2002

Оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов
ISBN 954-585-404-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11244>]